C:\Users\Plazma\Desktop\Knihy pdb\B\BARKER Clive_Barker Clive - 1 - Velké tajné show.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Clive Barker
Velké a tajné show
část první – POSEL
Kapitola první – Práce na poště I.
Vzpomínka, proroctví, fantazie – minulost,
budoucnost i snivá chvilka mezi nimi
to vše je jedna země, žijící jediný
nesmrtelný den.

Vědět to je Moudrost.
Užít to je Umění.

Homer otevřel dveře.
„Pojď dovnitř, Randolphe.“
Jaffovi byl z duše protivný způsob, kterým Homer vyslovoval jeho jméno. V jeho hlase se přitom vždycky ozýval slabounký nádech pohrdání, jako kdyby dobře věděl o každém prohřešku, kterého se Jaffe kdy dopustil.
„Tak na co čekáš?“ zeptal se ho Homer, když viděl, že Jaffe zaváhal. „Máš tady práci. Čím dřív se do toho pustíš, tím dřív ti budu moct přidělit další.“
Randolph vstoupil do místnosti. Byla veliká, vymalovaná tou samou nevýraznou žlutou a šedou barvou jako všechny ostatní kanceláře a chodby Hlavní pošty státu Omaha. Ale z těch zdí nebylo vidět mnoho. Všude podél nich se do výše dospělého muže vršily balíky pošty Byly tu balíky krabičky krabice a z nich se na studenou betonovou podlahu sypaly hromady dopisů.
„Nedoručená pošta,“ řekl Homer. „Tohle nezvládla doručit ani stará dobrá americká pošta. To je pohled, co?“
Jaffa to ohromilo, ale dal si dobrý pozor, aby to na sobě nedal znát. A už vůbec nechtěl ukazovat svůj úžas před takovým vejtahou, jako byl Homer.
„Tak tohle všechno je teď tvoje, Randolphe,“ řekl mu jeho nadřízený. „Tady teď bude tvoje království.“
„A co s tím mám dělat?“ zeptal se ho Jaffe.
„Roztřídit. Musíš to všechno pootvírat a podívat se, jestli tam není něco důležitého, abychom neházeli do spalovny peníze.“
„V těch dopisech jsou peníze?“
„V některých,“ řekl Homer a přimhouřil oko. „Možná. Ale většinou tam nic není. A nebo je tam něco, co lidi nechtějí přijmout a tak to prostě házejí zpátky do schránek. Některé dopisy mají špatnou adresu a tak se posílají pořád tam a zpátky až nakonec skončí v Nebrasce. Neptej se mě proč, ale kdykoliv se najde něco, s čím si nikdo neví rady, nakonec to pošlou do Omahy.“
„Je to uprostřed státu,“ napadlo Jaffa možné vysvětlení. „Něco jako brána na západ nebo na východ. Záleží na tom, kam se člověk otočí.“
„Tady to není žádnej mrtvej střed,“ ohradil se Homer. „Ale stejně se to všechno posílá sem. A tady se to musí přetřídit ručně. A to právě musíš udělat ty“
„Tohle všechno?“ zeptal se Jaffe. To, co tu viděl, představovalo práci na dva, tři a možná i čtyři týdny.
„Tohle všechno,“ řekl Homer a ani se nepokusil zastřít spokojený úsměv. „Všechno je to teď na tobě. Brzy si na to zvykneš. Jestli je na obálce nějaké státní označení, rovnou je házej na hromadu ke spálení. Ani se neobtěžuj je otvírat. Vyser se na ně. Ale zbytek musíš otevřít. Člověk nikdy neví, co tam najde.“ Spiklenecky se na Jaffa zašklebil. „A všechno, co se najde, se taky dělí,“ dodal ještě.
Jaffe pracoval jako zaměstnanec pošty USA pouhých devět dní, ale i to bylo dost dlouho na to, aby pochopil, že spousta dopisů končí svou pouť předčasně v rukách státem placených doručovatelů. Bylo běžným jevem, že se vykrádaly obsahy balíčků a výjimkou nebyly ani krádeže šeků z dopisů. Také milostné dopisy se těšily mezi zaměstnanci pošty velké oblibě, nebol je otvírali a ke všeobecnému pobavení nahlas předčítali jejich obsah.
„Budu tě sem chodit pravidelně kontrolovat,“ varoval ho Homer. „Takže se nepokoušej něco přede mnou

schovávat. Na takový věci mám čich. Bezpečně poznám, že v obálce jsou peníze a poznám i to, že je tu někde zloděj. Slyšel jsi mě dobře? Na tohle mám šestej smysl. Takže se o nic nepokoušej, protože ani já ani moji chlapci to nemáme rádi. A ty přece chceš patřit do party, ne?“ Položil Jaffovi na rameno svoji těžkou ruku. „Všechno se pěkně rozdělí, rozuměl jsi?“

„Rozuměl,“ řekl Jaffe.

„Dobře,“ uklidnil se Homer. „Takže…“ Rozmáchlým gestem ukázal na hromady navršených poštovních pytlů. „Můžeš se do toho rovnou pustit.“ Popotáhl nosem, zašklebil se a odešel.

Patřit do party; napadlo Jaffa, když se za Homerem zavřely dveře. To je přesně to, co rozhodně nechci. Ale to přece nebude Homerovi vykládat. Nechá ho, aby mu dělal šéfa a klidně mu bude hrát ochotného otroka. Ale doopravdy? Doopravdy měl úplně jiné plány a cíle. Jediným problémem bylo, že se mu od jeho dvaceti let nepodařilo jejich realizaci nijak přiblížit. Teď už mu bylo třicet sedm a táhlo mu na třicátý osmý rok. Nebyl typem muže, na němž by ženské oči spočinuly více než jednou. Neměl ani povahu, kterou by jeho okolí považovalo za neodolatelnou. Po svém otci zdědil padání vlasů. Ve čtyřiceti bude se vší pravděpodobností plešatý. Bude holohlavý a bez manželky a v kapse nebude mít víc peněz než na pár piv protože se nikdy nedokázal udržet v zaměstnání déle než rok nebo rok a půl a tak nikdy nemohl být povýšen do nějaké vyšší funkce.

Pokoušel se na to příliš nemyslet, protože kdykoliv o tom přemýšlel, vždycky se mu strašně chtělo někomu ublížit a mnohokrát se už stalo, že ublížil sám sobě. Bylo by to tak snadné. Strčit si do úst hlaveň pistole, až by ho zašimrala v krku. A bylo by po všem, jednou a provždy. Ale žádné dopisy. Žádné vysvětlování. O čem by měl taky psát? Zabil jsem se, protože jsem se nestal Králem světa? Nesmysl.

Ale… to bylo přesně to, čím se Jaffe chtěl stát. Nikdy nevěděl jak na to, nikdy ani v nejmenším nevěděl, jak to zařídit, ale tohle bylo přesně to, čím se odjakživa chtěl stát. Jenže i jiní se dostávali na vrchol z ničeho, ne? Takoví Mesiášové, prezidenti, filmové hvězdy Ti se vypracovali sami, jako když se ryby kdysi v pravěku rozhodly že už je nebaví plavat v moři a začaly se plazit blátem na souš a učit se chodit. Nechaly si narůst nohy, začaly dýchat vzduch a stalo se z nich víc, než jen ryby. A když něco takového mohly dokázat ty pitomé ryby proč by to nemohl dokázat on? Ale musí to být brzy Dřív než mu bude čtyřicet. Dřív, než mu vypadají všechny vlasy Dřív než bude po něm a nezbyde nikdo, kdo by si ho pamatoval jinak než jako toho troubu, který strávil v roce 1969 tři týdny v místnosti nedoručených zásilek, kde otvíral osiřelé dopisy a hledal v nich dolarové bankovky. No to by tedy byl epitaf k pohledání.

Posadil se a podíval se na tu hromadu práce před sebou.

„Poser se,“ řekl nahlas. Myslel tím Homera. Myslel tím i tu horu zbytečných papírů před sebou. Ale hlavně tím myslel sám sebe.

Nejdřív to bylo utrpení. Den po dni se jen znuděně prohrabával pytli pošty.

A ty hromady se zatvrzele odmítaly zmenšovat. Bylo to mimo jiné také z toho důvodu, že sem Homer se svými spolupracovníky několikrát přitáhl další pytle nedoručené pošty, to aby se prý Jaffe nenudil.

Jaffe nejdříve vybíral všechny zajímavé obálky (tlusté, chrastící a navoněné) a dával je na zvláštní hromadu. Potom oddělil soukromou poštu od oficiální. A teprve pak začal otvírat jednotlivé obálky. První týden je otvíral jen tak, prsty, až se mu na nich udělaly mozoly. Potom začal používat krátký nožík, který si koupil speciálně k tomuto účelu. Štrachal v obsahu obálek jako lovec perel. Většinou nenacházel nic, ale někdy jak mu slíbil Homer, nacházel peníze nebo šek, které poctivě odevzdával svému šéfovi.

„Jde ti to,“ řekl mu Homer po druhém týdnu práce. „Jsi docela dobrej. Možná bys tam měl pracovat na plnej úvazek.“

Randolph ho chtěl poslat někam, ale to už řekl spoustě svých dřívějších šéfů, kteří ho minutu nato vyhodili a on si prostě nemohl dovolit přijít i o tuhle práci. Ne teď, když musel platit nájem a topení svého pronajatého pokoje. Ne teď, když venku pořád vytrvale sněžilo a suma za topení se před ním rýsovala v astronomických rozměrech. A kromě toho se s ním během těch hodin, které trávil v místnosti s nedoručenými zásilkami, něco začalo dít. Na konci třetího týdne se stalo cosi, kvůli čemu ho ta práce začínala bavit a čemu porozuměl teprve na konci pátého týdne.

Seděl tu totiž na hlavním rozcestí Ameriky

Homer měl pravdu. Nebraska ve státě Omaha sice nebyla přímo v zeměpisném středu USA, ale pokud se týkalo pošty, jako by byla. Komunikační linie se křížily znovu a znovu, rozcházely se a setkávaly a konečně tu nechávaly všechny osiřelé dopisy protože je v žádném státě nikdo nechtěl přijmout. Tyhle dopisy putovaly Amerikou od pobřeží k pobřeží za adresátem, kterého nikdy nenašly a nakonec končily s ním: s Randolphem Ernestem Jaffem, plešatícím chudákem, který nikdy nevyslovil nahlas své plány a nikdy nevyjádřil svůj hněv a jehož nožík je otevíral a oči bleskově pročítaly a který usazen přímo na rozcestí začínal vidět tajnou tvář národa.

Jaffovýma rukama procházely dopisy milenců i nenávistné vzkazy úhlavních nepřátel, požadavky na výkupné, prosby, papíry, na které nějací muži obtáhli svou erekci, přání ke svátku svatého Valentina, vyděračské dopisy od manželek, novinářů, právníků i senátorů. Byla tu i spousta reklamních letáků a poslední dopisy sebevrahů, zapomenuté a ztracené romány životopisy, nikdy nedoručené nebo odmítnuté dary, dopisy poslané jen tak nazdařbůh, jako láhvová pošta trosečníků, a ti, kteří je poslali, snad doufali ve včasnou pomoc. Byly tu i básně, vyhrůžky a recepty. Bylo jich mnoho. Ale tyhle dopisy nebyly ty nejdůležitější. Ačkoliv ho občas rozrušily milostné dopisy a když četl žádosti o výkupné, napadalo ho, jestli únosci zabili svá rukojmí, když nedostali peníze, které žádali v dopisech, jež nikdy nedošly do správných rukou. Nicméně tyto příběhy lásky a smrti se ho příliš hluboce nedotýkaly Mnohem přesvědčivější a dojemnější byl další příběh, který se nedal vypovědět takhle prostě.

Jaffe seděl přímo na rozcestí, na křižovatce, kde se protínaly všechny komunikační linie, a začínal tak rozumět tomu, že Amerika má svůj tajný život, kterého si nikdy předtím nevšiml. O lásce a smrti už věděl dávno. O lásce a smrti se totiž mluvilo stále, byla to věčná témata populárních písní a muzikálů. Ale teď se dozvídal, že existuje ještě nějaký další

život, na který matně narážel v každém čtyřicátém nebo padesátém dopise a který každý tisící dopis popisoval s přesností, jaké jsou schopni pouze šílenci. A i když v těch dopisech nacházel podrobný popis všeho, nebyla tam celá pravda, ale jen její začátek, a každý pisatel měl svůj vlastní šílený způsob vyřčení něčeho nevyložitelného.

Z těch dopisů vyplývalo zhruba toto: svět není takový, jakým se zdá. Ani vzdáleně se nepodobá tomu, čím se zdá být. Různé (vládní, náboženské, lékařské) moci se spojují, aby tuto skutečnost zatajily a umlčely ty, které to byť jen na moment napadlo, ale přesto nemohou umlčet každého. Existují muži i ženy kteří takovým léčkám unikli, a ti nacházejí cestičky tam, kde se jejich pronásledovatelé ztrácejí, bezpečná přístřeší, kde je čeká potrava i voda, a lidi ochotné svést čmuchající smečku pronásledovatelů ze stopy. Tihle uprchlici nedůvěřují vynálezu pana Bella a proto nepoužívají telefon. Neodvažují se scházet ve skupinkách o více než dvou lidech, neboť se obávají, že by na sebe upoutali nežádoucí pozornost. A proto jen píší. Někdy se Jaffovi zdálo, že psát prostě musejí, jako kdyby tajemství, která v sobě drží, pro ně byla příliš žhavá a sama si propalovala cestu z jejich nitra ven. Někdy museli psát, protože měli v patách smečku lovců a nezbýval jim žádný jiný způsob, jak své poznatky světu sdělit dříve než je chytí, nacpou drogami a zavřou do blázince. Na obálkách některých takových dopisů bývaly občas nečitelně načmárané adresy a vyzařovalo z nich jakési zvrácené uspokojení při představě, že se nějaký člověk, kterému se náhodou takový dopis dostane do rukou, zblázní. Některé z těch dopisů byly jen tokem myšlenek, jiné pečlivě vypracované, skoro jako nějaké vědecké elaboráty pojednávající o tom, jak s pomocí sexuální magie či určitého druhu hub převrátit celý svět naruby. V jiných se popisovaly další náměty jako například výskyt UFO, kulty mrtvých nebo novinky získané od spiritistů, kteří navazovali spojení s mrtvými pomocí televize. Ale po pár měsících studování těch dopisů (a bylo to skutečné studium. Jaffe si občas připadal jako zamčený v knihovně) Jaffe za tou hromadou nesmyslů začínal rozlišovat obrysy toho hlavního, skrytého příběhu. Našel správný kód k jeho rozluštění, nebo alespoň dost na to, aby ho ten příběh zcela zaujal. Každé ráno, když Homer otvíral dveře, aby Jaffovi donesl několik dalších pytlů plných pošty, se Jaffe místo rozčilování těšil na nové informace. Čím víc takových dopisů přečte, tím víc bude mít podkladů, a čím víc bude mít podkladů, tím větší bude mít naději, že se mu tu záhadu jednou podaří rozluštit. Jak plynuly týdny a měsíce a zima se pomalu měnila v jaro, Jaffe si byl stále jistější, že to není několik záhad, ale jen jedna. Ti, kteří se ve svých dopisech zmiňovali o Závoji a o tom, jak ho odhrnout, se snažili najít každý svou cestu ke zjevení pravdy. Každý z nich měl svůj vlastní osobitý způsob a metaforu, ale někde v té kakofonii hlasů se skrýval jednotný nápěv.

Ten nápěv ale nebyl o lásce. Přinejmenším ne tak, jak ji chápou sentimentální snílci. Nebyl ani o smrti tak, jak by jí rozuměli normální lidé. Měl něco vzdáleně společného s rybami a mořem (občas to autoři dopisů nazývali Mořem všech Moří) a třemi způsoby, jak v něm plout. Také se tam hodně mluvilo o snech a ostrově, který Platon nazýval Atlantidou, ale přitom věděl, že je to něco jiného. A bylo tam také něco o konci světa, který může každou chvíli začít. A mluvilo se tam hodně o nějakém umění.

Vlastně o Umění.

A to byl jeden z kódů, o který si Jaffe opakovaně a bezvýsledně rozbíjel hlavu.

To Umění každý pisatel popisoval úplně jinak. Někdo ho nazýval Velkým Dílem, jiný Zakázaným ovocem, Zoufalstvím da Vinciho nebo Prstem v koláči a ještě mnoha dalšími jmény. Jmen sice bylo mnoho, ale Umění jen jedno. A přesto – a to byla právě ta záhada – tu nebyl žádný Umělec.

„Tak co, jak se ti tu u nás líbí?“ zeptal se Jaffa jednoho květnového dne Homer.

Jaffe k němu vzhlédl od své práce. Kolem něj se válely hromady dopisů. Jeho pleť, která nikdy nevypadala úplně zdravě, byla stejně bílá a pomačkaná jako stránky dopisu, který držel v ruce.

„Líbí,“ odpověděl Homerovi, aniž se na něj pořádně podíval. „Máš pro mě něco dalšího?“

Homer mu hned neodpověděl. A nakonec řekl: „Co to přede mnou schováváš, Jaffe?“

„Schovávám? Já neschovávám nic.“

„Necháváš si pro sebe něco, o co by ses měl rozdělit s námi ostatními.“

„To není pravda,“ řekl Jaffe. Od počátku úzkostlivě dodržoval Homerovo první nařízení, že o cokoliv co v dopisech najde, se musí podělit s ostatními. Peníze, zajímavé časopisy i levnou bižuterii, na které občas narazil, to všechno odevzdával k rozdělení Homerovi. „Přísahám, že ti dávám všechno,“ řekl.

Homer se na něj zadíval s výrazem, ze kterého bylo jasné, že Jaffovi nevěří. „Sedíš si tady dole celej den,“ řekl číhavě Homer. „Vůbec se nebavíš s ostatníma. Ani s nima nepiješ. Nejsme ti snad dost nóbl, Randolphe? Co?“ Nečekal na Jaffovu odpověď á dodal: „Nebo jsi jenom normální zloděj?“

„Nejsem žádnej zloděj,“ řekl Jaffe. „Můžeš se klidně přesvědčit.“ Postavil se a zvedl ruce v otevřeném gestu. V obou držel dopis. „Klidně si mě prohledej.“

„Nechci na tebe sahat,“ odpověděl mu na to Homer. „Co si myslíš že jsem, nějakej zasranej teplouš?“ Ale nespouštěl z Jaffa oči. Po chvíli mu řekl: „Zařídím, aby tě tady vystřídal někdo jinej. Už jsi tady pět měsíců. To je dost dlouho. Dám ti jinou práci.“

„Já nechci…“

„Cože?“

„Chci říct… chtěl jsem ti říct, že se mi tady dole docela líbí. Fakt. Ta práce se mi líbí.“

„Jo,“ řekl stále podezřívavým hlasem Homer. „No, a od pondělka budeš dělat jinou.“

„Proč?“

„Protože jsem to řekl! A jestli se ti to nelíbí, tak si najdi místo jinde.“

„Pracuju přece dobře, ne?“ zeptal se ho Jaffe.

Ale Homer už se k němu obracel zády

„Smrdí to tady“ prohodil jakoby nic, když už vycházel ze dveří. „Fakt to tu smrdí.“

Během svého čtení se Randolph naučil jedno slovo, které nikdy předtím neslyšel: synchronizace. Musel si koupit

slovník, aby se dozvěděl, co to vlastně znamená, a zjistil, že je to náhodný shluk událostí. Ale význam, v jakém to slovo užívali ti neznámí pisatelé dopisů, byl takový, že ve způsobu, jakým jedna okolnost navazuje na druhou, jakoby podle nějakého vzoru, který uniká lidskému zraku, je cosi významného, záhadného a snad i zázračného.

A přesně taková náhoda se stala právě toho dne, kdy Homer oznámil Jaffovi tu Jobovu zvěst. Byla to náhoda, která všechno změnila. Za necelou hodinu po Homerově odchodu se Jaffe zařízl svým už trochu ztupeným nožíkem do jedné obálky, která byla těžší než ostatní. Když ji otevřel, vypadl z ní malý medailon. Se slabým cinknutím dopadl na betonovou podlahu. Jaffe ho zvedl rukama, které se mu ještě od Homerova odchodu nepřestaly třást. Medailon nevisel na žádném řetízku, dokonce na něm nebylo ani očko, za které by se dal zavěsit. Zdálo se nepravděpodobné, že ho mohla nosit na krku nějaká žena. Nebyl totiž moc hezký a ačkoliv měl tvar kříže, při bližším pohledu se ukázalo, že to není kříž křesťanský. Všechna čtyři ramena byla stejně dlouhá a v rozpětí neměla víc než čtyři centimetry. Uprostřed byla lidská postava, nedalo se rozpoznat, zda mužská nebo ženská, s rukama rozpaženýma jako při ukřižování, ale nikde nebylo vidět hřeby A na zbytku prostoru se po všech čtyřech ramenech vinuly různé abstraktní vzory, které ale všechny končily kroužkem. Výraz tváře lidské postavy naznačovalo jen několik nepatrných tahů, ale Jaffe na ní přesto rozeznával sotva znatelný úsměv.

V kovech se Jaffe příliš nevyznal, ale bylo mu jasné, že ten medailon není ze zlata ani ze stříbra. Pochyboval dokonce, že by se ten zvláštní kříž třpytil i po důkladném očištění. I přesto však na něm bylo něco podivně přitažlivého. Když se na něj díval, měl stejný pocit, jako když se někdy ráno probouzel ze snu, na který už se nemohl upamatovat. A tohle byla určitě významná věc, ačkoliv dost dobře nevěděl proč. Že by mu byly povědomé ty znaky na ramenech kříže? V posledních dvaceti týdnech přečetl tisíce a tisíce dopisů a v mnohých se vyskytovaly malé, někdy i obscénní náčrtky, které se často daly rozluštit jen s obtížemi. Ty z nich, které se mu zdály nejzajímavější, propašoval z pošty domů, kde je po nocích studoval. Ve svém pokoji jich měl pod postelí už celou hromadu. Možná, že když je pečlivě prozkoumá, bude schopen rozluštit i ten snový kód na tomhle medailonu.

Rozhodl se, že ten den poobědvá s ostatními zaměstnanci, protože si uvědomil, že by už neměl Homera dále dráždit. Byl to ale omyl. Ve společnosti starých dobrých chlapců, kteří nebyli schopni mluvit o ničem jiném než o zprávách v televizi, které už Jaffe stejně celé měsíce neposlouchal, o kvalitě včerejšího stesku, o tom, jak si se ženou po tom stesku pořádně užili, případně neužili, a o tom, co asi přinese příští léto, se cítil jako dokonalý cizinec. A oni to věděli také. Seděli k němu otočení zády a občas tišili hlas a šeptem pronášeli poznámky o jeho divném výrazu a nepříčetném pohledu. Čím víc se ho stranili, tím šťastnější se Jaffe cítil, protože oni to věděli, dokonce i tihle idioti věděli, že on je jiný. Možná se ho dokonce i trochu báli.

V půl druhé se nemohl donutit k návratu do své pracovny s nedoručenými zásilkami. Ten medailon a jeho záhadné symboly ho doslova pálily v kapse. Musel prostě okamžitě jít zpátky do svého pokoje a prohlédnout si svou soukromou dopisovou knihovnu. Neplýtval dechem ani na to, aby to oznámil Homerovi. Prostě se sebral a šel domů.

Byl jasný slunečný den. Jaffe zatáhl před náporem světla závěsy rozsvítil lampu se žlutým stínítkem a s horečnatým zaujetím se vrhl do práce. Dopisy s jakýmkoli náznakem kresby lepil na stěny a když už na nich nebylo místo, lepil je na stůl, postel, židli a dokonce i na podlahu. Potom přecházel od jednoho dopisu k druhému a pátral po čemkoliv co by mu třeba jen vzdáleně připomínalo kresby na medailonu, který svíral v dlani. A přitom se mu do hlavy vkrádala stále stejná myšlenka: věděl, že existuje Umění, ale žádný Umělec, že je činnost a není nikdo, kdo by ji prováděl, a že tím by se mohl stát možná právě on.

Ta myšlenka v něm ani nemusela hlodat dlouho. Během hodiny zkoumání těch dopisů už se mu natrvalo pyšně zahnízdila v hlavě. Ten medailon se mu do rukou nedostal náhodou. Dostal ho jako odměnu za své trpělivé bádání a představoval způsob, jakým by se daly spojit výsledky jeho průzkumu a možná jim konečně i trochu porozumět. Většina těch symbolů a náčrtků mu moc neříkala, ale bylo tu i mnoho, příliš mnoho symbolů, které mu připomínaly ornamenty na medailonu. V jednom dopise se jich nikdy nevyskytlo víc než dva a většina z nich byla jen nejasná, protože žádný z těch neznámých pisatelů neměl v rukou úplné rozřešení tak jako teď on, ale každý z nich rozuměl části té skládačky a jejich postřehy, ať už byly o haiku, sprostých slovech nebo alchymických formulích, mu poskytovaly lepší pochopení systému, který se za těmi symboly skrýval.

Slovo, které se pravidelně objevovalo v nejsrozumitelnějších z těch dopisů, znělo Shoal. Jaffe ho už několikrát nevšímavě přelétl očima. V těch dopisech se hodně mluvilo o evoluci, a tak Jaffe usuzoval, že to slovo k tématu evoluce prostě nějakým způsobem patří. Ale teď už věděl, že se mýlil. Shoal byl kult nebo nějaká církev a to, co teď držel v dlani, byl její symbol. Nebylo mu sice vůbec jasné, co má ten kříž společného s Uměním, ale jeho podezření, že Umění existuje jen jedno a vede k němu jen jedna cesta, teď přerostlo v jistotu a Jaffe věděl, že tenhle medailon mu může posloužit jako mapa, která ho jednou snad dovede od Shoalu k Umění samotnému.

Ale zatím tu byl jeden důležitější problém. Když si vzpomněl na své spolupracovníky s Homerem v čele, otřásl se hnusem při pomyšlení, že by kdokoliv z nich mohl přijít na to tajemství, které on sám právě odhalil. Ne že by to tajemství mohli odhalit vlastními silami, na to byli všichni příliš tupí. Ale Homer byl dost podezřívavý na to, aby se dostal o trochu dál než ostatní a pouhá představa, že by měl kdokoliv- a ten idiot Homer především – poskvrnit svým čmuchánim něco tak posvátného, byla pro Jaffa nesnesitelná. Je jen jeden způsob, jak takové pohromě zabránit. Musí proto jednat rychle, aby zničil všechno, co by mohlo Homera přivést na správnou stopu. Ten medailon si samozřejmě schová. Svěřily mu ho vyšší síly se kterými se možná jednoho dne setká. Schová si také těch dvacet nebo třicet dopisů, které mu toho o Shoalu naznačily nejvíc. Zbytek – něco přes sto dalších – musí spálit. A ta jeho sbírka v místnosti nedoručených zásilek bude muset také zmizet. Všechno musí zmizet. Zabere to sice trochu času, ale musí to tak být a čím dřív se to stane, tím líp. Jaffe roztřídil dopisy ve svém pokoji a s těmi, které si nepotřeboval schovat, se rozjel zpátky na své pracoviště.

Teď už bylo pozdě odpoledne a tak celou dobu jel proti záplavě lidí, vracejících se z práce. Do budovy pošty

vstoupil zadním vchodem, aby se vyhnul setkání s Homerem, ačkoliv dobře znal jeho zvyk vypadnout z práce vteřinu po skončení pracovní doby Teď už do sebe určitě někde lije pivo. Spalovací pec byla stará rozvrzaná rachotina, stejně jako muž jménem Miller, který ji obsluhoval a se kterým se Jaffe nikdy nebavil, protože Miller byl hluchý jako pařez. Chvíli trvalo, než mu vysvětlil, že tu pec chce asi hodinku nebo dvě používat a že začne s tím balíčkem, který si přinesl z domova a který také okamžitě hodil do plamenů. A pak šel do místnosti, kde pracoval.

Homer do sebe nelil pivo. Čekal na něj. Seděl na Jaffově židli pod svítící holou žárovkou a prohledával hromady dopisů kolem.

„Tak co to tu máš?“ vyjel na něj okamžitě, jakmile se Jaffe objevil ve dveřích.

Jaffe věděl, že nemá cenu předstírat, že se nic neděje. Měsíce bádání mu do tváře vyryly rýhy vědomostí. Už nemohl předstírat, že je všechno při starém. A to už koneckonců ani nechtěl.

„Nemám tady nic,“ odpověděl Homerovi tónem, ve kterém se ozývalo netajené pohrdání nad Homerovým čmuchánim. „Nenechal jsem si nic, co bys ty mohl chtít nebo využít.“

„To nech posoudit mě, ty hajzle,“ řekl Homer a odhodil na zem dopisy které držel v rukou. „Chci vědět, co to tady máš. Tak to vyklop.“

Jaffe za sebou zavřel dveře. Nikdy předtím si neuvědomil, jak se chodbou a skrze ni nesou vibrace roztopené pece. Byly slyšet až sem. Všechno kolem se chvělo. Pytle s dopisy obálky i slova napsaná na stránkách dopisů uvnitř nich. I ta židle, na které seděl Homer, se chvěla. I ten nůž, ten nožík s krátkým ostřím, ležící na zemi vedle židle, na které seděl Homer. Celá tahle místnost byla v pohybu, jako při zemětřesení. Jako kdyby se svět měl převrátit vzhůru nohama.

A možná že ano. Nemělo cenu předstírat, že status je stále ještě quo. Teď byl z Jaffa muž na cestě ke trůnu. Nevěděl sice k jakému a kde by ho měl hledat, ale potřeboval rychle umlčet všechny svědky. Jeho nenajde nikdo. Nikdo ho nebude z ničeho obviňovat, soudit nebo trestat. Teď má své vlastní zákony.

„Měl bych ti tedy asi konečně vysvětlit…,“ řekl Jaffe téměř konverzačním tónem, „…co to tady vlastně mám.“

„Jo,“ řekl Homer a ohrnul ret. „Tak to laskavě udělej.“

„No, vlastně to není nic složitého…“

Začal se pomalu blížit k Homerovi, židli a tomu noži na podlaze. Jeho postup Homera znervóznil, ale zůstal sedět.

„…odhalil jsem tu totiž tajemství,“ pokračoval Jaffe.

„Cože?“

„Chceš vědět jaké?“

Teď se už Homer postavil a jeho pohled se chvěl stejně jako všechno ostatní kolem. Všechno, kromě Jaffa. Z rukou, těla a hlavy mu zmizelo veškeré chvění. Byl sám, klidný vtom okolním neklidném světě.

„Nevím, co to tady na mě zkoušíš,“ řekl Homer. „Ale vůbec se mi to nelíbí.“

„Já ti nic nevyčítám,“ řekl Jaffe. Nedíval se na nůž. Ani to nepotřeboval. Cítil ho. „Děláš přece jenom svou práci, ne?“ pokračoval dál. „Musíš přece zjistit, co se to tady dělo.“

Homer poodstoupil o pár kroků pryč od židle. Jeho frajerská chůze byla tatam. Našlapoval nejistě, jako by se podlaha pod ním kývala a nakláněla.

„Seděl jsem tady přímo uprostřed světa,“ řekl Jaffe. „Všechno se to děje v téhle malé místnosti.“

„Jo?“

„Jo.“

Homer se nervózně ušklíbl. Kradmo pohlédl směrem ke dveřím.

„Chceš jít pryč?“ zeptal se ho Jaffe.

„Jo.“ Podíval se nevidoucím pohledem na hodinky. „Musím už běžet. Jen jsem sem zaskočil…“

„Ty se mě bojíš,“ řekl Jaffe. „A to bys opravdu měl. Už nejsem ten, kdo jsem býval.“

„Jo?“

„Na to už ses jednou ptal.“

Homerův pohled znovu zabloudil ke dveřím. Byl od nich jen pět kroků. Čtyři, jestli poběží. Uběhl polovinu té vzdálenosti, když Jaffe sebral ze země ten nůž. Už popadl kliku, když za sebou uslyšel zvuk blížících se kroků.

Ohlédl se a nůž se mu vnořil přímo do oka. Nebyla to náhoda. Byla to synchronizace. Jeho oko i nůž se zableskly. Záblesky se střetly a v příštím okamžiku padl s řevem na dveře a Randolph se na něj vrhl, aby mu nožík vytrhl z hlavy.

Hukot pece zesílil. Jaffe se opíral zády o pytle plné obálek a cítil, jak jsou naskládané jedna na druhé a slova na jejich stránkách se chvěla, až se z nich stala překrásná báseň, ve které se říkalo: krev je jako moře a myšlenky se v tom moři srážejí. Jsou tmavé, sražené a žhavé.

Natáhl ruku a sevřel v ní rukojeť nožíku. Nikdy v životě předtím neprolil krev. Nezašlápl nikdy úmyslně ani brouka. Ale dotek té horké a vlhké rukojeti se mu zdál nádherný. Jako proroctví, jako věštba.

Zašklebil se, vytáhl nůž z Homerova oka a než se jeho oběť svezla podél dveří na podlahu, vrazil ho Homerovi až po rukojeť do hrdla. Tentokrát ho tam ale nenechal. Vytáhl ho, hned jak utichl Homerův řev a zabodl mu ho do prsou. Tam ale narazil na kost a tak do toho úderu musel dát víc síly ale té v sobě najednou cítil dost a dost. Homer se zakuckal a z úst a z krku mu vyrazil proud krve. Jaffe vytáhl nůž. Už ho nepoužil. Místo toho otřel čepel nožíku do kapesníku a otočil se od těla, aby si rozmyslel, co by měl udělat teď. Jestli se pokusí naházet balíky dopisů do pece, riskuje, že bude odhalen, a přestože měl hlavu v oblacích radostí, že se mu konečně podařilo zbavit se toho blba, jasně si uvědomoval nebezpečí, které by mu hrozilo, kdyby ho odhalili. Lepší by bylo dopravit tu pec sem. To by přece nebylo tak složité. Není těžké zapálit oheň. K tomu jsou potřeba jen sirky. Homer nějaké určitě má. Jaffe se otočil k mrtvole a prohledal jí kapsy, až konečně našel krabičku zápalek. Potom přešel k pytlům s poštou.

Když se připravoval k jejich podpálení, najednou se ho zmocnil smutek. Strávil tu už tolik týdnů ztracený v jakémsi deliriu a zpitý tajemnými záhadami. A teď se s tím vším má navždy rozloučit. Po tom všem – po Homerově smrti a

spálení všech dopisů – se z něj stane uprchlík, muž bez minulosti, kterého volá nějaké Umění, o němž sice neví zhola nic, ale které si ze všeho na světě přál poznat nejvíc.

Zmuchlal pár stránek, aby se plamen lépe rozhořel. Nepochyboval, že se mu podaří založit požár. Všechno v místnosti – papír, látky tělo – to všechno bylo dokonale hořlavé. Zapálil sirku. Plamínek jasně zářil a teprve když se do něj Jaffe zadíval, uvědomil si, jak nesnáší jas. Tma je přece o tolik zajímavější: je plná tajemství a hrozeb. Přistrčil plamínek k hromadě papíru a pozoroval, jak oheň roste. Potom ustoupil ke dveřím.

O ně se ale opíralo Homerovo tělo, krvácející ze tří ran, a nebylo snadné s ním pohnout. Jaffe se do něj opřel vší silou. Oheň za ním vrhal na stěnu jeho zvětšený stín. Odstranit Homerovo tělo ode dveří mu sice netrvalo déle než půl minuty, ale oheň se mezitím rozrostl natolik, že když se znovu podíval do místnosti za sebou, oheň už ji stravoval ze všech stran. Žhavý vír vířil místností a ještě víc rozdmychával plameny

Až když za sebou v místnosti zahladil všechny stopy – každý náznak toho, že tu kdy pracoval muž jménem Randolph Ernest Jaffe – až potom začal litovat toho, co udělal. Ne ten požár – to bylo naopak velice moudré – ale litoval toho, že v místnosti nechal Homerovo tělo, aby ho oheň spálil stejně jako všechny nedoručené dopisy Uvědomil si, že se měl pomstít nějak rafinovaněji. Měl Homerovo tělo rozsekat na kusy oddělit jazyk, oči, genitálie, střeva, stáhnout kůži, odříznout lebku, všechno to zabalit a poslat do světa s nečitelnými a nesmyslnými adresami na obalu, aby tak mohla náhoda (nebo synchronizace) vybrat zemi nebo místo Homerova posledního odpočinku. Odeslaný pošťák. Jaffe si v duchu slíbil, že takovéhle ironické náhody už nikdy nesmí prošvihnout.

Zamést po sobě stopy mu netrvalo dlouho. Měl jen málo věcí a většina z nich pro něj nic neznamenala. Když se to vezme kolem a kolem, vlastně skoro neexistoval. Všechno, co měl, bylo pár fotografií, pár dolarů v kapse a nějaké oblečení. Nic, co by se nedalo pohodlně složit do malého kufříku.

O půlnoci už byl s tím malým kufříkem na cestě pryč z Omahy a připravený na cestu, která ho mohla zavést kamkoliv Omaha je přece branou na východ či na západ. Bylo mu jedno, kam půjde, jen pokud ho ta cesta přivede k Umění.

Kapitola druhá – Na cestách

Jaffe nežil nijak významný život. Narodil se padesát mil od Omahy kde chodil do školy pohřbil své rodiče a namluvil si a nakonec nepřesvědčil dvě ženy aby s ním šly k oltáři. Párkrát už ten stát opustil a dokonce přemýšlel o tom, že by se mohl odstěhovat do Orlanda, kde žila jeho sestra. Ale ona ho od toho úmyslu vždycky odradila. Přesvědčovala ho, že by mu vadili tamější lidé i nesnesitelný sluneční žár. A tak Jaffe zůstal v Omaze, ztrácel a nacházel zaměstnání, nikde se nezdržoval příliš dlouho a na oplátku ani jeho nikdo nezdržoval, aby zůstal.

Ale když pracoval v místnosti nedoručených zásilek, našel věci, o jejichž existenci nikdy ani netušil, a to ho navnadilo k dalším dobrodružstvím. Jindy když kolem sebe viděl jen slunce, předměstí a Mickey Mouse, ani se nerozhlédl. Proč by se měl zatěžovat takovými banalitami? Ale teď už byl moudřejší. Věděl, že kolem je spousta záhad čekajících na to, až je někdo odhalí a kterých je možno se zmocnit. A až se Jaffe stane Králem světa, strhne ta předměstí (i slunce, když to půjde) a ve žhavé tmě, kde člověk poznává tajemství vlastní duše, je předělá podle svého.

V těch dopisech se hodně mluvilo o rozcestích a Jaffe to slovo dlouhou dobu chápal doslova. Myslel si totiž, že v Omaze pravděpodobně na takovém rozcestí sedí a že tam se k němu dostane i Umění. Ale teď, když odjel pryč z města, pochopil svůj omyl. Když neznámí pisatelé psali v dopisech o rozcestích, nemysleli tím protínající se cesty Měli na mysli místa, kde se protínají stavy mysli, kde se lidské protíná s cizím a kde se ty dva stavy navzájem pozměňují. A pouze na těchto místech měl Jaffe naději na nějaké zjevení.

Samozřejmě neměl moc peněz, ale zdálo se, že to nevadí. Během týdnů, které následovaly po jeho útěku, k němu všechno, co potřeboval, prostě přicházelo samo od sebe. Stačilo jen mávnout rukou a vedle něj s kvílejícími brzdami zastavilo auto. Když se ho řidič zeptal, kam to bude, a on mu odpověděl, že jede až tam, kam se jemu, Jaffovi, bude chtít, řidič ho tam odvezl. Bylo to, jako by mu přálo obzvláštní štěstí. Vždycky když upadl, byl nablízku někdo, kdo ho postavil na nohy, a když mu vyhládlo, vždycky se našel někdo, kdo ho nakrmil.

V Illinois potkal ženu, která ho kus cesty svezla a pak se ho zeptala, jestli by s ní nechtěl strávit noc. To ho jen utvrdilo ve víře, že mu štěstí přeje.

„Ty jsi viděl něco hodně zvláštního, že jo?“ šeptala mu o půlnoci. „Je ti to vidět na očích. Jen kvůli tvým očím jsem ti zastavila.“

„A kvůli tomu jsi mi nabídla tohle?“ řekl a ukázal jí prstem mezi nohy.

„Jo. To taky“ odpověděla mu. „Co jsi viděl?“

„Ještě ne dost,“ řekl jí Jaffe.

„Chceš se se mnou ještě milovat?“

„Ne.“

A s postupem času při svém bloumání ze státu do státu tu a tam občas zahlédl něco z toho, o čem se zmiňovaly ty dopisy Viděl, jak na něj ta tajemství vykukují a věděl, že se toho odvažují jen proto, že on jde kolem a že ho poznávají jako toho, který má moc. V Kentucky se stal náhodným svědkem, když z řeky vytahovali mrtvolu nějakého výrostka. Jeho tělo leželo natažené na trávě s rozpřaženýma rukama i prsty a vedle něj naříkala a vzlykala jakási žena. Chlapec měl doširoka otevřené oči a rozepnuté knoflíky na kalhotách. Jaffe byl jediným zvědavcem, kterého policisté neodehnali, a díval se na toho chlapce docela zblízka (na ty oči) a chvíli se díval i na polohu chlapcova těla. Byla stejná jako poloha těla na tom medailonu a Jaffovi se náhle téměř chtělo vrhnout se do řeky také, už jen pro to vzrušení z utonutí. V Idahu se setkal s mužem, který ztratil paži při automobilové nehodě a když spolu později seděli a popíjeli, vysvětlil Jaffemu, že stále tu ztracenou ruku cítí. Doktoři mu prý sice řekli, že je to jen klam jeho nervového systému, ale on řekl, že ví, že je to tím, že jeho astrální tělo je v nějaké jiné dimenzi stále kompletní. Řekl mu také, že s tou ztracenou rukou pravidelně

onanuje a nabídl mu, že mu to předvede. Byla to pravda. A ještě později mu ten muž řekl:

„Ty vidíš ve tmě, že jo?“

Jaffe o tom sice nikdy předtím nepřemýšlel, ale když se o tom ten muž zmínil, najednou se mu zdálo, že by to bylo docela dobře možné.

„Jak ses to naučil?“

„Nijak jsem se to neučil.“

„Možná máš astrální oči.“

„Možná.“

„Chceš, abych to udělal ještě jednou?“

„Ne.“

Shromažďoval zkušenosti, procházel životy lidí a zase z nich mizel a zanechával je jejich posedlostem, pláči nebo smrti. Dával volný průchod všem svým choutkám, šel, jeho instinkt vedl a ten tajný život si ho nacházel sám, ať už přišel kamkoliv

Nenacházel žádné známky toho, že by ho pronásledovalo rameno zákona. Možná, že Homerovo tělo ve zničené budově nikdo nenašel a nebo policie usoudila, že se Homer stal obětí požáru. Ať už byl důvod jakýkoli, nikdo ho nepronásledoval. Šel kamkoliv se mu zachtělo a dělal cokoliv se mu zachtělo, dokud neuspokojil všechny své touhy a nároky a dokud nenastal čas k tomu, aby se vrhl přes okraj.

Zastavil se k odpočinku v motelu v Los Alamos v Novém Mexiku. V pokoji se zamkl se dvěma lahvemi vodky, zatáhl závěsy před denním světlem, svlékl se a uvolnil svoji mysl. Nejedl už čtyřicet osm hodin ne proto, že by neměl dost peněz. Peněz měl dost, ale líbila se mu ta lehkost prázdného žaludku. Byl vyhladovělý a vybičovaný vodkou a jeho myšlenky se divoce rozběhly všemi směry, navzájem se mísily a přesouvaly a byly každým okamžikem barbarštější a nesmyslnější. Ze tmy vyběhl nějaký hmyz – asi švábi – a běhali mu po těle, ležícím na podlaze. Nechal je být. Jen když mu přeběhli po klíně a tím pádem odpoutávali jeho pozornost, lil si do klína vodku. Chtěl jenom přemýšlet. Vznášet se a přemýšlet.

Co se těla týkalo, už měl všeho dost: v životě už mu byla zima i vedro, byl už nadržený i netečný, milující i milovaný. A nic z toho už nechtěl: přinejmenším už ne jako Randolph Jaffe. Věděl, že je i jiný stav bytí, jiné místo k životu, kde by mohl být znovu zajímavý sex i vražda, zármutek i hlad i všechno ostatní. Ale tam se nedostane, dokud neunikne ze současného stavu, dokud se z něj nestane Umělec, který přetvoří svět.

Těsně před svítáním i přes šimrání švábích nožiček ucítil to pozvání.

Byl naprosto uvolněný. Srdce mu tlouklo pomalu a stejnoměrně. Jeho močový měchýř se vyprazdňoval automaticky jako u dítěte. Nebylo mu ani horko ani zima. Nebyl vzhůru, ale ani nespal. A na tom rozcestí – na kterém nestál poprvé ani naposled – se v něm cosi pohnulo a zavolalo na něj jménem.

Okamžitě vstal, oblékl se, vzal do ruky zbývající láhev plnou vodky a vyšel ven. To pozvání už ho neopustilo. Chladná noc pomalu ustupovala a slunce začínalo vycházet, ale to pozvání se v něm ozývalo stále. Byl bosý. Chodidla měl rozedraná do krve, ale jeho tělo ho teď nezajímalo, a tak bolest zaháněl vydatnými loky z láhve. Kolem poledne byla láhev prázdná a on byl uprostřed pouště a šel stále směrem, kam ho to táhlo, aniž by si uvědomoval, že se vůbec pohybuje. Hlavu měl úplně prázdnou, nemyslel na nic, kromě Umění a způsobu, jak se k němu dostat, ale dokonce i tahle myšlenka se v něm ozývala jen chvílemi.

A stejně jako ona, i ta poušť nakonec ustoupila. Někdy k večeru přišel na místo, kde se dalo pochybovat i o tak prostých věcech, jakou byla například i země pod jeho nohama, nebo tmavnoucí obloha nad ním. Nebyl si jistý dokonce ani tím, že jde. Ta prázdnota byla docela příjemná, ale netrvala dlouho. To volání ho muselo táhnout, aniž si to uvědomil, protože noc se náhle změnila v den a on zjistil, že stojí – živý, a stále ještě Randolph Ernest Jaffe – v poušti ještě pustší, než byla ta předtím. Teď bylo brzy ráno. Slunce ještě nestálo vysoko, ale vzduch už se začínal oteplovat. Obloha byla úplně jasná.

Ted už si uvědomoval bolest i svoji slabost, ale tomu tahu, který cítil uvnitř, se nedalo odolat. Musel se pachtit dál, i když se cítil jako troska. Později si vzpomněl, že procházel městem, kde viděl stát uprostřed pustiny ocelovou věž. Ale na to se upamatoval, až když jeho cesta skončila, v jednoduchém kamenném přístřešku, jehož dveře se před ním otevřely přesně v okamžiku, kdy ho opustily poslední zbytky sil a on se svalil přes práh dovnitř.

Kapitola třetí – Kissoon

Dveře za ním byly zavřené, ale dveře jeho mysli byly dokořán. Na druhé straně planoucího ohně seděl starý muž se smutnými, lehce přihlouplými rysy; připomínajícími klauna, jehož pokožka po padesáti letech používání líčidel byla mastná a s rozšířenými póry. Jeho hlavu pokrývaly zbytky dlouhých šedých vlasů. Seděl se zkříženýma nohama. Zatímco se Jaffe snažil sebrat dost síly na to, aby mohl promluvit, ten muž si chvílemi zhluboka povzdechl. „Tak jsi se sem přece dostal,“ řekl po chvíli.

„Už jsem si myslel. že zemřeš dřív než se ti to podaří. Tak už jich skončilo mnoho před tebou. Chce to opravdovou sílu vůle.“

„Kde to jsem?“ podařilo se nakonec Jaffovi vyslovit.

„Jsme ve Smyčce. Je to časová smyčka, která nezabírá víc než pár minut. Uvázal jsem si ji pro sebe jako úkryt. Je to jediné místo, kde jsem v bezpečí.“

„Kdo jsi?“

„Jmenuji se Kissoon.“

„Jsi jeden ze Shoal?“

Tvář na druhé straně ohně se zatvářila překvapeně.

„Víš toho hodně.“

„Ne. Ani ne. Znám jen pár útržků.“

„Jen velice málo lidí ví o existenci společenství Shoal.“

„Já jich znám několik,“ řekl Jaffe.

„Skutečně?“ zeptal se trochu napjatějším hlasem Kissoon. „Rád bych znal jejich jména.“

„Měl jsem od nich dopisy…“ řekl Jaffe, ale zmlkl, protože si uvědomil, že už vlastně ani neví, kde nechal ty drahocenné nápovědy které ho už provedly tolika radostmi i samotným peklem.

„Dopisy od koho?“ zeptal se Kissoon.

„Od lidí, kteří vědí… kteří tuší… něco o Umění.“

„Opravdu? A co o něm říkají?“

Jaffe potřásl hlavou. „Na to jsem ještě nepřišel,“ odpověděl. „Ale myslím, že někde je moře…“

„To je pravda,“ odtušil Kissoon. „A ty bys chtěl vědět, kde ho můžeš najít, jak se tam dostat a jak z něj čerpat sílu.“

„Ano. Chtěl.“

„A co za to?“ zeptal se ho Kissoon. „Co mi za ty informace nabízíš?“

„Já nic nemám.“

„To nech posoudit mě,“ řekl Kissoon s očima obrácenýma vzhůru ke stropu, jako kdyby ve stoupajícím kouři cosi zahlédl.

„Dobře,“ řekl Jaffe. „Ať je to co chce. Jestli mám něco, co chceš, tak je to tvoje.“

„To zní rozumně.“

„Já to musím vědět. Chci znát všechno o tom Umění.“

„Jistě. Jistě.“

„Života už mám po krk.“

Kissoon se na něj znovu zadíval upřeným zkoumavým pohledem.

„Skutečně? O tom pochybuji.“

„Chtěl bych… chtěl bych… (co vlastně? napadlo ho najednou. Co vlastně chci?) … nějaké… vysvětlení,“ řekl nakonec.

„Tak kde začneme?“

„U toho moře,“ řekl Jaffe.

„Ach ano, to moře.“

„Kde je?“

„Už jsi byl někdy zamilovaný?“ opáčil Kissoon.

„Ano. Myslím, že byl.“

„Tak už jsi byl v moři Podstaty dvakrát. Poprvé to bylo tu noc, kdy ses narodil. Podruhé jsi tam byl tu noc, kdy jsi spal vedle ženy; kterou jsi miloval. Nebo to byl snad muž?“ Kissoon se zasmál. „To je koneckonců jedno.“

„Takže to moře je Podstata.“

„Ano. Podstata je moře. A v tom moři jsou ostrovy, které se nazývají Ephemeris.“

„Chci se tam dostat,“ vydechl Jaffe.

„Dostaneš se tam. Dostaneš se tam ještě jednou.“

„A kdy?“

„V poslední noci svého života. A to je všechno. Třikrát se můžeme vznášet ve snovém moři. Jedinkrát méně a byli bychom šílení. Jedinkrát víc…“

„A?“

„A nebyli bychom lidé.“

„A co to Umění?“

„No… na to jsou různé názory.“

„A ty ho máš?“

„Mám?“

„No, to Umění. Máš ho? Umíš ho? Můžeš mě to naučit?“

„Možná.“

„Jsi jeden ze společenství Shoal,“ řekl Jaffe. „Musíš to umět, ne?“

„Jeden?“ odpověděl mu Kissoon. „Já jsem jediný. Poslední.“

„Tak mě to nauč. Chci umět změnit svět.“

„Proč toho chceš tak málo?“

„Nehraj si se mnou!“ řekl Jaffe ostře, protože v něm sílilo podezření, že je tady za blázna.

„Já odsud neodejdu s prázdnou, Kissoone. Když budu mít to Umění, tak se můžu dostat do moře Podstaty je to tak? Je to tak, že jo?“

„Jak jsi na to přišel?“

„Je to tak?“

„Ano. A znovu se tě ptám, jak jsi na to přišel?“

„Umím si leccos domyslet. A to právě teď dělám.“ Zašklebil se, protože najednou viděl, jak to všechno do sebe zapadá jako kousky skládanky „Ta Podstata je někde mimo náš svět, že jo? A to Umění člověku umožní dostat se tam, takže tam pak může být, kdykoliv se mu zachce. Dostane se tam, jako když projde prst koláčem.“

„Cože?“

„Takhle to někdo nazval. Přirovnal to k prstu, který se prostrčí koláčem.“

„Ale proč jenom prst?“ poznamenal Kissoon.

„Pravda! Proč ne rovnou celou ruku?“

Výraz v Kissoonově tváři byl téměř obdivný. „Jaká škoda,“ ozval se nakonec, „že jsi se nevyvinul víc. Potom bych tě to všechno možná mohl naučit.“

„Co tím chceš říct?“

„Chci tím říct, že se stále ještě až příliš podobáš opici. Nemohu ti svěřit svá tajemství. Jsou příliš mocná a příliš nebezpečná. Nevěděl bys, co s nimi máš dělat. Nakonec bys moře Podstaty poskvrnil jen svými vlastními zájmy A moře Podstaty se musí zachovat.“

„Už jsem ti řekl… neodejdu odsud s prázdnou. Dám ti cokoliv ode mě budeš chtít. Cokoliv co ti můžu dát. Jen mě to nauč.“

„Dal bys mi své tělo?“ zeptal se Kissoon. „Dal?“

Taková odpověď Jaffa zmátla.

„Ty ode mě chceš sex?“ zeptal se ho.

„Prokrista, to ne.“

„Tak co? Nerozumím ti.“

„Tvé tělo. Obal tvé duše. Chci být ve tvém těle.“

Jaffe se díval, jak ho Kissoon pozoruje.

„No tak?“ zeptal se ho stařík.

„Přece nemůžeš vlézt do mojí kůže,“ řekl Jaffe.

„Ale můžu, jakmile bude prázdná.“

„Já ti nevěřím.“

„Jaffe, ze všech lidí právě ty bys neměl nikdy říkat, že něčemu nevěříš. To nejneuvěřitelnější je docela normální. V čase existují smyčky A my dva v jedné takové jsme. V našich myslích jsou celé armády které čekají jen na pokyn k útoku. V našich tělech jsou zavřená celá slunce, v každém stavu existují celé řady…“

„Řady?“

„Řady proseb a zaklínání. Kouzla, kouzla jsou všude. A máš pravdu v tom, že moře Podstaty je jejich zdrojem a Umění samotné je jejich zámkem i klíčem. A ty si myslíš, že je pro mě těžké dostat se do tvého těla. Copak ses ještě nic nenaučil?“

„No, dejme tomu, že souhlasím.“

„Dejme tomu.“

„Co se se mnou stane, až opustím své tělo?“

„Zůstaneš tady. Jako duch. Není to tu nic moc, ale je to domov. Já se za chvíli vrátím a tělo bude zase tvoje.“

„A proč vlastně chceš moje tělo?“ zeptal se Jaffe. „Vždyť je úplně na nic.“

„To je moje věc,“ odpověděl mu Kissoon.

„Já to chci vědět.“

„A já ti to nemusím říkat. Pokud opravdu chceš to Umění, tak bys měl raději dělat, co ti řeknu. Nemáš na vybranou.“

Chování toho stařík – jeho arogantní úsměv, krčení rameny a způsob, jakým přivíral víčka, jako kdyby plný pohled na svého hosta považoval za plýtvání energií – to všechno Jaffovi připomínalo Homera. Ti dva by klidně mohli být dvě poloviny jedné bytosti. Jakmile si vzpomněl na Homera, musel si nevyhnutelně vzpomenout i na nůž ve své kapse. Kolikrát bude muset pořezat Kissoonovo šlachovité tělo, než ho bolesti přinutí mluvit? Bude mu muset článek po článku odřezat všechny prsty? Jestli jenom to, tak je na to připravený. Možná mu bude muset uříznout uši. Možná dokonce vydloubat oči. Byl odhodlaný udělat cokoliv. Teď už je pozdě na prosby. Příliš pozdě.

Ruka mu sjela do kapsy a uchopila nožík.

Kissoon ten pohyb zahlédl.

„Ty ničemu nerozumíš, že ne?“ řekl a jeho oči náhle dostaly hrozivý a zároveň ustrašeně těkavý výraz, jako kdyby ve vzduchu mezi ním a Jaffem cosi četly.

„Rozumím mnohem víc, než ty si myslíš,“ řekl Jaffe. „Rozumím, že pro tebe nejsem dost čistý. Nejsem – jakže jsi to řekl? – vyvinutý. Jo, vyvinutý.“

„Řekl jsem, že jsi ještě příliš podobný opici.“

„Jo, to taky“

„Urazil jsem všechny opice.“

Jaffe stiskl nožík pevněji. Začal se zvedat.

„Neopovažuj se,“ varoval ho Kissoon.

„Když mi někdo řekne, abych se neopovažoval něco dělat,“ odpověděl mu Jaffe a hlava se mu točila snahou postavit se, „působí to na mě stejně, jako když býkovi ukážou rudou muletu. Už jsem viděl… udělal věci…“ Začal pomalu vytahovat nožík z kapsy. „… a nebojím se tě.“

Kissoonovy oči přestaly těkat ze strany na stranu a zarazily se na ostří nože. V jeho tváři nebylo vidět žádné překvapení, jako tenkrát ve tváři Homera. Ale byl v ní strach. Jaffem projel slabý záchvěv radosti, když si to uvědomil.

Kissoon se začal také zvedat. Byl o hodně menší než Jaffe, téměř zakrnělý a podivně pokřivený, jako kdyby mu někdo zpřerážel všechny kosti a klouby a pak je ve spěchu poskládal dohromady.

„Neměl bys prolévat krev“ řekl spěšně. „Ne tady, v časové smyčce. To je jeden ze zdejších zákonů.“

„Kecy,“ řekl Jaffe a pomalu začal obcházet oheň, aby se dostal ke své oběti.

„To je pravda,“ řekl Kissoon a tak nějak záhadně a uboze se na Jaffa usmál, „dávám ti čestné slovo, že je to pravda.“

„Jeden rok jsem pracoval na jatkách,“ řekl Jaffe. „Bylo to v Omaze, v Nebrasce. Tam byla brána na západ. Pracoval

jsem tam celý rok a celý ten rok jsem jen krájel a řezal maso. Vím dobře, jak se to dělá.“

Kissoon byl teď už pořádně vyděšený. Zapřel se zády proti stěně a rukama hledal kolem sebe oporu. Jaffa napadlo, že vypadá jako hrdinka nějakého němého filmu. Oči už neměl přivřené, ale dokořán a vlhké, stejně jako otevřená ústa. Nezmohl se dokonce ani na nějaké hrozby Jen se třásl.

Jaffe natáhl ruku a sevřel v ní Kissoonův krocaní krk. Pevně ho stiskl a prsty se mu zaryly do kůže kolem jeho ohryzku. Potom zvedl druhou ruku, ve které držel nožík, a přiložil ho ke koutku Kissoonova levého oka. Dech toho stařika odporně páchl. Jaffovi byl ten zápach protivný, ale neměl na výběr a tak se nadechl a v tu chvíli si uvědomil, že naletěl. Ten dech byl něco víc než jen páchnoucí vzduch. Bylo v něm něco jiného, co se z Kissoonova těla snažilo dostat dovnitř, do něj. Jaffe ho pustil a uskočil.

„Ty hajzle!“ vykřikl a plival a kašlal ve snaze zbavit se toho dechu dřív než ho ovládne.

Kissoon ani nezapíral.

„Copak mě nezabiješ?“ zeptal se ho ironicky. „Bojíš se mě?“

Teď to byl on, kdo postupoval dopředu, a Jaffe ustupoval.

„Drž se ode mě dál,“ řekl Jaffe.

„Jsem jen jeden ubohý stařec.“

„Já jsem cítil ten tvůj dech,“ zaječel Jaffe a uhodil se pěstí do hrudníku. „Zkoušel jsi se do mě dostat.“

„Ne,“ protestoval Kissoon.

„Sakra, nelži mi tady Já jsem to cítil.“

A stále to ještě cítil. Na plicích mu seděla tíha, která tam předtím nebyla. Ucouvl směrem ke dveřím, protože věděl, že kdyby tady zůstal, mohlo by se to tomu hajzlovi nakonec ještě podařit.

„Nechoď pryč,“ řekl Kissoon. „Neotvírej ty dveře.“

„Jsou i jiné způsoby jak se dostat k Umění,“ řekl mu Jaffe.

„Ne,“ řekl Kissoon. Jsem tu jen já. Ostatní jsou mrtví. Nemůže ti pomoci nikdo jiný než já.“

Pokusil se znovu o úsměv a sklonil se, ale ta skromnost byla stejně hraná, jako předtím ten strach. Všechno to byly jen triky kterými chtěl svou oběť udržet u sebe, aby mohl dostat své vytoužené tělo. Ale Jaffe už na to podruhé nenaletěl. Snažil se odrazit Kissoonovo lákání vzpomínkami. Vzpomínal na drobné radosti, které ho potkají opět, jen když se z téhle pasti dostane živý. Vzpomínal na tu ženu z Illinois, na toho jednorukého muže z Kentucky Ty vzpomínky Kissoonovi zabránily v tom, aby mohl Jaffa ovládnout. Jaffe za sebe natáhl ruku a sevřel v ní kliku.

„Neotvírej ty dveře,“ řekl Kissoon.

„Jdu pryč.“

„Zmýlil jsem se v tobě. Je mi to líto. Podcenil jsem tě. Přece se ještě můžeme nějak dohodnout? Řeknu ti všechno, co chceš vědět. Naučím tě všechno o Umění. Sám ho nemám. Ne tady v časové smyčce. Ale ty bys ho mohl mít. Mohl by sis ho vzít s sebou ven. Zpátky do světa. Protáhnout koláčem celou ruku! Jenom tady zůstaň. Zůstaň tady Jaffe. Už jsem tu sám hrozně dlouho. Potřebuji společnost někoho, komu bych to celé mohl vysvětlit. Někoho, s kým bych to mohl sdílet.“

Jaffe zmáčkl kliku. V tu chvíli cítil, jak se mu země pod nohama zatřásla, a za dveřmi na okamžik zahlédl jakousi záři. Zdála se příliš jasná na to, aby ji mohl pokládat za pouhé sluneční světlo, ale nic jiného to být nemohlo, protože venku neviděl kromě slunce nic.

„Neopouštěj mě!“ slyšel ječet Kissoonův hlas a cítil, jak ho Kissoon táhne zpátky stejným způsobem, jakým ho sem dovedl. Ale ten tah už zdaleka nebyl tak silný. Buď Kissoon spotřeboval příliš mnoho síly když se pokusil do Jaffa vdechnout svého ducha, nebo ho oslabovala jeho zuřivost. Ať to bylo cokoliv jeho tahu se už dalo odolat a čím byl Jaffe dál, tím víc ten tah slábl.

Když už byl na sto metrů od přístřešku, ohlédl se a zdálo se mu, že zahlédl, jak se k němu po zemi plazí cosi tmavého, jako černý provaz. Nečekal, až to bude blíž, ale běžel a běžel, až se dostal na dohled k té ocelové věži. Ta byla důkazem, že i v téhle zemi snad někdo žije. Po další hodině chůze našel další důkaz. Došel k městu, na které si matně pamatoval ze své cesty sem. Ale ulice toho města byly prázdné, nikde nebylo vidět ani živáčka a dokonce tam nestála ani žádná auta. Jako kdyby procházel nějakou filmovou kulisou, připravenou k explozi.

Po dalším kilometru chůze zahlédl ve vzduchu před sebou změnu, která napovídala, že se blíží k hranici časové smyčky. Prošel tím místem, ve kterém se ho zmocnila taková dezorientace, že si dokonce nebyl jistý ani tím, jestli ještě stojí na nohou, a náhle se vynořil na druhé straně a ocitl se zpátky v klidné hvězdnaté noci.

O čtyřicet osm hodin později, kdy se opilý válel v aleji v Santa Fe, udělal dvě závažná rozhodnutí. Za prvé, že si nechá plnovous, který mu v posledních pár týdnech narostl, aby mu připomínal jeho hledání. Za druhé, že všechny své znalosti o tajném životě Ameriky a všechny své schopnosti napře k tomu, aby se zmocnil Umění (ať mu Kissoon vleze na záda i s celým společenstvím Shoal), a teprve až se mu to podaří, znovu ukáže světu svou oholenou tvář.

Kapitola čtvrtá – Nuncio

Nebylo ale snadné dodržet sliby které si předsevzal plnit. Kolem bylo příliš mnoho prostých potěšení, které si díky své získané síle mohl dovolit dopřát. Nicméně se zavázal neužívat svou moc, protože se bál, že ji vyplýtvá dříve, než se zmocní ještě větší moci.

Jako první úkol si vytyčil najít nějakého podobného hledače, jakým byl on sám. Měl to být někdo, kdo by mu mohl v jeho hledání pomoci. Trvalo dva měsíce, než konečně našel muže, jehož reputace mu dokonale vyhovovala. Jmenoval se Richard Wesley Fletcher, a byl až donedávna jedním z nejvychvalovanějších a nejpokrokovějších mozků na poli vývojových studií. Stál v čele několika výzkumných programů v Bostonu a Washingtonu a každičká poznámka v jeho teoriích byla pečlivě zkoumána jeho spolupracovníky. Jenže jeho geniální mysl propadla drogám. Mescalin a další

drogy ho úplně zničily ke spokojenosti mnoha jeho kolegů, kteří jím začali nepokrytě pohrdat, jakmile jeho závislost vyšla najevo. V každém dalším článku v novinách se Jaffe víc a víc přesvědčoval o tom, že právě tenhle člověk je pro něj tím pravým, protože akademická veřejnost zatracovala jeho teorie jako směšné a jeho poučky jako pokárání hodné. Jaffovi bylo úplně jedno, jakou má Fletcher morálku a jestli vůbec nějakou má. Jeho zajímaly hypotézy toho člověka, které dokonale souhlasily s jeho vlastními cíli. Fletcherovy výzkumy se totiž cele zaměřovaly na izolování a syntézu látky která nutí živé organismy k vývoji. Stejně jako Jaffe i on věřil, že nebe se dá ukrást.

Najít toho muže trvalo dlouho, ale Jaffe měl dostatek vytrvalosti a tak ho nakonec našel v Maine. Génius byl nicméně v zoufalém stavu a na samém pokraji duševního zhroucení. Jaffe byl opatrný. Nejdřív na něj nenaléhal a místo toho mu začal dodávat drogy v takové kvalitě, jakou si Fletcher díky své bídné finanční situaci už dávno nemohl dovolit. Až když si získal jeho důvěru, začal Jaffe čas od času narážet na Fletcherovy výzkumy. Fletcher byl ze začátku více než nesdílný, ale Jaffe zručně rozfoukával řeřavé uhlíky jeho nadšení pro vědu. Ty nakonec vzplanuly a Fletcher se rozpovídal. Věřil, že se mu už dvakrát podařilo izolovat látku, kterou nazýval Nuncio neboli posel. Ale pokaždé se něco na poslední chvíli zhatilo. Jaffe mu k tomu sdělil pár svých vlastních názorů, které většinou vyčetl v okultní literatuře. A potom mu taktně naznačil, že oni dva jsou vlastně kolegové. Ačkoliv Jaffe používal v řeči slova starých badatelů – alchymistů a kouzelníků – a Fletcher hovořil jazykem vědy měli oba tutéž touhu. Touhu postrčit evoluci trochu kupředu. Uměle zdokonalit tělo a možná i ducha. Fletcher mu sice ze začátku odporoval, ale později to vzdal a nakonec přijal Jaffovu nabídku, že už nebude pracovat na půdě akademie, kde musel zdůvodňovat každý svůj krok a nový postup. Jaffe zaručil tomuhle feťáckému géniovi, že bude mít k bádání prostředky a místo dobře ukryté před slídivýma očima. A až izoluje Nuncio, Fletcher se objeví a všem svým nepřátelům ukáže. Takové nabídce by nedokázal odolat žádný člověk posedlý nějakou myšlenkou.

O jedenáct měsíců později stál Richard Wesley Fletcher na žulovém útesu na pobřeží Pacifiku v zátoce Baja a proklínal sám sebe za to, že Jaffovu nabídku tenkrát přijal. V Misión de Santa Catrina, kde pracoval většinu roku, na něj čekalo hotové Velké Dílo – jak to Jaffe rád nazýval. Nuncio se stalo skutečností. Nenašlo by se mnoho míst, která by byla méně vhodná pro takové výzkumy jenž by většina věřících prohlásila za kacířské, než byla tahle opuštěná jezuitská misie. Ale na druhou stranu to naznačovalo, že jeho výzkum byl od samého počátku provázen paradoxy.

Za prvé to byla jeho úmluva s Jaffem. Za druhé to byl paradox, v jakém se střetávaly vědy díky jimž nalezl Velké Dílo. A za třetí nastal paradox toho, že v tuto chvíli, která pro něj měla být chvílí triumfu, se rozhodl zničit Nuncio, dřív než padne do rukou muži, který se vlastně o jeho objevení zasloužil.

A to všechno, systém, posedlost i bolest, které zažíval při výrobě Nuncia, zažíval i teď, kdy se rozhodoval ho zničit. Fletcher se až příliš dobře vyznal v paradoxech hmoty, než aby věřil tomu, že je možné cokoliv úplně zničit. Objevené věci se nedají zneobjevit nebo ztratit. Ale byl si jistý, že pokud se jemu a Raulovi podaří dostatečně zničit všechny poznámky a přístroje, nikdo nebude hned tak brzy schopný rekonstruovat experiment, který provedl v divoké zátoce Baja v Kalifornii. On a ten chlapec (stále pro něj ještě bylo těžké myslet na Raula jako na chlapce) se musí chovat jako dokonalí zloději a vyrabovat svůj vlastní dům a potom po sobě zamést všechny stopy. A až spálí všechny poznámky a zápisky a zničí všechna zařízení, bude to, jako kdyby Nuncio nikdo nikdy neobjevil. A potom může vzít toho chlapce, který stále ještě před misií hází do ohně papíry, na vrchol tohoto útesu, aby se z něj oba ruku v ruce vrhli. Útes byl strmý a pod ním byly skály dost ostré na to, aby se oba bezpečně zabili. Příliv smyje ze skal jejich krev a odnese jejich těla do Pacifiku. A teprve potom bude jejich práci konec.

Což ovšem nemůže zabránit nějakému budoucímu vědci, aby neobjevil Nuncio znovu a sám. Nicméně kombinace okolností a věd, které umožnily objev Nuncia, byla velice zvláštní. Už kvůli lidstvu samotnému Fletcher doufal, až se ještě mnoho let nebude opakovat. Měl pro to dobrý důvod. Bez Jaffova polointuitivního pochopení okultních principů, které Fletcher skloubil se svými vědeckými poznatky, by Nuncio neobjevil ani on sám. A jak často se lidé vědy radí o svých poznatcích s lidmi kouzel? Mohli by tak objevit až příliš mnoho nebezpečných věcí. Okultisté, jejichž tajemství rozluštil Jaffe, znali o podstatě věcí víc, než by si kdy Fletcher pomyslel. Za jejich řečmi o Fontáně Mládí a zlatém Potomku, pocházejícím z olověných rodičů, se skrývala touha po tomtéž, co hledal i on sám. Uměle postrčit vývoj dopředu a změnit člověka v něco víc. Obscurum per obscurius, ignotum per ignotius, radili všichni shodně. Tajemné vysvětluj ještě tajemnějším a neznámé ještě neznámějším. A věděli dobře, co píší. S pomocí jejich a své vědy Fletcher ten problém vyřešil. Vyrobil tekutinu, která postrčí kupředu kterýkoliv živý systém a přemění i tu nejobyčejnější buňku v dokonalejší. Nazval tu tekutinu Nuncio, posel. Teď ale věděl, že ji nazval špatně. Nebyl to posel bohů, ale sám bůh. Ta tekutina žila svým vlastním životem. Měla svou vlastní energii a své vlastní cíle. Musí ji zničit dřív než začne psát znovu celou Genesis a začne přitom místo od Adama od Randolpha Jaffa.

„Otče?“

Za jeho zády se objevil Raul. Opět ze sebe strhal šaty Tolik let chodil nahý a proto si na ně nemohl zvyknout. A opět ho oslovil tím zatraceným slovem.

„Já nejsem tvůj otec,“ připomněl mu Fletcher. „Nikdy jsem tvůj otec nebyl a nikdy nebudu. Copak to nedokážeš pochopit?“

Raul pozorně poslouchal, jako vždycky. Jeho oči neměly bělmo a těžko se v nich četlo, ale pozorně jimi Fletchera sledoval.

„Co chceš?“ zeptal se ho už klidněji.

„Ty ohně,“ odpověděl mu chlapec.

„Co je s nimi?“

„Víš, otče, vítr…“ začal.

Zvedl se před chvílí a foukal přímo z oceánu. Když Fletcher přišel s Raulem do misie, před kterou zapálili oheň, zjistil,

že jeho poznámky jsou jen rozházené po okolí a většina jich byla sotva trochu ožehlá.

„Sakra," řekl Fletcher. Zlobil se stejně tak na sebe jako na Raula. „Říkal jsem ti, abys neházel na oheň moc toho papíru najednou."

Popadl Raula za paži, pokrytou jemnými chloupky, které měl po celém těle. Ve vzduchu trochu začpěly připálené chlupy, když plameny náhle vyletěly do výše příliš blízko Raula. Věděl dobře, že se Raul musel opravdu překonávat, aby se zbavil svého strachu z ohně. Dělal to jen kvůli svému otci. Pro nikoho jiného by to neudělal. Fletcher mu položil ruku na rameno. Chlapec se k němu přitulil, stejně jako to dělal dřív a zabořil svůj obličej do jeho lidského pachu.

„Necháme to být," řekl Fletcher při pohledu na to, jak další poryv větru uchvátil z ohně svazek listů a rozmetal je kolem jako listy utrhané z kalendáře bolesti a inspirace. I kdyby někdo pár stránek našel, což na tomhle opuštěném místě nebylo pravděpodobné, nic by z nich nepochopil. Chtěl je dokonale zničit jen proto, že byl posedlý myšlenkou zamést po sobě všechny stopy. Jakoby se stále ještě nepoučil z toho, že tohle všechno musí dělat právě kvůli své posedlosti a touze po objevech.

Chlapec se otočil zpátky k ohni.

„Ne, Raule…" řekl mu Fletcher, „… nech toho… nech je být…"

Chlapec dělal, že ho neslyší. To dělával často i předtím, než na sobě zakusil dotek Nuncia. Kolikrát se Fletcher mohl ukřičet na tu opici, kterou Raul kdysi býval, a ta ho jen potměšile ignorovala. A také kvůli té potměšilosti Fletchera napadlo vyzkoušet na té opici účinky Nuncia. A vskutku, vzdálenou ozvěnu lidství v opičím organismu Nuncio přeměnilo v ohlušivý řev

Raul se ale nepokoušel sesbírat rozházené papíry jeho malé a rozložité tělo se napjalo a Raul pozorně zvedl hlavu. Čichal.

„Co se děje?" zeptal se ho Fletcher. „Cítíš někoho?"

„Ano."

„Kde je?"

„Jde nahoru do kopce."

Fletcher věděl, že Raulovi v tomto ohledu může plně důvěřovat. To, že on sám necítil a neslyšel nic, svědčilo pouze o úpadku jeho lidských smyslů. Ani se nepotřeboval Raula ptát, odkud ten nevítaný návštěvník přichází. Nahoru k misii vedla jen jedna cesta, která se vinula pustou krajinou a potom příkře stoupala nahoru do kopce. Tahle cesta musela dostatečně uspokojovat i masochismus jezuitů. To oni postavili tu cestu a misii a potom odešli možná z toho důvodu, že se jim tady nepodařilo nalézt Boha. Pokud by se sem teď jejich duchové měli vrátit, našli by boha ve třech malých lahvičkách, plných modré tekutiny A najde je i ten člověk, který k ním teď přichází. Může to být jen Jaffe. Nikdo jiný nevěděl o tom, že tu Fletcher s Raulem jsou.

„Sakra," řekl Fletcher. „Proč teď?"

Bláhová otázka. Jaffe se k nim vydal, protože věděl, že chtějí něco udělat jeho Velkému Dílu. Dokázal vidět děje i na vzdálených místech. Fletcher nevěděl, jak to dělá. Nepochybně je to jedna z jeho duchovních dovedností, které by Fletcher kdysi odmítal jako šarlatánství. Stejně tak toho odmítal víc. Jaffovi bude ještě pár minut trvat, než se sem dostane, ale to Fletcherovi neposkytne dost času, aby mohl dokončit, co si předsevzal.

Ale může ještě udělat dvě věci, pokud bude jednat rychle. Obě jsou nutné. Nejdřív musí zabít Raula a odklidit jeho tělo změněné Nunciem, z něhož by šikovný člověk dokázal zjistit podstatu Nuncia. Z druhé musí zničit ty tři lahvičky ležící v misii.

Rozběhl se dovnitř. Raul běžel za ním. Bosýma nohama kráčel po rozbitých přístrojích a rozštípaném nábytku. Tak se dostali až do nejzazší místnosti. Tohle byla jediná místnost, kde nebylo třeba nic ničit. Byla téměř prázdná. Jen uprostřed stál stůl, židle a na stole prastará stereosouprava. Židle stála před oknem, kterým bylo vidět na oceán. Tady spolu s Raulem sedávali v prvních dnech po Raulově úspěšné změně, ještě než úplné poznání účinků Nuncia Fletcherovi zkazilo pocit triumfu. A tady spolu pozorovali oblohu a poslouchali Mozartovu hudbu. Během jednoho z prvních takových sezení řekl Fletcher Raulovi, že všechny záhady odkazují badatele na hudbu. Především na hudbu.

Teď už si tu nebudou pouštět Mozarta, nebudou se dívat na oblohu a Fletcher už nebude Raula vzdělávat. Teď tady musí padnout výstřel. Fletcher vytáhl ze zásuvky ve stolu zbraň, ukrytou tam spolu s ampulemi mescalinu.

„Umřeme?" zeptal se ho Raul.

Věděl, že to jednou musí přijít. Ale nečekal to takhle rychle.

„Ano."

„Musíme jít ven," řekl chlapec. „Na útes."

„Ne. Nemáme čas. Já musím… musím ještě něco udělat a potom půjdu za tebou."

„Ale ty jsi řekl, že půjdeme spolu."

„Já vím."

„Ty jsi mi to slíbil."

„Ježíši, Raule! Řekl jsem, že to vím! Ale nemůžu. On k nám jde. A jestli tě dostane živého nebo mrtvého, použije tě. Rozřeže tě na kousky a zjistí, jak v tobě Nuncio pracuje!"

Chtěl ho tím vystrašit a podařilo se mu to. Raul hlasitě zavzlykal a tvář se mu zkřivila hrůzou. Fletcher pozvedl pistoli a Raul o krok ustoupil.

„Brzy přijdu za tebou," řekl Fletcher. „Slibuju. Co nejdřív."

„Prosím tě, tati…"

„Já nejsem tvůj otec! Naposledy ti říkám, že nejsem ničí otec!"

Tenhle výbuch zuřivosti zlomil Raulovu poslušnost. Dřív než mohl Fletcher vystřelit, Raul byl pryč. Fletcher zuřivě vypálil do zdi a potom se za chlapcem rozběhl a vypálil podruhé. Jenže chlapec v sobě měl opičí mrštnost. Proběhl

laboratoří ven do slunného dne dřív, než ho mohl zasáhnout třetí výstřel. Byl pryč.

Fletcher odhodil zbraň. Nemělo smysl ztrácet tu poslední zbývající chviličku jeho pronásledováním. Raději využije poslední minuty na to, aby se zbavil Nuncia. Nebylo ho mnoho, ale dost na to, aby způsobilo evoluční chaos v zavedeném přírodním systému. Celé noci a dny přemýšlel o nejbezpečnějším způsobu, jak se ho zbavit. Věděl dobře, že ho nemůže jen tak vylít. Co kdyby se dostalo do země? Nakonec se rozhodl, že nejlepší bude hodit ho do oceánu. To má koneckonců také smysl. Nezačal snad celý vývoj lidstva mezi mořskými živočichy kteří se začali od ostatních zvířat trochu lišit? To byla sice také otázka, ale na tu dostatečně odpovídaly tři lahvičky Nuncia. Teď tu odpověď vrátí do prostředí, ze kterého vyšla. Nuncia bude v oceánu jen ta příslovečná kapka, která se v tom ohromném množství vody rozředí natolik, že její účinky budou zanedbatelné.

Přešel k lavici, na které stály ty tři lahvičky. V nich byl zavřený ten mléčně bleděmodrý bůh barvy jasné oblohy. V tekutině se cosi pohnulo, jako kdyby se hladina vlnila sama od sebe. Jestli Nuncio poznalo, že se blíží živý tvor, dokázalo poznat také jeho záměry? Fletcher ten svůj výtvor vlastně ani neznal. Možná, že dokáže číst lidské myšlenky.

Na chviličku se zastavil. Stále byl ještě příliš vědcem, než aby dokázal neobdivovat ten zázrak. Věděl dobře, že ta tekutina je silná, ale jeho šokovalo něco jiného. Viděl, že Nuncio má své vlastní chování a že šplhá po stěnách lahvičky! Zarazil se. Má vůbec právo ukrýt před očima celého světa takový zázrak? Copak je to opravdu tak nebezpečné? Vždyť přece chce jen změnit a postrčit dopředu všechno živé. Rybí šupiny změnit v kožich. Kožich změnit v lidské tělo. A tělo možná změnit v ducha. Hezká představa.

Ale potom si vzpomněl na Randolpha Jaffa z Nebrasky v Omaze, který kdysi pracoval jako řezník a otvírač nedoručené pošty, kde začal sbírat lidská tajemství. Jak by použil Nuncio takovýhle člověk? Člověka plného lásky a dobroty by Velké Dílo mohlo změnit ve světce. Ale Jaffe nepřekypoval ani láskou, ani dobrotou. Byl to zloděj tajemství, kouzelník, který nechtěl rozumět všem principům svého umění, jen ho využít ke svému vzestupu.

A při téhle představě už se Fletcher neptal, jestli vůbec má právo zničit tenhle zázrak, ale jak to, že se ještě opovažuje váhat?

Povzbuzený tou myšlenkou pokročil k lahvičkám. Nuncio poznalo, že ho chce zničit. Odpovědělo mu rychlými pohyby a šplhalo po stěnách lahvičky co nejvýše.

V okamžiku, kdy natáhl ruku, si Fletcher uvědomil záměry Nuncia. Nechtělo jen uniknout. Chtělo změnit jeho samotného.

Chtělo změnit svého stvořitele.

To už ale bylo příliš pozdě. Dřív než mohl stáhnout ruku zpět nebo se nějak krýt, se jedna z lahviček roztříštila. Fletcher ucítil, že ho jeden z odlétlých střepů pořezal na dlani a vzápětí tam ucítil chladný dotek Nuncia. Klopýtal pryč a v obraně si zvedl ruku před obličej. Viděl tam několik řezných ran, přičemž jedna, uprostřed jeho dlaně, byla obzvlášť veliká, jako kdyby mu tam někdo zarazil hřeb. Bolestí se mu zatočila hlava, ale netrvalo to dlouho. Bolest vzápětí vystřídal úplně jiný pocit. Nebyl to ani pocit. To by byl příliš jednoduchý popis toho, co následovalo. Bylo to, jako kdyby se mu Mozartova hudba dostávala až do samé duše. A při zvuku té hudby Fletcher věděl, že už nikdy nebude tím samým člověkem.

Kapitola pátá – Protiklady

Randolph zahlédl kouř stoupající z ohňů před misií hned v první zatáčce dlouhé cesty pod kopcem, a to v něm utvrdilo podezření, které ho soužilo už několik dní: že se jeho najatý génius proti němu vzbouřil. Dupl na plyn svého džípu a proklínal přitom prach, který se v oblacích zvedal za jeho koly, takže místo rychlého postupu se jeho auto jen namáhavě plazilo prachem. Až do dnešního dne jemu i Fletcherovi vyhovovalo, že se práce na Velkém Díle provádí tak daleko od civilizace, ačkoliv mu dalo dost práce přesvědčit Fletchera, že může mít dostatečně moderní laboratoř i v tak vzdálených končinách. Ale. Jaffe přesvědčovat uměl. Ten výlet do Smyčky v Jaffovi probudil netušené schopnosti. Cože mu to řekla ta žena v Illinois, které se tenkrát ani nezeptal na jméno? Řekla mu: Ty jsi viděl něco zvláštního, že jo? A to teď byla pravda víc než kdy předtím. Viděl časovou smyčku a v ní sebe, napůl šíleného touhou získat Umění. Lidé, které potkával, to. věděli, ačkoliv by ten svůj pocit nikdy nedokázali definovat. Viděli jen jeho výraz a buď ze strachu nebo z obdivu ho poslouchali.

Fletcher byl ale od začátku výjimka. Jeho závislost na drogách a zoufalství ho téměř zničily ale stále měl ještě silnou vlastní vůli. Čtyřikrát odmítl Jaffovu nabídku, aby se přestal skrývat a obnovil své experimenty, ačkoliv mu Jaffe pokaždé připomínal, kolik mu dalo práce, než jeho ztraceného génia – našel a jak moc se těšil na to, že budou pracovat spolu. Každou takovou nabídku ještě oslazoval novou dávku mescalinu, kterého mu slíbil ještě víc, pokud se jen Fletcher dá přesvědčit a vrátí se ke svým výzkumům. Věděl od první chvíle, kdy si přečetl Fletcherovy teorie, že cesta, jak podvést systém, který stál mezi ním a mořem Podstaty je právě tady. Ani v nejmenším nepochyboval, že cesta k tomu moři Podstaty je posetá zkouškami a nástrahami, které nastražili dávní guruové nebo šílení šamani jako byl Kissoon, jen aby zabránili v přístupu k Nejsvětější Svátosti těm, které považovali za nevyvinuté. To nebylo nic nového. Ale s Fletcherovou pomocí by se mu mohlo podařit nástrahy obejít a zmocnit se moci za jejich zády. Velké Dílo ho změní ve vyššího, než je jakýkoliv z těch samozvaných mudrců, a Jaffe tak získá své vytoužené Umění.

Proto Fletcherovi zařídil laboratoř podle jeho požadavků a potom, kdy mu předal některé poznatky, které nalezl v nedoručených dopisech, ho nechal samotného. Jen jednou za měsíc mu přivážel potřebné věci (hvězdice, mořské ježky mescalin a jednu opici). Pokaždé s Fletcherem strávil dvacet čtyři hodin, popíjel a zásoboval ho drby z oblasti vědy které vyčetl z odborných časopisů. Po jedenácti takových návštěvách vycítil, že se výzkumy v misii blíží ke konci, a tak se začal objevovat častěji a pokaždé ho Fletcher vítal méně a méně srdečně. Fletcher se dokonce jednou Jaffovi pokusil zabránit ve vstupu do misie a nastal tak krátký a nerovný boj. Fletcher nebyl žádný zápasník. Jeho drogami zničené a podvyživené tělo patřilo muži, jehož jedinou potravou byly knihy. Jaffe si vynutil vstup do misie násilím. Uvnitř našel opici, kterou Fletcherův objev Nuncio, změnil sice v ošklivé, ale nepopiratelně lidské dítě. I v tu triumfální chvíli se

Fletcher choval tak, že Jaffe začal pochybovat, jestli se mu dá ještě důvěřovat. Toho chlapa jeho objev zřetelně znervózňoval. Ale Jaffe měl příliš velkou radost na to, aby bral ta varovná znamení vážně. Dokonce už tenkrát Fletcherovi navrhl, že účinky Nuncia vyzkouší sám na sobě. Fletcher ho od toho tenkrát zrazoval: doporučoval ještě počkat pár měsíců a důkladněji celou věc prozkoumat dřív, než se Jaffe pustí do tak riskantního kroku. Tvrdil, že Nuncio je stále ještě příliš těkavé, a chtěl důkladněji prozkoumat způsob, jakým změnilo organismus toho chlapce. Co kdyby chlapec na následky té změny do týdne zemřel? Co když zemře už zítra? Tyhle argumenty stačily Jaffovo nadšení citelně ochladit. Opustil Fletchera a nechal ho provádět některé z navrhovaných testů. Teď už přicházel každý týden a pokaždé ho Fletcher vítal odměřeněji. Jaffe nicméně počítal s Fletcherovou hrdostí nad dosaženým dílem, která by mu zabránila v případném zničení jeho objevu.

Teď, kdy kolem něj vítr hnal ohořelé listy papíru, proklínal sám sebe a svoji důvěřivost. Vyběhl z džípu a rozběhl se mezi dohořívajícími papíry k misii. Tohle místo se mu vždycky zdálo vhodné pro Apokalypsu. Země tu byla tak písčitá a sežehlá sluncem, že na ní rostlo jen pár keříků yuccy A misie sama stála na samém okraji útesu a tak bylo jen otázkou času, kdy se její budova zřítí do oceánu.

Dnes se jeho předtucha splnila. Zdi misie byly začerněné kouřem z ohňů a okolní zemi pokrýval popel, ještě neplodnější než písek.

Všechno bylo jiné.

Vkročil dovnitř a volal Fletchera. Jeho rozrušení se pomalu měnilo ve strach ne o sebe, ale o Velké Dílo. Byl teď rád, že ho napadlo vzít si pistoli. Pokud se Fletcher opravdu zbláznil, možná z něj bude muset vynutit postup k výrobě Nuncia násilím. Nebylo by to ostatně poprvé, kdy se vydal za moudrostí se zbraní v kapse. Někdy to prostě bylo nutné.

Vnitřek budovy byl celý v troskách. Přístroje za několik set tisíc dolarů, které vylákal na vědcích, kteří mu je dali jen proto, aby už jim zmizel z očí, nebo kterých se násilím zmocnil, tu teď ležely zničené. Někdo je smetl ze stolů jediným máchnutím paže. Okna byla otevřená a horký a slaný oceánský vítr jimi volně profukoval. Jaffe se opatrně vyhýbal troskám přístrojů a pomalu se proplétal až k Fletcherově oblíbené místnosti, kterou kdysi Fletcher – dokonale zdrogovaný mescalinem – nazval zásuvkou v díře svého srdce.

Seděl tam, živý, na své židli před otevřeným oknem a díval se do slunce. Přesně takhle nedávno oslepl na pravé oko. Měl na sobě stejnou obnošenou košili a příliš veliké kalhoty které nosil pořád. Profil jeho tváře byl stejně kostnatý a neoholený jako vždycky a i jeho vlasy svázané do ohonu (jeho jediná světská marnost) byly stejné jako vždycky. Dokonce i seděl stejným způsobem s rukama v klíně, jak ho Jaffe vídal sedávat už mnohokrát. Ale přesto se mu na něm něco nezdálo. Zarazil se u dveří a chvíli si ho prohlížel. Zdálo se mu, jako by byl Fletcher snad až příliš sám sebou. Tohle byl až příliš dokonalý obraz jeho osoby, v rozjímání hledící do slunce, a každý jeho pór upoutával Jaffovu plnou pozornost, jako kdyby to byl portrét, složený z tisíců malých miniatur, jejichž autoři každý namalovali jen jeden centimetr čtvereční a potom je složili v portrét až příliš věrně podobný originálu. Všechno ostatní v místnosti – zdi, okno a dokonce i židle, na které Fletcher seděl – se rozplývalo, neboť se nic v místnosti svojí existencí nemohlo vyrovnat skutečnosti bytí tohoto muže.

Jaffe před tím obrazem zavřel oči. To bylo na jeho smysly příliš. Udělalo se mu nevolno. Ve tmě za zavřenými víčky zaslechl Fletcherův hlas, stejně jednotvárný jako vždycky.

„Špatné zprávy," řekl velice tiše.

„Proč?" zeptal se Jaffe, ale oči neotevřel. I tak věděl až příliš dobře, že k němu tenhle Fletcher mluví, aniž by přitom používal jazyk nebo rty.

„Odejdi," řekl mu Fletcher. „A ano."

„Co ano?"

„Máš pravdu. Už nemluvím ústy."

„Neřekl jsem…"

„To jsi ani nemusel, Jaffe. Jsem v tvojí hlavě. A je to tam horší, než jsem si myslel. Musíš odejít…"

Hlas se ztišil, ačkoliv stále ještě mluvil. Jaffe se mu pokoušel porozumět, ale většinu slov vůbec nezachytil. Snad jen: staneme se oblohou? Ano, to řekl:

„… staneme se oblohou?"

„O čem to mluvíš?" zeptal se Jaffe.

„Otevři oči," odpověděl Fletcher.

„Nemůžu se na tebe dívat."

„To si jen myslíš. Ale stejně… měl bys otevřít oči a vidět ten zázrak."

„Jaký zázrak?"

„Tak se podívej."

Jaffe poslechl. V místnosti se od chvíle, kdy zavřel oči, nic nezměnilo. Okno bylo otevřené dokořán a Fletcher seděl na židli před ním. Nic se nedělo.

„Mám v sobě Nuncio," řekl Fletcher v Jaffově hlavě. Tvář se mu vůbec nepohnula. Jeho rty se ani nehnuly a dokonce ani nemrkal. Stále vypadal tak strašlivě ukončeně.

„Tys to vyzkoušel na sobě?" zeptal se Jaffe. „Po tom všem, co jsi mi říkal?"

„Mění to všechno živé, Jaffe. Pohání to svět kupředu jako úder biče."

„Tys to vzal! Měl jsem to být já!"

„Nevzal jsem si to. Vzalo si to mě. Máto svůj vlastní život, Jaffe. Chtěl jsem Nuncio zničit, ale ono mi v tom zabránilo."

„Proč jsi to chtěl zničit? Je to přece Velké Dílo.“

„Protože to nefunguje tak, jak jsem si myslel. Nezajímá se o tělo, Jaffe, a když, tak až sekundárně. Hraje si to s myslí. Vezme si myšlenku a tu znásobí. Udělá z nás to, co chceme být, a nebo to, čeho se bojíme, že jsme. Nebo obojí. Možná obojí.“

„Ty ses ale nezměnil,“ řekl Jaffe. „Pořád mluvíš stejně.“

„Ale teď mluvím v tvojí hlavě,“ připomněl mu Fletcher. „Dělal jsem to i předtím?“

„No a? Takže nás v budoucnosti čeká využití telepatie,“ odpověděl Jaffe. „To mě nepřekvapuje: Ty jsi ten proces jen urychlil a přeskočil jsi vývoj o pár tisíc let.“

„Budu oblohou?“ řekl znovu Fletcher. „To bych moc chtěl.“

„Tak si buď,“ řekl Jaffe. „Já chci něco víc.“

„Ano, ano. To je ta škoda. Proto jsem se to snažil zničit, abys to ty nedostal. Chtěl jsem ti v tom zabránit. Ale Nuncio odvedlo moji pozornost. Uviděl jsem otevřené okno a už jsem se od něj neodtrhl. Nuncio mi vnuklo tolik snění. Musel jsem tady sedět a ptát se: budu… budu oblohou?“

„Prostě ti jen zabránilo, abys mě podvedl,“ řekl Jaffe. „Chce, abych to použil.“

„Mmmmmm.“

„Takže kde je ten zbytek? Přece sis to nevzal všechno.“

„Ne,“ řekl Fletcher. Nuncio z něj vytáhlo všechnu sílu lhát. „Ale prosím tě, neber…“

„Kde to je?“ zeptal se Jaffe a vešel dovnitř. „Máš to u sebe?“

Když vkročil dovnitř, ucítil, jak se mu o kůži otírají myriády maličkých štětečků, jako kdyby prošel hustým hejnem komárů. Tenhle pocit ho měl varovat, že se Fletchera nemá dotýkat, ale on příliš chtěl získat Nuncio. Položil Fletcherovi ruku na rameno. V okamžiku, kdy se ho dotkl, se zdálo, že jeho postava explodovala v oblak šedých, bílých a červených jisker.

V hlavě slyšel Fletcherův smích. Věděl dobře, že se nesměje jemu, ale že jeho smích je jen výrazem čiré radosti z osvobození a setřesení té slupky a prachu světa, který se na něm začal usazovat od chvíle jeho narození a který postupně zatemnil všechnu jeho vnitřní záři. Teď byl ten prach pryč. Fletcher stále ještě seděl na židli jako předtím. Teď z něj ale vycházela jasná záře.

„Jsem příliš jasný?“ zeptal se Jaffa. „Promiň.“

Ztlumil trochu svůj plamen.

„Já to chci taky!“ řekl Jaffe. „Chci to hned.“

„Já vím,“ odpověděl mu Fletcher. „Cítím tvůj chtíč. Je to špína, Jaffe, špína. Ty jsi nebezpečný. Asi jsem si nikdy neuvědomil, jak moc jsi nebezpečný. Teď tě vidím celého zevnitř. Čtu tvoji minulost.“ Na chvíli se odmlčel a potom dlouze a bolestně zasténal. „Ty jsi zabil člověka,“ řekl.

„Zasloužil si to.“

„Stál ti v cestě. A tenhle druhý… jmenuje se Kissoon? Toho jsi taky zabil?“

„Ne.“

„Ale chtěl jsi to udělat? Cítím v tobě nenávist.“

„Ano, zabil bych ho, kdybych mohl.“ Usmál se.

„A mě asi taky,“ řekl Fletcher. „Usmíváš se, protože sis vzpomněl na ten nůž, který máš v kapse,“ zeptal se ho, „nebo jsi prostě rád, že mě vidíš?“

„Chci dostat Nuncio,“ řekl Jaffe. „Chci Nuncio a ono chce mě…“

„Mění to mysl, Jaffe. Možná i duši. Copak tomu nerozumíš? Venku není nic, co nezačalo uvnitř. Každá skutečnost je nejdřív snem. Já? Já jsem svoje tělo nikdy nepotřeboval jinak, než jako nástroj. Nikdy jsem nechtěl být ničím, kromě oblohy Ale ty, Jaffe, ty! Ty! Tvoje mysl je špinavá. Mysli na to. Představ si, co všechno Nuncio znásobí. Prosím tě…“

Tahle řeč, která mu zněla v hlavě, Jaffa na chvíli zastavila a donutila ohlédnout se na Fletchera. Vstal ze židle, ačkoliv podle výrazu jeho tváře pro něj znamenalo nezměrné utrpení odvrátit pohled od oblohy.

„Prosím tě,“ řekl znovu. „Nedopusť, aby tě Nuncio dostalo.“

Fletcher k Janovi natáhl ruku, ale ten ustoupil zpátky do laboratoře. Očima téměř okamžitě spočinul na lavici a dvou lahvičkách na ní, jejichž modrý obsah se v nich téměř vařil.

„Nádhera,“ řekl Jaffe. Pokročil k nim blíž a Nuncio v lahvičkách počalo divoce skákat, jako pes toužící na uvítanou olíznout pánovi obličej. Tohle v Jaffovi zahnalo všechen strach. On, Randolph Jaffe, je ten, kdo věci používá. A Nuncio má být použito.

Ve své hlavě stále slyšel Fletcherův varující hlas:

„Každou tvoji krutost, Jaffe, každý strach, každou hloupost, každou zbabělost. To všechno se znásobí. Jsi na to připravený? Já myslím, že ne. Ukáže ti to příliš mnoho.“

„Nic pro mě není příliš mnoho,“ řekl Jaffe a přestal poslouchat. Natáhl ruku k jedné z lahviček. Nuncio nečekalo. Sklo se roztříštilo a tekutina vyskočila k jeho kůži. Okamžitě se v něm ozvalo poznání (a také hrůza). V tu chvíli si Jaffe uvědomil, že Fletcher měl pravdu, ale to už bylo na lítost pozdě.

Nuncio vůbec nechtělo měnit jeho tělo. I kdyby se to stalo, byl by to jen následek hlubších změn. Jeho anatomie byla v tomto procesu podružná. Nuncio se nezajímalo o vylepšení jeho těla. Nehodlalo ztrácet čas vylepšováním stavby kloubů prstů nebo orgánů v těle. Pracovalo jako zvěstovatel, ne jako kosmetik. Hnalo se přímo k Jaffově mysli, která tělo potřebovala pouze k ukojení svých tužeb. Mysl je totiž zdrojem touhy po změně a jejím nejpronikavějším činitelem.

Jaffe chtěl prosit o pomoc, ale Nuncio už ovládlo jeho hlasivku, a tak ze sebe nedostal ani slovo. Modlitba by mu stejně nepomohla. Nuncio bylo Bůh. Ten Bůh, který byl kdysi zavřený v lahvičce a teď pracoval v jeho těle. Jaffe

dokonce nemohl ani umřít, ačkoliv se jeho tělo roztříslo tak, že si myslel, že se snad rozletí na kusy. Nuncio zmrazilo veškerou ostatní činnost jeho těla, kromě své práce. Své úžasné a zdokonalující práce.

Nejdříve mu obrátilo paměť naruby a donutilo ho prožít si celý život pozpátku počínaje chvílí, kdy se ho dotklo, a konče spočinutím v matčině břiše. Na moment mu dopřálo bolestnou nostalgii vznášení se v plodové vodě – klid a bezpečí – a potom ho znovu vytáhlo ven a proběhlo s ním celý jeho život v Omaze. Od začátku byl jeho život naplněn zuřivostí. Zuřil kvůli lidské blbosti a politice, kvůli úspěchům ostatních ve škole i s děvčaty. Všechno to teď cítil znovu, ale intenzivněji. Viděl před sebou mizet své rodiče a nebyl schopen je zadržet nebo – když zmizeli – se pro ně rmoutit. Ale přesto zuřil, protože nevěděl, proč vlastně žili nebo proč ho přivedli na svět. Znovu se dvakrát zamiloval. Znovu byl dvakrát odmítnut. Vyžíval se v ošetřování svých ran a jizvy na duši si ještě přikrášloval a jeho zuřivost rostla a rostla. A mezi tím ostatním zuřil na to, že si není schopen udržet žádné zaměstnání, a na lidi, kteří ze dne na den zapomněli jeho jméno, a na vánoce, které trávil sám, jen ve společnosti svých přibývajících let. Nikdy ani nepochopil, proč byl přiveden na svět – a proč byli ostatní přivedeni na svět – když svět je jen podvod a hanba a stejně za nic nestojí.

A pak se znovu ocitl v té místnosti na rozcestí, naplněné balíky nedoručené pošty a jeho zuřivost se náhle ozývala od pobřeží k pobřeží a on sám spolu s jinými lidmi divoce a rozčarovaně bodal do svého zmatku a doufal, že v něm najde smysl, až začne krvácet. Někteří ten smysl našli. Mořili se nad záhadami. Ale on měl důkazy Měl znamení a tajné kódy. Medailon společenství Shoal, který se mu dostal do rukou. O okamžik později už zarýval svůj nůž do Homerovy hlavy a pak byl pryč a cestoval s náručí náznaků a záhad, kam ho oči vedly- do Los Alamos, do Smyčky a nakonec do Misión de Santa Catrina.

A stále ještě nevěděl, proč byl přiveden na svět, ale za těch čtyřicet let existence v sobě nastřádal dost zážitků na to, aby mu Nuncio dokázalo poskytnout alespoň dočasnou odpověď. Kvůli zuřivosti. Kvůli vzteku. Kvůli tomu, aby mohl získat a používat moc.

Tady se na chvíli zastavil a zahlédl sám sebe ležet na podlaze, zkrouceného mezi skleněnými střepy a svírajícího si rukama hlavu, jako by se bál, že se mu rozletí na kusy Teď zahlédl i Fletchera. Zdálo se, že mu něco říká, ale Jaffe jeho slova neslyšel. Určitě říká nějaké nafoukané proslovy o přehnané ctižádostivosti. Náhle se Fletcher na jeho tělo vrhl se zdviženýma rukama a uhodil ho pěstmi. To se rozlétlo, stejně jako předtím Fletcherovo tělo tam u okna. Jaffe zavyl a jeho duch se vrátil do těla ležícího na podlaze, změněného Nunciem.

Otevřel oči a vzhlédl na muže, který z něj setřásl světskou slupku a poprvé ho uviděl s novým poznáním.

Už od začátku byla jejich spolupráce dost nesnadná, protože se lišili v názorech na základní otázky jejich práce. Ale teď teprve Jaffe pochopil, proč tomu tak bylo. Byli svým pravým opakem. Snad žádní dva lidé na zemi ještě netvořili takový dokonalý protiklad jako Fletcher, milující světlo tak, jak ho může milovat jen někdo, kdo má hrůzu z nevědomosti a který z věčného pozorování slunce oslepl na jedno oko, a on sám, který už nebyl Randolph Jaffe, ale Jaff, jediný a sám, milující temnotu, kde jeho zuřivost nacházela podporu a úkryt. Miloval temnotu i proto, že ze tmy přicházel spánek a ve spánku se lidé dostávají do moře snění. I když byla zkušenost s Nunciem bolestná, připomněla mu, kdo vlastně je. Nejen připomněla, ukázala mu to jasně a názorně pomocí výletu do vlastní minulosti. Teď už nebyl ve tmě, ale ze tmy a mohl užívat Umění. Už teď ho svrběla ruka. A spolu s tím svěděním k němu přišlo i pochopení, jak má odhrnout závoj a vstoupit do moře Podstaty. Není k tomu třeba rituálů. Nepotřebuje oběti. On je teď rozvinutá duše a přání takové duše nelze odmítnout. A on má přání hodně.

Nicméně v průběhu svého hledání nechtěně vytvořil sílu, která mu bude pořád stát v cestě, pokud ji nezastaví teď a tady. Nemusel ani slyšet z Fletcherových úst výzvu k boji, aby věděl, že dobře chápe jejich vzájemné nepřátelství. V plameni, který planul v očích jeho nepřítele, dobře viděl odpor. To už nebyl ten feťácký génius a starý Fletcher, kterého Jaffe předtím znával. Ten Fletcher byl teď zničený a znovu sestavený dohromady a byl vážný, zasněný a oslnivě jasný. Ještě před několika minutami se připravoval snad až do konce života sedět u okna a toužit stát se oblohou. Ale teď už ne.

„Teď už tomu rozumím," prohlásil nahlas teď, když si byli oba rovni. „Ty jsi mě využil, abych tě zdokonalil, aby sis tak mohl pro sebe ukrást cestu ke zjevení."

„A taky to udělám," odpověděl mu Jaff. „Už teď tam stojím jednou nohou."

„Moře Podstaty se takovým jako ty neotvírá."

„Nebude mít na výběr," odpověděl mu Jaff. „Teď mě nemůže odmítnout." Zvedl ruku, na které se perlily kapičky síly jako potu. „Vidíš?" řekl mu. „Už jsem Umělec."

„Ne, dokud Umění nepoužiješ."

„A kdo mi v tom zabrání. Ty?"

„Nemám jinou volbu. Nesu za to odpovědnost."

„A jak? Už jednou jsem tě zbil jako psa. Udělám to znovu."

„Vyvolám proti tobě vize."

„To si můžeš zkusit." Jaffa teď napadla otázka, na kterou mu Fletcher odpověděl dřív než se Jaff stačil zeptat.

„Proč jsem se dotýkal tvého těla? Sám nevím. Chtělo to tak. Pokoušel jsem se ten pocit překonat, ale nešlo to."

Odmlčel se a potom pokračoval:

„Možná se protiklady přitahují, dokonce i v našem stavu."

„Takže čím dřív zemřeš, tím líp," řekl Jaff a natáhl ruku, aby svému nepříteli rozerval hrdlo.

Ve tmě, která se misii pomalu plížila od Pacifiku, zaslechl Raul první hluk bitvy. Z ozvěny kterou cítil ve svém vlastním, Nunciem změněném těle, poznal, že za zdmi misie pracovalo Nuncio ještě dvakrát. Věděl, že se z jeho otce Fletchera stalo něco jiného. Stejně tak dopadl ten druhý muž, kterému nikdy nedůvěřoval, dokonce ani tenkrát, kdy zlo

pro něj bylo jen jedním ze slov lidského jazyka. Teď už mu rozuměl, nebo si alespoň dal dohromady svůj zvířecí instinkt s Jaffem. Pociťoval k němu odpor. Ten muž byl prohnilý skrz naskrz, jako shnilý plod. Podle hluku, který se ozýval zevnitř, se Fletcher zřejmě rozhodl s tím mužem bojovat. Skončila tedy ta krátká a nádherná doba, kterou strávil se svým otcem. Už spolu nebudou sedávat u okna, poslouchat povznášející Mozartovu hudbu a pozorovat, jak mraky mění tvar.

Nad misií se objevily hvězdy a zvuky boje pomalu utichaly Raul vyčkával a doufal, že Jaffe už je zničen, ale zároveň se bál, že s ním odešel i jeho otec. Po hodině strávené na chladném vzduchu venku se rozhodl podívat se dovnitř. Ať už šli kamkoliv – do Nebe nebo do Pekla – on za nimi nemůže. To nejlepší, co může udělat, je obléci si šaty jejichž nošením vždycky pohrdal (tísnily ho a omezovaly), ale které teď byly jedinou připomínkou toho, co ho jeho otec učil. Odteď je bude nosit pořád, aby nezapomínal na Dobráka Fletchera.

Když došel ke dveřím, uvědomil si, že misie není opuštěná. Fletcher byl stále ještě uvnitř. Stejně jako jeho nepřítel. Oba muži měli ještě těla, která vypadala jako dřív ale něco se v nich změnilo. Nad každým z nich jako by se vznášely nějaké tvary. Nad Jaffem viselo jakési embryo s obrovskou hlavou barvy kouře a nad Fletcherem mrak, kterým jakoby prozařovalo slunce. Oba se vzájemně drželi za hrdla a za oči. Jejich průsvitná těla se vzájemně proplétala. Oba dva byli stejně silní a proto nemohl ani jeden zvítězit.

Raul vstoupil dovnitř a vyrušil je tak z nehybnosti. Fletcher se otočil, zahlédl ho svým jediným vidoucím okem a toho okamžiku využil Jaff, aby svým nepřítelem mrštil na druhou stranu místnosti.

„Pryč!“ zaječel na Raula Fletcher. „Běž pryč!“

Raul poslechl a vyřítil se z misie ven. Prolétl mezi dohasínajícími ohni venku a bosýma nohama cítil, jak se pod ním země otřásá náporem nového boje. Během tří vteřin se ukryl za kámen nedaleko od zdí misie a vzápětí se ty zdi, které jezuité stavěli, aby vytrvaly až do skonání víry, rozlétly náporem uvolněné energie. Raul si nezakryl oči. Díval se a tak na krátký okamžik zahlédl obrysy Jaffa a Dobráka Fletchera, jak vylétli z centra výbuchu nad jeho hlavou propletení jako dvojčata a vítr je odvál pryč.

Síla exploze rozmetala ohně před misií. Teď kolem hořely stovky maličkých ohníčků. Střecha byla téměř úplně stržená. Ve zdech zívaly velké díry.

Raul se osaměle vydal zpátky ke svému jedinému úkrytu.

Kapitola šestá – Válka

Toho roku Amerikou otřásala válka, možná ta nejhorší a docela určitě ta nejpodivnější, která se na jejím území kdy odehrávala. Většinou ale unikala lidským očím. Nebo spíš její následky (kterých bylo mnoho a často byly tragické) se nezdály být následky bitvy a proto si je lidé vysvětlovali jinak. Nicméně tahle válka neměla v historii obdoby Ani ti nejzanícenější proroci, kteří vytrvale každý rok předpovídali příchod Armageddonu, nevěděli, jak si mají vysvětlit události, které toho roku otřásaly Amerikou. Věděli nicméně, že se něco důležitého děje, a kdyby byl Jaffe stále ještě seděl ve své místnosti s nedoručenými dopisy, objevil by nečekanou explozi dopisů plných teorií a předpokladů. Ale žádný z jejich autorů – dokonce ani ti, kteří věděli něco o společenství Shoal a o Umění – se ani zdaleka neblížili pravdě.

Nejen že tahle válka byla první svého druhu, ale její charakter se časem měnil. Oba protivníci opustili Misión de Santa Catrina bez toho, aby rozuměli svému novému stavu a silám, kterými v něm mohou vládnout. Brzy se jich dopátrali a naučili se je používat, neboť boj důkladně povzbudil jejich vynalézavost. Jak předtím přísahal, Fletcher si shromáždil armádu ze snů obyčejných mužů a žen, se kterými se při pronásledování Jaffa setkával. Hnal ho před sebou a nedopřával mu ani chvilku oddechu, ve které by mohl soustředit svoji vůli a použít Umění, ke kterému teď měl přístup. Nazýval tyhle sny halucigenia, podle vyhynulého druhu, který žil na zemi před pěti sty třiceti miliony lety Stejně jako jeho armáda nežil tenhle druh dlouho. Jeho vojáci také nežili déle než motýli. Brzy se začali rozplývat v kouř. Ale i tak se několikrát denně vrhali proti Jaffovi a jeho armádě stvůr zvaných terata, což byly zhmotnělé lidské strachy které, měl Jaff tu moc vyvolat z lidí ven. Terata nežila déle než Fletcherovi vojáci. I v tom, jako ve všem ostatním, se Jaff s Dobrákem Fletcherem jeden druhému vyrovnali.

A tak ta válka pokračovala novými útoky a ústupy, obraty a překvapeními a každá z obou armád měla jediný cíl: usmrtit vůdce nepřátelské armády Nebyla to válka, kterou by příroda přijímala laskavě. Strach a fantazie se nemají zhmotňovat. Jejich doménou je mysl. Ale oni teď měli těla a jejich boj se přenášel z Arizony přes Colorado do Kansasu a Illinois a kudy procházel, tam se měnil řád přírodních věcí. Obilí rašilo pozdě a raději zůstávalo v zemi, než aby riskovalo své křehké klíčky tam, kde teď řádily bytosti cizí přírodnímu řádu. Hejna stěhovavých ptáků uhýbala oběma armádám z cesty a vracela se tak do svých hnízd pozdě nebo cestou hynula. V každém státě lidé zažili splašený úprk panikařících zvířat, která cítila zuřivost toho konfliktu. Hřebci hlídali svá stáda zbystřenými smysly a odmítali nosit jezdce. Kočky a psi přes noc divočeli a pohodni je za to stříleli. Ryby z tichých říček se snažily dostat na břeh, neboť cítily ve vzduchu ctižádost a na tom samém vzduchu potom hynuly.

Konflikt, před nímž šel strach a za ním zmatek, se zastavil ve Wyomingu, kde se silami příliš vyrovnané armády střetly a bojovaly až do posledního muže. To byl začátek konce, nebo alespoň skoro začátek. Množství síly a energie vynaložené na tuto válku jak Dobrákem Fletcherem, tak Jaffem (pořád to byli jen muži, kteří jeden druhého smrtelně nenáviděli) si vybralo svou daň. Oba slabí až téměř ke zhroucení se rvali jako zbití boxeři, kteří bojují dál, protože nic jiného neznají. Jedině smrt jednoho z nich by ten souboj zastavila.

V noci šestnáctého července se Jaff vznesl z bitevního pole, na kterém zanechal zbytky své armády a vrhl se na jihovýchod. Zamýšlel se dostat do zátoky Baja. Věděl dobře, že v boji proti Fletcherovi za těchto podmínek nemůže zvítězit, a proto se chtěl zmocnit třetí lahvičky Nuncia, které by mohlo obnovit jeho vyčerpanou sílu.

Neméně oslabený a vyčerpaný Fletcher ho pronásledoval. O dvě noci později ho dostihl v Utahu rychlostí, kterou

by udělal dojem i na svého tolik postrádaného Raula.

A tam se opět střetli v boji stejně zuřivém jako nekonečném. Oba je poháněla touha zničit toho druhého, jejímž důvodem už dávno nebylo jen Umění a jeho vlastnictví a která už se vlastně stala podstatou jejich životů. Bojovali spolu pět nocí. Ani teď nikdo z nich nezvítězil. Navzájem se drásali a trhali, ale černá se rovnala bílé a nakonec už sami sotva drželi pohromadě. Když je znovu uchvátil vítr, neměl ani jeden z nich sílu vzdorovat. Tu trochu síly která jim ještě zbyla, využili oba k držení svého protivníka, aby se nemohl vytrhnout a dostat se do misie a k jejímu drahocennému obsahu. Vítr je nesl přes hranici do Kalifornie a pomalu je snášel k zemi. Letěli na jihojihovýchod přes Fresno k Bakersfieldu, až nakonec – v pátek, dvacátého sedmého července 1971 – vyčerpali své síly natolik, že už se nemohli udržet ve vzduchu a spadli na zem ve Ventura County na zalesněném okraji města jménem Palomo Grove. V tu chvíli zuřila menší bouřka, která nicméně nezpůsobila ani krátkodobý výpadek proudu městských svítilen a osvětlených billboardů poblíž Hollywoodu.

část druhá – Legie panen

Kapitola sedmá – Kamarádky

Dívky šly k vodě dvakrát. Poprvé to bylo toho dne po bouřce, která se přehnala nad Ventura County a během které za jedinou noc dopadlo na malé městečko jménem Palomo Grove tolik vody, kolik tu zdejší obyvatelé neočekávali ani za rok. Prudký liják nicméně nijak neochladil příští den. Z pouště vanul jen slabý větřík a celé město se peklo na slunečním žáru, který dosahoval až pětatřiceti stupňů Celsia. Děti, vyčerpané pobíháním v horku, trávily odpoledne uvnitř domů. Psi proklínali své kožichy a ptáci odmítali zpívat. Staří lidé zůstávali v postelích, stejně jako mladí, a koupali se ve svém vlastním potu. Ti nešťastníci, kteří měli na práci něco, co se nedalo odložit na večer, kdy (dá-li Bůh) se snad trochu ochladí, chodili po své práci s očima upřenýma na chvějící se vzduch nad chodníky a každý dech, každý krok byl pro ně utrpením.

Ale tyhle čtyři dívky byly na horko zvyklé. V jejich věku jim nevadilo. Součet jejich let by byl sedmdesát, ačkoliv Arleen bude mít příští úterý narozeniny, takže už vlastně skoro sedmdesát jedna. Dnes už se na svůj věk cítila. Přece jen byla starší o těch důležitých pár měsíců, které ji dělily od její nejbližší přítelkyně Joyce, a ještě o pár měsíců víc ji dělilo od Carolyn a Trudi, jejichž sedmnáct let se jejímu věku zralé ženy zdálo být nenávratně dávno. Toho dne o tom vyprávěla hodně. Procházela se spolu s ostatními opuštěnými ulicemi Palomo Grove. Dnes jim bylo venku dobře, muži, jejichž ženy teď doma podřimovaly je na ulicích neokukovali – všechny je znali jménem. Na sobě měly šortky jako Amazonky a město jako by zachvátil nějaký neviditelný požár, který rozžhavil vzduch doběh a cihly měnil v plotnu kamen. Horko zavalilo téměř všechny zdejší obyvatele a ti trávili většinu dne poblíž otevřených ledniček.

„Je to láska?“ zeptala se Joyce Arleen.

Starší dívka měla odpověď pohotově.

„Jasně že ne,“ řekla. „Ty jsi někdy tak blbá.“

„Jenom jsem myslela… mluvíš o něm tak…“

„Jak asi?“

„Mluvíš o tom, jaký má oči a tak…“

„Randy má hezký oči,“ souhlasila Arleen. „Ale to má Marty taky. A Jim a Adam taky.“

„Ale nechte toho,“ řekla podrážděně Trudi. „Ty se musíš pořád vytahovat, co?“

„To není pravda.“

„Tak toho teda nech. Všechny přece víme, že se klukům líbíš. A taky víme proč.“

Arleen po ní vrhla pohled, který se nicméně minul účinkem, protože všechny dívky kromě Carolyn měly sluneční brýle. Pár metrů chůze bylo ticho.

„Chcete někdo kolu?“ zeptala se Carolyn. „Nebo zmrzlinu?“

Došly až pod kopec. Před nimi leželo Obchodní Centrum a chladný klimatizovaný vzduch v obchodech lákal.

„Jasně,“ řekla Trudi. „Jdu s tebou.“ Otočila se k Arleen. „Chceš něco?“

„Ne.“

„Jseš naštvaná?“

„Ne.“

„Dobře,“ řekla Trudi. „Na hádání je moc horko.“ Dvě dívky vešly do Marvinova smíšeného zboží a nechaly Arleen a Joyce čekat na rohu ulice.

„Promiň…,“ řekla Joyce.

„A co?“

„To, že jsem se tě ptala na Randyho. Myslela jsem že jsi… víš… že je to možná vážný.“

„Žádnej kluk v Grove nestojí ani za dva centy“ prohodila Arleen. „Už se nemůžu dočkat, až odsud vypadnu.“

„Kam půjdeš? Do Los Angeles?“

Arleen si stáhla sluneční brýle níž a podívala se přes ně Joyce do očí.

„Proč bych tam měla chodit?“ řekla. „Mám dost rozumu na to, abych se tam nemotala mezi ostatníma. Ne. Já pojedu do New Yorku. Tam je to lepší. A pak budu pracovat na Broadway Když mě budou chtít, tak si tam pro mě přijdou.“

„A kdo?“

„Joyce,“ řekla zpola káravě, zpola výsměšně Arleen. „Hollywood přece.“

„Aha. Jo. Hollywood.“

Souhlasným přikývnutím schválila dokonalost Arleenina plánu. Ona sama neměla plány vůbec žádné. Jenže pro Arleen bylo snadné plánovat. Ona byla typickým příkladem kalifornské krásky. Byla blonďatá, krásná, s modrýma očima a záviděníhodným úsměvem, který příslušníky druhého pohlaví srážel na kolena. A jako kdyby tohle nestačilo,

její matka bývala herečkou a už teď se ke své dceři chovala jako k filmové hvězdě.

Joyce žádné takové výhody neměla. Žádná matka jí neumetala cestičku a z průšvihů jí její krása pomoci nemohla. Nemohla se napít ani koly aby po ní nedostala vyrážku. Doktor Briskman říkával, že má prostě citlivou pleť a že z toho časem vyroste. Jenže tohle časem se jí zdálo stejně daleko jako konec světa, o kterém reverend každou neděli řečnil v kostele. Pořád se odkládá. Při mojí smůle, napadalo občas Joyce, v den, kdy mi zmizí uhry a narostou mi prsa, se reverend konečně trefí. Probudím se dokonalá, roztáhnu záclony a Grove bude pryč. Nikdy nebudu moct dát pusu Randymu Krentzmanovi.

A to byl ten pravý důvod, proč se na něj Arleen tak starostlivě vyptávala. Joyce nemyslela na nic jiného než na Randyho, ačkoli se s ním setkala jen třikrát a z toho jen dvakrát s ním mluvila. Poprvé se s ním setkala společně s Arleen a Randy se na ni sotva podíval, a tak radši byla zticha. Při druhém setkání sice nebyla poblíž žádná konkurentka, ale na její srdečné ahoj Randy odpověděl jen nejistým „Kdo jsi?“ Nicméně ona vytrvala. Připomněla se mu a dokonce mu řekla svoji adresu. Během třetího setkání („Ahoj,“ řekla mu znovu. „My se známe? odpověděl jí on) už beze studu odrecitovala všechny své nacionále a v náhlém záchvatu optimismu se ho dokonce zeptala, jestli náhodou není mormon. Později si řekla, že to asi byla taktická chyba. Příště použije Arleeninu metodu a bude se k němu chovat, jako by jeho přítomnost mohla stěží vydržet. Nikdy se na něj nepodívá přímo a bude se usmívat, jen když to bude absolutně nevyhnutelné. A potom, až už se bude chystat, že se otočí a odejde, mu pohlédne do očí a zavrní něco sotva postřehnutelně dvojsmyslného. Tomu se říká zákon smíšených signálů. Arleen to vycházelo, tak proč by to nemohlo vyjít jí. A teď, když ta slavná kráska prohlásila, že ji Joycin idol vůbec nezajímá, má dokonce snad i naději. Kdyby se Arleen o Randyho city zajímala vážněji, tak by mohla Joyce rovnou zajít za reverendem Meusem a požádat ho, jestli by tu svoji Apokalypsu nemohl trochu uspíšit.

Sundala si brýle a mrkla na doběla rozpálenou oblohu, jestli konec světa snad už není na cestě. Tenhle den byl nějak divný.

„To bys neměla dělat,“ řekla Carolyn, která se spolu s Trudi právě vynořila z Marvinova smíšeného zboží. „Sluníčko ti vypálí oči.“

„Nene.“

„Jo,“ tvrdila Carolyn, zdroj všech nepříjemných informací. „Spálí ti čočku. Jako je ve foťáku. Tam se soustředí…“

„No dobře,“ řekla Joyce a vrátila se očima na pevnou zem. „Věřím ti.“ Před očima se jí míhaly barevné skvrny, které ji na okamžik zmátly

„A kam jdeme teď?“ zeptala se Trudi.

„Já jdu zpátky domů,“ řekla Arleen. „Jsem utahaná.“

„Já ne,“ řekla nadšeně Trudi. „Já nejdu domů. Tam je nuda.“

„Ale stát uprostřed Centra taky není zábava,“ řekla Carolyn. „To je stejná nuda jako doma. A navíc tu pálí sluníčko.“

Už teď vypadala, že se spálila. Byla nejméně o deset kilo těžší než tři ostatní dívky a měla zrzavé vlasy Její váha a světlá pleť, která se špatně opalovala, by pro ni měly být důvodem, proč by dnes měla být doma. Ale zdálo se, že horko necítí, jako všechny ostatní fyzické podněty, kromě podnětů chuťových. Minulý rok v listopadu zažila spolu s rodiči dálniční neštěstí. Carolyn se vypotácela z rozbitého auta trochu zmatená a po nějaké době ji policie našla o kus dál na silnici s napůl snědenou čokoládovou tyčinkou. Na obličeji měla víc čokolády než krve a když se jí jeden z policistů pokusil tyčinku vzít, začala ječet, jako by ji na nože brali – alespoň to tvrdily zlé jazyky Až později se zjistilo, že má zlomených šest žeber.

„Takže kam?“ nakousla Trudi hlavní otázku dnešního dne. „Kam se v tomhle horku dá jít?“

„Budeme se procházet,“ řekla Joyce. „Možná by se dalo jít do lesa. Tam bude chladněji.“ Pohlédla na Arleen. „Jdeš taky?“

Arleen nechala své kamarádky čekat na odpověď nejméně deset vteřin. Potom nakonec souhlasila.

„Když není nic jiného,“ řekla odevzdaně.

Kapitola osmá – Jezírko

Většina měst a městeček se chová po vzoru velkoměst. To znamená, že se dělí na různé části. Dělí se bílí od černých, heterosexuálové od homosexuálů, bohatí od méně bohatých a méně bohatí od chudých. Ani Palomo Grove, jehož populace čítala v tom roce 1971 pouze tisíc dvě stě obyvatel, nebylo žádnou výjimkou. Stálo v kopcovité krajině a jeho organizace se zakládala na čistě demokratických principech, podle kterých má mít každý obyvatel stejný přístup do Obchodního Centra. To se rozkládalo na úpatí Sunrise Hill, kterému se prostě říkalo Kopec, na kterém se rozkládaly čtyři čtvrti – Stillbrook, Deerdell, Laureltree a Windbluff. Ale tím architektova představa ideálního města končila. Potom už zapracovaly malé geografické rozdíly které přiřkly každé čtvrti zcela rozdílný charakter. Windbluff, ležící na jihohozápadním vrcholu kopce, poskytoval nejlepší výhledy a proto zdejší pozemky měly nejvyšší cenu. Horní třetině kopce dominovalo půltuctu velkých rezidencí, jejich střechy se téměř ztrácely ve vzrostlé zeleni zahrad. Na nižších místech tohoto Olympu byl okrsek zvaný Five Crescents, který tvořily navzájem propletené a všelijak zakroucené ulice, které byly – pokud neměl člověk dost peněz, aby si mohl koupit dům na samém vrcholu kopce – druhým nejprestižnějším místem k bydlení.

Pravým opakem byl Deerdell. Tato čtvrť stála na rovině a zdejší stromy byly nízké a ubohé. Proto cena zdejších pozemků nebyla vysoká. Domy, stojící v téhle čtvrti, neměly bazén a potřebovaly natřít. Některé byly dost ubohé. Dokonce i v roce 1971 žilo tady v Deerdell několik umělců. Tahle čtvrt by se ještě měla rozrůst. Ale pokud bylo v Grove místo, kde se lidé obávali o neporušenost laku svých automobilů, bylo to právě zde.

Mezi těmito dvěma sociálními i geografickými extrémy ležely čtvrti Stillbrook a Laureltree, z nichž ta druhá byla považována za poněkud lepší, protože několik jejích ulic se táhlo ve druhé třetině kopce a ceny domů v nich rostly s každým metrem, o který stály výš.

Žádná z těch čtyř dívek nežila v Deerdell. Arleen bydlela na ulici Emerson, která byla druhou nejvyšší ulicí v části Five Crescents, Joyce a Carolyn bydlely v jednom bloku na ulici Steeple Chase Drive ve čtvrti Stillbrook Village a Trudi bydlela ve čtvrti Laureltree. Takže kráčet ulicemi East Grove, kam se i jejich rodiče dostávali jen velice zřídka, pro ně znamenalo určité dobrodružství. A i když se sem jejich rodiče dostali, určitě se nikdy nevydali tam, kam teď zamířila čtveřice jejich dcer: do lesa.

„Tady není o nic chladněji," postěžovala si Arleen po několika minutách chůze. „Je to tu ještě horší."

Měla pravdu. Ačkoliv větve a listí stromů bránily slunci pálit přímo na jejich hlavy, žár jeho paprsků sem přece pronikal a měnil vzduch pod stromy v parní lázeň.

„Už jsem tu dlouho nebyla," řekla Trudi a švihala prutem do hejna mušek nad jejich hlavami. „Kdysi jsme sem chodili s bráchou."

„Jak se má?" zeptala se Joyce.

„Pořád je v nemocnici. Nikdy se odtamtud nedostane. Ví to celá rodina, ale nikdo to nechce říct nahlas. Je mi z toho špatně."

Sam Katz se nechal odvést na vojnu a nastoupil do války ve Vietnamu dokonale fyzicky i duševně zdráv Nicméně obojí se vytratilo ve třetím měsíci jeho služby kdy před ním vybuchla mina, která zabila dva z jeho kamarádů a jeho samotného těžce zranila. Následoval trapně nepříjemný návrat domů, při kterém se představitelé Grove řadili za sebe, aby mohli pozdravit zmrzačeného hrdinu. Načež se hodně mluvilo o heroismu a oběti, hodně se pilo, někteří potají plakali. Sam Katz tam ale seděl se ztuhlými rysy na tváři, kterou odvracel od oslav jako kdyby si v duchu stále ještě přehrával ten okamžik, kdy se jeho mládí rozlétlo na krvavé cáry. O pár týdnů později ho odvezli do nemocnice. Ačkoliv jeho matka řekla všem zvědavcům, že se musí podrobit operaci páteře, trvalo to celé měsíce, které se překulily v roky a Sam se neobjevoval. Každý věděl proč, ačkoliv to nikdy nahlas neřekl. Samovy fyzické rány se sice vyléčily ale jeho mysl byla křehčí než jeho tělo. Netečnost, se kterou se stranil všech dřívějších oslav, se prohloubila a změnila se v katatonii.

Všechna čtyři děvčata Sama znala, ačkoliv věkový rozdíl mezi ním a Joyce byl dostatečně velký na to, aby ho považovala téměř za nějaký jiný živočišný druh. Nejen že byl muž, což samo o sobě by bylo dost podivné, ale byl také starý. Nicméně, když měly dívky pubertu za sebou, jejich myšlení se změnilo. Zanedlouho je čeká dvacítka, ne sice hned, ale už ne za dlouho. A Samův promarněný život viděly tak, jak by ho nikdy nemohly vidět ve věku jedenácti let. Chvilku mlčely a přebíraly se ve smutných vzpomínkách. Přes všechno to horko procházely lesem dál, bok po boku, jejich paže o sebe občas zavadily a každá myslela na něco jiného. Trudi přemítala o dětských hrách, které v tomhle lese se Samem hrávali. Sam byl trpělivý starší bratr, který jí dovoloval chodit s ním, dokonce i když jí bylo teprve sedm nebo osm a jemu už třináct. O rok později, kdy mu jeho hormony napověděly že pojem sestra a holka není to samé, si s ní přestal hrát. Rmoutilo ji to, ale ještě více ji rmoutilo to, co se mu přihodilo později. V duchu viděla jeho tvář, ve které se podivně mísily rysy chlapce, kterým býval, a muže, kterým byl, života, který kdysi měl, a smrti, kterou zažil. Ta představa ji zabolela.

To Carolyn mnoho smutku v životě nezažila. A dnes – kdy si bez ohledu na svá předsevzetí koupila už druhou zmrzlinu – ji netrápilo už vůbec nic. Teď ovšem bděla. Jenže v noci to bude něco jiného. Zdávaly se jí hrozné sny: sny o zemětřeseních. V nich vídala, jak se zbořené Palomo Grove sesouvá pod zem. Ty sny byly daní za její přílišnou zvědavost a za to, co věděla od svého otce. Zvědavost zdědila po svém otci a obracela ji především k poznávání tajemství země, po které teď kráčela. Věděla, že se jí nedá důvěřovat. Věděla, že pod jejich nohama se v zemi táhnou praskliny které se mohou každým okamžikem rozšířit a pohltit Santa Barbaru i Los Angeles a snad dokonce i celé západní pobřeží. Svůj strach držela na uzdě pomocí jídla. Byla tlustá, protože zemská kůra je tak tenká. Tak si vysvětlovala příčinu své obezity.

Arleen pohlédla stranou na tu tlusťošku. Od své matky věděla, že nikdy neškodí ukazovat se ve společnosti méně krásných. Ačkoliv už nežila na očích veřejnosti, bývalá hvězda Kate Farrellová se stále ještě obklopovala neatraktivními ženami, v jejichž středu její krása vynikala dvakrát tolik. Jenže Arleen se to někdy zdálo jako přílišná oběť, zvláště ve dnech, jako byl ten dnešní. Ačkoliv mezi nimi neměla konkurenci, neměla je moc ráda. Kdysi je pokládala za své nejlepší přítelkyně. Teď už jí jen připomínaly život, ze kterého se jí asi hned tak nepodaří zmizet. Ale jak jinak si má ukrátit to čekání na svou chvíli? Dokonce ani sezení před zrcadlem není zábavné pořád. Čím dřív odsud vypadnu, tím dřív budu šťastná, přemýšlela v duchu.

Kdyby Joyce uměla číst Arleeniny myšlenky, nadšeně by je podporovala. Jenže byla beznadějně ztracená v myšlenkách a plánech, jak by mohla nejlépe zorganizovat náhodné setkání s Randym. Kdyby se na něj a na jeho zvyky začala vyptávat Arleen, mohla by uhodnout příčinu její zvědavosti a zhatit Joyciny plány i přesto, že se o Randyho sama vůbec nezajímá. Joyce se poměrně dobře vyznala v lidských povahách a tak věděla, že Arleen je dost sobecká na to, aby něčeho takového byla schopná. Ale co má ona co povídat o lidských chybách? V duchu se plísnila, že se snaží ulovit kluka, který už jí třikrát dal jasně najevo, že je pro něj vzduch. Proč na něj prostě nezapomene a neušetří si zármutek z odmítnutí? Protože taková je láska, odpověděla si vzápětí. Láska člověka přinutí vrhnout se střemhlav do všeho.

Nahlas si povzdechla.

„Co ti je?" chtěla vědět Carolyn. „Je… horko," odpověděla jí Joyce.

„Je to někdo, koho známe?" zeptala se výsměšně Trudi. Než mohla Joyce napadnout dostatečně pohrdavá odpověď, zahlédla, jak se mezi kmeny stromů před nimi cosi zatřpytilo.

„Voda," řekla.

Carolyn to viděla také. Slunce se na hladině odráželo tak jasně, až musela přivřít oči.

„Jezero," řekla.

„Nevěděla jsem, že je tady jezero," poznamenala Joyce směrem k Trudi.

„Taky tu nebylo," odpověděla jí Trudi. „Aspoň si na něj nepamatuju."

„No, tak teď tady je," uzavřela to Carolyn.

To už se ale prodírala porostem kupředu. Udělala tak pohodlný průchod pro ostatní.

„Tak to vypadá, že se dneska přece jenom ochladíme," řekla Trudi a rozběhla se za Carolyn.

Opravdu to bylo jezírko, možná přes dvacet metrů široké, z jehož hladiny tu a tam trčely napůl potopené stromy jako křovinaté ostrůvky. „Dešťová voda," řekla Joyce. „Copak včera tolik pršelo?"

„A kde by se tu tolik vody asi jinak vzalo?" opáčila Trudi. „Vypadá, že je studená."

Přešla kolem Carolyn až na samý okraj jezírka. Půda pod jejíma nohama byla trochu houbovatá, nasáklá vodou, a do sandálů jí nateklo bahno. Ale když se konečně dostala k vodě, zjistila, že je přesně taková, jakou si ji představovala: chladivá a osvěžující. Sehnula se, nabrala vodu do dlaně a omyla si obličej.

„To bych nedělala," varovala ji Carolyn. „Bude tam spousta chemikálií."

„Je to jenom dešťová voda," odpověděla Trudi. „Čistší už být nemůže."

Carolyn pokrčila rameny „Mně je to jedno," řekla.

„Jaká je tam asi hloubka?" zamyslela se Joyce. „Myslíte, že by se tam dalo plavat?"

„Na to ani nemysli," odrazovala ji Carolyn.

„Musíme to zkusit," řekla Trudi a začala se brodit do středu jezírka. Pod svýma nohama viděla zatopenou trávu a květiny. Země byla měkká a za jejíma nohama se ve vodě zvedaly obláčky bahna, ale přesto pokračovala, až už nemohla dál, protože by si namočila okraj šortek.

Voda byla studená. Po těle jí naskočila husí kůže. Ale i to bylo lepší než pot, který jí lepil blůzu na tělo. Ohlédla se zpátky ke břehu.

„Je to bezva," řekla. „Já si zaplavu."

„Oblečená?" zeptala se Arleen.

„To ne." Trudi se otočila a došla zpátky na břeh a už při chůzi si vytahovala z krátkých kalhot okraje blůzy. Chladivý vzduch, stoupající od vody ji osvěžoval. Pod blůzou neměla nic a jindy by se před svými kamarádkami nesvlékla. Jenže jezero bylo příliš lákavé.

„Jdete někdo se mnou?" zeptala se, když vystoupila na břeh.

„Já," řekla Joyce a už si rozepínala knoflíky.

„Myslím, že si asi necháme na nohách boty," řekla Trudi. „Nevím, co si tam můžeme vrazit do nohy"

„Je tam jenom tráva," řekla Joyce. Posadila se a snažila se rozvázat tkaničky „Tohle je bezva," řekla.

Arleen rozpačitě pozorovala její nadšení.

„Jdete s námi?" zeptala se Trudi.

„Ne," řekla Arleen.

„Bojíš se, že ti voda rozmaže šminky?" zeptala se škodolibě Joyce.

„Nikdo to neuvidí," řekla Trudi dřív, než se mohla rozvinout hádka. „Carolyn? A co ty?"

Carolyn pokrčila rameny „Já neumím plavat," řekla.

„Stejně tam na plavání není dost hluboko."

„To nevíte," opáčila Carolyn. „Byla jsi jenom kousek od břehu."

„No tak zůstaň u břehu. Tam se ti nic nemůže stát."

„Možná," řekla nepřesvědčeně Carolyn.

„Trudi má pravdu," řekla Joyce, která okamžitě pochopila, že příčinou Carolynina váhání není jen to, že neumí plavat, ale také nechuť odhalit před ostatními své obtloustlé tělo. „Kdo by nás tady mohl vidět?"

Teprve když si stahovala kraťasy ji napadlo, že se mezi stromy může schovávat nespočet ukrytých šmíráků, ale no a? Copak reverend pořád netvrdí, že život je krátký? Takže by ho radši neměla promarnit. Stáhla ze sebe i spodní prádlo a vkročila do vody

William Witt znal každé z těch děvčat jménem. Vlastně znal jménem všechny ženy v Grove, kterým ještě nebylo čtyřicet. Věděl dokonce i kde bydlí a které okno vede do jejich ložnice. Touhle svojí pamětí se nikdy nechlubil před svými spolužáky, protože se bál, že by to mohli šířit dál. Ačkoliv on sám na tom neviděl nic špatného, věděl dobře, že se něco takového ostatním lidem většinou nezamlouvá. Ale vždyť se přece narodil s očima, ne? Tak proč by je neměl používat? Copak někomu škodí, když se jenom dívá? To není jako kdyby kradl nebo lhal nebo snad někoho zabil. Dělal jenom to, pro co mu Bůh dal oči, a tak mu nebylo jasné, co je na tom špatného.

Krčil se pod stromy asi šest metrů od kraje jezírka a nejméně jednou tak daleko od svlékajících se dívek. Viděl, že Arleen Farrellová se nesvléká, a to ho nepotěšilo. Kdyby ji viděl nahou, rozhodně by si to nenechal pro sebe. Tohle byla nejhezčí holka v Palomo Grove, štíhlá, blonďatá a vysoká, jako většina filmových hvězd. Ty druhé dvě, Trudi Katzová a Joyce McGuirová už byly ve vodě, a tak obrátil svou pozornost k Carolyn Hotchkissové, která si právě sundávala podprsenku. Její prsy byly velké a růžové a při pohledu na ně ucítil, že jsou mu náhle malé kalhoty. Ačkoliv už si svlékla i kraťasy a kalhotky díval se stále jen na její ňadra. Nikdy nerozuměl tomu, proč většinu ostatních kluků fascinuje ta nižší oblast těla. Zdálo se mu, že na ženském těle není nic krásnějšího než hruď, která se u každé dívky tolik liší, stejně jako se liší dívčí nosy nebo boky Ta nižší část, pro kterou existovalo tolik názvů, z nichž se mu žádný nelébi1, ho nechávala naprosto chladným. Vždyť to byl jen chumáč chlupů, rostoucích okolo nějaké štěrbinky Tak co na tom ostatní tak zajímá?

Díval se, jak Carolyn vkročila do vody a jen stěží potlačila radostný smích, když ucukla před studenou vodou

rychlým pohybem, při kterém se její tělo roztříslo jako sulc.

„Tak pojď! Je to bezva!“ volala ta Katzová.

Carolyn sebrala všechnu kuráž a pokročila ještě o pár kroků dál od břehu.

William mohl sotva uvěřit svému štěstí. Dokonce i Arleen si sundala klobouk a začala si rozepínat knoflíky na blůze. Tak přece jen se k nim přidá. Zapomněl na všechny ostatní a veškerou pozornost soustředil na tuhle slečnu Krásnou. Jakmile si uvědomil, co tyhle holky – které mimochodem sledoval už asi hodinu, aniž by si ho všimly – co tyhle holky chtějí udělat, srdce se mu rozbušilo takovou rychlostí, až ho napadlo, že je snad nemocný. A teď, při pohledu na Arleen, svlékající si blůzu, se rychlost jeho pulsu ještě zdvojnásobila. Nic, dokonce ani strach ze smrti, by ho teď nemohlo donutit odvrátit oči. Sám pro sebe si umínil, že si musí zapamatovat každičký její pohyb, aby svému vyprávění přidal na věrohodnosti, až to bude vyprávět nevěřícím klukům.

Arleen se svlékáním nijak nespěchala. Kdyby nevěděl, že o jeho šmírování nemá ani ponětí, byl by si myslel, že se snad Arleen svléká před obecenstvem. Její hruď ho ale zklamala. Ňadra neměla ani zdaleka tak veliká jako Carolyn a ani její bradavky se nemohly vyrovnat velikým tmavým koláčkům, jako měla Joyce. Nicméně celkový dojem, když konečně stáhla své nakrátko ustřižené džíny a kalhotky byl skvělý. Při pohledu na ni se ho zmocnil skoro strach. Zuby mu cvakaly jako kdyby měl chřipku. Do hlavy se mu navalila krev a zdálo se mu, že se mu třesou i vnitřnosti. O pár let později řekne William svému psychoanalytikovi, že tohle bylo poprvé, kdy si uvědomil, že zemře. Jenže teď svůj pocit nebral vážně. Ani náhodou teď nemyslel na smrt. A přesto v něm Arleenina nahota a jeho vlastní neviditelnost vyvolala dojem, že na tenhle okamžik nikdy v životě nezapomene. Schylovalo se k událostem, po jejichž shlédnutí si dočasně přál, aby je nikdy neviděl (vlastně prožil celý život ve strachu z téhle vzpomínky), ale když se po několika letech jeho hrůza trochu zmenšila, často se vracel ke vzpomínce na Arleen Farrellovou, jak vstupuje do vody tohoto překvapivě se utvořivšího jezera, jako kdyby to byl svatý obraz.

Nebyl to okamžik, kdy si poprvé uvědomil, že zemře. Nicméně to možná bylo poprvé, kdy si uvědomil, že není tak strašné zemřít, pokud ho přitom bude doprovázet taková krása.

Jezero svádělo svou chladivou, ale uklidňující náručí. Tady nehrozí nebezpečí spodních proudů jako na pláži. Nemůže tu projet žádný surf, aby plavkyně bolestivě uhodil do zad, a žádná slaná voda tu nebude štípat do očí. Vypadalo to, jako kdyby tu někdo udělal bazén jen pro ně čtyři. Tady byla idyla, do které neměl přístup nikdo jiný z obyvatel Grove.

Trudi plavala ze všech nejlépe, a tak se nejodvážněji vzdalovala od břehu. Přitom objevovala něco nečekaného, a sice že voda je stále hlubší a hlubší. Musela se tady po dešti shromáždit v nějakém místě, kde byla v půdě přirozená proláklina, napadlo ji nakonec, možná tu už dokonce někdy jezírko bylo. Během svých výletů se Samem sice na nic takového nikdy nenarazila, ale znělo to rozumně. Pod nohama už neměla trávu, ale občas se nohou uhodila o kámen.

„Neplav moc daleko,“ zavolala na ni Joyce.

Ohlédla se. Břeh byl dál, než očekávala, a voda se leskla tak, že ze svých tří přítelkyň neviděla nic než tři růžové rozmazané obrysy, jednu plavovlasou a dvě brunety Všechny tři už byly napůl ve vodě. Napadlo ji, že se tenhle kousek ráje asi dlouho před obyvateli Grove neutají. Arleen to vykecá. Do večera už o tomhle jezírku budou vědět všichni ve městě. A zítra sem potáhnou davy lidí. Radši by měla využít toho, že teď jsou tu samy. A při té myšlence se otočila a plavala dál, do středu jezírka.

Zhruba o deset metrů blíž ke břehu ve vodě sotva po pás hluboké plavala Joyce a pozorovala, jak Arleen vstupuje do vody a ošplouchává si vodou břicho a hruď. Celou její bytostí projel záchvěv závisti a úžasu nad Arleeninou krásou. Není divu, že při pohledu na Arleen na ni Randy Krentzman úplně zapomněl. Náhle se přistihla při myšlence, jaké by to asi bylo pohladit Arleen po vlasech, jako by to udělal kluk, nebo políbit ji na hruď nebo na rty. Ta myšlenka byla tak náhlá a silná, že Joyce ztratila ve vodě rovnováhu a při pokusu znovu ji získat se důkladně napila. Potom se ale otočila k Arleen zády a s velkým cákáním se vrhla do hlubší vody

Někde před sebou zaslechla, že na ni Trudi něco volá.

„Cože?“ zavolala na ni Joyce a přestala cákat, aby lépe slyšela.

Trudi se smála. „Teplá!“ zavolala znovu a zamávala rukama, až se voda rozlétla v jiskřivých kapkách kolem. „Tady je ta voda teplá!“

„Nekecej!“

„Tak si to pojď vyzkoušet!“ zavolala Trudi.

Joyce se otočila směrem k místu, kde teď Trudi šlapala vodu, ale ta už se otočila a snažila se najít zdroj toho tepla. Joyce neodolala a ohlédla se, co na to Arleen. Vypadalo to, že se konečně rozhodla přidat se k ostatním. Plavala už v hloubce a její dlouhé vlasy se jí rozprostřely kolem krku jako zlatý límec. Vyrovnanými tempy mířila do středu jezírka. Joyce se při pomyšlení na Arleeninu blízkost zmocnilo cosi podobného strachu. Dala by přednost nějaké obyčejnější společnici.

„Carolyn!“ zavolala. „Jdeš taky?“

Carolyn zavrtěla hlavou.

„Tady je to teplejší,“ lákala ji Joyce.

„Nevěřím.“

„Fakt je!“ zavolala na ni i Trudi. „Je to bezva!“

Přesvědčená Carolyn se neohrabaně začala pohybovat směrem k Trudi.

Trudi uplavala ještě pár metrů. Voda sice nebyla teplejší, ale jako by proudila a odněkud zespoda stoupaly bublinky jako ze sodovky Náhle se jí zmocnil nevysvětlitelný strach a tak se pokusila dosáhnout nohama na dno. Ale žádné dno pod sebou necítila. Ještě o pár metrů dál to zkoušela a věděla, že voda není hlubší než dva metry. Ale teď na dno ani nedosáhla. Dno se tu musí prudce svažovat přesně v tom místě, odkud se bere ta teplá voda. Uklidnila se myšlenkou,

že se třemi tempy dostane zpátky tam, kde je dno mělčí, nadechla se a potopila hlavu pod vodu.

Ačkoliv na velkou dálku nosila brýle, na krátké vzdálenosti viděla dobře a voda byla průzračně čistá. Viděla celé své tělo až po své pohybující se nohy. Pod nimi byla tma. Dno tady prostě zmizelo. Ulekaně vydechla. Nosem jí do plic vběhla voda. Zděšeně vyjela nad hladinu a nabrala do plic vzduch.

Slyšela, jak na ni Joyce křičí.

„Trudi? Co je? Trudi?“

Pokoušela se vykřiknout nějaké varování, ale zmocnil se jí strach. Všechno, co mohla udělat, bylo vrhnout se směrem ke břehu. Z vody znovu vystoupaly bublinky. Tam dole je tma a něco teplého tam čeká, aby mě to tam mohlo stáhnout.

William ze své skrýše na břehu viděl její zmatek. Při pohledu na její strach jeho vzrušení opadlo. V tom jezírku se dělo něco divného. Viděl na hladině sotva znatelné vlnky jak obkružují Trudi Katzovou, jako kdyby okolo ní pod hladinou plavaly ryby. Některé se odpojovaly a pluly směrem k ostatním dívkám. Neodvážil se ale vykřiknout. To by potom poznaly že je sledoval. Mohl se jen s rostoucími obavami dívat, jak se události vyvinou.

Joyce to teplo ucítila jako druhá. Přejíždělo jí po těle i uvnitř těla, jako doušek vánoční brandy Ten pocit na chvíli odvrátil její pozornost od Trudi i od toho, co se děje s ní samotnou. Dívala se na vlnky kolem sebe a na bublinky které se najednou všude kolem objevily až voda vypadala, jako kdyby se vařila. Dokonce ani když se neúspěšně pokusila dosáhnout na dno, ji nenapadlo, že by se mohla utopit. Napadly ji důležitější věci. Za prvé, že vzduch z těch stoupajících bublinek jí připadá jako dech jezera a když ho vdechla, že je to jako polibek. A za druhé, že Arleen se sem taky brzo dostane a za ní se potáhne límec jejích zlatých vlasů. Teplá voda byla příjemná a tak si své myšlenky nezakázala jako předtím. Tak tady budou, ona i Arleen, ponořené do té samé příjemné vody, blíž a blíž, zatímco jejich společné pohyby budou vířit tu samou vodu. Možná se v té vodě dokonce rozplynou a jejich těla se v jezeře spojí. Ona i Arleen pak budou jedno a budou osvobozené od všeho studu a tužeb.

Ta myšlenka byla příliš nádherná na to, aby ji ještě odkládala. Prudce hodila ruce nad hlavu a dovolila svému tělu, aby se ponořilo. Jenže ani kouzlo tohoto jezírka nemohlo utišit zvířecí paniku, která se v ní vzedmula v okamžiku, kdy se jí hladina vody uzavřela nad hlavou. Její tělo samo začalo vzdorovat úmluvě, kterou s vodou právě uzavřela. Začalo sebou divoce házet a rukama se dralo na povrch, jako kdyby chtělo sevřít vzduch do dlaní.

Obě, Arleen i Trudi, viděly jak se Joyce ponořila. Arleen se jí okamžitě s křikem vrhla na pomoc. Její vzrušení jako by oživilo vodu kolem jejího těla. Na všech stranách se ze dna vyvalily bublinky Arleen cítila, jak se jí otírají o břicho, ňadra a nohy, jako miniaturní dlaně. Při jejich dotyku se jí zmocnila stejná nálada jako předtím Joyce a teď už i Trudi. Jenže ji ke dnu nestáhl žádný specifický idol. Joyce si představila Randyho Krentzmana (koho jiného?), ale Arleenin idol byl bláznivou směsicí slavných tváří. Měl Deanovy lícní kosti, Sinatrovy oči, Brandův úšklebek. Zachytila se ho stejně jako Joyce a Trudi. Přestala plavat a poddala se vodě.

Carolyn z bezpečí mělčiny šokovaně sledovala chování svých kamarádek. Když viděla, jak se Joyce potopila, napadlo ji, že ji něco stáhlo pod vodu. Ale chování Arleen a Trudi tuhle myšlenku vyvrátilo. Viděla, jak se prostě vzdaly. Tohle nebyla ani sebevražda. Vždyť Arleen byla dostatečně blízko na to, aby Carolyn viděla, jak se po jejím krásném obličeji mihl výraz radosti. Dokonce se usmála! Usmála se a potom se vzdala.

Tyhle tři dívky byly jediné kamarádky které Carolyn kdy měla. Nemohla se jen tak dívat, jak se topí. Ačkoliv se jí voda kolem ní zdála každým okamžikem divnější, vrhla se ke svým kamarádkám jediným plaveckým stylem, který jakžtakž ovládala: čubičkou. Dobře věděla, že přírodní zákony jsou na její straně. Sádlo přece plave. Ale to ji nijak neuklidnilo, když si všimla, jak jí dno mizí pod nohama. A potom zmizelo úplně. Plavala nad trhlinou v zemi, ve které zmizely její kamarádky.

Před sebou zahlédla na hladině čísi paži. Zoufale se k ní natáhla a chytila ji. V tom okamžiku se voda kolem ní začala zuřivě vařit. Carolyn zděšeně vykřikla. A potom ji ta ruka pevně popadla a stáhla ji pod vodu.

Svět zmizel, jako mávnutím kouzelného proutku. Smysly ji opustily Pokud stále ještě svírala něčí prsty necítila je. A i když měla otevřené oči, nic kolem sebe neviděla. Nějak vzdáleně si uvědomovala, že se její tělo topí, že se jí do plic valí otevřenými ústy voda a že jí dochází dech. Ale její mysl se oddělila od těla, ve kterém až dosud sídlila. Teď své tělo dokonce uviděla: ne sice svýma očima (které se stále obracely v sloup), ale svou myslí. Viděla divoce sebou házející a potápějící se sud sádla. Necítila žádnou lítost, možná jen znechucení nad tím, jak se to sádlo odporně chvěje. Ve vodě pod svým tělem viděla i těla svých kamarádek. Předpokládala, že jejich pohyby jsou také jen instinktivní. Jejich mysli nejspíš také opustily jejich těla a pozorují je s tou samou netečností. Pravda, jejich těla byla hezčí než její a tak jim možná bylo líto, že je teď ztratí. Ale odpor je přece jen zbytečná námaha. Všechny tady uprostřed toho letního jezírka stejně za chvíli umřou. Ale proč?

Při té otázce zahlédla i odpověď. Pod její vznášející se myslí se dole v temnotě cosi skrývalo. Neviděla to, ale cítila. Je tam nějaká moc – ne, dvě moci – a ty bublinky ve vodě byly jejich dechem a jejich paže jim kývaly na uvítanou ve smrti. Podívala se zpátky na své tělo, které stále ještě bojovalo o vzduch. Její nohy šíleně šlapaly vodu. Mezi nimi zahlédla svou panenskou štěrbinku. Na chvíli zalitovala, že nikdy nepoznala radosti života, protože se toho nikdy neodvážila. A teď už je nepozná nikdy. Byla blázen, že si víc cenila své pýchy Její já se jí teď zdálo jen velkým nesmyslem. Měla se nabídnout každému muži, který se na ni podíval dvakrát a nepřestat, dokud by jeden neřekl ano. Škoda toho systému nervů a žil a vajíček, který teď má zemřít neopotřebovaný. Bylo jí teď líto jen toho, že své tělo pořádně nevyužila.

Pohledem se vrátila do tmavé trhliny pod sebou. Ty dvě síly jejichž přítomnost cítila, se stále blížily Teď už je i viděla. Byly to jen nejasné obrysy jako skvrny ve vodě. Jedna byla jasná, nebo alespoň světlejší než ta druhá. Ale to byl jediný rozdíl, který zatím Carolyn viděla. Jejich rysy pokud vůbec nějaké měly byly příliš nejasné a zbytek – tělo a končetiny se ztrácely ve snopcích tmavých bublinek, které je obklopovaly Nicméně jejich cíl jí byl jasný. Okamžitě

pochopila, že se snaží zmocnit se těla, ze kterého se ona právě dostala ven. Tak ať si ho vezmou, pomyslela si. To tělo bylo pořádné břemeno a ona byla jen ráda, že se ho zbavila. Ty dvě blížící se síly se nijak nezajímaly o její myšlenky Zajímalo je jen její tělo a každá z těch sil chtěla pro sebe těla všech čtyř dívek. Proč jinak by spolu zápasily?

Carolyn se ze své svobody radovala předčasně. Když se první z těch sil dotkla její nohy její svoboda skončila. Něco ji stáhlo zpátky do těla takovou rychlostí, že cítila, jak se za jejím duchem zabouchly dveře její lebky. Už zase viděla očima. Zmocnil se jí strach a panika. Viděla, jak o ni ti dva duchové zápasí, jak se o ni vzájemně přetahují. Důvodu jejich zájmu o ní nicméně nerozuměla ani za mák. Stejně bude za pár vteřin mrtvá. Vůbec jí nezáleželo na tom, který z nich se jí nakonec zmocní, jestli ten světlý, nebo ten tmavý. Ani jeden, pokud chtějí jen sex, si s ní ani s jejími kamarádkami nic neužijí. Za chvíli budou mrtvé všechny čtyři.

Právě, když jí z plic unikala poslední bublinka vzduchu, ji do očí udeřilo oslepující sluneční světlo. Copak znovu stoupá? Copak nechali její tělo být? Využila té chabé naděje a udělala pár temp směrem k hladině. Spolu s ní vyrazil vzhůru další snop bublinek, skoro jako kdyby ji ty bublinky chtěly vynést k hladině. Ta byla každou vteřinou blíž. Jestli vydrží ještě vteřinku, může to snad přežít.

Bůh jí pomohl! Rozrazila hladinu a začala vykašlávat vodu a vdechovat vzduch. Ruce a nohy vůbec necítila, ale ty samé síly, které se ji před chvílí snažily utopit, se ji teď snažily udržet na hladině. Po třech nebo čtyřech hlubokých nadechnutích si uvědomila, že její kamarádky jsou také naživu. Všechny tři kašlaly a zmítaly se ve vodě vedle ní. Joyce už plavala směrem ke břehu a táhla za sebou Trudi. Arleen se pomalu pustila za nimi. Pevné dno bylo jen pár metrů od nich. Carolyn je uplavala, i když jí ruce i nohy vypovídaly službu. Potom už všechny čtyři stály na nohou. Všechny čtyři se otřásaly vzlykaným pláčem a brodily se vodou na suchou zem. Dokonce i teď se přes rameno ohlížely, jako by se bály že to, co na ně před chvílí zaútočilo, by se na ně mohlo vrhnout znovu. Ale hladina uprostřed jezírka byla dokonale klidná.

Arleen se zmocnil hysterický záchvat, ještě než se dostaly ke břehu. Začala křičet a třást se. Žádná ze tří ostatních ji nešla uklidnit. Samy měly sotva dost sil na to, aby se krůček po krůčku dostaly blíž ke břehu, a nemohly plýtvat dechem na nějaké uklidňování. Arleen předběhla Trudi a Joyce a dostala se na trávu, kde předtím nechaly ležet své svršky. Pokoušela se chvatně si natáhnout blůzu a vzlykala čím dál víc, když v tom spěchu nemohla najít rukávy. Trudi upadla do vody sotva metr od břehu a začala zvracet. Carolyn se snažila nedýchat, protože věděla, že jestli ucítí jen závan pachu zvratků, bude zvracet taky Nepodařilo se jí to. Už jen zvuk zvracení stačil k tomu, aby se jí zvedl žaludek, a ve chvilce už dávila ven zmrzlinu, kterou nedávno snědla.

Dokonce ani teď, ačkoliv se scéna před ním už odvinula z erotické přes hroznou až k nechutné, z toho divadla nemohl William Witt spustit oči. Až do konce svého života si pamatoval pohled na ty dívky, stoupající z hlubin, ve kterých by se jiný člověk musel jistojistě utopit, tak prudce, jakoby je zespoda cosi postrčilo ven.

Teď už byla ta zrádná voda klidná. Nehnula se ani vlnka. Nebylo vidět ani bublinku. A přesto, dá se pochybovat o tom, že se tu odehrálo něco víc, než jen nehoda? V tom jezírku bylo něco živého. To, že on sám viděl pouze ty dívky jejich křik a smrtelný zápas, ho roztřáslo až do morku kostí. Navíc dobře věděl, že se nikdy neodváží těch dívek zeptat, co to tam na ně v té vodě zaútočilo. Zůstal s tím, co viděl sám.

Poprvé v jeho životě ho jeho dobrovolné poslání šmíráka tížilo. Přísahal si, že už nikdy nikoho nebude špehovat. Tahle přísaha samozřejmě neměla dlouhého trvání.

Ale právě teď byl smrtelně vážně přesvědčen o tom, že své slovo dodrží. Z dívek už viděl jen obrysy jejich boků, rýsující se v trávě. Slyšel jen pláč a zvuky jako by někdo dávil.

Co nejtišeji se vytratil pryč.

Joyce ho ale zaslechla. Posadila se v trávě.

„Někdo nás viděl," řekla.

Pozorně si prohlížela sluncem ozářené křoviny kolem. Ty se znovu pohnuly Ale byl to jen vítr, který pohyboval listím.

Arleen si konečně natáhla blůzu. Seděla v trávě a rukama si objímala kolena. „Chci umřít," řekla.

„Ne, nechceš," namítla Trudi. „Tomu jsme právě unikly."

Joyce si přitiskla dlaně na oči. Znovu se rozplakala.

„Co se to proboha stalo?" řekla. „Myslela jsem, že je to jenom… voda."

Carolyn jí třesoucím hlasem odpověděla:

„Pod celým městem jsou jeskyně," řekla. „Musela je zaplavit voda. My jsme plavaly nad jednou z nich."

„Byla tam taková tma," řekla Trudi. „Dívaly jste se dolů?"

„Bylo tam ještě něco," řekla Arleen. „Ještě něco jiného. Něco bylo v té vodě."

Při téhle větě začala Joyce vzlykat hlasitěji.

„Já jsem nic neviděla," řekla Carolyn. „Ale cítila jsem to." Pohlédla na Trudi. „Všechny jsme cítily to samé, ne?"

„Ne," vrtěla hlavou Trudi. „Byla to jen voda."

„Chtělo mě to utopit," řekla Arleen.

„Byly to jenom spodní proudy," trvala na svém Trudi. „Už se mi to jednou stalo na pláži. Podtrhlo mi to nohy"

„Tomu přece sama nevěříš," řekla suše Arleen. „Proč nám tady lžeš? Všechny víme, co jsme cítily"

Trudi se na ní zadívala.

„A to bylo co?" zeptala se. „Řekni nám to."

Arleen pohodila hlavou. Vlasy měla zplihlé a líčidla rozmazaná po tváři. Ani vzdáleně se teď nepodobala té královně krásy, kterou byla ještě před deseti minutami.

„Určitě vím, že to nebyl žádný spodní proud," řekla. „Viděla jsem obrysy. Jako dvě postavy. Ale nebyly to ryby." Podívala se na Trudi a mezi její rozhozené nohy „Cítila jsem, že se mě dotkly" řekla a otřásla se. „Dotkly se mě, uvnitř."

„Zmlkni!“ vybuchla najednou Joyce. „Neříkej to.“

„Takže mám pravdu, že?“ opáčila Arleen. „Mám pravdu.“ Znovu se podívala na Joyce, na Carolyn a nakonec na Trudi. Všechny přikývly

„Ty dvě postavy dole nás chtěly, protože jsme ženy.“

Joyce začala znovu plakat.

„Nech už toho,“ okřikla ji Trudi. „Musíme si to rozmyslet.“

„Co si máme rozmyslet?“ zeptala se Carolyn.

„Co řekneme doma,“ odpověděla jí Trudi.

„Řekneme, že jsme byly plavat…“ začala Carolyn.

„A potom?“

„… plavaly jsme a…“

„Něco se na nás vrhlo? Pokusilo se to dostat do nás, dovnitř? Něco, co nebyl člověk?“

„Jo,“ řekla Carolyn. „Je to pravda.“

„Nebuď hloupá,“ řekla Trudi. „Vždyť se nám vysmějou.“

„Ale stejně je to pravda,“ trvala na svém Carolyn.

„A ty si myslíš, že to k něčemu je? Za prvé nám řeknou, že jsme byly pořádně hloupé, že jsme do té vody lezly. A potom řeknou, že jsme jenom zbytečně nervózní.“

„Má pravdu,“ přisvědčila Arleen.

Ale Carolyn se svých zásad jen tak nevzdávala. „A co když sem přijde ještě někdo?“ namítala. „A co když se mu stane to samé? Nebo co když se utopí? Co potom? Budeme za to zodpovědné.“

„Jestli je to jenom dešťová voda, tak za pár dní zmizí,“ řekla Arleen. „Jestli něco řekneme, bude o tom mluvit celé město. To nepřežijeme. Do konce života o nás budou lidi mluvit.“

„Nehraj tady divadlo,“ řekla Trudi. „Neuděláme nic, na čem se předem nedomluvíme. Je to tak? Je to tak, Joyce?“ Joyce potlačeně, ale souhlasně vzlykla. „Carolyn?“

„Asi ano,“ odpověděla Carolyn.

„Jenom musíme říkat to samé.“

„Neřekneme nic,“ odpověděla Arleen.

„Nic?“ namítla Joyce. „Jen se na nás podívej.“

„Nic nevysvětluj. Ani se neomlouvej,“ zamumlala Trudi.

„Co?“

„Tohle říkává můj táta.“ Pomyšlení na tuhle rodinnou filozofii jí trochu dodalo odvahy „Nic nevysvětluj…“

„Už jsme to slyšely“ řekla Carolyn.

„ Takže domluveno,“ uzavřela to Arleen. Postavila se a sesbírala z trávy zbytky svého oblečení.

„Nikdo nic neřekne.“

Žádná z nich už potom nepromluvila. Podle Arleenina příkladu se všechny oblékly potom se vydaly zpátky do města a zanechaly za sebou jezírko, i s jeho klidem a záhadami.

Kapitola devátá – Sexuální lovy

Nejdřív se nedělo nic. Dokonce je ani nemořily zlé sny Všechny čtyři pociťovaly podivnou radost, která mohla být jen radostí z přežití. Utajily přede všemi své modřiny a žily dál, jako předtím. Jen své tajemství nikomu neřekly

Vlastně ani nemusely Dokonce i Arleen, která tenkrát na břehu jezera první vyslovila svůj strach a hrůzu z toho, co zažila, začala v té vzpomínce nalézat podivné potěšení, které ovšem nikomu, dokonce ani ostatním třem, neprozradila. Vlastně už spolu skoro vůbec nemluvily. Ani to nepotřebovaly. Všech čtyř se zmocnilo to samé zvláštní přesvědčení, že byly nějakým zvláštním způsobem vyvolené. Jen Trudi, která odjakživa mívala mesianistické nálady, by ten pocit mohla pojmenovat. Pro Arleen ten pocit znamenal jen potvrzení toho, co už o sobě dávno věděla: totiž to, že je jedinečná a zvláštní bytost, na kterou neplatí zákony ostatního světa. Pro Carolyn ten pocit znamenal nové sebevědomí a poznání, které se jí zmocnilo už tenkrát ve vodě jezírka, že každá hodina života, kterou stráví bez požitků, je ztracená. Pro Joyce to bylo ještě jednodušší: té bylo jasné, že se zachránila pro Randyho Krentzmana.

A neztrácela čas. Hned příští den po tom, co se stalo v jezírku, jela přímo do domu Krentzmanových ve Stilbrooku a řekla Randymu těmi nejjednoduššími a nejpřímějšími slovy že ho má ráda a že se s ním chce vyspat. Randy se nesmál. Jen se na ni udiveně podíval a potom se jí ostýchavě zeptal, jestli se znají. Vždycky, když to udělal předtím, jí to skoro zlomilo srdce. Ale teď byla jiná. Už nebyla tak zranitelná. Ano, řekla mu, znáš mě. Už jsme se párkrát setkali. Ale mně je jedno, jestli si na mě pamatuješ nebo ne. Já tě mám ráda a chci, aby ses se mnou vyspal. On na ni jenom nechápavě zíral a když skončila, zeptal se jí: tohle je ňákej vtip, co? Ona odpověděla, že to není žádný vtip a že myslí vážně každé slovo a vůbec, dnes je hezky a u vás není nikdo doma, co kdybychom to zkusili hned?

Údiv zcela nezlikvidoval Krentzmanovo libido. Ačkoliv nerozuměl tomu, proč se mu tahle dívka nabízí jen tak, takováhle příležitost se nenaskytne často, tak proč by váhal. A tak přijal její nabídku takovým hlasem, jako by se mu takhle dívky nabízely dnes a denně. Strávili spolu celé odpoledne a spali spolu ne jednou, ale hned třikrát. Joyce potom odešla kolem čtvrt na sedm a šla večerním městem domů s pocitem, že splnila nějaký příkaz. Nebyla to láska. Randy byl hloupý, sobecký a neobratný milenec. Ale možná do ní dnes odpoledne zasel život, což bylo všechno, co od něj Joyce chtěla. Neptala se sama sebe, proč to dělá. Věděla jasně, že to udělat musí. Věděla jen tohle, jinak nic.

Druhý den brzy ráno, jakmile se probudila z neobvykle vydatného spánku, mu zavolala a navrhla mu odpoledne další schůzku. To jsem byl tak dobrej? zeptal se jí. Joyce mu řekla, že byl nejlepší, že je jako hřebec a že jeho penis je osmý div světa. A Randy okamžitě souhlasil jak s těmi lichotkami, tak s odpolední schůzkou.

Joyce měla ze všech čtyř dívek při výběru partnera asi největší štěstí. Ačkoliv byl Krentzman hloupý a sobecký, byl

také neškodný a občas i něžný. Stejná síla, která mu strčila do postele Joyce, poháněla i Arleen, Trudi a Carolyn a vehnala je nakonec do méně pohodlných náručí.

Carolyn se vrhla do náručí jistému Edgaru Lottovi, muži asi padesátiletému, který se asi před rokem přistěhoval do domu nedaleko od domu jejích rodičů. Žádný ze sousedů se s ním nepřátelil. Byl to samotář a jedinou jeho společnost tvořily dvě veliké dogy. Ty dogy, skutečnost, že se nestýkal se žádnými ženami a obzvláště jeho prazvláštní vkus při výběru barev (jeho kapesník, kravata a ponožky byly vždycky ve vzájemně spolu ladících pastelových barvách) způsobily že se o něm všeobecně soudilo, že je homosexuál. Nicméně ačkoliv byla Carolyn v ostatních věcech velice naivní, Lotta znala lépe než ostatní. Už několikrát si všimla jeho pohledu a instinkt jí řekl, že výraz v jeho tváři znamená asi něco víc než jen obyčejné ahoj. Dala si záležet na tom, aby se s ním jakoby náhodou setkala hned příští ráno, kdy vyvedl své dogy na obvyklou ranní procházku. Dala se s ním do řeči a potom ho požádala – vzápětí poté, kdy psi označili pro tento den své území – jestli by ho nemohla doprovodit domů. Později jí sice říkal, že neměl žádné postranní úmysly a kdyby se mu sama nevrhla kolem krku a nevyžadovala to hned teď a okamžitě přímo na kuchyňském stole, ani by se jí nedotkl. Jenže jak mohl odmítnout takovou nabídku?

Přes značné věkové i tělesné rozdíly spolu nicméně obcovali neobyčejně vášnivě, až se obou psů zmocnil záchvat žárlivosti, při kterém na ně skákali, štěkali a honili se dokolečka za svým vlastním ohonem, dokud se úplně nevyčerpali. Po prvním čísle jí řekl, že se ženy nedotkl už šest let od smrti své ženy kdy začal pít. Ona mu také řekla, že ještě nikoho neměla. Představa její nevinnosti ho znovu vzrušila. Dali se tedy do toho ještě jednou. Tentokrát psi už nezúčastněně spali.

Nejdřív jim to fungovalo dobře. Ani jeden z nich se nepokoušel kritizovat toho druhého, když odložil šaty a ani jeden z nich neztrácel čas obdivováním krásy toho druhého, což by stejně znělo směšně. Dokonce ani jeden z nich nepředstíral, že jejich vztah potrvá navždycky. Byli spolu proto, aby bezstarostně dělali to, pro co příroda jejich těla stvořila. Jejich vztah nebyl vůbec romantický. Den po dni Carolyn navštěvovala pana Lotta, jak o něm mluvila před svými rodiči, který, pár vteřin poté, co se za ní zavřely dveře, měl hlavu mezi jejími prsy.

Edgar stěží věřil svému štěstí. Už to, že ho svedla ona, bylo dost neobvyklé (i když se mu to nikdy nepřihodilo ani v mládí), ale to, že se vracela pořád a pořád a nedala mu pokoj, dokud neudělal to, pro co si přišla, hraničilo téměř s neskutečnem. Proto ho nijak nepřekvapilo, když k němu po osmnácti dnech nepřišla. Trochu ho to zarmoutilo, ale nepřekvapilo. Po týdnu samoty ji uviděl na ulici a zdvořile se jí zeptal, jestli by nemohli své schůzky obnovit. Carolyn se něj jen podívala podivným pohledem a potom odpověděla, že ne. Neptal se jí na vysvětlení, ale ona mu ho přesto poskytla. Už tě nepotřebuju, řekla mu jasným hlasem a poklepala si na břicho. Až později, kdy už seděl ve svém domě a v ruce držel už třetí sklenku bourbonu, si uvědomil, co znamenala ta slova a to gesto. Vzápětí si musel nalít čtvrtou a pátou sklenku. Na starou cestu se vrátil velmi brzy. Ačkoli se ze všech sil snažil vyhýbat se citům, až teď – když ta tlustá dívka odešla – si uvědomil, že mu zlomila srdce.

Arleen žádné takové problémy neměla. Způsob, který si zvolila pod tlakem stejného mlčenlivého příkazu, jaký dostaly i ostatní její kamarádky ji zavedl do společnosti lidí, kteří nenosili srdce v hrudích, ale vytetovaná na předloktí modrým inkoustem. Stejně jako Joyce tomu podlehla hned následující den poté, kdy se zachránila z toho jezera. Oblékla si své nejlepší šaty, nasedla do matčina auta a odjela dolů do Eclipse Point, což byl malý pruh pláže severně od Zumy známý svými bary a motocyklovými gangy. Tamější obyvatele nijak nepřekvapilo, že se mezi nimi náhle objevila bohatá dívka. Takové pravidelně opouštěly své bohaté domy a přidávaly se k nim, aby okusily jak chutná život chudých, nebo aby život chudých okusil je. Většinou se po několika hodinách daly na útěk zpátky tam, kde nejobyčejnější člověk, se kterým se mohly setkat, byl jejich šofér.

Kdysi Point dokonce hostil pár známých tváří, které přijížděly samozřejmě inkognito. Jimmy Dean se tu po několik divokých let objevoval pravidelně a hledal kuřáky, kterým nevadí lidský popelník. V jednom z barů stál kulečníkový stůl zasvěcený vzpomínce na Jayne Mansfieldovou, která na něm kdysi předvedla takovou sexuální divočinu, že se o ní dosud mluvilo jen šeptem. V dalším ukazovali na dřevěné podlaze vyřezaný obrys ženy, která o sobě prohlašovala, že je Veronica Lakeová a k smrti opilá se tam svalila na zem. Arleen proto kráčela po dobře prošlapané cestě z klína bohatství do baru, který si zvolila právě pro jeho pověst. Jmenoval se Slick. Nicméně na rozdíl od svých předchůdkyň se nepotřebovala ani opít. Prostě se jen nabídla. Většinou se zájemců přihlásilo dost a ona mezi nimi nedělala žádné rozdíly Neodmítla nikoho.

Příští noci se vrátila, že chce ještě a víc a potom se vracela znovu a znovu s očima hladově upřenýma na okolní muže, jako kdyby byli droga, na které ona byla závislá. Ne všichni její nabídky využili. Někteří si ji po tom prvním večeru prohlíželi dost opatrně, protože tušili, že tahle holka musí být buď šílená nebo nemocná. Jiní v sobě našli stopu galantnosti, o jejíž existenci neměli dosud ani tušení, a pokoušeli se ji zdvihnout z podlahy dřív, než se do fronty postaví dost mužů. Ale ona proti takovému jednání rozhořčeně a hlasitě protestovala a říkala jim, ať ji nechají být. Tak toho nechali. Někteří z nich se dokonce zařadili do fronty.

Zatímco Carolyn a Joyce se podařilo udržet svůj poměr v tajnosti, Arleenino chování začalo být brzy nápadné. Když už její záhadné večerní mizení trvalo týden a její návraty se protahovaly do časných ranních hodin a na všechny otázky kam vlastně chodí, odpovídala jen udiveným pohledem, jako by si tím sama nebyla jistá, rozhodl se její otec, Lawrence Farrel, že ji bude sledovat. Sám sebe považoval za celkem liberálního rodiče, jenže pokud se jeho dcera dostala do společnosti hippies nebo něčeho takového, potom by jí měl poskytnout pár rad. Jenže Arleen hned za městem šlápla na plyn a jela jako šílená a on musel zpomalit, aby si od ní udržel nějakou nenápadnou vzdálenost. Pár kilometrů od pláže se mu ztratila. Dvě hodiny se potuloval po parkovištích, než našel její auto, zaparkované před barem Slick. Pověsti o tomhle baru se dostaly dokonce i k jeho liberálně zacpaným uším. Vstoupil dovnitř a trnul v obavě o své sako a peněženku. Uvnitř byla spousta lidí. Uprostřed stál zástup vyjících mužů s dechem páchnoucím pivem a chlupatými zády, kteří zjevně pozorovali něco na druhém konci baru. Arleen nikde neviděl. Spokojil se tedy s

myšlenkou, že se asi ve své dceři mýlil (asi se jen někde prochází po pláži a pozoruje surfaře) a právě se chystal k odchodu, když někdo začal vykřikovat jméno jeho princezničky

„Arleen! Arleen!“

Otočil se. Copak ona se na to taky dívá? Protlačil se davem mužů a tam, uprostřed nich na podlaze, uviděl svou krásnou dceru. Někdo jí lil do úst pivo, zatímco další s ní prováděl to, na co jako všichni otcové myslel ve spojitosti se svou dcerou jen s krajním odporem, pokud by to – samozřejmě jen ve snu – nebylo s ním. Vypadala přitom jako její matka, nebo spíš jako její matka ještě tehdy kdy on byl aktu lásky ještě schopen. Svíjela se a zavírala oči vášní. Lawrence vykřikl její jméno a vrhl se k tomu chlapovi, aby ho z ní strhl. Někdo mu řekl, ať si stoupne do fronty. Uhodil toho chlapa do tváře, byl to úder, který ho poslal zády do davu ostatních mužů, z nich někteří už měli zipy u kalhot rozepnuté a své nástroje v pohotovosti. Ten chlap vyplivl krev a vrhl se na Lawrence, který zkrvavený a na kolenou uhýbal před údery a naříkal, že je to jeho dcera, jeho dcera… můj Bože, jeho dcera. Naříkal dál a dál, až už měl ústa rozbitá tak, že nemohl ani mluvit. Dokonce i pak se snažil doplazit k místu, kde ležela Arleen a přinutit ji uvědomit si, co dělá. Ale její obdivovatelé ho prostě vyvlekli z baru ven a vykopli ho na kraj silnice. Tam chvíli ležel, než posbíral dost síly na to, aby se mohl postavit. Klopýtal zpátky k autu a tam čekal několik hodin, chvílemi se slzami v očích, dokud se z baru nevynořila Arleen.

Vypadala, jako že ji jeho modřiny a krvavá košile nijak nezaujaly. Když jí řekl, že viděl, co tam uvnitř dělala, naklonila hlavu, jako kdyby si nebyla jistá, o čem to vlastně mluví. Nařídil jí, aby si sedla do jeho auta. Poslechla ho bez protestů. Cestou domů oba mlčeli.

Ten den už se o tom nemluvilo. Arleen se zavřela ve svém pokoji a poslouchala rádio, zatímco Lawrence si promluvil se svým právníkem, aby nechal zavřít bar a aby policisté zatkli ty kteří ho zbili. Také si promluvil s psychologem, aby zjistil, co vlastně ve výchově zanedbal. Příští večer Arleen utekla opět, vlastně se o to pokusila. Lawrence ji nicméně zadržel v garáži a tentokrát už se neudržela vychrlil na ni všechno to, co v sobě dusil už od včerejšího dne. Celou tu dobu se na něj dívala nepřítomným pohledem. Její netečnost ho rozzuřila. Když jí nařídil, aby šla dovnitř, neposlechla a ani mu neřekla, proč to vlastně dělá. Rozzuřil se k nepříčetnosti a vykřikoval jí do tváře věci o kurvách tak hlasitě, až se ve všech okolních domech zatáhly rolety. Nakonec, se slzami nepochopení v očích, ji uhodil a mohl toho udělat ještě víc, kdyby nezasáhla jeho žena Kate. Arleen na nic nečekala. Zatímco matka uklidňovala jejího zuřícího otce, utekla a stopla si auto, které ji odvezlo na pláž.

Do baru Slick té noci vtrhla šťára. Policie zatkla dvacet jedna lidí, většinou za držení drog, a bar byl uzavřen. Když policie vtrhla dovnitř, krásná princezna, dcera Lawrence Farrella, dělala totéž, co minulý týden každou noc. To bylo něco, co dokonce ani mohutné Lawrencovy úplatky nemohly udržet v tajnosti. Byla to největší senzace po celém pobřeží. Arleen odvezli do nemocnice na kompletní zdravotní prohlídku. Lékaři zjistili, že má dvě pohlavní choroby, parazity obecně známé jako filcky a celé tělo poseté škrábanci a modřinami. Ale alespoň nebyla těhotná. Lawrence a Kathleen Farrellovi děkovali Bohu alespoň za tuto malou milost.

Odhalení Arleenina počínání v baru přimělo ostatní rodiče v celém městě k častějším kontrolám svých dětí. Dokonce i ve východní části Grove se po setmění potulovalo po ulicích mnohem méně dětí než dřív. Schůzky mladých párů byly téměř neuskutečnitelné. Dokonce i Trudi, poslední ze čtyř přítelkyň, se musela brzy vzdát schůzek se svým partnerem, ačkoliv si pro ně vymyslela téměř dokonalou zástěrku: náboženství. Podařilo se jí svést Ralpha Contrerase, míšence, který pracoval jako zahradník v luteránském kostele Prince of Peace ve čtvrti Laureltree a měl takovou vadu řeči, že pro samé koktání ze sebe nikdy nevypravil jediné souvislé slovo. Trudi to tak vyhovovalo. Plnil svou úlohu dobře a nikde o tom zbytečně nevykládal. Vlastně to byl dokonalý milenec. Ne že by se příliš starala o dokonalost jeho techniky když se jí zmocnil. Prostě byl jen prostředkem k dosažení cíle. Jakmile svou úlohu splní – a její tělo už jí poví, až ta chvíle nastane – už na něj ani nepomyslí. Přinejmenším tak si to řekla.

Jenže jejich zálety se – díky Arleenině odhalení – brzy dostaly na veřejnost. Ačkoliv ona sama na svůj vztah s Ralphem Mlčenlivým brzy a snadno zapomněla, ostatní v Palomo Grove nikoli.

Kapitola desátá – Legie panen

Novinové články o skandálním odhalení tajného života maloměstské krásky Arleen Farrellové byly sice tak podrobné a výmluvné, jak jen novinářům korektoři dovolili, nicméně podrobné detaily se po městech šířily v pověstech a drbech. Značně výnosným se stal pokoutný prodej fotografií, o kterých se tvrdilo, že byly pořízeny přímo v baru během těch orgií. Lidé je nadšeně kupovali, ačkoliv fotografie byly tak rozmazané, že se na nich stěží dalo něco rozeznat. Na celou rodinu Farrellových – na Lawrence, Kate, Arleeninu sestru Jocelyn i bratra Craiga – se také soustředila pozornost celého města. Lidé, kteří žili na druhém konci Grove, se z nákupů vraceli oklikou, aby alespoň letmo zahlédli ten dům neřestí. Craig musel přestat chodit do školy protože ho jeho spolužáci nemilosrdně šikanovali, jako by on nesl vinu za činy své starší sestry. Kate se soustavně opíjela a přestávala s pitím až tehdy kdy už nebyla schopná vyslovit zřetelně ani dvě slova. Ale to nejhorší mělo teprve přijít. Tři dny poté, kdy policie Arleen odvedla z toho baru, se objevilo v Chronicle interview se ženou, která Arleen ošetřovala v nemocnici. Ta vypověděla, že ta Farrellovic holka strávila celou dobu pobytu v nemocnici v jakémsi záchvatu sexuálního vzrušení, kdy ze sebe bez přestání chrlila jednu oplzlost za druhou a jen občas se jí zmocnil křečovitý frustrovaný pláč. Už tahle zpráva by městem otřásla. Jenže zpráva pokračovala a tvrdila, že Arleenina nemoc není jen rozdrážděné libido. Arleen Farrellová věřila, že je posedlá.

Vyprávěla o sobě neuvěřitelně bizarní příběh. Ona a její tři kamarádky se prý šly vykoupat do jezírka blízko Palomo Grove a tam je napadlo cosi, co se všech čtyř dívek dotklo jaksi uvnitř. A tahle bytost prý Arleen a pravděpodobně i ostatním třem dívkám – nařídila, aby co nejdříve otěhotněla s kýmkoliv, kdo se naskytne nejdříve. Proto tedy se vydala do baru Slick. Ďábel v ní prostě hledal vhodného otce pro své dítě.

Článek v novinách v sobě nenesl ani stopu ironie. Už ta takzvaná Arleenina zpověď byla dost absurdní sama o

sobě. Jen negramotní či slepí obyvatelé Grove si ji nepřečetli. Nikdo samozřejmě nevěřil ani slovu z toho, co Arleen prohlašovala, snad jen kromě rodin Arleeniných kamarádek, se kterými se tenkrát v sobotu dvacátého osmého července vydala na procházku. Ačkoliv se nikdo ani nezmínil o Joyce, Carolyn nebo Trudi, všichni lidé věděli, že tyhle čtyři dívky se spolu přátelí. Nikdo, kdo se s Arleen třeba jen letmo setkal, nemohl pochybovat o tom, kdo byly ty ostatní tři dívky z toho příběhu.

Brzy se objevila nezbytnost nějakého zásahu, který by ty ostatní tři dívky ochránil před lidskými drby které se vzápětí po přečtení Arleeniny zpovědi v novinách rozlétly po celém městě. V domě McGuirových, Katzových a Hotchkissových proběhl ten samý rozhovor, který se v různých rodinách lišil jen málo.

Jeden z rodičů se zeptal: „Nechceš z Grove na chvíli odjet, než se přežene to nejhorší?“ Na což jejich ratolest odpověděla: „Ne, mně to nevadí. Nic mi není.“

„Určitě ti to nevadí, zlato?“

„Vypadám, že by mi to vadilo?“

„Ne.“

„Tak mi to nevadí.“

To jsou ale vyrovnané děti, pomysleli si rodiče. Takhle klidně se vyrovnat s takovou tragédií, že jim zešílela kamarádka. Asi jsme je vychovali dobře.

A příštích pár týdnů to byla pravda. Všechny tři se chovaly jako vzorné dcery, které snášejí okolní stres se záviděníhodným klidem. A potom se ten dokonalý obraz začal hroutit, protože rodiče si postupně začali všímat podivných změn v chování svých dcer. Byl to pomalý proces, kterého by si možná nikdo nevšiml tak brzy. Nikdo kromě rodičů, kteří nad svými dětmi bděli už odmalička. Nejdřív si rodiče všimli, že jejich potomek dodržuje poněkud podivný režim dne. Dívky v poledne usínaly a v noci chodily po domě. Změnily i životosprávu. Dokonce i Carolyn, o které bylo známo, že ještě nikdy neodmítla vyzvání k jídlu, pojala až patologickou nechuť k určitým jídlům: zvláště k rybám a čemukoliv z moře. Také se začala jinak chovat. Dřívější vyrovnanost se změnila v náladovost a dívka byla někdy nemluvná, jindy veselá, zamyšlená a potom jako by se jí zmocnil záchvat šílenství. Byla to Betty Katzová, kdo první své dceři navrhl, aby šla k doktorovi. Trudi neměla námitek. A netvářila se ani v nejmenším překvapeně, když doktor Gottlieb prohlásil, že je dokonale a po všech stránkách zdravá. A těhotná.

Dalšími rodiči se stejným nápadem byli Carolynina matka a otec. Dozvěděli se totéž s poznámkou, že jestli jejich dcera chce nosit dítě až do konce těhotenství, měla by zhubnout alespoň o patnáct kilo.

Pokud zbývala ještě nějaká naděje, která by mohla vyvrátit pravdivost Arleeniny výpovědi, rozplynula se při třetím a posledním důkazu. Rodiče Joyce McGuirové váhali s pomyšlením na Joycinu účast v té příhodě ze všeho nejdéle, ale nakonec svou dceru poslali k lékaři také. Joyce, stejně jako Carolyn a Trudi, byla dokonale zdravá. A také těhotná. Lidé znovu pročítali příběh Arleen Farrellové. Je snad možné, že by se v těch blábolech někde skrývalo zrnko pravdy?

Rodiče dívek se setkali k poradě. Usnesli se na jediném smysluplném řešení. Samozřejmě, že se jejich dcery mezi sebou na něčem dohodly Z nějakého důvodu – který znaly jen ony samy – se rozhodly přijít do jiného stavu. Třem z nich se to podařilo. Arleen nikoliv a proto se nervově zhroutila. Proto se musí vyřešit především tohle: za prvé najít případné otce a potom je pohnat před soud. Za druhé zbavit dcery těhotenství co nejdříve a co nejbezpečněji. Za třetí celou tu věc utajit, aby pověst všech tří rodin nenásledovala pověst Farrellových, ke kterým se ostatní řádní obyvatelé Grove chovali jako k vyvržencům.

Nezdařilo se ani jedno. Otcové se nenašli prostě proto, že žádná z dívek dokonce ani pod rodičovským nátlakem neprozradila jejich jméno. Potrat se nezdařil, jelikož dívky tvrdohlavě odmítaly vzdát se toho, co si s takovou námahou opatřily. A nakonec se ani nezdařilo udržet tu věc v tajnosti, protože skandály milují světlo a jen pár indiskrétních vět jednoho z doktorových asistentů stačilo k tomu, aby se novináři vrhli do dalšího pátrání.

Všechno se provalilo už za dva dny po rodičovské poradě a Palomo Grove – které Arleenina výpověď ohromila, ale nevyvedla z míry – utrpělo téměř smrtelný úder. Příběh té šílené dívky by mohl být zajímavý leda pro snílky či pro ty kdo věří v existenci létajících talířů, mysleli si všichni. Nicméně tato nová odhalení se dotkla obyvatel Grove hlouběji. Byly tu čtyři rodiny jejichž vyrovnaný život se zřítil v troskách kvůli paktu jejich vlastních dcer. Copak tu máme nějaký nový kult? ptaly se noviny. Nemohou být neznámí otcové jen jednou osobou? A co ta Farrellovic holka, která první upozornila na to, co teď lidé i noviny nazývali Legií panen? Pramenilo její extrémní chování i šílenství z toho, že – jak první veřejně prohlásil deník Chronicle – byla vlastně neplodná? Nebo se začnou stejně chovat i ostatní tři dívky? Tak tohle byl příběh, o kterém věděli všichni, že jen tak neskončí. Bylo v něm všechno: sex, posedlost, zhroucené rodiny maloměstské orgie, sex, šílenství a sex. Z takového základu už se dá něco vydupat.

S postupujícím těhotenstvím všech tří dívek rostlo i napětí lidí a tisku. S trochou štěstí se dočkají ještě nějakého překvapení. Ty děti budou buďto všechny tři stejné, nebo černé, nebo mrtvé.

Skvělé vyhlídky!

Kapitola jedenáctá – Narození dětí

V centru té bouře bylo ticho. Ticho a klid. Dívky slyšely všechno to vytí a obviňování svých vlastních rodičů, tisku a spolužáků, ale nijak se jich to nedotýkalo. To, co začalo tenkrát v jezeře, nevyhnutelně pokračovalo dál a ony pozorovaly, jak se mění jejich vlastní mysl stejně jako jejich těla. Byly stejně klidné jako tenkrát to jezero a na povrchu tak netečné, že i ten nejzuřivější útok na nich nezanechal víc než jen vlnku.

Celou tu dobu se ani nepokoušely jedna druhou vyhledat. Jejich zájem o ostatní nebo o okolní svět se rovnal nule. Staraly se jen o to, aby mohly sedět doma a v klidu se kulatit, zatímco kolem se všichni třásli zvědavostí a vztekem. I to ale po čase polevilo a lidé obrátili svou pozornost k jiným skandálům. Nicméně rovnováha města Grove už byla narušena. Legie panen ho proslavila po celé Ventura County poněkud nežádoucím způsobem, z něhož měli ale lidé většinou prospěch. Ten podzim se v Grove objevilo víc turistů než kdykoli dříve a ti se chlubili, že tam byli. Že

navštívili to bláznivé město, kde holky dají komukoliv když jim to Ďábel nařídí.

Děly se ještě další změny trochu méně zřetelné. Za zavřenými dveřmi musely děti se svými rodiči svádět tuhé boje o svá privilegia, protože rodiče a obzvláště otcové je začali omezovat. Několik rodin se následkem dlouhotrvajících sporů rozpadlo. Lidé začali více pít alkohol: Marvinovo smíšené zboží prodávalo v říjnu a listopadu daleko více alkoholu než dříve. Navíc měla policie více práce s trestáním opilství, zneužívání, bití a exhibicionismu, takže se Palomo Grove stalo úplným rájem hříšníků.

Několik z takto postižených rodin se nakonec rozhodlo úplně se vystěhovat z Palomo Grove a v důsledku toho ve městě proběhla reorganizace sociálního postavení jiných rodin, které se nastěhovaly do lepších okrsků města – například do domu Farrellových, kteří se zanedlouho odstěhovali.

Následků té příhody ve vodě tedy bylo mnoho.

Samozřejmě ta příhoda měla svědka. V průběhu nadcházejících událostí už se William Witt nejednou téměř zpronevěřil všem svým šmíráckým zásadám a už více než jednou byl v pokušení vyprávět někomu to, co tenkrát viděl v jezeře. Nakonec ale vždycky odolal. Dobře si totiž spočítal, že mu ta letmá sláva jediného svědka nevydrží dost dlouho na to, aby ho v konečném důsledku uchránila před lidským podezřením a případným trestem. A nejen to: bylo velice pravděpodobné, že by mu ani nikdo neuvěřil. A proto se svou vzpomínkou zůstával sám, jen občas ji oživoval návštěvami toho místa, kde se to tenkrát stalo. Vlastně se tam vrátil hned den poté, kdy se to stalo, aby se podíval, jestli náhodou neuvidí to, co v tom jezeře vlastně žije. Ale jezírko už vysychalo. Přes noc se zmenšilo téměř o třetinu a po týdnu se ztratilo docela. Tam, kde bývalo jeho dno, se tak objevila trhlina v zemi. Musel to být vstup do jeskyň, které se táhly pod celým městem.

William Witt nebyl jediným, kdo tohle místo navštěvoval. Když Arleen vypověděla, co se tam tenkrát stalo, přicházely sem přímo davy zvědavců. Ti pozornější to místo rychle našli: na místě, kde bývala voda, zůstala tráva žlutá a pokrytá nánosem jemné hlíny Jeden či dva zvědavci se dokonce pokusili proniknout do jeskyň, ale ta trhlina se táhla kolmo přímo do nitra země, takže bylo prakticky nemožné dostat se dovnitř. Za pár dní už se tu nikdo neobjevil a jediným návštěvníkem zůstal opět William. Toho tyto občasné návštěvy podivně uspokojovaly přestože se při nich neskutečně bál. Cítil se jaksi spojený s těmi jeskyněmi a jejich tajemstvím a navíc se ho vždycky zmocňovalo vzrušení, když stál na místě, kde se tenkrát skrýval, a představoval si přitom nahotu čtyř dívek.

Osud těch dívek ho ale nikterak nezajímal. Občas o nich něco četl v novinách a slyšel pár drbů, ale pro Williama platilo přísloví sejde z očí sejde z mysli. Kolem byly lepší věci na dívání. Města se zmocnil zmatek, a tak mohl šmírovat spoustu lidí i jejich činy: příležitostné nevěry, výbuchy zuřivosti, domácí hádky a bitky a manželské rozchody Jednou, myslíval si vždycky v takových chvílích, jednou tohle všechno napíšu. Nazvu to Wittova knížka a až to budou lidi číst, poznají, že znám všechna jejich tajemství.

A když už si občas na ty čtyři dívky vzpomněl, myslel většinou na Arleen, prostě proto, že byla v nemocnici, kdy ji nemohl vidět, ani kdyby chtěl, a právě tahle bezmoc mu – jako každému šmírákovi – působila největší bolest. Slyšel od lidí, že se zbláznila a nikdo nevěděl proč. Chtěla prý pořád sex a chtěla mít dítě jako všechny ostatní ženy, jenže nemohla a proto se prý zbláznila. Jeho zvědavost však pohasla docela, když od někoho, kdo ji viděl, slyšel, že už vůbec není krásná.

„Vypadá jako polomrtvá," to mu tenkrát někdo řekl. „Dojela asi na drogy."

Po tomhle už Arleen Farrellová pro Williama přestala existovat úplně. Jen občas vzpomínal, jak krásná byla toho dne, kdy se svlékala na břehu stříbřitého jezírka. Násilím se přinutil nevzpomínat na to, co jí ta koupel tehdy přinesla.

Jenže těhotná břicha zbývajících tří dívek mu nedovolila zapomenout úplně na to, co se tehdy stalo a jaké důsledky to mělo. Druhá etapa ponížení města Palomo Grove odstartovala druhého dubna, kdy první z Legie panen porodila dítě.

Howard Ralph Katz se narodil své osmnáctileté matce Trudi ve tři hodiny čtyřicet šest minut ráno. Porod musel být proveden císařským řezem. Chlapec byl malý a když poprvé spatřil světlo světa, vážil jen málo přes dvě kila. Všichni se shodli na tom, že vypadá stejně jako jeho matka. Zejména prarodiče tato skutečnost nepotěšila, protože jim to opět nenapovědělo, kdo by mohl být otcem. Howard po Trudi zdědil její tmavé hluboké oči a hnědé vlasy které měl, už když se narodil. Jako jeho matka, která se kdysi také narodila předčasně, i on musel prvních šest dní svého života zápasit o dech, ale potom už se jeho stav znatelně lepšil. Devatenáctého dubna Trudi přivezla svého syna zpátky do Palomo Grove, aby ho vychovávala v místě, které znala nejlépe.

Dva týdny poté, kdy se narodil Howard Katz, porodila druhá z Legie panen. Tentokrát to bylo lepší sousto pro tisk, než bylo předčasné narození neduživého chlapce. Joyce McGuirová porodila dvojčata, která se narodila těsně za sebou, a jejich příchod na svět nepoznamenaly žádné komplikace. Joyce pojmenovala holčičku Jo-Beth a chlapce Tommy-Ray Ta jména vybrala proto – i když sama by to nikdy nepřiznala – že děti měly dva otce: jedním byl Randy Krentzman a druhým ten v jezeře. Třetím mohl být jejich Otec na Nebesích, ačkoliv Joyce se bála, že ten dá přednost jiným a lepším duším.

Jen o týden později porodila dvojčata i Carolyn, také chlapce a děvčátko, ale chlapec se narodil mrtvý. Silná a zdravá holčička dostala jméno Linda. Po jejím narození se zdálo, že historie s Legií panen dospěla ke svému zdárnému konci. Pohřbu Carolynina chlapce se sice zúčastnilo pár lidí, ale jinak měly všechny čtyři rodiny klid. Vlastně až moc klidu. Přátelé jim už nevolali a na veřejnosti odmítali podezření, že se s nimi kdysi přátelili. Ten příběh s Legií panen pošramotil dobrou pověst Palomo Grove a i přes to, že z něj mělo mnoho lidí prospěch, se teď všichni snažili zapomenout na to, že se vůbec stal.

Rodinu Katzových bolelo to všeobecné odmítání a tak se všichni rozhodli opustit Grove a vrátit se do rodného města Alana Katze, do Chicaga. V červnu prodali dům jakémusi přistěhovalci a o dva týdny později už byli pryč.

Ukázalo se, že to udělali právě včas. Kdyby se s odjezdem zdrželi ještě o pár dní, zapletli by se do poslední tragédie v historii Legie panen. Dvacátého šestého července se Hotchkissovi šli projít ven a nechali doma Carolyn i s její holčičkou. Zdrželi se venku déle, než původně zamýšleli, a vrátili se až pozdě po půlnoci, tedy sedmadvacátého. Carolyn oslavila roční výročí své koupele v jezírku tím, že zabila svou dcerku a potom i sebe. Zanechala dopis na rozloučenou, ve kterém vysvětlovala, že to, co řekla Arleen Farrellová, byla pravda. Opravdu šly plavat a opravdu je něco přepadlo. Do dnešního dne sice neví, co to bylo, ale cítila přítomnost té bytosti v sobě i ve svém dítěti a věděla, že je to zlo. Proto zabila Lindu. Proto si musí podříznout žíly. Nesuďte mě příliš tvrdě, prosila je. Nikdy v životě jsem nikomu nechtěla ublížit.

Rodiče si ten dopis vyložili po svém: jejich dcery opravdu někdo napadl a znásilnil a ony z nějakého důvodu musely tajit jeho jméno. Carolyn byla mrtvá, Arleen šílená a Trudi v Chicagu a tak zbývala už jen Joyce McGuirová, která jediná jim mohla říci pravdu a skončit tak celou historii Legie panen.

Nejdřív odmítala. Prohlašovala, že si na ten den nemůže vzpomenout. Ten šok jí způsobil ztrátu paměti. Nicméně ani Hotchkissovy ani Farrellovy takové odpovědi neuspokojily Tlačili na ní skrze jejího otce. Dick McGuire nebyl nijak silný muž, ani po fyzické, ani po psychické stránce, a jeho přátelé z kostela ho odmítali podporovat a přidávali se na stranu ostatních proti jeho dceři. Pravda musí vyjít najevo.

Konečně Joyce povolila, jen proto, aby lidé přestali ubližovat jejímu otci. Byla to zvláštní scéna. Šestero rodičů a pastor John, duchovní vůdce mormonské komunity v Grove a okolí, seděli v obývacím pokoji v domě McGuirových a poslouchali vyprávění hubené a bledé dívky která střídavě kolébala dvě kolébky. Nejdříve je varovala, že se jim její vyprávění nebude líbit. A potom jim to řekla. Řekla jim úplně všechno. O té procházce, o jezírku, o tom, jak unikly o své vášni k Randymu Krentzmanovi – jehož rodina se odstěhovala z Grove už před několika měsíci, možná proto, že se jim jejich syn přiznal. Vylíčila jim i společnou touhu po co nejrychlejším těhotenství…

„Takže za to všechno může Randy Krentzman?“ zeptal se Carolynin otec.

„Ten?“ řekla Joyce. „Ten by to nesvedl.“

„Takže kdo?“

„Slíbila jsi, že řekneš všechno,“ připomněl jí pastor.

„Taky jsem to řekla,“ odpověděla ona. „Všechno co vím. Randyho Krentzmana jsem si vybrala já. Všichni víme, jak si to zařídila Arleen. Carolyn si určitě taky našla někoho jiného. A Trudi také. Víte, nebylo důležité, kdo bude otec. To byl jen muž.“

„Chceš nám tím říci, že je v tobě Ďábel, dítě?“ zeptal se jí pastor. „Ne.“

„Takže ve tvých dětech?“

„Ne. Ne.“ Teď houpala obě kolébky najednou. „Jo-Beth a Tommy-Ray nejsou posedlí. Alespoň ne tak, jak si myslíte. Prostě to jen nejsou Randyho děti. Možná že se mu budou trochu podobat…“ trochu se pousmála. „… to by se mi líbilo,“ připustila potom. „Protože byl opravdu hezkej kluk. Ale jejich pravý otec je v tom jezeře.“

„Žádné jezero tam není,“ namítl Arleenin otec.

„Tenkrát bylo. A možná ještě bude, když pořádně zaprší.“

„Jen přes mou mrtvolu.“

Ať už Joycině vyprávění věřil, nebo ne, Farrell své slovo dodržel. On a Hotchkiss rychle zorganizovali peněžní sbírku po celém městě, aby mohli uzavřít přístup do jeskyň. Většina přispěvatelů podepsala šek jen proto, aby dostala Farrella ze svého domu. O doby kdy se jeho dcera zbláznila, se každá konverzace s ním podobala tikající bombě.

V říjnu, téměř patnáct měsíců poté, co se šly dívky vykoupat do jezera poprvé, zapečetili dělníci trhlinu v zemi betonem. Mnoho let ještě uplyne, než se tam objeví podruhé.

Až do té doby si mohou děti v Palomo Grove klidně hrát.

část třetí – Volní duchové

Kapitola dvanáctá – Groveská minulost

Ze stovek erotických časopisů a filmů, které si William Witt postupně kupoval – nejdřív si je objednával poštou a později se za účelem jejich nákupu vypravoval na výlety do Los Angeles – během těch příštích sedmnácti let, kdy dospíval v muže, byly vždycky jeho nejoblíbenějšími ty ve kterých se dal najít náznak nějakého života mimo kameru a fotoaparát. Někdy byl sám fotograf i jeho vybavení zachycen v zrcadle za pózujícími hvězdami. Někdy se v rohu obrázku náhodou ukázala ruka nějakého technika nebo pomocníka, najatého na to, aby udržoval fotografované hvězdy v náležitém stavu vzrušení během přestávek. Vypadalo to často jako ruka nějakého milence právě vyhnaného z postele.

Takových zřejmých chyb se ale vyskytovalo jen málo. Častěji se na obrázcích objevovaly nenápadné náznaky jiného světa za tím, na který se díval na fotografii. Ty byly pro Williama mnohem víc inspirující. To se stávalo tenkrát, kdy pózující hvězda nabízela divákům celou plejádu hříchů a když už si nebyla jistá, jaký tělesný otvor vystavit v dalším záběru, pohlédla stranou, aby dostala další instrukce. Nebo když spěšně pohnula nohou na stranu, protože ta mocná osoba za kamerou zaječela, že jí překáží ve výhledu.

V takových okamžicích, kdy pozoroval hrané vzrušení – které nicméně nemohlo být tak úplně hrané, protože erekce je erekce a ta se nedá zahrát – William cítil, že rozumí lépe městu Palomo Grove. Za jeho každodenním životem se skrývalo něco jiného. Něco, co ho řídilo tak nenápadně, že nikoho kromě Williama nikdy nenapadlo, že tu něco takového je. A dokonce i on na to chvílemi zapomínal. Měsíce plynuly a on se staral o svou práci. Pracoval jako obchodník s nemovitostmi a v zápalu práce zapomínal na tu skrytou ruku, která řídí život ve městě. Až pak, třeba v nějakém pornu, něco zahlédl. Někdy to byl jenom výraz v očích některého ze starousedlíků, nebo prasklina na silnici, nebo voda, tekoucí z příliš zalitého trávníku. Ale to stačilo na to, aby si vzpomněl na to jezero a Legii a věděl, že

viditelný život města je jenom hraný výmysl – ne tak úplně hraný, protože těla jsou těla a nedají se ničím napodobit – a že on je jen jedním z herců, kteří v tomhle podivném příběhu hrají.

A od té doby, kdy zabetonovali přístup do jeskyň, ten příběh pokračoval, i když už ne tak zjevným dramatem, které by se vyrovnalo Legii. Ačkoliv bylo Grove poznamenané jako cejchem, přece jen prosperovalo a Witt prosperoval s ním. Jak se postupně rozrůstalo Los Angeles a jeho vliv z Grove a ostatních měst v Simi Valley se staly jakési obytné čtvrti té obrovské metropole. Cena pozemků ve městě na konci sedmdesátých let prudce stoupla. To bylo zhruba v době, kdy se William začal zabývat obchodem s nemovitostmi. A stoupala dál, obzvláště ve čtvrti Windbluff, kde se na Kopci usadilo několik hvězd a dalo tak té oblasti určité kouzlo a přitažlivost, které až dosud postrádala. Největší z domů, rezidenci s úžasným výhledem na město a údolí za ním, si koupil komik Buddy Vance, který měl v té době nejlépe placenou televizní show. Jen o trochu níž zbořil dům a na tom samém místě postavil obrovský ranč s bazénem ve tvaru šerifské hvězdy westernový herec Raymond Cobb. Mezi Vancovým a Cobbovým domem stál úplně ukrytý mezi stromy dům mlčenlivé herečky Helmy Davisové, která patřila mezi ty o nichž v Hollywoodu kolovalo nejvíc klepů a pomluv. Teď už jí bylo hodně přes sedmdesát a žila v úplném ústraní, což jen přispívalo k dalším pomluvám, kdykoliv se v Grove objevil mladík, kolem stoosmdesáti centimetrů vysoký a blonďatý, a prohlásil se za přítele slečny Davisové. Jejich přítomnost také vynesla jejímu domu přiléhavou přezdívku: Doupě neřesti.

Z Los Angeles se toho sem ale dostalo i víc. V Obchodním Centru byl otevřen Klub zdraví a okamžitě byl zavalen přihláškami. Všeobecná oblíbenost čínských restaurací způsobila, že tu vznikla i dvě taková zařízení, obě s dostatečnou návštěvností, aby nepadla za oběť konkurenci. Vzkvétaly tu i jiné národní restaurace nabízející americkou i jinou kuchyni. Poptávka po prostorách vzrostla tak prudce, že se Obchodnímu Centru muselo přistavět druhé poschodí. Udržovaly se tu a vzkvétaly takové služby jaké by se v Grove nemohly uživit nikdy předtím. Údržba bazénů, výroba uměleckých předmětů z hřebíků, solárium a dokonce i škola karate.

Občas se nějaký návštěvník nebo nový přistěhovalec během pedikúry nebo čekání, než si jeho děti vyberou ze tří druhů činčily zmínil o tom, co se někde o jejich městě dozvěděl. Nestalo se tu tehdy něco zvláštního? Pokud byl při takové konverzaci přítomen někdo z Groveských starousedlíků, vrátil debatu zpátky na méně nebezpečné téma. Ačkoliv se to stalo tak dávno, že za tu dobu už v Grove vyrostla další generace obyvatel, mezi rodilými usedlíky jak sami sebe rádi nazývali, stále ještě panoval názor, že na tu Legii panen je lepší zapomenout.

Nicméně ve městě byli i takoví, kteří věděli, že na to nikdy nebudou schopni zapomenout. Jedním z nich byl samozřejmě i William. A dobře věděl i o dalších, protože se stále zajímal o jejich životy Byla to Joyce McGuirová, tichá, nesmírně pobožná žena, která vychovala Tommyho-Raye a Jo-Beth i bez pomoci manžela. Její příbuzní se před lety přestěhovali na Floridu a přenechali dům dceři a vnoučatům. Joyce ale z domu vůbec nevycházela. Dále to byl Hotchkiss, jehož žena před sedmnácti lety utekla do San Diega s nějakým právníkem a který se z jejího odchodu nikdy úplně nevzpamatoval. Potom rodina Farrellových, která se přestěhovala z města do Thousand Oaks pouze proto, aby zjistila, že je jejich pověst bude pronásledovat i tam. Později se proto přestěhovali do Luisiany a vzali Arleen sebou. Arleen se nikdy úplně neuzdravila. Byl to – jak se William od kohosi dozvěděl – skvělý týden, pokud vyslovila víc než deset slov Jocelyn Farrellová, její mladší sestra, se vdala, vrátila se a žila v Blue Spruce. William ji příležitostně vídával, když přicházela do města navštívit přátele. Tyto rodiny stále ještě tvořily část Groveské minulosti, ale přesto, že William kýval na pozdrav všem McGuirovým, Jimu Hotchkissovi a dokonce i Jocelyn Farrellové – nikdy spolu neprohodili ani slovo.

Ani to nepotřebovali. Všichni věděli to, co věděli.

A protože to věděli, žili v očekávání.

Kapitola třináctá – Skvělá dvojka

Ten mladý muž byl v podstatě černobílý. Jeho vlasy na ramena, které se mu vzadu na krku lehce vlnily byly tmavé, stejně jako oči za kulatými brýlemi, ale pleť měl příliš bledou na to, aby se dalo soudit, že pochází z Kalifornie. Zuby měl ještě bělejší, ačkoliv se usmíval jen zřídka. Také vlastně skoro ani nemluvil. Ve společnosti se zakoktával. Dokonce i jeho Pontiac, který zaparkoval u Obchodního Centra, byl bílý, i když už na jeho karosérii zapracovala rez ze sněhu a soli několika chicagských zim. Projel v něm celou zemi s jen velmi málo poruchami. Věděl ale, že není daleko doba, kdy ho bude muset, obrazně řečeno, vyvézt do polí a utratit. Ale zatím, pokud kdokoliv potřeboval důkaz toho, že do Palomo Grove přijel někdo cizí, stačilo mu pouze přelétnout očima řadu zaparkovaných automobilů.

A nebo i toho mladého muže. Ve svých manšestrových kalhotách a obnošeném sáčku (které na něj mělo příliš dlouhé rukávy a bylo mu příliš úzké přes hrudník, jako ostatně každé sako, které si kdy koupil) se tady cítil jako beznadějný cizinec. Tohle bylo město, kde se lidé cenili podle názvu sportovní firmy na kraťasech. On kraťasy nenosil. Měl na sobě vysoké černé kožené boty, které nosil pořád a každý den, dokud se nerozpadly, a pak si koupil nové. Ale cizinec necizinec, přijel sem z dobrého důvodu a čím dřív se svou záležitostí začne zabývat, tím dřív se začne cítit lépe.

Ale nejdřív se bude muset zorientovat. Vybral si obchod s mraženými jogurty protože v něm bylo nejméně lidí, a vešel dovnitř. Uvítání, kterého se mu zpoza druhé strany pultu dostalo, bylo tak hřejivé, až ho skoro napadlo, že ho tady poznali.

„Ahoj! Mohu vám s něčím pomoci?“

„Já jsem tady… nový,“ řekl. Taková hloupá poznámka, napadlo ho. „Chci říct, je tu někde obchod… obchod, kde se dá koupit mapa?“

„Myslíte mapu Kalifornie?“

„Ne, mapu Palomo Grove,“ řekl a snažil se mluvit co nejkratšími větami. Tak totiž tolik nekoktal.

Úsměv za pokladnou se ještě rozšířil.

„Tady nepotřebujete mapu,“ dostal odpověď. „Naše město není tak veliké.“

„Dobře. A je tu nějaký hotel?“

„Jistě. Samozřejmě. Jeden je tady blízko. A další je nový hotel nahoře ve Stillbrook Village.“

„Který je nejlevnější?“

„Terrace. Je jen dvě minuty jízdy odsud. Jenom zabočíte za Centrum a jste tam.“

„To zní skvěle.“

Úsměv který mu odpověděl, řekl: tady je všechno skvělé. A on tomu skoro věřil. Na parkovišti zářila vyleštěná auta, značky které ho vedly za Obchodní Centrum, se leskly a fasáda motelu, na které byla další cedule – Vítejte v Palomo Grove, sídle blahobytu – byla natřená jasnou barvou jako omalovánky pro děti. Byl rád, když se konečně zamkl v pokoji, zatáhl před denním světlem rolety a ukryl se před lidmi.

Poslední úsek cesty ho unavil a tak se rozhodl trochu si osvěžit tělo cvičením a sprchou. Stroj, jak nazýval své tělo, už seděl za volantem příliš dlouho. Potřeboval se protáhnout. Rozehřál se deseti minutami stínového boje, kombinací úderů a kopů a potom svou oblíbenou směsicí specializovaných kopů: sekyrou, skokovým srpkem, točivým hákem a skokem s bočním výskokem. Jako obvykle, to, co rozehřívalo jeho svaly působilo stejně na jeho mysl. Než se ve svém cvičení dostal k posilování nohou a břicha, byl připravený obejít polovinu Palomo Grove, aby se dozvěděl odpověď na otázku, kvůli které sem přijel.

A ta otázka zněla: Kdo je Howard Katz? Já, to už pro něj nebyla dostačující odpověď. Potřeboval vědět víc.

Byla to Wendy, kdo se ho na to zeptal. Bylo to během té dlouhé noci, kterou strávili společným rozhovorem a která skončila jejím odchodem.

„Mám tě ráda, Howie,“ řekla tenkrát. „Ale nemůžu tě milovat. A víš proč? Protože tě neznám.“

„Víš, kdo jsem?“ odpověděl jí na to Howie. „Jsem muž, co má uprostřed sebe díru.“

„Tohle vysvětlení zní divně.“

„Tenhle pocit je divnej.“

Divný, ale pravdivý. Kde ostatní měli nějaký lidský pocit-ambice, názory, náboženství – tam on měl jen tuto politováníhodnou nejistotu. Ti, kteří ho měli rádi – Wendy Richie, Lem – s ním měli trpělivost. Čekali, než se vykoktá a řekne jim, co chce, a zdálo se, že s ním alespoň trochu souhlasí. (Ty jsi přece takovej blázínek, řekla Lem kdysi Howiemu a on nad tou poznámkou uvažoval dodnes.) Ale pro zbytek světa byl jenom Katz. Nenaváželi se do něj otevřeně – na to měl příliš dobrou kondici, než aby se ho i ti největší siláci mohli jenom dotknout – ale on dobře věděl, co se o něm povídá za jeho zády a závěr takových řečí byl vždycky stejný: Katz má o kolečko víc.

To, že ho Wendy nakonec opustila, bylo už i na něj příliš. Přemítal o tom jejich rozhovoru většinu týdne o samotě, protože jeho rána byla příliš veliká, než aby se ukazoval lidem. Náhle před ním ale vyvstalo řešení. Pokud existuje nějaké místo na zemi, kde pochopí sám sebe, bude to určitě město, kde se narodil.

Vytáhl rolety a vyhlédl ven, do světla. Den byl jasný a vzduch příjemně voněl. Nedokázal si představit, proč by jeho matka chtěla opustit tohle nádherné místo a odejít do chicagské mrazivé zimy a spalujícího letního žáru. A protože už zemřela (zemřela náhle, ve spánku), bude tu záhadu muset rozřešit sám. A pokud k ní najde řešení, najde možná i způsob, jak zaplnit tu díru, kterou v sobě cítil.

Právě když se dostala do předního pokoje, zavolala ji ze svého pokoje matka. Načasovala si to bezvadně, jako ostatně vždycky

„Jo-Beth? Jsi tam? Jo-Beth?“

V jejím hlase zněl ten samý klesavý tón, který jako by ji varoval: měj mě ráda teď, protože zítra už tady nemusím být. Nemusím tady už být ani za hodinu.

„Zlato, jsi tam?“

„Ty víš, že jsem tady mami.“

„Můžu tě o něco poprosit?“

„Přijdu pozdě do práce.“

„Jenom na minutku. Prosím tě. Co ti ta minutka udělá?“

„Už jdu. Jen se nerozčiluj. Už jdu.“

Jo-Beth se zadívala nahoru. Kolikrát denně tudy běhala nahoru a dolů? Její život se skládal z běhání po schodech nahoru a dolů, nahoru a dolů.

„Co je, mami?“

Joyce McGuirová ležela ve své obvyklé poloze: na pohovce vedle otevřeného okna. Pod hlavou měla polštář. Nevypadala nemocně, ale většinu času byla. Přicházeli ji prohlížet různí specialisté, zkoumali její stav nechávali si za to platit a potom s krčením ramen odcházeli. Fyzicky je naprosto zdravá, říkali potom. Srdce jako zvon, plíce pracují bezvadně, páteř má dokonalou. Horší to bude s hlavou. Ale to máma nikdy nechtěla slyšet. Kdysi znala nějakou dívku, která se zbláznila a musela jít do léčebny odkud se už nikdy nevrátila. A ten zážitek ji poznamenal natolik, že se bála šílenství víc než čehokoliv jiného. V jejím domě se slovo šílenství nikdy nesmělo vyslovit.

„Řekneš pastorovi, aby mi zavolal?“ řekla Joyce své dceři. „Možná, že sem dnes večer přijde.“

„Má moc práce, mami.“

„Nemá tolik práce, aby sem nemohl přijít,“ řekla Joyce. Bylo jí třicet devět let, ale chovala se, jako kdyby jí bylo dvakrát tolik. Hlavu zvedala z polštáře pomalu, jako kdyby každý centimetr byl jejím vítězstvím v souboji s gravitací. Oční víčka i ruce se jí třásly a její hlas zněl jako ustavičné vzdychání. Říkala o sobě, že má souchotiny a nenechala si tohle své přesvědčení vyvrátit závěry nějakého lékaře. Dokonce se podle toho i oblékala: její šaty měly vždycky nezdravě pastelovou barvu a své dlouhé, sytě hnědé vlasy se neobtěžovala upravit do jakéhokoliv účesu. Na její tváři nebyla ani stopa po líčidlech, což ještě zvyšovalo dojem, kterým na pozorovatele působila: vypadala jako žena,

potácející se na kraji propasti. Když se to vezme kolem a kolem, Jo-Beth byla docela ráda, že její matka už nechodí ven. Lidi by měli zase o čem mluvit. Ale na druhou stranu trávila všechen čas v domě a volala svou dceru neustále nahoru a dolů po schodech. Nahoru a dolů, nahoru a dolů.

A kdykoliv, jako třeba právě teď, se Jo-Beth rozčílila natolik, že si myslela, že už to nevydrží a začne křičet, připomněla si, že její matka má k takovému životu své důvody. Život se s nevdanou ženou, která musela vychovávat své dvě děti v takovém městě jako Grove, rozhodně nemazlil. Na té její nemoci nesly vinu i pomluvy a ponížení.

„Řeknu pastorovi Johnovi, aby ti zavolal," řekla jí Jo-Beth. „Ale poslouchej, mami, já už teď opravdu musím jít."

„Já vím, zlato, já vím."

Jo-Beth se vrátila ke dveřím, ale Joyce ji zavolala zpátky.

„Nedáš mi pusu?" zeptala se jí.

„Mami…"

„Na to přece nikdy nezapomínáš."

Joyce se musela vrátit zpátky k oknu a políbit matku na krk.

„Dávej na sebe pozor," řekla jí Joyce.

„Jsem v pořádku."

„Nemám ráda, když pracuješ takhle pozdě v noci."

„Tohle není New York, mami."

Joycin pohled zabloudil k oknu, ze kterého se dívala na chod okolního světa.

„To nevadí," řekla a z jejího hlasu zmizela lehkost. „Neexistuje žádné bezpečné místo."

Tohle už Jo-Beth znala. Slýchávala to samé v různých verzích už od dětství. Takové řeči, jako že svět je jen Údolím smrti, ve kterém se pohybují bytosti, které jsou schopny nevyslovitelného zla. To byla hlavní útěcha, kterou pastor John její matce poskytoval. Oba souhlasili s tím, že ve světě, v Palomo Grove, je přítomen Ďábel.

„Uvidíme se ráno," řekla Jo-Beth.

„Mám tě ráda, zlato."

„Já tebe taky mami."

Jo-Beth za sebou zavřela dveře a seběhla po schodech dolů.

„Už spí?"

Dole pod schody čekal Tommy-Ray

„Ne. Nespí."

„Sakra."

„Měl by ses za ní jít podívat."

„Já vím, že bych měl. Ale ona mi vynadá kvůli tý středě."

„Byl jsi opilej," řekla mu. „Pořád říkala, že jsi pil. Je to pravda?"

„A co si myslíš? Kdyby nás vychovávala jako normální děti, který mají v domě alkohol, neopili by mě tak rychle."

„Takže to, že jsi se opil, je nakonec její vina?"

„A ty si na mně taky musíš smlsnout, že jo? Sakra. Každej má na mě dneska spadeno."

Jo-Beth se usmála a objala svého bratra kolem ramen. „Ne, Tommy nemá. Všichni si o tobě myslí, že jsi skvělej, a ty to dobře víš."

„A ty taky?"

„Já taky."

Lehce ho políbila a pak přešla k zrcadlu, aby se upravila.

„Jako obrázek," řekl a postavil se proti zrcadlu vedle ní. „My oba."

„To tvoje ego," řekla mu. „Pořád se zhoršuje."

„A proto mě máš ráda," odpověděl jí na to a díval se na jejich dvojitý odraz. „Podobám se víc já tobě, nebo ty mně?"

„Ani jedno."

„Už jsi někdy viděla podobnější obličeje?"

Usmála se. Opravdu se sobě nápadně podobali. To, co se v jeho obličeji zdálo jemným, přidávalo její tváři na jasu a oběma ten výraz slušel. Nic se jí nelíbilo víc, než procházet se ruku v ruce se svým bratrem a vědět přitom, že v něm má tak přitažlivého společníka, že by jí všechny holky mohly jenom závidět, a že on se cítí stejně. Dokonce i mezi kráskami na ulici Venice vzbuzovali pozornost a nejedna hlava se za nimi otočila.

Ale za posledních pár měsíců si takhle spolu nikdy nevyšli. Pracovala dlouho ve Steak House a on se toulal po pláži se svými kamarády: Seanem, Andym a dalšími. Docela jí to chybělo.

„Taky se v poslední době cítíš tak divně?" zeptal se jí z ničeho nic. „Jak divně?"

„Já nevím. Asi jsem to jenom já. Cítím se, jako kdyby mělo úplně všechno skončit."

„Už je skoro léto. Všechno začíná."

„Jo. Já vím… ale Andy už odjel na vejšku, tak ať mi vleze na záda. Sean má v Los Angeles nějakou kočku a nechce se s ní ukazovat. Já nevím. Jenom já jsem tady, čekám a nevím na co."

„Tak to nedělej."

„Co nemám dělat?"

„Nečekej. Někam si vyjeď."

„Já bych chtěl. Ale…" Prohlížel si v zrcadle její tvář. „Je to pravda? Ty se necítíš… divně?"

Vrátila mu ten zkoumavý pohled, protože si nebyla jistá, že se mu chce svěřit se sny, které se jí v poslední době zdály. Zdávalo se jí, že ji unáší příboj a že jí celý její dosavadní život z pobřeží mává na rozloučenou. Ale když ne Tommymu, kterého milovala a kterému důvěřovala víc než jakémukoliv člověku, tak komu by se měla svěřit?

„Dobře. Přiznávám se," řekla nakonec. „Něco opravdu cítím."
„A co?"
Pokrčila. rameny. „Nevím. Možná, že taky čekám."
„A víš na co?"
„Ne."
„Ani já ne."
„No nejsme my dva skvělá dvojka?"

Během cesty k Centru si v duchu ten rozhovor s Tommym přehrávala znovu. Jako ostatně vždycky vyjádřil jejich společné pocity. Posledních pár týdnů prožili oba ve znamení očekávání. Brzy se něco stane. A její sny to věděly. Jen doufala, že to nepřijde pozdě, protože už začínala mít dost jak mámy, tak Grove a dokonce i té práce ve Steak House. Věděla, že není daleko chvíle, kdy se vším jednoduše praští. Teď už to byl závod mezi její trpělivostí a tím něčím, co čekalo někde na horizontu. A jestli to nepřijde do léta, tak se sebere a půjde to hledat sama.

Kapitola čtrnáctá – Země se pohnula

Howie si všiml, že skoro nikdo v tomhle městě nechodí pěšky. Na své třičtvrtěhodinové procházce městem potkal pouze pět chodců a i oni měli s sebou děti nebo psy jako omluvu za svoji umíněnost chodit pěšky. Tahle krátká procházka mu brzy pročistila myšlenky a Howie doufal, že snad dokáže vyčíst něco z města samotného. A také dostal hlad.

Pro takového desperáta jako já je nejlepší hovězí, pomyslel si a ze všech restaurací a bufetů v Centru si zvolil Butrick's Steak House. Usadil se u stolku u okna, otevřel rozdrbaný výtisk Hessovy Siddarthy a pokračoval ve svém zápase s textem, který byl psaný v němčině. Ta kniha patřila jeho matce, která ji mnohokrát četla znovu a znovu – ačkoli si nepamatoval, že by kdy německy mluvila. Ale musela umět německy dobře, když byla schopná číst takovou knihu v originále. On německy dobře neuměl. Při čtení té knihy si připadal, jako kdyby koktal v duchu. Honil se se za smyslem vět a když už se mu zdálo, že ho našel, znovu ho ztrácel.

„Dáte si něco k pití?" zeptala se ho servírka.

Už jí chtěl říct, že kolu, když tu se jeho život náhle změnil.

Jo-Beth překročila práh Butrick's Steak House, stejně jako to dělala třikrát týdně v posledních sedmi měsících, ale dnes se jí zdálo, že si to celou dobu jen zkoušela nanečisto, aby dnes sehrála perfektní vstup, otočení a střetnutí se s očima toho mladíka, který seděl u stolku číslo pět. Přelétla ho pohledem. Ústa měl napůl otevřená. Na očích měl brýle se zlatými obroučkami. V ruce držel nějakou knížku. Jméno jejího majitele Jo-Beth neznala, nemohla znát. Nikdy dřív ho neviděla. Ale on ji přesto pozoroval s tím samým výrazem poznání, o kterém věděla, že je i na její tváři.

To je jako když se člověk narodí, napadlo ji při pohledu na ten obličej. Jako když člověk vystoupí odněkud z bezpečí do dobrodružství, při kterém se mu tají dech. V celém světě by se nenašlo nic krásnějšího, než byla měkká křivka jejích rtů, když se na něj usmála.

A usmívala se pořád, jako kdyby s ním chtěla flirtovat. Nech toho, řekla si, koukej se jinam. Bude si o tobě myslet, že na něj čumíš jako pitomá. Ale on se na ni přece dívá úplně stejně, tak co?

Budu se dívat – dokud se bude dívat ona.

… dokud se bude dívat on…

„Jo-Beth!"

To zavolání se ozvalo z kuchyně. Zamrkala.

„Říkal jste kolu?" zeptala se ho servírka.

Jo-Beth pohlédla směrem ke kuchyni – volala ji Murray musí už jít – a pak zpátky na toho mladíka s knihou. Pořád ještě se na ni díval.

„Ano," viděla, že řekl.

To slovo patřilo jí, to věděla. Ano, běž, řekl jí, já tady počkám.

Ona přikývla a odešla.

Celé to setkání netrvalo déle než pět vteřin, ale oba se chvěli.

Murray se v kuchyni chovala stejně jako jindy.

„Kde jsi byla?"

„Jdu pozdě jenom o dvě minuty Murray."

„Dvě nebo deset, to už je jedno. V rohu sedí tři. Vezmi si je na starost."

„Jen si natáhnu zástěru."

„Tak sebou koukej hodit."

Howie nespouštěl oči z kuchyňských dveří a čekal, až se z nich zase vynoří. Siddartha byla pro tuto chvíli zapomenuta. Když se konečně objevila, nepohlédla k němu, ale šla obsluhovat lidi u stolku na opačné straně restaurace. Nijak ho neznepokojovalo, že se na něj nepodívala. V tom prvním střetu pohledů si okamžitě porozuměli. Počká na ni třeba celou noc, když to bude třeba, a třeba i celý zítřek bude čekat, dokud neskončí práci a znovu se na něj nepodívá.

Ve tmě pod Palomo Grove otcové těchto dětí stále drželi jeden druhého, jako se drželi tenkrát, když poprvé zapadli do země, protože nechtěli riskovat, že by se ten druhý osvobodil. Dokonce i když stoupali vzhůru, aby se dotkli koupajících se dívek, stoupali společně, jako siamská dvojčata. Fletcherovi hned nedošlo, jaký měl tenkrát Jaff záměr. Původně si myslel, že z těch dívek chce vytáhnout svoje obvyklá terata. Ale Jaff chtěl něco víc. Chtěl je využít, aby mu porodily děti, a i když se to Fletcherovi hnusilo, musel udělat totéž. Nebyl na ten svůj zásah nijak hrdý. A když se k

němu doneslo, jaké měl následky, styděl se ještě víc. Kdysi seděl s Raulem u okna a snil o tom, že se stane oblohou. A místo toho ho jeho válka s Jaffem snížila k tomu, že prznil nevinné a ničil jim svým dotekem budoucnost. Jaffa jeho výčitky svědomí nemálo těšily. Mnohokrát během těch let strávených v temnotách vycítil Fletcher, že jeho nepřítel obrací myšlenky k jejich dětem a přemýšlel, které z nich přijde zachránit svého pravého otce dřív.

Čas už pro ně neznamenal to, co dřív před dotekem Nuncia. Nehladověli ani nepotřebovali spát. Byli spolu pohřbení, jako dva milenci, a čekali ve skále. Někdy seshora slýchali hlasy. Jejich zvuk se rozléhal ozvěnou v podzemních prostorách a pasážích, otevřených nenápadnou, ale zvětšující se prasklinou. Ale tihle náhodní kolemjdoucí jim nemohli poskytnout pražádnou informaci o pokroku jejich dětí, se kterými sice navazovali psychické spojení, ale to bylo jen velmi slabé. Nebo přinejmenším bývalo, až do dnešního večera.

Dnes se jejich potomci setkali a spojení bylo najednou jasné, jako kdyby jejich děti porozuměly své vlastní podstatě, jako kdyby uviděly, že jsou jedno protikladem druhého, a nevědomky tak otevřely své mysli svým stvořitelům. Fletcher zjistil, že se nachází v hlavě mladíka jménem Howard, syna Trudi Katzové. Očima toho chlapce před sebou uviděl dítě svého nepřítele, stejně jako Jaff uviděl Howieho očima své dcery.

Tohle byl okamžik, na který čekali. Boj, který spolu vedli na polovině amerického území, je oba vyčerpal. Ale jejich děti přišly na tento svět, aby ten boj vedly za ně. Měly dokončit bitvu, která byla dvě desetiletí nerozhodná. Ale tentokrát ten boj skončí smrtí.

Nebo tak to alespoň očekávali. Teď, poprvé ve svém životě, sdíleli spolu Fletcher i Jaff tu samou bolest – bylo to, jako kdyby jim srdce probodlo jedno kopí.

Tohle přece není válka, zatraceně. Tohle přece není žádná válka.

„Copak, přešla vás chuť?“ chtěla vědět servírka.

„Asi jo,“ odpověděl jí Howie.

„Chcete, abych to odnesla?“

„Jo.“

„Budete si přát kávu, nebo dezert?“

„Další kolu.“

„Dobře, jednu kolu.“

Jo-Beth byla v kuchyni, když přišla Beverly s talířem.

„Škoda dobrýho steaku,“ řekla Beverly

„Jak se jmenuje?“ zajímala se Jo-Beth.

„A co si myslíš, že jsem, seznamovací agentura? Neptala jsem se ho.“

„Tak se ho zeptej.“

„Zeptej se sama. Chce další kolu.“

„Díky Vezmeš si zatím můj stůl?“

„Ode dneška mi můžeš říkat Kupido.“

Jo-Beth se podařilo soustředit se na práci a nedívat se na něj asi půl hodiny Ale čeho je moc, toho je příliš. Nalila další kolu a šla s ní ven. Ale k její hrůze u stolku nikdo neseděl. Skoro upustila sklenici. Při pohledu na prázdnou židli se jí udělalo fyzicky nevolno. Ale pak, koutkem oka, uviděla jak vychází ze dveří toalety a vrací se ke stolku. Uviděl ji a usmál se. Přešla k jeho stolku a přitom předstírala, že nevidí, jak na ni od okolních stolků zuřivě kývají ostatní hosté. Už věděla, na co se ho zeptá nejdřív: věděla to od samého začátku. Ale on jí tu otázku položil dřív.

„Neznáme se?“

A ona samozřejmě věděla, co odpoví.

„Ne,“ řekla.

„Já jen, když jste… jste… jste…“ Koktal to slovo a svaly na čelistech mu pracovaly, jako by žvýkal žvýkačku. „… jste…,“ říkal pořád, „… jste…“

„Já jsem si myslela to samé,“ řekla a doufala, že ho dokončením jeho myšlenky neurazí. Zdálo se, že neurazilo. Usmál se na ni a tvář se mu zklidnila.

„Je to divné,“ řekla. „Vy nejste z Grove, že ne?“

„Ne. Z Chicaga.“

„To je pěknej kus cesty.“

„Nejsem odsud, ale narodil jsem se tu.“

„Opravdu?“

„Jmenuju se Howard Katz. Howie.“

„Já jsem Jo-Beth…“

„Kdy tady končíš?“

„V jedenáct. To je dobře, že jsi přišel dneska. Jsem tu jenom v pondělí, ve středu a v pátek. Kdybys sem přišel zítra, už bys mě nepotkal.“

„Našli jsme jeden druhého,“ řekl a jistota v jeho hlase ji skoro rozplakala.

„Musím jít zpátky do práce,“ řekla mu.

„Já počkám,“ odpověděl jí.

V jedenáct deset vyšli ze Steak House společně. Noc byla teplá. Venku ale nebylo příjemné, svěží teplo, vzduch byl spíš vlhký.

„Proč jsi přišel sem do Grove?“ zeptala se, když ji doprovázel k jejímu autu.

„Abych tě našel.“

Zasmála se.

„Proč ne?“ zeptal se jí.

„Tak dobře. Ale nejdřív mi řekni, proč jsi odsud vlastně odešel?“

„Moje máma se se mnou odstěhovala do Chicaga, když mi bylo jen pár týdnů. Nikdy o tomhle městě moc nemluvila. A když, tak jako kdyby to tady bylo peklo. Myslím, že jsem to chtěl vidět na vlastní oči. Abych jí i sobě porozuměl trochu lip.“

„Ona je ještě v Chicagu?“

„Umřela. Před dvěma roky“

„To je smutný. A co tvůj táta?“

„Nemám tátu. No… chci říct… je… je…“ Zase se zakoktal, snažil se to překonat a podařilo se mu to. „Nikdy jsem ho nepoznal,“ řekl.

„Tak tohle je pořád divnější.“

„Proč?“

„Se mnou je to stejný. Já taky nevím, kdo je můj táta.“

„Ale to nevadí, ne?“

„Kdysi mi to vadilo hodně. Teď už míň. Mám totiž dvojče, víš? Mám bratra. Jmenuje se Tommy-Ray Vždycky mi se vším pomáhal. Musíš se s Tommym seznámit. Bude se ti líbit. Každý ho má rád.“

„A tebe taky. Vsadím se, že tě… tě.. tě všichni mají rádi stejně jako jeho.“

„Co to znamená?“

„Že jsi krásná. Teď budu konkurovat polovině kluků z Ventura County, že jo?“

„Ne.“

„To ti nevěřím.“

„No, dívají se po mně. Ale já s žádným nechodím.“

„Ani se mnou?“

Zastavila se. „Já tě neznám, Howie. Přinejmenším znám a neznám. Když jsem tě ve Steak House uviděla, jako bych tě odněkud znala. Jenže já jsem nikdy nebyla v Chicagu a ty jsi nebyl v Grove od…“

Najednou se zamračila. „Kolik ti je let?“

„Minulý duben mi bylo osmnáct.“

Zamračila se ještě víc.

„Co je?“ zeptal se jí.

„Mně taky“

„Cože?“

„Minulý duben mi bylo osmnáct. Čtrnáctého.“

„Já jsem druhého.“

„ Tohle je divný, nemyslíš? To, že jsem si myslela, že tě znám. A ty sis myslel totéž.“

„Tebe to znervózňuje.“

„ To je to na mně tolik vidět?“

„Jo. Nikdy jsem neviděl… neviděl… neviděl tak… známou tvář, jako je tvoje. Chtěl bych tě políbit.“

Duchové ve skále se zachvěli. Každé milostné slovo, které zaslechli, bylo, jako kdyby někdo otáčel ostřím toho kopí, které jim probodlo srdce. Ale nemohli tomu zabránit. Všechno, co mohli, bylo sedět v hlavách svých dětí a poslouchat.

„Tak mě polib,“ řekla mu.

Otřásli se.

Howie ji pohladil po tváři.

… Otřásli se, až se země kolem nich zachvěla. …

Pokročila k němu blíž a přitiskla své usmívající se rty na jeho.

… V betonu, který je před osmnácti lety odřízl od světa, se objevily praskliny. Dost! zařvali do uší svých dětí, dost! Dost!

„Necítila jsi něco?“ zeptal se jí.

Zasmála se. „Jo,“ řekla. „Myslím, že země se pohnula.

Kapitola patnáctá – Trhlina

Dívky šly k vodě dvakrát.

Podruhé to bylo toho rána po noci, kdy Howard Ralph Katz potkal Jo-Beth McGuirovou. Bylo jasné ráno, ten tam byl vlhce lepkavý vzduch včerejšího večera, který sliboval, že odpoledne nebude takové horko.

Buddy Vance spal zase sám, nahoře v posteli, na které se mohli pohodlně vyspat tři. Tři v posteli – říkával (a bohužel se to provalilo a někteří to po něm i opakovali) – to je sedmé nebe. Dva – to je manželství, a peklo. Toho už měl dost na to, aby si byl jistý, že to mu nevyhovuje, ale přece jen by ráno bylo lepší, kdyby věděl, že na něj čeká žena, i kdyby to měla být jenom manželka. Jeho aférka s Ellen se nakonec ukázala příliš perverzní. Bude ji muset brzy propustit ze svých služeb. Ale v poslední době mu prázdná postel ulehčovala jeho nový ranní režim. Nebyl tu nikdo, kdo by ho svedl k tomu, aby se svalil zpátky na matraci, a tak nebylo tak těžké obléci si sportovní soupravu a rozběhnout se po cestě dolů z Kopce.

Buddymu bylo padesát čtyři let. A když kondičně běhal, cítil se na dvakrát tolik. Ale příliš mnoho z jeho vrstevníků v poslední době zemřelo, naposledy to byl jeho bývalý agent Stanley Goldhamer, a všichni zemřeli na ty samé neřesti, na kterých byl on sám stále ještě pevně závislý. Cigarety; alkohol, drogy. Ze všech jeho vášní byly nejneškodnější ženy, ale dokonce i ty pro něj představovaly potěšení, kterého si v poslední době nemohl dopřát tolik, kolik by chtěl.

Už nebyl schopný probdít celou vášnivou noc, jako když mu bylo třicet. Nedávno se mu dokonce při několika příležitostech přihodila deprimující zkušenost: a to, že nebyl vůbec schopný pohlavního styku. Teprve toto selhání ho donutilo zajít za doktorem, od kterého žádal něco na povzbuzení, nehledě na cenu.

„Nic takového není," řekl mu Tharp. Byl Buddyho lékařem už od dob jeho televizní sláva; kdy byla Show Buddyho Vance nejsledovanějším pořadem týdne a když v osm hodin večer řekl vtip, následující ráno už ho vyprávěl každý Američan. Tharp věděl, že to býval ten nejvtipnější muž, jakému v celém světě nebylo rovno.

„Ty se ke svému tělu nechováš zrovna šetrně, Buddy. A teď mi přijdeš říct, že nechceš umřít. Ty by sis chtěl takhle užívat, ještě až ti bude sto."

„Jo."

„Jestli budeš pokračovat v životě stejným způsobem, dávám ti tak možná deset let. Když budeš mít štěstí. Máš nadváhu a příliš mnoho stresu. Už jsem viděl zdravější mrtvoly"

„Hej, vtipkovat tady mám já, Lou."

„Jo, a já mám vyplňovat úmrtní listy. Takže se o sebe koukej pořádně starat, prokrista, nebo za chvíli půjdeš stejnou cestou jako Stanley."

„A ty si myslíš, že o tom nepřemýšlím?"

„Já vím, že přemýšlíš, Buddy. Já vím."

Tharp vstal a přešel na opačnou stranu stolu, kde seděl Buddy. Na zdi visela celá spousta fotografií podepsaných hvězdami, kterým radil a které léčil. Byla tu spousta slavných jmen. Většina už jich byla po smrti. Až příliš mnoho jich zemřelo předčasně. Sláva si vybrala svou daň.

„Jsem rád, že konečně dostáváš rozum. Jestli to opravdu myslíš vážně…"

„Jsem přece tady, ne? Jak to ještě můžu brát vážněji? Ty dobře víš, jak nesnáším, když se o něčem takovém mluví. Nikdy v životě jsem nevyprávěl vtipy o smrti, Lou. Víš to? Nikdy v životě. O čemkoliv jiném. O čemkoliv. Ale ne o tomhle!"

„Dřív nebo později se tomu ale budeš muset postavit."

„Tak to radši později."

„Dobře, takže ti sestavím pěkný zdravotní plán. Dieta, cvičení, fyzická práce. Ale říkám ti už teď, Buddy; nebude se ti to moc líbit!"

„Někde jsem slyšel, že smíchem si člověk prodlužuje život."

„Ukaž mi knížku, kde autor tvrdí, že komedianti žijou věčně. A já ti pak ukážu hrob se vtipem místo epitafu."

„Dobře. Takže kdy mám začít?"

„Začni už dnes. Zahoď líčidla a klaunskej nos a pokus se občas využít toho, že máš u domu bazén."

„Musí se nejdřív vyčistit."

„Tak ho nech vyčistit."

To bylo to nejjednodušší. Buddy řekl Ellen, aby zavolala údržbu bazénů, jakmile přijel domů, a následující den přišli jejich zaměstnanci a bazén vyčistili. Zdravotní plán, jak ho varoval Tharp, byl horší, ale kdykoliv jeho vůle kolísala, stačilo, aby si vzpomněl, jak občas ráno vypadá a na to, že svoji mužnou pýchu vidí, jenom když ze všech sil vtáhne břicho. A když ani to nepomáhalo, přemýšlel o smrti, ale to bral jen jako tu úplně poslední možnost.

Vždycky býval ranní ptáče, takže mu nedělalo velké problémy vstávat brzy ráno a jít si zaběhat. Ulice města byly prázdné a často se mu stávalo, že seběhl až dolů z kopce a skrz celé East Grove až do lesa, kde půda pod jeho nohama nebyla tak tvrdá jako beton a jeho udýchané lapání po dechu se mísilo jen s písní ptáků. V takových dnech běhával jenom dolů. Potom řekl Jose Luisovi, aby pro něj přijel pod kopec s limuzínou a počkal na něj, až vyběhne z lesa. V autě na něj vždycky čekal náklad ručníků a studeného čaje. A pak se vrátili zpátky do Coney Eye, jak nazval své sídlo. Návrat na čtyřech kolech byl vždycky pohodlnější. Zdraví je sice jedna věc, ale masochismus, přinejmenším na veřejnosti, to je věc druhá.

Běh měl i jiné chvályhodné účinky kromě toho, že mu splaskávalo břicho. Buddy měl něco přes hodinu na to, aby se uvolnil a popřemýšlel o věcech, které ho trápily Dnes se jeho myšlenky samozřejmě točily kolem Rochelle. Rozvod tenhle týden skončí a jeho šesté manželství se stane historií. Bude to druhé nejkratší manželství z těch šesti. Čtyřicet dva dní, které strávil se Shashi, bylo ze všech jeho manželství nejkratší a nakonec skončilo výstřelem, který mu mohl ustřelit kulky. Vždycky, když na to pomyslel, mu na zádech vyrazil studený pot. Ne že by za ten rok, co byla Rochelle jeho ženou, spolu strávili dohromady víc než měsíc. Po líbánkách, během kterých zažili pár menších překvapení, se vrátila do Fort Worth, aby si spočítala své rozvodové vyrovnání. Tohle manželství byl omyl od samého začátku. To si měl uvědomit hned, hned poprvé, kdy se při jeho představení vůbec nesmála. To představení bylo shodou okolností také první, které viděla. Ale ze všech jeho manželek, včetně Elizabeth, byla rozhodně nejatraktivnější. Její tvář byla sice jako z kamene, ale sochař, který ji tesal, musel být génius.

Když seběhl z chodníku a vnořil se do lesů, vzpomínal na její obličej. Možná, že by jí měl zavolat a poprosit ji, aby se k němu vrátila zpátky na Coney Eye a zkusila to s ním ještě jednou. Už to jednou předtím udělal, to když byla jeho ženou Diane, a potom spolu strávili nejlepší dva měsíce za všechna ta léta jejich manželství. Po těch dvou měsících se ale mezi nimi znovu objevily staré neshody Ale to byla Diane a tohle je Rochelle. Nemá smysl počítat s tím, že se všechny ženy chovají ve stejných situacích stejně. Všechny jsou nádherně odlišné. Muži jsou proti nim tupá smečka. Jsou blbí a myslí jen na jedno. V příštím životě by se chtěl narodit jako lesbička.

Někde v dálce zaslechl smích: nepochybně to bylo chichotání mladých děvčat. Takhle po ránu bylo divné slyšet v lese dívčí smích. Zastavil se a poslouchal, jestli se neozve znovu, ale v ovzduší jako by se ztratily úplně všechny zvuky: dokonce i ptáci přestali zpívat. Jediné zvuky které slyšel, byly zvuky jeho vlastního těla a práce vnitřností. Copak si ten smích jenom představoval? To bylo docela možné, protože myslel na ženy pořád. Ale když se chystal

otočit a vyběhnout ven z lesa, ten smích se ozval znovu a zároveň se téměř neskutečně proměnil, jako by ten hlas pohyboval celým lesem. Listí na stromech se při tom zvuku hýbalo a sluneční svit byl jasnější. A víc než jen to: ten zvuk změnil i směr samotného slunce. Před chvílí, když bylo ticho, bylo sluneční světlo bledé, neboť jeho zdroj sotva vycházel nad obzorem. Ale při zvuku toho smíchu se jeho paprsky rozzářily jako by bylo poledne, a jasně ozařovaly listy.

Buddy tak strnul, že si ani nebyl jistý, jestli má věřit nebo nevěřit svým vlastním očím. Prostě tam stál, fascinovaný, jako kdyby se díval na ženskou krásu. Teprve když se ten smích ozval potřetí, uvědomil si, odkud přichází, otočil se a rozběhl se v jasném slunci tím směrem.

Po pár metrech zahlédl před sebou mezi stromy nějaký pohyb. Holá kůže. Uviděl dívku, jak si svléká spodní prádlo. Za ní stála další dívka, tentokrát nesmírně atraktivní blondýna, a začínala se svlékat také. Buddy instinktivně věděl, že nejsou tak úplně skutečné, ale přesto se stále přibližoval velmi opatrně, protože se bál, že je vyplaší. Může vlastně vyplašit přeludy? Rozhodně to nechtěl riskovat: ne teď, když se mu naskýtal tak pěkný pohled. Ta blondýna byla poslední, která se svlékla. Kromě ní tu byly ještě tři dívky které se už brodily vodou jezera, která se mihotala na samé hranici skutečnosti. Vlnky házely záblesky světla na tvář té blondýny – ty tři jí říkaly Arleen a volaly na ni. Buddy přebíhal od stromu ke stromu a dostal se až na pár metrů k okraji jezera. Arleen už byla ve vodě až po stehna. Ačkoliv se sklonila, aby nabrala vodu do dlaní a ošplíchala si tělo, ta voda byla vlastně skoro neviditelná. Ty dívky které už plavaly hlouběji než ona, vypadaly jako by pluly ve vzduchu.

Duchové, napadlo ho podvědomě. Tohle jsou duchové. Špehuju tady minulost. To, na co se dívám, už se jednou stalo. Ta myšlenka mu zároveň naznačila, že se může přestat skrývat. Pokud soudil správně, pak ty dívky mohly každou chvíli zmizet a on se na ně chtěl ještě předtím dosyta vynadívat.

Na travnatém břehu nebyla ani známka po šatech, které dívky odhodily a také nezpozoroval nic, co by naznačovalo, že ho viděly.

„Nechoď moc daleko," zavolala na kamarádku jedna z těch čtyř. Ale ta její radu ignorovala. Teď už plavala dál od břehu a její nohy se rytmicky roztahovaly a přibližovaly roztahovaly a přibližovaly Buddy si nemohl vzpomenout nižádný víc erotizující pohled, který by viděl od doby svých pubertálních snů. Teď ho úplně fascinoval pohled na tyhle dívky plující ve třpytivém vzduchu. Jejich těla byla trochu rozmazaná v elementu, který je nadnášel, ale Buddy přesto viděl každý detail.

„Teplá!" zaječela ta dobrodružka, která teď v dost velké dálce šlapala vodu. „Tady je ta voda teplá!"

„Kecáš!"

„ Tak si to pojďte vyzkoušet!"

Tahle slova v Buddym vyvolala další touhu. Tolik už toho viděl. Má se jich zkusit dotknout?" Jestli ho nemohly vidět – a bylo zřejmé, že nemohly – co by bylo špatného na tom, kdyby se k ním přiblížil natolik, aby je mohl pohladit podél páteře?

Když vstoupil do jezera, voda nevydala žádný zvuk. Dokonce ani když se brodil hlouběji, ji na svých kotnících a stehnech necítil. Nicméně Arleen nadnášela dobře. Arleen plavala na povrchu jezera, vlasy měla rozprostřené kolem hlavy a její pomalá tempa ji od něj ještě víc vzdalovala. Buddy spěchal za ní. Voda ho nijak nebrzdila a tak překonal v několika vteřinách polovinu vzdálenosti, která je dělila. Šel s rukama nataženýma před sebou a oči upíral jen na růžovou barvu jejích rozvírajících se nohou.

Ta odvážná dívka začala uprostřed jezera něco křičet, ale on ji ignoroval. Myslel jen na to, jaké to bude, až se dotkne Arleen. Až se jí dotkne dlaní a ona se nebude vzpírat, ale pokračovat v plavání. Ve spěchu o něco zakopl. Upadl dopředu, ruce stále natažené k Arleen. To zakopnutí mu ale vrátilo smysly natolik, aby zaslechl ty výkřiky uprostřed jezera. Už to nebyly výkřiky radosti, ale hrůzy Buddy zvedl hlavu. Dvě plavkyně se před ním v jasném vzduchu topily. Tváře měly obrácené k obloze.

„Oh, můj Bože," řekl.

Topily se. Před chviličkou si řekl, že to jsou duchové, aniž by ho napadlo, co to slovo doopravdy znamená. A teď tu byla ta strašná pravda. V těchto přízračných vodách se utopila čtyři děvčata. Špehoval čtyři mrtvé.

Zachvátil ho pocit odporu k sobě samému a chtěl se vrátit, ale teď se už musel podívat na konec té tragédie.

Všechny čtyři na tom teď byly stejně, zmítaly se ve vzduchu a tváře jim tmavly protože se nemohly nadechnout. Jak je to možné? Vypadalo to, že se topí ve vodě necelý metr a půl hluboké. Že by je strhl nějaký proud? Zdálo se to nepravděpodobné. Voda byla poměrně mělká a dokonale klidná.

„Pomozte jim…" slyšel se říkat. „Proč jim někdo nepomůžete?"

A jako by jim mohl pomoci sám, rozběhl se k nim. Arleen k němu byla nejblíž. Z její tváře zmizela veškerá krása. Vystřídalo ji zoufalství a hrůza. Náhle se zdálo, že její rozšířené oči něco ve vodě pod ní zahlédly. Přestala zápasit a na její tváři se objevil výraz odevzdanosti. Vzdávala se života.

„Ne," zamumlal Buddy a natáhl se k ní, jako by ji jeho ruce mohly vyzvednout z minulosti a vrátit ji zpátky životu. A v té chvíli, kdy se jeho ruce dotkly jejího těla, věděl, že tohle jim bude oběma osudné. Bylo už ale příliš pozdě litovat. Země pod nimi se zatřásla. Podíval se dolů. Uviděl, že pod ním je tenoučká vrstva země, na které rostla tráva. Pod hlínou byla šedá skála. Nebo to snad byl beton? Ano! Beton! Na tomto místě byla kdysi díra do země a teď se před jeho očima tříštila a praskala betonová pečeť, kterou ji někdo před lety uzavřel.

Podíval se zpátky k okraji jezera a pevné půdy ale mezi ním a bezpečím se už otevřela mezera, do které se sotva půl metru od jeho nohou začala sypat betonová tříšť. Z podzemí stoupal ledový vzduch.

Ohlédl se zpátky na plovoucí dívky ale ty už pomalu bledly. Ještě v jejich tvářích zahlédl ten samý výraz: oči v sloup ukazovaly jen bělmo a otevřená ústa, jako by chtěla vypít pohár smrti až do dna. Neutopily se v té mělké vodě, teď už to chápal. Když si sem tenkrát přišly zaplavat, byla tu jáma a ta je pohltila stejně, jako teď chtěla pohltit jeho. Je

nalákala na vodu a jeho na přelud.

Začal ječet a volat o pomoc a v zemi pod ním se hromadila síla, až se beton pod jeho nohama začal drolit na prach. Možná, že ho uslyší někdo, kdo jako on chodí brzy ráno běhat a přijde mu na pomoc. Ale rychle, muselo by to být rychle.

Co to tady kecá? A zrovna on, pro něhož bylo kecání povoláním. Nikdo sem nepřijde. Umře tady Do prdele, umře tady.

Trhlina mezi ním a pevnou zemí se povážlivě rozšířila, ale jeho jediná naděje na záchranu byla skočit. Musí být rychlý, než se ten beton pod ním sesype do té jámy a vezme ho s sebou. Buďto teď, nebo nikdy.

Skočil. A byl to dobrý skok. Ještě pár centimetrů a byl by se dostal do bezpečí. Ale těch pár centimetrů mu přece jen chybělo. Ruce mu hrábly do prázdna těsně u druhého okraje a on spadl do jámy.

Jednu chvilku mu slunce svítilo na hlavu. A v příští chvíli se propadl do tmy ledové tmy a řítil se jí spolu s hrudkami betonu, které s ním tuhle poslední cestu sdílely. Jak padal, slyšel, jak se rozbíjejí o skály, ale nakonec si uvědomil, že to je on, kdo dělá ten hluk. To, co slyšel, když padal, byl zvuk jeho lámajících se kostí a páteře. A padal a padal.

Kapitola šestnáctá – Příběh o koupajících se dívkách

Pro Howieho začal den dřív, než by obvykle uvítal po tak krátkém spánku, ale když už se probudil a zacvičil si, cítil, jak je dobré být vzhůru. Ležet v posteli, když je venku tak krásné ráno, by byl zločin. Koupil si v automatu sodu a posadil se u okna. Díval se na oblohu a přemýšlel o tom, co mu přinese další den.

Omyl, nepřemýšlel vůbec o dalším dni. Myslel na Jo-Beth. Jedině na Jo-Beth. Na její oči, úsměv její hlas, pleť a tajemství. Díval se na oblohu a viděl ji. Byl jí posedlý.

Tohle se mu stalo poprvé. Nikdy předtím nezažil takhle silný pocit, jaký se ho zmocnil teď. Dvakrát se v noci probudil zalitý potem. Nepamatoval si sice, co se mu zdálo, ale určitě v tom snu byla ona. Jak by tam nemohla být? Musí ji jít najít. Každá hodina bez ní mu připadala ztracená, každá chvilka, kdy ji neviděl, byla zbytečná.

Když se předchozí noci loučili, řekla mu, že v Butrick's pracuje po večerech a v obchodě s knihami ve dne. Když projde celé Centrum, nebude tak těžké to najít. Popadl sáček s koblihami, aby nějak zaplnil tu hladovou díru, kterou cítil místo žaludku. Na tu druhou díru, tu, kterou si sem přijel vyléčit, teď vůbec nemyslel. Procházel mezi řadami obchodů a hledal ten její. Nakonec to místo našel, mezi psím holičstvím a realitní kanceláří. Ale jako většina ostatních obchodů byl i tenhle zavřený a podle cedule, která visela na dveřích, bude trvat ještě tři čtvrtě hodiny než otevře. Posadil se, vyhříval se na stále teplejším slunci, jedl a čekal.

První, co ji napadlo, když ráno otevřela oči, bylo nejít dnes do práce a jít hledat Howieho. Události včerejší noci ji celou noc pronásledovaly ve snech, pokaždé trochu jiné, jako by jich bylo několik, několik možností z toho samého šuplíku. Ale mezi tolika možnostmi nebyla ani jedna, ve které by se nějak nevyskytl on. Čekal na ni od té doby, kdy poprvé nabrala dech. To věděla jistě. Nějakým nepochopitelným způsobem věděla, že ona a Howie patří dohromady.

Věděla dobře, že kdyby jí něco takového vyprávěla přítelkyně, sama by jí zdvořile řekla, že asi blázní. Ne, že by se jí taková náhoda už párkrát nestala. Například už se jí několikrát stalo, že zapnula rádio, zrovna když hráli určitou písničku. Ale když ji poslouchala, věděla, že ta píseň jenom odpoutává její pozornost od nepěkné reality. A věděla, že každý den svého života hraje oběť téhle reality. Její matka žila jako ve vězení – ve vězení domova i minulosti – a mluvila, jen když sebrala dostatek vůle mluvit. Tehdy mluvila o svých nadějích a o přátelích, s kterými své naděje sdílela. Až do dnešního dne tenhle smutný pohled udržoval romantické pocity a vůbec všechny pocity které kdy Jo-Beth měla, stranou.

Ale to, co se stalo mezi ní a tím klukem z Chicaga, neskončí tak, jak skončila aféra její matky. Ta zůstala opuštěná a tím mužem tak pohrdala, že ani nikdy nevyslovila jeho jméno. Jestli jí její pravidelné návštěvy kostela, které důsledně dodržovala, vůbec něco daly tak to bylo vědomí, že zjevení přichází v nejméně očekávaném okamžiku. Přichází k takovým lidem, jako byl nějaký Joseph Smith, žijící na farmě v Palmyře v New Yorku. Tomu anděl zjevil tajemství Knihy mormonů. A proč tedy ne jí, za neméně obyčejných okolností? Přišlo, když překročila práh Butrick's Steak House a když stála na parkovišti s klukem, kterého znala odevšad a odnikud.

Tommy-Ray byl v kuchyni. Pohled, kterým si ji změřil, byl stejně pronikavý jako vůně kávy, kterou si vařil. Vypadal, jako kdyby spal v šatech, které měl na sobě.

„Přišel jsi pozdě?" řekla.

„Oba jsme přišli pozdě."

„Ne tak docela," opáčila. „Já jsem přišla před půlnocí."

„Ale nespala jsi."

„Moc ne."

„Byla jsi vzhůru. Slyšel jsem tě."

Věděla, že to není pravděpodobné. Jejich ložnice byly na opačných koncích domu a ani kdyby šel po chodbě do koupelny nemohl by ji slyšet.

„No?" řekl.

„No co?"

„Tak něco řekni."

„Tommy?" V jeho otázkách zněl naléhavý tón, který ji znepokojil. „Co je to s tebou?"

„Slyšel jsem tě," řekl znovu. „Slyšel jsem tě celou noc. Minulou noc se ti něco stalo, ne?"

Nemohl přece vědět o Howiem. O tom, co se stalo ve Steak House, věděla jenom Beverly a ta by to nikomu neřekla, i kdyby chtěla. Na to měla příliš mnoho vlastních tajemství. A kromě toho, co by mohla říct? Že na ni ten kluk u večeře dělal oči? Že se na parkovišti líbali? A co je vůbec Tommymu do toho?

„Včera večer se něco stalo," řekl znovu. „Cítil jsem nějakou změnu. Ale ať už čekáme na cokoliv… ke mně to nepřišlo. Takže to muselo přijít k tobě, Jo-Beth. Ať je to co chce, přišlo to k tobě."

„Uděláš mi taky kávu?"

„Odpověz mi."

„A na co?"

„Co se stalo?"

„Nic."

„Lžeš mi," spíš konstatoval než vyčítal. „Proč mi lžeš?"

To byla rozumná otázka. Nestyděla se za Howieho ani za to, co k němu cítila. A každé vítězství i porážku za celých osmnáct let sdílela s Tommy-Rayem. Věděla, že její tajemství nikomu nepoví, ani mámě, ani pastoru Johnovi. Ale teď se na ni díval nějak divně. Nevěděla, co si má o tom jeho pohledu myslet. A pořád mluví o tom, že ji celou noc slyšel. Copak poslouchal za dveřmi?

„Musím jít do práce," řekla. „Nebo přijdu opravdu pozdě."

„Půjdu s tebou," řekl jí.

„A proč?"

„Odvezu tě."

„Tommy…"

Usmál se na ni. „Co je špatného na tom, když tě bráška odveze?" zeptal se. Tohle divadýlko ji skoro dojalo. Přikývla na souhlas a zároveň uviděla, jak se mu úsměv ztratil ze rtů.

„Musíme jeden druhému důvěřovat," řekl, když už seděli v autě a jeli k Centru. „Jako vždycky"

„Já to vím."

„Protože spolu jsme silní, že jo?" Strnulým pohledem se díval z okna. „A já se teď potřebuju cítit silně."

„Ty se potřebuješ především pořádně vyspat. Pojď, odvezu tě domů. Nevadí, když přijdu pozdě."

Záporně potřásl hlavou. „Já ten barák nesnáším," řekl nakonec.

„To bys neměl říkat."

„Je to pravda. Oba ho nesnášíme. Straší mě i ve snu."

„To není tím domem, Tommy"

„Ale je. Je to ten dům a máma a to, že žijeme v tomhle zkrveným městě. Jen se podívej!" Najednou zuřil. „Jen se podívej kolem. Nechce se ti celý tohle město roztrhat na cucky?" Teď už křičel vysokým hlasem, který jí ve stísněném prostoru auta rval uši. „Já vím, že chce," řekl a díval se na ni rozšířenýma a divokýma očima. „Nelži mi, sestřičko."

„Nejsem malá, Tommy" řekla.

„Já jsem o třicet pět vteřin starší, takže jseš moje malá sestřička," řekl jí. Tohle si vždycky říkali jako vtip. A najednou to byla hra o to, kdo je silnější. „Jsem v týhle díře o třicet pět vteřin dýl."

„Nemluv tak hloupě," řekla mu a zastavila auto. „Tohle nebudu poslouchat. Můžeš vypadnout a jít pěšky."

„Chceš, abych to vykřikoval na ulici?" zeptal se jí. „Já to udělám. Nemysli si, že ne. Budu řvát, až se ty zatracený baráky kolem rozpadnou!"

„Chováš se jako blbec," řekla mu.

„No, tak tomu říkám slovo, které moje malá sestřička nevypustí z úst tak často," řekl se zjevným uspokojením. „Dneska ráno se něco stalo s námi oběma."

A měl pravdu. Zjistila, že ji jeho hněv popouzí způsobem, jaký nikdy předtím nezažila. Byli sice dvojčata a v mnoha věcech si byli podobní, ale on byl vždycky rebelantštější než ona. Ona hrála dokonalou dceru a tajila v sobě pohrdání, které v sobě cítila při pohledu na pokrytecké Grove, protože i její máma, která byla sama obětí Groveských pomluv, stále ještě potřebovala, aby ji místní obyvatelé uznávali. Ale bývaly doby, kdy Tommy-Rayovi záviděla jeho otevřené pohrdání a toužila plivnout do očí celému městu tak, jak to dělal on. Jenže on věděl, že se mu kvůli jeho úsměvu odpustí všechno. Všechna ta léta pro něj byla snadná. Jeho proslovy, ve kterých odsuzoval město, byly jen čistým narcisismem. Měl hrozně rád, když se na něj lidé dívali jako na rebela. A právě teď tohle jeho chování kazilo ráno, které si ona chtěla užít.

„Večer si promluvíme, Tommy" řekla mu.

„Určitě?"

„Teď jsem ti to řekla, ne?"

„Musíme si navzájem pomáhat."

„Já vím."

„A obzvlášť teď."

Tommy-Ray náhle ztichl, jako by všechnu svoji zuřivost a energii ze sebe vychrlil v jediném dechu.

„Bojím se," řekl velmi tiše.

„Není tu nic, čeho by ses měl bát, Tommy Jsi prostě unavený. Měl by ses jít domů vyspat."

„Jo."

Byli teď už u Centra. Ani se neobtěžovala zaparkovat auto. „Jeď domů," řekla mu. „Lois mě večer odveze."

Když se už chystala vystoupit, chytil ji pevně za rameno. Jeho prsty se jí zaryly do paže, až to zabolelo.

„Tommy…" řekla.

„Myslíš to vážně?" zeptal se. „Nemáme se čeho bát?"

„Ne," ujistila ho.

Naklonil se, aby ji políbil.

„Věřím ti," řekl a jeho rty byly velmi blízko jejích. Zorné pole jí zaplnil jeho obličej. Jeho ruka jí svírala paži, jako

kdyby ji vlastnil.

„Dost, Tommy," řekla a uvolnila si ruku. „Jeď domů."

Vystoupila a práskla dveřmi, místo aby je zavřela. Schválně se na něj vůbec neohlédla.

„Jo-Beth."

Před ní stál Howie. Při pohledu na něj jí poskočilo srdce. Za sebou uslyšela zatroubit auto a ohlédla se. Zjistila, že Tommy-Ray neodjel a auto teď blokovalo cestu několika dalším vozidlům. Tommy-Ray ji pozoroval, natáhl se ke dveřím a vystoupil. Troubení aut zesílilo. Někdo na něj začal řvát, aby vypadl z cesty, ale on všechny ignoroval. Jeho pozornost se soustředila na Jo-Beth. Bylo už příliš pozdě naznačit Howiemu, aby šel pryč. Výraz Tommyho tváře jí řekl, že z Howieho blaženého úsměvu celou situaci pochopil.

Ohlédla se zpátky na Howieho. Cítila se zoufale.

„A to se podívejme, kohopak tu máme," uslyšela Tommyho říkat za svými zády

Nebylo to zoufalství. Byl to strach.

„Howie…" chtěla říct.

„Kriste, já jsem byl ale blbec," pokračoval Tommy-Ray.

Ohlédla se a pokusila se na něj usmát. „Tommy" řekla. „Chci, aby ses seznámil s Howiem."

Nikdy předtím neviděla na tváři Tommyho-Raye takovýhle výraz. Nikdy ani netušila, že jeho rysy jsou schopné skrývat tolik zloby.

„Howie?" zeptal se jí. „To jako Howard?"

Přikývla a pohlédla zpátky na Howieho. „Seznam se s mým bratrem," řekla mu. „Je to moje dvojče. Howie, tohle je Tommy-Ray."

Oba pokročili blíž k sobě, aby si potřásli rukama, a tak už se nemusela otáčet, aby je viděla oba. Teď stáli blízko sebe před ní. Slunce svítilo na oba stejně, ale Tommymu, přestože byl pěkně opálený, zdaleka nelichotilo. Přes svoji zdravou slupku vypadal nemocně. Oči měl bez lesku a zapadlé a jeho pleť byla přes lícní kosti a spánky příliš napjatá. Vypadá jako mrtvý, napadlo Jo-Beth bezmyšlenkovitě. Tommy-Ray vypadá jako mrtvý.

Ačkoliv Howie natáhl ruku, aby si jí potřásl s Tommym, ten ji ignoroval a náhle se otočil ke své sestře.

„Později," řekl, až příliš tiše.

Jeho hlas skoro zanikl v té záplavě stížností nespokojených řidičů, ale ona v něm dobře rozeznala hrozbu. Potom se otočila vrátil se do auta. Neviděla sice okouzlující úsměv na jeho tváři, ale mohla si ho dost dobře představit. Zlatý chlapec, pozvedající ruce nad hlavu v omluvném gestu podrobení se a vědoucí, že mu jeho odpůrci nakonec musejí odpustit.

„Co to mělo znamenat?" zeptal se Howie.

„To nevím. Choval se divně už od…"

Chtěla už říct, už od včerejška, ale najednou ji napadlo, že skvrny na jeho kráse, které před chvílí viděla, tam musely být odjakživa, jenže si jich – stejně jako zbytek světa – nikdy nevšimla, protože se stejně jako ostatní nechala oslnit jeho úsměvem.

„Nepotřebuje pomoc?" zeptal se jí Howie.

„Myslím, že bude lepší, když si ho nebudeme všímat."

„Jo-Beth!" zavolal ji kdosi. Blížila se k nim žena středního věku. Její rysy i oblečení byly žalostně jednoduché.

„To byl Tommy-Ray?" zeptala se ještě v chůzi.

„Ano."

„Nikdy se tu nezastaví na kus řeči." Zastavila se kousek od Howieho a prohlížela si ho s výrazem údivu. „Půjdeš do obchodu, Jo-Beth?" zeptala se, aniž by z něj spustila oči. „Už jsme měli dávno otvírat."

„Už jdu."

„A tvůj přítel nepůjde?" zeptala se ta žena.

„Ach, ano… promiň… Howie… tohle je Lois Knappová."

„Paní Knappová," zdůraznila ta žena, jako kdyby byl její manželský stav nějaký talisman na ochranu před neznámými mladíky.

„Lois… tohle je Howie Katz."

„Katz?" zeptala se paní Knappová. „Katz?" Konečně odvrátila od Howieho oči a začala studovat ciferník svých hodinek. „Jdeš o pět minut pozdě," řekla.

„To nevadí," řekla Jo-Beth. „Stejně před polednem nikdy nikdo nepřijde."

Paní Knappová vypadala, že ji tahle řeč šokovala.

„Práce pro našeho Pána se nemá brát na lehkou váhu," poznamenala nakonec. „Pospěš si, prosím." A pak odplula pryč.

„Legrační paní," komentoval to Howie.

„Není tak hrozná, jak se tváří."

„Snad ne."

„Už abych šla."

„Proč?" řekl Howie. „Je krásný den. Mohli bychom někam jít a využít toho, že svítí slunce."

„Zítra a pozítří bude taky krásně. Tohle je Kalifornie, Howie."

„Pojď se mnou."

„Počkej, nejdřív si musím udobřit Lois. Nechci být s každým na kordy. Máma by byla vzteklá."

„Tak kdy?"

„Co kdy?"

„Kdy budeš mít volno?“
„Ty se jen tak nevzdáváš, že ne?“
„Ne.“
„Řeknu Lois, že jdu domů, abych dnes odpoledne mohla ošetřovat Tommyho-Raye. Řeknu jí, že mu je špatně. Stejně budu lhát jenom napůl. A pak za tebou přijdu k motelu. Co ty na to?“
„Slibuješ?“
„Slibuju.“ Chtěla odejít, ale pak se zeptala: „Co je ti?“
„Ty nechceš… nechceš mě… políbit… takhle na veřejnosti, co?“
„To určitě ne.“
„A co takhle v soukromí?“
Ucouvla a řekla mu, aby nemluvil tak nahlas.
„Tak řekni, že ano.“
„Howie.“
„Řekni, že ano.“
„Ano.“
„ Vidíš? Ani to nebolelo.“

Později to ráno, když spolu s Lois seděla v jinak opuštěném obchodě s knihami a usrkávala ze sklenice ledovou vodu, Lois se jí zeptala:
„Ten Howard Katz.“
„Co má být?“ zeptala se Jo-Beth a v duchu se připravovala vyslechnout přednášku o tom, jak se má chovat k příslušníkům druhého pohlaví.
„Nemohla jsem si vzpomenout, odkud to jméno znám.“
„A teď už jste si vzpomněla?“
„Kdysi tu žila jedna žena. Hodně dávno,“ řekla a pak začala soustředěně utírat kolečko vody které na pultě zůstalo po sklenici. Její mlčení a zarputilost, se kterou utírala tu malou loužičku, Jo-Beth naznačilo, že o tomto tématu s radostí přestane mluvit, pokud se Jo-Beth už na nic nezeptá. Ale přesto cítila povinnost o tom začít mluvit. Proč?
„Byla to vaše přítelkyně?“ zeptala se jí Jo-Beth.
„Moje ne.“
„Tak mámy?“
„Ano,“ řekla Lois a stále se ještě věnovala leštění pultu, i když už byl dávno suchý.
„Ano. Byla to jedna z přítelkyň tvé matky.“
Najednou jí svitlo.
„Jedna z těch čtyř,“ řekla Jo-Beth. „Byla to jedna z těch čtyř.“
„Myslím, že byla.“
„A měla děti?“
„ Víš, už si nevzpomínám.“
Tohle byl asi okamžik, kdy se žena s takovými zásadami jako Lois nejvíc přiblížila lhaní. Jo-Beth na ni ale nepřestávala naléhat.
„Pamatuješ se dobře,“ řekla jí. „Řekni mi to, prosím tě.“
„Ano. Snad se pamatuji. Měla chlapce.“
„Howarda.“
Lois přikývla.
„Víš to jistě?“
„Ano. Vím to jistě.“
Teď to byla Jo-Beth, kdo zmlkl. V duchu si znovu promítala události posledních dní ve světle tohoto nového objevu. Jak spolu souvisejí její sny, příchod Howieho a nemoc Tommy-Raye? A jak to všechno souvisí s příběhem, který slyšela v nejméně deseti verzích: ten příběh o koupajících se dívkách, který skončil smrtí, šílenstvím a dětmi?
Máma to možná bude vědět.
Kapitola sedmnáctá – Budoucnost protikladů
Řidič Buddyho Vance, Jose Luis, čekal na dohodnutém místě padesát minut a nakonec ho napadlo, že se jeho zaměstnavatel musel rozhodnout vyběhnout nahoru do kopce. Zavolal z auta do Coney Eye. V domě byla Ellen, ale jeho šéf nikde. Chvíli se dohadovali o tom, co bude nejlepší, a nakonec se usnesli na tom, že Jose počká u auta ještě deset minut a pak pojede zpátky cestou, kterou by se jejich šéf pravděpodobně vydal zpátky domů.
Jose ho ale nikde po cestě nepotkal. Zavolal zase Ellen a ta mu řekla, že se ještě nevrátil. Znovu probrali všechny možnosti a Jose se přitom taktně vyhýbal té nejpravděpodobnější: a sice té, že jeho šéf pravděpodobně někde potkal nějakou dámskou společnost. Po šestnácti letech ve Vancových službách už věděl, že šéfovy úspěchy u žen hraničí s nadpřirozenem. Věděl, že se vrátí domů, až když dosáhne svého.

Buddyho to vůbec nebolelo. Byl za to vděčný, ale nechtěl podvádět sám sebe tím, že by si zapíral pravý význam té bezbolestnosti. Jeho tělo bylo určitě tak zřízené, že jeho mozek to prostě vzdal a vypnul signály bolesti.
Tma, která ho obklopovala, byla dokonale černá. Neviděl vůbec nic. Nebo možná oslepl. Možná si při pádu vyrazil oči. Ať už byl důvod jakýkoli, Buddy nic neviděl ani necítila vznášel se. A zatímco se vznášel, počítal. Za prvé, kolik času potrvá Josemu Luisovi, než si uvědomí, že se jeho šéf nevrátí: nejvýš dvě hodiny Jeho pravidelný okruh lesem

není tak těžké projít. A když přijdou až k trhlině v zemi, okamžitě je musí napadnout, kde je. Než nastane poledne, slezou pro něj sem dolů. A než skončí odpoledne, vynesou ho nahoru a pospravují mu kosti.

Snad už bude poledne.

Jediný způsob, jak počítat čas, bylo počítat údery svého srdce, které slyšel v hlavě. Začal počítat. Kdyby měl nějaké ponětí o tom, jak dlouho trvá minuta, možná by mohl odhadovat čas a až napočítá do šedesáti, bude vědět, že už žije hodinu. Ale ještě ani nezačal počítat, když se mu do mozku vplížila další myšlenka.

Jak dlouho jsem to žil, napadlo ho. Ne jen dýchal nebo existoval, ale doopravdy žil? Padesát čtyři let. Kolik je to týdnů? Kolik hodin? Radši to spočítám za jeden rok, to je jednodušší. Jeden rok je tři sta šedesát dní, plus minus pár dní. Řekněme, že třetinu toho prospal. Sto dvacet dní strávil v dřímotě. Ach bože, už mu toho moc nezbývá. Půl hodiny denně na záchodě. Tak to je dalších sedm a půl dne v roce, které strávil na záchodě. A holení a sprchování se, to je dalších deset dní. A u jídla proseděl dalších třicet nebo čtyřicet dní. A všechno tohle krát padesát čtyři…

Začal vzlykat. Dostaňte mě odsud, zamumlal pro sebe. Prosím tě, Bože, dostaň mě odsud a já budu žít, jak jsem nikdy nežil. Každičkou hodinu, minutu (dokonce i spánek a vysedáváni na záchodě) se budu snažit porozumět, abych se, až přijde druhá tma, necítil tak ztracený.

V jedenáct hodin Jose Luis nasedl do auta a jel zpátky na Kopec, aby se podíval, jestli někde na ulici nezahlédne svého šéfa. Nenašel ho a tak se zastavil ještě v bufetu v Obchodním Centru, kde po panu Vancovi pojmenovali jeden sendvič (skládal se většinou z masa), a pak v obchodě s deskami, kde jeho šéf často kupovával desky za tisíce dolarů. Když se vyptával majitele obchodu, Rydera, přišel jeden zákazník, který prohlásil, že v East Grove se něco stalo, jestli snad někoho nezastřelili?

Než Jose Luis přijel, cesta do lesa už byla zavřená a u zábran stál policista, který řídil dopravu a všem naznačoval, aby se otočili a jeli pryč.

„ Tudy nemůžete," řekl Josemu. „Cesta je uzavřená."

„Co se stalo? Koho zastřelili?"

„Nikoho nezastřelili. V cestě je trhlina."

Jose Luis už byl ale venku z auta a díval se za policistu směrem k lesu.

„Můj šéf," řekl, protože věděl, že nepotřebuje jmenovat vlastníka limuzíny, „dneska ráno tam šel běhat."

„No a?"

„Ještě se nevrátil."

„A sakra. Radši pojďte se mnou."

Prošli mezi stromy. Všude bylo ticho, které rušily jen málo souvislé zprávy, které se ozývaly z policejní vysílačky. On si jich ale nevšímal. Nakonec se stromy rozestoupily a oni vyšli na mýtinu. Několik policajtů v uniformách stálo okolo zábran, aby každému zabránili ve vstupu. Jose Luis ale měl průvodce. Země pod jeho nohama byla popraskaná a praskliny se ještě rozšiřovaly když ho ten policista vedl na místo, kde stál jeho nadřízený, který se díval na popraskanou zem. Ještě dlouho předtím, než přišli na to místo, Jose Luis věděl, co uvidí. Prasklina na cestě a ty, které překračoval, než se sem dostal, byly jen následkem daleko větší události: byla tu dobře třímetrová trhlina, která zela do neproniknutelné tmy.

„Co chce?" chtěl vědět policistův šéf a kývl rukou ve směru, kde stál Jose Luis. „Snažíme se to utajit."

„Buddy Vance," řekl mu na to jeho podřízený.

„A co je s ním?"

„Je nezvěstný," řekl Jose Luis.

„Šel si zaběhat," vysvětloval policista.

„Nech to říct jeho," zarazil ho jeho šéf.

„Chodí tady běhat každé ráno. Jenže dneska se nevrátil."

„Buddy Vance?" zeptal se policistův šéf. „Ten komik?"

„Jo."

Odvrátil pohled od svého podřízeného i od Joseho a zadíval se zase do té trhliny

„Ach Bože," řekl.

„Jak je to hluboký?" zeptal se ho Jose Luis.

„Cože?"

„Ta trhlina. Jak je hluboká?"

„To není trhlina. To je pořádná propast. Před minutou jsem tam hodil kámen. Pořád ještě čekám, až dopadne na dno."

Buddy si jen pomalu uvědomoval, že je sám. Ta myšlenka se jen pomalu odpoutávala, jako vzpomínka, jako bahno ze dna jeho mozku. Opravdu si nejdřív myslel, že to je vzpomínka na písečnou bouři, která ho během jeho třetích líbánek uvěznila v Egyptě. Ale tady byl ztracený a sám a to tenkrát nebyl. A nebyl to písek, co ho štípalo do očí, ani vítr, který mu hučel do uší. Tady to byla úplně jiná moc, trochu méně přirozená než bouře a uvězněná tady v té skalnaté díře tak, jak nemohla být nikdy uvězněná bouře. Nad sebou viděl díru, kterou spadl dolů. Táhla se vysoko nad ním ke sluncem osvětlené obloze, ale byla tak daleko, že na něj nepůsobila nijak uklidňujícím dojmem. Ať už byli v tomhle místě duchové jací chtěli, určitě pocházeli z doby kdy lidé jeho druhu byli jen hudbou budoucnosti v uších evoluce. Ty věci byly úžasně jednoduché: jako mocnosti ohně a ledu.

Nemýlil se úplně: a přesto ve všem. Ty postavy, které se vynořily ze tmy kousek od místa, kde ležel, mu jednu chvíli připomínaly lidi, jako byl on sám, a v dalším okamžiku vypadaly jako silová pole, obkličující jedna druhou. Byly spolu

propletené jako dva hadi, které jejich kmen vyslal, aby jeden druhého uškrtili. Ten pohled mu zažehl nervy stejně jako smysly. Teď se ozvala i bolest, kterou předtím necítil. Nejdřív to byl jen malý pramínek bolesti, potom potok a nakonec záplava. Cítil se, jako by ležel na nožích, jejichž špice se mu zapichovaly mezi páteřní obratle a do vnitřností.

Byl příliš slabý na to, aby zasténal. Všechno, co mohl dělat, bylo ležet, trpět a mlčky přihlížet tomu divadlu před sebou a doufat, že ho rychle spasí smrt, že ho vysvobodí z té bolesti. To je nejlepší smrt, napadlo ho. Bezbožný parchant, jako je on, nemá žádnou naději na vykoupení, ne, pokud se všechny svaté knihy nemýlí a pokud bezbožníci, opilci a hříšníci nakonec přece jen nepřijdou do nebe. To radši umřu, a budu to mít za sebou. Tady je konec všech vtipů.

Chci umřít, přemýšlel v duchu.

A při té myšlence zahlédl, že jedna z těch dvou bojujících bytostí před ním se k němu otočila. V té bouři uviděl tvář. Měla plnovous a byla tak napuchlá přemírou emocí, že se tělo, které k ní patřilo, zdálo žalostně maličké, jako tělo nemluvněte: obrovská lebka s prázdnýma očima. Hrůza, která ho zachvátila, když se na něj ta bytost podívala, byla ničím proti hrůze, kterou pocítil, když se k němu natáhly její paže. Chtěl se odplížit někam do nějaké díry a uniknout tak doteku prstů toho ducha, ale jeho tělo nebylo schopno ani toho nejmenšího pohybu.

„Já jsem Jaff," uslyšel říkat toho vousatého ducha. „Dej mi svou mysl. Chci terata."

Když se konečky prstů dotkly Buddyho obličeje, cítil, jak jeho hlavou a tělem prošel zášleh síly bílý jako blesk, kokain nebo sperma. Jeho tělo se neskládalo jen ze zlámaných kostí a rozervaného masa. Přes všechny jeho chyby v něm bylo cosi, co Jaff potřeboval. Bylo v něm zákoutí, které mu mohlo prospět. Nazval to terata. Buddy neměl nejmenší potuchy co by to slovo mohlo znamenat. Ale až příliš jasně rozuměl hrůze, která ho ovládla, když do něj ten duch vstoupil. Jeho dotek byl bleskem, který si vypálil přístup do jeho nejniternějšího já. A byla to také droga, která mu v duchu předváděla veškerou hrůzu invaze toho ducha. A semeno? To také. Proč by z něj jinak při Jaffově násilnickém činu vyskočila ta stvůra, život, který nikdy předtím nežil?

Zahlédl ji jasně. Byla bledá a prostá. Neměla žádnou tvář, ale desítky pohyblivých nohou. Neměla ani žádnou mysl, kromě toho, že byla vždy pohotová plnit Jaffovu vůli. Vousatá tvář se při pohledu na ni rozesmála. Duch odtáhl od Buddyho prsty pustil svého nepřítele, jehož hrdlo svíral až dosud druhou rukou, vyskočil na terata a vylétl skalním komínem vzhůru ke slunci.

Zbývající duch padl zpátky na zeď jeskyně. Buddy ze svého místa toho muže zahlédl. Vypadal méně válečnicky než jeho protivník, a proto ho jejich souboj také víc poznamenal. Tělo měl zubožené a ve tváři ztrhaný a rozrušený výraz. Díval se nahoru do skalního komína.

„Jaffe!" vykřikl a jeho řev setřásl prach ze skal, o které se Buddy rozbil při svém pádu. Neozvala se žádná odpověď. Ten muž se přimhouřenýma očima zadíval na Buddyho.

„Já jsem Fletcher," řekl přívětivým hlasem. Pohnul se směrem k Buddymu. Jeho postavu obklopovalo mdlé světlo. „Zapomeň na svou bolest."

Buddy se ze všech zbývajících sil snažil říct: pomoz mi, ale nebylo to třeba. Samotná Fletcherova blízkost utišovala jeho bolesti.

„Představ si," řekl Fletcher. „Představ si své největší přání."

Umřít, pomyslel si Buddy.

Duch tu nevyslovenou odpověď zaslechl.

„Ne," řekl. „Nepředstavuj si smrt. Prosím tě, nepředstavuj si smrt. Tím se ozbrojit nemůžu."

Ozbrojit? napadlo Buddyho.

„Proti Jaffovi."

Kdo jste?

„Kdysi muži. Teď duchové. A úhlavní nepřátelé. Musíš mi pomoci. Potřebuji poslední záchvěvy tvé mysli, nebo půjdu do boje s ním nahý."

Promiň, už jsem to udělal, pomyslel si Buddy. Ty jsi přece viděl, že už si to vzal. A mimochodem, co vůbec byla ta věc zač?

„Terata? Zhmotnělé nejzákladnější obavy. Teď ho vynášejí nahoru do světa." Fletcher se znovu zadíval nahoru. „Ale teď ještě nepůjde na povrch. Den je pro něj příliš jasný."

To je ještě den?

„Ano."

Jak to víš?

„Cítím pohyb slunce, dokonce i tady Kdysi jsem toužil stát se oblohou, Vanci. A místo toho jsem dvě desetiletí prožil v temnotách a Jaff mi přitom svíral hrdlo. Teď on přenáší náš boj na povrch země a já proti němu potřebuji zbraně. Zbraně, které mi může poskytnout tvoje hlava."

Už tam nic nezbylo, řekl Buddy. Je se mnou konec.

„Podstata musí být zachována," řekl Fletcher.

„Podstata?"

„Moře snění, Podstata. Možná, že při umírání zahlédneš ostrov který tam je. Je překrásný. Závidím ti, že můžeš tak volně opustit tento svět…"

To myslíš Nebe? napadlo Buddyho. Myslíš Nebe, Ráj? Jestli je to tak, tak já nemám šanci se tam dostat.

„Nebe je jen jedním z mnoha příběhů, které se vyprávějí na březích Ephemeris. Jsou jich stovky a uslyšíš je všechny Tak se neboj. Jen mi dej trochu z tvé mysli, aby se mohla Podstata uchovat."

Kdo ji ohrožuje?

„Přece Jaff, kdo jiný?"

Buddy nikdy nebyl velký snílek. Jeho spánek, když zrovna nebyl opilý nebo zfetovaný, byl vyčerpaný a beze snů. Potom, co skončila pitka nebo soulož, usnul vždycky, jako když ho do vody hodí, jako by se tak připravoval na spánek poslední, který už byl teď nedaleko. Snažil se seč mohl, aby pochopil Fletcherova slova. Nějaké moře, pobřeží, místo, kde se vyprávějí příběhy ve kterých Nebe je jen jednou z možnosti? Jak to, že celý život o ničem takovém neslyšel?

„Znáš to," řekl mu Fletcher. „Už dvakrát v životě jsi se v Podstatě vznášel. Poprvé v noci, kdy ses narodil a podruhé tu noc, kdy jsi spal vedle té, kterou jsi miloval nade všechno ostatní. Kdo to byl, Buddy? Měl jsi přece tolik žen, mám pravdu? Která z nich pro tebe znamenala nejvíc? Oh… ale jistě. Nakonec, byla to jediná. Mám pravdu? Tvoje matka."

Jak jsi se to sakra dozvěděl?

„Řekněme, že jsem to šťastnou náhodou uhodl…"

Lháři!

„Dobře, tak se ti tedy trochu hrabu v myšlenkách. Odpusť mi to. Potřebuji pomoc, Buddy nebo mě Jaff porazí. A to přece nechceš."

Ne. Nechci.

„Tak si něco představ Dej mi něco víc než jen lítost. Něco, čím bych se mohl ozbrojit. Kdo jsou tvé idoly?"

Idoly?

„Představ si je."

Komici! Všichni komici.

„Armáda komiků? Koneckonců, proč ne?"

Buddy se při té myšlence usmál. A opravdu, proč ne? Copak nebyly doby kdy si myslel, že jeho umění by mohlo vyhnat ze světa všechno zlo? Možná, že tam, kde selhaly bomby by mohla uspět armáda pošetilých bláznů. To byla krásně nesmyslná vize.. Komici na bojištích, vystrkující zadky proti hlavním pušek a mlátící generály po hlavách gumovými kuřaty.

Z úsměvu se stal smích.

„Drž se té myšlenky," řekl Fletcher a sáhl do Buddyho mysli.

Smích ale bolel. Dokonce ani Fletcherův dotek nemohl zahnat křeče, které roztřásly Buddyho tělo.

„Neumírej!" slyšel říkat Fletcherův hlas. „Ještě ne! Kvůli Podstatě, teď ještě ne!"

Ale na to už bylo pozdě. Celé Buddyho tělo ovládal smích a bolest. Podíval se na ducha se slzami v očích.

Promiň, pomyslel si. Asi to nepůjde. Nechci ti…

Smích ho celého zkroutil.

Neměl jsi mi říkat, abych si na to vzpomněl."

„Ještě chvilku!" řekl Fletcher. „Potřebuji už jen chviličku."

Příliš pozdě. Život z něj odešel a Fletcherovi v rukách zbyla jen pára, příliš řídká na to, aby ji mohl použít proti Jaffovi.

„Zatraceně!" zaječel Fletcher na mrtvolu před sebou jako kdysi (tak strašně dávno), kdy stál a ječel na Jaffa, který ležel na podlaze v Milión de Santa Catrina. Tentokrát to ale bylo zbytečné. Buddy byl pryč. Na tváři měl zároveň tragický i komický výraz, který tam měl být. I svůj život žil stejným způsobem. A ve chvíli své smrti zajistil Palomo Grove budoucnost plnou takových protikladů.

Kapitola osmnáctá – Minuty samoty

V následujících pár dnech si čas párkrát s Palomo Grove ještě zahrál, ale žádný z jeho triků se snad žádné z jeho obětí nezdál tak zdrcující, jak se Howiemu zdálo odloučení od Jo-Beth. Nemohl se dočkat, kdy ji uvidí znovu. Minuty jeho samoty plynuly snad ještě déle než hodiny a hodiny samotné se protahovaly tak, že by se do nich snad vešly životy celých generací. Snažil se ze všech sil na to nemyslet a pokusil se odpoutat svoji pozornost tím, že šel hledat dům své matky. To přece koneckonců byl ten pravý důvod, proč sem vůbec přijel: chtěl se o sobě dozvědět něco víc a to může jen tak, že se dozví něco víc o své rodině a původu. Zatím se mu ale podařilo jen zmást sám sebe ještě víc. Nikdy by ho nenapadlo, že by mohl cítit to, co cítil včera večer – a dnes byl ten pocit dokonce ještě silnější. Náhle se mu zdálo, že na světě je všechno nádherně dokonalé a nikdy to ani nemůže být jinak. Jenže události se nakonec vyvíjely úplně opačně. Nevěděl, že je to jen hra, kterou se ho realita snaží podvést, aby potvrdila, že to, co cítí, je absolutně pravdivé.

A k tomuhle podvodu se přidal další, i když rafinovanější. Když přišel k domu, kde kdysi žila jeho matka, viděl, že se jakoby nějakým zázrakem uchoval nezměněný. Vypadal stejně jako na fotografiích, které viděl doma. Stál uprostřed ulice a nemohl se na něj vynadívat. Tady nejezdila žádná auta a nikde nebylo vidět ani žádné chodce. Tahle část Grove jako by se vznášela v dopoledním oparu a on měl pocit, jako by se jeho matka měla každou chvíli objevit v okně. Téměř ji viděl – zase jako dítě – jak se na něj dívá z okna ven. Tenhle pocit by se ho nikdy nemohl zmocnit, kdyby nebylo události včerejšího večera. To zázračné poznání v jediném střetu očí – ten pocit, který měl (a stále ještě má), že díky tomuto setkání na něj někde čeká štěstí – to všechno vytvářelo v jeho mysli další a další obrazy, které by si jindy nedokázal ani představit. Netušil ale, že tuhle možnost (ani místo, odkud jeho podvědomí znalo Jo-Beth i její význam) by ještě před čtyřiadvaceti hodinami neměl šanci pochopit. Znovu je tu smyčka. Záhadné okolnosti jejich setkání ho přivedly k přemítání, které ho dovedlo od lásky k fyzice a nakonec až k filozofii a zase zpátky k lásce, a to takovým způsobem, že už nebyl schopen rozeznávat umění od vědy.

Vskutku ani nemohl odlišit ten pocit tajemství, který cítil při pohledu na matčin dům, od pocitu záhadnosti, který cítil při pohledu na tu dívku. Ten dům, jeho matka i to setkání tvořilo jediný neobyčejný příběh. On byl v tom příběhu jediný obyčejný faktor.

Nakonec se rozhodl, že na dveře nezaklepe (přece jen, co tady ještě může zjistit?) a už se chtěl otočit a odejít, když ho náhle nějaký instinkt postrčil a Howie se místo odchodu vydal ulicí dál, až na její konec. Tam zůstal v úžasu stát,

protože před sebou uviděl celkový výhled na Grove. Díval se na východ přes Obchodní Centrum až k okrajovým částím města, které se už ztrácely v hustém souvislém porostu. Vlastně skoro souvislém. Tu a tam se otvírala mezera a v jedné z takových mezer zahlédl poměrně velký dav. V kruhu tam zářilo několik světel, ale on v jejich světle nic neviděl. Copak tam dole točí nějaký film? Ve svém opojení strávil tolik času, že si na cestě nahoru k matčinu domu téměř ničeho nevšiml. Kolem něj mohly kráčet v zástupu všechny oscarové hvězdy a jemu by to bylo bývalo dokonale jedno.

Stál a díval se dolů na město, když tu se mu zdálo, že za ním někdo šeptá. Rozhlédl se kolem. Ulice za ním byla liduprázdná. Dokonce ani tady, na kopci, nefoukal ani ten nejslabší vánek, který by k němu ten zvuk mohl přinést. Ale přesto ho uslyšel znovu. Znělo to tak blízko u jeho ucha, jako by to bylo přímo uvnitř jeho hlavy. Hlas, který k němu mluvil, byl tichý. Vyslovoval jenom tři slabiky které se proplétaly řetězcem ostatních zvuků.

… dehowardehowardehowardehowardehow…

Dostat se dolů k lesu nebylo nijak složité. Když sestupoval z kopce dolů, měl strašně divný dojem, že ho tam celé město doslova táhne. Jako by úbočí toho kopce byl nakloněný talíř, jehož obsah může každou chvilku sklouznout do zející země. A ta představa ještě zesílila, když se konečně dostal k lesu a zeptal se, co se to děje. Zdálo se, že se nikomu nechce na jeho otázku odpovědět, až mu nakonec řeklo nějaké dítě:

„ V zemi je tam ňáká díra a on do ní spadl.“

„Kdo tam spadl?“ chtěl vědět Howie. Tentokrát mu neodpověděl ten chlapec, ale žena vedle něj.

„Buddy Vance,“ řekla mu. Howie z toho nebyl o mnoho moudřejší a muselo to být na něm vidět, protože ta žena mu poskytla další podrobnosti. „Kdysi to byla slavná televizní hvězda,“ dodala. „Byl legrační. Můj manžel ho přímo miluje.“

„Už ho vytáhli?“ zeptal se jí.

„Ještě ne.“

„To je jedno,“ skočil jim do řeči ten kluk. „Stejně je po něm.“

„Je to pravda?“ zeptal se Howie.

„Jistě,“ odpověděla mu ta žena.

Náhle se mu rozjasnilo. Tenhle dav tu nestál proto, aby viděl člověka vyrvaného ze chřtánu smrti. Ti lidé tu stáli, aby třeba jen na chviličku zahlédli mrtvé tělo, až je budou nakládat do vozu. Všichni se chtěli pochlubit: Já jsem tam byl, když ho vytahovali. Já ho viděl pod pokrývkou. Jejich morbidita, zvláště za tak jasného a nadějného dne, ho odpuzovala. Ať ho volal kdo chtěl, už to volání neopakoval, nebo mu v tom možná bránila přítomnost davu. Nemělo smysl tady zůstávat, když na něj čekaly oči, do kterých se chtěl dívat, a rty, které chtěl líbat. Otočil se k lesu i k tomu volajícímu hlasu zády a namířil si to zpátky k motelu, aby počkal, až za ním Jo-Beth přijde.

* * *

Jenom Abernethy oslovoval Grilla křestním jménem. Pro Saralyn, od prvního dne, kdy se setkali, až do toho večera, kdy se rozešli, byl vždycky Grillo. A pro všechny kolegy a přátele také. A pro své nepřátele (a který novinář, zvláště neoblíbený novinář, nemá nepřátele?) byl někdy Ten hajzl Grillo, nebo Spravedlivý Grillo, ale vždycky Grillo.

Jenom Abernethy ho oslovoval jinak: „Nathane?“

„Copak chceš?“

Grillo právě vyšel ze sprchy ale stačilo, aby zaslechl jen zvuk Abernethyho hlasu a chtělo se mu jít umýt znovu.

„Jak to, že jsi doma?“

„Pracuju,“ zalhal Grillo. Měl za sebou pernou noc. „Dělám na tom článku o znečištění, pamatuješ?“

„Na to teď zapomeň. Něco se děje a já chci, abys u toho byl. Slyšel jsi o Buddym Vancovi – o tom komikovi? Je nezvěstný.“

„Od kdy?“

„Od rána.“

„A kde se ztratil?“

„ V Palomo Grove. Znáš to tam?“

„Na dálnici jsem viděl ceduli.“

„Zkoušejí ho najít. Teď je poledne. Jak dlouho ti bude trvat, než se tam dostaneš?“

„Hodinu. Možná hodinu a půl. A proč tolik zájmu?“

„Ty už asi nepamatuješ, když v televizi běžela Show Buddyho Vance.“

„ Viděl jsem to, když to opakovali.“

„Já ti něco řeknu, Nathane. Chlapče,“ – ze všech Abernethyho přístupů Grillo nenáviděl nejvíc, když se tvářil jako blahosklonný strýček – „bývaly doby, kdy v době, kdy v televizi běžela Show Buddyho Vance, byly prázdné všechny bary. Byl to velký muž a velký Američan.“

„Takže chceš napsat doják?“

„Sakra, ne. Chci něco nového o jeho manželkách, alkoholu a důvod, proč skončil ve Ventura County, když si vozíval zadek okolo Burbank v limuzíně dlouhý přes tři bloky.“

„Jinými slovy, mám na něj vyhrabat nějakou špínu.“

„On jel v drogách, Nathane,“ řekl Abernethy Grillo si dokázal představit jeho polovýsměšný výraz. „A naši čtenáři to potřebují vědět.“

„Chtějí špínu, stejně jako ty,“ řekl Grillo.

„Tak mě za to zažaluj," řekl mu Abernethy. „Ale ať už jsi na cestě."
„Takže se ani neví, kde je? Snad jenom někam odjel, ne?"
„Ale ví, dobře se ví, kde je," řekl mu Abernethy. „Během příštích pár hodin se pokusí vytáhnout jeho tělo nahoru."
„ Vytáhnout? Takže se utopil?"
„Ne. Spadl do díry."
Tihle komici, napadlo Grilla. Pro smích publika udělají cokoli.

Jenže tohle nebylo k smíchu. Když se přidal k Abernethyho šťastnému kolektivu po tom debaklu v Bostonu, bylo to jako prázdniny proti té namáhavé novinařině, díky které si udělal jméno a ze které ho nakonec dostali jiní. Pocit, že pracuje pro malý bulvární plátek, jakým byl County Reporter, mu poskytl vítanou úlevu. Abernethy byl pokrytecký šašek, sice křesťan, ale odpuštění pro něj mělo stejný zvuk jako sprosté slovo. Náměty, které Grillovi zadával, byly jednoduché. Lehce se k nim shromažďovala fakta a ještě snadněji se sepisovaly, protože čtenáři Reporteru dávali přednost článkům, které plnily jen jednu funkci: zvyšovaly jejich závist. Lidé chtěli číst příběhy o bolestech mocných a o vrtkavém osudu. Abernethy dobře znal své čtenáře. Dokonce pro ně sepsal i svůj vlastní životopis a využil tam svého obrácení z alkoholika v křesťana. Jsem abstinent milující Boha, tak sám sebe rád popisoval. Tahle rádoby svatost mu dovolovala shromažďovat špínu na jiné a jeho čtenářům dovolovala číst jeho články bez pocitu viny. Četli přece příběhy o svodech hříchu. Co by mohlo být pro správného křesťana lepší?
Ale Grillovi se už dávno tenhle vtípek znechutil. Už stokrát myslel na to, že Abernethyho i s jeho prací pošle do háje, ale kde potom reportér bulvárního plátku, jakým byl on, sežene práci? Zkoušel i jiná zaměstnání než novinařinu, ale to ho jednak nebavilo a ani mu to nešlo. Pokud si pamatoval, vždycky chtěl světu sdělovat zprávy. Něco ho na tom pocitu lákalo. Neuměl si ani představit, že by měl někdy dělat něco jiného. Svět sám sebe nezná a proto potřebuje lidi, kteří by vyprávěli příběhy z jeho vlastního života. A musí to být denně, protože jak jinak by se svět mohl poučit z vlastních omylů? Právě psal k jednomu z takových omylů titulek – bylo to o nějaké korupci v Senátu – když přišel na to (ještě teď se mu svíraly vnitřnosti, když si na ten okamžik vzpomněl), že ho jeho protivníci obvinili z úmyslu pošpinit z pozice tisku pověst nevinných politických stran. Nejdřív se omlouval, pak prosil a nakonec rezignoval. Na tu věc se rychle zapomnělo a titulky, které dříve psal on, začal psát někdo jiný. Politici, stejně jako štíři nebo švábi, jsou nezničitelní, zatímco novináři jsou bytosti křehké. Jediná chyba a jejich důvěryhodnost se rozsype v prach. Grillo pak odjel na Západ, až k Tichému oceánu. Nejdřív uvažoval, že by se v něm mohl utopit, ale pak se místo toho rozhodl pracovat pro Abernethyho. Dnes se mu to ale jevilo čím dál tím víc jako chybné rozhodnutí.
Dívej se na to jako optimista, říkával si každý den. Odsud už se můžeš dostat jenom výš. Níž už to nejde.
Grove ho překvapilo. Mělo všechny znaky města, jehož růst byl předem pečlivě rozplánován na papíře – uprostřed bylo Obchodní Centrum, od kterého se rozbíhaly ve vzorné symetrii ulice – ale tuhle přílišnou pravidelnost nahrazovala vítaná rozmanitost ve stylu domů a také – možná proto, že město leželo částečně v kopci – pocit určité tajemnosti.
A pokud se nějaké záhady skrývaly v lesích kolem města, určitě už je museli odhalit čumilové, kteří se přišli podívat na vyzvedávání těla Buddyho Vance. Grillo mávl svým průkazem novináře a zeptal se policisty stojícího u zábran na pár věcí. Ne, není pravděpodobné, že se brzy podaří vyzvednout tělo nahoru, vždy ještě ani přesně nevědí, kde leží. Ne, Grillo nemůže mluvit se žádným z lidí, kteří celou tu operaci řídí. Přijďte sem později, navrhl mu nakonec. Byla to dobrá rada. Kolem trhliny v zemi se nic nedělo. Ačkoliv kolem stála spousta přístrojů a konstrukcí, nezdálo se, že by je kdokoliv hodlal použít. Nakonec se Triolo rozhodl zariskovat a opustit scénu, aby si vyřídil pár telefonních hovorů. Šel do Centra a našel tam telefonní budku. Nejdřív zavolal Abernethymu, aby mu řekl, že už sem přijel, a požádal ho, jestli by sem neposlal fotografa. Abernethy ale nebyl ve své kanceláři. Grillo mu aspoň nechal na záznamníku vzkaz. Jeho druhý hovor byl úspěšnější. Záznamník už začal přehrávat dobře známý úvod…
„Ahoj. Tady je Tesla a Butch. Jestli chcete mluvit se psem, je venku. Jestli potřebujete mluvit se mnou…" a tu ho náhle přerušil známý Teslin hlas.
„Haló?"
„Tady je Grillo."
„Grillo? Drž už sakra hubu, Butchi! Promiň, Grillo, on mě chce…" sluchátko na chvíli zmlklo, ale nakonec se Tesla udýchaně ozvala znovu. „To zvíře. Proč jsem si ho vůbec pořídila, Grillo?"
„Protože je to jedinej mužskej, kterej s tebou vydrží."
„Jdi do háje."
„To jsi řekla ty."
„Já?"
„Ty."
„To jsem se musela zbláznit! Mám dobré zprávy, Grillo. Začala jsem pracovat na jednom scénáři. Pamatuješ si ten, co jsem napsala minulej rok? Chtějí, abych to přepsala. Musí se to odehrávat ve vesmíru."
„A uděláš to?"
„A proč ne? Potřebuju něco dělat. Nikdo mě nezačne brát, dokud nebudu mít pár scénářů za sebou. Takže kašlu na umění, budu si vymejšlet tak, že se z toho podělají. A než mi začneš domlouvat, neříkej mi nic o uměleckém projevu. Člověk se musí nějak živit."
„Já vím, já vím."
„Takže," řekla mu, „co se děje?"
Na to jí toho mohl odpovědět spoustu. Byla by to celá litanie. Mohl jí říct, jak mu jeho kadeřnice se slámově žlutými vlasy s úsměvem řekla, že mu na temeni začínají řídnout vlasy. Nebo o tom, jak se dneska ráno uviděl v zrcadle a došlo mu, že jeho protáhlé anemické rysy které se, jak vždycky doufal, jednou změní ve výraz hrdinské melancholie, jsou

prostě jenom výrazem smutku. Nebo jí mohl vyprávět o tom, jak se mu pořád zdají sny že uvízl ve výtahu s Abernethym, který na něm loudí pusinku. Ale nechal si to pro sebe a řekl jenom:

„Potřebuju pomoc."

„To mi došlo."

„Co víš o Buddym Vancovi?"

„Spadl do ňáký díry. Bylo to v televizi."

„Víš něco o jeho životě?"

„To je pro Abernethyho, že jo?"

„Jo."

„ Takže chceš jenom špínu."

„Sem s ní."

„No, v komicích se zrovna nevyznám. Soustředím se spíš na sexuální idoly. Ale máš štěstí, dívala jsem se na něj, když jsem uviděla ty zprávy. Byl šestkrát ženatý, jednou měl za ženu dokonce nějakou sedmnáctku. To manželství trvalo jenom čtyřicet dva dní. Jeho druhá žena se předávkovala…"

Přesně jak Grillo doufal, Tesla toho věděla tolik, že by se z toho dala napsat celá kniha. Vysvětlila mu jeho posedlost ženami, vrtkavý osud, televizní seriály, filmy a nakonec pád.

„Ty o tom můžeš psát s citem, Grillo."

„Nech si to."

„Mám tě ráda jenom proto, že ti můžu ubližovat. Nebo je to snad obráceně?"

„To není sranda. Když už o tom mluvím, jaký byl?"

„Jak to myslíš?"

„Jestli s ním byla sranda."

„S Vancem? No, myslím, že byla. Tys ho nikdy neviděl?"

„Asi viděl, ale nepamatuju si to."

„Měl takovej blbej ksicht. Člověk se smál jenom když ho viděl. A ta jeho postava. Vypadal napůl jako idiot a napůl jako slimák."

„Takže jak to, že měl takový úspěchy u žen?"

„Chceš špínu?"

„Jasně."

„Měl enormní vybavení."

„Ty mi kecáš."

„Měl ho největšího ze všech, co kdy vystupovali v televizi. To mám z nejmenovaného zdroje."

„Kdo to je?"

„Prosím tě, Grillo," řekla šokovaně Tesla. „Myslíš si, že jsem nějaká udrbaná ženská?"

Grillo se zasmál. „Díky za informaci. Máš u mě večeři."

„Beru. Dneska večer."

„Vypadá to, že to ještě budu tady"

„Tak já za tebou přijedu."

„Možná zítra, jestli tady budu. Zavolám ti."

„Jestli ne, tak uvidíš."

„Řekl jsem, že ti zavolám. Takže ti zavolám. Vrať se zpátky ke svému scénáři."

„Koukej se chovat slušně. A Triolo…"

„Co je?"

Místo odpovědi zavěsila a vyhrála tak už potřetí jejich soukromou hru na to, kdo dřív zavěsí. Tu hru spolu hráli od té doby, kdy se jí Triolo přiznal, že nenávidí loučení.

Kapitola devatenáctá – Dlouhá historie

Jako obvykle seděla u okna.

„Mami?"

„Pastor John sem včera nepřišel, Jo-Beth. Zavolala jsi mu, jak jsi mi slíbila?" Uviděla ale výraz na její tváři. „Nezavolala jsi mu," řekla. „Jak jsi na něco takového mohla zapomenout?"

„Promiň, mami."

„ Víš dobře, jak se na něj spoléhám. Mám pro to dobrý důvod, Jo-Beth. Já vím, že ty si to nemyslíš, ale já ano."

„Ne. Já ti věřím. Zavolám mu později. Ale nejdřív… musím s tebou mluvit."

„Neměla bys být v práci?" zeptala se jí Joyce. „Není ti špatně? Slyšela jsem, jak Tommy-Ray…"

„Mami, poslouchej mě. Musím se tě zeptat na něco moc důležitého."

Joyce už ale vypadala ustaraně. „Teď s tebou nemůžu mluvit," řekla. „Chci, aby sem přišel pastor."

„Přijde sem později. Nejdřív se tě chci zeptat na jednu tvoji kamarádku."

Joyce nic neřekla, ale její obličej vyjadřoval obavu. Jo-Beth ale ten výraz vídala tak často, že ji teď nemohl zastrašit.

„Včera večer jsem potkala jednoho kluka, mami," řekla a snažila se mluvit co nejjednodušeji. „Jmenuje se Howard Katz. Jeho matka byla Trudi Katzová."

Z Joyciny tváře zmizel výra2 obavy. Místo toho se tam usídlilo cosi jako uspokojení. „Copak jsem to neříkala?" zamumlala si pro sebe a otočila hlavu zpátky k oknu.

„Co jsi říkala?"

„Jak by to mohlo skončit? Jak by to vůbec někdy mohlo skončit?"

„Mami, vysvětli mi to.“

„To nebyla náhoda. Všechny jsme věděly že to nebyla náhoda. Oni pro to měli své důvody.“

„Kdo měl důvody?“

„Potřebuju mluvit s pastorem.“

„Mami: kdo měl jaké důvody?“

Joyce se bez odpovědi postavila.

„Kde je?“ zeptala se náhle velmi hlasitě. Otočila se směrem ke dveřím. „Musím ho vidět.“

„Dobře, mami! Dobře! Uklidni se.“

Ve dveřích se otočila zpátky k Jo-Beth. V očích měla slzy.

„Nesmíš se setkávat s Trudiným synem,“ řekla. „Slyšíš mě? Nesmíš se s ním vídat, ani s ním mluvit, ani myslet na něj nesmíš. Slib mi to.“

„To ti nemůžu slíbit. To je blbost.“

„Nic jsi s ním doufám neměla, že ne?“

„Co tím myslíš?“

„Ach můj Bože, měla.“

„Nic jsem s ním neměla.“

„Nelži mi!“ vykřikla její matka a sevřela ruce do kostnatých pěstí. „Musíš se modlit, Jo-Beth!“

„Nechci se modlit. Přišla jsem za tebou, protože potřebuju pomoc. Nepotřebuju modlitby“

„Už tě dostal. Nikdy předtím jsi takhle nemluvila.“

„Nikdy předtím jsem se takhle necítila!“ odpověděla jí. Byla nebezpečně blízko pláči. Mísil se v ní hněv spolu se strachem. Nemělo smysl poslouchat matku. Ta jí neřekne nic, jen ji bude vyzývat k modlitbě. Jo-Beth přešla ke dveřím krokem, který její matku dostatečně varoval, že se nedá zastavit. Matka jí neodporovala. Ustoupila jí z cesty a pustila ji ven, ale když už byla na cestě dolů po schodech, zavolala za ní:

„Jo-Beth, pojď zpátky! Je mi špatně, Jo-Beth! Jo-Beth! Jo-Beth!“

Když Howie otevřel dveře, uviděl svoji krásku v slzách.

„Co se ti stalo?“ zeptal se a pustil ji dovnitř.

Ona si ale přitiskla dlaně na tvář a rozvzlykala se. Howie ji objal. „No tak,“ řekl konejšivě. „To nebude tak hrozný.“ Jo-Beth se pomalu uklidňovala, až se nakonec vyprostila z jeho objetí, opuštěně stála uprostřed místnosti a rukama si stírala slzy z tváří.

„Promiň,“ řekla mu.

„Co se ti stalo?“

„To je dlouhá historie. Začalo to už dávno. Tvoje a moje máma byly dřív kamarádky.“

„Znaly se?“

Jo-Beth přikývla. „Byly to nejlepší kamarádky“

„ Takže tohle naše setkání se prostě muselo stát,“ řekl Howie a usmál se.

„Já myslím, že tohle je přesně to, co si moje máma nemyslí.“

„A proč ne? Syn její nejlepší kamarádky…“

„Řekla ti někdy tvoje máma, proč opustila Grove?“

„Nebyla vdaná.“

„Moje máma taky ne.“

„No, možná prostě jenom víc snese než…“

„Ne, já myslím něco jiného. Možná, že tohle je víc než jenom náhoda. Celý svůj život jsem slýchala drby o tom, co se stalo, než jsem se narodila. O tom, co se stalo mojí mámě a jejím kamarádkám.“

„O tom nic nevím.“

„I já znám jen pár drbů. Ty dívky byly čtyři. Tvoje máma, moje máma, pak nějaká dívka, Carolyn Hotchkissová – její táta ještě žije tady v Grove, a pak ještě jedna. Zapomněla jsem už, jak se jmenovala. Arleen a příjmení nevím. Někdo je přepadl. Myslím, že je znásilnil.“

Úsměv se Howiemu vytratil z tváře.

„Mámu?“ řekl tiše. „Proč mi nikdy nic neřekla?“

„A která máma bude vykládat svému dítěti, že přišlo na svět takhle?“

„Ach, Bože,“ řekl Howie. „Znásilněná…“

„Možná, že se pletu,“ řekla Jo-Beth a podívala se na Howieho. Rysy jeho tváře byly ztuhlé, jako kdyby právě dostal políček.

„Já tohle slyším celý svůj život, Howie. Viděla jsem, jak se z toho moje máma skoro zbláznila. Pořád mluví o Ďáblu. Kdysi mě to strašně děsívalo, když mi začala říkat, že se na mě pořád dívá Satan. Modlívala jsem se tenkrát, abych byla neviditelná, aby mě nemohl vidět.“

Howie si sundal brýle a hodil je na postel.

„Nikdy jsem ti neřekl, proč jsem sem vlastně přijel, že ne?“ zeptal se jí. „Myslím… myslím… myslím si, že bych ti to měl říct. Přijel jsem sem, protože jsem neměl ani ponětí o tom, kdo nebo co vlastně jsem. Chtěl jsem vidět Grove a přijít na to, proč se moje máma odsud odstěhovala.“

„A teď toho lituješ.“

„Ne. Kdybych sem nejel, nikdy bych tě nepotkal. A ne… nezamiloval bych se…“

„Do někoho, kdo je pravděpodobně tvoje vlastní sestra?“

Howieho ztuhlé rysy změkly „Ne,“ řekl. „Tomu nevěřím.“

„Poznala jsem tě okamžitě, když jsi vešel do Butrick's Steak House. A ty jsi mě poznal taky. Proč asi?"

„Láska na první pohled."

„Kéž by to tak bylo."

„Já si to myslím. A ty si to myslíš taky. Já vím, že to tak je. Ty sama jsi to předtím řekla."

„ To ale bylo předtím."

„Miluju tě, Jo-Beth."

„To nemůžeš. Neznáš mě."

„Ale znám! A nevzdám se tě jenom kvůli nějakým místním drbům. Vždyť ani nevíme, jestli je to pravda." Rozohnil se tolik, až úplně zapomněl koktat. „To všechno může být výmysl, ne?"

„Může," přiznala Jo-Beth. „Ale proč by si někdo něco takového vymýšlel? Proč nám moje ani tvoje máma neřekly kdo jsou naši otcové?"

„To si zjistíme sami."

„A od koho?"

„Zeptej se svojí matky."

„To už jsem zkusila."

„No a?"

„Řekla mi, abych se s tebou přestala stýkat. Řekla, že na tebe nemám ani myslet…"

Předtím, když Howiemu vyprávěla ten starý příběh, přestala plakat. Ale pomyšlení na matku jí znovu vehnalo slzy do očí. „Ale to přece nemůžu, že ne?" obrátila se s otázkou přesně k tomu člověku, se kterým jí její matka zakázala se vídat.

Při pohledu na ni Howie toužil, aby byl takový blázínek, jakým ho vždycky nazývala Lem. Toužil mít výhodu, jakou mají pouze idioti, zvířata a malé děti: a to tu, aby se k ní mohl přitulit a aby ho neodehnala. Nemohl popřít, že by skutečně mohla být jeho sestrou, ale jeho libido se bouřilo proti všem tabu.

„Myslím, že bych už měla jít," řekla, jako kdyby to vycítila. „Máma chce, abych došla pro pastora."

„Aby se u vás párkrát pomodlil za to, abych odešel?"

„Takhle nemluv."

„Zůstaň ještě chvíli, prosím tě," zaprosil. „Nemusíme spolu mluvit. Nemusíme nic dělat. Jenom zůstaň."

„Jsem unavená."

„Tak budeme spát."

Natáhl ruku a lehce ji pohladil po tváři.

„Ani jeden z nás včera v noci moc nespal," řekl.

Ona jen povzdechla a přikývla.

„Možná se to všechno vyjasní samo, když to prostě necháme na pokoji."

„To doufám."

Howie se jí omluvil a šel na záchod. Když přišel zpátky Jo-Beth už si sundala boty a ležela na posteli.

„Je tam místo i pro mě?" zeptal se jí.

Zamumlala, že ano. Lehl si vedle ní a pokoušel se nemyslet na to, o čem doufal, že se mezi nimi dvěma odehraje na téhle posteli.

Znovu si povzdechla.

„To bude dobrý," řekl jí. „Jen spi."

Většina lidí, kteří se shromáždili, aby shlédli poslední představení Buddyho Vance, se rozešla dřív než se Grillo vnořil do lesa. Vypadalo to, že se rozhodli, že to za tak dlouhé čekání nestojí. Když zmizela většina čumilů, pozornost stráží u zábran polevila a tak Grillo překročil natažený provaz a přiblížil se k policistovi, který vypadal jako jeden z hlavních velitelů celé akce. Představil se mu a řekl mu i co tu dělá.

„Moc vám toho neřeknu," odpověděl mu ten muž. „Teď jsou tam dole tři muži, ale jen Bůh ví, jak dlouho může trvat, než to tělo vytáhnou. Ještě ho ani nenašli. A tady Hotchkiss nám tvrdí, že tam dole jsou celé řeky. To tělo už by dávno mohlo být v Pacifiku."

„Budete na tom pracovat přes noc?"

„Zatím to vypadá, že budeme muset." Podíval se na hodinky „Ještě bude alespoň čtyři hodiny světlo. A pak budeme muset rozsvítit lampy."

„Už ty jeskyně někdo předtím prozkoumal?" zeptal se Grillo. „Existuje nějaká mapa?"

„Pokud vím, tak ne. Na to byste se měl raději zeptat Hotchkisse. On o těch jeskyních ví nejvíc."

A Grillo se znovu musel představovat. Hotchkiss byl vysoký zamračený muž a jeho tvář vypadala prověšená, jako kdyby kdysi najednou rychle zhubl.

„Slyším, že vy jste odborník na tyhle jeskyně," řekl mu Grillo.

„Ani ne," odpověděl mu Hotchkiss. „Jenže nikdo tady náhodou neví víc." Nedíval se na Grilla, ale jeho oči pořád jezdily z místa na místo. „Co je pod námi… na to lidi moc nemyslí."

„A vy ano?"

„Jo."

„Vy jste to studoval, nebo co?"

„Pouze jako amatér," vysvětlil mu Hotchkiss. „Člověk musí mít nějaké koníčky. No a tenhle je ten můj."

„Takže vy už jste tam dole byl?"

Hotchkiss najednou porušil svůj zvyk nedívání se a plné dvě vteřiny spočinul očima na Grillově tváři, než řekl: „Až do dnešního rána byly tyhle jeskyně uzavřené, pane Grillo. Já sám jsem je zavíral, před mnoha lety. Byly – a jsou –

nebezpečím pro nevinné.“

Nevinné, podivil se Grillo. Proč asi použil právě tohle slovo?

„Policista, se kterým jsem mluvil…“

„Spilmont.“

„Ano. Řekl mi, že tam dole jsou řeky.“

„ Tam dole je celý svět, pane Grillo, a o tom světě nevíme vůbec nic. A ten svět se pořád vyvíjí. Jistěže tam jsou řeky ale kromě toho je tam toho ještě celá spousta. Žijí tam druhy života, které nikdy neviděly slunce.“

„Tak to se jim asi nežije nijak skvěle.“

„Přizpůsobily se,“ řekl mu Hotchkiss. „Stejně jako my všichni. I oni mají něco, co je omezuje. My všichni vlastně žijeme na pokraji, ze kterého můžeme každou chvíli sklouznout. A přizpůsobili jsme se i té myšlence.“

„Já se na to snažím nemyslet.“

„To je váš způsob přizpůsobení se.“

„A jaký je váš?“

Hotchkiss se trochu ztuhle usmál a přivřel oči.

„Před pár lety jsem si pohrával s myšlenkou opustit Grove. Mám… mám na něj špatné vzpomínky.“

„Ale zůstal jste.“

„Objevil jsem v sobě to… přizpůsobení,“ odpověděl mu Hotchkiss. „Půjdu společně s městem.“

„A kdy?“

„Palomo Grove stojí na špatné půdě. Země pod našima nohama se zdá pevná, ale ve skutečnosti je v neustálém pohybu.“

„Takže by se celé město mohlo propadnout stejně jako Buddy Vance? Tohle se mi snažíte naznačit?“

„Můžete mě citovat kde chcete, ale neříkejte moje jméno.“

„Souhlasím.“

„Řekl jsem vám už všechno, co jste chtěl vědět?“

„Víc než dost.“

„Něco se děje,“ všiml si Hotchkiss. „Omluvte mě na chvíli, prosím.“

Tommy-Ray ležel ve své ložnici a potil se. Utekl sem před slunečním světlem, zavřel okna a důkladně zatáhl závěsy Dosáhl tím sice jen toho, že v jeho ložnici byl žár jako v peci, ale to horko a příšeří ho uklidňovalo. V jejich objetí už se necítil tak sám a zranitelný, jako se cítil v jasném čirém vzduchu venku. Tady cítil jen svůj pot, který se mu valil z pórů, a svůj vlastní dech. Jestli ho Jo-Beth zradila, bude si muset najít nějakou jinou společnost a kde jinde by bylo lepší začít s hledáním než u sebe sama?

Slyšel ji, jak se brzy odpoledne vrátila do domu a pohádala se s matkou, ale ani se nesnažil porozumět jejich slovům. Jestliže se ta její směšná nová známost rozpadá – a proč jinak by potom vzlykala na schodech? – tak je to její vlastní vina. On má na práci něco důležitějšího.

Když chvíli ležel v tom horku, do hlavy se mu začaly vkrádat podivné představy. Všechny stoupaly z temnoty kterou stažené závěsy v jeho ložnici nemohly ani zdaleka napodobit. Možná to byl důvod, proč ty představy byly jaksi neúplné? Byly to jen zlomky příhod, které si zoufale přál pochopit, ale nemohl. Byla v nich krev, skály bylo tam i to bledé světélkující stvoření a když na ně Tommy-Ray pohlédl, zvedl se mu žaludek. A byl tam ten muž, kterého zatím nemohl rozeznat, ale věděl, že jestli se bude ještě potit, že k němu přijde.

A až přijde, bude konec jeho čekání.

Nejdřív se z hloubky ozval poplašený výkřik. Muži kolem praskliny¨v zemi, včetně Hotchkisse a Spilmonta, se pustili do práce, aby ty muže dole vytáhli na povrch, ale ať už se dole dělo cokoliv bylo to příliš silné na to, aby tomu mohli zabránit. Policista nejblíže u okraje vykřikl, když se mu provaz, který držel, začal utahovat kolem ruky v rukavici a potom ho strhl s sebou k prasklině jako rybu na vlasci. Zachránil ho Spilmont, který ho chytil zezadu na chvíli, která stačila k tomu, aby si stáhl rukavice.

Oba padli na záda na zem a výkřiky z hloubky sílily stejně jako varovný křik nahoře u praskliny

„Otvírá se to!“ zaječel kdosi. „Ježíši Kriste, ono se to otvírá!“

Grillo byl vždycky zbabělečekdokud neucítil možnost nových zpráv. V tu chvíli byl připravený postavit se tváří v tvář čemukoliv. Protlačil se kolem Hotchkisse a jednoho policisty, aby viděl lépe, co se vlastně děje. Nikdo mu v tom nebránil. Každý se staral o své vlastní bezpečí. Z rozšiřující se trhliny v zemi se valil prach a oslepoval muže, kteří drželi lana, na nichž závisely životy mužů pod zemí. Před jeho očima byl jeden z těch mužů stržen k okraji trhliny ze které bylo slyšet řev který napovídal cosi o masakru, který se tam odehrával. I ten muž zaječel, když se země pod ním změnila v prach. Kdosi se za ním vrhl a pokusil se ho zachytit, ale už bylo příliš pozdě. Provaz se napjal. Stáhlo ho to dolů a jeho neúspěšný zachránce už pouze viděl, jak se řítí pod zem. Grillo postoupil o tři kroky blíž k zachránci. Sotva si všímal, jestli má pod nohama ještě pevnou půdu. Cítil, jak se země třese. Ten třas mu stoupal nohama až do páteře a v hlavě mu míchal myšlenky Ale jeho instinkt stačil. S nohama rozkročenýma, aby lépe udržel rovnováhu, se natáhl pro ležícího muže. Byl to Hotchkiss. Jeho obličej byl zalitý krví od toho nárazu na zem a v očích měl nepřítomný výraz. Triolo. vykřikl jeho jméno. On odpověděl tím, že se zachytil Grillovy natažené paže přesně v tom okamžiku, kdy se země kolem nich roztrhla.

Jo-Beth a Howie leželi bok po boku na posteli v motelu. Žádný z nich se nevzbudil, ačkoli oba lapali po dechu a třásli se jako milenci, které někdo zachránil před utonutím. Oba dva snili o vodě. Zdálo se jim o tmavém moři, které je

oba unášelo na jakési překrásné místo. Ale jejich cestu něco přerušilo. Cosi z jejich snícího nitra je popadlo, vyrvalo je z těch kolébajících se vln a vrhlo je na skály plné bolesti. Všude kolem nich křičeli umírající muži a kolem nich se ovíjely provazy jako poslušní hadi.

A někde v tom zmatku se slyšeli navzájem vzlykat svá jména, ale nebyl čas na to, aby se setkali, protože jejich pád skončil a uchvátil je jakýsi mocný proud, který je nesl nahoru. Byl ledově chladný. Jako náraz vody z řeky která nikdy neviděla slunce a na jejíchž vlnách pluli mrtví muži, snílci a všechno, co ještě žilo v téhle noční můře. Okolní stěny se jim slily v jedinou rozmazanou šmouhu, když závratnou rychlostí stoupali k obloze.

Grillo a Hotchkiss byli sotva dva metry od té praskliny, když z ní vyrazila voda. Síla toho nárazu jimi hodila na zem a zároveň na ně dopadl ledový déšť. Grillo ztratil Hotchkisse z očí. Ten ale chytil Grilla za ruku a vykřikl:

„Podívejte se!“

V té záplavě bylo něco živého. Grillo to sám zahlédl na jediný prchavý okamžik – jako tvar, nebo tvary, které se zprav zdály lidské, ale jeho vnitřnímu zraku se jevily zcela jinak, jako kdyby pohlédl do ostrého světla, které zanechává v jeho očích ještě chvíli potom svůj odraz. Ale ať už viděl cokoliv, bylo to pryč.

„Musíme vypadnout!“ slyšel ječet Hotchkisse. Země stále ještě praskala. S námahou se postavili a dali se tím deštěm a prachem na slepý útěk. Že jsou dost daleko poznali až podle toho, že překročili policejní zábrany. Tělo jednoho z mužů, kteří se předtím spustili do trhliny aby našli tělo Buddyho Vance, teď leželo tam, kam ho vynesl první náraz vody. Daleko za provazovými zábranami pod ochranou stromů stáli Spilmont a další policisté. Tady déšť padal lehce a poťukával na listí stromů jako aprílová přeháňka, zatímco kus odsud se z nitra země vyvalila bouře.

Tommy-Ray ležel na své posteli a celý propocený zíral do stropu a smál se. Takhle se ještě nesvezl od předminulého léta, kdy byl na prázdninách v Topanze, kde ho uchvátil silný příliv. Jeli na něm – on, Andy a Sean – celé hodiny plnou rychlostí.

„Jsem připravený,“ řekl a vytřel si slanou vodu z očí. „Připravený a poslušný. Tak si pro mě přijď, ať už jsi kdokoli.“

Howie vypadal mrtvý. Ležel na zválené posteli se zaťatými zuby a zavřenýma očima. Jo-Beth ucouvla a přitiskla si pěst na ústa, aby potlačila paniku. Její slova – PaneBože, odpusť mi to – zněla jako potlačené vzlyky. Udělali chybu. Chyba byla dokonce i to, že spolu leželi na jedné posteli. Byl to prohřešek proti Božímu zákonu. Zdálo se jí, že byli vedle sebe nazí a vznášeli se v nějakém teplém moři a jejich vlasy se spolu splétaly stejně jako chtěla, aby se spolu splétala jejich těla. A co jí ten sen přinesl? Pohromu! Krev, skálu a ten příšerný déšť, který Howieho zabil ve spánku.

Pane Bože, odpusť mi to…

Otevřel oči tak náhle, že jí přerval modlitbu. A místo toho vykřikla jeho jméno.

„Howie? Ty žiješ.“

Narovnal se a natáhl ruku pro brýle, které odložil vedle postele. Nasadil si je a uviděl její zděšený obličej.

„Tobě se to zdálo taky,“ řekl.

„To nebyl sen. Bylo to doopravdy.“ Celá se třásla od hlavy až k patě. „Co jsme to udělali, Howie?“

„Nic,“ řekl a zakašlal. „Nic jsme neudělali.“

„Máma měla pravdu. Neměla jsem…“

„Nech toho,“ řekl jí, přehodil nohy přes okraj postele a vstal. „Neudělali jsme nic špatného.“

„A co to teda bylo?“ zeptala se ho.

„Zlý sen.“

„Který se zdál nám oběma?“

„Možná, že to nebyl ten samý sen,“ řekl a doufal, že ji tím uklidní.

„ Vznášela jsem se někde ve vodě, spolu s tebou. A pak jsem byla v podzemí. Kolem křičeli lidé…“

„Je to tak…“ řekl.

„Takže to byl stejný sen.“

„Ano.“

„Vidíš?“ řekla mu. „Ať je mezi námi cokoliv… je to špatné. Možná, že je to Ďáblovo dílo.“

„Tomu přece sama nevěříš.“

„Já už nevím, čemu věřím,“ řekla mu. Přešel k ní, ale ona mu pokynem ruky naznačila, aby se držel dál. „Ne, Howie. Není to správné. Nesmíme se dotknout.“ Otočila se ke dveřím. „Musím už jít.“

„Tohle je… je… je… nesmysl,“ řekl, ale ji už nemohlo zastavit nic. Už ostatně zápasila s bezpečnostním zámkem, který zamkl, než šli spát.

„Já to udělám,“ řekl a naklonil se k ní, aby otevřel dveře. Místo uklidňujících slov byli oba zticha. To ticho přerušilo až její tiché:

„Ahoj.“

„Nedáš si ani čas na rozmyšlenou?“

„Bojím se, Howie,“ řekla mu. „Máš pravdu, nevěřím, že je v tom Ďábel. Ale jestli to není on, tak kdo? Můžeš mi na to nějak odpovědět?“

Už se jen stěží ovládala. Stále lapala po dechu, jako kdyby chtěla polknout a nemohla. Při takovém pohledu se v Howiem vzedmula vlna soucitu a chtěl ji obejmout, ale to teď nemohl.

„Ne,“ řekl. „Nedokážu to vysvětlit.“

Využila téhle jeho odpovědi, aby ho opustila, a nechala ho stát samotného u dveří. Díval se na ní, počítal do pěti a přemáhal v sobě touhu zastavit ji. Přinutil se nechat ji odejít, protože věděl, že to, co se mezi nimi stalo, má větší

význam než cokoliv jiného, co se mu kdy za osmnáct let jeho života přihodilo. Když napočítal pět, zavřel dveře.

část čtvrtá – Primární výjevy

Kapitola dvacátá – Interwiev

Grillo snad nikdy nezažil, že by se Abernethy tvářil spokojeněji. Ten chlap doslova zaječel nadšením, když mu Grillo vypověděl, jak se smrt Buddyho Vance náhle zvrtla v katastrofu a že on to celé viděl na vlastní oči.

„Okamžitě začni psát!“ řekl mu na to. „Najmi si ve městě pokoj – účet ať pošlou mně – a začni psát! Rezervuju ti první stránku.“ Pokud se tím Abernethy snažil Grilla nadchnout, šeredně se zklamal. To, co se stalo u podzemních jeskyní, mu vůbec nic neříkalo. Ale ten návrh, aby si najal pokoj, ho potěšil. Ačkoliv už uschl u baru, kde on a Hotchkiss Spilmontovi podali zpráv o tom, co se jim stalo, stále se ještě cítil špinavý a vyčerpaný.

„A co ten chlap, ten Hotchkiss?“ zeptal se Abernethy „Co o něm víš?“

„Nic.“

„Tak něco zjisti. A zjisti toho taky víc o tom Vancovi. Už jsi byl u něj doma?“

„Dej mi trochu času.“

„Jsi tam přímo u zdroje,“ řekl mu na to Abernethy „Je to tvoje reportáž. Tak se toho drž.“

Grillo se za to Abernethymu trochu dětinsky pomstil tak, že si najal ten nejdražší pokoj v hotelu Palomo ve Stillbrook Village, nechal si přinést šampaňské a pořádný hamburger a nakonec dal číšníkovi takové spropitné, že ten se ho zeptal, jestli se pán náhodou nespletl. Alkohol mu vyčistil hlav. To byl jeho oblíbený stav, a tehdy většinou volal Tesle. Ale ta nebyla doma. Nechal jí na záznamníku zpráv o tom, kde teď je. Potom si vyhledal v seznamu Hotchkissovo číslo a zavolal mu. Už předtím slyšel, jak Hotchkiss vypráví Spilmontovi, co se jim stalo. Tehdy se ani nezmínil o tom, co zahlédli unikat z trhliny Grillo o tom tedy také mlčel a to, že se na to nikdo nezeptal, svědčilo o tom, že to nikdo jiný neviděl. Chtěl porovnat své dojmy s Hotchkissovými, ale nemohl se dovolat. Buďto nebyl doma, nebo se rozhodl nezvedat telefon.

Když tedy nemohl pátrat takhle, rozhodl se prozkoumat Vancův dům. Už bylo sice skoro devět hodin večer, ale Grillo si pomyslel, že mu nijak neuškodí, když se půjde nahoru na kopec podívat, jak vypadá sídlo tak slavného muže. Možná, že se díky své výmluvnosti nakonec i dostane dovnitř, pokud mu ovšem šampaňské příliš nestoupne do hlavy. Vlastně to byl skvělý nápad. Tohle ráno byla Vancova smrt hlavní událostí dne. Jeho příbuzní, pokud by měli zájem o interview – a určitě by se jich našlo spousta, kteří by odmítli – by si bývali mohli vybírat, komu svůj příběh prodají. Ale teď byla Vancova smrt zatlačená do pozadí zprávou o tragédii v podzemí. A proto možná Vancovi příbuzní Grillovi řeknou víc, než by byli ochotní říct ještě dnes dopoledne.

Za chvíli už ale litoval svého rozhodnutí jít pěšky. Kopec byl strmější, než se původně zdálo, a ani pouliční osvětlení nebylo valné. I když to mělo i své výhody. Měl celou ulici pro sebe a tak mohl klidně sejít z chodníku a jít nahoru středem silnice a přitom obdivovat hvězdy které mu zářily nad hlavou. Najít Vancův dům mu nedalo příliš mnoho práce. Silnice končila u jeho brány. A za Coney Eye už byla jen obloha.

U hlavní brány nebyl sice žádný hlídač, ale bylo zamčeno. Nicméně Grillo se dostal dovnitř postranní brankou. Ocitl se na pěšince, která se vinula alejemi stále zelených stromů, které osvětlovala střídavě zelená, žlutá a červená světla až k samotnému domu. Dům byl obrazem hýřivého a naprosto nevkusného paláce, který se příčil každému estétovi v Grove. Tady se nedala nalézt ani ta nejmenší stopa pseudostředozemního stylu, nebo stylu ranče, španělských, tudorovských ani moderních staveb. Celá budova vypadala jako cirkus a omítku měla natřenou těmi samými barvami, které ozařovaly stromy. V několika oknech zhasla světla, která někdo právě vypnul. Grillo už teď rozuměl, že Coney Eye byl ostrůvek sám pro sebe. Byl to Vancův hold karnevalu. Uvnitř stále svítila světla. Grillo zaklepal a všiml si, že se za ním otáčejí kamery nade dveřmi. Otevřela mu žena, jejíž tvář prozrazovala asijský – možná vietnamský – původ, a ta mu řekla, že paní Vancová je skutečně doma. Řekla mu také, že pokud počká v chodbě, podívá se, jestli ho paní bude chtít vidět. Grillo jí poděkoval a čekal, zatímco se ta žena vydala nahoru po schodech.

Dům uvnitř vypadal stejně jako zvenčí. Jako chrám legrace. Na každém centimetru stěn visely plakáty ze všech možných kolotočů a poutí: byly to jasně barevné plakáty, které zvaly k projížďce Tunelem lásky. Strašidelným hradem, na kolotočích, do obludárií, k zápasnickým kouskům a kohoutím zápasům. Malby a obrázky nebyly příliš vypracované, jako by jejich autoři věděli, že jejich umění slouží pouze reklamě a že nemá valného trvání. Nestálo za to příliš je prohlížet, protože jejich tvůrci počítali spíš s tím, že se na ně lidé budou dívat přes hlavy davu, než aby je pozorovali zblízka. Vancovi ta skutečnost zřejmě neunikla. Proto všechny obrázky a plakáty pověsil na zdi těsně vedle sebe, aby oko diváka nikdy nespočinulo na jednom obrázku příliš dlouho. Přes zřejmý nevkus a přeplácanost toho výjevu se Grillo usmál, a to byl nepochybně také Vancův záměr. Ten úsměv se mu ale z tváře ztratil v okamžiku, kdy se na schodech objevila Rochelle Vancová a začala k němu sestupovat dolů.

Grillo za celý svůj život nikdy předtím neviděl tak krásnou tvář. S každým krokem, o který se k němu blížila, očekával, že v její tváři objeví nějaký kaz, něco, co by trochu zlidšťovalo tu dokonalost, ale nic takového nenalézal. Grillo odhadoval, že má v žilách karibskou krev. Černé vlasy měla hladce přičísnuté těsně k hlavě a ten účes jen zdůrazňoval její vyklenuté čelo a symetrické obočí. Neměla žádný šperk a na sobě měla jen jednoduché černé šaty.

„Pane Grillo,“ oslovila ho. „Jsem vdova po Buddym Vancovi.“ Slovo vdova, i přes to, že měla na sobě černé šaty, se zdálo naprosto nemožné. Tohle nebyla žena, která by měla právě vstát z polštářů promáčených slzami. „Jak vám mohu pomoci?“ zeptala se ho.

„Jsem novinář…“

„ To mi už řekla Ellen.“

„Chtěl jsem se vás vyptat na vašeho manžela.“

„Teď už je na to trochu pozdě.“

„Byl jsem v lese skoro celé odpoledne.“

„Ach ano,“ řekla na to. „Vy jste ten pan Grillo.“

„Prosím?“

„Mluvila jsem s jedním z policistů…“ otočila se k Ellen. „Jakže se jmenoval?“

„Spilmont.“

„Spilmont. Byl tu, aby mě informoval o tom, co se stalo. Zmínil se o vaší statečnosti.“

„To nestálo za řeč.“

„Řekla bych, že toho bylo dost na to, abyste si zasloužil pořádný odpočinek,“ řekla mu. „A vy zatím pracujete.“

„Chtěl bych o tom napsat článek.“

„Ano. No tak pojďte dál.“

Ellen otevřela dveře na levé straně chodby Rochelle vedla Grilla dovnitř a přitom mu vykládala základní fakta.

„Odpovím vám na vaše otázky, jak nejlépe budu umět, ale musíte je omezit na otázky týkající se Buddyho profesionální dráhy.“ Mluvila bez jakéhokoliv cizího přízvuku. „Nevím totiž nic o jeho předchozích manželkách, takže se ani neobtěžujte vyzvídat. A nebudu se ani zamýšlet nad jeho zálibami. Dáte si kávu?“

„Velmi rád,“ odpověděl jí Grillo a uvědomil si přitom, že opět dělá to, co dělal tak často, kdykoli s někým vedl rozhovor: styl své řeči přizpůsobuje mluvě svého spolubesedníka.

„Přineste panu Grillovi kávu, Ellen,“ řekla Rochelle a přitom pokynula svému hostu, aby se posadil. „A mně přineste vodu.“

Místnost, do které vstoupili, se táhla celým domem a její strop se zdvihal až do výše druhého patra. Kolem mezipatří se táhlo zábradlí a tvořilo jakousi galerii kolem všech čtyř zdí. Stejně jako zdi na chodbě i tyhle byly ověšené stovkami plakátů. Všude se překřikovaly barevné výzvy; lákadla a varování. Nejlepší jízda vašeho života! sliboval odvážně jeden plakát. Další ohlašoval atrakci, kde se užije Nejvíc zábavy a spousta legrace!

„Tohle je pouhá část Buddyho sbírky,“ řekla Rochelle. „V New Yorku je toho mnohem víc. Věřím tomu, že je to největší soukromá sbírka na světě.“

„Nevěděl jsem, že to Buddy sbíral.“

„Buddy to nazýval pravým americkým uměním. Je dokonce možné, že měl pravdu. I to koneckonců cosi napovídá…“ Zarazila se, ale na její tváři bylo jasně vidět nechuť k těm okolním křiklavým barvám. Takový výraz na tak dokonale modelované tváři měl poněkud znepokojující nádech.

„Předpokládám, že vy tu sbírku teď zrušíte,“ řekl Grillo.

„To záleží na závěti,“ odpověděla mu. „Nemusí patřit mně.“

„Poutají vás snad k té sbírce nějaké sentimentální vazby?“

„Myslím si, že to je poněkud osobní otázka,“ řekla mu na to.

„Ano. Myslím, že je.“

„Ale jsem si jistá, že tahle Buddyho záliba nikomu neubližovala.“ Vstala a otočila vypínačem mezi dvěma barevnými panely vyzývajícími k jízdě ve vlaku duchů. Za skleněnou stěnou v zadní části místnosti se rozsvítila barevná světla. „Dovolte, abych vám něco ukázala,“ řekla, přešla na vzdálený konec místnosti, kde ji zalila barevná směsice světel. Tady se nacházely všechny části sbírky které byly příliš rozměrné na to, aby se vešly dovnitř domu. Byl tu snad čtyřmetrový vyřezávaný obličej, jehož ústa se špičatými zuby tvořila vchod k nějaké atrakci. Dalším neuvěřitelným gigantem tu byla tabule zvoucí kolemjdoucí k jízdě kolem Zdi smrti, jejíž nápisy byly vyvedené v řadách barevných světel. Na obraze byl basreliéf lokomotivy řízené kostrami a vynořující se z tunelu ve skutečné velikosti.

„Proboha,“ bylo všechno, co ze sebe Grillo při tom pohledu dokázal vypravit.

„Teď už asi chápete, proč jsem ho opustila,“ řekla Rochelle.

„Tohle mě nenapadlo,“ odpověděl jí Grillo. „Vy jste tu nežila?“

„Pokoušela jsem se o to,“ řekla Rochelle. „Ale jen se tady trochu rozhlédněte. Tohle je, jako by člověk vešel Buddymu přímo do hlavy. Hrozně rád nechával na všem svoji pečeť. Na všem a na každém. Tady pro mě nebylo místo. Nebylo, protože jsem nebyla připravená myslet jeho způsobem.“

Zadívala se na tu mamutí reklamu. „Hrozné,“ řekla nakonec. „Nemyslíte?“

„To nemohu posoudit,“ vyhnul se odpovědi Grillo.

„Vás to nepobuřuje?“

„Vypadá to jako nějaká fantasmagorie.“

„Říkával mi, že nemám žádný smysl pro humor,“ pokračovala Rochelle. „A to jenom proto, že se mi tyhle jeho… věci nezdály zábavné. Pravdou ovšem je, že se mi nezdál zábavný ani on sám. Jako milenec, to ano… byl skvělý. Ale zábavný? To ne.“

„Mohu vás citovat?“ zeptal se Grillo.

„Záleží na tom, jestli řeknu, že ne? Už jsem si v životě dost zkusila s novináři, aby mi bylo jasné, že lidé jako vy se pramálo starají o mé soukromí.“

„Ale přesto se mnou mluvíte.“

Otočila se k němu. „Ano,“ řekla. Chvíli mlčela. A pak řekla: „Je mi zima,“ a vešla zpátky do místnosti. Ellen právě nalévala kávu.

„Nechte to tady,“ nařídila jí Rochelle. „Udělám to sama.“

Vietnamka chvíli otálela u dveří. Ta chvíle byla jen o zlomek vteřiny delší, než aby se dalo usuzovat, že to udělala jen z pouhé servilnosti.

„Takže tohle je příběh Buddyho Vance,“ řekla Rochelle. „Ženy, bohatství a zábava. Obávám se ale, že vám neříkám

nic nového.“

„Nevíte náhodou, jestli svůj konec tušil?“ zeptal se Grillo, když se posadili.

„Jestli tušil svou smrt? O tom pochybuji. Tohle nebylo téma, o kterém rád přemýšlel. Chcete mléko?“

„Ano, prosím. A cukr také.“

„Poslužte si. Tak tohle jsou věci, které by vaši čtenáři rádi slyšeli? To, že Buddy předvídal svojí smrt ve snu?“

„Už se staly i podivnější věci,“ odpověděl jí Grillo a při té větě mu myšlenky zabloudily zpátky k té trhlině v zemi a k tomu, co z ní viděl unikat.

„To si nemyslím,“ prohlásila Rochelle. „Já sama na zázraky nevěřím. Už ne.“ Vypnula venkovní světla. „Když jsem byla malá, můj dědeček mě naučil, jak mám ovlivňovat ostatní děti.“

„Jak?“

„Prostě tak, že na to budu myslet. Bylo to něco, co on sám provozoval celý život a pak to předal mně. Bylo to snadné. Mohla jsem tak donutit někoho, aby upustil svůj kornout se zmrzlinou, nebo je rozesmát, aniž by věděli, proč se smějí. Tenkrát jsem ještě věřila, že zázraky se dějí na každém rohu. Ale to už je dávno. Všichni takové pocity ztrácíme. Časem se všechno zhoršuje.“

„Přece jen život není tak tvrdý,“ odporoval jí Grillo. „Vím, že se rmoutíte nad…“

„Kašlu na zármutek,“ vyhrkla najednou. „On je po smrti a já si tady teď počkám na jeho poslední švandu.“

„Závěť?“

„Ano, závěť. Bývalé manželky Jeho parchanti, kteří se najednou vynoří odevšad. Nakonec mě přece jen dostal na jednu z těch svých zatracených záhadných jízd.“ Mluvila rozčileně a přece dosti klidně. „A vy teď můžete jít domů a všechno tohle použít v nějaké ze svých nesmrtelných próz.“

„Zůstanu tady ve městě,“ řekl jí na to Grillo. „Dokud nenajdou tělo vašeho muže.“

„To si počkáte,“ odpověděla mu Rochelle. „Vzdali se dalšího pátrání.“

„Cože?“

„To byla věc, kterou mi sem přišel vysvětlit Spilmont. Už ztratili pět mužů. Zdá se, že je jen velmi malá naděje, že by jeho tělo mohli najít, a nestojí jim to za ten risk.“

„ Vás to rozčiluje?“

„To, že ho nebudu moci pohřbít? Ne, vlastně ani ne. Je to lepší, když si ho lidé budou pamatovat s úsměvem na tváři a ne jako mrtvolu, kterou vytahovali z nějaké díry v zemi. Takže, jak sám vidíte, tady celý příběh končí. Pohřební ceremoniál se odbude pravděpodobně v Hollywoodu. A všechno, co po něm zbylo, jsou televizní pořady.“

Postavila se a naznačila tak Grillovi, že interview končí. Grillovi se v hlavě honila ještě celá spousta otázek, na které by rád znal odpověď, a které se většinou týkaly tématu, o kterém předtím prohlásila, že je o něm ochotná mluvit, ale na které se přesto nedostalo: otázky o jeho profesionální dráze. Bylo tu pár věcí, na které nemohla přijít ani Tesla, to dobře věděl. Ale radši si nechal zajít chuť, než by Vancovu vdovu přemlouval k odpovědím. Už takhle mu toho řekla víc, než očekával.

„Děkuji vám za rozhovor,“ řekl a potřásl jí rukou. Její prsty byly tenké jako větvičky „Bylo to od vás velmi laskavé.“

„Ellen vás vyprovodí ven,“ řekla mu.

„Díky.“

Ellen už čekala v chodbě. Když mu otvírala dveře, dotkla se Grillovy ruky. Podíval se na ni. Naznačila mu, aby mlčel a vtiskla mu do dlaně útržek papíru. Bez jediného slova ho pak vyprovodila na schody a zavřela za ním dveře.

S přečtením toho papíru počkal, až bude z dohledu televizních kamer. Bylo. tam jméno té ženy – Ellen Nguyen – a její adresa kdesi v Deerdell Village. Buddy Vance možná zůstane mrtev, ale zdálo se, že jeho životní příběh se přece jen dostane na světlo. Grillo věřil tomu, že nic, vůbec nic nemůže zůstat utajeno, i kdyby se spikly všechny síly světa, aby to utajily Navzdory všem spiknutím, spiklencům a lhářům se dřív nebo později nakonec pravda stejně ukáže, a to často v té nejnepravděpodobnější formě. Zřídkakdy se pravdu dozvídal přímo. Většinou to bylo z klepů, nápisů na zdech, obrázků a milostných písní. Pravda je to, co si lidé povídají mezi sebou nebo v posteli, nebo to, co čtou na zdech veřejných záchodků.

Pravda je umění utajené pod veřejným uměním, stejně jako ty postavy které viděl stoupat v gejzíru vody, aby změnily svět.

Kapitola dvacátá první – Otec

Jo-Beth ležela na své posteli potmě a pozorovala, jak větřík střídavě vhání záclony dovnitř a zase je vyfukuje ven z domu. Šla si promluvit s matkou, jakmile se vrátila domů, a řekla jí, že už se s Howiem nikdy nesetkají. Byl to sice trochu uspěchaný slib, ale přesto pochybovala, že ho její matka vůbec vnímala. Vypadala velice roztržitě, přecházela po svém pokoji, spínala ruce a mumlala pro sebe nějaké modlitby. Ty modlitby připomněly Jo-Beth, že slíbila, že zavolá pastora a že to neudělala. Upravila se, jak to jenom šlo, a pak šla dolů a zavolala do kostela. Nicméně pastor John tam nebyl. Šel prý utěšit Angelii Datlowovou, jejíž manžel Bruce byl zabit při pokusu vyzdvihnout tělo Buddyho Vance. Tohle bylo poprvé, kdy Jo-Beth slyšela někoho zmínit se o té tragédii. Chvíli se vyptávala a potom třesoucíma rukama zavěsila sluchátko. Nepotřebovala, aby jí někdo podrobně popisoval, co se vlastně stalo. Ona to přece viděla, stejně jako Howie. Jejich společný sen přerušilo to, co se stalo kdesi uvnitř země, kde zemřeli Datlow i ti ostatní muži.

Posadila se v kuchyni. Lednička tiše hučela, ptáci i brouci v zahradě trylkovali a bzučeli. Jo-Beth se snažila najít v tom, co se stalo, nějaký smysl. Možná, že věci viděla příliš optimisticky ale stále si ještě myslela, že i když ona sama něčemu nerozumí, jsou lidé, kteří to chápou. To ji trochu uklidňovalo. Ale teď si už nebyla tak jistá. Kdyby řekla komukoliv ze svých přátel z kostela – a ti tvořili naprostou většinu jejích známých – co se jí přihodilo v motelu (ten sen o vodě a smrti), řekli by to, co by jí řekla i její matka: že to je Ďáblovo dílo. Když to ale řekla Howiemu, odpověděl jí na to, že tomu sama nevěří, a měl pravdu. Byl to nesmysl. A jestli tohle byl nesmysl, jaké ještě nesmysly ji to učili celý

život?

Protože nebyla schopná najít v celém tom zmatku jakékoli vysvětlení a byla příliš unavená, šla nahoru do svého pokoje a lehla si do postele. Vůbec se jí nechtělo spát. Bylo ještě příliš brzy po tom otřesném zážitku, kdy spala s Howiem v motelu, ale únava ji nakonec přemohla. Ještě když usínala, se před ní odvíjel řetěz vzpomínek, černých i světlých, jako perly na šňůrce. Howie v Butrick's Steak House, Howie v Obchodním Centru stojící tváří v tvář Tommymu. Howieho tvář, když si myslela, že je mrtvý. A pak se ta šňůrka přetrhla a všechny perly se rozsypaly. Ponořila se do spánku.

Hodiny ukazovaly osm hodin třicet pět minut, když se probudila. V domě bylo úplné ticho. Vstala a snažila se působit co nejméně hluku, jen aby ji nezavolala matka. Dole v kuchyni si udělala večeři a přinesla si ji zpátky do svého pokoje, snědla ji a pak si zase lehla na postel, kde ležela až dosud, a pozorovala, jak si větřík pohrává se záclonou.

Večerní světlo bylo bledé a měkké, ale to už bylo teď pryč. Venku byla tma. Jo-Beth přímo cítila, jak se k ní blíží. Jako by tma rušila veškerou vzdálenost a umlčovala všechno živé. Tenhle pocit ji znepokojoval jako nikdy předtím. V několika nedalekých domech mají teď smutek. Pláčí tam ženy bez mužů a děd bez otců a dnešní noc je jejich první nocí zármutku. V ostatních domech si lidé vzpomněli na dávno zapomenuté smutky. Vzpomínali a plakali. Ona teď měla něco vlastního, vlastní smutek, který ji pojil k tomu všeobecnému zármutku. Zasáhla ji ztráta a tma – která toho světu tolik brala a jen málo dávala – už nikdy nebude stejná jako předtím.

Tommyho-Raye probudilo bouchání okenního rámu. Posadil se na posteli. Ten den strávil v horečce, kterou si sám vytvořil. Vypadalo to, že ráno je ještě daleko, ale on pořád spal, potil se a očekával znamení.

Bylo to snad to, co teď zaslechl? To řinčení okna, jako když umírajícímu cvakají zuby? Odhodil ze sebe pokrývky Už předtím se svlékl. Tělo, které teď letmo zahlédl v zrcadle, bylo štíhlé a lesklé: vypadalo jako tělo mladého zdravého hada. Ta chvíle narcisismu ho stála soustředění. Zakopl a když se pokusil vstát, uvědomil si, že je jakoby v jiném pokoji. Najednou se mu všechno kolem zdálo divné – a on sám jakoby sem nepatřil. Podlaha se kývala, skříň se buďto zmenšila na velikost kufříku a nebo on sám vyrostl do groteskní velikostí. Udělalo se mu nevolno. Zašátral kolem sebe a snažil se nahmatat něco pevného, aby se zorientoval. Chtěl dosáhnout na dveře, ale buďto ho zradila ruka, nebo jeho orientační smysl, a nakonec sevřel v ruce okenní rám. Postavil se a stál bez hnutí, dokud ta nevolnost nepřešla. Necítil přitom nic jiného kromě toho téměř neznatelného pohybu okenního rámu, který mu chvějivě pronikal prsty a kostmi nahoru do zápěstí, paží a skrze ramenní klouby až do páteře. To chvění mu třaslavě tančilo až v morku kostí. Stále ještě to nechápal, až do okamžiku, kdy postoupilo o dalších pár obratlů a dosáhlo do jeho lebky. Tam se ten pohyb, který řinčel oknem, znovu transformoval ve zvuk: ze měsice chřestění se stávala zpráva.

Nepotřeboval, aby ho ten někdo volal dvakrát. Pustil okenní rám a neohrabaně se obrátil ke dveřím. Cestou odkopl oblečení, které si předtím svlékl. Zvedl ze země tričko a džíny Až na poslední chvíli ho napadlo, že by se měl obléci ještě než odejde z domu, ale nedokázal to, a tak za sebou to oblečení táhl dolů po schodech a ven do tmy za domem.

Zahrada byla veliká a neupravená, protože se o ni mnoho let nikdo nestaral. Plot se rozpadal a keře, které tu původně kdosi zasadil, aby oddělovaly dům od ulice, vyrostly v tlustou, neproniknutelnou stěnu. A přesně k ní teď šel, jako by ho tam táhl ten geigerův počítač, který mu tikal v hlavě a jehož tikání zesilovalo s každým krokem.

Jo-Beth zvedla hlavu z polštáře. Bolely ji zuby Opatrně se dotkla tváře. Bolelo to, skoro jako kdyby tam měla modřinu. Vstala a proklouzla chodbou do koupelny. Dveře ložnice Tommy-Raye byly otevřené, všimla si. To předtím nebylo. Pokud byl uvnitř, ona ho nemohla vidět, protože závěsy byly stažené a uvnitř byla jen černá tma.

Letmý pohled do zrcadla v koupelně ji ujistil, že ačkoliv jí pláč na kráse nepřidal, nebylo to nic strašného. Nicméně bolest v čelisti nepolevovala, naopak se začínala rozlézat po celé hlavě. Nic takového nikdy předtím nezažila. Ten tlak nebyl stálý, ale rytmický, jako puls, který ale nevycházel z jejího srdce. Jakoby přicházel odněkud zvenčí.

„Dost," zamumlala si pro sebe a zaťala zuby. Ale nemohla to ovládnout. Ten tlak v její hlavě sílil a svíral ji takovou silou, jako by z ní chtěl vymáčknout všechny myšlenky.

V tom zoufalství zjistila, že myslí na Howieho. Představila si ho jako světlo a smích, jako protiklad k tomuhle nesmyslnému rytmu, který k ní přicházel ze tmy. Tohle ale byla zakázaná představa – jedna z těch, o kterých matce slíbila, že jich nechá – ale nemohla si pomoci. Kdyby se tomu tlaku v hlavě nebránila, vymačkal by jí z hlavy všechny myšlenky a donutil by ji hýbat se v souladu s tím rytmem.

Howie…

Jeho tvář se na ni v té vzpomínce usmála. Držela se jasu té vzpomínky a sklonila se k umyvadlu, aby si opláchla obličej studenou vodou. Voda a vzpomínky ten tajemný útok zahnaly Nejistě vykročila z koupelny a namířila si to k pokoji Tommyho-Raye. Ať už tahle nevolnost znamenala cokoliv určitě ho to chytilo taky Už od nejranějšího dětství se nakazili oba stejnou nemocí a společně ji protrpěli. Možná, že tahle nová podivná nákaza ho zasáhla dříve než ji a jeho chování v Centru bylo jen následkem jeho nemoci. Ta myšlenka jí vnukla naději. Jestli je nemocný, pak se může uzdravit. Oba se mohou uzdravit společně.

Její podezření ještě zesílilo, když vkročila dovnitř. Páchlo to tu jako v pokoji nemocného. Vzduch tu byl nesnesitelně horký a ztuchlý.

„Tommy-Ray? Jsi tady?"

Otevřela dveře dokořán, aby dovnitř padalo víc světla. Místnost byla prázdná a na posteli byly rozházené peřiny Koberec byl celý pomuchlaný, jako kdyby tu někdo tancoval nějaký šílený tanec. Přešla k oknu a chtěla ho otevřít, ale stačila jen odtáhnout závěsy Pohled, který se jí naskytl, stačil k tomu, aby se co nejrychleji rozběhla po schodech dolů a volala přitom Tommyho jméno. Ve světle dopadajícím z otevřených dveří kuchyně ho zahlédla, jak se plouží zahradou a táhne za sebou džíny.

Křovinatá stěna na konci zahrady se pohybovala a v tom pohybu neměl prsty jen vítr.

„Můj synu," řekl ten muž pod stromy. „Konečně se setkáváme."
Tommy-Ray sice neviděl toho muže jasně, ale nepochyboval o tom, že je to ten, který ho sem zavolal. Rytmus v jeho hlavě při pohledu na něj zeslábl.
„Pojď blíž," řekl mu. V přívětivých slovech toho muže a v tom, jak stál napůl skrytý pod stromy bylo něco přitažlivého. To oslovení můj synu samozřejmě nemohlo být pravdivé, že ne? Ale nebylo by to skvělé, kdyby to bylo pravdivé? Po tom, co se Tommy-Ray vzdal veškeré naděje, že by se se svým otcem kdy setkal, po všem tom posměchu, který sklízel od ostatních dětí, a po všech těch hodinách, kdy si ho marně snažil představit, nebylo by skvělé, kdyby si pro něj konečně jeho ztracený otec přišel a zavolal ho kódem, který znají jen otcové a synové? Bylo by to tak perfektní.
„Kde je má dcera?" zeptal se ten muž. „Kde je Jo-Beth?"
„Myslím, že je doma."
„Běž a přiveď ji ke mně."
„Za chviličku."
„Teď!"
„Chci tě nejdřív vidět. Chci vědět, že mě nepodvádíš."
Cizinec pod stromy se zasmál.
„Už teď z tebe mluví můj hlas," řekl mu. „Také mě mnohokrát oklamali. Proto jsme oba opatrní, že?"
„Ano."
„Jistěže mě musíš vidět," řekl a vystoupil zpod stromů. „Já jsem tvůj otec. Jsem Jaff."

Když Jo-Beth seběhla ze schodů, uslyšela, jak ji ze svého pokoje volá její matka.
„Jo-Beth? Co se děje?"
„Nic, mami."
„Pojď sem! Něco hrozného… když jsem spala…"
„Za chvíli, mami. Zůstaň v posteli."
„Hrůza…"
„Za chvíli jsem zpátky. Zůstaň kde jsi."

A byl tam, on osobně: otec, o kterém Tommy-Ray snil tisíckrát od doby kdy si uvědomil, že ostatní chlapci mají i druhého rodiče, rodiče stejného pohlaví, kteří věděli to, co mají o životě muži vědět a předávali to svým synům. Občas si představoval, že je snad levobočkem nějaké filmové hvězdy a že jednou přijede limuzína a ven vystoupí nějaká slavná tvář a řekne přesně to, co mu právě řekl Jaff. Ale tenhle muž byl ještě lepší než jakákoliv filmová hvězda. Nevypadal sice jako slavný muž, ale jeho tvář měla něco společného s tvářemi, které znal celý svět: byl to výraz, jako kdyby nepotřeboval nikomu předvádět svoji sílu. Tommy-Ray sice nevěděl, odkud se ta autorita bere, ale jasně ji viděl.
„Já jsem tvůj otec," řekl znovu Jaff. „Věříš mi?"
Jistěže mu věřil. Byl by blázen, kdyby zapřel, že má takového otce.
„Ano," řekl proto. „Věřím ti."
„A jako milující syn mě poslechneš?"
„Ano, poslechnu."
„Dobře," řekl Jaff. „Takže teď běž a přiveď mi, prosím, mou dceru. Volal jsem ji, ale ona odmítá přijít. Ty víš proč…"
„Ne."
„Přemýšlej."
Tommy-Ray přemýšlel, ale nenapadla ho žádná odpověď.
„Můj nepřítel se jí dotkl," řekl Jaff.
Katz, napadlo Tommy-Raye: myslí toho hajzla Katze.
„Stvořil jsem tebe a Jo-Beth, abyste byli mí zástupci. Můj nepřítel udělal totéž Stvořil dítě."
„Copak Katz není tvůj nepřítel?" zeptal se Tommy-Ray který se marně snažil něco z toho pochopit. „On je syn tvého nepřítele?"
„A ten se teď dotkl tvé sestry. To je důvod, proč odmítá přijít. Poskvrnil ji."
„Ne na dlouho," řekl Tommy-Ray otočil se a běžel zpátky do domu a volal přitom Jo-Beth radostným hlasem.
Uvnitř domu Jo-Beth slyšela jeho volání a to ji uklidnilo. Jeho hlas nezněl, jako kdyby trpěl. Než vešla do kuchyně, už byl u dveří na zahradu, opíral se o ně rozpřaženýma rukama a s radostným šklebem se nakláněl dovnitř. Celý zpocený a skoro nahý vypadal, jako kdyby právě přiběhl z pláže.
„Stalo se něco bezvadnýho," zašklebil se na ni.
„A co?"
„Je to venku. Pojď se mnou."
Na jeho těle pyšně vyvstávala každá žíla. V očích měl ale záblesk, kterému nedůvěřovala. A jeho úsměv jen prohloubil její nedůvěru.
„Já nikam nejdu, Tommy…" řekla mu.
„Proč se bráníš?" zeptal se a naklonil hlavu na stranu. „Jenom proto, že se tě dotkl? To přece neznamená, že mu patříš."
„O čem to mluvíš?"
„Katz. Já dobře vím, co udělal. Nemusíš se stydět. Už ti to odpustil. Ale musíš jít ven a sama se mu omluvit."

„Odpustil?“ zeptala se zvýšeným hlasem a bolest v hlavě znovu zesílila. „Ty mi nemáš co odpouštět, ty troubo! Zrovna ty ze všech…“

„Ne já,“ řekl Tommy-Ray a nepřestával se přitom usmívat. „Náš otec.“

„Cože?“

„Čeká venku…“

Odmítavě potřásla hlavou. Bolest se zhoršovala.

„Jenom pojil se mnou. Je na zahradě.“ Pustil rám dveří a přešel k ní. „Já vím, že to bolí,“ řekl jí. „Ale Jaff ti uleví.“

„Opovaž se na mě sáhnout!“

„To jsem přece já, Jo-Beth. To jsem já, Tommy-Ray Nemusíš se ničeho bát.“

„Ale ano, musím! Nevím čeho, ale bojím se.“

„To si myslíš, protože tě Katz poskvrnil,“ řekl jí. „Já přece neudělám nic, co by tě mohlo zranit, a ty to víš. Přece cítíme společně, ne? Co bolí tebe, bolí i mě. A já nemám rád bolest.“ Zasmál se. „Jsem sice divnej, ale ne zase takhle.“

I přes všechny její pochyby ji tím přesvědčil, protože to byla pravda. Spolu vyrůstali v břiše své matky a byli dvěma polovinami stejného vajíčka. Nechtěl jí ublížit.

„Prosím tě, pojď,“ řekl a natáhl k ní ruku.

Ona ji přijala. Bolest v její hlavě okamžitě polevila, za což byla nesmírně vděčná. Místo rytmu se jí v hlavě ozval šepot. Někdo šeptal její jméno:

„Jo-Beth.“

„Ano?“ zeptala se.

„To jsem nebyl já,“ řekl Tommy-Ray. „To byl Jaff. Volá tě.“

„Jo-Beth.“

„A kde je?“

Tommy-Ray ukázal směrem ke stromům. Najednou se zdály strašně daleko od domu. Jo-Beth si nebyla jistá, jak se tak rychle mohla dostat tak daleko, ale ten samý vítr, který si předtím pohrával se záclonami v jejím pokoji, ji teď jakoby postrkoval k těm stromům.

Jen pojď, slyšela něčí hlas, na tohle jsme čekali…

Zaváhala. Zdálo se jí, že ve způsobu, jakým se ty stromy a keře pohybují, je cosi podivného, co jí připomínalo něco zlého: možná houbovitý oblak, nebo krev rozplývající se ve vodě. Ale ten hlas, který odtamtud přicházela uklidňoval ji, byl hluboký a konejšící a tvář, ke které patřil – a kterou teď viděla – ji dojímala. Věděla, že kdyby měla některého muže nazvat otcem, byl by to právě tenhle. Líbil se jí jeho plnovous a husté obočí. Líbil se jí i způsob, jakým jeho rty pečlivě tvarovaly vyslovená slova.

„Jsem Jaff,“ řekl jí. „Tvůj otec.“

„Opravdu?“ zeptala se.

„Opravdu.“

„Proč jsi sem přišel až teď? Proč ti to trvalo tak dlouho?“

„Pojď blíž. Řeknu ti to.“

Právě chtěla postoupit o krok blíž, když tu uslyšela z domu výkřik.

„Nesmí se tě to dotknout!“

Byla to její matka a vykřikla tak vysokým a silným hlasem, o kterém by Jo-Beth nikdy nevěřila, že je schopná vyvinout. Ten výkřik ji zastavil. Otočila se. Tommy-Ray stál hned za ní. A daleko za ním se k nim bosa a v županu blížila přes trávník matka.

„Jo-Beth, okamžitě běž od toho pryč!“ řekla jí.

„Mami?“

„Běž pryč!“

Už uplynulo nejméně pět let od doby kdy matka naposledy vykročila ven z domu. A během těch pěti let se několikrát zaklínala, že už to nikdy neudělá. Ale přesto tu teď stála s vyděšeným výrazem ve tváři a křikem nevyjadřovala přání, ale rozkaz.

„Běžte pryč, oba dva!“

Tommy-Ray se otočil tváří k matce. „Jdi domů,“ řekl jí. „Tohle se tě netýká.“

Matka zpomalila chůzi.

„Ty to neznáš, synu,“ řekla mu. „Nerozumíš tomu.“

„Tohle je náš otec,“ odpověděl jí Tommy-Ray. „Vrátil se domů. Měla bys být vděčná.“

„Za tohle?“ řekla matka s vytřeštěnýma očima. „Tohle je to, co mě zničilo. A tebe to zničí taky, jestli tomu dáš příležitost.“ Teď stála na krok od Tommyho. „Nedávej mu ji,“ řekla mu tiše a natáhla ruku, aby ho pohladila po tváři. „Nenech to, aby nás to všechny zničilo.“

Tommy-Ray její ruku odstrčil.

„Varoval jsem tě,“ řekl jí. „Tohle se tebe netýká!“

Jeho matka okamžitě zareagovala. Postoupila ještě o krok blíž a uhodila Tommyho přes tvář celou dlaní. Zvuk toho úderu se ozvěnou odrazil od zdi domu.

„Blbče!“ zaječela na něj. „Copak nepoznáš zlo, ani když ho vidíš?“

„Poznám blázna, když ho vidím,“ odsekl jí Tommy-Ray „A vůbec všechno to tvoje modlení a kecy o Ďáblovi… Dělá se mi z tebe zle! Zkazila jsi mi celej život. A teď chceš zkazit i tohle. Ale to je jedno! Táta je doma! Tak jdi do prdele!“

Zdálo se, že ta scéna toho muže pod stromy baví. Jo-Beth slyšela, jak se směje. Ohlédla se. Pravděpodobně to nečekal, protože se tolik nesoustředil na svoji masku a ta se mu trochu poodhrnula z obličeje. Ta tvář, která se jí

předtím zdála tak otcovská, byla nestvůrně oteklá. Buď to byla ta tvář, nebo něco jiného, co se skrývalo za ní. Oči a čelo se zvětšily. Vousatá brada a ústa, která se jí předtím zdála tak jemná, téměř zanikla. Místo svého otce teď uviděla hlavu nějakého nestvůrného dítěte. Při tom pohledu vykřikla.

Větve stromů se okamžitě začaly zuřivě zmítat. Větve se navzájem bičovaly jako flagelanti, až odprýskávaly kusy kůry a orvané listí se v chuchvalcích snášelo k zemi. Jejich pohyby byly tak prudké, až si Jo-Beth začala myslet, že se ty stromy snad vytrhnou kořeny ze země a přijdou si pro ni.

„Mami!“ řekla a otočila se zpátky k domu.

„Kam jdeš?“ zeptal se jí Tommy-Ray

„Tohle není náš táta!“ řekla. „Je to podvod! Jen se podívej! To je hroznej podvod!“

Tommy-Ray to buď věděl a bylo mu to jedno, nebo už síla Jaffova vlivu tak vzrostla, že viděl už jen to, co Jaff chtěl, aby viděl.

„Ty tu zůstaneš se mnou!“ řekl a chytil Jo-Beth za ruku. „S námi!“

Jo-Beth se snažila jeho sevření vytrhnout, ale držel ji příliš pevně. Byla to její matka, kdo jí pomohl. Zasáhla Tommyho úderem pěsti, po kterém ji pustil. Jo-Beth se rozběhla zpátky k domu. Bouře a listí ji pronásledovaly až se konečně ruku v ruce s matkou dostaly až k domu.

„Zamkni! Zamkni!“ řekla matka, když vběhly dovnitř.

Jo-Beth otočila klíčem. V příštím okamžiku už ji matka opět volala k sobě.

„Kam teď?“ zeptala se Jo-Beth.

„Ke mně. Já vím, jak to zastavit. Pospěš si!“

V matčině pokoji voněl její parfém a starý len, ale byl jim oběma důvěrně známý a uklidňoval je. Ale otázka byla, jestli je může také ochránit. Jo-Beth slyšela, jak někdo pod schody vyrazil dveře a potom nějaký hluk, jakoby někdo vyhazoval z ledničky veškerý její obsah. Pak bylo ticho.

„Hledáš klíč?“ zeptala se Jo-Beth matky, když viděla, jak něco hledá pod polštáři. „Myslím, že je zvenčí ve dveřích.“

„Tak ho přines!“ řekla jí matka. „Ale rychle!“

Ale na druhé straně dveří se ozvalo takové zaskřípění, že si to Jo-Beth předem rozmyslela. Ale dveře byly odemčené a tak věděla, že nemají naději na obranu. Její matka sice mluvila o tom, že by to mohla zastavit, ale když nehledala pod těmi polštáři klíč, hledala tam jistě svoji modlitební knížku a Jo-Beth si byla jistá, že svými modlitbami nikoho nezastaví. Spousta lidí už umřela s modlitbami na rtech. Neměla na výběr a tak otevřela dveře dokořán.

Její oči zabloudily na schodiště. Tam stál Jaff, jako vousatý lidský plod, a upíral na ni hladové oči. Jeho maličká ústa se zkřivila. Ještě než k ní vyšel po schodech, natáhla se pro klíč. „Jsme tady,“ řekl jí.

Nemohla klíč vytáhnout. Cloumala s ním a najednou ho vytrhla ven tak prudce, že vypadl ven ze zámku i z jejích prstů. Jaffovi už zbývaly jen tři kroky a bude nahoře na schodech. Nespěchal. Jo-Beth se sklonila, aby ho zvedla a v tu chvíli si uvědomila, že ten bolestivý rytmus, který ji předtím upozornil na Jaffovu přítomnost, se ozval znovu. Na chvíli jí zmátl myšlenky Proč vůbec utíká? A co to vlastně hledá? Ale pohled na klíč jí to připomněl. Pevně ho sevřela (Jaff už byl skoro nahoře na schodech), postavila se, ustoupila, zabouchla dveře a zamkla je.

„Je tady!“ řekla matce a ohlédla se, co dělá.

„Jistě,“ řekla matka. Teď už našla to, co předtím hledala. Nebyla to modlitební knížka. Byl to nůž. Dlouhý kuchyňský nůž, který se nedávno ztratil z kuchyně.

„Mami?“

„Věděla jsem, že přijde. Jsem připravená.“

„Tím ho přece nezastavíš,“ řekla jí., Vždyť to ani není člověk. Nebo je?“

Matčiny oči zabloudily ke dveřím.

„Řekni mi to, mami.“

„Já nevím, co je zač,“ odpověděla matka. „Snažila jsem se na to přijít… celá ta léta. Možná, že je to Ďábel. Možná, že není.“ Podívala se zase na Jo-Beth. „Tak dlouho jsem se bála,“ řekla. „A teď je tady a všechno se to zdá tak jednoduché.“

„Tak mi to vysvětli,“ řekla Jo-Beth. „Protože já tomu nerozumím. Kdo je to? A co udělal Tommymu?“

„Řekl vám pravdu,“ řekla jí matka. „Svým způsobem. On je váš otec. Nebo spíš jedním z nich.“

„A kolik jich vlastně mám?“

„Udělal ze mě děvku. Málem jsem zešílela touhou, která nevyšla ze mě. Ten, který se mnou spal, je tvůj otec. Ale tohle…“ ukázala nožem ve směru dveří, zpoza kterých se ozýval ťukavý zvuk, „tohle tě doopravdy stvořilo.“

„Slyším tě,“ zamumlal Jaff. „Slyším tě dobře.“

„Běž pryč,“ řekla matka a popošla o pár kroků blíž ke dveřím. Jo-Beth se jí v tom snažila zabránit, ale ona si jí nevšímala. A měla pro to svůj důvod. Nechtěla jít ke dveřím, ale ke své dceři. Popadla Jo-Beth za paži a přitáhla si ji zády k sobě a pak jí na hrdlo přitiskla ostří nože.

„Zabiju ji,“ řekla té věci na chodbě. „K tomu mi dopomáhej Bůh na Nebesích. Jen to zkus a pojď dovnitř a v tu chvíli je tvoje dcera mrtvá.“ Držela Jo-Beth stejně pevně jako Tommy-Ray Před několika minutami ji nazval bláznem. Buď tedy teď hrála tak, že by si za to zasloužila Oscara, a nebo měl Tommy-Ray pravdu. Ale tak jako tak byla Jo-Beth ztracená.

Jaff znovu zaklepal na dveře.

„Dcero?“ zavolal.

„Odpověz mu,“ řekla matka.

„Dcero?“

„… Ano…“

„Bojíš se o svůj život? Řekni mi pravdu. Řekni. Protože tě mám rád a nechci, aby se ti něco zlého stalo.“

„Bojí se," řekla matka.

„Ať mi odpoví sama," řekl Jaff.

Jo-Beth neváhala ani na okamžik. „Ano," řekla. „Ano. Má nůž a…"

„Byla bys blázen," řekl Jaff její matce, „blázen, kdybys chtěla zabít to jediné, pro co jsi vlastně žila. Ale udělat bys to mohla, že?"

„Nedám ti ji," řekla ona.

Na druhé straně dveří bylo chvíli ticho. A potom Jaff řekl:

„Dobrá…" Tiše se zasmál. „Vždycky existuje nějaké zítra."

Naposledy zatřásl dveřmi, jako kdyby se chtěl ujistit, že jsou opravdu zamčené. A potom smích i klepání ustalo a místo nich se ozval hluboký hrdelní zvuk, který mohl být sténáním čehosi, co se zrodilo do bolesti a přitom vědělo, že tomuto svému osudu nikdy neujde. Ten zvuk byl stejně výhrůžný jako předtím to lákání a hrozby A pak ztichl.

„Jde pryč," řekla Jo-Beth. Její matka jí stále ještě tiskla nůž na krk. „Jde pryč, mami. Pusť mě."

Slyšela, jak zavrzal pátý schod odspoda a to ji utvrdilo v tom, že jejich mučitelé opravdu opouštějí dům. Ale trvalo ještě nejméně půl minuty, než matka uvolnila svůj stisk a další minutu, než ji pustila úplně.

„Odešlo to," řekla jí. „Ale zůstaň tu ještě chvíli."

„A co Tommy?" zeptala se Jo-Beth. „Musíme ho jít hledat."

Matka ale zavrtěla hlavou. „Teď už je ztracený," řekla. „Nemá to smysl."

„Ale musíme se o to aspoň pokusit," odporovala jí Jo-Beth.

Otevřela dveře. U schodů se o zábradlí opírala věc, kterou mohl udělat jen Tommy-Ray. Když byli malé děti, vyráběl Jo-Beth spousty panenek, které ale vždycky měly znaky jeho tvůrčí fantazie. Vždycky se usmívaly. Ale teď vyrobil panenku jinou: otce jejich rodiny. Vyrobil ho z potravin. Hlava byla z mletého masa, do kterého prsty vytlačil důlky místo očí. Nohy a ruce tvořila zelenina, tělo představovala krabice od mléka, jejíž obsah se vylil loutce pod nohy kolem chilli papričky a stroužků česneku. Jo-Beth na to zírala bez dechu. Tentokrát tam neviděla žádný úsměv. Dokonce ani žádná ústa. Jenom dvě díry v mase. A rozlité mléko, které třísnilo koberec, jako semeno. Matka měla pravdu. Tommy-Ray byl ztracený.

„Ty jsi věděla, že se ten hajzl vrátí," řekla.

„Myslela jsem si, že se za čas vrátí. Ne pro mě. Pro mě si nepřišel. Já jsem byla jenom prostředek, jako všechny ostatní…"

„Legie panen," řekla Jo-Beth.

„Kde jsi to slyšela?"

„Ale mami… lidi o tom mluvili, už když jsem byla malá…"

„Tak hrozně jsem se styděla," odpověděla jí matka. Přitiskla si ruku na tvář. Druhou ruku, ve které stále ještě držela nůž, měla volně spuštěnou podél těla. „Tak strašně jsem se styděla. Chtěla jsem se zabít. Ale pastor mi v tom zabránil. Řekl, že musím žít. Pro Pána. A pro tebe a Tommyho."

„Musela jsi být hrozně silná," řekla Jo-Beth a otočila se od té příšerné loutky zpátky k matce. „Mám tě ráda, mami. Vím, že jsem řekla, že se bojím, ale já vím, že bys mi neublížila."

Matka se na ni podívala a Jo-Beth viděla, že se jí po tváři valí proudem slzy a kapou jí z brady dolů na zem.

Bez rozmýšlení jí odpověděla:

„Zabila bych tě na místě."

Kapitola dvacátá druhá – Ztracené duše

Tommy-Ray ho vedl po pěšince, kterou v Grove neznal nikdo jiný než děti a která vedla kolem kopce až skoro na vrcholek. Bylo tu příliš mnoho kamení na to, aby se tu dalo stavět, ani půda tu nebyla zvlášť pevná, ale těm, kteří se odvážili vylézt až nahoru, se naskytl nepřekonatelný výhled na Laureltree a Windbluff.

„Můj nepřítel tu ještě je," řekl Jaff.

Tady teď stál Tommy-Ray se svým otcem a rozhlíželi se kolem. Nad hlavou jim nesvítily žádné hvězdy a i v domech hluboko pod nimi zářilo jen pár světel. Oblohu zakrývaly mraky a město pod nimi ovládal spánek. Otec se synem tu bez obtížných svědků stáli a rozmlouvali.

„Kdo je tvůj nepřítel?" zeptal se ho Tommy-Ray. „Řekni mi to a já ho roztrhám na kusy."

„Pochybuji, že by ti něco takového dovolil."

„Nebuď sarkastický," řekl Tommy-Ray „Nejsem blbec, víš. A poznám, když se mnou jednáš jako s dítětem. Já už nejsem dítě."

„To mi budeš muset teprve dokázat."

„Dokážu. Nebojím se ničeho."

„To se uvidí."

„Zkoušíš mě vyděsit?"

„Ne. Jen tě připravit."

„Na co? Na toho nepřítele? Jen mi řekni, jak vypadá."

„Jmenuje se Fletcher. Kdysi jsme byli partneři. Ještě než ses narodil. Ale on mě podvedl. Nebo se o to alespoň pokusil."

„Na čem jste pracovali?"

„Ach!" zasmál se Jaff, Byl to zvuk, který od něj Tommy-Ray slýchal stále častěji a který se mu zdál pokaždé hezčí. Ten muž měl smysl pro humor, i když mu Tommy-Ray – jako třeba právě teď – vždycky nerozuměl. „Na čem?" řekl Jaff. „V podstatě jsme chtěli získat moc. Vlastně jen jednu určitou moc. Nazývá se Umění a s ním budu moci vstoupit do snů Ameriky."

„Ty mi kecáš?“

„Ne všechny sny. Myslím jen ty důležité. Vidíš, Tommy-Ray vlastně jsem průzkumník.“

„Jo?“

„Ano. Jenže, co se dá ve světě ještě zkoumat? Moc toho nezbylo. Pár cípů pouště, pár pralesů…“

„ Vesmír,“ navrhl mu Tommy-Ray a pohlédl vzhůru.

„To je jen další poušť, jenže mezi ní a námi není nic,“ řekl Jaff „Ne, ta opravdová záhada – a jediná záhada vůbec – je v našich hlavách. A já se tam dostanu.“

„Tím ale nemyslíš, že by ses nějak zmenšil a vlezl tam, že ne? Ty myslíš, že se tam nějak dostaneš.“

„Ano.“

„A to Umění ti to umožní?“

„Zase správně.“

„Ale ty jsi řekl, že jsou to jenom sny. Všichni máme přece sny. Můžeš se tam dostat kdykoliv. Stačí jenom usnout.“

„ Většina snů jsou jen pomíchané útržky. Lidé ve spánku sbírají vzpomínky a pokoušejí se je sestavit do nějaké posloupnosti. Ale existuje ještě jiný druh snu, Tommy-Ray. Je to sen o tom, co to znamená narodit se, zamilovat se a zemřít. Ten sen dává vysvětlení na otázku proč vlastně žijeme. Vím, že je to těžké pochopit…“

„Jen pokračuj. Líbí se mi to.“

„V naší mysli existuje moře. Nazývá se moře Podstaty,“ řekl Jaff. „A v tom moři se vznáší ostrov který se každému z nás objeví nejméně dvakrát za život: na jeho začátku a konci. Poprvé ho objevili Řekové. Platon o něm psal trochu utajeně. Nazýval ho Atlantis…“ Hlas se mu zlomila vypadal, že ho místo vyprávění zaujala podstata toho příběhu.“

„A ty by ses tam hrozně moc chtěl dostat, že jo?“ zeptal se ho Tommy-Ray.

„Ano,“ řekl mu Jaff. „Chci v tom moři plout, kdykoli se mi zachce, a vystoupit na pobřeží, kde se vyprávějí velké příběhy.“

„Dobrý.“

„Cože?“

„Zní to dobře.“

Jaff se rozesmál. „Jsi velice prostoduchý, můj synu. Budeme si spolu rozumět, to je vidět už teď. Takže ty mi v tom chceš pomáhat, mám pravdu?“

„Jistě,“ zašklebil se Tommy-Ray Ale pak řekl: „Jak?“

„Nemohu ukázat svou tvář komukoli,“ řekl Jaff. „A dokonce ani nemám rád denní světlo. Je velice… zbavuje to všechno záhadnosti. Ale ty můžeš všechny ty věci udělat místo mě.“

„Takže tady zůstaneme? Já myslel, že spolu někam odejdeme.“

„Také že ano, později. Ale nejprve musí zemřít můj nepřítel. Je slabý. Nepokusí se opustit Grove, dokud nebude mít nějakou ochranu. Myslím, že se pokusí vyhledat své vlastní dítě.“

„Katze?“

„Správně.“

„Takže bych toho Katze měl zabít.“

„To zní velmi užitečně. Jen pokud se taková příležitost naskytne.“

„Já už se postarám o to, aby se naskytla.“

„Ačkoli bys mu vlastně měl poděkovat.“

„Proč?“

„Kdyby nebylo jeho, stále bych ještě byl v podzemí. Stále bych ještě čekal na to, až si ty nebo Jo-Beth poskládáte všechny pověsti dohromady a přijdete mě hledat. Ale to, co udělala s Katzem…“

„Co udělala? Spali spolu?“

„Je to pro tebe důležité vědět?“

„Jasně.“

„I pro mě. Při pomyšlení na to, že se Fletcherův syn dotkl tvé sestry, se mi dělá nevolno. Bylo to sice hrozné, ale Fletcher to také nesnesl. Projednou jsme se spolu na něčem shodli. Otázka ale byla, který z nás se dostane nahoru první a který bude silnější?“

„Ty.“,

„Ano. Jsem to já. Mám na rozdíl od Fletchera výhodu. Moje armáda, moje terata se nejlépe získávají z umírajících lidí. Jedno jsem získal z Buddyho Vance.“

„A kde je?“

„Když jsme šplhali sem nahoru, myslel sis, že nás někdo sleduje, pamatuješ? Řekl jsem ti, že to je nějaký pes. Lhal jsem ti.“

„Tak mi to ukaž.“

„Možná už se ti nebude tak líbit, až to uvidíš.“

„Ukaž mi to, tati. Prosím!“

Jaff hvízdl. Při tom zvuku se podrost za jeho zády začal pohybovat a objevilo se tam to, co trhalo větvemi tam na zahradě u domu. Tentokrát se to ale objevilo úplně. Vypadalo to jako něco, co dlouho leželo v mořském přílivu: jako nějaká příšera z hlubin, která zemřela a vznášela se na mořské hladině, kterou opékalo slunce a rozklovali rackové tak, že když se dostala k lidem, už měla padesát očních jamek a tucet tlam a půl pokožky už se z ní oloupalo.

„Hezký,“ řekl tiše Tommy-Ray „A to máš z toho komika? Nezdá se mi to moc legrační.“

„Vytáhl jsem to z člověka na pokraji smrti,“ řekl Jaff. „Byl vyděšený a sám. Z takových pocházejí ty nejlepší druhy. Někdy ti ukážu místa, kde jsem dřív hledal ztracené duše, ze kterých jsem potřeboval získat terata. Viděl jsem toho tolik.

Potkal jsem tolik…“ Pohlédl na město. „Ale tady?“ řekl. „Kde najdu takové lidi?“

„Myslíš umírající?“

„Myslím zranitelné lidi. Lidi bez víry, která by je chránila. Vyděšené lidi. Ztracené lidi. Šílence.“

„To bys měl začít s mámou.“

„Ona není šílená. Možná si přeje, aby byla. Možná si přeje, aby všechno to, co slyšela a zažila, mohla svést na nějakou halucinaci, ale ví, že to tak není. Ale ať je jakkoliv hloupá, má víru. Ne… já potřebuji lidi nahé, Tommy-Ray. Bez bohů. Ztracené duše.“

„O pár takových vím.“

Tommy-Ray by mohl zavést svého otce do stovek domácností, kdyby měl schopnost číst myšlenky skryté za tvářemi lidí, které potkával každý den po celý svůj život. Byli to všechno lidé, kteří normálně nakupovali v Centru a vršili si své nákupní vozíky čerstvým ovocem a kukuřičnými vločkami, lidé s hezkou pletí, jakou měl on sám, a jasnýma očima, které vypadaly stejně jako jeho oči. Všichni ti lidé se zdáli být dokonale normální a šťastní. Možná, že občas zašli k psychologovi, jen aby měli pocit, že dělají pro své duševní zdraví všechno, co je potřeba. Možná občas křičeli na své děti nebo plakali, když jim den narozenin přidal k životu další rok, ale všichni bez rozdílu se považovali za klidné a vyrovnané lidi. V bankách měli dost peněz, slunce svítilo většinu dní v roce a když pršelo, zapalovali oheň v krbu a mysleli si, že jsou schopni tu zimu pohodlně přestát. Kdyby se jich někdo zeptal, jestli oni sami v něco věří, odpověděli by, že ano. Ale nikdo se jich nezeptal. Ne tady a ne teď. Už byl přece skoro konec dvacátého století. Příliš pozdě na to, aby mohl někdo mluvit o víře bez omluvného a stydlivého úsměvu a stud bylo něco, co se všichni snažili vyloučit ze svého života. Takže pro ně bylo bezpečnější o víře nebo o božstvech, která za ní stojí, nemluvit, kromě takových příležitostí, jakými byly svatby křty a pohřby a i tehdy jen ze zvyku.

Tak. Za jejich usměvavými tvářemi naděje vadla a v mnohých dokonce zemřela. Žili od události k události a jen v mezerách mezi nimi pociťovali lehké mrazení hrůzy. Plnili své životy vším, co je mohlo jen trochu rozptýlit, aby něčím zaplnili to prázdné místo, které bylo tam, kde měla být zvídavost, a ulehčeně si vydechovali, když jejich děti mlčky přecházely otázky o tom, proč vlastně žijí.

Nicméně ne každý dokázal své strachy tak dobře skrývat.

Když jim bylo třináct, řekl učitel třídě, do které patřil i Ted Elizando, že vyšší síly mají moc, která by stačila mnohotisíckrát zničit celé civilizace. Ta myšlenka ho vyděsila mnohem víc než jeho spolužáky, jak se zdálo, a tak si radši nechával své noční můry o Armageddonu pro sebe, protože se bál, že se mu ostatní spolužáci vysmějí. A ten malý podvůdek fungoval. Prospěl jak Tedovi, tak i jeho spolužákům. Během pubertálních let na všechny takové strachy zapomněl. Když mu bylo dvacet jedna let a měl slušnou práci v Thousand Oaks, oženil se s Lorettou. Následujícího roku se jim narodil potomek. Jedné noci, pár měsíců po narození jejich dcerky Dawn se ta noční můra o ohnivém konci světa vrátila. Ted, zpocený a třesoucí se, vstal a šel se podívat na svou dceru. Ta spala ve své postýlce na břiše. Tak spávala nejraději. Pozoroval její spánek nejméně hodinu a pak se vrátil do postele. Tohle se potom opakovalo téměř každou noc, až se to pro něj stalo jakýmsi rituálem. Někdy se dítě ve spánku zavrtělo, otočilo a jeho oči s dlouhými řasami se otevřely Ale když holčička uviděla u postýlky stát svého otce, usmála se. Nicméně to na Tedovi zanechávalo stopy. Dlouhé noci beze spánku z něj vysály sílu. Zjistil, že je pro něj stále obtížnější bránit se hrůzám, které se na něj řítily už ne jen v nočních hodinách, ale v poslední době mu už kazily i hodiny denního světla. Navštěvovaly ho uprostřed pracovní doby, když seděl za svým stolem. Jarní slunce, které předtím jasně osvětlovalo listiny na stole před ním, se změnilo v oslepující jas, který před ním houbovitě rostl k obloze. Každý, i sebe jemnější vánek k jeho uším přinášel vzdálené výkřiky.

A potom, jedné noci, kdy opět stál na stráži u Dawniny postýlky uslyšel, jak se ty hrůzy opět blíží. V hrůze zvedl Dawn do náručí a pokoušel se ukonejšit její křik. Křik vzbudil Lorettu, která se přišla podívat, co její manžel dělá. Nalezla ho v jídelně, hrůzou neschopného vyslovit ani slovo, jak strnule zírá na svou dcerku, kterou upustil, když viděl, jak se mu její tělo v náručí mění na uhel, jak její kůže černá a z končetin se stávají kouřící hůlky.

Měsíc strávil v ústavu a pak se vrátil do Grove. Lékařská zpráva zněla, že nejlepší naději na uzdravení má, když bude co nejvíce času trávit se svojí rodinou. O rok později Loretta zažádala o rozvod z důvodu nepřekonatelných rozdílů mezi manželi. Soud jí vyhověl, stejně jako vyhověl její žádosti, aby dostala do péče malou Dawn.

Jen velice málo lidí stále ještě navštěvovalo Teda. Během těch čtyř let od té doby kdy byl hospitalizován, si našel práci a pracoval v obchodě s drobným zvířectvem v Obchodním Centru. Byla to práce, která ho milosrdně ušetřila jakýchkoli velkých starostí. Mezi zvířaty tu byl šťastný. Stejně jako ta zvířata, i on byl opuštěný. Bylo na něm cosi, co napovídalo, že nezná jiný domov než na ostří nože. Tommy-Ray kterému matka nikdy žádné zvíře doma nepovolila, byl Tedův oblíbenec: mohl sem vstoupit kdykoliv (jednou nebo dvakrát tu byl dokonce i sám, když Ted vyřizoval nějaké zakázky) a hrál si se psy a hady. Dobře znal jak Teda, tak i jeho příběh, ale nikdy z nich nebyli opravdoví přátelé. Nikdy předtím například nešel k Tedovi na návštěv domů, jako to udělal dnes večer.

„Někoho jsem ti přivedl, Teddy. Chci, aby ses s někým seznámil.“

„Je pozdě.“

„To nevadí. Víš, mám skvělou zprávu a nemám nikoho kromě tebe, s kým bych se o ni mohl podělit.“

„Skvělou zprávu?“

„Můj táta se vrátil domů.“

„Opravdu? No, tak to mám opravdu radost, Tommy-Ray.“

„Nechceš ho vidět?“

„No, já…“

„Jistěže chce, „řekl Jaff, vykročil ze stínu u dveří a natáhl k Tedovi ruku. „Přítel mého syna je i mým přítelem.“

Když Ted zahlédl, koho mu Tommy-Ray představuje jako svého otce, ustoupil o jeden polekaný krok zpátky do domu. Tak tohle byla nějaká zbrusu nová noční můra. Z těch, které měl předtím, ho nikdy ani ta nejhorší nikdy neoslovila. Připlížila se k němu, to ano. Ale tahle mluvila a pozvala se k němu do domu.

„Něco od vás chci,“ řekl Jaff.

„Co se děje, Tommy-Ray? Tohle je můj dům. Nemůžeš si sem jen tak přijít a něco si vzít.“

„Tohle je něco, co sám nechcete,“ řekl Jaff a natáhl ruku k Tedovi. „Něco, bez čeho budete mnohem šťastnější.“

Tommy-Ray ohromeně pozoroval, jak se Tedovy oči začaly pod zavřenými víčky divoce koulet a začal kašlat a vydávat zvuky jako by měl začít dávit. Ale nestalo se nic takového. Přinejmenším mu nic nevyběhlo z úst. To, co Jaff chtěl, se objevovalo pomalu z pórů jeho těla, jako kdyby všechny tělesné šťávy začaly bublat a houstnout a vystupovat kůží ven, prosakovat skrze tričko i kalhoty.

Tommy-Ray nadšeně poskakoval. Vypadalo to jako nějaké groteskní kouzlo. Ty kapky vlhkosti ignorovaly gravitační zákon a visely ve vzduchu před Tedem. Teď se jedna druhé dotýkala a začaly se tvořit větší a větší kapky, které se opět spojovaly dokud se před Tedovou hrudí nevznášela pevná hmota, která vypadala jako nahnilý šedivý sýr. A z Tedova těla stále ještě stoupaly další vlhké kapky a každá se přidávala k té hmotě. Teď už měla i tvar: objevovaly se první hrubé rysy Tedova soukromého strachu. Tommy-Ray se při tom pohledu zašklebil: viděl zmítající se nohy a nesouměrné oči. Chudák Ted, takhle dlouho v sobě nosil své vlastní dítě a nemohl se ho zbavit. Bylo to přesně tak, jak to řekl Jaff. Bude mu bez toho líp.

Tohle byla první z několika návštěv které té noci vykonali, a pokaždé z nějaké ztracené duše získali nějakou novou příšerku. Všechny byly bledé a vzdáleně připomínaly plazy, ale jinak vypadaly všechny úplně jinak. Jaff to řekl správně, když už se jejich noční dobrodružství blížilo ke konci:

„Tohle je umění,“ řekl. „Vytahovat to z lidí. Nemyslíš?“

„Jo. Líbí se mi to.“

„Není to samozřejmě Umění. Ale jeho vzdálená ozvěna. Jako ostatně každé umění.“

„A kam půjdeme teď?“

„Musím si odpočinout. Najít nějaké stinné a chladné místo.“

„Takových pár znám.“

„Ne. Ty musíš jít domů.“

„Proč?“

„Protože chci, aby se Grove zítra ráno probudilo a věřilo, že svět je takový jako jindy.“

„A co mám říct Jo-Beth?“

„Řekni jí, že si nic nepamatuješ. A když bude naléhat, tak se jí omluv.“

„Já tam nechci jít,“ řekl Tommy-Ray.

„Já vím,“ řekl Jaff a položil dlaň Tommymu na rameno. Při řeči mu mnul ramenní svaly „Ale přece nechceme, aby tě začalo hledat celé město. Mohli by tak objevit věci, které jim chceme ukázat, teprve až přijde náš čas.“

Tommy-Ray se při té řeči zašklebil.

„A jak dlouho to bude trvat?“

„Chceš přece vidět Grove vzhůru nohama, ne?“

„Nemůžu se dočkat.“

Jaff se rozesmál.

„Jablko nespadlo daleko od stromu,“ řekl. „Jen vydrž, chlapče. Vrátím se.“

A se smíchem vedl své stvůry zpátky do tmy.

Kapitola dvacátá třetí – Bílý Bůh

Když se Howie ráno vzbudil, pomyslel si, že dívka jeho snů se přece jen mýlila: slunce v Kalifornii nezáří každý den. Když otevřel oči, viděl, že úsvit je jaksi matný a že na obloze není ani kousíček modři. Ze smyslu pro povinnost si dal rozcvičku, tak krátkou a lehkou, jakou jen jeho sebevědomí sneslo. Ale cviky jeho tělo nijak neoživily jen se při nich zpotil. Pak se osprchoval a oholil, oblékl se a šel do Obchodního Centra.

Ještě nevěděl, co řekne Jo-Beth, až ji uvidí. Z minulé zkušenosti už věděl, že každý pokus naplánovat si proslov znamená jen to, že se beznadějně zakoktá, jakmile otevře ústa. Bude lepší zareagovat spontánně, až ten okamžik přijde. Jestli bude odmítavá, on bude naléhat. Jestli se bude cítit provinile, on jí odpustí. Hlavní bylo, aby se nějak urovnalo to, co se mezi nimi stalo předchozího dne.

Pokud existovalo nějaké vysvětlení toho, co se jim včera v motelu přihodilo, on na ně nepřišel, přestože strávil dlouhé hodiny přemýšlením. Všechno, co věděl, bylo, že nějakým způsobem měli společný sen – ta myšlenka se nezdála tak absurdní, pokud vezme v úvahu sílu jejich vztahu – a že se ten sen jakoby otočením nějakého vnitřního telepatického spínače zvrhl v noční můru, které žádný z nich nejen nerozuměl, ale ani si ji nezasloužil. Musel to být nějaký astrální omyl. Nemělo to nic společného s nimi dvěma. Nejlepší bude na to zapomenout. Při troše snahy z obou stran se jim podaří dát zpátky dohromady svůj vztah takový, jaký byl tenkrát v Butrick’s Steak House, kdy oba cítili, že je nanejvýš slibný.

Šel rovnou do obchodu s knihami. Lois – paní Knappová – stála u pokladny Jinak byl obchod prázdný. Usmál se na ni a pozdravil a pak se teprve zeptal, jestli už tam je Jo-Beth. Paní Knappová se podívala na hodinky a pak mu mrazivým tónem hlasu sdělila, že nikoliv ještě ne, a že má zpoždění.

„Tak tady na ni počkám,“ řekl, protože ho přece nemohl odradit tón hlasu nějaké městské husičky Přešel k polici, která stála nejblíž u okna, kde si mohl prohlížet knihy a zároveň vyhlížet příjezd Jo-Beth.

Všechny knihy na polici byly náboženské. Jedna ho obzvláště zaujala: Příběh Spasitelův, hlásal hrdě její název Na obálce byla malba muže, klečícího před oslňujícím světlem, a oznámení, že stránky této knihy obsahují Největší Zprávu Našeho Věku. Rychle ji prolistoval. Tenoučkou knížku – snad by bylo lepší říci brožuru – vydala Církev Ježíše Krista a Posledních svatých a na několika stránkách tu jednoduché odstavce a malby vyprávěly příběh Velkého Bílého Boha staré Ameriky. Kdyby měl člověk věřit těm obrázkům, myslel by že ať se Bůh objevil v jakékoli podobě – jako Quetzalcoatl v Mexiku, Tonga-Loa, bůh slunečního oceánu v Polynésii, Illa-Tici, Kukulean, nebo nejméně půltuctu dalších bohů – vždycky vypadal jako čistokrevný běloch: vysoký, bledé pleti a s modrýma očima. A teď, jak prohlašovala ta brožura, se vrátil do Ameriky zpátky, aby oslavil tisíciletí. Tentokrát se mu bude říkat jeho pravým jménem: Ježíš Kristus.

Howie přešel k další polici a hledal knihu, která by více vyhovovala jeho rozpoložení. Možná nějakou milostnou lyriku. A nebo možná sexuální příručku. Ale když prohlédl většinu knih v policích, rychle zjistil, že každičká kniha v tomto obchodě byla vydaná v tom samém nakladatelství jako ta brožura, po které sáhl první, a nebo v nějakém podobném. Byly tu modlitební knihy nebo rodinné nábožné písně, tlusté svazky o stavbě Zim, Božího města na zemi, nebo o významu křtu. Mezi nimi našel obrázkovou knihu o životě Josepha Smithe, s fotografiemi jeho domova a svatého hrobu, kde prý zažil svou vizi. Howieho pohled sklouzl na text vedle fotografie:

Uviděl jsem dvě Postavy, jejichž jas a sláva se slovy nedají vyjádřit, vznášet se ve vzduchu nade mnou. Jedna z nich mě oslovila, zavolala mě jménem a řekla…

„Volala jsem Jo-Beth domů. Ale nikdo to nebere. Museli někam odjet."

Howie vzhlédl od textu. „To je škoda," řekl, ale nedalo se říci, že by té ženě věřil. Pokud opravdu telefonovala, zvládla to překvapivě tiše.

„Dnes už asi nepřijde," pokračovala paní Knappová a vyhýbala se při té řeči Howieho pohledu. „Nemáme tu tak přísné pracovní vztahy aby si to nemohla dovolit. Pracuje tehdy když se jí to zrovna hodí."

Věděl dobře, že tohle je lež. Vždyť přece ještě včera ráno vyčítala Jo-Beth, že jde pozdě. O pracovní době se ani v nejmenším nedalo říci, že je volná. Ale paní Knappová, vzorná křesťanka, se ho spíš snažila dostat pryč ze svého obchodu. Možná, že ho zahlédla, jak se šklebí, když si prohlížel tu brožuru.

„Nemá cenu, abyste tu čekal," řekla mu. „To byste tu taky mohl strávit celý den."

„Přece vám neodpuzuju zákazníky ne?" zeptal se Howie a chtěl ji tak přinutit, aby mu řekla, co proti němu vlastně má.

„Ne," řekla s neradostným úsměvem. „Tohle nemyslím."

Přešel k pokladně. Paní Knappová ustoupila o krok vzad, skoro jako kdyby se ho bála.

„Tak co tím vlastně myslíte?" zeptal se jí a už se skoro přestával ovládat. „Copak vám na mně vadí? Můj deodorant? Nebo účes?"

Znovu se pokusila usmát, ale tentokrát, přes všechno její pokrytectví, se jí to nepodařilo. Místo toho jen zkroutila obličej.

„Já nejsem Ďábel," řekl jí Howie. „Nepřišel jsem sem, abych někomu ublížil."

Neodpověděla mu.

„Já j… j… js… jsem se tu narodil," pokračoval dál. „Tady v Palomo Grove."

„Já vím," řekla mu na to.

No vida, vida, aspoň něco, pomyslel si.

„A co ještě víte?" zeptal se, ale dával si pozor, aby to neznělo příliš tvrdě.

Její oči zabloudily ke dveřím a on věděl, že se v duchu modlí ke svému Velkému Bílému Bohu, aby je někdo otevřel a zachránil ji tak před tímhle zatraceným klukem a jeho otázkami. Ale ani Bůh ani zákazník jí nevyhověl.

„Co o mně tedy víte?" zeptal se jí znovu Howie. „Přece to není tak hrozné… nebo je?"

Lois Knappová pokrčila rameny. „Asi ne," řekla.

„No tak povídejte."

„Znala jsem tvoji matku," řekla a zase zmlkla, jako kdyby se s tím měl spokojit. On ale mlčel a tak ji donutil, aby to nepříjemné ticho vyplnila nějakou další informací. „Samozřejmě jsem ji neznala nijak dobře," pokračovala. „Byla o trochu mladší než já. Ale tehdy tu znal každý každého. Už je to dlouho. No a pak se stalo to neštěstí…"

„Klidně t… t… to řekněte," řekl Howie.

„Co mám říct?"

„ Vy jste řekla neštěstí, ale b… b… bylo t… to znásilnění, je to tak?"

Podle toho, jak se zatvářila, mu bylo jasné, že si nikdy nepomyslela, že takové slovo (nebo cokoliv takhle obscénního) jednou uslyší ve svém obchodě nahlas.

„Nepamatuji se," odpověděla mu na to. „A dokonce i kdybych si to pamatovala…" Zmlkla, nadechla se a pak obrátila list. „Proč se nevrátíte tam, odkud jste přišel?" řekla mu.

„Ale já jsem se vrátil," řekl jí. „Tady jsem se narodil."

„Takhle to nemyslím," řekla a konečně jí povolily nervy. „Copak nevíte, co se děje? Vy si sem přijdete zrovna v době, kdy zemřel pan Vance."

„A co to sakra má co dělat se mnou?" chtěl vědět Howie. V posledních čtyřiadvaceti hodinách nesledoval zprávy, ale věděl, že pokus o vyzvednutí komikova těla ztroskotal a skončil velkou tragédií. Ale nerozuměl tomu, co s tím má společného on.

„Já jsem Buddyho Vance nezabil. A moje matka to určitě taky nebyla."

Lois Knappová se zatvářila, jako že tu urážku nepochopila, a odevzdaně mu řekla zbytek rychlými a jednoduchými větami, aby už to měla za sebou.

„To místo, kde pan Vance zemřel," řekla mu, „je to samé místo, kde byla vaše matka znásilněna."

„To samé?“ zeptal se Howie.

„Ano,“ zněla odpověď. „Prý přesně to samé. Já se tam rozhodně nechystám jít se přesvědčit osobně. Ve světě je dost zla i bez toho, abychom ho hledali.“

„A vy si myslíte, že já do toho nějak patřím?“

„To jsem neřekla.“

„Ne. Ale m… myslíte si to.“

„Jen proto, že se mě ptáte: ano.“

„A tak byste mě odsud chtěla vystrnadit, abych tu zbytečně nerozšiřoval svůj vliv.“

„Ano,“ řekla prostě. „Ano.“

Přikývl. „Dobře,“ řekl jí. „Půjdu. Ale nejdřív mi musíte slíbit, že řeknete Jo-Beth, že jsem tady byl.“

Tvář paní Knappové vyjadřovala váhání. Ale její strach byl pro něho výhodou, které také využil.“

„Přece toho nechci tolik?“ zeptal se. „Nebudete přece lhát.“

„Ne.“

„Takže jí to řeknete?“

„Ano.“

„Slibujete při Velkém Bílém Bohu staré Ameriky?“ zeptal se. „Jak se to jmenoval… Quetzalcoatl?“ Vypadala zmateně. „To je jedno,“ řekl. „Jdu pryč. Promiňte, jestli jsem vám dnes ráno zkazil obchody.“

Nechal ji tam ustrašeně stát a vyšel ven na čerstvý vzduch. Během těch dvaceti minut, které strávil v obchodě, se mračný příkrov roztrhal a trhlinami se dralo ven slunce a osvětlovalo Kopec. Za pár minut se osvobodí úplně a bude svítit na všechny smrtelníky v Centru, včetně jeho. Dívka jeho snů přece jen měla pravdu.

Kapitola dvacátá čtvrtá – Milenka

Grilla vytrhl ze spánku zvuk telefonu. Vyskočil, převrhl poloprázdnou láhev šampaňského – jeho poslední včerejší přípitek zněl: Na Buddyho, ztraceného, ale nikoliv zapomenutého – zaklel, popadl sluchátko a přitiskl ho k uchu.

„Haló,“ zachraptěl.

„Vzbudila jsem tě?“

„Teslo?“

„Miluju mužský, který si pamatujou, jak se jmenuju,“ řekla mu.

„Kolik je hodin?“

„Dost. Měl bys už dávno být vzhůru a pracovat. Chci, abys už měl všechno hotovo, až přijedu.“

„Cože? Ty sem chceš jet?“

„Dlužíš mi večeři, za všechny ty drby o Vancovi,“ řekla. „Takže najdi nějakou drahou restauraci.“

„Kdy se sem dostaneš?“ zeptal se.

„To ještě nevím. Možná…“ Nenechal ji dopovědět a zavěsil. Vesele se zašklebil při představě, jak ho teď na druhém konci drátu proklíná. Ale úsměv mu z tváře rychle zmizel, jakmile se postavil. Hlava mu třeštila tak, že věděl, že kdyby včera vyprázdnil i tu poslední polovinu sklenice, že už by se asi dnes nepostavil. Zavolal na recepci a objednal si kávu.

„Chcete také džus, pane?“ ptal se ho hlas v telefonu.

„Ne. Jenom kávu.“

„Můžeme vám nabídnout také vajíčka, pečivo…“

„Ježíši, jen to ne. Žádná vajíčka. Nic. Jenom kávu.“

Myšlenka, že by se snad měl teď posadit a začít psát, byla skoro stejně odpudivá jako pomyšlení na snídani. Rozhodl se, že se místo toho pokusí setkat s tou ženou z domu Buddyho Vance, Ellen Nguyen, jejíž adresu bez telefonního čísla měl stále ještě v kapse.

Pořádná dávka kofeinu ho probudila, a tak nasedl do auta a jel dolů do Deerdell. Když konečně našel, co hledal, viděl, že dům té ženy až neuvěřitelně kontrastuje s domem, ve kterém pracovala. Bydlela v maličkém oprýskaném domku, který zoufale volal po opravě. Grilla se při tom pohledu zmocnilo podezření, jak asi bude jejich konverzace vypadat: znechucená služebná metající špínu na svého zesnulého zaměstnavatele. Několikrát už se přesvědčil, že se takové informace náramně hodí, ale také se už několikrát stalo, že si jeho informátor snad z touhy po pomstě či ze závisti prostě jen vymýšlel. Ale v tomhle případě o tom zapochyboval. Možná proto, že se na něj Ellen dívala s takovým výrazem bezmoci a zranitelnosti, když ho pozvala dovnitř a uvařila mu dalších šest šálků kávy. Nebo možná proto, že kdykoliv ji její dítě zavolalo z vedlejšího pokoje – vysvětlila mu, že její malý syn má chřipku – vždycky bez rozmýšlení pokračovala ve svém příběhu bez jakýchkoliv nesouvislostí. Nebo to možná bylo proto, že spolu s příběhem Buddyho Vance vyprávěla i svůj vlastní? Možná, že právě tenhle poslední důvod ho přesvědčil o tom, že mu říká pravdu. Příběh, který mu vyprávěla, totiž vrhal velmi spravedlivě špatné světlo na každého účastníka.

„Byla jsem jeho milenkou,“ vysvětlovala mu. „Skoro pět let. Dokonce i tehdy když už žil s Rochelle – což ovšem netrvalo dlouho – jsme si vždycky našli chvilku, kdy jsme spolu mohli být sami. Velmi často jsme se spolu scházeli. Já myslím, že ona to celou dobu věděla. Proto se mě také zbavila při první příležitosti, která se jí naskytla.“

„Vy už tedy v Coney Eye nepracujete?“

„Ne. Celou tu dobu čekala jen na nějakou záminku, aby mě mohla vyhodit, a nakonec ji našla ve vás.“

„ Ve mně?“ podivil se Grillo. „Jak to?“

„Řekla mi, že jsem s vámi flirtovala. Je to pro ni typické, že udala právě tenhle důvod.“ Grillo už poněkolikáté během tohoto rozhovoru zaslechl v jejím hlase hluboký cit – v tomto případě to bylo opovržení – který nicméně na sobě nedávala nijak znát. „Posuzuje každého podle sebe,“ pokračovala. „A vy asi dobře víte, jak to myslím.“

„Ne,“ řekl Grillo suše. „Nevím.“

Ellen se zatvářila šokovaně. „Počkejte tady chvilku,“ řekla mu. „Nechci, aby to Phillip poslouchal.“

Vstala, šla vedle ke svému synovi, promluvila s ním pár slov, která Grillo nezaslechl, a pak pečlivě zavřela dveře. Posadila se zpátky vedle Grilla, aby pokračovala ve svém vyprávění.

„Už teď umí až moc slov, která se mi moc nelíbí. A to je ve škole jen jeden rok. Chci, aby měl možnost být… nevím jak to mám říct… nevinný? Ano, nevinný, i kdyby to mělo být jen na chvíli. Ty odporné věci stejně přijdou dost brzy samy od sebe, nemyslíte?“

„Odporné věci?“

„ Víte to sám: podvod a zrada. Sex. Touha po moci.“

„Jistě,“ odpověděl jí Grillo. „To přijde.“

„Takže jsem vám vyprávěla o Rochelle, že?“

„Ano.“

„No, je to vlastně dost jednoduché. Než se provdala za Buddyho, byla vlastně prostitutka.“

„Cože?“

„Slyšel jste správně. Proč vás to tak překvapuje?“

„Já nevím. Je tak krásná. Musela mít i jiné možnosti, jak si vydělat peníze.“

„Má dost náročné koníčky“ odpověděla mu Ellen. A znovu se v jejím hlase ozvalo to pohrdání, tentokrát smíšené s nechutí.

„ Věděl to Buddy když si ji bral?“

„Co? To, že bere drogy, a nebo to, jak si na ně vydělává?“

„Obojí.“

„Určitě to musel vědět. Řekla bych, že to byl částečně důvod, proč se s ní oženil. Aspoň si to myslím. Víte, v Buddym je něco hrozně perverzního. Pardon, chtěla jsem říct, bylo. Pořád si nemůžu zvyknout na to, že je mrtvý.“

„Musí to být pro vás hrozně těžké mluvit o něm, takhle brzy poté, co zemřel. Je mi líto, že vás s tím obtěžuji.“

„Přece jsem se sama nabídla, ne?“ odpověděla. „Chci, aby tohle všechno někdo věděl. Vlastně chci, aby to věděli všichni. On miloval mě. Mě jedinou miloval doopravdy po celá ta léta.“

„A předpokládám, že i vy jste milovala jeho?“

„Ano,“ řekla tiše. „Hrozně moc. Jistěže byl sobec, ale všichni muži jsou vlastně sobci, ne?“ Nedala Grillovi možnost, aby se proti tomu ohradil. „Všichni jste vychovávaní k tomu, abyste si mysleli, že se celý svět točí jen kolem vás. S Phillipem jsem udělala stejnou chybu. Vidím totiž, jak ho vychovávám stejně. Ale rozdíl mezi Buddym a Phillipem byl ten, že kolem Buddyho se alespoň na nějaký čas opravdu točil celý svět. Byl jedním z nejoblíbenějších mužů v Americe. Trvalo to pár let. Každý znal jeho tvář, každý znal jeho vtipy nazpaměť. A samozřejmě všichni chtěli znát i jeho soukromý život.“

„Takže opravdu riskoval, když si vzal takovou ženu jako je Rochelle?“

! To určitě, nemyslíte? Zvlášť když se potom snažil znovu začít hrát a pokusil se přesvědčit jednu z televizních společností, aby mu dali vlastní pořad. Ale jak už jsem vám řekla, v určitých věcech byl hrozně perverzní. V mnoha případech se mu to nevyplatilo.“

„Měl se oženit s vámi,“ řekl Grillo.

„No, mohl dopadnout i hůř,“ připustila. „Mohl dopadnout mnohem hůř.“ Při té myšlence v ní ožil cit, jehož absence se Grillovi po celou dobu jejich rozhovoru zdála až podezřelá. Z očí se jí vyhrnuly slzy. V tu chvíli ji ale zavolal její syn. Přitiskla si ruku na ústa, aby utlumila vzlyky.

„Já tam půjdu,“ řekl Grillo a vstal. „Jmenuje se Phillip?“

„Ano,“ řekla trhaně.

„Postarám se o něj, nebojte se.“

Nechal ji tam sedět a utírat si z očí slzy. Otevřel dveře do chlapcova pokoje a řekl:

„Ahoj, já jsem Grillo.“

Chlapec, který se ve tváři velice podobal své matce, seděl na posteli. Obklopovala ho hora hraček, pastelek a počmáraných listů papíru. V rohu místnosti hrála televize. Zvuk měla ztlumený a na obrazovce se míhaly postavičky z nějakého kresleného seriálu.

„Ty jsi Phillip, že?“

„Kde je máma?“ chtěl vědět chlapec. Vůbec ho nenapadlo, aby se Grilla nějak lekl. Snažil se mu nahlédnout za záda do druhé místnosti a zjistit, kde je jeho máma.

„Za chvíli bude zpátky,“ ujistil ho Grillo a šel k posteli. Na všech obrázcích, z nichž některé spadly z postele na zem a po kterých teď šlapal, byla nakreslená stejná zavalitá postava. Grillo se sklonil a jeden z nich zvedl.

„Kdo je to?“ zeptal se chlapce.

„Balon,“ řekl posmutněle Phillip.

„Jmenuje se ten pán nějak?“

„Balon,“ ozvala se znovu teď už trochu netrpělivá odpověď.

„Viděl jsi ho v televizi?“ zeptal se Grillo a přitom si prohlížel to nesmyslné barevné stvoření na papíře.

„Ne.“

„A kde?“

„Vymyslel jsem si ho,“ odpověděl mu Phillip.

„Je hodný?“

Chlapec zavrtěl hlavou.

„Takže kouše, že jo?“

„Jenom vás,“ odpověděl mu chlapec.

„Tohle se neříká," slyšel Grillo Ellen za svými zády Podíval se přes rameno. Pokusila se sice zatajit, že plakala, ale chlapce to zřejmě nijak nepřesvědčilo, protože Grilla probodl obviňujícím pohledem.

„Neměl byste chodit moc blízko," řekla Ellen Grillovi. „Bylo mu moc špatně, že ano?"

„Teď už je mi fajn."

„Ne, není. Musíš zůstat v posteli a já zatím vyprovodím pana Grilla ven."

Grillo se postavil a položil obrázek na postel mezi ostatní kresby.

„Díky že jsi mi ukázal pana Balona," řekl mu.

Phillip mu neodpověděl. Vrátil se ke svému kreslení a vybarvoval cosi červenou pastelkou.

„To, co jsem vám zatím řekla…" ozvala se Ellen, jakmile byli z chlapcova doslechu. „To není to nejdůležitější. Je toho ještě mnohem víc, věřte mi. Ale já ještě nejsem připravená na to, abych vám řekla všechno."

„Až budete, zavolejte mi," řekl Grillo. „Najdete mě v hotelu."

„Možná vám zavolám. A možná, že ne. Koneckonců všechno, co vám řeknu, je jenom část pravdy, ne? To nejdůležitější byl přece Buddy a toho nikdy nemůžete popsat úplně. Nikdy."

A tahle poslední poznámka Grilla pronásledovala celou cestu zpátky do hotelu. Byla sice velice prostá, ale zato velice pravdivá. V centru všeho stál skutečně Buddy Vance. Jeho smrt byla sice stejně záhadná jako tragická, ale ještě záhadnější musel být jeho život. Grillo teď už měl dostatek podkladů, aby ho ten život začal zajímat. Ta karnevalově pestrá sbírka, která visela na zdech v Coney Eye (pravé americké umění). Milenka, která ho stále ještě milovala. Manželka prostitutka, která ho naopak pravděpodobně nemilovala nikdy. I bez té tragicky záhadné smrti, která za tím vším udělala tečku, by to byl dokonalý příběh do novin. Ale otázka nezněla jestli, ale jak ho má převyprávět.

Věděl dobře, jaký má na to názor Abernethy Podle něj by měl přikládat stejnou váhu domněnkám jako faktům a vršit špínu na špínu. Ale tady v Grove bylo spousta záhad. Grillo je viděl, jak se vyvalily z hrobu Buddyho Vance a vznesly se k obloze. Bylo důležité, aby vyprávěl celý příběh dobře a pravdivě, nebo prostě jen přidá ke zmatku ještě další zmatek.

Ale nejdřív musí udělat něco jiného: musí si uspořádat všechna fakta, která se za posledních dvacet čtyři hodin dozvěděl od Tesly Hotchkisse, Rochelle a nakonec od Ellen. Začal s tím okamžitě po návratu do hotelu a svým rozmáchlým rukopisem sepsal první náčrt Života Buddyho Vance. Už při práci ho rozbolela záda a začal se potit. Jen tak poznal, že má horečku. Nicméně si toho nevšímal – všiml si toho, až když popsal dvacet stránek. Až pak, když vstal od dokončené práce a protáhl se, si uvědomil, že ho nekousl pan Balon, kterého si vymyslel malý chlapec, ale daleko spíše jeho chřipka.

* * *

Při chůzi z Obchodního Centra do domu, kde bydlela Jo-Beth, se Howiemu náhle rozjasnilo a on pochopil, proč se ho v motelu tak bála – a proč se bála toho strašlivého snu, který spolu sdíleli. Myslela si totiž, že je to Ďáblova práce. Vlastně nebylo divu, když pracovala s tak pobožnou ženou v obchodě, přecpaném k prasknutí mormonskou literaturou. I když mu dala ta konverzace s Lois Knappovou pořádně zabrat, přece jen mu pomohla lépe pochopit celou situaci. Musí prostě nějak přesvědčit Jo-Beth, že v jejich vzájemném vztahu není nic špatného a že to není žádný hřích. A také, že v něm samém nečíhá nic démonického. A to se mu nezdálo být tak obtížné.

Jenže nakonec vůbec nedostal šanci o něčem ji přesvědčit. Nejdřív dokonce ztroskotaly i veškeré jeho snahy dostat se do domu. Bouchal na dveře a zvonil celých pět minut, protože instinktivně věděl, že v domě někdo je. Až když se postavil na ulici a začal hlasitě volat do zavřených a zatemněných oken, uslyšel zevnitř řinčení pojistného řetízku, a tak se vrátil zpátky ke dveřím, aby požádal tu ženu, která na něj vykoukla pootevřenými dveřmi, byla to asi Joyce McGuirová, aby ho nechala promluvit si se svojí dcerou. Většinou to s matkami uměl. Jeho občasné zakoktávání a brýle působily dojmem pilného a uzavřeného studentíka. Takže se matkám většinou zdálo, že jejich dcery jsou v bezpečné společnosti. Ale paní McGuirová dobře věděla, jak matoucí je vzhled. Jejich rozhovor zněl, jako kdyby si z pásku přehrával záznam rozhovoru s Lois Knappovou.

„Tady nemáte co dělat," řekla mu. „Vraťte se zpátky domů. Nechte nás na pokoji."

„Potřebuji si jen promluvit s Jo-Beth," řekl jí. „Je tady ne?"

„Ano, je tady. Ale nechce tě vidět."

„Chtěl bych to slyšet od ní, pokud vám to nevadí."

„Opravdu?" řekla paní McGuirová a k jeho překvapení otevřela dveře dokořán.

Uvnitř domu byla tma a na zápraží jasno, ale přesto uviděl Jo-Beth stát v příšeří na druhém konci chodby Měla na sobě tmavé šaty, jako kdyby se chystala na pohřeb. Vypadala v nich ještě smutněji než jindy. Jen v jejích očích se odrážela troška světla dopadajícího na práh zvenčí.

„Řekni mu to sama," nařídila jí matka.

„Jo-Beth?" řekl Howie. „Můžeme si promluvit?"

„Nesmíš už sem chodit," řekla mu Jo-Beth tiše. Její hlas k němu doléhal sotva slyšitelně, i když prostor mezi nimi byl úplně prázdný. „Je to pro nás všechny nebezpečné. Už nikdy sem nesmíš přijít."

„Ale já s tebou musím mluvit."

„Nemá to cenu, Howie. Jestli nepůjdeš pryč, stane se něco hrozného."

„A co?" chtěl vědět Howie.

Ale neodpověděla mu ona, ale její matka.

„Není to tvoje vina," řekla mu ta žena a všechna upjatost, se kterou ho předtím přivítala, jako by z ní zmizela. „Nikdo

tě z ničeho neobviňuje. Ale musíš to pochopit, Howarde. To, co se stalo tvojí matce a mně, ještě neskončilo."

„Ne, bojím se, že to nechápu," opáčil on. „Vůbec to nechápu."

„Možná je to tak lepší," ozvala se odpověď. „Radši bys už měl jít. Jdi." Začala zavírat dveře.

„P… p… po…," začal koktat Howie. Ale než ze sebe vypravil počkejte, už mluvil jen do dřevěných dveří, které se mu zavřely pět centimetrů před nosem.

„Sakra," řekl už bez koktání.

Pár vteřin stál a díval se na zavřené dveře jako blázen a poslouchal řinčení pojistných řetízků a cvakání zamykajícího se zámku. Těžko si mohl představit horší a definitivnější porážku. Nejen že ho vyhodila paní McGuirová, ale Jo-Beth se k ní ještě přidala. Než by se o totéž pokusil znovu a znovu byl odmítnut, radši to nechal být.

Svůj další cíl už ale přesně znal, ještě než se otočil od prahu a vydal se ulicí zpátky

Někde v lese, na opačné straně Grove, bylo místo, kde se stalo neštěstí paní McGuirové, jeho matce a tomu komikovi. To místo poznamenalo znásilnění, smrt a pohroma. Možná, že tam někde najde dveře, které se mu nepřibouchnou před nosem.

„Takhle je to nejlepší," řekla Jo-Beth její matka, když kroky Howarda Katze konečně utichly

„Já vím," řekla Jo-Beth a stále se ještě dívala na zamčené dveře.

Máma měla pravdu. Události minulého večera – Jaffův příchod do domu a to, že si vzal s sebou Tommyho-Raye – jí jasně dokázaly, že se nikomu nedá věřit. Bratr, o kterém si myslela, že ho zná, a kterého měla ze srdce ráda, propadl tělem i duší nějaké mocnosti, která se vrátila z minulosti. Howie také přišel z minulosti: z minulosti její matky. Ať už se v Grove teď děje cokoliv, on je toho součástí. Možná, že je jen obětí, ale možná, že je jedním z těch, kteří to vyvolali. Ale ať už je nevinný, nebo vinný, pozvat ho přes práh do domu by znamenalo riskovat i tu malou naději na záchranu, kterou si vybojovaly minulou noc.

Tyhle myšlenky jí ale nijak neusnadnily pohled na to, jak před ním její matka zavírá dveře. Dokonce i teď ji svědily prsty, aby odemkla zámky a otevřela dveře dokořán. Aby ho zavolala zpátky a objala ho. Aby mu řekla, že se to všechno ještě vyřeší a bude to dobré. Ale co bylo teď dobré? To, že budou spolu žít, po čemž toužila celý život, a to, že má obejmout a políbit tohoto chlapce, který byl možná jejím vlastním bratrem? Nebo se má radši držet v téhle záplavě zla osvědčených praktik, které ale každá další vlna odplavovala víc a víc?

Matka měla odpověď. Tu jí nabízela pokaždé, když se vynořily nějaké těžkosti.

„Musíme se modlit, Jo-Beth. Modli se za záchranu před našimi nepřáteli. A pak se objeví ten Zlořečený, kterého Pán pohltí svými ústy a zničí jasem svého příchodu…"

„Já žádný jas nevidím, mami. A myslím, že jsem ani nikdy neviděla."

„To přijde," trvala na svém matka. „Všechno se to nakonec vyjasní."

„Myslím, že ne," řekla Jo-Beth. Představila si Tommyho-Raye, který se včera večer vrátil do domu a usmíval se na ni tím svým nevinným úsměvem, jako kdyby se nic zvláštního nedělo, když se ho zeptala na Jaffa. Je snad i on jedním z těch Zlořečených, za jejichž zničení se její matka teď tak horlivě modlí? Pohltí snad i jeho Pán, až konečně přijde? Doufala, že ne. A když si. spolu s matkou klekly aby se pomodlily k Bohu, modlila se, aby Bůh nesoudil Tommyho-Raye příliš tvrdě. A aby nesoudil příliš tvrdě ani ji za to, že se tolik chtěla rozběhnout za tou tváří, která před chvílí odešla z jejich prahu, a následovat ji, ať už by šla kamkoliv.

Kapitola dvacátá pátá – Neúspěch

Ačkoliv slunce svítilo ze všech sil, tady v lese pod příkrovem větví a listí bylo šero skoro jako večer. Ať už tu žila jakákoliv zvířata a ptáci, všichni se drželi ve svých doupatech a hnízdech. Světlo, nebo něco, co ve světle žilo, je umlčelo. Ale Howie na sobě přesto cítil jejich zkoumavé pohledy. Pozorovali každý jeho krok, jako kdyby byl lovec, kterého vidí už zdálky. Tady nebyl vítán. A přesto se jeho nutkání jít kupředu zvyšovalo s každým krokem. Včera ho sem přivedl ten šepot, který později pustil z hlavy; jako nějaké mámení divoké fantazie. Ale teď už vůbec nepochyboval o tom, že to tak není. Tady čeká někdo, kdo ho chce vidět, kdo se s ním chce setkat a poznat ho. Včera to volání ignoroval. Dnes ho ignorovat nebude.

Nějaké nutkání, které jako by ani nevycházelo z něho samotného, ho donutilo zvrátit při chůzi hlavu, takže ho sluneční paprsky, které pronikaly listím, šimraly na tváři. Ale on před tou září neuhnul, naopak ještě víc otevřel oči. Ten jas a rytmus, se kterým mu paprsky přejížděly přes tvář, ho tak trochu hypnotizoval. Většinou z duše nenáviděl to, když ztrácel kontrolu nad svými duševními procesy. Pil, jenom když to bylo absolutně nutné, a přestával pít v okamžiku, kdy cítil, že se jeho žízeň vymyká kontrole. Něco jako drogy si vůbec nedokázal představit. Ale teď tohle mámení vítal. Chtěl, aby slunce spálilo všechno skutečné kolem.

A podařilo se to. Když se znovu kolem sebe rozhlédl, byl jako oslněný barvami, jaké nikdy nemohla mít žádná tráva ani listí. Jeho představivost rychle zaplnila prázdno, které mu slunce vypálilo z očí. Náhle jako by se mu zrak vracel a kolem se to hemžilo představami, které se musely vynořit odněkud z podvědomí, protože si nepamatoval, že by kdy něco takového prožil.

Uviděl před sebou okno, stejně skutečné – ne, skutečnější – než stromy mezi kterými procházel. To okno bylo otevřené a poskytovalo výhled na moře a oblohu.

Tento obraz vystřídal jiný: tentokrát ne tak poklidný. Kolem něj se vynořovaly ohně, ve kterých jako by hořely stránky knih. Procházel těmi ohni beze strachu, protože věděl, že mu tyhle obrazy nemohou ublížit. Chtěl vidět ještě víc.

A tak se mu dostalo ještě třetí vize, tentokrát daleko podivnější, než byly ty dvě předtím. Jak pohasínaly ohně, vynořily se mu před očima barevné rybky hrající si a prohánějící se v duhových mělčinách.

Při tom pohledu se nahlas rozesmál a jeho smích ty tři vize sjednotil, aniž by se přitom ztratil les kolem něj, takže nakonec procházel ohni, rybkami, oblohou a stromy které tvořily dohromady jednu fantastickou mozaiku.

Rybky proplouvaly plameny ohňů. Obloha zezelenala a začala z ní padat hvězdicovitá poupata. Pod nohama se mu vlnila tráva jako příliv. Vlastně ani ne pod nohama, ale pod ním, protože ačkoliv své nohy viděl, nic pro něj neznamenaly. Ani nohy ani ruce, ani žádná jiná část jeho stroje-těla. Uprostřed těch vizí on sám byl najednou jen svojí myslí. Jako oblázek, řítící se ze svahu.

A v tu chvíli ho napadla jedna závažná otázka. Když je tedy jen mysl, co je jeho tělo-stroj? Vůbec nic? Něco, co se po použití vyhodí? Aby se to utopilo spolu s rybkami a shořelo?

Někde v něm se začala rozmáhat panika.

Neovládám se, napadlo ho. Ztratil jsem své tělo a už se neovládám. Můj Bože. Můj Bože. Můj Bože!

Ticho, zašeptal kdosi v jeho hlavě. Nic se neděje.

Zastavil se. Nebo spíš doufal, že se zastavil.

„Kdo je tady?“ zeptal se. Nebo spíš doufal, že se zeptal.

Obrazy kolem něj nepohasínaly a byly stále bláznivější a nesmyslnější. Pokusil se jich zbavit křikem. Snažil se dostat zpátky do reality.

„Chci tě vidět!“ zaječel.

„Jsem tady!“ ozvala se odpověď. „Howarde, jsem tady.“

„Ať to přestane,“ zaprosil.

„Co má přestat?“

„Ty obrazy. Ať zmizí!“

„Neboj se. Tohle je skutečný svět.“

„Ne,“ zaječel zase. „Není. Není!“

Chtěl si přitisknout ruce na tvář, protože doufal, že když si protře oči, ty obrazy zmizí, ale ruce – jeho vlastní ruce – se proti němu spikly.

Uprostřed jeho dlaní se na něj dívaly jeho vlastní oči. To už bylo příliš. Zavyl hrůzou a začal padat. Rybky se zjasnily, ohně zaplanuly Howard cítil, jak se ho připravují pohltit.

Když dopadl na zem, všechno zmizelo, jako kdyby někdo otočil vypínačem.

Chvíli ležel na zemi, aby se ujistil, že to není zase nějaký trik. Pak otočil dlaně vzhůru, aby se ujistil, že už na nich nejsou oči, a nakonec se namáhavě postavil. Přidržoval se nízko visící větve, aby neztratil kontakt s reálným světem.

„Zklamal jsi mě, Howarde,“ uslyšel hlas toho, kdo ho sem zavolal.

Poprvé od té doby, kdy uslyšel ten hlas, byl teď schopný určit směr, odkud se ozývá: bylo to místo asi deset metrů od něho, kde se stromy rozestupovaly a přecházely v malou mýtinu, do jejíhož středu dopadaly sluneční paprsky. V nich se vyhříval muž s vlasy staženými do culíku a jedním slepým okem. To druhé si ale Howarda pozorně prohlíželo.

„Vidíš mě dobře?“ zeptal se ho ten muž.

„Jo,“ řekl Howie. „Vidím tě dobře. Kdo jsi?“

„Jmenuji se Fletcher,“ ozvala se odpověď. „A ty jsi můj syn.“

„Cože jsem?“ zeptal se.

Na Fletcherově unavené tváři se neobjevil žádný úsměv. Zřejmě to, co právě řekl, i když to znělo nesmyslně, nemyslel jako vtip. Přešel z mýtiny směrem k Howiemu.

„Nerad se skrývám,“ řekl. „A obzvlášť nerad se skrývám před tebou. Ale bylo tu tolik lidí…“ Zamával divoce rukama. „Bylo tu tolik lidí! Všichni se přišli podívat na exhumaci. Umíš si to vůbec představit? Takhle promarnit den!“

„Řekl jsi syn?“ zeptal se Howie.

„Ano,“ odpověděl mu Fletcher. „Moje oblíbené slovo! Jak na nebi, tak i na zemi, ne? Jedna koule je na nebesích a dvě mezi nohama.“

„Tohle má být vtip?“ zeptal se ho Howie.

„Tomu přece sám nevěříš,“ odpověděl mu vážným hlasem Fletcher. „Volal jsem tě dlouho. Volal jsem tě jako tvůj otec.“

„Jak jsi se mi dostal do hlavy?“ chtěl vědět Howie.

Fletcher se ani neobtěžoval s odpovědí.

„Potřeboval jsem tě tady, abys mi pomohl,“ řekl mu místo toho. „Ale ty ses mi bránil. Myslím ale, že na tvém místě bych udělal to samé. Otočil bych se k hořícímu keři zády. V tom jsme oba stejní. Asi jsi po mně.“

„Já ti nevěřím.“

„Měl jsi se na ty iluze chvíli dívat. Je to jako když si dáš drogu, že? To už jsem dlouho neudělal. Vždycky jsem měl rád mescalin, ale předpokládám, že to už je dnes trochu zastaralé.“

„To nevím,“ odpověděl mu Howie.

„Ty drogy neschvaluješ.“

„Ne.“

„No, to není dobrý začátek, ale doufám, že dál se to bude už jen zlepšovat. Víš, tvůj otec byl kdysi závislý na mescalinu. Tak moc jsem chtěl mít tyhle vize. Tobě se také líbily. Alespoň ze začátku.“

„Bylo mi z nich špatně.“

„Bylo toho na tebe trochu moc najednou, to je všechno. Na to si zvykneš.“

„Ani náhodou.“

„Budeš muset, Howarde. To nebyla jenom hra. Bylo to poučení.“

„Poučení o čem?“

„O vědě bytí a tvoření. Je to alchymie, biologie a metafyzika v jednom. Trvalo mi to dlouho, než jsem to pochopil, ale udělalo to ze mě to, co teď jsem…“ ukázal na sebe Fletcher. „… ale uvědomuji si, že je na mě poněkud směšný pohled.

Jsou i lepší způsoby, jak se setkat se svým rodičem, ale snažil jsem se ti ukázat malý zázrak dřív, než se setkáš s jeho tvůrcem osobně.“

„Tohle je jenom sen,“ řekl mu Howie. „Moc dlouho jsem se díval do slunce a teď mám úpal.“

„Také se rád dívám do slunce,“ řekl mu Fletcher. „A tohle není sen. Oba tady stojíme a mluvíme spolu v myšlenkách, jako civilizované bytosti. Tohle je skutečnost.“ Otevřel náruč. „Pojď blíž, Howarde. Obejmi mě.“

„Ne.“

„Čeho se tak bojíš?“

„Ty nejsi můj otec.“

„Dobrá,“ řekl Fletcher. „Jsem jen jeden z nich. Měl jsi i jiného otce. Ale věř mi, Howarde, já jsem ten, který je důležitý.“

„Ty strašně kecáš, víš to?“

„Proč se tolik zlobíš?“ chtěl vědět Fletcher. „Kvůli té tvé zoufalé aférce s Jaffovým dítětem? Zapomeň na ni, Howarde.“

Howie si sundal brýle z očí a přimhouřenýma očima se zahleděl na Fletchera. „Jak víš o Jo-Beth?“ zeptal se ho.

„Všechno, co je v tvé mysli, synu, je i v mojí mysli. Přinejmenším od okamžiku, kdy ses zamiloval. Nelíbí se mi to o nic víc než tobě.“

„Jak víš, že se mi to nelíbí?“

„Já sám jsem se nikdy v životě nezamiloval, ale vnímám to skrze tebe, a není to nic příjemného.“

„Jestli si děláš nějaký nárok na Jo-Beth…“

„Ona není moje dcera. Je Jaffova. On je v její hlavě stejně, jako já v tvojí.“

„Tohle je sen,“ řekl znovu Howie. „Musí to být sen. Všechno je to jenom sen.“

„Tak se zkus vzbudit,“ řekl mu Fletcher.

„Cože?“

„Jestli je to sen, tak se zkus probudit, chlapče. Tak se vypořádáme s tvou skepsí a můžeme se konečně pustit do práce.“

Howie si opět nasadil brýle a znovu tak viděl Fletcherův obličej. Neviděl na něm žádný úsměv

„No tak,“ povzbudil ho Fletcher. „Zbav se konečně těch pochyb, protože nemáme moc času. Tohle není hra. Není to sen. Tohle je svět. A jestli mi nepomůžeš, tak je v sázce víc, než jen tvoje pubertální láska.“

„Kašlu na tebe!“ řekl Howie a zaťal pěsti. „Vzbudím se. Dívej!“

Vší silou uhodil pěstí do stromu stojícího poblíž, až se kmen otřásl.

Dolů se sneslo několik lístků. Znovu uhodil pěstí do krabaté kůry. Druhý úder bolel, stejně jako ten první. A bolel i třetí a čtvrtý. Ale Fletcherova postava nehodlala mizet: zůstal tu stát ve slunečním světle. Howie znovu uhodil do stromu a ucítil, jak mu kůže na kotnících prstů praská a začíná krvácet. Ačkoliv jeho bolest s každým dalším úderem rostla, v jeho okolí se nic neměnilo. Pevně rozhodnutý probudit se znovu a znovu bušil do kmene stromu, jako kdyby to bylo nějaké nové cvičení, které jeho tělo-stroj nemá posílit, ale naopak zranit. Bez bolesti koneckonců nejsou výsledky

„Je to jen sen,“ řekl si v duchu.

„Nevzbudíš se,“ varoval ho Fletcher. „Nech toho dřív, než si něco zlomíš. Prsty nejsou nic bezcenného. Trvalo pár milionů let, než se vyvinuly prsty…“

„Je to jen sen,“ řekl Howie. „Jenom sen.“

„Nech toho, prosím tě.“

Ale Howie měl vztek na něco víc, než na tenhle sen. Měl nejméně šest dalších důvodů ke vzteku. Měl vztek na Jo-Beth a její matku, a svoji matku také. Měl vztek na sebe samotného pro svou nevědomost, proto, že je takový blázen, když celý okolní svět je tak zatraceně moudrý. Pokud se mu podaří setřást tenhle sen, už nikdy se nebude chovat jako blázen.

„Zlomíš si ruku, Howarde…“

„Chci se probudit.“

„A co potom uděláš?“

„Chci se probudit.“

„Ale co uděláš, až budeš mít zlomenou ruku a ona bude chtít, abys ji pohladil.“

Howie přestal bušit do stromu a podíval se na Fletchera. Bolest byla najednou nesnesitelná. Koutkem oka zahlédl, že kůra stromu je jasně červená. Udělalo se mu nevolno.

„Ona nechce… abych… ji pohladil,“ zamumlal. „Ona… mě vyhodila…“

Nechal svou zraněnou ruku klesnout dolů. Věděl, že z ní kape krev, ale nemohl se přinutit, aby se na ni podíval. Kapičky potu na jeho tváři se najednou změnily v kapky ledové vody. Kolena jako by se pod ním podlamovala. Opile mávl rukou před Fletcherovýma očima (byly tmavé, jako jeho vlastní, dokonce i to slepé) a zvedl ji ke slunci.

Listím se prodral paprsek a dopadl mu na tvář.

„Tohle… není… sen,“ zamumlal.

„To se dalo dokázat i jednodušším způsobem,“ zaslechl Fletcherovu poznámku pronikající skrz ten pískavý zvuk, který mu ječel v hlavě.

„Já… asi… budu… zvracet,“ řekl. „Nesnáším pohled na…“

„Neslyším tě, synu.“

„Nesnáším pohled na… na…“

„Krev?“ zeptal se Fletcher.

Howie přikývl. To byla chyba. Mozek se mu v hlavě roztočil. V ústech se mu udělalo sladko a na očích ucítil vlhký dotek zavírajících se víček.

„A jsem pryč," napadlo ho a pak se zhroutil na trávu.

Tak dlouho jsem čekal ve skále na záblesk světla, můj synu. A teď jsem tady a nemám ani příležitost, abych si ho užil. Neužiju si ani tebe. Nemám čas, abych si s tebou hrál, jako to obvykle dělají otcové.

Howie zasténal. Takže ten svět nebyl jen zrakový klam. Kdyby otevřel oči, uviděl by kolem všechno jako dřív. Ale Fletcher mu řekl, aby se o to nesnažil.

„Držím tě," řekl mu.

Byla to pravda. Howie cítil, jak ho objímají otcovy paže. Byly obrovské. Nebo možná on se zmenšil a znovu se stal dítětem.

Nikdy jsem nehodlal být otcem, říkal mu Fletcher. Vlastně jsem to musel udělat. Dotlačily mě k tomu okolnosti. Jaff se rozhodl mít pár dětí, aby měl na světě nějaké pomocníky. A já jsem musel udělat totéž.

„Jo-Beth?" zamumlal Howie.

„Ano?"

„Ona je tvoje, nebo jeho?"

Jeho, samozřejmě. Jeho.

„Takže nejsme… bratr a sestra?"

Ne, jistěže ne. Ona a její bratr jsou jeho dílem, ty jsi můj. A proto mi musíš pomoci, Howie. Já jsem slabší než on. Snílek. Vždycky jsem byl takový. Zdrogovaný snílek. On už je venku a dělá ty svoje terata…

„Cože?"

Jeho zrůdy. Armádu. To, co vytáhl z toho komika: musel vytáhnout něco, co by ho vyneslo ven. A já? Já nemám nic. Umírající lidé nemají mnoho fantazie. Mají jen strach. A strach on miluje.

„Kdo je vlastně on?"

Jaff? Můj nepřítel.

„A kdo jsi ty?"

Jeho nepřítel.

„Tohle není odpověď. Chci nějakou lepší."

To by trvalo moc dlouho. Nemáme čas, Howie.

„Máme čas jen na vyhrabávání minulosti. Jako když hledáme staré kosti v zemi."

Howie ucítil, jak se Fletcher usmál.

Ach… kosti ti můžu dát, řekl jeho otec. Ptačí a rybí kosti. Věci, které jsou pohřbené v zemi. Jako vzpomínky. Návrat k prapříčině.

„Jsem tak hloupý, nebo mluvíš nesmysly?"

Musím ti toho říci tolik a přitom máme tak málo času. Možná by bylo nejlepší rovnou ti to ukázat.

Hlas se mu změnil. Howie v něm vycítil vzrušení.

„Co uděláš?" zeptal se ho.

Otevřu ti své myšlenky, synu.

„Ty se bojíš…"

Bude to docela kruté. Ale nenapadá mě nic lepšího.

„Já to nechci."

Už je pozdě, řekl Fletcher.

Howie cítil, jak paže, které ho držely uvolňují své sevření a ucítil, jak padá. Tak tohle je určitě prvotní noční můra všech lidí: být upuštěn. Ale v tomto myšlenkovém světě gravitace jaksi nefungovala. Místo aby se tvář jeho otce ztrácela, jak padal, spíše rostla a rostla a on se do ní ponořil.

Teď už neslyšel žádná slova, která by kazila myšlenky. Byly tu jen myšlenky a těch tu bylo dost. Možná až moc na to, aby se to dalo pochopit. Všechno, co mohl Howie udělat, bylo snažit se, aby se v nich neutopil.

Nebraň se tomu, zaslechl hlas svého otce. Ani se nesnaž plavat. Nech to být. Ponoř se do mě.

To už ale nebudu já, opáčil Howie. Jestli to udělám, už to nebudu já. Budu ty A já nechci být ty.

Riskni to. Nic jiného ti nezbývá.

Ne! Já nemůžu! Musím se… ovládat.

Pokusil se bránit tomu, co ho obklopovalo, ale přesto se jeho myslí míhaly myšlenky a obrazy, které snad ani nemohl pochopit.

Mezi naším světem, nazývaným Kosmos – a také nazývaným země – mezi tímto naším světem a Metakosmem, kterému se také říká Alibi a také Exordium a Osamělé místo, se nachází moře snění, moře Podstaty…

V Howieho hlavě se objevil obraz toho moře a ze všeho toho zmatku to byl pohled, který znal. Tam se přece vznášel, během toho krátkého snu, který se zdál i Jo-Beth. Tam je přece nesl ten mírný příliv a jejich vlasy se spolu proplétaly a jejich těla se o sebe otírala. To poznání jeho strach trochu utišilo. Poslouchal teď Fletcherovo vysvětlování pozorněji.

… a v tom moři leží ostrov…

V dálce ho zahlédl.

Nazývá se Ephemeris…

Takové krásné slovo. Takové krásné místo. Jeho vrcholky se skrývaly v mracích, ale na jeho pobřeží bylo světlo. Ne sluneční světlo. Světlo ducha.

Chci tam být, napadlo Howieho. Chci tam být spolu s Jo-Beth.

Zapomeň na ni.

Řekni mi, co tam je. Co je na Ephemeris?

Tam je Velká tajná Show, vysvětloval mu jeho otec. Tu vidíme třikrát za život. Při zrození, ve smrti a tu noc, kdy spíme vedle největší lásky svého života.

Jo-Beth.

Řekl jsem ti, abys na ni zapomněl.

Byl jsem tam s Jo-Beth! Tam jsme se spolu vznášeli.

Ne.

Ano. To znamená, že ona je největší láska mého života. Právě jsi to řekl.

Řekl jsem ti, abys na ni zapomněl.

Dost! Můj Bože. Je to tak!

Cokoliv, co stvořil Jaff, je příliš špatné na to, aby se to dalo milovat. Příliš zlé.

Ona je nejkrásnější dívka, kterou jsem kdy viděl.

Odmítla tě, připomněl mu Fletcher.

Tak ji znovu získám.

Teď viděl jasně před sebou její obraz. Byl jasnější než ostrov a to moře, nad kterým se vznášel. Zachytil se té vzpomínky na ni a s její pomocí se vysvobodil z mysli svého otce. A bylo mu zase nevolno a pak zahlédl světlo, pronikající listím stromů.

Otevřel oči. Fletcher ho nedržel. Pokud ho kdy vůbec držel. Necítil ruku od lokte k zápěstí, ale cítil, že ruka mu otekla, jako kdyby byla dvakrát větší. Bolest v ní byla prvním důkazem toho, že se mu to jen nezdálo. Druhým důkazem bylo to, že se ze snu právě probudil. Ten muž s vlasy staženými do ohonu byl skutečný. O tom už nepochyboval. Což znamenalo, že to, co mu řekl, by mohla být pravda. Tohle byl jeho otec. Zvedl hlavu z trávy a Fletcher promluvil:

„Ty nerozumíš tomu, v jaké jsme zoufalé situaci," řekl. „Jaff zaútočí na moře Podstaty, pokud mu v tom nezabráníme."

„Já to nechci vědět," řekl mu Howie.

„Neseš na sobě odpovědnost," prohlásil Fletcher. „Nezplodil bych tě, pokud bych si nemyslel, že mi můžeš pomoci."

„To je opravdu velice dojemné," řekl Howie. „Takže jsi mě opravdu chtěl."

Začal se zvedat a snažil se přitom nedívat se na svou zraněnou ruku. „Neměl jsi mi ukazovat ten ostrov Fletchere…" řekl mu. „Teď už vím, že to, co je mezi mnou a Jo-Beth, je vážné. Ona není zlá. A není to moje sestra. A to znamená, že ji můžu získat zpátky."

„Poslechni mě!" řekl Fletcher. „Jsi mé dítě. Musíš mě poslechnout!"

„Jestli potřebuješ otroka, tak si najdi jiného," řekl mu Howie. „Já mám jinou práci."

Otočil se k Fletcherovi zády nebo si aspoň myslel, že to udělal, než se ten muž objevil před ním znovu.

„Jak jsi to sakra udělal?"

„Umím toho mnoho. Tohle nic není. Naučím tě to. Jen mě tady nenechávej, Howarde."

„Nikdo mi neříká Howard," řekl Howie a zvedl ruku, aby Fletchera odstrčil z cesty. Na chvíli zapomněl na své zranění: teď se mu ale znovu objevilo před očima. Kotníky prstů měl naběhlé a prsty a celou ruku potřísněné krví, na kterou se nalepila stébla trávy. Na rudém pozadí jasně vyvstávala jejich světlá zeleň. Fletcher s výrazem odporu ve tváři o krok ustoupil.

„Ty taky nemáš rád pohled na krev co?" řekl Howie.

Když Fletcher ustupoval, něco, co bylo pro Howieho nezkušené oči příliš letmé, se v něm změnilo. Bylo to možná to, že ucouvl do slunečního světla a že jím to světlo jakoby pronikalo? Nebo to, že se v jeho očích na chvíli odrazila obloha? Ať to bylo cokoliv už to bylo pryč.

„Víš co, uděláme dohodu," řekl Howie.

„A jakou?"

„Ty necháš na pokoji mě a já nechám…"

„Jsme jenom my dva, synu. My dva proti celému světu."

„Ty jsi blázen, víš to vůbec?" řekl mu Howie. Odvrátil od něj oči a zadíval se na pěšinku, po které sem přišel. „Takže to bláznovství mám po tobě! Tak už dost. Už nebudu blázen. Jsou i lidi, kteří mě mají rádi!"

„Já tě přece mám rád!" řekl mu Fletcher.

„Lháři."

„No dobrá, tak se to naučím."

Howie se k němu otočil zády a namířil si to zpátky Svoji zkrvavenou ruku přitom držel nataženou před sebou.

„Naučím se to!" slyšel za svými zády volat otcův hlas. „Howarde, poslouchej mě! Naučím se to!"

Neutíkal. Na to neměl dost sil. Ale dostal se na silnici bez toho, aby upadl, což bylo vítězství ducha nad tělem, bereme-li v úvahu, jak se pod ním podlamovaly nohy. Tam potom chvíli odpočíval, protože věděl, že Fletcher se za ním na takové otevřené prostranství neodváží přijít. Ten muž měl tajemství, která nebyla pro lidské oči. Odpočíval a uvažoval. Nejdřív se vrátí do motelu a ováže si ruku. A potom? Zpátky do domu, kde bydlí Jo-Beth. Musí jí sdělit ty důležité novinky které se tady dozvěděl, a najde si způsob, jak se k ní dostat, i kdyby měl čekat na vhodnou příležitost celou noc.

Slunce jasně svítilo a pálilo ze všech sil. Při chůzi ho předcházel jeho stín. Upřel oči na chodník a pomalu, krůček po krůčku, se vydal zpátky do světa zdravého rozumu.

V lese za jeho zády Fletcher proklínal sám sebe a svou neschopnost. Nikdy neuměl dobře přesvědčovat lidi. V řeči většinou nesouvisle přeskakoval od banalit k vizím. To prosté umění komunikovat, které jiní lidé ovládali už ve věku deseti let, se prostě nikdy nenaučil. Nepodařilo se mu ani přesvědčit svého syna v přímém rozhovoru a proto Howard odmítl zjevení, které by mu mohlo pomoci pochopit, jak jeho otec riskuje. A nejen jeho otec. Celý svět byl v sázce. Fletcher ani na okamžik nezapochyboval o tom, že Jaff je stejně nebezpečný, jako byl tenkrát v Misión de Santa Catrina, kdy ho Nuncio změnilo. Možná ještě nebezpečnější než tenkrát. Má v Kosmu své pomocníky: děti, které ho poslechnou, protože umí dobře a hezky mluvit. Howard sám se teď šel vrhnout do náruče jednoho z těch pomocníků. Ten je ztracený. Což jemu samému nedávalo jinou možnost, než jít do Grove sám a hledat lidi, ze kterých by mohl vytáhnout jejich sny.

Nemělo smysl tu chvíli odkládat. Do setmění mu zbývalo už jen pár hodin a v noci bude mít Jaff ještě větší výhodu než ve dne. Pomyšlení na to, že bude muset chodit po ulicích Grove sám a každý si ho bude zvědavě prohlížet, se mu sice příliš nezamlouvalo, ale co jiného mu zbývalo? Možná, že i ve dne bude moci přistihnout pár lidí při snění.

Vzhlédl nahoru k obloze a pomyslel na svůj pokoj v Misión, ve kterém strávil s Raulem tolik příjemných hodin, kde poslouchal Mozartovu hudbu a pozoroval, jak se mění oblaka, která vítr přiháněl z oceánu. Měnila se neustále. Byl to nepřetržitý proces změn, které matně připomínaly věci pozemské: tu strom, tu psa, či lidskou tvář. Jednou, až skončí tenhle jeho boj s Jaffem, se k těm oblakům připojí. A potom všechen smutek z loučení, který teď cítil – teď, když ztratil Raula i Howarda a všechno se mu hroutilo pod rukama – všechno to skončí.

Jen stálé věci a bytosti cítí bolest. Ale ve všem žije změna. Stejně jako v jedné zemi, která žije jeden nesmrtelný den.

Ach, jen se tam dostat!

Kapitola dvacátá šestá – Zrůdnost

William Witt, tajný pozorovatel Palomo Grove, to ráno uviděl svůj nejtajnější děs na vlastní oči. Vykročil ven ze své atraktivní jednoposchoďové rezidence ve Stillbrook vstříc novému dni ve svém oblíbeném městě. Měl začít další den práce, obchodování s nemovitostmi. Svým klientům se chlubil, že hodnotu svého domu zvýšil o třicet tisíc dolarů od doby kdy ho před pěti lety koupil. Ale tohle ráno se mu zdálo trochu jiné. Kdyby se ho někdo zeptal, co přesně se mu zdá být jiné, nemohl by mu sice přesně odpovědět, ale instinktivně věděl, že se v jeho milovaném Grove děje něco divného. Skoro celé ráno strávil u okna své kanceláře, ze kterého bylo vidět přímo na Obchodní Centrum. Skoro každý obyvatel Grove sem přicházel nejméně jednou týdně. Mnoho lidí sem nechodilo jen nakupovat, ale také si tu dávali schůzky se svými známými. William byl hrdý na to, že znal celým jménem nejméně devadesát osm procent lidí, kteří do Obchodního Centra vstupovali. Mnohým z nich pomáhal kupovat domy či pro ně vyhledával další, když se jejich rodiny rozrostly o párek novomanželů. Často také stěhoval do jiných domů lidi středního věku, kterým odešly děti z domu a prodával domy těch, kteří zemřeli. A většina obyvatel Grove zase naopak znala jeho. Nazývali ho křestním jménem, chválili mu jeho motýlky které nosil místo kravat (to byla jeho pýcha, něco jako obchodní značka, měl jich ve sbírce sto jedenáct) a představovali ho svým přátelům.

Ale dnes se díval z okna a neměl z toho pražádnou radost. Bylo to možná kvůli smrti Buddyho Vance, že se lidé už navzájem tolik nezdravili, když se spolu potkávali na parkovišti před Centrem? Nebo to bylo kvůli tomu, že se stejně jako on sám probudili s podivným pocitem očekávání, jako kdyby se dnes mělo stát něco důležitého, co si zapomněli napsat do svých diářů, ale hrozně by je mrzelo, kdyby se toho nezúčastnili?

Witt proto jen stál a díval se a nebyl schopen vysvětlit to, co viděl a cítil. To mu zkazilo náladu. Rozhodl se proto jít se podívat na další domy na prodej. Musel prohlédnout ještě tři domy – dva byly v Deerdell a jeden ve Windbluff – a stanovit jejich cenu. Ale na cestě do Deerdell se jeho rozčilení nevytrácelo. Slunce pálilo do chodníků a trávníků, jako by je chtělo sežehnout na popel, a vzduch nad nimi se chvěl, jako by se asfalt a cihly domů měly rozpustit. Jako kdyby jeho milované Grove chtělo navždy zmizet ze světa.

Ty dva domy v Deerdell nebyly zrovna nové. Oba procházel velice pozorně a poznamenával si jejich výhody i nevýhody Nicméně než byl hotov s jejich prohlídkou a vydal se na cestu do Windbluff, uplynulo dost času na to, aby zapomněl na svůj strach a mávl nad ním rukou jako nad nesmyslem. Věděl, že úkol, který má před sebou, ho bude těšit. Dům stál na ulici Wild Cherry Glade, právě pod Crescents, a byl prostorný a atraktivní. Už když vystoupil z auta, se mu v hlavě začaly rojit reklamní nabídky:

Staňte se králem Kopce! Čeká tu na vás dokonalý rodinný domov!

Vybral ze dvou klíčů ten od hlavních dveří a vešel dovnitř. Dům byl prázdný už delší dobu. Vlastně už od jara. Vzduch uvnitř byl trochu zatuchlý a na všem ležela vrstva prachu. Opuštěná místa v sobě měla něco, co Williama dojímalo. Rád na ně myslel jako na domy které na někoho čekají. Představoval si je jako prázdné skořápky které si pozdější majitelé vyzdobí jako svůj kousek ráje. Procházel domem a v každém pokoji si zapisoval opatrné poznámky do notesu. Přitom ho napadaly stále lákavější fráze:

Prostorný a čistý. Dům, který potěší srdce i toho nejnáročnějšího kupce. Dvě koupelny s kachlovými podlahami, stěny obývacího pokoje obkládané březovým dřevem, plně zařízená kuchyně, krytá terasa…

Witt věděl, že takhle prostorný a výhodně položený dům se prodá za dobrou cenu. Prošel už celé přízemí, odemkl dveře na zahradu a vyšel ven. Všechny domy dokonce i ty, které stály na úpatí kopce, měly dost velký pozemek. Na zahradu nebylo vidět ani z jednoho sousedního domu. Kdyby to bylo naopak, zákazníci by si na to mohli stěžovat. Tráva mu dosahovala až po lýtka. Už dlouho ji nikdo nesekal. Přešel po sluncem ozářené zemi k bazénu, aby ho změřil. Nikdo ho nevypustil potom, co zemřela paní Lloydová, která tenhle dům vlastnila. Hladina vody nebyla vysoká a na povrchu byla pokrytá řasami zelenějšími než tráva, která tu a tam rostla mezi dlážděním na okrajích bazénu. Voda dost páchla. Než by se tu zdržoval přesným měřením bazénu, radši jeho rozměry odhadl. Věděl dobře, že jeho zkušené oko se příliš nezmýlilo. Právě si svůj odhad zapisoval, když se uprostřed bazénu objevila vlnka a pomalu se k němu pod řasnatým pokryvem vody blížila. Ustoupil od okraje dál a zapsal si poznámku, že má co nejdříve zavolat odborníky, aby

ten bazén vyčistili. Ať už v té špíně žije cokoliv – nějaké plísně nebo ryby – nezbývá tomu už příliš dlouhý život.

Voda se znovu pohnula: ten pohyb mu připomněl úplně jiný den a úplně jiné tělo, zmítající se pod vodou. Okamžitě tu myšlenku zahnal – nebo se o to alespoň pokusil – otočil se k bazénu zády a vydal se zpátky k domu. Ale ta vzpomínka nechtěla zůstat u bazénu. Pronásledovala ho až k domu. Stále před sebou viděl ty čtyři dívky – Carolyn, Trudi, Joyce a Arleen, tu krásnou Arleen – tak jasně, jako kdyby je špehoval teprve včera. V duchu je viděl, jak si svlékají trička. Slyšel jejich pokřik a smích.

Zastavil se a pohlédl zpátky na bazén. Ta řasnatá polévka už se nepohnula. Ať už tam bylo cokoliv, nehýbalo se to. Pohlédl na hodinky. Ze své kanceláře odešel teprve před hodinou a třičtvrtě. Jestli si pospíší a skončí to tady rychle, mohl by ještě zaskočit na chvíli domů a podívat se na nějaké video ze svojí sbírky. Ta myšlenka, kterou částečně vyprovokovala jeho erotická vzpomínka, ho postrčila zpátky do domu, aby už rychle skončil prohlídku a stanovil cenu. Zamkl zadní vchod a vydal se po schodech nahoru do patra.

Na půl cestě ale zaslechl nějaký hluk. Zastavil se.

„Kdo je tam?“ zavolal.

Nikdo mu neodpověděl, ale ten hluk se ozval znovu. Znovu se zeptal, kdo je tam. Bylo to jako nějaký podivný dialog: otázka, hluk, otázka, hluk. Jsou snad nahoře nějaké děti? Lézt do prázdných domů se zase dostávalo do módy Tohle bylo ale poprvé, kdy měl příležitost chytit takového uličníka při činu.

„Koukej jít sem dolů,“ řekl a snažil se přitom mluvit tak přísně, jak to jen šlo. „Nebo chceš, abych si pro tebe došel?“

Jedinou odpovědí mu byl ten samý cupitavý zvuk, který už slyšel dvakrát. Znělo to, jako kdyby po parketové podlaze běžel nějaký malý pes s nezastříhanými drápy

Tak tedy dobrá, pomyslel si William. Znovu se vydal nahoru po schodech a tentokrát se snažil hřmotně dupat, aby ty uličníky vystrašil. Většinu dětských obyvatel Grove znal jménem i podle přezdívek. A na ty, které neznal, bude moci pohotově ukázat na školní zahradě. Bude je muset nějak příkladně potrestat, aby odradil další takové výtečníky.

Když ale vyšel po schodech nahoru, bylo všude ticho. Odpolední sluneční paprsky sem pronikaly oknem a uklidňovaly jeho znovu podrážděné nervy. Tady přece nečíhá žádné nebezpečí. To může číhat na půlnoční ulici v Los Angeles. Nebezpečí, to je třeba zvuk ostří nože, škrábajícího o stěnu, nože, který drží v ruce nějaký pronásledovatel. Ale tohle je přece Grove a venku je jasné páteční odpoledne.

A jako kdyby chtěla potvrdit jeho myšlenky náhle se pod zelenými dveřmi ložnice objevila asi půlmetrová hračka na klíček. Byla to bílá stonožka a její nožky z umělé hmoty rytmicky ťukaly do podlahy. William se při tom pohledu musel usmát. To dítě k němu zřejmě vyslalo svoji hračku jako gesto smíření. Stále s úsměvem na rtech se sklonil, aby ji zvedl, a očima sledoval pootevřené dveře do ložnice.

Ale jeho pohled se okamžitě vrátil k té hračce, jakmile se jí dotkl. Ten dotek mu nicméně řekl dříve a spolehlivěji, o čem se očima bohužel přesvědčil až příliš pozdě: a sice že ta věc, kterou držel v ruce, není vůbec žádná hračka. Cítil, že její tělo je měkké, horké a vlhké a pohybuje se odpornými, jakoby peristaltickými pohyby. Pokusil se ji setřást, ale to odporné tělo mu přilnulo k ruce a nechtělo se jí pustit. Upustil notes a tužku a serval si tu zrůdu druhou rukou z dlaně. Pak jí mrštil na zem. Stonožka dopadla na článkovaná záda a začala hrabat nohama do vzduchu jako převrácená želva. Zalapal po dechu a opřel se zády o stěnu, když tu se z ložnice ozval hlas:

„Nestůjte přece venku. Rádi vás uvítáme uvnitř.“

Ten hlas nemůže patřit žádnému dítěti, uvědomil si William a pomyslel si, že jeho naděje, že tu nachytá nějaké děti, byla snad příliš optimistická.

„Pan Witt,“ řekl druhý hlas. Byl vyšší než ten první a William ho okamžitě poznal.

„Tommy-Ray?“ zeptal se a nemohl přitom zastřít tón úlevy, kterou pocítil. „Jsi to ty Tommy-Ray?“

„Jasně. Pojďte dál. Uvidíte tu celou smečku.“

„Co se to tady děje?“ zeptal se William, vyhnul se obloukem kroutící se stonožce a vešel do pootevřených dveří. Závěsy paní Lloydové byly pečlivě zatažené a po pobytu na jasném slunečním světle na chodbě se tu zdála být černočerná tma. Ale přesto rozeznal postavu Tommyho-Raye McGuira, který stál uprostřed místnosti, a uviděl, že za ním, v nejtmavším koutě celé místnosti, sedí někdo další. Zdálo se, že se jeden z nich snad vykoupal v tom smrdutém bazénu na zahradě. Odporný pach svíral Williamovi plíce.

„Tady nemáš co dělat,“ vyčetl Tommymu. „Uvědomuješ si, že tohle se nesmí? Tenhle dům…“

„Vy to na nás neřeknete, že ne?“ řekl mu Tommy-Ray. Postoupil k němu o krok blíž a odkryl tak výhled na toho druhého muže v koutě místnosti.

„To není tak jednoduché…“ začal William.

„Ale je,“ ustřihl ho suše Tommy-Ray. Postoupil o další krok, pak o další a pak náhle rychle přešel kolem Williama ke dveřím a zabouchl je. Při tom zvuku ožil Tommyho společník – nebo spíš společníci jeho společníka – protože Williamovy oči už se dostatečně přizpůsobily zdejšímu přítmí, aby jasně viděl, že se po těle toho vousatého muže, který seděl v koutě místnosti, hemží spousta tvorů, kteří se vzdáleně podobali té stonožce, kterou viděl venku na chodbě. Ty zrůdy se mu plazily přes tvář, polehávaly na jeho ústech a očích, stočily se mu v klíně a masírovaly ho svými končetinami. Lezly mu do podpaží a odpočívaly mu na břiše. Bylo jich na něm tolik, že se jeho tělo zdálo dvakrát větší než lidské.

„Kriste Ježíši,“ řekl William.

„Dobrý, ne?“ ozval se Tommy-Ray

„Slyšel jsem, že se s Tommym-Rayem znáte už hodně dlouho,“ řekl Jaff. „Vyprávějte mi o něm. Doufám, že se vždycky choval slušně?“

„Co to má sakra znamenat?“ zeptal se William a pohlédl na Tommyho-Raye. Jeho oči se v přítmí leskly.

„Tohle je můj otec,“ odpověděl mu Tommy-Ray. „To je Jaff.“

„Chtěli bychom, abyste nám odhalil tajemství své duše," řekl mu Jaff.

William okamžitě pomyslel na svoji soukromou sbírku, kterou měl bezpečně zamčenou doma. Jak na to tahle zrůda přišla? Copak ho Tommy-Ray špehoval? Že by to uměl ještě lépe než on?

William zavrtěl hlavou. „Já nemám žádné tajemství," řekl tiše.

„Nejspíš má pravdu," řekl Tommy-Ray „Je to nudnej blbec."

„To se neříká," napomenul ho Jaff.

„Každej to říká," pokračoval Tommy-Ray „Jen se na něj podívej. Pořád nosí ty posraný motýlky a zdraví každýho, kdo se kolem něj jenom mihne."

Ta slova Williama zabolela. Při nich a při pohledu na Jaffa mu začaly cukat tváře.

„Tohle je ten nejnudnější blbec v celým tomhle zasraným městě," dokončil Tommy-Ray.

Jaff místo odpovědi popadl jednu z těch potvor, které mu ležely na břiše a hodil ji po něm. Mířil dobře. Ta zrůda, která měla spoustu bičíkovitých ocásků, přilnula Tommymu k obličeji a přitiskla mu břicho na ústa. Tommy-Ray ztratil rovnováhu, upadl a snažil se toho parazita zbavit. Odtrhl si ho od tváře a přitom se ozval cucavý zvuk. Pak se opět objevila Tommyho šklebící se tvář a Jaff se rozesmál. Tommy-Ray hodil tu zrůdu zpátky ve směru svého velitele. Nemínil ten hod vážně a tak dopadla na podlahu jen půl metru od Williamových nohou. William ucouvl a otec se synem se znovu rozesmáli.

„Neublíží vám," řekl mu Jaff „Pokud nebudu chtít."

Zavolal tu zrůdu, ze které si před chvílí udělal hračku, zpátky a ta se mu opět pohodlně svinula na břiše.

„Vy pravděpodobně znáte většinu zdejších obyvatel," pokračoval Jaff.

„Jo," zamumlal Tommy-Ray „A oni znají jeho."

„Tahle, například," řekl Jaff a vytáhl zpoza sebe další zrůdu, velikou asi jako kočka, „tak tahle je od té ženské… jak se jmenuje, Tommy?"

„Už si nepamatuju."

Jaff pustil tu potvoru, která vzdáleně připomínala štíra, zpátky na zem. Vypadalo to, že se to stvoření skoro stydí. Okamžitě se běželo schovat za Jaffova záda.

„Ta ženská, co měla ty psy, Tommy…" řekl Jaff. „Mildred, a příjmení už nevím."

„Duffinová," řekl William.

„Ano! Správně!" řekl Jaff a zvedl palec na znamení uznání. „Duffinová! Jak rychle se to zapomíná. Duffinová!"

William znal Mildred. Viděl ji i dnes ráno – kupodivu bez její smečky pudlů – stála na parkovišti a pozorovala své okolí nepřítomným pohledem, jako kdyby zapomněla, proč sem vlastně přijela. Ale William nemohl pochopit, co má společného s tím štírem.

„Vidím, že jste zmatený, Witte," řekl Jaff. „Asi se chcete zeptat: copak si Mildred pořídila nové zvířátko? Odpověď zní ne. Odpověď je taková, že tohle je zhmotnění Mildredina nejhlubšího tajemství. A to je přesně to, co chci i od vás, Williame. Vaše tajemství."

Jako pravověrnému heterosexuálnímu šmírákovi Williamovi okamžitě došel ten oplzlý podtext Jaffova požadavku. On a Tommy-Ray vůbec nejsou otec se synem. Oni spolu spí. A všechny ty řeči o nejhlubším tajemství, to je jen taková zástěrka.

„Tak do toho s vámi nejdu," řekl William. „Tommy-Ray vám potvrdí, že nedělám nic zvláštního."

„Na strachu není nic zvláštního," řekl Jaff.

„Každej má strach," ozval se i Tommy-Ray

„Někdo ho má jen větší. A vy… jak se domnívám… ho máte víc než dost. No tak, Williame. Máte v hlavě něco moc špatného. Já to chci jen dostat ven a vzít si to k sobě." '

Další urážky, pomyslel si William. Zaslechl, jak se k němu Tommy-Ray přibližuje.

„Drž se radši dál," varoval ho William. Byla to planá vyhrůžka a podle toho, jak se při ní Tommy-Ray zašklebil, poznal, že neměla nejmenší účinek.

„Budete se bez toho cítit lépe," řekl Jaff.

„Mnohem líp," přidal se Tommy-Ray.

„Nebolí to. No… možná jen trochu, na začátku. Ale když se toho strachu zbavíte, budete úplně jiný člověk."

„Mildred nebyla sama," řekl Tommy-Ray. „Včera v noci jsme navštívili spoustu dalších lidí."

„To ano."

„Ukázal jsem mu ty, které hledal."

„Mám na lidi čich, víte? Většinou se v nich vyznám."

„Louise Doyleová… Chris Seapara… Harry O'Connor…"

William všechna ta jména znal.

„… Gunther Rothbery… Martine Nesbittová…"

„Martine nám předvedla něco vskutku působivého," řekl Jaff. „Je to venku. Chladí se."

„V bazénu?" zamumlal William.

„Vy jste to viděl?"

William zavrtěl hlavou.

„To byste tedy měl. Je nesmírně důležité, abyste poznal, co před vámi tihle lidé celá ta léta ukrývali." Tahle řeč se Williama opravdu dotkla, ačkoliv si vzápětí pomyslel, že Jaff nemůže vědět, jak velkou má pravdu. „Vy si myslíte, že tyhle lidi znáte," pokračoval Jaff v řeči, „ale oni všichni mají strach, ke kterému se nikdy nepřiznají a který zakrývají úsměvy. Tohle…" zvedl paži, ke které se tiskla stvůra, vzdáleně připomínající holou bezsrstou opici. „… v nich žije. A já to jen vyvolám ven."

„Martine to měla taky?“ zeptal se William, kterému se mihla hlavou myšlenka, jak by se odsud mohl dostat.

„Jasně,“ řekl mu Tommy-Ray „Ta měla jedno z nejlepších.“

„Nazývám je terata,“ řekl Jaff. „To znamená „něco zrůdného“. Líbí se vám to?“

„Chtěl bych… chtěl bych vidět, co vám dala Martine,“ odpověděl mu William.

„Byla to milá dáma,“ řekl Jaff, „a v hlavě měla takovou zrůdnost. Běž s ním a ukaž mu to, Tommy-Ray A pak ho sem přiveď zpátky“

„Jasně.“

Tommy-Ray stiskl kliku, ale než otevřel dveře, zaváhal, jako kdyby Williamovi četl myšlenky

„Vy to fakt chcete vidět?“ zeptal se ho.

„Chci to vidět,“ řekl mu Witt. „Martine a já…“ odmlčel se. Jaff na to skočil.

„Vy a ta žena, Williame? Opravdu?“

„Jednou nebo dvakrát,“ zalhal mu William. Nikdy se Martine nedotkl, dokonce ho to vlastně ani nikdy nenapadlo, ale doufal, že jim tak vysvětlí tu svoji nenadálou zvědavost.

Zdálo se, že Jaffa přesvědčil.

„Takže máte důvod vidět, co to před vámi ukrývala,“ řekl. „Tak běž, Tommy-Ray! Ukaž mu to!“

Ten McGuirovic chlapec poslechl a vedl Williama dolů po schodech. Potichounku si přitom hvízdal a jeho bezstarostné pohyby a nenucená řeč prozrazovaly, že si ani není vědom, v jaké společnosti se to ještě před chviličkou nacházel. Williama se několikrát zmocnilo pokušení zeptat se toho kluka proč, i kdyby jen proto, aby se dozvěděl, co se to vlastně v Grove děje. Jak to, že si tu zlo může jen tak chodit? Jak to, že si takoví lidé jako Tommy-Ray mohou jen tak bezstarostně hvízdat, poskakovat a zdravit se s ostatními normálními lidmi?

„Docela strašidelný, co?“ zeptal se ho Tommy-Ray když si bral od Williama klíč od zadních dveří. On mi snad čte myšlenky, napadlo Witta, ale při Tommyho další poznámce se uklidnil.

„Tyhle prázdný baráky Je to tu trochu strašidelný. Ale vám to asi nevadí. Jste na to zvyklej, že jo?“

„Tak trochu.“

„Jaff nemá moc rád slunce, tak jsem ho zavedl sem. Musí se přes den někde schovat.“

Tommy-Ray přimhouřil oči, když se dostali ven na zahradu, a zamžoural do jasně zářící oblohy „Asi se mu začínám podobat,“ prohlásil. „Dřív jsem rád chodil po pláži, víte? Byl jsem v Topanze i v Malibu. Ale teď se mi dělá špatně, když si vzpomenu na všechno to… světlo.“

Vydal se směrem k bazénu s hlavou skloněnou k zemi a nepřestával se Witta vyptávat.

„ Takže vy a Martine jste spolu spali, co? Ona teda není žádná kráska, rozumíte mi? Ale fakt v sobě měla dost hroznou věc. Měl byste vidět, jak to z ní lezlo… No pane. To je pohled. Lidi to jakoby vypotí. Skrz ty malý dírky v kůži…“

„Póry.“

„Co?“

„To jsou ty dírky v kůži. Říká se jim póry“

„Hm. Dobře.“

Došli až k bazénu. Tommy-Ray si stoupl na okraj a řekl Wittovi:

„Jaff je umí zavolat, víte? Jenom na to pomyslí. Já jim říkám jménem. Většinou jménem těch lidí, od kterých je máme.“ Ohlédl se dozadu na Witta a uviděl, jak se rozhlíží kolem a hledá v plotě nějakou díru, kudy by se odsud mohl dostat. „Nudíte se?“ zeptal se ho.

„Ne. Ne… já jen… ne, nenudím se.“

Mladík se zahleděl na hladinu. „Martine?“ zavolal. Hladina se rozčeřila. „Tak tady je,“ řekl Tommy-Ray. „Uvidíte sám.“

„To určitě,“ řekl William a pokročil o krok blíž k okraji bazénu. Právě v okamžiku, kdy se to začínalo vynořovat z vody mávl rukama a strčil Tommyho do vody Chlapec zaječel a ztratil rovnováhu. William zahlédl to terata v bazénu – mělo obrysy mužské postavy. Pak tomu ale spadl na hlavu Tommy-Ray a ve vodě to začalo vířit a klokotat. William ale nečekal, aby se dozvěděl, kdo koho pokousal. Co nejrychleji pádil k nejnižšímu místu v plotě, přelezl na druhou stranu a utíkal pryč.

„Tys ho nechal utéct,“ řekl mu Jaff, když se Tommy-Ray po chvíli vrátil do jejich doupěte v patře domu. „Vidím, že na tebe není žádné spolehnutí.“

„Podvedl mě.“

„Neměl bys to říkat tak překvapeně. Copak ses ještě nic nenaučil? Lidé mají svá tajemství. Proto jsou tak zajímaví.“

„Chtěl jsem ho chytit, ale už byl pryč. Chceš, abych za ním šel domů a zabil ho?“

„Jen klid, klid,“ řekl mu Jaff. „Den nebo dva klidně přežijeme, i když to bude vykládat všude kolem. Kdo mu to uvěří? Budeme odsud, ale muset odejít.“

„Vím o ještě o pár domech.“

„Nebudeme je muset hledat,“ řekl mu Jaff. „Včera v noci jsem pro nás už našel stálý úkryt.“

„A kde?“

„Ještě na nás není tak docela připravená, ale brzy bude.“

„Koho myslíš?“

„To uvidíš. Mezitím potřebuji, abys mi někam došel.“

„Dobře.“

„Nebudeš pryč dlouho. Na pobřeží je jedno místo, kde jsem nechal něco, co je pro mě velice důležité. To už je dávno.

A teď chci, abys mi to přinesl, zatímco já se zbavím Fletchera.“

„To bych chtěl vidět.“

„Tobě se líbí myšlenka na smrt, viď?“

Tommy-Ray se zašklebil. „Jo, to jo. Jeden můj kamarád, Andy, měl takový skvělý tetování. Měl obrázek lebky přesně tady,“ Tommy-Ray si ukázal rukou na hrudník. „Přímo nad srdcem. Vždycky říkal, že umře mladej. Říkal, že pojede do Bombory, tam jsou fakt nebezpečný útesy – víš, narážejí na ně vlny – a tam si na jednu takovou počká a když se mu surf rozjede, že do toho útesu vrazí. Prostě jen tak. Rozjede se a pak se zabije.“

„A udělal to?“ zeptal se ho Jaff. „Zabil se?“

„Hovno udělal,“ odpověděl pohrdavě Tommy-Ray. „Na to neměl odvahu.“

„Ale ty bys ji měl.“

„Teď? Jasně, že jo.“

„No, ještě s tím ale nepospíchej. Musíme jít na večírek.“

„Jo?“

„Ano. Bude to veliká oslava, jakou tohle město ještě nikdy nevidělo.“

„Kdo tam všechno bude?“

„Polovina Hollywoodu. A ta druhá polovina si bude přát, aby tam byla také.“

„A co my?“

„My tam samozřejmě budeme. Na to se můžeš spolehnout. Budeme tam čekat.“

Konečně, pomyslel si William, když stál přede dveřmi Spilmontova domu na Peaseblossom Drive. Konečně mám něco, co mu můžu říct. Unikl té hrůze s něčím, co může Spilmontovi povědět a v čem ho Spilmont může zastoupit.

Spilmont byl jen jedním z mnoha lidí, kterým William pomáhal kupovat dům. Vlastně dva domy Znali se dost dobře a dokonce si i tykali.

„Billy?“ zeptal se ho Spilmont, když si Williama prohlédl. „Ty ale vypadáš.“

„Není mi nejlíp.“

„Pojď dál.“

„Stalo se něco příšerného, Oskare,“ řekl mu William, když vešel dovnitř. „Nikdy jsem nic hroznějšího nezažil.“

„Posaď se,“ řekl mu Spilmont. „Judith? To je Bill Witt. Copak potřebuješ, Billy? Chceš napít? Bóže, vždyť ty se celej třeseš.“

Judith Spilmontová byla dokonalým ztělesněním mateřskosti. Byla to mohutná žena s velikým poprsím a širokými boky. Vykoukla z kuchyně a opakovala to, co už řekl před chvílí její manžel. William požádal o sklenici studené vody, ale nemohl se dočkat, až jim poví, co se mu právě stalo. Ale už když začal, věděl, jak nesmyslně to bude znít. Tohle byla historka, jakou si vyprávějí lidi po setmění u táboráku, aby se báli, zatímco děti tančí a povykují o kus dál na trávníku. Spilmont ho nicméně vyslechl a poslal svou ženu pryč, jakmile donesla vodu. William mu pověděl všechno, dokonce si vzpomněl i na jména těch, kterých se Jaff včera v noci dotkl a vysvětlil mu potom, že sice ví, jak to všechno musí znít neuvěřitelně, ale že se to tak opravdu stalo. Tak také zakončil své vyprávění:

„Já vím, jak to asi zní,“ řekl.

„No, tomu říkám zážitek,“ odpověděl mu Spilmont. „Kdyby mi něco takového vyprávěl někdo jiný než ty, myslel bych si, že se zbláznil. Ale, Bille… říkáš Tommy-Ray McGuire? To je dobrej kluk.“

„Já tě tam odvedu,“ řekl mu William. „Ale jen když budeš mít zbraň.“

„To teď nemůžeš. Ještě teď se třeseš.“

„Nemůžeš tam jít sám,“ odporoval mu William.

„Hele, sousede, tady mluvíš s chlapem, kterej má rád svoje děti. Myslíš si, že bych chtěl, aby z nich byli sirotci?“ Spilmont se zasmál. „Poslouchej, ty teď jeď zpátky domů a zůstaň tam. Když budu mít něco nového, zavolám ti. Dohodnuto?“

„Dobře.“

„Určitě už můžeš řídit? Mohl bych někomu říct…“

„Když jsem se dostal až sem…“

„Tak dobře.“

„Budu v pořádku.“

„Zatím si to ale nech pro sebe, Bille, dobře? Nechci, aby se tu roznesly nějaký fámy“

„Jasně. Rozumím ti.“

Spilmont počkal, až William vyprázdní zbytek vody ve sklenici, pak ho vyprovodil ke dveřím, potřásl mu rukou a zamával mu na rozloučenou. William ho poslechl. Jel rovnou domů, zavolal Valerii a řekl jí, že už se dnes do kanceláře nevrátí. Pak zamkl všechny dveře, zavřel všechna okna, svlékl se, vyzvracel se, dal si sprchu a čekal u telefonu na další novinky o té zrůdnosti, která se usadila tady v Palomo Grove.

Kapitola dvacátá sedmá – Nemoc

Grillo se k smrti unavený dostal do postele až někdy kolem čtvrt na čtyři ráno. Stačil ještě zavolat do recepce a nařídit, aby k němu nepřepojovali žádné telefonní hovory, dokud ten zákaz sám neodvolá. Ráno ho probudilo klepání na dveře. Posadil se. Hlavu měl tak lehkou, že měl pocit, jako by se vznášela.

„Obsluha,“ pronesl za dveřmi ženský hlas.

„Já jsem si nic neobjednával,“ odpověděl Grillo. Ale pak mu to došlo: „Teslo?“

Samozřejmě to byla ona. Vypadala stále dobře a stále se oblékala stejným nenuceným způsobem. Grillo už dávno došel k závěru, že na to, aby někdo mohl přeměnit šmejd v něco úžasného a naopak něco kvalitního v kýč tím, že bude

kombinovat určitý styl oblékání a šperků, na to musí být člověk tak trochu génius. Tesle se tohle dařilo skvěle, i když se zdálo, že se o to ani nesnaží. Dnes měla na sobě bílou pánskou košili, která byla na její malou štíhlou postavu příliš veliká, kolem krku jí visel levný šperk mexické výroby s obrazem Madony dál měla modré kalhoty a na nohách boty s vysokými podpatky (které ji nicméně nezvedaly nad úroveň Grillových ramenou). V uších se jí houpaly stříbrné náušnice v podobě dvou hadů, kteří jako by číhali v houštině jejích rezavých vlasů s plavým přelivem. Nechala si udělat ten přeliv, jak mu kdysi vysvětlovala, protože blondýny to sice mají v životě lehčí, ale kdyby byla úplně blonďatá, měla by to v životě až příliš snadné.

„Ty jsi spal?“ zeptala se ho.

„Jo.“

„Tak promiň.“

„Musím jít na záchod.“

„Jen běž.“

„Zeptej se na recepci, kdo mi volal, prosím tě,“ zavolal na ni, když už se v koupelně podíval do zrcadla. Pomyslel si, že vypadá dost utahaně: jako nějaký podvyživený básník. Ale teprve když se postavil k záchodu a chystal se vykonat potřebu – zdálo se mu, že jeho přirození je buď- to hrozně daleko, nebo hrozně malé – musel se přidržet rámu dveří, aby vůbec dokázal stát – teprve pak si musel přiznat, že je mu opravdu zle.

„Radši ke mně nechoď moc blízko,“ varoval Teslu, když se klopýtavě vracel zpátky do pokoje. „Myslím, že mám chřipku.“

„Tak mazej zpátky do postele. Kdo tě nakazil?“

„Jeden kluk.“

„Volal ti Abernethy,“ informovala ho Tesla. „A nějaká ženská, řekla, že se jmenuje Ellen.“

„To byl její syn, ten kluk, co mě nakazil.“

„A kdo to vůbec je?“

„Jedna milá paní. Co chtěla?“

„Musí s tebou nutně mluvit. Nenechala telefonní číslo.“

„Myslím, že nemá telefon,“ řekl Grillo. „Měl bych zjistit, co mi chce. Dřív pracovala pro Vance.“

„Nějakej skandál?“

„Jo.“ Začaly mu cvakat zuby „Sakra,“ ulevil si. „Jako kdybych měl každou chvíli chytit plamenem.“

„Možná bych tě měla odvézt zpátky do Los Angeles.“

„Ani náhodou. Mám tady práci, Teslo.“

„Tu najdeš všude. Abernethy si na tohle může najít někoho jinýho.“

„Ale tady se děje něco divného,“ řekl Grillo. „Děje se tu něco, čemu nerozumím.“ Posadil se, protože mu v hlavě začalo hučet. „Víš, že jsem tam byl, když to zabilo ty muže, co hledali v podzemí Vancovo tělo?“

„Ne. Co se stalo?“

„Nevím, co říkali ve zprávách, ale nebyl to nějaký podzemní gejzír. Nebo spíš, nebylo to jenom to. Za prvé jsem slyšel křik dlouho před tím, než vytryskla ta voda. Myslím, že tam dole křičeli modlitby, Teslo. Modlitby. No a pak odsud vyrazil ten gejzír. Voda, kouř, hlína. Mrtvoly. A ještě něco jiného. Ne: dvě jiné věci. Vyletěly ze země. Zakrýval je ten gejzír.“

„To vylezly ven?“

„Ne. Vyletěly“

Tesla se na něj zadívala dlouhým, pochybovačným pohledem.

„Přísahám, Teslo,“ řekl Grillo. „Možná to byli lidé… možná ne. Vypadali spíš jako… já nevím… jako energie. A ještě než se zeptáš, byl jsem střízlivý.“

„A to jsi to viděl jenom ty?“

„Ne, ještě jeden chlap, jmenuje se Hotchkiss. Myslím, že to viděl taky. Jenže nezvedá telefon.“

„Uvědomuješ si, jak to musí znít?“

„No, to jenom potvrzuje to, co jsi si stejně o mně vždycky myslela, ne? Ten Grillo, pracuje pro toho Abernethyho, vyhrabává na bohaté a slavné jenom špínu…“

„Nechce se do mě zamilovat.“

„Nechce se do tebe zamilovat.“

„Šílenec.“

„Blázen.“

„Poslouchej, Grillo, já nejsem dobrá ošetřovatelka, takže ode mě nic takovýho nečekej. Ale jestli potřebuješ něco zařídit, tak mi to řekni.“

„Mohla bys zajít za Ellen. Řekni jí, že jsem se nakazil od jejího syna. Ať se cítí trochu provinile. Tady je něco divnýho a já z toho vím zatím jenom něco.“

„Teď poznávám svého Grilla. Je sice nemocný, ale nikdy poražený.“

Než se Tesla konečně vypravila do domu, kde bydlela Ellen Nguyen, bylo už pozdě odpoledne. Odmítla si vzít auto, přestože ji Grillo varoval, že je to dost daleko. Foukal slabý větřík, který ji provázel po celou cestu městem. Bylo to městečko, do kterého by se dal umístit děj nějakého thrilleru. Něco jako chlap s atomovou bombou v kufru. Samozřejmě, i tenhle námět už tady byl, ale ji na tom něco fascinovalo. Nekladla by přitom důraz jen na souboj dobra se zlem, ale na lidskou lhostejnost. Na lidi, kteří se prostě rozhodli nevěřit tomu, co se jim říká, a žít tak, jako kdyby se vůbec nic nedělo. A hlavní hrdinka by se snažila tyhle lidi přesvědčit, aby poznali nebezpečí, které jim hrozí.

Samozřejmě by se jí to nepodařilo a na konci filmu by ji dav, kterému se nelíbilo její počínání, vyhnal z města ven přesně v okamžiku, kdy se země zachvěla a bomba vybuchla. Konec filmu. Jistěže by to takhle nikdo nenatočil, ale ona přece byla autorkou mnoha scénářů, které nikdy nikdo nenatočil. Nicméně ji napadaly stále nové náměty Nemohla procházet nějakými novými místy a potkávat neznámé tváře, aniž by si přitom nepředstavovala nějakou dramatickou situaci. Nikdy ty příběhy ale příliš podrobně nerozebírala, pokud – jako právě teď – se jí nezdály tak pravděpodobné. Možná jí její instinkt právě řekl, že Palomo Grove je město, které jednoho krásného dne vybuchne.

Její orientační smysl ji neomylně vedl přímo k cíli. Dostala se do domu Ellen Nguyen, aniž by se někoho musela ptát na cestu. Žena, která jí přišla otevřít, vypadala tak křehce, že se Tesla bála promluvit hlasitěji, natož z ní vypáčit nějaké informace. Prostě jí jen řekla, jak se věci mají: že sem přišla místo Grilla, protože on se nakazil chřipkou.

„Jen se nebojte, přežije to," řekla rychle, když se Ellen zatvářila polekaně. „Jen jsem vám přišla vysvětlit, proč sem nemůže přijít."

„Pojďte dál, prosím," pozvala jí Ellen.

Tesla odmítla. Neměla už na návštěvy náladu. Ale ta žena naléhala dál.

„Tady nemohu mluvit," řekla, když zavřela dveře. „A nemohu Phillipa nechat dlouho samotného. Už ani nemám telefon. Musela jsem panu Grillovi volat od souseda. Vyřídíte mu můj vzkaz?"

„Jasně," řekla Tesla a pomyslela si: jestli je to nějaký milostný dopis, vyhodím ho. Věděla dobře, že tahle Ellen by byla přesně Grillův typ. Měl rád takovéhle ženské a tiché povahy Přesně opačné, než byla Tesla.

Ellenino dítě sedělo na pohovce.

„Pan Grillo má chřipku," řekla mu jeho matka. „Nepošleš mu nějaký obrázek, aby se brzy uzdravil?"

Chlapec odťapal do svého pokoje a poskytl tak Ellen příležitost říci Tesle svůj vzkaz.

„Řekněte mu, že se věci na Coney změnily," řekla jí Ellen.

„ Věci se změnily" opakovala Tesla. „Co to přesně znamená?"

„Bude tam vzpomínkový večer na památku Buddyho Vance. Pan Triolo tomu bude rozumět. Rochelle, jeho žena, pro mě poslala řidiče. Chce, abych jí pomohla."

„A co s tím má dělat Grillo?"

„Chci vědět, jestli potřebuje pozvání."

„Myslím, že docela určitě. Kdy to má být?"

„Zítra večer."

„To je dost brzy"

„Kvůli Buddymu přijde spousta lidí," odpověděla jí Ellen. „Každý ho měl rád."

„To byl tedy šťastný člověk," poznamenala Tesla. „Takže jestli s vámi Grillo bude chtít mluvit, může vám zavolat do Vancova domu?"

„Ne. To nesmí. Řekněte mu, aby nechal vzkaz u mého souseda. Jmenuje se Fulmer. Bude mi hlídat Phillipa."

„Fulmer. Dobře. Rozumím."

Už nebylo o čem mluvit. Tesla si od nemocného chlapce vzala obrázek, vyslechla od matky i od syna přání brzkého uzdravení pro Grilla a pak se vydala na cestu zpátky a přitom vymýšlela stále nové příběhy.

* * *

Volal mu Spilmont, konečně. Děti v zahradě už se nesmály. Slunce zapadlo a bez jeho hřejivého světla se voda v bazénech vůbec nezdála teplá.

„Nemám moc času," řekl mu. „Už jsem ho na tom i tak promarnil až dost."

„Co se stalo?" zeptal se William. Strávil celé odpoledne v nervózním očekávání. „Vyprávěj."

„Jel jsem nahoru do Wild Cherry Glade, hned jak jsi odešel."

„A?"

„A nic, ty chlape. Vůbec nic. Ten dům byl prázdnej a já jsem musel vypadat jako obecní blb, když jsem se tam plížil, jako kdybych tam čekal kdovíco. To jsi koneckonců chtěl, ne?"

„Ne, Oskare. To nebyla bouda. Mýlíš se."

„Dobře, projednou. Projednou takovej vtípek snesu. Nechci, aby se o mně povídalo, že nemám smysl pro humor."

„Tohle nebyl vtip."

„Na chvíli jsi mě skoro přesvědčil, víš to? Měl bys začít psát knížky a ne prodávat baráky."

„Celý ten dům byl prázdný? Nebylo tam vůbec nic? A díval ses do toho bazénu?"

„Dej už mi pokoj!" řekl Spilmont. „Jo, nebylo tam vůbec nic. V bazénu, v domě ani v garáži. Všechno bylo prázdný."

„Tak museli utéct. Utekli, ještě než jsi přijel. Jenže nevím, jak to mohli udělat. Tommy-Ray říkal, že Jaff nesnáší…"

„Tak už dost!" zarazil ho Spilmont. „I bez tebe mám dost práce. Už toho koukej nechat, Witte. A nezkoušej to už na nikoho jinýho, Witte, rozumíš? Už jsem je varoval. Jak jsem řekl: jednou a dost!"

A Spilmont bez rozloučení zavěsil. William poslouchal přerušované pípání ve sluchátku ještě půl minuty a pak zavěsil.

„Kdo by si to byl pomyslel?" řekl Jaff a hladil svůj nejnovější přírůstek. „Strach je i na těch nejnepravděpodobnějších místech."

„Chci si ho pochovat," řekl Tommy-Ray

„Vezmi si ho," řekl mu Jaff a podal terata chlapci. „Co patří tobě, patří i mně."

„Moc se Spilmontovi nepodobá, co?"

„Ale ano," řekl Jaff. „Je to jeho nejvěrnější portrét. Tohle je jeho podstata. Lidský strach dělá lidi lidmi."
„Jak to?"
„To, co teď chodí někde venku a říká si Spilmont, je jenom obal. Jen prázdná slupka."
Při řeči přešel k oknu a odtáhl závěsy. Terata, která po něm šplhala, když mluvil s Williamem, se mu teď šplhala po nohách. Setřásl je dolů. Terata bázlivě ustoupila, ale jakmile se odvrátil, připlížila se zpátky k němu.
„Slunce už skoro zapadlo," řekl. „Měli bychom jít. Fletcher už je v Grove."
„Ano?"
„Ano. Objevil se tu někdy po poledni."
„Jak to víš?"
„Je nemožné nenávidět někoho tak, jako já nenávidím Fletchera, a nevědět přitom, co dělá."
„Takže ho půjdeme zabít?"
„Až budeme mít dost pomocníků," řekl Jaff. „Nechci už žádné takové chyby, jako s tím Wittem."
„Nejdřív ale půjdu pro Jo-Beth."
„Proč?" zeptal se ho Jaff. „Přece ji nepotřebujeme."
Tommy-Ray odhodil Spilmontovo terata na zem. „Já ji potřebuju," řekl.
„Je to samozřejmě pouze platonické, že?"
„Co tím myslíš?"
„ To je ironie, Tommy-Ray. Chci tím říct tohle: ty chceš její tělo."
Tommy-Ray se na chvíli zamyslel. Pak řekl:
„Možná."
„Jen si to přiznej."
„Já nevím, co chci," odpověděl mu Tommy-Ray „Ale docela přesně vím, co nechci. Nechci, aby se jí dotkl ten idiot Katz. Ona je přece z rodiny, ne? A ty sám jsi mi říka1, že to je důležitý."
Jaff přikývl. „To zní velice přesvědčivě," řekl.
„Takže pro ni půjdeme?" zeptal se Tommy-Ray.
„Jestli je to tak důležité," odpověděl mu otec. „Ano, půjdeme pro ni."

Když Fletcher poprvé uviděl Palomo Grove, byl blízko zoufalství. Takových měst viděl spousty během těch dlouhých měsíců, kdy zápasil s Jaffem. Všechno to byly plánované osady kde nechybělo nic, kromě prostých lidských citů. Všechny působily dojmem čilého života, který tu vlastně nebyl. Dvakrát už se mu stalo, že v takových místech ho Jaff téměř porazil. Ačkoliv na pověry nevěřil, přistihl se při myšlence, zda pro něj nebude třetí střetnutí osudné.
Jaff už si tu vybudoval celou armádu pomocníků, o tom Fletcher nepochyboval. Tady nebude těžké najít slabé a nechráněné duše, které Jaff rád zneužíval ke svým cílům. Ale Fletcherovi, jehož zbraně se rodily z plodných životů a fantazie, nabízelo tohle pohodlím a dostatkem zkažené město jen velmi málo naděje na vítězství. Určitě by se mu vedlo lépe v nějakém ghettu nebo blázinci, kde lidé musí bojovat o svůj život, než v těchto kvalitně ošetřovaných ladech. Ale neměl na výběr. Bez nějakého lidského pomocníka, který by mu ukázal cestu, musel jít mezi lidi sám, a jako pes čenichat a hledat nějaký náznak snílkovství. Pár takových našel v Obchodním Centru, ale ti se s ním nehodlali vůbec bavit. Vstávali a odcházeli už po chvilce společné konverzace. Ačkoliv se ze všech sil snažil vypadat a chovat se co nejnormálněji, přece jen už uplynulo hodně vody od doby kdy byl ještě člověk. Lidé, ke kterým se blížil, ho pozorovali podivným pohledem, jako kdyby na něm viděli něco nenormálního, co on sám přehlédl. A potom od něj odcházeli. Jeden nebo dva s ním sice zůstali, ale to bylo málo. Byla to stará žena, která stála kousek od něj a usmívala se, kdykoliv se na ni podíval, a potom dvě děti, které se přestaly zajímat o výlohu obchodu s domácími zvířátky a pozorovaly ho, až je jejich matka okřikla a zavolala je k sobě. Takže úlovek byl přesně tak chabý, jak Fletcher očekával. Kdyby si Jaff mohl vybrat bojiště vzhledem ke svému prospěchu, nemohl by si vybrat lépe. Pokud má tahle jejich válka skončit tady v Palomo Grove – a Fletcher cítil, že jeden z nich tady zemře – Jaff ji prostě musí vyhrát.
Připozdívalo se a Obchodní Centrum se začínalo vyprazdňovat. Fletcher odsud také odešel a procházel opuštěnými ulicemi. Nepotkával žádné chodce. Dokonce ani neviděl, že by někdo venčil psa. Věděl proč. Lidé, přestože nebyli zvlášť vnímaví, přece jen nějakým způsobem vycítili přítomnost nadpřirozených sil. Obyvatelé Grove by to sice nebyli schopní vyjádřit slovy, ale věděli, že v jejich městě se děje něco podivného, a tak se skrývali doma u televizních obrazovek. Fletcher viděl jejich blikání téměř v každém domě, slyšel nepřirozeně zesílený zvuk, jako kdyby lidé nechtěli slyšet, co se dnes bude venku dít. Přízemní dušičky žijící v Grove se nechávaly ukolébávat do klidného a nevinného spánku v náručích televizních estrád a muzikálů, zatímco bytost, která by je mohla zachránit, se potulovala opuštěná a sama za jejich zamčenými dveřmi.
Kapitola dvacátá osmá – Ďáblovy děti
Howie stál na rohu ulice a v houstnoucím soumraku zahlédl, jak se u dveří domu McGuirových ohlásil muž, o kterém později zjistil, že to byl pastor. Chvíli musel počkat před zavřenými dveřmi a teprve když Joyce McGuirová odemkla všechny zámky a odstranila pojistné řetízky, vešel dovnitř. Měl pocit, že takováhle příležitost už se mu jen tak nenaskytne. Tohle byla šance uniknout bdělému pohledu ostražité matky a dostat se k Jo-Beth. Přešel přes ulici a přesvědčil se, že ho nikdo nevidí. Nemusel se ani rozhlížet. Ulice byla úplně prázdná. Jen z domů se ozýval čilý ruch: zvuk televizorů byl tak hlasitý, že dokonce rozeznával, na který program se v kterém domě dívají. Poznával znělky jednotlivých pořadů a slyšel smích tam, kde se dívali na nějakou komedii. Mohl se proto nepozorovaně dostat až k domu McGuirových, přelézt bránu a proplížit se až na zahradu. Právě když se tam dostal, rozsvítilo se světlo v kuchyni. Dovnitř ale nevešla paní McGuirová, ale Jo-Beth, která se pustila do přípravy pohoštění pro matčina hosta. Howie ji pozoroval jako zhypnotizovaný. Přes to, že byla stále oblečená v jednoduchých černých šatech a osvětlovala ji jen

zářivka, mu poskytovala nezapomenutelný pohled. Když se přiblížila k oknu, aby ve dřezu opláchla rajská jablíčka, vykročil ze svého úkrytu. Jo-Beth zahlédla pohyb a vzhlédla k němu. Howie rychle přitiskl ukazovák na rty. Mávla rukou, aby se ztratil. Ve tváři měla výraz paniky Howie ji nicméně neposlechl okamžitě, ale až když do kuchyně vešla její matka. Chvíli s dcerou hovořila o něčem, co Howie nemohl slyšet, a pak se zase vrátila do obývacího pokoje. Jo-Beth se ohlédla přes rameno a když se přesvědčila, že matka je skutečně pryč, přešla k zadním dveřím a opatrně je odemkla. Nechtěla je ale otevřít tak, aby se tudy Howie mohl protáhnout dovnitř. Místo toho jen přitiskla ústa do štěrbiny pootevřených dveří a zašeptala:

„Neměl bys sem chodit."

„No, přišel jsem," odpověděl jí Howie. „A ty sama jsi ráda, že jsem to udělal."

„Ne, nejsem."

„To bys ale měla. Mám dobré zprávy. Pojď ven."

„To nemůžu," zašeptala. „A nemluv tak nahlas."

„Musíme si promluvit. Je to otázka života a smrti. Ne… je to ještě důležitější."

„Co se ti stalo?" zeptala se Jo-Beth. „Co to máš s rukou?"

Pravda, neošetřil si tu ránu tak, jak by měl, protože ho strašně bolelo odstraňování kůry; zadřené do masa.

„To s tím taky souvisí," řekl. „Jestli nemůžeš ven, tak mě pusť dovnitř."

„To nejde."

„Prosím tě. Pusť mě dovnitř."

Přesvědčilo ji jeho zranění, nebo tón hlasu? Ať už to bylo cokoli otevřela dveře. Howie ji chtěl obejmout, ale ona zavrtěla hlavou s výrazem takové hrůzy, že si to radši rozmyslel.

„Běž nahoru," řekla. Teď už ani nešeptala, spíš jenom bezhlasně otvírala ústa.

„Kam?" zeptal se ještě.

„Druhé dveře vlevo," řekla teď už trochu hlasitěji. „To je můj pokoj. Má růžové dveře. Počkej, až odnesu to jídlo."

Howie ji tolik chtěl políbit. Ale místo toho ji nechal v kuchyni. Ještě na něj pohlédla a pak odešla do obývacího pokoje. Howie uslyšel hostův příjemný hlas a vzal to jako příležitost nepozorovaně vyklouznout z kuchyně. Na chvíli mu hrozilo nebezpečí, že bude zpozorován, to když u dveří obývacího pokoje nemohl hned najít schodiště. Ale pak už to šlo hladce. Vyšel po schodech nahoru a doufal, že hostův hlas přehluší zvuk jeho tichých kroků. Zdálo se, že je všechno v pořádku. Rozhovor dole pokračoval. Dostal se až k růžovým dveřím a bez úhony vešel dovnitř a zavřel je za sebou.

Ložnice Jo-Beth! Nikdy se ani neodvážil doufat, že se sem jednou dostane, že se bude dívat na ty stěny pastelových barev, na postel, na které spávala a na její ručník a spodní prádlo. Když za ním konečně přišla nahoru a vešla do pokoje, cítil se jako zloděj, chycený při činu. Viděla jeho zahanbení i jeho ruměnec a uhodla, proč se očima vyhnul jejímu pohledu.

„Tady je ale binec," řekla tiše.

„Ani ne," řekl Howie. „Nemohla jsi čekat, že přijdu."

„Ne." Nepohnula se, aby ho objala. Dokonce se ani neusmála. „Máma by se zbláznila, kdyby věděla, že jsi tady. Celou tu dobu, kdy mi říkala, že v Grove se děje něco strašného, měla pravdu. Jedna z těch strašných věcí tady včera večer byla, Howie. Přišla si pro mě a pro Tommyho."

„Byl to Jaff?"

„Ty o něm víš?"

„Víš, pro mě si taky něco přišlo. Vlastně mě to spíš zavolalo. Jmenuje se Fletcher a říká, že je můj táta."

„Ty mu věříš?"

„Jo," řekl Howie. „Věřím mu."

Oči Jo-Beth se zalily slzami. „Neplač," řekl jí Howie. „Nevidíš, co to znamená? Nejsme sourozenci. A není nic špatného na tom, že se máme rádi."

„Právě to, že se máme rádi, tohle všechno způsobilo," řekla Jo-Beth. „Copak tomu nerozumíš? Kdybychom se nepotkali…"

„Ale my jsme se potkali."

„Kdyby se to ale nestalo, nikdy by se ti dva tady neobjevili."

„A není lepší, že o nich víme pravdu – a že ji víme sami o sobě? Já se nestarám o ten jejich boj. A nenechám je, aby nás rozdělili."

Natáhl k ní svou nezraněnou ruku a vzal ji za pravou paži. Neodporovala mu a nechala se k němu přitáhnout blíž. „Musíme z Palomo Grove odejít," řekl. „A musíme odejít spolu. Půjdeme někam, kde nás nenajdou."

„A co máma? Tommy-Ray už je ztracený, Howie. Sama mi to řekla. A tak už má jenom mě."

„A co z tebe bude mít, až tě dostane Jaff?" odporoval jí Howie. „Když utečeme teď, naši otcové už nebudou mít proč válčit."

„Oni ale neválčí kvůli nám," připomněla mu Jo-Beth.

„Ne, máš pravdu," přiznal, když si vzpomněl, co mu řikal Fletcher. „Je to kvůli nějakému moři Podstaty" Sevřel jí ruku pevněji. „My dva jsme tam byli. Nebo alespoň skoro. Chtěl bych ten sen dokončit…"

„Já ti nerozumím."

„Ale budeš. Až tam půjdeme, budeme vědět, kam to jdeme. Je to jako sen ve skutečnosti." Najednou ho napadlo, že se při té řeči ani jednou nezarazil ani nezakoktal. „My dva máme jeden druhého nenávidět, víš to vůbec? Tak to chtěli – Fletcher i Jaff – abychom pokračovali v jejich boji. Jenže my to neuděláme."

Jo-Beth se poprvé usmála:

„Ne, neuděláme," řekla mu.
„Slibuješ?"
„Slibuju."
„Mám tě rád, Jo-Beth."
„Howie…"
„Teď už je pozdě. Už jsem to řekl."
Náhle se k němu naklonila a políbila ho. Přisál se k jejím rtům dřív, než se mohla opět odtáhnout a otevřel si jazykem její rty silou, kterou by v té chvíli zdolal snad i zamčený sejf. Ona se k němu přitiskla ještě víc, až se jejich zuby dotkly.
Levou rukou, kterou ho objímala, teď našla jeho zraněnou pravou ruku a přitáhla si ji k sobě. Ucítil v dlani měkkost jejích ňader i přes své částečně ochromené a necitlivé prsty a látku jejích šatů. Začal jí rozepínat knoflíčky u krku a pak rukou vklouzl pod látku, aby se jejich těla dotkla. Na svých rtech ucítil její úsměv a její ruka, poté, co ukázala cestu k ňadrům, sklouzla dolů, k zipu jeho džín. Když předtím uviděl její postel, měl docela slušnou erekci, která nicméně po chvíli zmizela. Ale její dotek a polibky ho znovu vzrušily.
„Chci, aby ses svlékla," řekl jí. Přestala ho líbat.
„Oni jsou ale dole," namítla.
„Ale mají co dělat, ne?"
„Mluví někdy celé hodiny."
„Nám to nebude trvat hodiny"
„Máš nějakou… ochranu?"
„Nemusíme dělat všechno. Jenom chci, abych se tě mohl dotýkat."
Stále se ještě tvářila nepřesvědčeně, když od něj o krok ustoupila, ale přesto si začala rozepínat zbytek knoflíků na šatech. Howie si začal svlékat bundu a tričko, a pak se pustil do nesnadného úkolu rozepínání pásku a kalhot jen jednou rukou, protože tou zraněnou nemohl pohnout. Jo-Beth mu ale pomohla a udělala to za něj.
„Je tady horko," řekl jí. „Můžu otevřít okno?"
„Máma je všechny pozamykala. To kdyby se chtěl dovnitř vetřít Ďábel."
„To už se stalo," řekl Howie.
Jo-Beth na něj pohlédla. Šaty měla úplně rozepnuté a mezi látkou byla vidět její nahá ňadra.
„To neříkej," řekla a rukama instinktivně přikryla svou nahotu.
„Ty si ale nemyslíš, že jsem Ďábel," řekl jí. A pak dodal: „… nebo myslíš?"
„Já nevím, jestli se něco, co se mi zdá takhle… takhle…"
„Jen to řekni."
„… takhle zakázané… jestli to neuškodí mojí duši," řekla s vážnou tváří.
„To uvidíš," řekl a přešel k ní blíž. „To ti slibuju. Uvidíš."

„Myslím, že bych si měl promluvit s Jo-Beth," řekl pastor John. Už měl plné zuby toho, jak mu tahle McGuirovic ženská pořád vykládá něco o tom, jak ji kdysi znásilnila nějaká stvůra a teď se vrátila, aby jí odvedla syna. Rozhovory duchovního rázu byly jedna věc (přitahovalo to k němu zejména věřící ženského pohlaví), ale když se takový rozhovor zvrhl v blouznění šílence, dal se proto obvykle na diplomatický ústup. Paní McGuirová se zjevně nachází na pokraji nervového zhroucení, pomyslel si. Příště si sebou musí přivést nějaký doprovod, nebo tady ještě dostane záchvat a vrhne se na něj. To by ostatně nebylo poprvé. Nebyl by první služebník Boží, který padl za oběť ženě určitého věku.
„Nechci, aby o tom Jo-Beth přemýšlela víc, než už musela," odpověděla mu. „Ta bytost, která ji ve mně stvořila…"
„Její otec byl člověk, paní McGuirová."
„Já to vím," řekla a bylo na ní vidět, že si uvědomuje ten útrpný tón, kterým s ní pastor mluví. „Ale člověka tvoří tělo a duch."
„Jistě."
„Člověk stvořil její tělo. Ale kdo stvořil její duši?"
„Bůh na Nebesích," odpověděl jí pastor, vděčný za to, že se mohl vrátit na bezpečnější půdu. „Stejně, jako stvořil její tělo, skrze muže, kterého jste si zvolila. A proto buďte dokonalí, stejně jako je dokonalý váš Otec na Nebesích."
„To nebyl Bůh," odpověděla mu Joyce. „Já vím, že to nebyl Bůh. Jaff se vůbec nepodobá Bohu. Měl byste ho vidět. Sám byste to poznal."
„Pokud existuje, pak je to člověk, paní McGuirová. A já si opravdu myslím, že bych si o té jeho návštěvě měl promluvit s Jo-Beth. Pokud tady opravdu byl."
„Byl tu!" řekla zvýšeným hlasem.
Pastor se postavil, aby se zbavil ruky, kterou mu ta šílená ženská zaťala do rukávu.
„Jo-Beth by mi určitě také ráda něco řekla…" řekl a o krok ustoupil. „Půjdu ji zavolat."
„Vy mi nevěříte," řekla Joyce. Nebude to dlouho trvat a začne křičet a plakat, pomyslel si pastor.
„Věřím! Ale víte… nechte mě, abych si promluvil s Jo-Beth. Je nahoře? Asi ano, že. Jo-Beth! Jsi tam? Jo-Beth?"

„Co chce?" řekla a přestala ho líbat.
„Nevšímej si ho," odpověděl jí Howie.
„Co když mě sem přijde hledat?"
Posadila se, přehodila nohy přes okraj postele a poslouchala, zda neuslyší na schodech zvuk pastorových kroků. Howie jí přiložil tvář na záda, natáhl ruku pod jejím podpažím, kde nahmatal vlhko potu, a pohladil jí ňadro.
Jo-Beth unikl tichý vzdech.

„Nesmíme…“ zamumlala.
„Sem nepřijde.“
„Já ho slyším.“
„Ne.“
„Ano,“ sykla.
Zezdola se znovu ozvalo volání:
„Jo-Beth! Rád bych si s tebou promluvil. A tvoje matka také.“
„Musím se obléct,“ řekla. Posbírala své oblečení ležící na zemi. Howiemu se hlavou mihla nádherně perverzní myšlenka: že by se mu líbilo, kdyby si ve spěchu oblékla jeho spodní prádlo, a on zase naopak její. Kdyby jeho penis obepínala látka, posvěcená a zvlhlá jejím lůnem – to by mu udrželo současnou erekci nejspíš až do soudného dne.
A ona by taky vypadala sexy; kdyby měla na sobě jeho slipy ne? Příště, slíbil si. Od tohoto okamžiku už se z toho nevykroutí. Pustila ho k sobě do postele. I když vlastně nedělali nic jiného, než že leželi vedle sebe, i to málo změnilo všechno, co mezi nimi dosud bylo. Bylo sice trochu znepokojující, že se zase oblékala, takhle brzy po tom, co se svlékla, ale to, že spolu leželi nazí, mu zatím stačilo.
Sebral ze země džíny a tričko a začal se pomalu oblékat a přitom se díval, jak Jo-Beth pozoruje jeho tělo-stroj.
Teď ale tu myšlenku změnil. Jeho kosti a svaly nejsou přece žádný stroj. Je to tělo, křehké tělo. Bolela ho ruka. Bolela ho i jeho erekce a bolelo ho i srdce, nebo přinejmenším v hrudníku cítil nějakou tíhu, která ho téměř bolela. Byl příliš křehký a zranitelný na to, aby mohl být nějaký stroj. A také příliš milovaný.
Jo-Beth se ale na chvíli zarazila a pohlédla k oknu.
„Slyšel jsi to?“ zeptala se ho.
„Ne. Co je?“
„Někdo mě volal.“
„Pastor?“
Zavrtěla hlavou a uvědomila si, že ten hlas, který předtím slyšela (a který slyšela stále), se neozývá uvnitř domu, ale v její hlavě.
„Jaff,“ řekla.

I přes Joyciny protesty pastor John šel do kuchyně, sebral u umyvadla sklenici, nechal odtéct studenou vodu a pak sklenici naplnil a zhluboka se napil. Bylo už skoro deset. Nejvyšší čas tuhle návštěvu skončit, ať už Jo-Beth uvidí, nebo ne. Za dnešní večer už měl dost hovorů o zlu, číhajícím v lidské duši, že mu to bude stačit na zbytek týdne. Vylil zbytek vody do dřezu, vzhlédl a uviděl svůj odraz v okně. Právě když se s uspokojením zhlížel ve skle, venku na zahradě se cosi pohnulo. Odložil sklenici do dřezu. Trochu to cinklo.
„Pastore?“
Za jeho zády se objevila Joyce McGuirová.
„To je v pořádku,“ řekl, i když si nebyl jistý, koho tím vlastně chce uklidnit. Ta ženská ho snad těmi svými zatracenými vizemi nakazila. Znovu se podíval z okna.
„Zdálo se mi, že jsem něco zahlédl na zahradě,“ řekl. „Ale nic tam…“
Tam! Tam! Bledá nejasná postava se blížila k domu.
„Ne, není,“ řekl.
„Co není?“
„Není to v pořádku,“ odpověděl jí a ustoupil o krok od okna. „Vůbec to není v pořádku.“
„Vrátil se,“ řekla Joyce.
Ze všeho nejméně se mu chtělo říci, že ano, a tak neřekl nic, jen ustoupil od okna o další kousek, a pak ještě dál a odmítavě vrtěl hlavou. Ta věc venku viděla jeho nevíru a on dobře viděl, že ho ta věc vidí. A aby jeho nevíru rozehnala, vykročila ze stínů a ukázala se jim v plném světle.
„ Všemohoucí Bože,“ vydechl. „Co to je?“
Za svými zády zaslechl, jak se ta McGuirovic ženská modlí. Nebyla to žádná normální modlitba (kdo by se koneckonců při pohledu na něco takového dokázal modlit normálně?), ale výlev proseb.
„Ježíši, pomoz nám! Pane, pomoz nám! Spas nás před Satanem! Spas nás od zlého!“

„Poslouchej!“ řekla Jo-Beth. „To je máma.“
„Slyším.“
„Něco se děje!“
Chtěla vyjít ven, ale Howie ji předběhl a opřel se zády o dveře.
„Jenom se modlí.“
„Ale takhle se nikdy nemodlila.“
„Líbej mě.“
„Howie?“
„Když se modlí, tak má co dělat. A jestli má co dělat, tak může počkat. Já nemůžu. Já nemám žádné modlitby Jo-Beth. Mám jenom tebe.“ Tahle záplava slov jeho samotného překvapila. „Líbej mě, Jo-Beth.“
Naklonila se k němu, ale v tom okamžiku se dole ozval zvuk tříštěného okna a pastorovo zaječení. Jo-Beth odstrčila Howieho na stranu a otevřela dveře dokořán.
„Mami!“ vykřikla. „Mami!“

Člověk se občas mýlí. Je to koneckonců nevyhnutelný důsledek toho, že se rodí do nevědomosti. Ale to, že by teď měl kvůli takové nevědomosti zemřít, a navíc tak krutě, se nezdálo fér. Pastor John se se zkrvavenou tváří a několika dalšími ranami odplazil kuchyní, aby se dostal co nejdál od toho rozbitého okna – a také od té věci, co ho rozbila. Odplazil se tak daleko, jak ho jen jeho roztřesené údy byly schopny donést. Jak je to možné, že se něco takového přihodilo právě jemu? Pravda, jeho život nebyl tak úplně bez hříchu, ale ty které spáchal, nebyly zdaleka tak strašné a koneckonců už za ně učinil pokání. Vždycky navštěvoval sirotky a vdovy, jak je psáno v Bibli, a snažil se ze všech sil, aby se uchránil před špínou světa. A přesto teď viděl démony. Slyšel jejich kroky i když měl zavřené oči. Myriády jejich nohou ťukaly a cvakaly když přelézali dřez a mísy položené na kuchyňské lince. Slyšel, jak jejich vlhká těla dopadají na podlahu, jak se kuchyní rozlézají po podlaze ke dveřím přesně podle rozkazu té postavy kterou předtím zahlédl venku (Jaff! Jaff!) a která byla těmi stvůrami ověšená od hlavy až k patě, jako nějaký vášnivý včelař, který je ověšený svým milovaným rojem včel.

Paní McGuirová se přestala modlit. Možná, že už je mrtvá. První oběť dnešního večera. A možná, že jim to bude stačit a že jeho nechají na pokoji. To byla modlitba, kterou stálo za to vyslovit. Prosím, Pane, zamumlal tiše a snažil se přitom vypadat co nejmenší. Prosím, Pane, zbav je sluchu a zraku, aby mě nezahlédli a neslyšeli a jen ty slyš mou prosbu a shlédni na mě svým všeodpouštějícím pohledem až do konce…

Jeho modlitby přerušily silné rány na dveře a pronikavý hlas Tommyho-Raye, ztraceného syna.

„Mami? Slyšíš mě? Mami? Pusť mě dovnitř, jo? Pusť mě dovnitř a já ti slibuju, že je zastavím. Slibuju. Jenom mě pusť dovnitř.“

Pastor John uslyšel, jak Joyce místo odpovědi zavzlykla a pak znenadání hlasitě vykřikla:

„Jak se vůbec opovažuješ!“ zaječela. „Jak se vůbec můžeš opovážit přijít!“

Byla naživu, o tom nebylo pochyb, a byla pěkně vzteklá. Křičela tak hlasitě, že pastor otevřel oči. Záplava démonů valících se rozbitým oknem dovnitř už ustala. Nebo se spíš už nepřibližovala, ačkoliv pastor stále viděl, že dovnitř lezou další a další. Hýbali tykadly připravovali své končetiny k plnění dalších příkazů a upírali přitom oči na Joyce a pastora. Nebylo na nich nic, co by mu připomínalo cokoliv známého, a přesto je odněkud znal: Neodvážil se nicméně zeptat se sám sebe jak to, nebo odkud je může znát.

„Otevři dveře, mami,“ řekl Tommy-Ray znovu. „Musím mluvit s Jo-Beth.“

„Nech nás na pokoji.“

„Musím ji vidět a ty mi v tom nebudeš bránit,“ zuřil Tommy-Ray. Jeho křik doprovázel praskot štípajícího se dřeva a kopání do dveří. Zámky povolily Chvíli bylo ticho. Potom opatrně otevřel dveře. V očích měl zlý záblesk, záblesk, který pastor John vídal u lidí, kteří se chystali zemřít. Jako kdyby věděli, že zemřou. Až dosud to pokládal za pohled světců. No, příště už se takhle nesplete. Tommy-Ray pohlédl nejdřív na svou matku, která stála před kuchyňskými dveřmi, jako by mu bránila vstoupit, a pak k jejímu hostu.

„Máš tu společnost, mami?“ zeptal se.

Pastor John se zachvěl.

„Vy jste pro ni důležitý,“ řekl mu Tommy-Ray. „Vás poslechne. Řekněte jí, ať mi dá Jo-Beth, ano? Všem nám to tím usnadníte.“

Pastor se podíval na Joyce McGuirovou:

„Udělejte to,“ řekl prostě. „Udělejte to, nebo všichni umřeme.“

„ Vidíš, mami?“ zaslechl hlas Tommyho-Raye. „To je rada svatého muže. Ten ví, kolik uhodilo. Zavolej ji dolů, mami, nebo se opravdu rozčílím, a když se rozčílím já, rozčílí se i tátovi přátelé. Zavolej ji!“

„Není třeba.“

Tommy-Ray se spokojeně zašklebil při zvuku sestřina hlasu. Kombinace jeho světélkujících očí a hladového úsměvu byla ještě děsivější.

„Tak tady jsi,“ řekl.

Stála ve dveřích za svou matkou.

„Jsi připravená k odchodu?“ zeptal se jí zdvořile, jako nějaký nápadník, který zve svou dívku na první rande.

„Musíš slíbit, že mámu necháte na pokoji,“ řekla Jo-Beth.

„Dobře, slibuju,“ odpověděl Tommy-Ray tónem křivě obviněného. „Nechci mámě ublížit. Vždyť to víš.“

„Jestli jí dáš pokoj… tak s tebou odejdu.“

Howie byl na půl cestě dolů po schodech, když uslyšel, jak Jo-Beth uzavírá tuhle dohodu, a jen těžko se udržel, aby nevykřikl ne. Neviděl, jaké stvůry Tommyho doprovázejí, ale slyšel je, jako zvuky které slýchal ve svých nejhorších snech: mlaskavé a sípavé zvuky. Nicméně nenechal svoji obrazotvornost, aby si představila, co ty zvuky asi vydává. Stejně to za chvíli uvidí sám. Místo toho sestoupil o další schod a přitom úporně přemýšlel, jak Tommymu zabránit v únosu jeho vlastní sestry. Soustředil se na ten problém tolik, že si ani nevšiml, co znamenají zvuky vycházející z kuchyně. Ale než došel po schodech dolů, už měl v hlavě plán. Byl sice dost prostý, ale mohl by uspět. Musí způsobit tolik zmatku, kolik to jen půjde a doufat, že se přitom s Jo-Beth a její matkou bude moci dostat do bezpečí. A kdyby se mu v tom zběsilém útěku podařilo praštit Tommyho-Raye do tváře, to by byla přímo třešnička na dortu pomsty

S tou myšlenkou se zhluboka nadechl a vyběhl zpoza rohu.

Jo-Beth tam nebyla. Nebyl tam ani Tommy-Ray a ani ty stvůry, které s ním přišly Dveře byly dokořán otevřené do noci a před nimi ležela na zemi Joyce McGuirová s rukama nataženýma před sebou, jako kdyby její poslední snahou bylo zadržet své děti. Howie k ní došel. Dlaždice na podlaze mu klouzaly pod bosými chodidly.

„Je mrtvá?“ ozval se vystrašený hlas. Howie se otočil. Mezi zdí a ledničkou se krčil pastor John. Vlezl tam, když se snažil dostat do bezpečí svůj vykrmený zadek.

„Ne, není,“ řekl Howie a opatrně otočil paní McGuirovou na záda. „Asi díky vám.“

„Co jsem mohl dělat?“

„To byste mi měl říct vy ne? Vy přece děláte v tomhle oboru.“ Přešel ke dveřím.

„Nechoď za nimi, chlapče,“ řekl mu pastor. „Zůstaň tady se mnou.“

„Odvedli Jo-Beth.“

„Podle toho, co jsem slyšel, už jim stejně napůl patřila. Byly to Ďáblovy děti, ona i Tommy-Ray.“

Myslíš si, že jsem Ďábel? zeptal se jí Howie před necelou půlhodinou. A teď to byla ona, kdo byl zatracený do pekel. Dokonce i její vlastní pastor to přiznal. Znamenalo to snad, že byli oba stejní? Nebo to vůbec nebyla otázka hříchu a nevinnosti nebo světla a temnot? Stojí snad oba někde mezi těmi dvěma extrémy na nějakém místě, vyhrazeném pouze milencům?

Všechny tyhle myšlenky mu prolétly hlavou v jediném okamžiku, ale stačily k tomu, aby se rozběhl dveřmi do noci, postavit se čemukoliv co tam na něj mohlo číhat.

„Zabij je všechny!“ slyšel za svými zády vykřikovat toho bohabojného muže. „Není mezi nimi ani jedna čistá duše. Všechny je zabij!“

Howieho to rozzuřilo, ale nenapadala ho žádná odpověď a tak jen otočil hlavu a vykřikl zpátky:

„Seru na tebe,“ a pak se rozběhl hledat Jo-Beth.

Kapitola dvacátá devátá – Útok

Z kuchyně na zahradu pronikalo dost světla na to, aby mohl vidět, kde se nachází. Viděl, že kolem plotu roste spousta stromů a tam, kde stojí, je jen neposekaný trávník. Ale stejně jako předtím v domě, ani tady neviděl Jo-Beth ani jejího bratra a dokonce ani tu bytost, která si je oba přivlastnila. Věděl, že už nemá naději na moment překvapení, protože vyběhl z osvětleného domu a navíc s hlasitým výkřikem, a tak pokračoval dál do hloubi zahrady, volal hlasitě jméno Jo-Beth a přitom doufal, že mu odněkud odpoví. Ale neslyšel žádnou odpověď. Z dálky se jen rozštěkali psi, které vyburcovalo jeho volání. Jen si štěkejte, pomyslel si Howie. Ať se vaši páničkové vybatolí z postelí. Teď by se neměli dívat na televizi. Tady venku se odehrává lepší show. Chodí tu živoucí záhady, otvírá se země a z ní se na povrch derou zázraky. Tohle je ta Velká tajná show a odehrává se dnes večer v ulicích Palomo Grove.

Ten samý vítr, který k němu přinášel štěkot psů, rozvlnil stromy. Jejich šumění přehlušilo zvuky armády až do doby kdy byl dostatečně daleko od domu. Pak teprve za sebou zaslechl mumlání a cvakání zubů. Otočil se. Zeď kolem dveří, kterými právě prošel na zahradu, byla celá pokrytá živými stvůrami. Stejně jako střecha, která se zdvihala nad kuchyňským oknem. Pohybovaly se tam i nějaké vyšší postavy něco si mumlaly ale neodrážely světlo. Byly vidět jen jejich obrysy proti bezhvězdné obloze. Ale Jo-Beth ani Tommy-Ray mezi nimi nebyli. V celém tom houfu nebyla ani jedna postava, která by připomínala člověka.

Howie už se chtěl k té scéně otočit zády když tu za sebou zaslechl hlas Tommyho-Raye:

„Vsadím se, že jsi něco takovýho ještě nikdy neviděl, Katzi.“

„Dobře víš, že ne,“ řekl Howie. Odpověděl tak zdvořile, protože dobře cítil mezi svými lopatkami hrot nože.

„Tak a teď se hezky pomalu otoč,“ řekl Tommy-Ray „Jaff si s tebou chce promluvit.“

„To bych opravdu rád,“ ozval se druhý hlas.

Byl hluboký – a sotva hlasitější než vítr, který šuměl ve větvích stromů – ale dával si záležet na výslovnosti každé slabiky.

„Můj syn tady myslí, že bychom tě měli zabít, Katzi. Říká, že z tebe cítí svoji sestru. Bůhví, že já si nemyslím, že bratři by měli vědět, jaký mají jejich sestry pach, ale možná, že jsem jenom trochu staromódní. Doba pokročila a člověk by se asi neměl znepokojovat, když vidí krvesmilstvo. I když na to máš nepochybně svůj vlastní názor.“

Howie se otočil a uviděl Jaffa stát pár metrů za Tommym. Po tom všem, co mu o tomhle muži řekl Fletcher, očekával, že uvidí nějakého válečníka. Ale na nepříteli jeho otce nebylo nic zvláštního. Vypadal jako napůl zdegenerovaný aristokrat. Jeho ostré a přesvědčivé rysy napůl přikrýval plnovous a jeho tvář měla výraz člověka, který už sotva skrývá velkou únavu. Na hrudi se mu drželo jedno z terat: byla to tenkonohá věc, daleko odpornější, než byl Jaff sám.

„Říkal jsi něco, Katzi?“

„Neříkal jsem nic.“

„Možná jsi říkal něco o tom, jak politováníhodně nepřirozená je láska Tommyho-Raye k jeho sestře. Nebo si snad myslíš, že nepřirození jsme tady všichni? Ty Já. Oni. Myslím, že kdysi by nás v Salemu upálili všechny. Nevadí… Tommy-Ray se prostě nemůže dočkat, až ti něco provede. Hodně přitom mluví o kastraci.“

Při téhle větě Tommy-Ray odtáhl nůž od Howieho břicha a namířil ho proti jeho podbřišku.

„Jen mu to řekni,“ řekl Jaff. „To, jak rád bys ho rozřezal na kousky.“

Tommy-Ray se zašklebil. „Jen mně to nech udělat,“ řekl.

„Vidíš?“ řekl Jaff. „Musím použít celou svoji rodičovskou autoritu, abych ho udržel na uzdě. Takže teď k tomu, co opravdu hodlám udělat, Katzi. Dám ti náskok. Nechám tě jít a uvidím, jestli se Fletcherův potomek vyrovná mému. Ty jsi nikdy neviděl svého otce, než ho Nuncio změnilo. Tak teď doufej, že uměl dobře běhat.“ Tommyho škleb se rozšířil a z jeho úst se ozval smích. Ostří nože se rozkývalo. „A aby ses mezitím nenudil…“

Při těch slovech Tommy-Ray Howieho popadl a prudce ho otočil. Jedním rychlým řezem mu rozpáral tričko od břicha až ke krku, strhl ho z něj a otočil holými zády k Jaffovi. Chvíli se nedělo nic, jen noční vzduch chladil jeho zpocenou kůži. A pak se ho něco dotklo. Asi Tommyho prsty, zpocené a slizké, se mu roztahovaly napravo a nalevo od páteře podél žeber. Howie se otřásl a prohnul záda, aby se tomu doteku vyhnul. Při tom pohybu se počet těch prstů znásobil, až už jich bylo příliš mnoho na to, aby to byly jen prsty. Cítil jich nejméně tucet na každé straně a svíraly mu záda tak pevně, až mu kůže na několika místech praskla.

Howie se ohlédl přes rameno právě včas, aby uviděl, jak se mu nějaká tenoučká a kloubnatá končetina zarývá do masa. Vykřikl a celý se zkroutil. Jeho odpor byl náhle silnější než strach z Tommyho nože. Jaff ho pozoroval. Ruce měl

prázdné. Ta věc z jeho hrudi se teď tiskla Howiemu na záda. Cítil její chladné břicho na svých obratlech a její savá ústa na svém krku.

„Sundej to ze mně!“ řekl Jaffovi. „Kurva, dej to dolů!“

Tommy-Ray v duchu zatleskal při pohledu na to, jak se Howie točí dokola jako pes, který honí blechu.

„ Tak běž už, běž!“ zavýskl.

„To bych nedělal,“ řekl mu Jaff.

Než se ho Howie mohl zeptat proč, dostal odpověď. Ta stvůra se mu zakousla do krku. Vykřikl a padl na kolena. Při jeho bolestném výkřiku ty věci na zdi a střeše domu ožily. Howie upadl a obrátil bolestí zkřivenou tvář k Jaffovi. Tentokrát nevypadal jako aristokrat: maska mu spadla z tváře a za ní se šklebila tvář nestvůrného lidského plodu. Howie ji ale zahlédl jen letmo. Vzápětí totiž zaslechl vzlykání Jo-Beth. Podíval se ke stromům, odkud se ten zvuk ozýval, a uviděl ji tam v Tommyho sevření. Nicméně i tenhle pohled (její vlhké oči a otevřená ústa) byl příšerně krátký. Potom ho ta bolest na krku donutila zavřít oči a když je znovu otevřel, ona i Tommy byli pryč, stejně jako jejich otec.

Postavil se. Jaffovou armádou proběhl pohyb. Ty stvůry; které byly na zdi nejníže, skákaly na zem a ostatní. je rychle následovaly. To všechno se událo tak rychle, že se jich na zemi utvořila celá hromada. Některé už se ale osvobodily zpod závalu těl svých spolubratří a začaly se k Howiemu blížit, používajíce přitom veškerou rychlost svých nestvůrných končetin. Další a další stvůry přitom skákaly ze střechy aby se připojily k pronásledování. Náskok, který mu Jaff nabídl, se zmenšoval každou vteřinou. Howie se otočil a bezhlavě se rozběhl na ulici.

Fletcher cítil až příliš jasně chlapcovu hrůzu a odpor, ale snažil se na to nemyslet. Howie svého otce odmítl a místo toho se vydal za tím Jaffovým potomkem. Nechal se nepochybně zaslepit pouhým vzhledem. A pokud za to má nést následky potom je to jeho chyba a má si ji odpykat sám. Pokud to přežije, možná, že už bude příště moudřejší. A pokud ne, potom i jeho život, jehož smysl odmítl uskutečnit v okamžiku, kdy se ke svému stvořiteli otočil zády, skončí stejně bídně jako Fletcherův a i v tom bude kousek spravedlnosti.

I když to byly nemilosrdné myšlenky, Fletcher se je snažil ze všech sil omluvit představou svého syna odmítajícího jeho návrh pokaždé, když ucítil chlapcovu bolest, ale nestačilo to. I když se ze všech sil snažil nevnímat Howieho hrůzu, ta se dožadovala vyslyšení a on neměl nakonec na výběr. Musel ji vyslyšet. I ta vlastně nějak patřila do téhle noci, plné zoufalství, a on se jí nemohl vyhnout. Spolu se svým dítětem byl Fletcher částí skládanky jejímž konečným výsledkem bude obraz vítězství a nebo porážky.

Zavolal na něj:

Howardehowardehowardehowardehow…

Bylo to to samé volání, kterým ho na sebe upozornil poprvé, když se dostal ze sevření skal.

Howardehowardehowardehowardehow…

Opakoval to volání rytmicky jako bliká rytmicky světlo majáku. Doufal jen, že jeho syn není příliš slabý na to, aby to volání přeslechl. Začal se znovu soustředit na okolní události. I když bylo Jaffovo vítězství už na spadnutí, zbývala mu ještě jedna možnost, kterou se až dosud nechtěl příliš zabývat, protože dobře věděl, jak silné je jeho přání po proměně. Celé ty roky ho toto přání mučilo, neboť měl morální závazek zůstat na tomto stupni bytí a doufat, že porazí zlo, které pomáhal vytvořit. Neuplynula snad ani hodina, aniž by ho nepokoušela myšlenka na únik. Tolik se chtěl osvobodit od tohoto světa a jeho nesmyslů, uniknout jeho marným touhám. Jak to řekl kdysi Schiller: uniknout všemu umění do stavu hudby. Je snad čas vzdát se plně tomu instinktu a v posledních chvilkách života ještě z téměř nevyhnutelné porážky vymáčknout zlomek vítězství? Pokud ano, bude muset dobře naplánovat jak způsob svého zničení, tak místo, kde to provede. Lidem z Palomo Grove už nebude mít kdo provést reprízu toho představení. Pokud on, jejich odmítnutý šaman, zemře nepovšimnut, potom bude v nebezpečí víc než jen pár stovek lidí.

Vždycky se pokoušel nemyslet příliš na to, jaké by byly následky Jaffova vítězství, protože dobře věděl, že by ho mohl ovládnout smysl pro odpovědnost. Ale teď, kdy se blížila chvíle posledního střetnutí, se k tomu musel přinutit. Kdyby Jaff opravdu ovládl Umění a jeho pomocí získal volný přístup do moře Podstaty co by to znamenalo?

Za prvé, bytost, která se neočistila procesy sebepopírání, by tak získala moc nad místem, kam mají přístup pouze očištění a dokonalí. Fletcher sice tak docela nerozuměl tomu, co vlastně moře Podstaty je (možná, že tomu nemohl porozumět žádný člověk), ale byl si jistý, že Jaff, který použil Nuncio k tomu, aby se podvodem dostal za hranice svých možností, by je celé rozvrátil. Moře snění a jeho ostrov (možná dokonce ostrovy, několikrát přece slyšel Jaffa vyprávět o souostrovích) mohl člověk navštívit jen třikrát za život: ve věku nevinnosti, extrému a lásky. Na pobřeží Ephemeris tak letmo splýval s věčností, viděl a slyšel věci, které ho potom chránily před šílenstvím během zbytku života. Tam také na okamžik zahlédl smysl života, spojitost se vším a Show, tu Velkou tajnou show, jejíž slova a obsah si potom odnášel ve svém srdci jako památku. Kdyby si Jaff mohl s tímhle ostrovem dělat cokoli by se mu zlíbilo, napáchal by nevyčíslitelné škody. Co mělo zůstat tajné, by se stalo veřejným. Co bylo svaté, by bylo znesvěceno a lidstvo, které před šílenstvím života chránily jejich občasné cesty do moře Podstaty by ztratilo možnost uzdravení.

Ve Fletcherovi hlodal ještě další strach, o kterém toho sice příliš mnoho nevěděl, ale tím lépe se o něm přemýšlelo. Zakládal se na tom příběhu, který mu Jaff vyprávěl tenkrát, když se objevil ve Washingtonu se svojí nabídkou finanční pomoci při hledání záhady Nuncia. Řekl tenkrát, že kdesi existuje nějaký muž jménem Kissoon: měl to být jakýsi šaman, který věděl o Umění a jeho silách, a kterého Jaff nakonec nalezl na místě, které nazýval časovou smyčkou. Fletcher jeho vyprávění sice pozorně naslouchal, ale příliš mu nevěřil. Nicméně události nabraly tak fantasknί podobu, že se mu pomyšlení na existenci Kissoonovy časové smyčky nezdálo takovou pohádkou. Jakou úlohu hráli tenhle šaman a jeho pokus nechat se Jaffem téměř zabít, to Fletcher nevěděl. Jeho instinkt mu ale říkal, že ještě neskončila. Kissoon byl posledním žijícím členem společenství Shoal: byl to řád vyšších lidských bytostí, které střežily Umění před takovými jako je Jaff od těch dob, kdy druh homo sapiens začal snít. Proč ale potom dovolil muži, jakým byl Jaff, na kterém byla

jeho ctižádost vidět na první pohled, aby vstoupil do jeho Smyčky? A vůbec, proč se tam schovával? A co se stalo s ostatními členy společenství Shoal?

Teď už bylo příliš pozdě na to, aby hledal odpovědi na tyto otázky, ale chtěl je předat někomu jinému, kdo by se jimi zabýval také. Ještě se naposledy pokusí překonat tu propast mezi sebou samým a svým potomkem. A pokud Howard tyto myšlenky nepřijme, pak zapadnou do prázdna, jakmile Fletcher zmizí.

To mu také připomnělo neveselý úkol, který ho ještě čekal: jak a kde to provede. Musí to být nějaké velké představení, výpravný poslední čin, který by odtáhl obyvatele Palomo Grove od televizních obrazovek do ulic. Po chvíli přemýšlení se rozhodl. Nepřestával volat svého syna a vydal se k místu svého konečného vysvobození.

Howie zaslechl Fletcherovo volání ještě když se dal na útěk před Jaffovou armádou, ale vlny paniky která ho zcela ovládala, mu bránily v určení směru, odkud přichází. Utíkal slepě kupředu a za svými zády slyšel terata. Teprve když ucítil, že si získal dostatečný náskok, aby si oddechl, zaslechly jeho zmatené smysly volání dost jasně na to, aby změnil směr svého útěku a vydal se za Fletcherem. Běžel rychlostí, kterou by v sobě nikdy předtím nehledal a ani by nevěřil, že je jí schopen. A i když jeho plíce těžce pracovaly aby zásobily jeho tělo kyslíkem, vymáčkl z nich ještě jeden dech navíc, aby mohl Fletcherovi odpovědět.

„Slyším tě," řekl v běhu. „Slyším tě. Otče… slyším tě."

Tesla měla pravdu. Opravdu nebyla dobrá ošetřovatelka. Nicméně ale byla velmi schopná pomocnice. Když se Grillo probudil a zjistil, že už je zpátky řekla mu přímo, že utrpení v cizí posteli je vlastně akt mučednictví a že se to k němu až příliš dobře hodí. A kdyby měl trochu rozumu, dovolil by jí, aby ho odvezla zpátky do Los Angeles a složila jeho nemocné tělo v jeho bytě, kde by ho k spánku ukolébával známý pach jeho vlastního špinavého prádla.

„Já nechci," protestoval Grillo.

„A jakou má cenu tady zůstávat, kromě toho, že Abernethyho stojíš pěknej balík peněz?"

„To je jen začátek."

„Nebuď jako malej, Grillo."

„Jsem nemocný. Mám právo chovat se jako malej. A kromě toho, mám tady práci."

„Napíšeš to líp doma, než když tady budeš ležet v kalužích vlastního potu a litovat sám sebe."

„Možná máš pravdu."

„Oh… že by ten velký muž také něco přiznal?"

„Vrátím se na jeden den. Chci se z toho dostat."

„Víš, vypadáš teď tak na třináct let," řekla Tesla už příjemnějším hlasem. „Takhle jsem tě ještě nikdy neviděla. Je to trochu sexy Mám ráda, když jsi takhle bezbranný."

„A to mi říkáš teď?"

„Není to přece poprvé. Bývaly doby kdy bych za tebe dala svoji pravou ruku…"

„A co teď?"

„Teď tě maximálně odvezu domů."

Tohle Grove si už dávno měl někdo vybrat pro nějaký katastrofický film, napadalo Teslu, když odjížděla s Grillem směrem k dálnici. Ulice byly pusté a prázdné, kamkoli člověk pohlédl. Přes všechno, co jí Grillo vyprávěl o tom, co viděl a co si myslel, že se tu děje, ona odsud odjížděla a nezahlédla z toho všeho ani nepatrný zlomek.

Moment. Asi čtyřicet metrů před autem vyklopýtal zpoza rohu nějaký mladík a hnal se přes silnici. Na druhé straně silnice mu ale nohy vypověděly službu. Upadl a zdálo se, že se nemůže znovu postavit. Vzdálenost byla příliš velká a už bylo příliš šero na to, aby mohla rozeznat, co mu vlastně je, ale i tak bylo vidět, že je zraněný. Tesle se na jeho těle něco nezdálo: jako by tam bylo něco znetvořeného nebo oteklého. Pomalu k němu přijížděla blíž. Grillo, sedící na sedadle spolujezdce a podle jejího rozkazu pokoušející se dřímat až do Los Angeles, otevřel oči.

„To už jsme tady?"

„Tamten kluk…" řekla Tesla a kývla hlavou tím směrem. „Podívej se na něj. Vypadá, že je mu ještě hůř než tobě."

Koutkem oka viděla, jak se Grillo na sedadle napřímil a vykoukl ven bočním okénkem.

„Má něco na zádech," zamručel.

„Já se nemůžu podívat."

Zastavila kousek od místa, kde se ten chlapec stále ještě neúspěšně snažil postavit. Grillo měl pravdu, teď to viděla sama. Opravdu měl něco na zádech. „To je batoh," řekla.

„Ani náhodou, Teslo," odporoval jí Grillo. Natáhl ruku ke klice dveří. „Je to živé. Ať je to co chce, je to živé."

„Zůstaň tady." řekla mu.

„Cože?"

Když otvíral dveře – i při takovéhle malé námaze se mu začala točit hlava – zahlédl, jak se Tesla hrabe v nějakých věcech ve skříňce.

„Co to hledáš?"

„Když zabili Yvonne…" řekla a nepřestávala harašit s těmi věcmi ve skříňce, „přísahala jsem si, že už nikdy nevyjdu z domova beze zbraně."

„O čem to mluvíš?"

Vytáhla ze skříňky pistoli. „A taky jsem to dodržela."

„Umíš s tím vůbec zacházet?"

„Skoro si přeju, abych to neuměla," řekla a vystoupila z auta. Grillo ji chtěl následovat, ale auto se v tu chvíli začalo rozjíždět pozpátku dolů z kopce. Proto si sedl zpátky na sedadlo a zatáhl ruční brzdu. Teď se mu ale opravdu začala

motat hlava. Když se znovu pokusil vstát, cítil se jako nadrogovaný: byl úplně dezorientovaný.

Pár metrů od místa, kde se Grillo křečovitě přidržoval dveří auta a čekal, až ho přejde slabost, už se Tesla shýbala k tomu chlapci. Ten se ještě stále pokoušel postavit. Řekla mu, aby se nehýbal, že pomoc už je na cestě, ale odpovědí jí byl jen pohled plný paniky. Měl k tomu důvod. Grillo měl pravdu. To, co předtím považovala za batoh, bylo doopravdy živé. Bylo to nějaké zvíře. Jeho tělo se lesklo, jako kdyby se na tom chlapci krmilo.

„Co to ksakru je?“ zeptala se ho.

Tentokrát jí odpověděl. Koktal ze sebe varování přerušované občasnými steny

„Běžte… pryč…“ říkal jí,. „… oni… mě honí…“

Pohlédla zpátky na Grilla, který se stále ještě se zimničně cvakajícími zuby držel otevřených dveří auta. Ten jí nepomůže, a tomu chlapci se viditelně přitěžovalo. S každým pohybem končetin toho parazita – měl tolik končetin a kloubů a očí – se jeho tvář stáhla bolestí.

„… Běžte pryč…“ zasténal, „… prosím vás… proboha… za chvíli přijdou.“

Namáhavě otočil hlav, aby se podíval za sebe. Tesla jeho strhaný pohled sledovala až na ulici, ze které předtím vyběhl. A tam zahlédla jeho pronásledovatele. Při tom pohledu si přála, aby byla poslechla jeho rady, ještě než se mu podívala do očí, a aby byla ušetřena role, kterou teď volky nevolky musela sehrát. Nemohla se k němu otočit zády. Její oči – které se rády dívaly na svět realisticky – se pokoušely popřít to, co teď viděly, ale nemělo to smysl. Nemělo smysl popírat tu hrůzu. To, co viděla, tam opravdu bylo, ve vší své absurdnosti: bledá, mručící vlna, která se k nim každým okamžikem blížila.

„Grillo!“ zaječela z plných plic. „Vlez do auta!“

Ta bledavá armáda ji slyšela a zrychlila krok.

„Do auta, Grillo, sakra vlez do toho auta!“

Viděla, jak hmatá po dveřích. Sotva byl schopen své tělo. Některé z těch menších stvůr v čele celé té armády už se plnou rychlostí hrnuly k autu ve víře, že s tím chlapcem si to vyřídí jejich větší spolubratři. Bylo jich tu dost, víc než dost na to, aby je všechny tři roztrhaly na kusy auto nevyjímaje. I přes množství jejich tvarů (zdálo se, že v celém tom zástupu nejsou dvě stejné bytosti) měly všechny společné prázdný pohled, ve kterém se zračil pouze jeden jediný úmysl. Chtěly ničit.

Tesla se sklonila a chytila chlapce za paži. Přitom se snažila vyhnout doteku končetin toho parazita. Držel toho chlapce příliš pevně na to, aby ho mohla hned sundat. Každý pokus o jeho odtržení by je teď jenom zdržoval.

„Vstaň,“ řekla mu. „Dokážeme to.“

„Běžte,“ zamumlal. Byl úplně na konci svých sil.

„Ne,“ řekla. „Půjdeme oba. Nechtěj si tady hrát na hrdinu. Půjdeme oba.“

Pohlédla zpátky na auto. Grillo právě zabouchl dveře před nosem těch nejrychlejších stvůr, které zklamaně vyskočily na střechu a kapotu auta a začaly tam poskakovat. Jedna, asi velikostí menší opice, se snažila vlastním tělem rozbít přední sklo. Ostatní začaly lomcovat klikami dveří a pokoušely se prostrčit své drápy a ostruhy mezi okenními rámy a sklem dovnitř auta.

„Jdou jenom po mně,“ řekl ten chlapec.

„Když jim utečeme spolu, půjdou za námi?“ zeptala se Tesla.

Přikývl. Tesla ho trhnutím postavila na nohy a ovinula si jeho pravou paži kolem ramen. Viděla, že jeho ruka je ošklivě rozbitá. Vypálila jeden výstřel do blížící se masy – který sice zasáhl jednu z větších stvůr, nicméně jejich postup nezpomalil – a pak se k ním otočila zády a snažila se je oba dostat pryč.

Chlapec jí řekl kudy

„Dolů z kopce,“ řekl.

„Proč?“

„Obchodní Centrum…“

„Proč?“ zeptala se znovu.

„Můj otec… je tam.“

Nehádala se s ním. Prostě jen doufala, že ten otec, ať je jaký chce, jim nějak pomůže, protože, pokud těm pronásledovatelům uniknou až tam, nebudou už mít dost sil na to, aby se jim bránili.

Nedaleko od místa, kde se toto drama odehrávalo, Jaff i Tommy-Ray, který pevně držel Jo-Beth, viděli, jak se Grillo pokouší nastartovat automobil, což se mu nakonec po chvíli podařilo, a jak odjíždí. Přitom shodil z kapoty auta to terasa, kterému se skoro podařilo rozbít přední sklo.

„Hajzl,“ řekl Tommy-Ray

„To nevadí,“ řekl Jaff. „Takových můžeme mít spoustu. Jen počkej zítra večer na večírku. To budou teprve úlovky.“

Terata nebylo úplně mrtvé. Kňučivě naříkalo.

„Co s ním uděláme?“ zeptal se Tommy-Ray.

„Necháme ho tady.“

„Lidi si toho všimnou,“ odpověděl mu Tommy-Ray.

„Nepřežije noc,“ řekl mu Jaff. „Až se do něj pustí mrchožrouti, nikdo už nebude vědět, co to bylo.“

„Jaký zvíře by chtělo žrát tohle?“ zeptal se Tommy-Ray.

„Jakékoliv které bude mít hlad,“ odpověděl mu Jaff. „A kolem je vždycky dost věcí, které mají hlad. Není to pravda, Jo-Beth?“ Ta mu ale neodpověděla. Přestala už plakat i mluvit. Jen pozorovala svého bratra s výrazem plným lítosti a zmatku.

„Kam ten Katz asi běží?“ zamyslil se nahlas Jaff.

„Dolů, do Obchodního Centra," řekl mu Tommy-Ray.
„Fletcher ho volá."
„Jo?"
„Přesně jak jsem doufal. Kamkoliv poběží tenhle synáček, tam najdeme i jeho otce."
„Pokud ho dřív nedostanou terata."
„Nedostanou. Mají své pokyny."
„A kdo je ta ženská?"
„No nebylo to dokonalé? Taková skvělá Samaritánka. Jistěže nakonec zemře, ale jak skvěle, když uvážíme její přesvědčení, že pomáhá slabším."
Na tu poznámku se Jo-Beth ozvala.
„Existuje vůbec něco, co tě dojímá?" zeptala se ho.
Jaff se na ni zkoumavě zahleděl. „Je toho až příliš mnoho," řekl jí. „Dojímá mě toho až příliš mnoho. Třeba výraz tvé tváře. A výraz jeho tváře." Pohlédl na Tommyho-Raye, který se zašklebil, a potom zpátky na Jo-Beth. „Všechno, co chci, je vidět jasně. Skrze všechny pocity prohlédnout až na dno a poznat důvody."
„A takhle to chceš udělat? Tím, že zabiješ Howieho? Nebo tím, že zničíš Grove?"
„Tommy-Ray se tomu po nějaké době naučil rozumět. Ty to také pochopíš, pokud mi dopřeješ chvíli, abych ti to vysvětlil. Je to dlouhý příběh. Ale důvěřuj mi, když ti říkám, že Fletcher je naším nepřítelem stejně jako je naším nepřítelem jeho syn. Oba by mě neváhali zabít, kdyby mohli…"
„Howie ne."
„Ale ano. Je synem svého otce, i když si to neuvědomuje. Brzy za své snažení dostaneme odměnu, Jo-Beth. Nazývá se Umění. A až ho budu mít, podělím se…"
„Já od tebe nic nechci."
„Ukážu ti ostrov…"
„Ne."
„… a pobřeží…"
Natáhl k ní ruku a pohladil ji po tváři. Přes všechen odpor, který cítila, ji jeho slova uklidňovala. Teď už před sebou neviděla tu strašlivou hlavu, která jakoby patřila nějakému nestvůrnému embryu, ale tvář, která zažila těžké časy jež ji poznamenaly stejně jako moudrost.
„Později," řekl jí. „Budeme mít ještě dost času na mluvení. Na tom ostrově den nikdy nekončí."
Kapitola třicátá – Obchodní centrum
„Proč nás nedoženou?" zeptala se Tesla Howieho.
Už dvakrát se zdálo, že je jejich pronásledovatelé jistojistě dohoní, a dvakrát zpomalili, jakmile si to uvědomili. V Tesle se pomalu vzmáhalo podezření, že to pronásledování někdo řídí. Pokud ano, děsila se v duchu, kdo? A co asi ten někdo zamýšlí?
Ten chlapec – zamumlal už před chvílí, že se jmenuje Howie – se jí zdál každým krokem těžší. Posledních několik set metrů se před ní táhlo donekonečna. Kde je Grillo, zrovna když ho potřebuje? Ztratil se snad někde v bludišti uliček a serpentin, kvůli kterým se v tomhle městě skoro nedalo orientovat, a nebo už padl za oběť těm stvůrám, které se vrhly na jeho auto?

Ani jedno, ani druhé. Důvěřoval Teslině důvtipu a byl si jistý tím, že se nějaký čas dokáže té hordě vyhnout, alespoň dokud on neseženе nějakou pomoc, a tak jel jako šílenec. Nejdřív k telefonní budce a hned potom na adresu, kterou našel v seznamu. Ačkoliv měl ruce a nohy těžké jako z olova a zuby mu stále divoce cvakaly myšlenky měl kupodivu docela jasné, i když si samozřejmě uvědomoval – ze zkušeností těch dlouhých měsíců po svém debaklu, které strávil ve víceméně stálém alkoholovém opojení – že i takový pocit může být pouhý sebeklam. Kolik jen napsal pod vlivem alkoholu článků, které se mu sice v té chvíli zdály naprosto jasné, ale jakmile vystřízlivěl, neměly ani hlavu ani patu? Možná, že ani teď tomu není jinak a že jen ztrácí drahocenný čas jízdou, zatímco se měl vrhnout k prvním dveřím, které by našel, a volat o pomoc. Jeho instinkt mu ale odpověděl, že by se žádné nedovolal. Strništěm zarostlé individuum blábolící cosi o příšerách by vykázal od svého prahu každý, kromě Hotchkisse.
Ten byl doma a ještě nespal.
„Grillo? Ježíši, chlape, co se vám to sakra stalo?"
Hotchkiss neměl co mluvit. Sám vypadal snad ještě hůř, než se Grillo cítil. V pravé ruce držel láhev piva a několik dalších se jich na Grilla dívalo z jeho očí.
„Pojďte se mnou," řekl mu Grillo. „Vysvětlím vám to cestou."
„Kam?"
„Máte pistoli?"
„Jo, mám pistoli."
„Tak si ji vezměte."
„Moment. Potřebuju…"
„Není čas," řekl Grillo. „Nevím, kudy šli a musíme…"
„Poslouchejte," zarazil ho Hotchkiss.
„Co je?"
„Poplašné sirény Někde spustil poplach."

Začaly houkat v Obchodním Centru okamžitě, jakmile Fletcher rozbil první okno. Potom se rozječely sirény i v

Marvinově smíšeném zboží a stejně hlasitě zněl i poplach v obchodě se zvířaty – tady zvuk sirén ještě podbarvovaly různé zvuky zvířat, vyburcovaných ze spánku. Rozněcoval ten hluk ještě víc. Čím dřív ze sebe Grove setřese tuhle letargii, tím líp a on neznal žádný jiný způsob, jak to udělat než zaútočit na jeho komerční srdce. Vytloukl výlohy dvou ze šesti obchodů a jejich poplašná zařízení teď přivolávala občany Grove. Drama, které si tu naplánoval předvést, bude potřebovat dokonalé načasování, pokud se má dotknout myslí těch, kteří se přijdou podívat, co se děje. A jestli neuspěje, alespoň už neuvidí následky svého neúspěchu. Už měl v životě příliš mnoho zármutku a příliš málo přátel, kteří by mu ho pomohli nést. Ze všech nejbližší mu byl asi Raul. Kde je asi teď? Nejspíš mrtvý a jeho duch straší v rozvalinách Misión de Santa Catrina.

Při téhle myšlence se Fletcher zarazil. A co Nuncio? Bylo by možné, že zbytek Velkého Díla, jak to Jaffe rád nazýval, je ještě někde nahoře na vrcholku útesu? Pokud ano, a nějaký nevinný člověk o něj zakopne, pak by se celý tenhle smutný příběh mohl opakovat. A ani jeho dobrovolné mučednictví, které zamýšlel podstoupit, by nemělo valnou cenu. Tohle je další úkol, který musí Howardovi zadat, ještě než se rozloučí navždycky.

Poplašné sirény v Grove zřídkakdy zněly delší dobu a určitě jich nikdy nehoukalo tolik najednou. Kakofonie jejich tónů zaplavovala město od lesnatého obvodu Deerdell až k oknům Vancovy rezidence na samém vrcholu Kopce. Ačkoliv bylo ještě příliš brzy na to, aby dospělí spali, většina z nich – ať už na sobě pocítili Jaffův dotek a nebo ne – se cítila podivně znejistěle. Mluvili se svými partnery šeptem, pokud vůbec mluvili, postávali ve dveřích nebo uprostřed obývacích pokojů a vzpomínali, proč vlastně vstávali ze svého pohodlného křesla. Kdyby se jich někdo zeptal, mnozí by nedokázali souvisle vyslovit ani své vlastní jméno.

Ale sirény přitahovaly pozornost jejich smyslů a utvrzovaly je v tom, co jim jejich zvířecí instinkty napověděly už ráno: a sice, že dnes večer se děje něco podivného, nenormálního, co neodpovídá zdravému rozumu. A že jediné bezpečné místo je za dvojnásobně zamčenými dveřmi.

Nicméně ne každý byl takhle pasivní. Někteří odtáhli závěsy, aby se podívali, jestli někdo z jejich sousedů není na ulici. Jiní dokonce šli k hlavním dveřím (a jejich manželé či manželky je volali zpátky s tím, že nemusí chodit nikam ven. Neděje se tam přece nic, co by vzápětí nemohli vidět v televizi). Ale když první z nich vykročil ven, následovali ho další.

„Chytré," řekl Jaff.

„Co chce dělat?" zajímal se Tommy-Ray „Proč dělá takovej rámus?"

„Chce, aby lidé uviděli terata," odpověděl mu Jaff. „Možná dokonce doufá, že se obrátí proti nám. Už to jednou zkusil."

„Kdy?"

„Když jsme cestovali Amerikou. Tenkrát se nic nestalo a nestane se ani dnes. Lidé nemají víru, nemají sny A on potřebuje obojí. Tohle je jasné zoufalství. Je poražený a ví to." Otočil se k Jo-Beth. „Možná tě potěší, že odvolávám pronásledovatele od Katzových stop. Víme teď, kde Fletcher je. A kde je on, tam bude i jeho syn."

„Už nás nehoní," řekla Tesla.

Smečka pronásledovatelů se vskutku zastavila.

„Co to sakra znamená?"

Její břemeno nevydalo ani hlásku. Sotva byl schopen zvednout hlavu. Ale zvedl ji směrem k supermarketu, který byl jedním z několika obchodů v Centru, jejichž výlohy byly rozbité.

„Jdeme tam?" zeptala se ho.

Nesrozumitelně zamručel.

„Jak chceš."

Fletcher najednou uvnitř obchodu zvedl hlavu. Chlapec už byl na dohled. A nebyl sám. Podpírala ho nějaká žena, napůl ho nesla přes plochu posetou skleněnými střepy. Fletcher skončil své přípravy a šel k rozbité výloze.

„Howarde?" zavolal na něj.

Ale vzhlédla k němu Tesla. Howie se o to ani nepokoušel, aby neplýtval drahocennou energií. Muž, kterého viděla vystupovat z obchodu, nevypadal jako vandal. Ale nevypadal jako otec toho chlapce. Na druhou stranu ona nikdy nepoznávala, kdo je v rodině komu podobný. Byl to vysoký hubený člověk a soudě podle jeho otrhaných šatů byl ve stejně zuboženém stavu jako jeho syn. Viděla, že jeho šaty jsou celé zmáčené. Podle štípání v nose identifikovala tu tekutinu jako benzin. Při chůzi se za ním táhla vlhká stopa. Tesla se najednou vyděsila, že je ten divoký útěk zavedl do rukou šílence.

„Jděte pryč," řekla mu.

„Musím mluvit s Howardem, ještě než sem dorazí Jaff."

„Kdo?"

„ Vy jste ho sem přivedla. I jeho armádu."

„Nemohla jsem si pomoct. Howiemu je opravdu zle. Ta věc, co má na zádech…"

„Podívám se…"

„Ne že si na to budete svítit sirkou," varovala ho Tesla. „Nebo s vámi nechci nic mít."

„Rozumím," odpověděl jí ten muž a zvedl otevřené dlaně jako kouzelník, který chce dokázat, že v nich nic nedrží. Tesla přikývla a nechala ho přijít blíž.

„Položte ho," nařídil jí ten muž.

Udělala to a její svaly si vděčně oddechly. Sotva ho položila na zem, jeho otec oběma rukama sevřel tělo toho

parazita. Ten sebou okamžitě začal divoce zmítat a svírat sevření, kterým držel svoji oběť. Howie, napůl v bezvědomí, začal lapat po dechu.

„Vždyť ho to zabije!“ zaječela Tesla.

„Chytněte to za hlavu!“

„Cože?“

„Slyšela jste! Za hlavu. Jen to chytněte!“

Pohlédla na toho muže, potom na to zvíře, a pak na Howieho. Tři údery srdce. Při čtvrtém chytila hlavu té stvůry do dlaní. Její tlama byla přisátá na Howieho krku, ale na moment se odtrhla, aby se jí zakousla do dlaně. V tom okamžiku ten muž trhl. Chlapcovo tělo a ta stvůra se oddělili.

„Pusť to!“ vykřikl ten muž.

Nepotřebovala to slyšet dvakrát. Vysvobodila si ruce i přesto, že musela obětovat kousek masa, který ta stvůra držela v zubech. Howieho otec ji odhodil dovnitř obchodu, kde narazila do pyramidy plechovek, která ji pod sebou okamžitě pohřbila.

Tesla si prohlížela svou dlaň. Uprostřed ní měla ranku. Ale nebyla sama, koho to zajímalo.

„Musíš se vydat na cestu,“ řekl jí ten muž.

„Co to má být, vy snad umíte číst z dlaní budoucnost?“

„Chtěl jsem, aby tam šel ten chlapec, ale teď vidím… ty jsi přišla místo něj.“

„Hej, já už jsem udělala všechno, co jsem mohla,“ řekla mu Tesla.

„Jmenuji se Fletcher a prosím tě, teď mě neopouštěj. Tahle ranka mi připomíná první poranění, které mi způsobilo Nuncio…“ Ukázal jí svou dlaň, na které skutečně bylo vidět jizvu, jako kdyby mu tudy projel hřeb. „Musím ti toho hodně říct. Howie to nechtěl slyšet. Ty ano. Vím, že ty mě vyslechneš. Jsi součástí toho příběhu. Narodila ses proto, abys tu byla se mnou teď, v tomto okamžiku.“

„Ničemu z toho nerozumím.“

„Přemýšlet můžeš zítra. Teď musíš jednat. Pomoz mi. Máme jen málo času.

„Chci vás varovat,“ řekl Grillo, když s Hotchkissem seděli v autě, které se řítilo směrem k Centru. „To, co jsme viděli unikat z podzemí, to byl jen začátek. Dnes večer jsem v Grove potkal věci, které jsem nikdy předtím neviděl.“

Zpomalil, protože před autem přecházeli přes silnici dva chodci. Šli směrem, odkud se ozývaly sirény. Nebyli ale sami. Bylo vidět ještě další. Všichni šli směrem k Centru, jako kdyby se scházeli na nějakou kulturní událost.

„Řekněte jim, ať se vrátí,“ řekl Grillo. Vyklonil se z bočního okénka a varovně na ně zavolal. Ale nikdo neposlouchal ani jeho, ani Hotchkissův křik. „Jestli uvidí to, co my“ řekl Grillo, „bude tady dost velká panika.“

„Možná jim to prospěje,“ řekl hořce Hotchkiss. „Všechna ta léta si mysleli, že jsem blázen, protože jsem zazdil ty jeskyně. Protože jsem mluvil o tom, že Carolynina smrt byla vražda…“

„Nerozumím vám.“

„Moje dcera, Carolyn…“

„Co se s ní stalo?“

„Někdy jindy Grillo. Až budete mít čas plakat.“

Dojeli až na parkoviště před Obchodním Centrem. Shromáždilo se tu už nejméně třicet nebo čtyřicet obyvatel Grove. Někteří se potulovali kolem a zkoumali škody napáchané v několika obchodech, a jiní jen stáli a poslouchali zvuk poplašných sirén, jako kdyby to byla nějaká úchvatná hudba. Grillo a Hotchkiss vystoupili z auta a rozběhli se přes parkoviště směrem k supermarketu.

„Cítím tady benzin,“ řekl Grillo.

Hotchkiss přikývl. „Měli bychom ty lidi dostat co nejdál,“ odpověděl mu. Začal vykřikovat rozkazy a mávat zbraní, aby nad tím davem získal alespoň nějakou kontrolu. Jeho pokusy upoutaly pozornost jen jediného holohlavého mužíčka.

„Hotchkissi, vy tomu tady velíte?“

„Jen pokud se toho nechcete ujmout sám, Marvine.“

„Kde je Spilmont? Někdo by to tu měl vyšetřit. Všechny výlohy mám rozbité.“

„Policie už je určitě na cestě,“ uklidňoval ho Hotchkiss.

„Nějací vandalové,“ pokračoval Marvin. „Určitě nějaká mládež z Los Angeles, co si vyjela hledat zábavu.“

„Nemyslím,“ řekl Grillo. Z toho benzinového zápachu se mu začínala točit hlava.

„A kdo jste k sakru vy?“ chtěl vědět Marvin zvýšeným hlasem.

Než mu mohl Grillo odpovědět, někdo vykřikl:

„Tam uvnitř někdo je!“

Grillo pohlédl k obchodu. V očích ho sice štípalo, ale viděl, že ten někdo má pravdu. V šeru uvnitř obchodu se opravdu pohybovaly nějaké postavy. Přešel blíž k rozbité výloze a jednu z těch postav poznal.

„Teslo?“

Uslyšela ho. Vzhlédla a vykřikla na něj:

„Běž pryč, Grillo!“

„Co se to tu děje?“

„Běž pryč.“

On ale její příkaz ignorovala vlezl dovnitř. Ten chlapec, kterého pomáhala zachraňovat, ležel tváří na dlaždicové podlaze a byl od pasu nahoru nahý. Za ním zahlédl muže, kterého sice neznal, ale okamžitě ho poznal. Nepoznával sice jeho tvář, ale instinktivně poznal jeho přítomnost. Trvalo jen chviličku, než si uvědomil, odkud toho muže zná. Tohle je

přece jeden z těch uprchlíků z podzemí.

„Hotchkissi," zařval hlasitě. „Pojďte sem!"

„Tak dost," řekla Tesla. „Nikoho dalšího k nám nevolej."

„K nám?" zeptal se nevěřícně Grillo. „Odkdy k nám?"

„Jmenuje se Fletcher," řekla Tesla, jako by mu chtěla odpovědět na otázku, která se mu v mozku vynořila první. „Ten chlapec je Howard Katz." A na třetí mu odpověděla také: „Jsou to otec a syn." A co čtvrtá? „Všechno to tu vybuchne, Grillo. A já tady zůstanu, dokud se to nestane."

Hotchkiss už stál Grillovi po boku. „Krucinál," vydechl.

„To je z těch jeskyní, že?"

„Jo."

„Můžeme toho chlapce odvést?" zeptal se Grillo.

Tesla přikývla. „Ale pospěšte si," pobídla je. „Nebo je konec s námi se všemi." Odvrátila pohled od Grilla a zahleděla se na parkoviště nebo do noci, která ho obklopovala. Zdálo se, že někoho očekává. Asi ten druhý přízrak z podzemí.

Grillo a Hotchkiss zvedli ležícího chlapce a podepřeli ho.

„Počkejte," přiblížil se k nim náhle Fletcher. Pach benzinu zesílil. Ale to nebylo všechno. Ten muž natáhl ke svému synovi ruku a když se ho dotkl, Grillem proběhlo cosi podobné malému elektrickému výboji, jakoby Fletcherův dotek proběhl všemi třemi těly naráz. Jeho mysl v tu chvíli zapomněla na veškerou zranitelnost a slabost těla a přenesla se do prostoru, kde se kolem vznášely sny jako půlnoční hvězdy Ale ten pocit příliš brzy téměř krutě, zmizel v okamžiku, kdy Fletcher spustil paži. Grillo se podíval na Hotchkisse. Podle výrazu na jeho tváři on také uviděl tu letmou vizi. Oči se mu naplnily slzami.

„Co se teď bude dít?" zeptal se Grillo opět Tesly.

„Fletcher odchází."

„Proč? A kam?"

„Nikam a přesto bude všude," odpověděla mu Tesla.

„Jak to víš?"

„Protože jsem jí to řekl," ozval se místo ní Fletcher. „Moře Podstaty se musí uchovat."

Podíval se na Grilla a v jeho tváři jako by se mihl nepatrný úsměv

„Odveďte mého syna, pánové," řekl jim. „Držte ho v bezpečí."

„Cože?"

„Běž, Grillo," pobídla ho Tesla. „Všechno, co se tady teď stane, bude tak, jak to on chce."

Vytáhli Howieho rozbitou výlohou ven z obchodu. Hotchkiss šel první, aby zachytil jeho bezvládné tělo. Ve chvíli, kdy mu Grillo chlapce předával, zaslechl za sebou Teslin hlas.

Řekla jen:

„Jaff."

Na okraji parkoviště stál ten druhý uprchlík z podzemí, Fletcherův nepřítel. Dav lidí, který se mezitím pětkrát či šestkrát rozrostl, se rozestoupil, aniž by k tomu někdo vydal příkaz, a utvořil kolem obou nepřátel uličku. Jaff nepřišel sám. Za ním stály dva dokonalé kalifornské ideály, které Grillo neznal. Ale Hotchkiss ano.

„Jo-Beth a Tommy-Ray," řekl.

Při vyslovení těch jmen, nebo možná jen jednoho z nich, Howie zvedl hlavu.

„Kde?" zamumlal nezřetelně, ale sám je uviděl dřív, než mu mohl někdo odpovědět. „Pusťte mě," řekl a snažil se Hotchkissovi vysmeknout. „Zabijou ji, jestli jim v tom nezabráníte. Copak nevidíte, že ji chtějí zabít?"

„ V sázce je víc než život tvého děvčete," řekla Tesla a Grillo se znovu podivil tomu, jak se tak rychle mohla dopracovat k takovému poznání. Zdroj toho poznání, Fletcher, teď vyšel z obchodu, prošel kolem nich – kolem Tesly, Grilla, Howieho i Hotchkisse – a postavil se naproti Jaffovi na druhý konec té lidské uličky.

Jaff promluvil první:

„Co má tohle všechno znamenat?" zeptal se. „Probudil jsi půl města."

„Polovinu, kterou jsi nestihl otrávit," odsekl mu Fletcher.

„Teď nemluvíš zrovna moudře. Jen si přitěžuješ. Měl bys prosit. No tak, řekni mi, že mi obětuješ cokoliv, i svoje kulky, když tě nechám naživu."

„To pro mě nikdy moc neznamenalo."

„Tvoje kulky?"

„Život."

„Měl jsi přece taky svoje touhy," řekl Jaff a pomalu vykročil k Fletcherovi blíž. „To nemůžeš popřít."

„Ale nikdy ne takové, jako ty."

„To je pravda, já jsem byl chytřejší."

„Nesmíš získat Umění."

Jaff zvedl ruku a začal si třít palec a ukazováček, jako by se připravoval počítat peníze.

„Už je pozdě. Už teď ho cítím v prstech," řekl mu.

„Tak dobře," odpověděl mu Fletcher. „Budu tě prosit, když chceš. Budu. Moře Podstaty se musí uchovat. Prosím tě, aby ses ho nedotýkal.

„Tobě to ještě nedochází, že ne?" řekl Jaff. Zastavil se v půli cesty k Fletcherovi. Teď za ním šel i ten mladík se svojí sestrou.

„Moje krev," řekl Jaff a ukázal gestem na své děti, „pro mne udělá cokoliv. Není to tak, Tommy Ray?"

Mladík se zašklebil.

„Cokoliv.“

Tesla se tak soustředila na rozhovor těch dvou mužů, že si ani nevšimla, jak se Howie vytrhl z Hotchkissova sevření, dokud se k ní neotočil a nezašeptal:

„Tu pistoli.“

Stále ještě s sebou měla svou pistoli. Váhavě ji Howiemu podala. Chytil ji do zraněné ruky.

„On ji zabije,“ zamumlal tiše Howie.

„Je to jeho dcera,“ zašeptala Tesla.

„Vy si myslíte, že mu to není jedno?“

Podívala se zpátky a uviděla, co toho chlapce tak rozrušilo. Ať Fletcherovo Velké Dílo (Nuncio, tak to nazýval) změnilo Jaffa v čemkoliv určitě ho to dovedlo k šílenství. Ačkoliv neměla mnoho času pochopit vize, které jí Fletcher ukázal, a jen matně chápala souvislosti mezi Uměním, mořem Podstaty Kosmem a Metakosmem, věděla dost na to, aby si byla jistá, že taková síla v rukou tohoto muže by znamenala nepředstavitelné zlo.

„Prohrál jsi, Fletchere,“ řekl Jaff. „Ty a tvoje dítě nevíte, co je to být… moderní.“ Usmál se. „Naopak tihle dva to vědí až moc dobře. Všechno je jen experiment, že ano?“

Tommy-Ray měl ruku položenou na rameni Jo-Beth. Teď ji nechal sklouznout na její ňadro. Někdo v davu začal protestovat, ale zmlkl okamžitě, jakmile se Jaff podíval jeho směrem. Jo-Beth se od svého bratra pokusila odtáhnout, ale Tommy-Ray ji nehodlal pustit. Přitáhl si ji k sobě a přidržel jí hlavu tak, jak potřeboval.

Jejich polibek přerušil výstřel. Kulka se zaryla do asfaltu u nohy Tommyho-Raye.

„Pusť ji,“ řekl Howie. Nemluvil hlasitě, ale důrazně.

Tommy-Ray ho poslechl a prohlížel si ho s výrazem lehkého údivu. Vytáhl ze zadní kapsy kalhot nůž. Davu neunikla tahle předzvěst krveprolití. Někteří lidé ucouvli, většinou ti s dětmi. Většina se nehýbala.

Za Fletcherovými zády se Grillo naklonil a zašeptal Hotchkissovi:

„Můžete ho nějak zničit?“

„Toho kluka?“

„Ne. Jaffa.“

„Ani se o to nepokoušejte,“ zašeptala Tesla. „Nemáte šanci ho zastavit.“

„A kdo tedy?“

„To ví jenom Bůh.“

„Přece bys mě nechtěl chladnokrevně odprásknout před očima všech těch lidí?“ řekl Tommy-Ray Howiemu. „No tak to udělej, schválně. Já se nebojím. Mám rád smrt a smrt má ráda mě. Stiskni tu spoušť, Katzi. Jestli na to máš.“

Při těch slovech se pomalu blížil k Howiemu, který se slabostí sotva držel na nohou. Hlavní pistole ale mířil na Tommyho hruď.

Byl to Jaff, kdo ukončil jejich vzájemné měření se pohledy. Znenadání pevně sevřel Jo-Beth, která polekaně vykřikla. Howie se ohlédl jejím směrem a Tommy-Ray se na něho vrhl se zdviženým nožem. Stačilo, aby do Howieho jen trochu strčil a ten se válel na zemi. Pistole mu vylétla z ruky Tommy-Ray Howieho tvrdě kopl mezi nohy a pak se vrhl na svou oběť.

„Nezabíjej ho!“ přikázal mu Jaff.

Pustil Jo-Beth se sevření a obrátil se k Fletcherovi. Na prstech, o kterých předtím tvrdil, že už v nich cítí sílu Umění, se mu začaly tvořit korálky síly vybuchující ve vzduchu jako ektoplazma. Došel k oběma soupeřům a už se zdálo, že mezi ně zasáhne, ale místo toho na ně jen vrhl pohrdavý pohled, jako na dva vrčící psy, a pak odstoupil, aby se dostal blíž k Fletcherovi.

„Radši všichni zmizíme,“ zamumlala Tesla Grillovi a Hotchkissovi. „Teď už se nedá nic dělat.“

Důkaz, potvrzující pravdivost jejích sloh se vynořil vzápětí, spolu s krabičkou sirek, dosud nesoucí nálepku Marvinova smíšeného zboží, kterou Fletcher vytáhl z kapsy. Nikomu nemohlo uniknout, co se tu chystá. Všichni cítili zápach benzinu a znali jeho původ. Teď se na scéně objevila i krabička sirek. Všichni věděli, co musí nevyhnutelně následovat. Nicméně nikdo neustoupil. Ačkoliv nikdo z přítomných lidí nechápal příliš jasně, co se vlastně děje mezi těmi dvěma muži, jen velmi málo jich nechápalo to, že jsou svědky důležitých událostí. Jak by se mohli dívat jinam, když mají poprvé šanci pohlédnout na bohy?

Fletcher otevřel krabičku. Vytáhl z ní sirku. Právě ji chtěl rozškrtnout, když z Jaffovy ruky vyrazil nový zášleh síly a dopadl na jeho ruku. Zasáhl ji jako kulka z pistole a sila toho nárazu mu vyrazila krabičku i sirku z ruky.

„Neztrácej čas zbytečnou hrou,“ řekl Jaff. „Víš dobře, že mi oheň nemůže ublížit. Tobě také ne, alespoň dokud to nebudeš sám chtít. A pokud chceš zemřít, tak stačí, když mi to řekneš.“

Tentokrát vlil svůj jed přímo do Fletchera, místo aby ho na něj pouze vymrštil jako před chvílí. Přišel až těsně ke svému nepříteli a dotkl se ho. Fletcherovým tělem projel třas. Bolestně pomalu otočil hlavu tak, aby uviděl Teslu. Ta v jeho očích uviděla až příliš mnoho zranitelnosti: otevřel svou mysl, aby mohl sehrát svůj ústup, a Jaffova zloba pronikala přímo do jeho podstaty Četla v jeho očích jasně, co má udělat. Od Jaffových prstů se jeho tělem šířil zmatek. Jediný způsob záchrany je pro něj smrt.

Tesla neměla sirky ale Hotchkiss držel v ruce pistoli. Beze slova mu ji vytrhla. Její pohyb upoutal Jaffovu pozornost a na jeden mrazivý okamžik se s ním střetla očima – a zahlédla za jeho šíleným pohledem nestvůrnou hlav fantoma, pravého Jaffa, který se skrýval za vnějším vzhledem.

Potom zamířila zbraň na zem za Fletcherem a vypálila. Nic však nevzplálo, jak pevně doufala. Zamířila znovu a v tu chvíli zahnala všechny myšlenky, kromě vůle zapálit. Už měla zkušenost s rozněcováním ohňů. Psala je ale na stránky knih, aby zažehla duši. Teď měla zažehnout oheň pro tělo.

Pomalu ústy vydechla, stejně jako když si ráno sedala k psacímu stroji, a stiskla spoušť.

Zdálo se jí, že viděla vzplát oheň ještě dřív než se to stalo. Jako bouře jasu se rozsvítila jiskřička na zemi za Fletcherem. Vzduch kolem něj zežloutl a potom vybuchl v jediný plamen.

Najednou bylo nesnesitelně horko. Tesla upustila pistoli a běžela na místo, odkud by lépe viděla, co bude následovat. Fletcher zachytil skrze šlehající světlo její pohled a ve výrazu jeho tváře bylo blaho, které jí později na všech dobrodružstvích, které jí budoucnost připravila, připomínalo, jak málo člověk rozumí tomu, co se ve světě děje. To, že člověk může hořet s radostí, že mu plamen může prospívat a může ho dovést k dokonalosti, to byla lekce, jejímuž významu se nikdy žádná přednáška ve škole ani nepřiblížila.

Skrze jas viděla, jak Jaff s lhostejným pokrčením ramen ustoupil. Oheň zachvátil jeho prsty kterými se předtím dotýkal Fletchera. Sfoukl je, jako plameny pěti svíček. Za ním ustupovali od horka sálajícího z plamenů Howie a Tommy-Ray kteří náhle na chvíli zapomněli na svou nenávist. Tohle všechno ale zahlédla jen letmo, potom se znovu vrátila očima k hořícímu Fletcherovi. Jeho vzhled se za ten nepatrný okamžik změnil. Oheň, který kolem něj zuřil jako planoucí sloup, ho nespaloval a nepohlcoval, ale transformoval a při procesu té transformace z něj začaly létat jiskřičky jasné hmoty.

To, že Jaff před těmito jiskřičkami uhýbal jako pes před vařící vodou, jí prozradilo jejich podstatu. Znamenaly pro Fletchera zřejmě totéž, co kapičky síly které mu vyrazily sirky z rukou, znamenaly pro Jaffa. Byla to zřejmě podstata jejich uvolněné síly Jaff ty jiskřičky nenáviděl. Jejich jas jasně osvětlil jeho nestvůrnou hlavu fantoma, skrývající se dosud před očima všech. Pohled na ni a na zázračně se měnícího Fletchera ji přitáhl k ohni blíž, než bylo bezpečno. Cítila zápach svých pálících se vlasů. Ale nemohla se přinutit k tomu, aby se vrátila. Přece jen tohle všechno byla její práce. Ona to udělala. Jako kdysi první opice rozžehla plamen, aby tak přetvořila svůj národ.

A to také, jak teď rozuměla, byla Fletcherova naděje: přeměna lidí. Tohle nebyla jen obyčejná podívaná. Jasné smotky odletující od Fletcherova těla, v sobě nesly záměr svého původce. Odštěpovaly se od zářivého plamene jako svítící zárodky, poletující vzduchem a hledající úrodnou půdu. Tou půdou byli obyvatelé Grove a zárodky je nacházely Ale co jí opravdu připadalo nepochopitelné bylo, že nikdo neutíkal. Možná, že ty zbabělejší vyděsilo předchozí násilí. Ostatní byli součástí toho kouzla. Někteří se dokonce odpojili od davu a vydali se těm světélkům vstříc, jako se věřící shromažďují při přijímání před oltářem. První běžely děti, chytaly ty zvláštní světlušky do dlaní a dokazovaly všem, že nepálí. Světlo se tříštilo na jejich otevřených dlaních a rozesmátých tvářích a oheň se jim mihotavě odrážel v očích. Rodiče těchto malých odvážlivců je první následovali. Někteří, které jiskřičky zasáhly zavolali zpátky na své přátele: „Nic to není. Nepálí to. Je to jenom… světlo!“

Tesla věděla, že je to něco víc než jen to. Byl to Fletcher. A protože se takhle rozdal, jeho fyzické tělo se pomalu ztrácelo. Už teď zmizela jeho hruď, ruce a ostatní tělo. Jen hlava a krk seděly na jeho ramenou, od kterých bylo vidět ostatní tělo jen jako proužky prachu, který se stával kořistí každého závanu větru. A i ty se postupně rozpadaly a v jiskřivých snopcích se rozlétávaly po okolí. Při tom pohledu si vzpomněla na píseň svého dětství. Začala si ji v duchu zpívat: Ježíš chce, abych se stala paprskem. Starou písničkou zahajovala nový věk.

Událost, kterou nový věk začínal, se už chýlila ke konci. Fletcherovo tělo už téměř nebylo vidět, stejně jako jeho oči a ústa, jeho lebka se roztříštila a mozkem prolnula záře, která vzápětí zhasla, jako když se v zářijovém větru rozlétne chmýří pampelišky.

V tom okamžiku všechno, co ještě z Fletchera zbývalo, prostě zmizelo. Palivo došlo a oheň zhasl. Nezbyly tu žádné žhavé uhlíky, žádný popel a dokonce ani kouř. Jednu chvíli tu byl jas, horko a zázraky. V příštím okamžiku tu nebylo nic.

Tesla se příliš soustředila na Fletchera, než aby mohla odhadnout, kolika z přítomných lidí se jeho světlo dotklo. Určitě mnoha. Možná, že všech. Možná, že velký počet zasažených byl tím důvodem, proč se Jaff nepokusil pomstít. Měl přece jen armádu, která na něj čekala v noční tmě kolem. Ale on ji nezavolal. Místo toho se otočil a zmizel. Tommy-Ray ho následoval. Jo-Beth zůstala. Howie se postavil po jejím boku, zatímco Fletcher hořel, a v ruce držel pistoli. Tommy-Ray nemohl dělat nic, jen vychrlit několik nesouvislých hrozeb a potom následovat svého otce do tmy.

To byl také v podstatě poslední čin šamana Fletchera. Jistěže měl následky ale ty se mohly projevit až poté, co lidé, kteří do sebe přijali světlo, prospali pár hodin. Nicméně měl i pár okamžitých následků. Grillo a Hotchkiss se se zadostiučiněním přesvědčili, že to, co viděli u jeskyní, nebyla jen šalba jejich smyslů. Jo-Beth a Howie se po těch životu nebezpečných událostech znovu setkali. A Tesla porozuměla Fletcherovu odchodu a vzala na sebe velkou tíhu odpovědnosti, kterou jí předal.

Nicméně bylo to Grove, které v sobě neslo zárodky toho zázraku. V jeho ulicích už se potulovaly různé hrůzné bytosti a mnoha jeho obyvatel se dotkli duchové.

Brzy se strhne boj.

část pátá – Otroci a milenci

Kapitola třicátá první – Zatraceně divný den I.

Chování obyvatel Grove by následujícího rána musel prohlédnout každý alkoholik. Bylo to chování člověka, který si předchozí noci pořádně vyhodil z kopýtka a dnes ráno musel brzy vstávat do práce a předstírat, že se vlastně nic nestalo. Takový člověk se ráno musí budit studenou sprchou, aby jeho organismus vůbec procitl, posnídat silnou černou kávu a potom vykročit do nového dne se ztuhlým úsměvem hvězdy, které právě oznámili, že nezískala očekávaného Oscara. To ráno se v Grove ozývalo neobvykle často ahoj a jak se máš, sousedé na sebe mávali z aut, ze kterých se ozývala předpověď počasí (bude slunečno! slunečno!) a z oken domů byly odtažené závěsy i záclony, jako na důkaz, že právě v tomhle domě nemají co skrývat. Cizinci, který by to ráno navštívil Grove poprvé, by se zdálo, že tohle se snad město chce účastnit nějaké soutěže o Nejdokonalejší město v USA. Z té všeobecně dobré nálady by se

mu muselo snad udělat nevolno.

Dole v Obchodním Centru, kde se události včerejší divoké noci nedaly tak snadno ignorovat, se hovořilo snad o všem, kromě toho, co se stalo. Všeobecně se tvrdilo, že včera přijel z Los Angeles motocyklový gang Pekelných andělů jen proto, aby tu jeho členové způsobili pořádný chaos. A čím častěji lidé tenhle výmysl opakovali, tím víc mu sami věřili. Někteří dokonce tvrdili, že zaslechli řev motocyklů. Pár lidí je prý dokonce vidělo a tak ještě ostatní v té představě utvrzovali, neboť dobře věděli, že se proti nim nezvedne žádný pochybovačný hlas. Do oběda už byly střepy z rozbitých výloh uklizeny a výlohy zatlučeny prkny než přijdou nová, už objednaná skla. Do dvou hodin odpoledne je přivezli. Od časů Legie panen v Grove ještě nikdy nepanovala taková jednota v názoru zachovat navenek chladnou hlavu. A ještě nikdy se zdejší obyvatelé nechovali tak pokrytecky. Protože za zavřenými dveřmi, v koupelnách a ložnicích, se chovali naprosto odlišně. Tady odkládali své úsměvy a jejich bodrost se měnila v nervózní přecházení po pokojích, pláč a polykání spousty prášků na uklidnění, které hledali s horečnatým zaujetím zlatokopů. Tady lidé přiznávali sami sobě – jen sobě a dokonce ani svým životním partnerům či psům – že dnes se děje něco divného a že už to nikdy nebude jako jindy. Tady si lidé pokoušeli vzpomenout na příběhy které slyšeli ještě jako děti – ty staré příběhy které v dospělosti vypudili ze svých hlav v obavě, že se jim někdo vysměje – a doufali, že tak zaženou své obavy. Někteří se snažili své nervozitě uniknout pomocí alkoholu. Druzí se vrhli na přecpané ledničky Ostatní si stěžovali svým pastorům.

Přece jen to byl zatraceně divný den.

Možná se zdál méně podivný těm, kteří museli uvažovat o skutečnostech, ze kterých mnoha by sami ještě včera nevěřili. Neboť těchto pár lidí, požehnaných teď určitými znalostmi, ze kterých jedna byla ta, že v Grove existují příšery a božstva, se nechtělo ptát: je to pravda? ale spíše: co to všechno znamená?

Pro Williama Witta bylo jedinou odpovědí pokrčení ramen. Nemohl pochopit to, co viděl a zažil v domě na Wild Cherry Glade. Jeho následující rozhovor se Spilmontem, který jeho příběh odmítl jako výmysl, ho přímo zpanikařil. Buďto tu jde o nějaké spiknutí, které si klade za cíl utajit Jaffovu činnost, nebo on, William Witt, začíná bláznit. Navíc si to všechno už nedokázal dost dobře vybavit, což ho znervózňovalo ještě víc. Postaven tváří v tvář takovým hořkým úvahám se zamkl doma a zůstal tam celý den a celou noc, s výjimkou toho krátkého výletu do Obchodního Centra. Přišel docela pozdě a dnes si už z toho, co viděl, pamatoval jen velmi málo, nicméně si vzpomínal, jak se dostal domů a pustil si film, jehož děj se odehrával v Babylonu. Většinou své porno dýchánky pořádal jen občas a i tehdy si raději vybíral jeden nebo dva filmy místo toho, aby se díval jen na vybrané detaily z deseti různých filmů. Ale včera v noci se to všechno nějak zvrhlo. Když Robinsonovi, jeho sousedé, jeli se svými dětmi dnes ráno na hřiště, on stále ještě seděl před televizí a se staženými závěsy na oknech, před sebou měl hromadu prázdných plechovek od piva a díval se a díval. Svou sbírku měl uspořádanou s pečlivostí knihovníka, a kazety byly popsané nesčetnými referencemi. Znal všechny hvězdy těchto zpocených orgií, velikostí jejich poprsí i penisů, jejich rané začátky i speciální dovednosti. Všechny dialogy ačkoliv se jich v těchto filmech nevyskytovalo mnoho, znal nazpaměť a své oblíbené scény by dokázal reprodukovat do posledního vzdechu.

Ale dnes ho ani tahle přehlídka filmů nedokázala vzrušit. Promítal si film za filmem jako feťák, hledající u svých dodavatelů dávku, kterou mu žádný z nich není schopen poskytnout, až se kolem televize nakonec vršily celé pyramidy videokazet. Dvojice, trojice, orální i anální sex, sadomasochistické i lesbické scény, příběhy romantické i násilnické – na ty všechny se díval, ale žádná mu neposkytovala úlev, kterou potřeboval. Tohle hledání se nakonec změnilo v jakési hledání sama sebe. To, co mě vzruší, budu já.

Byla to zoufalá situace. Tohle bylo poprvé v jeho životě – kromě těch událostí okolo Legie – kdy ho voyerství nevzrušovalo. Poprvé chtěl, aby se k němu tihle lidé přenesli. Předtím byl vždycky šťastný, že může vypnout televizi, jakmile si ulevil. Dokonce jimi trochu pohrdal, ovšem až tehdy, kdy z něj spolu s úlevou opadlo jejich vzrušení. Teď mu jich bylo ale líto. Litoval je, jako by ztratil milenky, které vlastně ani pořádně neznal a jejichž těla sice vídal často, ale do jejichž duší ani nenahlédl.

A přesto, že měl snad tu nejmizernější náladu v životě, ho chvíli po rozbřesku napadlo, že by je možná mohl k sobě přivolat, že by je mohl pouhou silou své touhy převést do stavu bytí. Sny se přece mohou splnit. Umělci to dokazují každou chvíli a copak v každém člověku není skrytý kousek umělce? A právě tahle, i když jen polopromyšlená myšlenka, ho nutila sedět před obrazovkou a dívat se na Poslední dny Pompejí a Zrozenou k milování a Ženskou věznici. To všechno byly filmy které znal stejně dobře jako svou vlastní minulost, ale které, na rozdíl od jeho minulosti, se dnes mohly zpřítomnit a stát se skutečností.

A nebyl jediným člověkem v Grove, kterého takové myšlenky napadaly ačkoliv už nikdo nepřemýšlel o erotice tolik jako William. Ta samá myšlenka – totiž že se nějaké představy dají myslí vyvolat a ztělesnit – napadla každého, kdo stál v davu, který se předchozího večera shromáždil u Obchodního Centra. Hvězdy muzikálů, moderátoři televizních her, mrtví či ztracení příbuzní, rozvedené manželky a manželé, ztracené děti i postavičky z kreslených seriálů: bylo jich právě tolik, kolik bylo myslí, které je přivolávaly

Touha některých, jako byl právě William Witt, byla tak silná (a v několika případech podmíněná posedlostí či závistí), že za úsvitu následujícího dne se v rozích jejich pokojů už objevily stíny To v přípravě zázraku houstl vzduch.

V ložnici Shuny Melkinové, která byla dcerou Christine a Larryho Melkinových, se objevila slavná rocková hvězda – která se před několika lety předávkovala a zemřela – a dala svou přítomnost najevo sotva slyšitelnými zvuky, které by druzí mohli pokládat za kvílení větru. Ale Shuna tu melodii znala.

V pokoji Ossieho Lartona se ozvalo škrábání, které chlapec okamžitě poznal jako zvuk, který vydával vlkodlak, kterého si tajně vymyslel jako svého společníka v době, kdy se poprvé dozvěděl, že by takové bytosti snad mohly

existovat. Jméno tohoto vlkodlaka bylo Eugene – to se tenkrát v útlém věku šesti let, kdy si chlapec začal svého společníka představovat, zdálo jako dobré jméno pro někoho, komu při úplňku rostla srst.

Karen Conroyová cítila přítomnost tří oblíbených hereček a herců z filmu Láska zná tvé jméno, který kdysi viděla během svého dávného výletu do Paříže a při kterém plakala šest dní za sebou. Poznala jejich přítomnost podle jemného evropského parfému, jehož vůně se vznášela v obývacím pokoji.

A tak dále a tak dále.

Do poledne toho dne nebyl nikdo z toho davu, kdo by neměl pocit – mnoho lidí ten pocit samozřejmě zapuzovalo nebo ignorovalo – že má neočekávané návštěvníky. Obyvatelstvo Palomo Grove, které se rozrostlo o stovky bytostí, které se zhmotnily na Jaffův rozkaz, se mělo co nevidět rozrůst znovu.

* * *

„Už jsi přiznala, že vlastně nerozumíš tomu, co se včera v noci stalo…“

„Tohle není otázka přiznávání čehokoliv, Grillo.“

„Dobře. Nebudeme se jeden na druhého vztekat. Proč nakonec vždycky začneme křičet?“

„Vždyť nekřičíme.“

„Dobře. Nekřičíme. Chci jenom říct, prosím tě, uvažuj o tom, že tohle poslání, které ti zadal…“

„Poslání?“

„Teď zrovna křičíš. Chci jenom říct, abys zkusila chvíli myslet. Tohle by mohla být tvoje poslední cesta.“

„To si uvědomuju.“

„Tak mě nech, abych jel s tebou. Ty jsi nikdy na jihu v Tijuaně nebyla.“

„Ty taky ne.“

„Je to drsný…“

„Poslouchej, už jsem vysvětlovala umělecké filmy lidem, kteří nejsou schopni pochopit ani pohádku. Vím, co je drsné. A jestli chceš dělat něco opravdu užitečného, tak tady zůstaň a koukej se uzdravit.“

„Už mi nic není. Nikdy mi nebylo líp.“

„Já tě potřebuju tady Grillo. Chci, aby ses díval kolem sebe. Ještě není všemu konec.“

„A po čem se mám asi tak dívat?“ zeptal se Grillo a ukončil tak jejich hádku.

„Vždycky jsi skvěle dokázal odhalovat to, co se děje pod povrchem. Až se Jaff pohne, i kdyby to udělal co nejnenápadněji, ty to poznáš. A mimochodem, viděl jsi včera v noci Ellen? Byla v tom davu, i se svým synem. Možná bys mohl začít tím, že se jí zeptáš, jak se dnes cítí…“

Ne že by Grillovy obavy o její bezpečí nebyly odůvodněné a neodmítala jeho doprovod ani proto, že by neuvítala jeho společnost na cestě, která ji čekala. Ale měla důvody, které nemohla předestřít nijak uhlazeným způsobem, a tak je raději nevyslovila vůbec. Jeho přítomnost by byla určité narušení, které nemohla riskovat z ohledu na prospěch jeho i jejího úkolu. Jedním z Fletcherových posledních činů bylo, že ji vybral k tomu, aby šla do Misión. Dokonce jí naznačil, že to bylo pravděpodobně předurčeno. Ještě nedávno by se takovému mysticismu smála, ale po zážitcích minulé noci byla mnohem přístupnější. Svět záhad, který tak často popisovala ve svých strašidelných a fantastických scénářích, neměl rád, když ho někdo pokoušel. Teď si ji našel a postavil její cynismus a nevíru mezi nebe a peklo. Jedno mělo podobu Jaffovy armády a druhé představu Fletcherovy transformace ve světlo.

Uvědomovala si, že je pokračovatelkou úmyslů mrtvého muže a přitom cítila podivnou uvolněnost i přes riskantnost podniku, který ležel před ní. Už se nemusí tvářit cynicky: už nemusí své představy dělit na reálné (hmatatelné a rozumné) a fantastické (mlhavé a bezcenné). A jestli (až) se vrátí zpátky ke svému psacímu stroji, začne své scénáře psát úplně jinak a s vírou, ne proto, že každá fantazie je pravdivá, ale proto, že skutečnost nikdy neexistovala. Dopoledne odjela z Grove po silnici, která vedla těsně vedle Obchodního Centra, kde se činilo všechno možné pro brzké obnovení starého pořádku. Když pojede rychle, do noci bude na hranici a v Misión de Santa Catrina, nebo – pokud Fletcher doufal správně – na jeho rozvalinách bude stát před úsvitem.

Podle instrukcí svého otce se Tommy-Ray připlížil zpátky do Obchodního Centra předchozí noci ještě jednou, dlouho poté, kdy se dav lidí rozešel. Policie už tam sice byla, ale Tommy přesto splnil svůj úkol – přinést zpátky terata, které vlastníma rukama přilepil Katzovi na záda – bez nejmenších potíží. Jaff měl své důvody pro to, aby to terata chtěl zpátky kromě toho, že nechtěl, aby ho nalezla policie. Nebylo mrtvé a když se vrátilo do rukou svého stvořitele, vyprávělo všechno, co vidělo a slyšelo. Stačilo, aby mu Jaff položil ruce na hlavu jako léčitel a vytáhl z toho stvoření, cokoliv chtěl.

Když vyslechl, co potřeboval slyšet, zabil svého posla.

„Takže…“ řekl Tommymu, „… zdá se, že se na tu cestu, o které jsem ti už říkal, budeš muset vydat trochu dříve.“

„A co Jo-Beth? Máji ten hajzl Katz.“

„Včera v noci jsme dost plýtvali našimi snahami přesvědčit ji, aby se přidala k naší rodině. Odmítla nás. Už nebudeme ztrácet čas. Ať se o sebe postará sama.“

„Ale…“

„Dost diskusí,“ přerušil Jaff jeho námitky „Tahle tvoje posedlost je opravdu hrozná. A nemrač se. Už jsme se zdrželi příliš dlouho. Myslíš si, že ti ten tvůj úsměv zaručí, že dostaneš všechno. Ji nedostaneš.“

„Nemáš pravdu. A já ti to dokážu.“

„Teď mi nic nebudeš dokazovat. Máš před sebou dalekou cestu.“

„Nejdřív najdu Jo-Beth," řekl Tommy-Ray a pohnul se, jako by chtěl odejít. Ale Jaffova ruka mu sevřela rameno dřív než udělal jediný krok. Tommy-Ray při tom stisku vyjekl.

„To bolí!"

„To chci!"

„Ne… tohle fakt bolí. Nech toho."

„Ty jsi přece ten, koho má ráda sama smrt, že, synu?"

Tommy-Ray cítil, jak se mu podlamují nohy. Pomočil se a z nosu a z očí mu začalo téct.

„Myslím si, že nejsi ani polovina chlapa, za jakého se vydáváš," řekl mu Jaff. „Ani polovina."

„Promiň… nech už toho, prosím tě…"

„Myslím si, že chlapi pořád nelezou za svými sestrami. Mají si najít jiné ženy. A nemluví o smrti, jako kdyby to bylo něco příjemného, když se složí, jakmile je něco začne bolet."

„Dobře! Dobře! Rozumím ti! Ale nech toho, jo? Dost!"

Jaff uvolnil stisk. Tommy-Ray upadl na zem.

„Tohle byla zlá noc pro nás oba," pokračoval jeho otec. „Oba jsme něco ztratili… ty svou sestru… a já možnost zničit Fletchera. Ale máme před sebou něco lepšího. Věř mi."

Sklonil se a pomohl Tommymu vstát. Chlapec sebou cukl, když uviděl jeho prsty na svém rameni. Ale tentokrát ten dotek nebolel, spíše naopak, uklidňoval.

„Chci, abys šel na jedno místo," řekl Jaff. „Jmenuje se to tam Misión de Santa Catrina…"

Až poté, co mu otec zmizel ze života, si Howie uvědomil, kolik nezodpovězených otázek se mu honí hlavou. Byly to problémy, na které by mu mohl odpovědět pouze jeho otec. V noci ho netrápily na to spal příliš tvrdě. Až následující ráno začal litovat svého odmítnutí učit se od Fletchera. Jediné řešení, které ho teď napadlo, bylo pokusit se spolu s Jo-Beth poskládat kousky toho příběhu, ve kterém oba zjevně hráli nějakou hlavní roli, a využít k tomu i vyprávění matky Jo-Beth.

Napadení, které se odehrálo předchozího večera, Joyce McGuirovou změnilo. Tolik let se pokoušela zadržet zlo a zabránit mu ve vstupu do svého domu, že její konečná porážka ji v určitém smyslu slova osvobodila. To nejhorší, co se mohlo stát, už se stalo. Tak čeho by se ještě měla bát? Na vlastní oči viděla své nejhorší a nejtemnější předtuchy a přežila. Boží pomoc – v podobě pastorovy přítomnosti – jí nijak nepomohla. Byl to Howie, kdo vyběhl hledat její dceru a kdo ji nakonec přivedl zpátky, i když byli oba v roztrhaných šatech a zkrvavení. Uvítala ho ve svém domě a dokonce naléhala, aby zůstal přes noc. Následujícího rána chodila domem s výrazem člověka, kterému lékaři řekli, že má sice nádor, ale nezhoubný a že může očekávat ještě mnoho let života.

A když se po obědě všichni tři posadili, aby si promluvili, nedalo jim velkou práci přesvědčit ji, aby jim vyprávěla o minulosti, spíš naopak. Chvílemi, to když vyprávěla o Arleen, Carolyn a Trudi, při řeči plakala, ale o dalších, ještě tragičtějších událostech už mluvila téměř lhostejně. Příležitostně se ve svém vyprávění ještě vracela a doplňovala detaily, na které zapomněla, či chválila něčí pomoc, které se jí dostalo během těch těžkých let, kdy vychovávala sama Jo-Beth a Tommyho-Raye s vědomím, že o ní ostatní obyvatelé mluví jako o děvce, která to přežila.

„Mnohokrát jsem přemýšlela o tom, že z Grove odejdu," řekla nakonec. „Jako to udělala Trudi."

„Nemyslím si, že jí to cokoliv ulehčilo," řekl Howie. „Vždycky byla nešťastná."

„Já si ji pamatuji jinak. Vždycky byla do někoho zamilovaná."

„Znáte toho… do kterého byla zamilovaná, než porodila mě?"

„Chceš se mě tím zeptat, jestli nevím, kdo je tvůj otec?"

„Ano."

„Myslím, že to vím. Tvoje druhé křestní jméno bylo jeho první. Jmenoval se Ralph Contreras. Byl zahradníkem v Luteránském kostele. Díval se na nás každý den, když jsme se vracely domů ze školy. Každý den. Tvá matka byla velice hezká, víš. Nevypadala jako žádná filmová hvězda, jako Arleen, ale měla v očích… a to máš po ní… takový vlhký lesk. Myslím si, že ji Ralph měl vždycky rád. Ne, že by jí to snad někdy řekl. Vždycky strašně koktal."

Při těch slovech se Howie usmál.

„Tak to musel být on. To jsem taky zdědil."

„Nevšimla jsem si."

„Já vím, je to divné. Úplně to zmizelo. Jako kdyby to ze mě vytáhlo setkání s Fletcherem. Řekněte mi, žije tenhle Ralph ještě v Grove?"

„Ne. Odjel odsud ještě dřív než ses narodil. Pravděpodobně si myslel, že by ho za to mohli lynčovat. Tvoje matka byla bílá dívka ze střední vrstvy a on…"

Zarazila se, když viděla výraz Howieho tváře.

„A on?" zeptal se jí.

„… byl Hispánec."

Howie přikývl. „Každý den se člověk dozvídá něco nového, že?" přešel lehkým tónem to, co ho zjevně hluboce zasáhlo.

„Proto zřejmě odešel," pokračovala Joyce. „Kdyby tvoje matka někdy prozradila jeho jméno, jistě by ho později někdo obvinil ze znásilnění. Což by nebyla pravda. Nutilo nás to všechny ať už do nás Ďábel vložil cokoliv."

„To nebyl Ďábel, mami," řekla Jo-Beth.

„To říkáš ty," odpověděla s povzdechem. Zdálo se, že s návratem starých problémů ji náhle opustila veškerá síla. „A možná máš pravdu. Ale já už jsem příliš stará na to, abych měnila způsob myšlení."

„Příliš stará?" odporoval Howie. „O čem to mluvíte? Vždyť to, co jste udělala včera, bylo přímo skvělé."

Joyce natáhla ruku a dotkla se Howieho tváře. „Musíš mě nechat věřit tomu, čemu chci věřit. Jsou to jen slova, Howarde. Pro tebe je to Jaff. Pro mě je to Ďábel."

„Takže co jsem vlastně já a Tommy-Ray mami?" zeptala se Jo-Beth. „Vždyť nás stvořil Jaff."

„O tom jsem také často přemýšlela," řekla Joyce. „Když jste byli ještě malí, pozorně jsem vás sledovala a čekala jsem na okamžik, kdy se ve vás projeví zlo. A projevilo se v Tommym. Vzal si ho jeho stvořitel. Možná, že tebe zachránily mé modlitby. Ty jsi se mnou chodila do kostela. Ty jsi studovala Bibli a věřila jsi v Pána."

„A ty si tedy myslíš, že Tommy-Ray je pro nás ztracený?" zeptala se Jo-Beth.

Matka jí chvíli neodpovídala. Ale nebylo to proto, že by si nebyla jistá odpovědí. To bylo jasné z jejího hlasu, když nakonec prohlásila:

„Ano," řekla nakonec. „Je pryč."

„Tomu nevěřím," řekla Jo-Beth.

„Ani po tom, co udělal včera v noci?" namítl Howie.

„On neví, co dělá. Tohle všechno mu přikazuje Jaff, Howie. Znám ho líp než jen bratra…"

„Co tím chceš říct?"

„Je moje dvojče. Cítím to, co cítí on."

„Je v něm mnoho zla," řekla matka.

„Potom je zlo i ve mně," odpověděla jí Jo-Beth. Vstala. „Ještě před třemi dny jsi ho milovala. A teď tvrdíš, že je ztracený. Ty jsi Jaffa nechala, aby si ho vzal. Já se ho tak lehce nevzdám." A po těch slovech odešla z místnosti.

„Možná má pravdu," řekla Joyce tiše.

„Takže si myslíte, že se Tommy-Ray dá ještě nějak zachránit?" zeptal se rychle Howie.

„Ne. Ale možná je Ďábel i v ní."

Howie našel Jo-Beth na zahradě. Tvář měla obrácenou vzhůru a oči zavřené. Ohlédla se na něj.

„Ty si taky myslíš, že má máma pravdu," řekla mu. „Že Tommymu už není pomoci."

„Ne, nemyslím. Ne, jestli ty věříš tomu, že je to možné. Že je možné ho zachránit."

„Howie, prosím tě, neříkej mi takové věci jenom proto, abys mě utěšil. Jestli mi v tomhle nevěříš, tak mi to řekni rovnou."

Objal ji kolem ramen. „Poslouchej mě," řekl. „Kdybych věřil tomu, co říká tvoje máma, tak bych se nevracel zpátky, ne? Tohle jsem já, rozumíš? Pan Vytrvalý. A jestli si ty myslíš, že můžeme Tommyho dostat od Jaffa pryč, tak to teda uděláme. Jenom po mně nechtěj, abych ho potom zbožňoval."

Otočila se k němu úplně a smetla si z tváře vlasy se kterými si pohrával vítr.

„Nikdy by mě nenapadlo, že budu stát u vás na zahradě a objímat tě," řekl jí Howie.

„Zázraky se dějí."

„Ne, nedějí," řekl. „Někdo je tvoří. Ty jsi jeden a já jsem jeden a slunce je další a to, že tady my tři teď jsme, je ten největší zázrak na světě."

Kapitola třicátá druhá – „Dělej si, co chceš."

Po Teslině odjezdu zavolal Grillo nejdřív Abernethymu. Jeho vnitřní rozpor se netýkal jen otázky zda mu má o všem vyprávět, a nebo mlčet. Spíše ho teď trápil problém, jak to má udělat. Nikdy neměl talent romanopisce. Ve svých článcích prezentoval fakta co nejjednodušeji. Neměl nervy na složité větní konstrukce a ani nijak květnatý slovník. Jeho velkým vzorem nikdy nebyl novinář, ale Jonathan Swift, autor Gulliverových cest, který byl tak posedlý záměrem sdělovat svou satiru co nejjednodušeji, že své práce opakovaně předčítal služebnictvu, aby se ujistil, že jeho stylu psaní jsou schopni porozumět všichni. Grillo se na tuhle pověst rozpomínal jako na svůj vzor. Tohle ovšem stačilo, když měl psát o bezdomovcích v Los Angeles nebo o problému drogově závislých. Tam byla fakta jasná a prostá.

Ale tenhle příběh – od těch jeskyní až po Fletcherovu přeměnu – představoval spletitý problém. Jak mohl psát o tom, co viděl minulé noci, aniž by také nenapsal, jak se přitom cítil?

S Abernethym o tom nemluvil. Nemělo smysl ale předstírat, že se v Grove včera v noci nic nestalo. Všechny místní noviny už sice psaly ve svých zprávách o včerejším vandalismu, ale v žádných nenašel celý příběh. Abernethy to věděl.

„Ty jsi tam byl, Grillo?"

„Až potom. Až potom. Uslyšel jsem sirény a…"

„A?"

„Moc toho není. Pár rozbitých výloh."

„Pekelní andělé si vyjeli na výlet."

„Tohle jsi slyšel kde?"

„Kde jsem to měl asi slyšet? Ty máš být přece reportér, Grillo, a ne já. Co tam potřebuješ? Drogy? Chlast? Nebo návštěvu tý spisovatelský čůzy?"

„To jsou Múzy."

„Čůza, Múza, kdo se v tom má vyznat? Prostě mi napiš článek, kterej se bude lidem líbit. Musí tam být krev…"

„O tom pochybuju."

„Tak si tam nějakou vymysli."

„Ale mám něco…"

„Co? Co máš?"

„Článek, jaký ještě nikdo nenapsal, to se vsadím."

„Koukej, ať je dobrej, Grillo. Jseš tam přímo u zdroje."

„Ve Vancově domě bude smuteční večírek na jeho památku.“

„Dobře. Takže se tam koukej dostat. Chci něco na něj i na ty jeho kamarádíčky. Ten chlap nebyl žádnej svatoušek a takoví nemají ani svatouškovský kamarády Chci jména a podrobnosti.“

„Někdy mluvíš, jako kdyby ses moc díval na televizi, Abernethy“

„Co tím chceš říct?“

„Ale, zapomeň na to.“

Ta představa Grilla neopouštěla ještě dlouho poté, co zavěsil. Představoval si Abernethyho, sedícího celé noci za stolem a přehazujícího před sebou články tak, aby se zdál být tvrdým a perfektním editorem. A není sám, napadalo ještě Grilla. Každý si někde v hlavě potají promítá film, ve kterém je jeho jméno uvedené ještě před názvem filmu. Elen je ublížená žena, která ví o strašných tajemstvích. Tesla je divoká žena Západního Hollywoodu, která volně létá po svém vymyšleném světě. A to ho přivedlo na další myšlenku: Co je vlastně on sám? Pan Spravedlivý, zahnaný do kouta zkorumpovaným systémem? Nebo podřadný reportér na stopě senzace? Nevyhovovalo mu ani jedno. Mohlo mu to vyhovovat, když sem přijel poprvé psát o životním příběhu Buddyho Vance. Události ho jaksi vytlačily z hlavní role. Jiní, jako třeba Tesla, se stali v tomhle filmu hvězdami.

Zkontroloval svůj vzhled v zrcadle a přitom přemýšlel o tom, co to znamená být druhořadou hvězdou. Možná volnost najít si jiné povolání? Mohl by vynalézat zbraně, žonglovat, nebo se stát něčím milencem. Ano, co kdyby se stal milencem? Třeba milencem Ellen Nguyen? To zní dobře.

Trvalo jí dlouho, než přišla otevřít, a když konečně otevřela dveře, zdálo se, že jí pár vteřin trvalo, než Grilla vůbec poznala. Právě se jí chtěl připomenout, když tu se usmála a řekla:

„Pojďte dál, prosím. Už jste se uzdravil z té chřipky?“

„Ještě jsem trochu slabý.“

„Myslím si, že jsem se možná také nakazila…“ řekla, když za ním zavírala dveře. „Ráno jsem měla takový pocit… já nevím…“

Závěsy byly stále ještě zatažené. Vnitřek domku vypadal ještě menší, než si ho Grillo pamatoval.

„Dáte si kávu?“ zeptala se ho.

„Jistě, díky.“

Zmizela do kuchyně a nechala Grilla samotného uprostřed obývacího pokoje zavaleného časopisy, hračkami a špinavým prádlem. Až když se pohnul, aby si uvolnil místo k sezení, si uvědomil, že tu není sám. V chodbičce, která vedla do dětského pokoje, stál Philip. Jeho včerejší výlet do Centra mu asi nijak neprospěl. Ještě stále nevypadal zdravě.

„Ahoj,“ řekl mu Grillo. „Tak jak je?“

K jeho překvapení se chlapec usmál širokým upřímným úsměvem.

„Viděl jste to?“ zeptal se.

„Co jsem měl vidět?“

„V Centru,“ pokračoval Philip. „Vy jste to viděl. Já vím, že jste viděl ty světýlka.“

„Ano, viděl jsem je.“

„Všechno jsem to vyprávěl panu Balonovi. Proto vím, že to nebyl sen.“

Stále s úsměvem přešel ke Grillovi.

„Dostal jsem tvůj obrázek,“ řekl mu Grillo. „Díky.“

„Teď už je nepotřebuju,“ řekl Philip.

„A proč ne?“

„Philipe?“ Ellen se vrátila z kuchyně a nesla v rukou šálky s kávou. „Neobtěžuj pana Grilla.“

„Vůbec mě neobtěžuje,“ bránil chlapce Grillo. Znovu se na něj zadíval. „Možná, že si o panu Balonovi můžeme promluvit někdy jindy,“ řekl mu.

„Možná,“ odpověděl mu chlapec, jako kdyby tahle možnost záležela jenom na Grillově dobrém chování. „Už jdu,“ odpověděl matce.

„Dobře, zlato.“

„Mám ho pozdravovat?“ zeptal se ještě Philip Grilla.

„Udělej to,“ odpověděl mu Grillo, i když si nebyl jistý, o čem to ten chlapec vlastně mluví.

Philip se spokojeně vrátil do svého pokoje.

Ellen měla dost práce s tím, aby jim dvěma uvolnila místo k sezení. Otočila se ke Grillovi zády a sklonila se k zemi, aby něco sebrala ze země. Její jednoduchý kimonovitý župan jí obtáhl postavu. Na svoji postavu měla dost široké boky a když se otočila zpátky výstřih se jí trochu rozevřel, až bylo vidět klíční kost. Pleť měla tmavou a hladkou. Zahlédla jeho pohled, když mu podávala šálek, ale nepokusila se župan přitáhnout těsněji k tělu. Ten výstřih pokoušel Grillovy oči pokaždé, když se pohnula.

„Jsem ráda že jste se tu stavil,“ řekla, když už seděli. „Měla jsem o vás starost, když vaše přítelkyně řekla…“

„To byla Tesla.“

„Tak tedy Tesla. Když mi řekla, že jste nemocný. Cítila jsem se za to tak trochu zodpovědná.“ Usrkla ze svého šálku a trhla hlavou, když se jí káva dostala na jazyk. „Horká,“ řekla.

„Philip mi řekl, že jste včera v noci byli v Centru.“

„Vy jste tam byl také,“ odpověděla mu. „Nevíte, jestli se někomu něco nestalo? Byla tam spousta střepů.“

„Jenom Fletcherovi,“ odpověděl Grillo.

„Toho neznám.“

„ To byl ten muž, který shořel.“
„Někdo uhořel?“ zeptala se ho. „Bože, to je hrůza.“
„Přece jste to viděla.“
„Ne,“ odpověděla. „Viděli jsme jen střepy“
„A světla. Philip mi říkal o těch světlech.“
„Ano,“ řekla s udiveným výrazem. „Mně vyprávěl to samé. Víte, já si z toho nic nepamatuji. Je to důležité?“
„Důležité je jen to, abyste se oba uzdravili,“ odpověděl, aby před ní ukryl svůj zmatek.
„Ale ne, nám už nic není,“ řekla a podívala se na něj přímým pohledem. „Jsem sice unavená, ale nic mi není.“
Natáhla se, aby položila šálek na stolek, a tentokrát se jí župan rozevřel natolik, že Grillo zahlédl její prsa. Vůbec nepochyboval o tom, že ta žena přesně ví, co dělá.
„Volali vám z domu ještě někdy?“ zeptal se jí a v duchu ho těšilo, že může mluvit o obyčejných věcech a myslet na sex.
„Mám tam přijít,“ řekla Ellen.
„Kdy má být ten večírek?“
„Zítra. Je to dost brzy ale myslím si, že mnoho Buddyho přátel očekávalo nějakou smuteční slavnost.“
„Rád bych se tam dostal.“
„Chcete o tom psát?“
„Jistě. Bude tam spousta lidí, ne?“
„Myslím, že ano.“
„Ale nejen proto. Oba víme, že v Grove se děje něco divného. Včera v noci to nebylo jenom v Centru…“ zarazil se, když viděl, že se zakabonila, jakmile se zmínil o včerejším večeru. Zapomněla na to všechno sama od sebe, nebo to byla součást Fletcherova kouzla? Spíš to první, napadlo ho. Philip, který se tolik nebránil změnám, v životě neměl žádné takové problémy s pamětí. Když Grillo začal opět mluvit o večírku, poslouchala ho jako předtím.
„Myslíte, že se tam můžu dostat?“ zeptal se jí.
„Musíte být opatrný. Rochelle vás už zná.“
„Nemůžete mě pozvat oficiálně? Jako zástupce tisku?“
Zavrtěla hlavou. „Tam nemají být žádní zástupci tisku,“ vysvětlila mu.
„Je to přísně soukromý večírek. Ne všichni z Buddyho známých by přítomnost novináře uvítali. Někteří z nich si od tisku užili své a nejraději by na to zapomněli. Měl spoustu známých mezi… jak jim to říkal? … vysokými hráči. Myslím, že to byla mafie.“
„Další důvod, proč bych tam měl být,“ řekl Grillo.
„No, udělám pro vás, co budu moci, zvláště po tom, kdy jste mou vinou onemocněl. Myslím si, že byste se v zástupu hostí mohl propašovat dovnitř…“
„Děkuji vám za pomoc.“
„Dáte si ještě kávu?“
„Ne, díky.“ Pohlédl na hodinky ačkoliv mu bylo jedno, kolik je hodin.
„Vy ale neodejdete,“ řekla. Nebyla to otázka, ale konstatování. On jí odpověděl stejně.
„Ne. Neodejdu, pokud nechcete.“
Neřekla už nic, ale natáhla ruku a položila ji na jeho hruď.
„Chtěla bych, abys tu zůstal,“ řekla.
Instinktivně se podíval směrem k Philipovu pokoji.
„Neboj se,“ uklidnila ho. „Dokáže si hrát celé hodiny“ Vsunula prst mezi knoflíčky Grillovy košile. „Pojď se mnou do postele,“ řekla.
Vstala a vedla ho do své ložnice. V porovnání s ostatními místnostmi v domě byla její ložnice zařízená přímo spartánsky Přešla k oknu a napůl zatáhla žaluzie, což ponořilo celou místnost do nažloutlého pološera. Potom se posadila na postel a podívala se na něj. Grillo se k ní sklonil, políbil ji na tvář a přitom jí vklouzl rukou pod župan a jemně jí tiskl prsa. Přitiskla jeho ruku k sobě, jako by mu chtěla naznačit, že je to příliš něžné zacházení. Potom ho stáhla na sebe. Byla mnohem menší než on a prakticky se to projevilo tak, že jeho brada byla výš než její čelo, ale ona toho využila a proměnila to v erotickou výhodu tak, že mu prudce roztrhla košili a začala mu jazykem přejíždět po hrudníku. Její jazyk nechával vlhké stopy kolem obou jeho bradavek. Celou tu dobu nepřestala tisknut jeho ruku ani na okamžik. Nehty se mu bolestně zaryla do kůže. Snažil se ji přemoci, odtáhnout ruku, aby mohl rozvázat pásek jejího županu, ale její ruka byla rychlejší. Svalil se z ní a právě se chtěl posadit, aby se svlékl, ale ona ho chytila za košili stejně pevně jako předtím za ruku a držela ho ležícího po svém boku, zatímco si jednou rukou rozvázala uvolněný pásek županu a potom ho prudkým trhnutím rozevřela. Ukázalo se, že je pod županem úplně nahá. Vlastně ještě víc než nahá. Měla totiž dokonale vyholený klín.
Teď od něj odvrátila tvář a zavřela oči. Jednou rukou ho stále ještě držela za košili a druhou měla volně položenou vedle těla. Ležela, jako kdyby mu nabízela své tělo, jako talíř, ze kterého má jíst. Položil jí ruku na břicho, dlaň jí pevně přitiskl na kůži, která vypadala jako ožehlá ohněm, a sklouzl jí dlaní do klína.
Ani neotevřela oči a zašeptala:
„Dělej si, co chceš.“
Tahle nabídka ho na okamžik zmátla. Odjakživa byl zvyklý, že sex je záležitost dohody mezi dvěma partnery, ale tahle žena, která tu před ním ležela, prostě takovéhle ohledy odmítla a nabídla mu své tělo úplně k dispozici. Trochu ho to zmátlo. Kdyby byl puberťák, zdála by se mu její nehybnost dokonale a nesnesitelně erotizující. Teď jen šokovala jeho liberální názory. Řekl její jméno a doufal, že mu něco naznačí, ale ona si ho nevšímala. Až když se znovu posadil, aby si

svlékl košili, otevřela oči a řekla:

„Ne. Takhle, Grillo. Takhle."

Obojí, výraz její tváře i tón jejího hlasu, v sobě mělo podtext zuřivosti a to v něm uvolnilo jakousi touhu odpovědět jí podobně. Převalil se na ni, chytil její hlavu do obou rukou a zajel jí jazykem do úst. Její tělo se proti němu z matrace vzepjalo a třelo se o něj tak zuřivě, že si byl jistý, že jí to přináší přinejmenším stejně tolik bolesti jako rozkoše.

V místnosti, ze které před chvíli odešli, se prázdné šálky začaly chvět, jako kdyby se rozpoutalo slabé zemětřesení. Přes stolek se smýkl oblak prachu, rozvířený téměř nepostřehnutelným pohybem čehosi, co vyklouzlo z nejtmavšího kouta pokoje a vznášelo se, spíše než kráčelo, ke dveřím ložnice. To cosi, ačkoliv velmi nezřetelné, bylo přece jen dostatečně viditelné na to, aby se to dalo považovat za pouhý stín, a přesto ne dost na to, aby to někdo prohlásil za ducha. Ať to bylo nebo mělo být cokoliv, dokonce i teď to vědělo, co dělá. Přitahovala to ta žena, která to teď sněním vyvolávala ve skutečnost. Přiblížilo se to ke dveřím ložnice a tam – protože byly zavřené – se to skrčilo a očekávalo další rozkazy.

Philip se vynořil ze svého pokoje a vyšel do kuchyně najít něco k jídlu. Otevřel sklenici s cukrovím, hrábl rukou do sáčku s čokoládou a spěchal zpátky stejnou cestou, kterou přišel. V levé ruce držel kus cukroví pro sebe a tři další nesl v pravé ruce svému společníkovi, jehož první slova byla:

„Mám hlad."

Grillo zvedl hlav od Ellenina mokrého obličeje. Ellen otevřela oči.

„Co je?" zeptala se ho.

„Někdo je za dveřmi."

Zvedla hlavu z polštářů a kousla ho do tváře. Zabolelo to, až sebou trhl.

„Nedělej to," řekl.

Kousla ho ještě jednou, silněji.

„Ellen…"

„Tak mě kousni taky," řekla mu. Neměl ani čas zatvářit se zmateně. Vycítila jeho váhání a dodala: „Myslím to vážně, Grillo," a strčila mu prst do úst. Snažila se mu je rozevřít. „Otevři pusu," řekla mu. „Chci, aby mě to bolelo. Neboj se. Chci to. Nejsem ze skla. Nerozbiju se."

Setřásl její ruku.

„No tak," řekla. „Prosím tě, udělej to."

„Ty to chceš?"

„Kolikrát ti to mám opakovat, Grillo? Chci."

Rukou ho chytila zezadu za hlavu. Dovolil jí, aby jeho hlavu přitáhla dolů k sobě a začal jí jemně okusovat rty a krk, aby si vyzkoušel, jestli se nebude bouřit. Nebouřila se. Místo toho její sténání zesilovalo tím víc, čím víc ji kousal. Její odezva zaplašila všechny pochyby Kousal ji nejen do krku, ale i do prsou. Její sténání bylo stále hlasitější a mezi vzdechy vyrážela i jeho jméno, jako pobídku, aby pokračoval. Kůže jí začala červenat, nejen tam, kde kousal, ale i vzrušením. Náhle na ní vyrazil pot. Zasunul jí ruku mezi stehna, zatímco druhou rukou jí svíral obě zápěstí. Její kundička byla zvlhlá a přeochotně přijala jeho prsty. Úsilím udržet ji začal lapat po dechu a propocená košile se mu lepila na záda. I přes tu nepohodlnou polohu ho ta scéna vzrušovala: vzrušovalo ho její tělo, tak dokonale mu vydané napospas, i jeho penis stlačený zipem a knoflíky. Jeho vzrušený penis, ztopořený ve špatném úhlu, ho bolel, ale ta bolest ho vzrušovala tím více. Vzrušení a bolest se v dokonalé symbióze vzájemně podporovaly stejně jako oni dva, a jeho navíc vzrušovalo i její naléhání, aby kousal silněji a pronikal hlouběji. Její klín se horce svíral kolem jeho vzpřímených prstů a prsa měla pokrytá dvojitými srpky, stopami po jeho zubech. Bradavky měla vztyčené jako dva šípy. On je sál a kousal do nich. Její sténání přešlo ve vzlykavé výkřiky a svým vzpínáním je oba málem shodila z postele. Když na okamžik uvolnil sevření, popadla mu ruku a vrazila jeho prsty ještě hlouběji.

„Nepřestávej," řekla.

Přizpůsobil se jejímu rytmu a ještě ho zrychlil, přičemž ona proti němu začala vyrážet boky což do ní jeho prsty zarazilo úplně. Pot mu kapal z tváře na její obličej. Stále se zavřenýma očima zvedla hlavu a jazykem mu přejela přes čelo a kolem úst. Nepolíbila ho sice, ale teď měl tvář vlhkou jejími slinami.

Konečně cítil, jak celé její tělo ztuhlo a vzápětí se přestala pohybovat. Její dech vyrážel krátce a mělce. Potom uvolnila i své do krve zaryté nehty. Hlava se jí zvrátila dozadu. Náhle byla stejně bezvládná, jako když si poprvé lehla a obnažila se před ním. Skulil se z ní dolů. Srdce mu divoce tlouklo do hrudníku a lebky.

Leželi tak chvíli bez ponětí o čase. Nemohl by říci, jestli to trvalo vteřiny či minuty. První se pohnula ona, posadila se a přitáhla k sobě těsně okraje županu. Při tom pohybu otevřel oči.

Zavazovala si pásek a utahovala kolem sebe župan téměř cudnými pohyby Díval se, když se postavila a šla ke dveřím.

„Počkej," řekl. Tohle ještě nemohlo skončit.

„Příště," odpověděla mu.

„Cože?"

„Slyšel jsi," řekla znovu. Znělo to jako rozkaz. „Příště."

Vstal z postele. Uvědomoval si, že jeho erekce se jí teď musí zdát směšná, ale jeho rozhořčovala její netečnost. Dívala se na něj a napůl se usmívala.

„To je jenom začátek," řekla mu. Promnula si místa na krku, kde ji Grillo pokousal.

„A co mám dělat já?" zeptal se Grillo.

Otevřela dveře. Chladnější vzduch mu pohladil tvář.

„Olízej si prsty," řekla.

Teprve teď si vzpomněl na zvuky které předtím slyšel, a tak napůl očekával, že uvidí Philipa, jak se vytrácí do svého pokoje. Ale byl tu jen vzduch, ve kterém vlhkost na jeho obličeji tuhla v tenoučkou masku.

„Chceš kávu?" zeptala se ho. Nečekala na odpověď a namířila si to do kuchyně. Grillo stál a díval se za ní. Jeho tělo, oslabené nemocí, začínalo odpovídat na nevybouřené množství adrenalinu. Nohy se mu třásly. Poslouchal zvuky, které nasvědčovaly tomu, že Ellen vaří kávu: tekoucí voda, cinkání umývaných šálků. Bezmyšlenkovitě přiložil své jejím vzrušením vonící prsty ke svému nosu a rtům.

Kapitola třicátá třetí – Fantazírující duše

Král vtipů Lamar vystoupil z limuzíny před domem Buddyho Vance a pokusil se ze své tváře vypudit úsměv Bylo to pro něj vždycky těžké, ale teď – když byl jeho starý partner po smrti a mezi nimi stálo tolik nepřátelských slov – to bylo téměř nemožné. Na každou akci se najde reakce a Lamar měl ve zvyku reagovat na smrt šklebem.

Kdysi něco četl o původu úsměvu. Nějaký antropolog vyvinul teorii, podle které to prý původně byl výraz členů některého pravěkého opičího kmene, když některého svého příslušníka nesnášeli. Většinou nesnášeli buďto slabé, nebo nepřátelské příslušníky. V podstatě tím výrazem chtěli říci: Ty jsi pro nás hrozba. Zmiz odsud. A z toho jednoduchého šklebu se postupně vyvinul smích, což vlastně není nic jiného než cenění zubů na profesionálního idiota. Ten původně také značil pohrdání. Také to mělo udržet na uzdě nežádoucí individua.

Lamar nevěděl, jestli se tahle teorie nakonec potvrdila, ale pracoval jako komediant dost dlouho na to, aby tomu věřil. Stejně jako Buddy si vydělal značné jmění tím, že se choval jako blbec. Ale podle jeho názoru (a podle názoru mnoha jejich společných přátel) rozdíl mezi jimi dvěma byl ten, že Buddy byl blázen. Ne, že by mu ho teď nebylo líto. Bylo mu líto jeho smrti. Čtrnáct let spolu vládli publiku a sdíleli spolu úspěch a Lamara teď rmoutila smrt jeho bývalého partnera i přesto, že se z nich v posledních letech stali téměř nepřátelé.

To bylo tehdy kdy se Lamar setkal s půvabnou Rochelle, což byla vlastně pouhá náhoda. Stalo se to na charitativním večírku, na kterém on a jeho žena Tammy seděli vedle stolu, kde seděl Buddy a jeho dočasná žena.

Tenhle výraz vynalezl on sám a užíval ho – k pobavení publika – v několika svých zábavních pořadech. Na té večeři využil příležitosti a seznámil se s Rochelle, zatímco její mužíček si odběhl vyprázdnit vnitřnosti plné šampaňského. Jejich setkání netrvalo dlouho – Lamar se vrátil ke svému stolu, jakmile zahlédl, že ho Buddy pozoruje – ale zdálo se, že udělal žádaný dojem, protože mu Rochelle zavolala osobně, aby ho pozvala na tenhle večírek do Coney Eye. Přesvědčil Tammy, že by ji přípravy na večírek zbytečně obtěžovaly a sám přijel o den dřív, aby se stihl věnovat mladé vdově.

„Vypadáš báječně," řekl jí, už když překročil práh Buddyho domu.

„No, mohlo by to být i horší," odpověděla mu. Nebral její odpověď vážně, pochopil ji až za hodinu, kdy mu sdělila, že večírek na památku Buddyho Vance navrhl zemřelý osobně.

„Ty si myslíš, že věděl, že umře?" zeptal se Lamar.

„Ne. Chci tím naznačit, že se ke mně vrátil."

Kdyby v tu chvíli něco pil, mohl by předvést svou oblíbenou scénku dušení se a prskání tekutiny všude kolem, ale nakonec byl rád, že to neudělal. Vycítil totiž, že to Rochelle myslí smrtelně vážně.

„Chceš říct… jako duch?" zeptal se.

„Myslím, že ano. Vlastně nevím. Nepatřím k žádnému náboženství, takže si to vlastně neumím vysvětlit.

„Na krku máš křížek," všiml si Lamar.

„Patříval matce. Nikdy předtím jsem ho nenosila."

„A proč až teď? Bojíš se něčeho?"

Usrkávala ze sklenice vodky kterou jí nalil. Bylo sice dost brzy na alkohol, ale ona se potřebovala uklidnit.

„Možná, trochu," řekla nakonec.

„Kde je Buddy teď?" zeptal se Lamar a samotného ho překvapil fakt, že je schopen takovou otázku vyslovit s vážnou tváří. „Chci říct… je tady v domě?"

„Nevím. Přišel ke mně o půlnoci a řekl, že chce uspořádat tenhle večírek. Pak odešel."

„Odešel hned jak dostal účet, že?"

„Tohle není vtip."

„Promiň. Samozřejmě máš pravdu."

„Řekl, že chce, aby sem přišli všichni a oslavili to."

„Na to se napijeme," řekl Lamar a pozvedl sklenici. „Ať jsi kdekoliv, Buddy."

Po přípitku se omluvil a odešel do koupelny Zajímavá ženská, přemýšlel cestou. Samozřejmě je blázen a navíc – alespoň podle pomluv – závislá snad na všech drogách, které vůbec existují. Ale on sám taky není svatý. Zavřel se v koupelně vykládané černým mramorem, podíval se na pár plakátů, potom rozbalil trochu kokainu a šňupl si. Znovu začal myslet na tu krásku v patře pod ním. Bude ji mít, o tom nepochyboval. Nejlepší by to bylo v Buddyho posteli a potom by se mohl utřít do Buddyho ručníku.

Odešel z koupelny a když vystoupil zpátky do chodby, napadlo ho, kde je asi Buddyho ložnice. Napadlo ho podívat se, jestli jsou tam na stropě zrcadla, jako v tom bordelu v Tusconu, který občas spolu navštěvovali a ve kterém Buddy jednou řekl, když si zapínal poklopec: Jimmy jednou chci mít takovouhle ložnici.

Lamar zotvíral hezkých pár dveří a nakonec našel, co hledal. Jako všechny ostatní místnosti byla i Buddyho ložnice vyzdobená plakáty a poutači. Na stropě nebylo žádné zrcadlo. Zato postel byla obrovská. Byla dost velká, aby se tam pohodlně vyspali tři, což bylo ostatně vždycky Buddyho oblíbené číslo. Už se chtěl vrátit dolů, když tu zaslechl šumění tekoucí vody v přilehlé malé koupelně.

„Rochelle, jsi to ty?"

Uvnitř koupelny se ale nesvítilo. Někdo zřejmě nechal puštěný kohoutek. Lamar otevřel dveře.
Zevnitř se ozval Buddyho hlas:
„Nerozsvěcuj, prosím tě."
Kdyby si před chvílí nešňupl, Lamar by vypálil z domu ještě dřív, než ten duch promluvil podruhé, ale droga zpomalila jeho reakce, takže to neudělal. A za chvíli se sám přesvědčil, že se svého bývalého partnera nemusí bát.
„Říkala, že jsi tady" vydechl Lamar.
„Ty jsi jí nevěřil?"
„Ne."
„A kdo jsi?"
„Co tím myslíš: kdo jsem? Já jsem Jimmy, Jimmy Lamar."
„Jasně. Pojď dovnitř. Musíme si promluvit."
„Ne… zůstanu venku."
„Neslyším tě, když jsi venku."
„Tak zastav vodu."
„Musím se vychcat."
„Ty chodíš na záchod?"
„Jenom když piju."
„Ty Piješ?"
„A ty se divíš, když ona je tam dole a já se jí nemůžu ani dotknout?"
„Jo. To je zlý."
„Budeš to muset udělat za mě, Jimmy"`
„Co mám udělat?"
„Sáhnout si na ni. Přece nejsi teplej, ne?"
„To víš sám nejlíp."
„Jasně."
„Spoustu ženskejch jsme měli spolu."
„Byli jsme kámoši."
„Nejlepší kámoši. A musím ti říct, že je to od tebe moc hezký, že mi necháváš Rochelle."
„Je tvoje. A na oplátku…"
„Co?"
„Buď zase můj kámoš."
„Buddy Chyběls mi."
„A ty jsi chyběl mně, Jimmy."
„Měla jsi pravdu," řekl jí, když sešel po schodech dolů. „Buddy je tady."
„Ty jsi ho viděl?"
„Ne, ale mluvil se mnou. Chtěl, abychom byli přátelé. Já a on. A ty a já. Blízcí přátelé."
„Tak budeme."
„Kvůli Buddymu."
„Kvůli Buddymu."

Nahoře v koupelně Jaff přemýšlel a rozvažoval všechna pro i proti tohoto neočekávaného setkání a soudil, že je dobré. Zamýšlel se vydávat za Buddyho – byl to až příliš snadný úkol, když uvážíme, že z toho muže vysál všechny myšlenky. Ale chtěl se ukázat pouze Rochelle. Proto ji navštívil přede dvěma dny v noci a našel ji ležet opilou v posteli. Bylo snadné ubezpečit ji, že je duch jejího manžela. Jediné, co pro něj nebylo lehké, bylo vyhnout se manželským povinnostem. Teď, když má další oběť, má v domě i druhého pomocníka, který se mu bude hodit, jakmile dorazí hosté.
Po událostech předchozí noci si v duchu blahopřál k tomu, že ho napadlo zorganizovat tenhle večírek. Fletcherovy machinace ho zcela zaskočily. Ve svém sebezničení se jeho nepříteli podařilo zasít do stovky možná dvou stovek lidských duší třísečku své fantazírující duše. A v téhle chvíli už ti lidé tvoří své vlastní sny a vyvolávají je do skutečnosti. Určitě se sice nevyrovnají jeho armádě terat a protože jejich stvořitel už nežije, ani oni nezůstanou ve viditelném světě dlouho. Ale stále mu ještě mohli uškodit a zhatit jeho pečlivě promyšlené plány. Bude potřebovat všechna terata, která vyvolá ze srdcí Hollywoodu, aby zabránil škodě, kterou mu může způsobit Fletcherův poslední odkaz.
Brzy skončí cesta, kterou nastoupil tehdy, když poprvé zaslechl slovo Umění. To se stalo tak dávno, že si to už ani nepamatoval a dokonce ani nevěděl, od koho ho zaslechl. A už brzy vstoupí do moře Podstaty. Po tolika letech příprav to pro něj bude jako návrat domů. Stane se z něj zloděj v Nebesích a proto bude Králem Nebes, protože bude jediný, koho napadne ukrást pro sebe trůn. Všechny sny světa mu budou patřit. Bude králem všech lidí, králem, kterého se nikdo neodváží soudit. Takže mu zbývají už jen dva dny. V prvních čtyřiadvaceti hodinách si promyslí svá přání. Druhého dne, dne Umění, se dostane na místo, kde úsvit a soumrak, poledne a půlnoc nastupují v jediném věčném okamžiku.
A potom nastane věčnost.

Kapitola třicátá čtvrtá – Misión de Santa Catrina

Okamžik, kdy opustila Palomo Grove, byl pro Teslu jakýmsi probuzením ze spánku, ve kterém jí nějaký vzdálený učitel prozradil, že celý život spala. Od téhle chvíle nebude možné rozeznat realitu a nesmysl. Nemůže už usuzovat, že tohle je skutečné a tohle ne. Možná, že žila ve filmu, napadlo ji, což vlastně nebyla tak špatná myšlenka. Byl by to

hezký scénář: příběh ženy která objevila, že celá lidská historie je jen jednou z rodinných ság, kterou píší geny a náhoda, a kterou pozorují andělé, mimozemšťané a obyvatelé Pittsburghu, kteří se do těch událostí zamíchali náhodou a už se z nich nedostali. Možná, že ten příběh jednou sepíše, až skončí tohle dobrodružství.

Jenže to nikdy neskončí. Alespoň ne teď. To byl jeden z následků tohoto pohledu na svět. Celý zbytek života už stráví v očekávání příštího zázraku a během toho čekání si ho může ve svých scénářích vymýšlet, aby udržela v očekávání i své obecenstvo.

Až do Tijuany se jí jelo dobře a proto mohla o takových věcech přemýšlet. Ale když přejela přes hranici, musela se často dívat do koupené mapy a proto musela odložit všechny další předpovědi a proroctví. Fletcher jí řekl, kudy má jet, a jeho instrukce se společně s mapou osvědčily Na tomhle poloostrově ještě nikdy nebyla a tak ji překvapilo, že tu skoro nikdo nežije. Tohle místo nevypadalo jako prostředí, ve kterém člověk mohl doufat, že se jeho práce uchová dlouho nepoškozená. Načež ji napadlo, že až se dostane k misii, najde v lepším případě jen ruiny, které budou v horším případě sotva znatelné nebo zničené mořem, jehož hukot rostl s každým metrem, o který se blížila k pobřeží.

Nikdy by se nemohla mýlit víc než teď. Když objela kopec, jak jí řekl Fletcher, okamžitě viděla, že budova Misión de Santa Catrina je prakticky nepoškozená. Při tom pohledu ji začalo svědit v žaludku. Ještě pár minut jízdy a pak bude stát před budovou, ve které celý příběh, ze kterého znala jen velmi málo, začal. Možná, že pro křesťana by vidět Betlém či Golgotu znamenalo totéž.

Tady nicméně nebylo místo lebek. Spíše naopak. Ačkoliv budovy misie nebyly opravené a jejich zřícené zbytky stále ještě pokrývaly velkou plochu kolem, někdo je zřejmě udržoval. Důvod toho udržování pochopila, až když zaparkovala auto trochu dál od budovy a vydala se k ní přes prachem pokrytou zemi pěšky. Misie byla postavená ke svatému účelu, potom byla dlouho opuštěná a potom sloužila za úkryt podniku, který by její stavitelé jistojistě museli zavrhnout jako kacířský. A dnes vypadala, jako kdyby se znovu stala svatým a uctívaným místem.

Čím víc se přibližovala k popraskaným zdem, tím více důkazů této domněnky nacházela. Nejdříve našla květiny svázané do tlustých kytic, a věnce, položené mezi rozmetanými kameny. Jejich barvy jasně zářily v průzračném přímořském vzduchu.

Potom začala nacházet drobné domácí potřeby tu bochník, tu džbán či kliku ode dveří, z nichž některé byly zabalené do papíru a kterých tu leželo takové množství, že musela dávat pozor, aby na něco nešlápla. Slunce teď už zapadalo, ale jeho tmavnoucí zlatá zář jen podporovala její domněnku, že tohle je uctívané místo. Vyhýbala se kamení a ostatní věci co nejtišeji překračovala, protože se bála, že hlukem vyruší toho, kdo tu žije, ať už je to člověk nebo někdo jiný. Když se takové zázračné bytosti mohly objevit v ulicích města ve Ventura County, proč by nemohly být i tady v takové pustině?

Kdo by to měl být a jak by měl vypadat, to se ani neodvažovala hádat. Ale počet darů a obětí, které každou vteřinou překračovala, svědčil o tom, že se tu lidem plní prosby.

Všechny oběti a prosby na papírcích, které ležely před misií, byly sice dost ohromující, ale ty které nalezla uvnitř, byly ještě dojemnější. Vkročila dírou v jedné ze zdí do místnosti, která byla přímo zavalená mlčícím davem portrétů: byly tu desítky fotografií a kreseb mužů, žen i dětí a u každého z nich ležel útržek látky, bota a někde dokonce i brýle. To, co viděla venku, byly dary. A uhodla, že tohle jsou prosby, které měl vyplnit jakýsi bůh. Přinesli je sem lidé, kteří doufali, že jim neznámé síly přivedou domů ztracené děti, příbuzné či přátele.

Stála v záři zapadajícího slunce, prohlížela si tu podivnou sbírku a zároveň se cítila jako vetřelec. Náboženské obřady jí nic neříkaly A tyhle prosby se jí zdály trochu ubohé. Ale přesto ji tento projev prosté víry dojal, čemuž by jindy nevěřila. Vzpomněla si na to, jak se cítila při svém návratu domů. Bylo to o vánocích a tenkrát se k rodině vrátila po pěti letech života v osamění. Bylo to přesně tak hrozné, jak předpokládala, ale o půlnoci Štědrého dne, kdy se procházela s rodinou po Páté Avenue, ji ovládl dávno zapomenutý pocit, při kterém se jí do očí vhrnuly slzy: pocit, že kdysi věřila. Ta víra kdysi vycházela přímo z ní. Nikdo ji věřit neučil, víra prostě byla v ní. Ty první slzy byly slzy vděčnosti za znovu poznání víry a ty pozdější slzy smutku, protože ten pocit se ztratil stejně rychle, jako se objevil. Jako kdyby do ní vstoupil nějaký duch a zase ji opustil.

Tentokrát ji ale neopustil. Tentokrát se do ní ponořil, jako se tmavnoucí slunce venku nořilo do moře. Její přemítání přerušil zvuk, jako kdyby se někde v ruinách někdo pohyboval. Chvilku vylekaně stála a potom se zeptala:

„Kdo je tam?“

Nikdo jí neodpověděl. Opatrně se propletla závalem ztracených tváří a polozbořenými dveřmi do druhé místnosti. Tady byla dvě okna, která vypadala v cihlové zdi jako oči. Jimi bylo vidět rudou záři zapadajícího slunce. Nic nepotvrzovalo její pocit, že toto je to nejposvátnější místo v celé budově. Říkal jí to jen její instinkt, ale ona o tom neměla důvod pochybovat. Ačkoliv ta místnost neměla střechu a její východní zeď byla zle poničená, cítila, že tu několik let musela přebývat ohromná moc. Zdálo se, že tato místnost sloužila kdysi Fletcherovi za laboratoř. Byly tu všude převrácené stoly a všechno, co z nich spadlo, někdo nechal na zemi. Neviděla tu žádné oběti ani portréty, které by kazily tohle zachované místo. Ačkoliv se kolem převrženého nábytku už usadil nános písku a tu a tam zvedala zelené lístky rostlinka, tahle místnost byla ve svém původním stavu: byl to svědek zázraku.

Ochránce téhle svatyňky stál v rohu nejvzdálenějším od dveří, kterými sem vešla Tesla, skrytá ve stínech u okna. Neviděla ho příliš zřetelně. Buďto měl na tváři nějakou masku, nebo byly jeho rysy stejně podivné jako maska. Zatím necítila, že by se měla něčeho bát. Byla tu sice sama, ale necítila strach. Tohle byla svatyně a ne místo násilí. A kromě toho ji sem poslalo božstvo, které tu kdysi samo pracovalo. Musí promluvit jeho jménem.

„Jmenuji se Tesla,“ řekla. „Poslal mě sem doktor Richard Fletcher.“

Viděla, že muž v rohu zareagoval na to jméno pomalým pohybem hlavy. Zaslechla jeho vzdech.

„Fletcher?“ zeptal se.

„Ano," odpověděla mu Tesla. „Znáš ho?"

Odpovědí jí byla jen další otázka, vyslovená s tvrdým hispánským přízvukem: „A znám tebe?"

„Už jsem ti řekla, kdo jsem," řekla Tesla. „On mě sem poslal. Přišla jsem udělat to, co mi on sám nařídil."

Ten muž odstoupil od zdi a sluneční paprsky mu osvětlily tvář.

„Proč nemohl přijít sám?" zeptal se.

Tesle chvíli trvalo, než mu odpověděla. Pohled na jeho husté obočí a široký nos jí zarazil a zmátl. Prostě řečeno, ještě nikdy neviděla takhle ošklivou tvář.

„Fletcher už nežije," odpověděla po chvíli. Hlavu měla napůl plnou odporu k tomu muži a k tomu, jak se instinktivně vyhnula slovu mrtvý.

Odpudivé rysy se stáhly a objevil se v nich výraz zármutku, který ale vypadal spíše jako karikatura smutku.

„Byl jsem tady, když odešel," řekl potom ten muž. „Čekal jsem tu na něj až se… vrátí."

Při těch slovech jí okamžitě došlo, kdo to je. Sám Fletcher jí přece naznačil, že tu může najít živoucí výsledek Velkého Díla.

„Raule?" zeptala se.

Hluboko zapadlé oči se mu rozšířily Nebylo v nich vidět žádné bělmo., Vy ho opravdu znáte," řekl a pokročil ještě více do světla, které zdůrazňovalo jeho rysy tak jasně, že se na něj sotva mohla dívat. Mnohokrát viděla na obrazovce ještě odpornější a horší tváře a ještě minulou noc jich viděla spoustu, ale při pohledu na tvář tohoto muže upadala do zmatku. Jeho tvář byla tak blízká lidské, ale její instinkt se nedal podvést. Něco jí povídal, i když si nebyla jistá, co jí říká. Prozatím na to nechtěla myslet a začala mluvit přímo k věci.

„Přišla jsem zničit všechno, co zbylo z Nuncia," řekla.

„Proč?"

„Protože to tak Fletcher chce. Jeho nepřátelé jsou stále ještě v našem světě, i když on sám už tu není. Bojí se, co by se mohlo stát, kdyby se sem dostali a našli něco z jeho práce."

„Ale já jsem čekal…" řekl Raul.

„A to je taky dobře. Je dobře, že jsi to tu hlídal."

„Ani jsem se odsud nepohnul. Všechny ty roky jsem zůstal tady, kde mě můj otec stvořil."

„Jak jsi tu mohl přežít?"

Raul odvrátil pohled od Tesly Zadíval se do slunce, které už skoro zmizelo v oceánu.

„Pomáhají mi lidi," řekl. „Nerozumějí tomu, co se tady stalo, ale vědí, že jsem k tomu patřil. Sami věří tomu, že tady na kopci kdysi bydleli Bohové. Pojď, ukážu ti to."

Otočil se a vedl Teslu ven z laboratoře. Dveřmi vyšli do další, ještě zdevastovanější místnosti. Tady bylo jen jedno okno. Viděla, že okolní zdi někdo pomaloval. Byly to naivní obrazy, které nicméně promlouvaly o hlubokých citech svého tvůrce.

„Tohle se tenkrát v noci stalo," vysvětlil jí Raul. „Alespoň oni si to myslí."

Tahle místnost byla stejně tmavá jako laboratoř, ze které sem přišli, ale soumrak obrazům propůjčoval jakýsi nádech záhadnosti.

„Takhle vypadala misie předtím," řekl Raul a ukázal na téměř heraldický obrázek útesu, na kterém se teď nacházeli. „A tady je můj otec."

Pod kopcem stál Fletcher. Jeho bledá a rozrušená tvář se bíle rýsovala ve tmě a v ní žhnula dvojice očí. Z jeho uší a úst vycházely nějaké podivné tvary a vznášely se kolem jeho hlavy jako obláčky.

„Co je tohle?" zajímala se Tesla.

„Jeho myšlenky" odpověděl jí Raul. „To jsem maloval já."

„Co to je za myšlenky?"

„Věci z moře," slyšela Raulův hlas. „Všechno pochází z moře. To mi řekl Fletcher. Na začátku bylo moře. A na konci bude moře. A mezi tím…"

„Moře Podstaty," řekla Tesla.

„Cože?"

„Neříkal ti o moři Podstaty?"

„Ne."

„O tom, kam lidé chodí snít?"

„Já nejsem člověk," připomněl jí jemně Raul. „Já jsem jeho experiment."

„Ale to tě určitě udělalo člověkem," řekla Tesla. „Copak právě to není účinek Nuncia?"

„Já nevím," řekl prostě Raul. „Ať to se mnou udělalo cokoliv nejsem za to vděčný. Byl jsem šťastnější… jako opice. Kdybych zůstal opicí, už bych byl po smrti."

„Takhle nemluv" napomenula ho Tesla. „Fletcher by nerad slyšel takovouhle sebelítost."

„Fletcher mě opustil," připomněl jí Raul. „Naučil mě dost, abych poznal, čím se nikdy nemůžu stát, a pak mě opustil."

„Měl pro to vážný důvod. Já jsem viděla jeho nepřítele, Jaffa. Někdo ho musí zastavit."

„Tam…" řekl Raul a ukázal na vzdálenější místo na zdi. „Tam je Jaff."

Portrét byl poměrně věrný. Tesla poznala ten chtivý pohled i naběhlou hlavu. Viděl někdy Raul Jaffa v jeho současném stavu, nebo ho tak vypodobnil čistě instinktivně? Nestačila se už zeptat. Raul ji postrkoval ven z místnosti.

„Mám žízeň," řekl. „Zbytek si můžeme prohlédnout později."

„Později už bude tma."

„Nebude. Až slunce zapadne, přijdou lidé a zapálí svíčky. Pojď si se mnou povídat. Řekni mi, jak můj otec zemřel."

Kapitola třicátá pátá – Zombie sexu

Tommymu-Rayovi trvalo dostat se do Misión de Santa Catrina o něco déle než té ženské, kterou se snažil předjet, to kvůli tomu incidentu. Nebylo to sice nic vážného, ale díky němu se dostal na místo, které měl později velmi důvěrně poznat. Bylo to v malém městečku na jih od Ensenady. Byl už večer, když tam zastavil, aby něčím svlažil své vysušené hrdlo, a našel bar, který za pouhých deset dolarů umožňoval účast na zábavě, o které by se mu v Palomo Grove ani nesnilo. To byla příliš dobrá nabídka, než aby se dala odmítnout. Zaplatil, koupil si pivo a pak vešel do zakouřeného prostoru, který byl snad jen dvakrát větší než jeho ložnice. Na vrzajících židlích už tu sedělo asi deset mužů a dívali se na nějakou ženu, která souložila s velkým černým psem. Tommy-Ray na tom nicméně nenacházel nic vzrušujícího. Alespoň ne co se sexu týče. Ostatní se nakláněli blíž a pozorovali představení se vzrušením, které nechápal, dokud v jeho unaveném těle nezačal kolovat dostatek piva. Obličej té ženy ho přímo hypnotizoval. Kdysi možná byla hezká, ale teď byla její tvář stejně sešlá jako její tělo. Důvod zahlédl na jejích pažích – byly tam zřetelně vidět vpichy po jehlách, které ji dostaly na tohle místo. Dráždila toho psa se zkušeností někoho, kdo už tohle dělal nesčetněkrát, a pak se před ním postavila na všechny čtyři. Pes ji očichal a pak se líně jal provádět požadovaný úkon. A teprve když ji sevřel předními tlapami, si Tommy-Ray uvědomil, co ho na její tváři i na tvářích těch ostatních mužů narušuje. Vypadala jako někdo, kdo už je mrtvý. Ta myšlenka jakoby mu v hlavě otevřela dveře do nějakého smrdutého žlutého místa. Jakoby se válel v kališti. Tenhle výraz už předtím viděl mnohokrát nejen na tvářích dívek, ale i na tvářích slavných hvězd nečekaně zachycených kamerami. Všechno to byly mrtvoly zombie sexu a slávy, mrtvoly které všichni považují za živé. A když se znovu duchem vrátil do místnosti, ve které seděl, zjistil, že pes už se rytmicky pohybuje a se psím chtíčem v očích tu ženu svírá předními tlapami. Z tlamy mu odkapávala na její záda v hustých chumáčích pěna. A tentokrát, když si tu ženu představil jako mrtvou, mu to skutečně připadalo sexy. Čím bylo to zvíře vzrušenější, tím vzrušenější byl i on a tím víc ho vzrušovala ta žena, která v sobě cítila psí penis a na sobě jeho pohled, až se ta scéna před ním stala jakýmsi závodem mezi ním a tím psem, závodem, ve kterém on hodlal doběhnout první.

Vyhrál ten pes. Zachvěl se v náhlé křeči a pak se už nepohnul. Jeden z mužů, kteří dosud seděli na židlích, vstal a oddělil ten podivný pár. Zvíře už o ženu neprojevovalo žádný zájem. Jejího partnera odvedli a ona sbírala své svršky, které pravděpodobně na začátku rozházela po malém pódiu. Potom vyšla ven stejnými postranními dveřmi, kudy už odešel pes se svým pasákem. Ve tváři měla stále stejný výraz. Vypadalo to, že ještě není konec, protože se nikdo z mužů nezvedal a neodcházel. Ale Tommy-Ray už viděl všechno, co potřeboval vidět. Otočil se ke dveřím, protlačil se kolem několika nově příchozích a vešel do baru.

Teprve mnohem později, když už byl blízko misie, si uvědomil, že má prázdné kapsy Někdo ho tam okradl. Neměl ale čas vracet se, to věděl. A vlastně se mu do toho ani nechtělo. Zlodějem mohl být kterýkoliv z lidí, kolem kterých se musel při odchodu protáhnout. A kromě toho mu to za ty peníze stalo. Našel novou definici smrti. A dokonce ani nebyla nová. Byla prostě první, kterou našel, a proto jediná.

Slunce už dávno zapadlo, když konečně jel nahoru do kopce, na kterém stála misie, ale v tu chvíli se ho zmocnil vzdálený pocit, že tohle místo už jednou viděl. Vidí snad to místo Jaffovýma očima? Nevěděl to, ale ten pocit mu pomohl. Věděl, že Fletcherova pomocnice musela přijet dávno před ním, a tak se rozhodl zaparkovat auto trochu dál od budov a dojít k nim pěšky, aby tu ženskou na sebe zbytečně neupozornil. I když už se setmělo, šel najisto. Jeho nohy znaly cestu, i když on sám tu ještě nikdy nebyl.

Byl připravený použít násilí, pokud to bude nutné. Jaff mu poskytl pistoli – dostal ji darem od jedné z mnoha obětí, kterým ulevil od jejich terat – a pomyšlení na to, že ji bude muset použít, ho příjemně rozčilovalo. Po namáhavém výstupu, při kterém ho začalo nedostatkem kyslíku píchat v prsou, se posadil na dohled od misie. Za ním už pomalu vyšel měsíc barvy žraločího břicha. Jeho sinaná záře osvětlovala polozbořené zdi a kůži na jeho rukou a pažích a on najednou litoval, že nemá zrcadlo, aby teď mohl prostudovat svoji tvář. Docela určitě by rozeznal kosti své lebky která by se leskla stejně jako jeho zuby A vůbec, copak právě tohle není význam úsměvu? Ahoj světe, říká člověk úsměvem, tak takhle vypadám, když všechno maso shnije.

S hlavou plnou takových myšlenek se rychle vydal polem vadnoucích květů k misii.

* * *

Raulův příbytek stál asi padesát metrů za hlavní budovou. Byla to primitivní stavbička, ve které by mohla žít právě tak jedna osoba. Vysvětlil už Tesle, že úplně závisí na štědrosti místních obyvatel, kteří mu nosí jídlo a ošacení jako odměnu za to, že udržuje a hlídá misii. Přes své nuzné poměry si dal záležet na to, aby si to uvnitř hezky zařídil. Na všem byla vidět snaha o pořádek. Hrubé svíčky na stole stály v kruhu kamenů, speciálně vybraných pro svůj hladký a zaoblený povrch, a závěs ve dveřích zdobila pera mořských ptáků.

„Mám jenom jeden zlozvyk," řekl Raul Tesle poté, co ji usadil na svoji jedinou židli. „Zdědil jsem ho po svém otci."

„A jaký?"

„Kouřím cigarety. Jednu denně. Rozdělím se s tebou."

„Kdysi jsem kouřila," řekla mu Tesla. „Ale nechala jsem toho."

„Dneska musíš," řekl Raul hlasem, který nepřipouštěl odpor. „Budeme kouřit na počest mého otce."

Vytáhl z malé plechovky ručně ubalenou cigaretu a sirky Tesla pozorovala jeho tvář, když si soustředěně zapaloval. Všechno to, co ji na něm znepokojovalo, když ho zahlédla poprvé, ji zneklidňovalo dál. Rysy jeho tváře nebyly ani zvířecí, ani lidské. Byla to ta nejnešťastnější kombinace obou. A přesto všechno ostatní, jeho řeč, jeho chování a způsob, jakým držel cigaretu mezi dlouhými tmavými prsty se zdálo tak civilizované. Byl to přesně takový muž, jakého by matky považovaly za ideálního zetě, nebýt toho, že tenhle byl vlastně opicí.

„Fletcher vlastně neumřel, víš," řekl a podal jí cigaretu. Váhavě ji přijala. Nechtělo se jí přiložit ke rtům něco, co měl

mezi rty on. Ale on ji pozoroval a světlo svíčky mu blikalo v očích. Nespustil z ní oči, dokud nevdechla kouř, a pak se usmál radostí, že se s ním podělila. „Určitě se změnil v něco jiného," pokračoval pak. „Něco jiného."

„Na to si dám ještě jednou," a znovu vdechla dým. Teprve teď ji napadlo, že tenhle tabáček je trochu silnější než ten, který kouřívala doma v Los Angeles.

„Co je to?" zeptala se ho.

„Kvalita," odpověděl. „Chutná ti?"

„Copak ti lidé ti nosí i drogy?"

„Sami si to pěstují," konstatoval Raul.

„Šikulové," řekla Tesla a potáhla z cigarety potřetí a pak ji podala Raulovi zpátky. Opravdu to bylo silné. Z úst jí vylétl začátek věty, o kterém její mozek vůbec nevěděl a nevěděl ani, jak ten začátek zakončit.

„… tak o téhle noci budu jednou vyprávět svým dětem… jenže já děti mít nebudu… tak teda vnukům… potom jim budu vyprávět, že jsem tu seděla s chlapem, kterej byl původně opice… nevadí ti, že to říkám nahlas? Víš, tohle je poprvé… a jak jsme seděli a povídali si o jeho příteli… a mém příteli… kterej kdysi byl člověkem…"

„A co jim řekneš o sobě?" zeptal se Raul.

„O sobě?"

„Co jsi ty? A čím se staneš?"

Zamyslela se. „A musím se něčím stát?" zeptala se ho nakonec.

Raul jí podal zbytek cigarety. „Všechno se musí něčím stát. Už když tady sedíme, se něčím stáváme."

„A čím?"

„Staršími. Bližšími smrti."

„A sakra. Já nechci být blíž smrti."

„To si člověk nevybírá," řekl prostě Raul. Tesla zavrtěla hlavou. Ještě chvíli potom, co už jí nehýbala, se všechno kolem ní motalo.

„Já to chci pochopit," řekla potom.

„A co konkrétně?"

Zase se zamyslela, v duchu probírala všechny možné varianty a nakonec jednu vyslovila.

„ Všechno," řekla.

Raul se zasmál. Jeho smích jí připomněl zvuk zvonečků. To je dobrej trik, chtěla mu právě říct, ale tu si uvědomila, že Raul už stojí u dveří.

„Někdo je v misii," slyšela jeho hlas.

„… asi přišli rozsvítit ty svíčky," navrhla mu Tesla a zdálo se jí, že při chůzi ke dveřím jí hlava předbíhá tělo.

„Ne," řekl a vykročil do tmy. „Oni nechodí tam, kde jsou zvonky…"

Jednu chvíli přemítala o Raulových otázkách a zírala přitom do plamínku svíčky a vzápětí už zakopávala tmou a snažila se ho neztratit z očí. Následovala ho tak slepě, že by málem spadla z útesu dolů, kdyby ji nezadržel. Když se přiblížili k budově misie, řekl jí, aby na něj počkala, ale ona ho neposlechla a šla za ním. Lidé skutečně přišli zapálit svíčky. Jejich záře osvětlovala místnost s portréty Ačkoliv Raulova cigareta jí zmátla myšlení, stále ještě měla dost rozumu na to, aby se začala bát, že se příliš zdržela a teď nestačí provést svůj úkol. Proč prostě nenašla to Nuncio hned a nehodila to do oceánu, jak jí nařídil Fletcher! Vztek na sebe samotnou jí dodal odvahu. Ve tmě se jí podařilo předběhnout Raula a tak vkročila do laboratoře jako první.

Světlo, které tu svítilo, nepocházelo od svíček a ani ten, kdo tu stál, nebyl žádný prosebník.

Uprostřed místnosti hořel malý, čmoudivý ohníček a nějaký muž, který k ní byl teď otočený zády horlivě holýma rukama prohledával okolní nepořádek. Nečekala, že ho pozná, když se k ní otočil, což byla vlastně bláhová myšlenka. V posledních pár dnech už se seznámila s většinou herců v tomhle příběhu i s jejich úlohami, alespoň od vidění. Tohohle znala dobře, byl to Tommy-Ray McGuire. Otočil se k ní. V jeho dokonale symetrické tváři se skrýval nepatrný náznak šílenství. To zdědil po svém otci.

„Ahoj!" pozdravil ji vesele a zdvořile. „Divil jsem se, kde jsi. Jaff říkal, že tady budeš."

„Nedotýkej se Nuncia," řekla mu. „Je to nebezpečné."

„To doufám," řekl a zašklebil se.

Viděla, že cosi drží v ruce. Zahlédl její pohled a ukázal jí to. „Jo, mám ji," řekl. Lahvička vypadala přesně tak, jak ji Fletcher popsal.

„Zahoď to," zkoušela mu poradit.

„To jsi chtěla udělat?" zeptal se.

„Ano. Přísahám, že ano. Je to nebezpečné."

Zahlédla, že očima přeběhl z ní na Raula, jehož dech teď slyšela za sebou. Tommy-Ray vůbec nevypadal, že se bojí jejich přesily. Přemýšlela, jestli vůbec existuje nějaká hrozba, která by mu z tváře setřela ten spokojený škleb. Možná Nuncio? Pane Bože, jaké možnosti na něj čekají v tom barbarském srdci? Co se tam zmnohonásobí a zesílí?

Znovu mu řekla: „Znič to, Tommy-Ray dřív než to zničí tebe."

„Ani náhodou," odpověděl. „Jaff s tím má svoje plány."

„A co se stane s tebou, až mu dobře posloužíš? Jemu na tobě nezáleží."

„Je to můj otec a má mě rád," odpověděl Tommy-Ray s jistotou, která by u příčetného člověka zněla dojemně.

Přešla k němu blíž a při chůzi mluvila dál.

„Poslouchej mě jenom chvilku…"

Zastrčil do kapsy lahvičku s Nunciem a druhou rukou zalovil v druhé kapse. Vytáhl odsud pistoli.

„Co že to je?" zeptal se a namířil na ni.

„Nuncio," řekla. Zpomalila, ale nepřestávala se k němu blížit.
„Ne. Jaký jsi říkala, že to je?"
„Nebezpečné."
Tommy-Ray se zašklebil. „Jo," řekl nakonec. „Nebezpečný. To znamená, že to člověka zabije, ne?"
„Správně."
„To se mi líbí."
„Ne, Tommy…"
„Neříkej mi, co se mi má líbit," řekl. „Řekl jsem, ž mám rád nebezpečný věci, a myslím to vážně."
Najednou si uvědomila, že si to špatně spočítala. Kdyby tuhle scénu psala ona, mířil by na ni jen tak dlouho, dokud by odsud nezmizel. Ale on měl svůj vlastní scénář.
„Já jsem totiž Smrťák," řekl a stiskl spoušť.
Kapitola třicátá šestá – Bůh se nedívá
Grillo, rozrušený tím, co se stalo v Ellenině domě, se uchýlil k psaní. Byla to jediná činnost, která ho povznášela tím víc, čím hlouběji zabředal do zvláštního života tohoto města. Ze začátku mu to šlo snadno. Začal prostým výčtem faktů a rozvedl je v próze, na kterou by mohl být hrdý i sám Swift. Z tohoto článku může později vytáhnout úryvky a poslat je Abernethymu. Prozatím je ale jeho povinností sepsat všechno, co si pamatuje, a to co nejpodrobněji.
Uprostřed té práce mu zavolal Hotchkiss a navrhl mu, že by se mohli spolu sejít a promluvit si. V Grove byly jenom dva bary a Hotchkiss Grillovi vysvětlil, že Starky's v Deerdell patří k podnikům nižší cenové skupiny a proto bude lepší, když si promluví tam. Hodinu poté, když sepsal události minulé noci, Grillo opustil hotel a setkal se s Hotchkissem.

V baru Starky's bylo skoro prázdno. V jednom rohu seděl stařík a tiše si pro sebe prozpěvoval a v druhém dva kluci, kteří vypadali příliš mladě na to, aby mohli pít. Jinak měli celý bar sami pro sebe. Přesto ale Hotchkiss během celého jejich rozhovoru zřídkakdy mluvil jinak než šeptem.
„Vy o mně moc nevíte," řekl hned na začátku. „Uvědomil jsem si to teprve včera v noci. Je čas, abyste mě poznal."
Nemusel říkat nic jiného. Začal vyprávět téměř lhostejně, jako kdyby břemeno, kterého se teď zbavoval, bylo tak těžké, že už z něj dávno vymačkalo všechny slzy Grilla to potěšilo. Pokud si vypravěč uchovává chladnou hlavu, může totéž udělat i on sám a hledat mezi řádky Hotchkissovy zpovědi detaily, které by mu snad chtěl zatajit. Ovšemže začal celý příběh vyprávěním o své dceři Carolyn. Nechválil ji ani nezatracoval, prostě ji jen popisovala vyprávěl, jak se sběhla ta tragédie, která mu ji vzala. Potom své vyprávění rozšířil i o ostatní účastníky Nejdříve stručně popsal Trudi Katzovou, Joyce McGuirovou a Arleen Farrellovou a potom vylíčil i jejich pozdější osudy. Grillo si to při jeho řeči představoval jako obrovský rodokmen, jehož větve se vzájemně splétaly a kořeny vedly tam, kam se Hotchkiss ve své řeči často vracel: do podzemí.
„Tam leží všechny odpovědi," řekl Grillovi nejednou. „Věřím, že Fletcher a Jaff, ať jsou kdokoliv nebo cokoliv jsou zodpovědní za to, co se stalo s mojí Carolyn. A i s těmi ostatními děvčaty."
„A oni byli celou tu dobu v těch jeskyních?"
„Sami jsme je přece viděli vyletět, ne?" opáčil Hotchkiss. „Takže byli. Myslím si, že tam dole celá ta léta čekali." Upil ze sklenice skotské. „Včera v noci, po tom, co se stalo v Centru, jsem nešel spát. Byl jsem vzhůru a přemýšlel jsem o tom. Pokoušel jsem se v tom najít nějaký smysl."
„A?"
„A rozhodl jsem se sestoupit do těch jeskyní."
„A na co, sakra?"
„Celé ty roky tam byli oba zavření. Neříkejte mi, že tam nic nedělali. Možná tam najdeme odpovědi. Možná, že tam dole najdeme způsob, jak je zničit."
„Fletcher už je po smrti," připomněl mu Grillo.
„Opravdu?" zeptal se ho Hotchkiss. „Já nevím. Věci trvají, Grillo. Lidem se zdá, že mizejí, ale věci tu zůstávají. Jenže je nevidíme. Jsou v lidských myslích. V zemi. Člověk ujde jen kousek a dostane se do minulosti. Každým krokem jakoby se vracel o tisíce let."
„Nemám tak dlouhou paměť," pokoušel se to Grillo obrátit v žert.
„Ale ano," řekl mu Hotchkiss smrtelně vážným tónem. „Vrací se zpátky do doby kdy jsme byli jenom zeleným drobkem v moři. A to je to, co nás věčně děsí."
Zvedl ruku. „Vypadá pevně, že?" zeptal se. „Ale většinu jí tvoří voda." Zdálo se, že chce říct ještě něco, ale mlčel.
„Ty potvory, co Jaff stvořil, vypadají, že vyšly odněkud z podzemí," řekl Grillo. „Myslíte si, že dole najdete něco takového?"
Teď teprve Hotchkiss vyslovil nahlas to, nad čím před okamžikem zaváhal. „Když umřela," řekl. „Myslím Carolyn… když Carolyn umřela, často jsem ji vídal ve snu, jak se rozpouští. Ne jak se rozkládá. Ale jak se rozpouští. Jako by si ji moře vzalo zpátky."
„Zdává se vám to pořád?"
„Ne. Teď už se mi nezdá nikdy nic."
„Každý má přece sny."
„Tak si na ně tedy nechci vzpomenout," uzavřel Hotchkiss jejich debatu. „Takže… jdete se mnou?"
„Kam?"
„No, do těch propastí."
„Vy tam opravdu chcete jít? Myslel jsem, že je nemožné slézt tam dolů."

„Tak se o to pokusíme, i kdybychom tam měli zemřít," řekl Hotchkiss.

„Musím psát článek."

„Poslouchejte, příteli," řekl Hotchkiss. „Tam je ten váš článek. Ten jediný článek. Přímo pod vašima nohama."

„Měl bych vás varovat… občas trpívám klaustrofobií."

„To ze sebe brzy vypotíte," odpověděl mu Hotchkiss s úsměvem, o kterém si Grillo pomyslel, že mohl být přece jen trochu víc uklidňující.

Ačkoliv se Howie většinu odpoledne statečně pokoušel setřást ze sebe spánek, v podvečer už skoro nemohl udržet otevřené oči. Když řekl Jo-Beth, že se chce vrátit do hotelu, vmísila se do toho její matka a řekla mu, že by se cítila mnohem klidnější, kdyby zůstal u nich v domě. Upravila mu jeden pokoj (předchozí noc strávil totiž na gauči) a on si šel lehnout. Během posledních pár dnů jeho tělo dost vytrpělo. Ruku měl stále ještě zle pošramocenou a na zádech, kde se mu zakusovaly, i když nehluboko, zoubky terata, ho stále ještě bolelo. Což mu nicméně nebránilo v tom, aby se téměř okamžitě neponořil do hlubokého spánku.

Jo-Beth šla připravit jídlo pro svoji matku – samozřejmě salát, jako vždycky – a pro sebe. Dělala tyhle známé domácí práce, jako kdyby se v posledním týdnu svět vůbec nezměnil. Alespoň tak na chviličku mohla zapomenout na všechnu prožitou hrůzu. Nicméně pohled na výraz v matčině tváři nebo na nový lesklý zámek na zadních dveřích přinášel všechny vzpomínky zpátky Už si nevzpomínala na nic zvlášť cítila jen ponížení a bolest, které přebíjelo ještě větší ponížení a ještě větší bolest. A mezi tím vším na ni pomrkával Jaffův obličej. Byl blízko ní, až příliš blízko ní, a chvílemi se k ní blížil ještě víc, to když se ji snažil přesvědčit, aby s ním sdílela jeho vizi, stejně jako přesvědčil Tommyho-Raye. A co ji na takových představách znepokojovalo nejvíce, bylo pomyšlení, že by se opravdu byla schopná k němu přidat. Když jí vysvětloval, jak chce znát důvody a ne jen pocity, rozuměla mu. Dokonce jí ho začalo být líto. A všechny ty řeči o Umění a ostrově, který jí chce ukázat…

„Jo-Beth?"

„Mami?"

„Je ti něco?"

„Ne, nic."

„Na co jsi teď myslela? Ten tvůj výraz…"

„Na… včerejšek."

„Měla bys na to zapomenout."

„Možná se pojedu podívat za Lois. Jen tak, popovídat si. Nevadilo by ti to?"

„Ne. Budu tady v pořádku. Howard je tu přece se mnou."

„Tak já tedy půjdu."

Ani jeden z jejích přátel v Grove nepředstavoval tu normální stránku života, od které ji události včerejší noci odtrhly, tak dokonale, jako právě Lois. Přes všechny své morální zásady v sobě Lois měla pevnou a prostou víru ve všechno, co je dobré. V podstatě chtěla, aby se svět stal klidným místečkem, kde by v lásce vychovávané děti mohly růst a opět vychovávat své potomky A také věděla, co je zlo. V její představě to bylo cokoliv co by uskutečnění takového světa chtělo bránit. Teroristi, anarchisti, šílenci. A Jo-Beth teď věděla, že takovéhle lidské síly mají podporu i v jiných dimenzích. Jednou z takových podpor byl i její otec. Nikdy se jí nezdálo důležitější vyhledat společnost těch, kteří neotřesitelně věří v dobro, jako právě teď.

Už když vystupovala z auta, zaslechla z Loisina domu hluk a smích. Po tolika hodinách strávených ve strachu a neklidu to byla celkem vítaná změna. Zaklepala na dveře. Hluk ale neutichal. Jako by byl v domě celý dav lidí.

„Lois?" zavolala hlasitě, ale hluk uvnitř byl tak hlasitý, že nikdo neslyšel ani její klepání, ani volání, a tak znovu zaklepala, tentokrát na okno, a znovu zavolala. Závěsy se odhrnuly a v mezeře se objevil Loisin udivený obličej, jehož rty se pohnuly a neslyšně vyslovily jméno Jo-Beth. V místnosti za jejími zády byla spousta lidí. Za deset vteřin už jí otvírala dveře s tak neobvyklým výrazem ve tváři, že ji Jo-Beth nejdřív vůbec nemohla poznat. Usmívala se. Uvnitř domu svítila snad všechna světla. Byla to oslňující záplava světla, jejíž přebytek se rozlil ven přes práh.

„To je ale překvapení," řekla Lois.

„Ano, chtěla jsem s tebou mluvit. Ale ty máš… společnost."

„Tak trochu," odpověděla Lois. „Zrovna teď je jich tu dost."

Jo-Beth pohlédla do domu. Vypadalo to tu jako na maškarním bále. Nahoru po schodech právě šel nějaký muž v kovbojském obleku, ostruhy na botách se mu jen blyštěly, a vedle něj stál druhý, tentokrát v armádní uniformě. Chodbou procházela nějaká žena v černém, zavěšená do hosta, který přišel v masce chirurga, dokonce i s hygienickou rouškou na tváři. Dost zvláštní bylo už to, že Lois pořádá takový večírek a nezmínila se o tom před Jo-Beth. Měly přece v obchodě dost času na to, aby se jí pochlubila. Ale ještě podivnější bylo, že ho tahle upjatá svědomitá Lois vůbec pořádá.

„Asi to nevadí," říkala právě Lois. „Pojď dál. Jsi přece moje kamarádka. Měla by ses tedy také zúčastnit, ne?"

Jo-Beth se právě chtěla zeptat, čeho by se měla účastnit, ale neměla na to čas, protože ji Lois vtáhla dovnitř a zabouchla za ní dveře.

„Není to nádhera?" zeptala se Lois. Celá zářila radostí. „Přišli vás taky navštívit?"

„Kdo?"

„Návštěvníci."

Jo-Beth jen přikývla, což Lois stačilo k tomu, aby se rozpovídala dál. „Kritzlerovi vedle mají Návštěvníky z Maškarády – znáš přece ten seriál o těch sestrách?"

„Seriál? Z televize?“

„Jasně že z televize. A můj Mel… no, víš přece, jak miluje všechny staré westerny…

Nic z toho Jo-Beth nedávalo smysl, ale nechala Lois mluvit, protože se bála, aby nějak neprozradila, že tomu vůbec nerozumí. Bála se, že by jí potom Lois už nic neřekla.

„A já? Já mám největší štěstí,“ drmolila Lois dál. „Přišli všichni z toho seriálu Den za dnem, víš? Celá rodina. Alan, Virginia, Benny Jayne. Dokonce s sebou přivedli i Morgana. Jen si to představ.“

„A odkud vůbec přišli, Lois?“

„Prostě se objevili v kuchyni,“ řekla jí Lois. „A samozřejmě začali hned vyprávět různé drby o své rodině…“

Kromě toho seriálu Den za dnem byla Lois stejně posedlá snad už jen svým obchodem. Pravidelně Jo-Beth sdělovala každou podrobnost epizody, která běžela v televizi předchozí den. Sledovala je všechny jako by byly součástí jejího vlastního života. A teď se Jo-Beth zdálo, že se Lois z té posedlosti snad dokonale zbláznila. Mluvila o Pattersonových, jako kdyby byli opravdu jejími hosty.

„Jsou přesně takoví, jaké jsem si je vždycky představovala,“ říkala právě. „I když jsem si nemyslela, že by se mohli přátelit s těmi z Maškarády. Víš, tihle Pattersonovi jsou tak obyčejní, to je to, co se mi na nich líbí nejvíc. Jsou tak…“

„Lois. Nech toho.“

„Co je?“

„To mi řekni ty.“

„Nic se neděje. Všechno je skvělé. Máme tu Návštěvníky a já jsem nikdy nebyla šťastnější.“

Usmála se na muže v bleděmodré košili, který jí přívětivě zamával.

„To je Todd, z Kdo se směje naposled…“ řekla.

Ten film Jo-Beth neznala o nic víc, než seriál Den za dnem, ale ten muž se jí přece jen zdál nějak povědomý. Stejně jako dívka, které předváděl triky s kartami. A stejně jako ten muž, který s ním soupeřil o její pozornost. To by koneckonců mohl být moderátor matčina oblíleného pořadu Skrýš.

„Co se to tady děje?“ zeptala se Jo-Beth. „Máte tady maškarní ples, nebo co?“

Zářivý úsměv který Loisinu tvář neopustil od chvíle, kdy Jo-Beth vešla, trochu pohasl.

„Ty mi nevěříš,“ řekla.

„Čemu mám věřit?“

„Tomu, že tu jsou Pattersonovi.“

„Ne. Jasně, že nevěřím.“

„Ale oni tady jsou, Jo-Beth,“ řekla Lois najednou vážně a změněným hlasem. „Myslím si, že jsem si vždycky tolik přála, aby přišli, až se to nakonec splnilo.“ Vzala Jo-Beth za ruku a znovu se usmála. „Uvidíš sama,“ řekla. „A neboj se, někdo za tebou přijde taky když si to budeš dost silně přát. Je to tak všude ve městě. Objevují se nejen lidi z televize. Ale lidi z billboardů a časopisů. Většinou jsou krásní. Nemusíš se jich bát. Patří nám všem.“ Přitáhla Jo-Beth trochu blíž. „Nikdy jsem tomu vlastně nerozuměla. Až včera v noci. Oni nás potřebují stejně jako my je, ne? Možná i víc. Takže nám nijak neublíží…“

Otevřela dveře, ze kterých se ozýval smích nejhlasitěji. Jo-Beth vešla spolu s Lois dovnitř. Světla, která ji oslnila už na chodbě, tady zářila ještě jasněji, i když nebylo vidět, odkud se ta záře bere. Zdálo se, jako kdyby zářili sami lidé v téhle místnosti. Jejich vlasy oči i zuby se třpytily. Uprostřed stál Mel, tvářil se hrdě a prohlížel si místnost, plnou slavných tváří.

Do Palomo Grove skutečně přišly televizní hvězdy přesně tak, jak to Lois Jo-Beth předtím tvrdila. Byla tu celá rodina Pattersonových – Alan a Virginia, Benny i Jayne a dokonce i jejich pes Morgan – stáli uprostřed místnosti v družném rozhovoru s dalšími postavami seriálu – s paní Klineovou, prokletím Virginiina života, a Haywardovými, kteří vlastnili obchod na rohu ulice. Alan Patterson živě diskutoval s Hester D’Arcy, životem těžce zkoušenou hrdinkou ze seriálu Maškaráda. Její sexem posedlá sestra, která otrávila půl rodiny aby zdědila obrovské jmění, stála v rohu a házela očima po muži z reklamy na spodní prádlo, který se dostavil tak, jak ho znali všichni – téměř nahý.

„Poslouchejte!“ řekla Lois trochu zvýšeným hlasem. „Poslouchejte chvíli. Chci vám představit jednu moji přítelkyni. Je to jedna z mých nejlepších kamarádek…“

Všechny známé tváře, které jako by vystoupily z obálek televizních časopisů, se otočily směrem k Jo-Beth. Chtěla se dostat pryč z tohohle šílenství dřív, než se do toho sama zaplete, ale Lois ji pevně držela za ruku. A kromě toho, a to bylo to největší šílenství: jestli tomu má porozumět, bude tu muset zůstat.

„… tohle je Jo-Beth McGuirová,“ dořekla Lois.

Všichni se usmáli. I ten kovboj.

„Vypadáte, že se potřebujete něčeho napít,“ řekl Mel, když Lois představila Jo-Beth každému v místnosti jednotlivě.

„Já nepiju alkohol, pane Knappe.“

„To ale neznamená, že nevypadáte, že se potřebujete napít,“ odpověděl jí Mel. „Myslím, že se dnes večer všichni můžeme chovat trochu jinak, ne? Možná jsme se měli chovat jinak už včera v noci.“ Pohlédl na Lois, která se hlasitě smála. „Nikdy jsem ji neviděl takhle šťastnou,“ řekl. „A proto jsem šťastný také.“

„Ale víte, odkud všichni tihle lidé přišli?“ zeptala se ho Jo-Beth.

Mel pokrčil rameny. „To vím stejně jako vy. Pojďte se mnou, prosím. Jestli vy nechcete, tak tedy alespoň já se musím napít. Lois si tahle drobná potěšení vždycky odpírala, i když jsem jí vždycky říkal: Bůh se nedívá. A i kdyby se díval, tak je mu to jedno.“

Protlačili se kolem hostů na chodbu. Tam už se shromáždila spousta lidí, kteří se nechtěli mačkat s ostatními v obytných místnostech. Jo-Beth mezi nimi zahlédla několik známých tváří z kostela: byla tu Maeline Mallettová, Al

Grigsby, Ruby Sheppherdová. Usmáli se na ni a ani náznakem nedali najevo, že by jim tenhle večírek připadal zvláštní. Možná přivedli i své vlastní Návštěvníky.

„Byli jste včera v noci v Centru?“ zeptala se Jo-Beth Mela, když jí naléval do sklenice džus.

„Byli,“ řekl.

„A co Maeline? A Lois? A Kritzlerovi?“

„Myslím, že taky Nevzpomínám si přesně, ale myslím, že ano, většina z nich… opravdu do toho džusu nic nechcete?“

„Asi ano,“ řekla nepřítomně. V duchu se snažila přijít té záhadě na kloub.

„No vida,“ řekl spokojeně Mel. „Bůh se nedívá, a i kdyby tak…“

„…je mu to jedno.“

Vzala si sklenici.

„Správně. Je mu to jedno..“

Usrkla ze sklenice. Polkla.

„Co to je?“ zeptala se.

„Džus s vodkou.“

„Copak se svět zbláznil, pane Knappe?“

„Asi ano,“ řekl. „Ale co víc, mně se to takhle líbí.“

Howie se probudil chvíli po desáté, ne proto, že už by si dostatečně odpočinul, ale protože se ve spánku převalil na svoji zraněnou ruku. Bolest ho rychle probudila. Posadil se a v měsíčním světle studoval své bolestí pulsující prsty. Rány se mu znovu otevřely. Oblékl se, šel si do koupelny umýt krev a potom se dal do hledání nějakého obvazu. Matka Jo-Beth mu ho nakonec našla a dokonce mu ruku i zavázala. Potom mu řekla, že Jo-Beth jela do domu Lois Knappové.

„Už je pozdě,“ řekla nakonec.

„Ještě není půl desáté.“

„I tak.“

„Chcete, abych se za ní šel podívat? ``

„Buď tak hodný. Vezmi si Tommyho auto.“

„Je to daleko?“

„Ne.“

„Tak půjdu pěšky.“

Noc byla teplá a nikdo ho nehonil. Připomnělo mu to první noc, kterou strávil v Grove: jak poprvé uviděl Jo-Beth v Butrick’s Steak House, jak s ní mluvil a v několika vteřinách se do ní zamiloval. Potom začal přemýšlet o pohromách, které se vzápětí do Grove přivalily. Přece jen byly přímým důsledkem toho jejich setkání. Ale i kdys měl Jo-Beth opravdu rád, nemohl uvěřit tomu, že by jejich láska mohla mít takové hrozné následky. Nečeká snad na ně ještě něco horšího? Vždyť Fletcher a Jaff byli nepřátelé na život a na smrt. Vždycky se trápil zbytečnými věcmi. To by si zrovna tak mohl zkoušet představit si, jak vypadá nekonečno, nebo jaké by to bylo dotknout se slunce. Jeho ale netěšilo nacházet pro takové otázky řešení. Mnohem větší potěšení pro něj představovalo přemýšlení samo. Jenže teď přemýšlel o tom, jakou roli ve všech těch událostech hraje on. Slunce a nekonečno jsou problémy, jakými se zabývají daleko moudřejší lidé než on sám. Ale tím, co cítil k Jo-Beth, se zabýval pouze on sám a pokud mu nějaký skrytý instinkt (možná vzpomínka na Fletchera?) našeptával, že jejich setkání je jen nepatrnou částí nějakého mnohem rozsáhlejšího příběhu, nemohl přemýšlení o tom ponechat někomu moudřejšímu. Částečně nese odpovědnost za to, co se stane. Nesou ji oba. I když si přál, aby to tak nebylo. Strašně si přál, aby se mohl Jo-Beth dvořit jako každý jiný maloměšťácký nápadník. Spolu by si plánovali budoucnost, aniž by na nich ležela nesetřesitelná tíha minulosti. Ale to nebylo možné, stejně jako není možné přát si, aby něco, co už je na papíře, nebylo napsáno.

A kdyby chtěl ještě nějaký konkrétnější důkaz pravdivosti svých myšlenek, nic by ho nepřesvědčilo víc než scéna, která ho očekávala za dveřmi domu Lois Knappové.

„Někdo tě hledá, Jo-Beth.“

Otočila se a zahlédla v jeho tváři ten samý výraz, který musela mít i ona, když před více než dvěma hodinami vstoupila dovnitř Loisina domu.

„Howie,“ řekla.

„Co se to tu děje?“

„Je tu večírek.“

„Jo, to vidím. Ale co všichni ti herci? Jak se tu vzali? Přece nežijí všichni v Grove?“

„Nejsou to herci,“ řekla. „Jsou to lidi z televize. Většinou ze seriálů. A taky z pár filmů. Není jich moc, ale…“

„Počkej, počkej.“

Přešel k ní blíž. „Jsou to přátelé Lois?“ zeptal se.

„Jasně,“ řekla mu.

„Tohle město se z ničeho nepoučí, že ne? Právě když si člověk myslí…“

„Ale to nejsou herci, Howie.“

„ Vždyť si zrovna řekla, že jsou.“

„Ne. Řekla jsem, že jsou to lidi z televize. Vidíš tam Pattersonovic rodinu? Dokonce s sebou přivedli i toho psa.“

„Morgana,“ řekl Howie. „Moje máma se na ten seriál často dívala.“

Pes, bylo to roztomilé psisko neurčité rasy, zaslechl své jméno a přiběhl k nim spolu s Bennym, nejmladším dítětem

Pattersonovy rodiny.

„Ahoj," řekl ten kluk. „Já jsem Benny."

„Já jsem Howie. A tohle je…"

„Jo-Beth. Už ji znám. Nechceš si se mnou jít ven zahrát s míčem, Howie? Docela se tady nudím."

„Venku je tma."

„Ne, není," řekl Benny. Ukázal Howiemu, aby se podíval ke dveřím na terasu. Byly otevřené. A přesně jak Benny řekl, venku vůbec nebyla tma. Jako by to podivné světlo, které zářilo uvnitř domu, prosakovalo i na zahradu.

„Vidíš?" řekl Benny

„Vidím."

„Tak pojď. Jenom na chvíli."

„Za chviličku."

„Slibuješ?"

„Slibuju. A mimochodem, jak se jmenuješ doopravdy?"

Chlapec se zatvářil udiveně. „Benny," řekl nakonec. „Vždycky jsem se tak jmenoval." A společně se psem vyběhl do jasné noci.

Než si Howie v hlavě seřadil nesčetné otázky aby je mohl vyslovit, ucítil v zádech přátelský štulec.

„Dáte si něco k pití?"

Howie pozvedl svoji ovázanou ruku jako omluvu, proč ji nemůže nabídnout ke stisku.

„To je dobře, že jsi k nám přišel. Jo-Beth mi o tobě vyprávěla. Mimochodem, já jsem Mel. Manžel Lois. Myslím, že už jsi se s Lois setkal, ne?"

„Ano."

„Nevím ani, kde je. Myslím, že flirtuje s některým z těch kovbojů." Pozvedl sklenici. „Na což ovšem říkám, jen když to nejsem já." Vyloudil na tváři výraz falešného studu. „Co to říkám? Měl bych toho hajzla vyzvat na souboj. Pěkně ho na ulici oddělat, ne?" Zašklebil se. „Tak tohle je ten Divokej západ, co? Nenech se od nikoho obtěžovat. Nechceš ještě vodku, Jo-Beth? Dáš si něco k pití, Howie?"

„Proč ne?"

„Stejně je to sranda, že jo?" řekl Mel. „Teprve když přijdou tyhle zatracený sny člověk si uvědomí, kdo vlastně je. Já. … já jsem zbabělec. A nemám ji rád." Otočil se od nich. „Děvka. Ta zkurvená děvka."

Howie se za ním díval, dokud nezmizel v davu, a potom se zadíval zpátky na Jo-Beth. Řekl pomalu:

„ Vůbec nechápu, co se tady vlastně děje. A ty?"

„Já ano."

„Tak mi to vysvětli."

„Tohle je kvůli včerejší noci. Udělal to tvůj otec."

„Ten oheň?"

„Nebo to, co z něj vyletovalo. Všichni tihle lidi…" Usmála se a máchla rukou kolem sebe. „Lois, Mel, tamhle Ruby… všichni byli včera v noci v Centru. Ať tvůj otec udělal cokoliv…"

„Mluv trochu víc potichu, jo? Všichni se na nás dívají."

„Já přece nemluvím nahlas, Howie," řekla mu. „A nechovej se jako paranoik."

„Říkám ti, že se na nás dívají."

Cítil intenzitu jejich pohledů. Všechny ty tváře, které viděl v časopisech nebo na televizní obrazovce, si ho prohlížely s podivným, téměř starostlivým výrazem.

„Tak ať se dívají," řekla. „Nemyslí tím nic zlého."

„Jak to víš?"

„Jsem tady s nimi už celý večer. Je to jako normální večírek…"

„Mluvíš, jako kdybys pila."

„To si občas nemůžu taky trochu užít?"

„To neříkám. Říkám jenom, že v tomhle stavu nemůžeš posoudit, jestli jsou nebo nejsou nebezpeční."

„O co se to snažíš, Howie?" zeptala se. „Snažíš se mi naznačit, že na ně máš právo jenom ty?"

„Ne. Jasně že ne."

„Nechci patřit k Jaffovým…"

„Jo-Beth."

„Možná, že je to můj otec. Ale to neznamená, že mně se to tak líbí."

V místnosti se při zvuku Jaffova jména rozhostilo úplné ticho. Teď už se opravdu všichni – kovbojové, filmové hvězdy krásky a herci ze situačních komedií – všichni se na ně dívali.

„A sakra," řekl potichu Howie. „To jsi neměla říkat." Rozhlédl se po okolních tvářích. „To byl omyl. Ona to tak nemyslí. Ona není… ona nepatří… chci říct, jsme tady spolu. Ona je tu se mnou. Jsme spolu, víte? Můj otec byl Fletcher a její… její ne." Jako kdyby se topil. Čím víc se snažil, tím hlouběji se nořil.

První se ozval jeden z těch kovbojů. Jeho oči měly barvu, o které by tisk básnil jako o ledové modři.

„Ty jsi Fletcherův syn?"

„Ano… jsem."

„Takže víš, co máme udělat."

Howie náhle porozuměl významu těch pohledů, které se na něj upíraly od okamžiku, kdy sem vešel. Tyhle bytosti – Fletcher jim říkal halucinace – ho prostě znaly. Nebo si to přinejmenším myslely. A teď se sám představil a v jejich tvářích jasně rozeznával prosbu.

„Řekni nám, co máme dělat," řekla jedna z žen.
„Jsme tady kvůli Fletcherovi," řekla další.
„Fletcher je pryč," řekl Howie.
„Tak kvůli tobě. Ty jsi jeho syn. Co máme dělat?"
„Chceš, abychom zničili Jaffovo dítě?" řekl ten kovboj a upřel své modré oči na Jo-Beth.
„Ježíši Kriste, ne!"
Natáhl ruku, aby Jo-Beth uklidnil, ale ta už od něj pomalu ustupovala pozpátku ke dveřím.
„Pojď zpátky" řekl jí. „Oni ti neublíží."
Soudě z výrazu její tváře ji jeho slova příliš neuklidnila.
„Jo-Beth…" řekl jí znovu. „Nenechám je, aby ti ublížili."
Pokročil k ní, ale stvoření jeho otce nehodlala jen tak propustit svého jediného vůdce. Než k ní došel, cítil, jak ho za košili chytila nějaká ruka, pak další a další, až ho úplně obklopily jejich prosebné a obdivné tváře.
„Já vám nemůžu pomoct," zaječel na ně. „Nechte mě!"
Koutkem oka zahlédl, jak Jo-Beth poděšeně prchá ke dveřím, otvírá je a mizí venku. Volal na ni, ale jeho křik zanikl v záplavě proseb. Snažil se probojovat ven. Možná to byly sny ale přesto byly dost hmatatelné, teplé, a jak se zdálo, něčeho se bály. Potřebovaly vůdce a zvolily si jeho. Howie nebyl na takovou roli připravený a už vůbec nebyl připravený na to, aby ho to oddělilo od Jo-Beth.
„Zmizte mi, sakra, z cesty!" obořil se na ně a prorážel si cestu těmi prosvětlenými tvářemi. Oni ale nepovolili, naopak jejich odpor rostl s jeho odhodláním dostat se pryč. Nakonec se musel skrčit a po čtyřech si prorazit cestu mezi nohama svých obdivovatelů. Vyběhli za ním na chodbu. Dveře ven byly otevřené. Howie k nim běžel, jako by on byl hvězda, obtěžovaná davem fanoušků, a vyběhl do noci dřív než ho mohli znovu dohonit. Nějaký instinkt jim zřejmě bránil v tom, aby ho pronásledovali do noci. Jen dva z nich, Benny se psem Morganem, za ním chvíli běželi a chlapcův výkřik – „Přijď za námi zase brzy!" – se za ním nesl ulicí jako hrozba.

Kapitola třicátá sedmá – Co Nuncio udělá?

Střela zasáhla Teslu do boku silou úderu šampióna těžké váhy Náraz ji hodil dozadu a šklebící se obličej Tommyho-Raye vystřídal pohled na hvězdy zářící sem dírou ve střeše. Hvězdy se zvětšovaly a otékaly až úplně vytlačily okolní temnotu.
Už nechápala, co se dělo dál. Slyšela zmatené zvuky, výstřel, po kterém se ozvaly výkřiky žen, o kterých jí Raul už předtím řekl, že sem přijdou. Ale ona nemohla najít dostatek vůle, aby se dokázala zajímat o to, co se vlastně děje. Všechnu její pozornost pohlcovalo to ohavné divadlo nad ní: viděla jen sinavě zářící oblohu, která hrozila pohltit ji ve svém otráveném světle.
Tak tohle je smrt? napadlo ji. Jestli ano, tak to není nic moc. Tady by přece měl být nějaký monumentální příběh, přemýšlela v duchu. O ženě, která…
Myšlenky se vytratily stejně jako vědomí.

Ten druhý výstřel, který ještě zaslechla, patřil Raulovi, který se nečekaně mrštně vrhl na Teslina vraha. Kulka ho minula a on se skulil na stranu, aby se vyhnul případné další. To poskytlo Tommymu dost času, aby se vyřítil ze dveří, kterými sem vešel, a to přímo do houfu žen, který rychle rozehnal výstřelem, vypáleným nad jejich zahalené hlavy. Začaly křičet a utekly, postrkujíce před sebou své děti. Tommy-Ray se s Nunciem v ruce rozběhl dolů z kopce na místo, kde nechal auto. Rychlým pohledem se ujistil, že ho nepronásleduje ani společník té postřelené ženy jehož zpotvořené rysy a nečekaná rychlost ho zaskočily

Raul pohladil Teslu po tváři. Byla v horečkách, ale žila. Stáhl si košili a připlácl ji na její ránu. Potom na ni položil její bezvládnou ruku, aby nesklouzla. Vzápětí se vyřítil do tmy a zavolal ženy ze skrýší. Všechny je znal jménem a naopak ony znaly jeho a důvěřovaly mu. Na jeho zavolání vyšly ven.
„Pohlídejte Teslu," nařídil jim. A potom se rozběhl za Smrťákem a jeho úlovkem.
Tommy-Ray už byl na dohled od auta, nebo spíše jeho přízračného stínu, když mu uklouzla noha. Snažil se udržet pistoli i lahvičku zároveň, ale dosáhl jen toho, že mu vyklouzlo obojí. Těžce dopadl na zem a obličejem se zabořil do prachu. Tváře, bradu a ruce si odřel na kamení. Vstal a zjistil, že krvácí.
„Můj obličej!" řekl a doufal přitom, že si ho nijak výrazně nepošramotil.
A ještě zjistil další nepříjemnou skutečnost. Slyšel, jak se za ním ta hnusná zrůda řítí z kopce.
„Chceš asi chcípnout, že jo?" zavrčel směrem k pronásledovateli. „To není problém. Všechno zařídíme. Žádný problém."
Zašátral po pistoli, ale ta spadla kousek dál od něj. Co bylo ale přímo pod jeho rukou, byla lahvička. Zvedl ji. V tom okamžiku si ale uvědomil, že ta tekutina už není pasivní. Zkrvavenou dlaní cítil, že lahvička je teplá. Za jejím sklem viděl pohyb. Popadl ji pevněji, aby se ujistil, že už mu znovu nevyklouzne. Tekutina okamžitě odpověděla a mezi prsty se mu začala linout slabá záře.
Od té doby kdy Nuncio změnilo Fletchera a Jaffa, uplynulo už mnoho let. Tyto jeho zbytky ležely pohřbeny pod těžkými kameny Nuncio vychladlo a zapomnělo na své poslání. Teď si ale vzpomnělo. Emoce Tommyho-Raye ho probudily.
Viděl, jak se Nuncio tlačí proti sklu lahvičky. Záře teď byla jasná jako ostří nože, jako záblesk výstřelu. A potom roztříštilo své vězení a rozlilo se mu mezi prsty směrem k poraněnému obličeji.
Ten dotek samotný se zdál dost lehký – jako sprška tepla. Tommy-Ray sebou trhl, když zasáhla jeho oko a koutek úst. Ale Nuncio už pokračovalo přes jeho lokty a zadek k páteři. Pokusil se křičet, ale nevydal ani zvuk. Snažil se otevřít

oči, aby alespoň zjistil, kde leží, ale ani to se mu nepodařilo. Ježíši! Nemohl ani dýchat. Ruce, kterých se Nuncio při svém skoku dotklo, měl přilepené na tváři a zakrýval si oči, nos a ústa. Jako kdyby ležel v rakvi, kterou výrobce udělal o dvě čísla menší. Znovu se pokusil vykřiknout proti tlaku svých dlaní, ale jeho snaha byla marná. Někde v hlavě mu zazněl hlas:

„Nebraň se. Tohle přece chceš. Chceš být Smrťák a tak musíš nejdřív poznat Smrt. Musíš ji cítit. Rozumět jí. Podstoupit ji."

A jako snad nikdy ve svém krátkém životě byl teď Tommy Ray dobrým žákem. Přestal se vzpírat panice a místo toho se vezl s ní, jako se vezl na vlnách u pobřeží Zumy, k nějakému tmavému a dosud nezmapovanému pobřeží. Nuncio se vezlo s ním. Cítil, jak ho každou vteřinou mění, jak poskakuje na jeho zježených vlasech do rytmu smrti, který jasně slyšel mezi údery svého vlastního srdce.

A najednou ho byl plný, nebo bylo Nuncio plné jeho, nebo obojí. Ruce mu sklouzly z tváře a on se znovu mohl nadechnout.

Chvíli lapal po dechu a potom se posadil a zadíval se na své dlaně. Byla na nich krev, krev z jeho zraněného obličeje i krev ze škrábanců na dlaních samotných, ale ty skvrny vybledly a ustoupily naléhavějšímu výjevu. Tommy-Ray teď získal zrak smrti a viděl, jak se mu před očima rozpadá jeho vlastní tělo. Kůže mu tmavla, otékala a potom se trhala a z trhlin se rozléval hnis a voda. Při tom pohledu se zašklebil a cítil, jak se mu škleb z koutků úst rozšiřuje až k uším a jak se mu trhá obličej. Teď už neukazoval jen kosti svého úsměvu. Postupně se objevovaly kosti paží, zápěstí a prstů. Pod košilí mu hnilo srdce i plíce a obojí postupně mizelo, stejně jako jeho varlata i penis.

A jeho škleb se stále ještě rozšiřoval, až mu z tváře opadaly všechny svaly a on se usmíval úsměvem Smrťáka, tím nejširším možným úsměvem.

Ta vize ale netrvala dlouho. Mžik – a byla pryč. Jen on tu zůstal klečet na ostrých kamenech a díval se na své zakrvácené dlaně.

„Já jsem Smrťák," řekl, vstal a otočil se, aby se podíval do tváře tomu hajzlíkovi, který bude mít to štěstí, že uvidí jeho proměnu jako první.

Ten muž se zastavil pár metrů od něj.

„Jen se podívej," řekl mu Tommy-Ray „Já jsem Smrťák."

Ten chudák na něj jenom zíral. Nerozuměl mu. Tommy-Ray se zasmál. Už necítil touhu ho zabít. Chtěl, aby žil, aby až přijde čas, mohl svědčit o tom, co viděl. Aby mohl říct: já jsem tam byl, to bylo úžasné. Viděl jsem, jak Tommy-Ray McGuire zemřel a znovu vstal.

Chvilku si prohlížel zbytky Nuncia ve střepech rozbité lahvičky a pár kapek, rozstříknutých po kamenech. Nemělo cenu pokusit se to sesbírat a přinést Jaffovi. Ale místo toho mu přinese něco lepšího. Přinese mu sám sebe, změněného, očištěného od strachu a těla. Už se na svého svědka ani neohlédl, otočil se a zanechal ho jeho zmatku.

Přestože už neviděl, jak se jeho tělo rozpadá, něco z toho v něm zůstalo. Sám tomu nerozuměl až do doby kdy pohledem zachytil ten kámen pod svýma nohama. Shýbl se, aby ho zvedl. Možná by takovou hezkou věcičkou potěšil Jo-Beth. Teprve když ho držel v ruce, si uvědomil, že to vůbec není kámen, ale ptačí lebka, špinavá a na pár místech proděravělá. Ale v jeho očích se třpytila.

Smrt září, pomyslel si. Když ji vidím já, tak září.

Schoval lebku do kapsy došel k autu a couval z kopce, než se cesta rozšířila dostatečně na to, aby se mohl pohodlně otočit. A potom odjel rychlostí, která by v takové tmě a v tolika zatáčkách mohla být sebevražedná, kdyby teď sebevraždu nepovažoval za jednu ze svých hříček.

Raul přiložil prsty ke zbylým kapkám Nuncia. To se v kapičkách přilepilo k jeho dlani, spirálovitě šplhalo po jeho prstech, zápěstí a paži a potom se u lokte ztratilo. Cítil, nebo si představoval, že cítí, nějakou nepatrnou změnu ve svalech, jako kdyby se jeho ruka, která nikdy neztratila své opičí tvary; stala trochu podobnější lidské. Ten pocit ho zdržel jen na chvíli. Daleko více než o sebe se v tuto chvíli bál o Teslu.

Až na cestě do kopce ho napadlo, že kapky Nuncia by snad mohly tu ženu uzdravit. Pokud jí někdo rychle nepomůže, určitě umře. A co může ztratit, když nechá Velké Dílo, aby udělalo svoji práci?

S tou myšlenkou se rozběhl k misii, protože věděl, že při pokusu sebrat rozbitou lahvičku by výsledek změny Nuncia pocítil leda on sám. Musí přinést Teslu sem, k rozlitým kapkám Nuncia ve střepech.

Ženy rozestavily své svíčky kolem Tesly Už teď vypadala jako mrtvá. Neztrácel čas dlouhým vysvětlováním. Ženy ji zabalily a pomohly mu ji kousek nést. Nebyla těžká. Vzal ji za hlavu a ramena a dvě ženy ji držely za nohy. Třetí tiskla k ráně jeho krví nasáklou košili.

Dlouho klopýtali ve tmě, ale Raul už na sobě pocítil dotek Nuncia podruhé a proto mu nedělalo potíže najít místo, kde se Nuncio rozlilo. Vrána k vráně sedá. Varoval ženy, aby nešlapaly na místa, kde se rozlily drahocenné kapky, vzal Teslu do náručí a položil ji na zem hlavou přímo do kapiček rozlitého Nuncia. Ve střepech rozbité lahvičky ho stále ještě bylo alespoň tolik, kolik by se vešlo do čajové lžičky. Velice opatrně jí otočil hlavu ke střepům. Tekutina v nich ucítila její blízkost a pustila se do ohnivého tance světlušek…

… jedovatá záře, která dopadala na Teslu, když po zásahu z pistole upadla na zem, se ve vteřinách zhmotnila a stala se z ní šedivá beztvárná hmota, ve které teď ležela, aniž by věděla, odkud a jak se tam vlastně vzala. Nevzpomínala si ani na misii, ani na Raula, a ani na Tommyho-Raye. Ani na své vlastní jméno si nevzpomínala. Všechno jakoby leželo za nějakou zdí, za kterou se nemohla dostat. Možná už se tam nedostane nikdy Protože si na nic nevzpomínala, nemohla ani nad ničím truchlit.

Ale teď něco začalo na tu zeď z druhé strany škrábat. Slyšela, jak si to při práci prozpěvuje, jako kdyby se k ní do

cely prokopával milenec, který si umínil, že ji vysvobodí. Poslouchala a čekala a už si vzpomínala a nebylo jí lhostejné, jestli se odsud dostane. Nejdřív si vzpomněla na své jméno. Slyšela ho zpoza té zdi. Potom si vzpomněla na bolest, která ji zasáhla spolu s výstřelem, a na šklebící se tvář Tommyho-Raye a na misii a…

Nuncio.

To byla věc, kterou sem přišla hledat a ta teď naopak hledala ji a rozkopávala zeď jejího spánku. Fletcher jí neřekl mnoho o tom, jaké změny je Nuncio v živém organismu schopno vyvolat, ale přesto věděla dost. Zesilovalo to všechny vlastnosti a taková změna zpravidla ústila v závěr, který ani jeho příjemce/oběť nebyl schopný předvídat. Je ona na takový dotek připravená? Jaffa to změnilo v to příšerné odulé zlo a Fletchera v rozčarovaného světce.

Co to udělá z ní?

Raul v poslední chvíli zapochyboval o tom, zda tenhle lék vůbec pomůže a chtěl Teslu odnést z dosahu Nuncia, ale to už se z roztříštěné lahvičky vrhalo na její tvář. Vdechla ho, jako tekutý vzduch. Ostatní kapky kolem její hlavy se jí přilepily na hlavu a krk.

Zalapala po dechu a její tělo na vstup posla zareagovalo chvěním. A potom, stejně náhle, chvění ustalo.

Raul zamumlal:

„Neumírej. Neumírej.“

Právě jí chtěl dát umělé dýchání, aby se ji ještě pokusil zachránit, když tu zahlédl za jejími zavřenými víčky pohyb. Divoce koulela očima a dívala se na něco, co mohla vidět pouze ona.

„Žije…“ zašeptal.

Ženy za ním, které všechno viděly, aniž by chápaly, co se děje, se začaly modlit. Buďto z vděčnosti nebo ze strachu z toho, co právě viděly. Nevěděl proč. Ale přidal se k nim a znal důvod své modlitby stejně dobře jako ony.

Kapitola třicátá osmá – Zrcadlový odraz

Zdi kolem se náhle rozpadly Bylo to, jako když se hráz protrhne zprvu jen nepatrně, aby ji za vteřinu roztrhl tlak valících se vod úplně.

Napůl očekávala, že až se zdi zhroutí, uvidí svět, který opustila. Mýlila se. Neviděla ani misii, ani Raula. Místo toho před sebou viděla poušť zalitou sluncem, které ještě nedosáhlo poledního žáru, zametanou poryvy větru, který ji uchvátil v okamžiku, kdy se zdi rozpadly a nesl ji s sebou. Rychlost, kterou se pohybovala, byla hrozivá, ale ona nevěděla, jak ji má snížit, ani jak má změnit směr, protože neměla ani končetiny ani tělo. Tady byla jen myšlenkou. Čistou myšlenkou.

A potom se před ní objevilo něco, co tu úvahu vyvracelo. Na obzoru zahlédla známky lidských obydlí. Bylo tam město, vystavěné v okolní pustině. Její rychlost se ale nezmenšovala. Tohle pravděpodobně nebyl její cíl, pokud nějakého měla dosáhnout. Napadlo ji, že možná bude věčně jen takhle cestovat. Že v tomhle stavu se dá jen cestovat bez nějakého cíle nebo závěru. Když vanula skrze hlavní ulici, měla čas si povšimnout, že ačkoli po obou stranách stojí mohutné a pevné domy nejsou nijak obývané. Na obchodech a ulicích nevisely žádné cedule. Nebyla tu ani známka přítomnosti člověka. To už ale byla na druhém konci města a hnala se úžasnou rychlostí nad sluncem sežehlou zemí. Přestože město viděla jen chviličku, viděla dost na to, aby ji napadlo, že je tady úplně sama. Nejen že její cesta nikdy neskončí, ale nebude mít na ní ani společníka. Tak tohle je Peklo, napadlo ji. A nebo dost dobrá představa Pekla.

Začala být zvědavá, kolik času už uplynulo od chvíle, kdy vstoupila do téhle země. Den? Týden? Platí tady vůbec stejný čas? A vychází a zachází tady slunce stejně jako na Zemi? Chtěla se podívat na oblohu, ale slunce stálo za ní, a protože neměla tělo, které by vrhalo stín, nemohla ani určit polohu podle stínu.

A ještě tu bylo něco, něco ještě podivnějšího než samotné město: jediná věž nebo pylon, postavený z oceli uprostřed pouště, na jehož vrcholu trčely a chvěly se dráty, jako kdyby se měl každou chvíli vznést a odletět. A znovu ho v několika vteřinách minula. A ani tenhle pohled ji nijak neuklidnil. Ale zmocnil se jí jiný pocit. Pocit, že ona a mraky a ten písek pod ní před něčím prchají. Číhalo snad na ni v tom prázdném městě něco, co její přítomnost vyrušila a co ji teď pronásleduje? Nemohla se otočit, nemohla nic slyšet, dokonce ani nemohla cítit otřesy kroků svého pronásledovatele. Ale on ji dohoní. A jestli ne teď, tak brzy. Není vyhnutí. A ta chvíle, kdy ho uvidí, bude zároveň poslední chvílí jejího života.

A pak zahlédla úkryt! Bylo to sice ještě daleko, ale vůčihledně se přibližovala, až jasně rozeznávala cosi, co mohlo být malým kamenným přístřeškem s bíle natřenými stěnami. Rychlost jejího pohybu se zmenšila. Tak přece jen má její cesta nějaký cíl. A ten je asi tady.

Pozorně si to zvláštní obydlí prohlížela a hledala na něm známky života, ale přece jen koutkem oka zahlédla kdesi daleko napravo nějaký pohyb. Zpomalila už sice, ale stále se ještě pohybovala velkou rychlostí, takže už zahlédla jen nějakou postavu. Byla to ale postava lidská a dokonce ženská. Byla oblečená v hadrech. Tolik přece jen zahlédla. I kdyby ta chajda před ní byla prázdná, měla přece jen útěchu, že se v těchto pustinách nepotlouká sama. Znovu se podívala směrem k té ženě, ale ta už byla pryč. A navíc tu bylo něco důležitějšího. Za chvíli bude u toho obydlí a stále se ještě pohybuje rychlostí, ve které by se mohla při nárazu na tu kamennou stěnu klidně zabít. V duchu se na tu možnost připravila. Uklidňovala se tím, že rychlá smrt je přece jen lepší než nekonečné osamělé a bezcílné putování po téhle pustině, kterého se ze začátku tolik bála.

A potom se náhle zastavila. Těsně přede dveřmi. Z dvou set kilometrů v hodině se zarazila na místě ve zlomku vteřiny.

Dveře byly zavřené, ale ona ucítila, že něco je za jejím ramenem. Neměla sice tělo, takže to byla hloupost, ale nemohla si pomoci a myslela pořád v pojmech přede mnou a za mnou. To něco se naklonilo do jejího zorného pole. Vypadalo to jako had, silný asi jako její zápěstí a tak tmavý, že přestože jasně svítilo slunce, nemohla rozeznat ani nejmenší detail jeho těla. Nemělo to na sobě žádný vzor, neviděla ani žádnou hlavu, oči ani tlamu. Nicméně to mělo dost síly na to, aby

to otevřelo dveře. A potom to opět zmizelo a ona chvíli přemýšlela, jestli to zvíře viděla vůbec celé, nebo jen jednu z jeho končetin.

Ta kamenná stavba nebyla veliká. Přehlédla celý vnitřek jediným pohledem. Zdi tvořil hladký kámen a za podlahu sloužila udupaná hlína. Neviděla postel ani žádný nábytek. Jen uprostřed hořel malý ohníček, jehož kouř měl sice unikat dírou ve střeše, ale místo toho se válel při zemi mezi ní a jediným zdejším obyvatelem.

Vypadal starý jako ty kameny ve zdech. Byl nahý a špinavý a jeho pergamenově zbarvená kůže byla příliš napjatá na vystupujících kostech. Vousy měl částečně spálené a na takových místech visely jen šedivé sežehnuté chumáče. Ve tváři měl výraz člověka v pokročilém stadiu katatonie.

Ve chvíli, kdy vstoupila dovnitř, ale vzhlédl a uviděl ji, přestože neměla tělo. Odkašlal si a odplivl hleny do ohně.

„Zavři dveře," řekl.

„ Vy mě vidíte?" podivila se. „A slyšíte mě?"

„Jistě," odpověděl. „A teď zavři dveře."

„Jak to mám udělat?" ptala se ho. „Nemám… ruce. Nic."

„Ale jde to," odpověděl znovu. „Jen si to představ."

„Cože?"

„Krucinál, to přece není tak těžký. Už ses na sebe dívala dost často. Představ si, jak vypadáš. Přenes sem svoje tělo. No tak. Udělej to pro mě." Tón jeho hlasu kolísal mezi vemlouvavostí a hrubostí. „Musíš zavřít dveře…"

„Snažím se."

„Ale ne dost silně," ozvala se zase odpověď.

Chvíli se odmlčela a potom se teprve odvážila zeptat na něco jiného.

„Já jsem mrtvá, že jo?"

„Mrtvá? Ne."

„Ne?"

„Nuncio tě zachránilo. Jsi živá, jen se neboj, jenže tvoje tělo je pořád ještě v misii. Já chci, abys ho sem přenesla. Máme práci."

Při tom ujištění, že stále ještě žije, přestože je oddělená od svého těla, se jí ulevilo. Snažila se představit si své tělo, které už téměř ztratila, tělo, které obývala třicet dva let. Nedalo se o něm sice říct, že je dokonalé, ale přinejmenším bylo její. Nikdy nepodstoupila žádnou plastickou operaci. Měla ráda své ruce a útlá zápěstí, svá prsa, jejichž levá bradavka byla dvakrát větší než ta pravá. Měla ráda svůj klín i svůj zadek. Ale ze všeho nejradši měla svůj obličej a jeho vrásky smíchu.

A to byl právě ten trik. Představit si své tělo do nejmenších podrobností znamenalo přenést ho sem, kde už byl její duch. Předpokládala, že jí ten stařík pomáhá. Jeho pohled stále ještě mířil ke dveřím, ale byl upřený jaksi dovnitř. Šlachy na krku mu vystoupily jako struny harfy a jeho tenká ústa se zkřivila.

A podařilo se to. Cítila, jak pomalu ztrácí svou lehkost, jak se pomalu ztělesňuje a houstne. Chvíli dokonce téměř litovala, že ztrácí svou myšlenkovou lehkost, ale pak si znovu představila svou usměvavou tvář, kterou vídávala v zrcadle každé ráno, když vystupovala ze sprchy. To byl pěkný pocit. Vzpomněla si, jak příjemně se cítila po tom, co si po jídle odkrkla nebo ubzdila. Vzpomněla si, jak se učila podle chuti rozeznávat různé druhy vodky a jak se těšila pohledem na Matissovy obrazy. A rozhodla se, že bude lepší, když si své tělo přenese sem.

„Už to bude," slyšela hlas toho stařík.

„Já to cítím."

„Ještě chvíli."

Pohlédla dolů k zemi. Viděla své nohy, stojící na prahu. Byla bosa. A stejně jako její nohy se před jejíma očima vynořoval i zbytek jejího těla. Byla úplně nahá.

„A teď zavři dveře," řekl jí ten muž u ohně.

Poslechla ho. Vůbec se za svou nahotu nestyděla. Dalo jí to přece tolik práce, než sem své tělo přenesla. Chodila do posilovny třikrát týdně. Věděla dobře, že má ploché břicho a pevný zadek. A kromě toho, zdálo se, že jejího hostitele její nahota vůbec nezajímá. Všechen chtíč už v něm musel dávno vyhasnout.

„Takže," řekl. „Já jsem Kissoon. Ty jsi Tesla. Posaď se. Promluvíme si."

„Mám spoustu otázek," řekla mu.

„Spíš by mě překvapilo, kdybys je neměla."

„Můžu se ptát?"

„Ptej se. Ale nejdřív se posaď."

Posadila se naproti němu, na druhé straně ohně. Podlaha tu byla teplá. Stejně teplý byl i vzduch. Během půl minuty se začala potit. To bylo příjemné.

„Za prvé…"` řekla. „…jak jsem se sem dostala? A kde to jsem?"

„Jsi v Novém Mexiku," odpověděl jí Kissoon. „A jak ses sem dostala? Na to je trochu složitější odpovědět, ale bylo to takhle: pozoroval jsem tě – tebe a ještě několik jiných – a čekal jsem na příležitost někoho z vás sem přivést. To, že jsi byla blízko smrti, společně s dotekem Nuncia pomohlo zmenšit tvůj odpor k téhle cestě. Neměla jsi vlastně na výběr."

„Kolik toho víš o tom, co se děje v Grove?" zeptala se ho.

Pohnul rty jako by se snažil shromáždit sliny Když jí nakonec odpověděl, jeho hlas zněl unaveně.

„Ach Bože, až moc," řekl. „Vím toho až moc."

„Umění, moře Podstaty… to všechno znáš?"

„Ano," řekl tím samým unaveným tónem. „To všechno. Začal jsem to vlastně já. Choval jsem se jako blázen. To

stvoření, které ty znáš jako Jaffa, kdysi sedělo tam, kde teď sedíš ty. Tenkrát to byl ovšem jenom člověk. Jmenoval se Randolph Jaffe a bylo na něm něco působivého – všude chtěl být první – ale přece jen to byl jenom člověk.“

„Přišel sem stejně jako já?“ zeptala se. „Chci říct, taky byl blízko smrti?“

„Ne. Jen jeho touha získat Umění byla větší než touha většiny ostatních hledačů. Neodradily ho kouřové clony a pasti a záludnosti, které většinu lidí bezpečně svedou z cesty. On pořád hledal, až našel mě.“

Kissoon si změřil Teslu přimhouřenýma očima, jako kdyby se jí chtěl podívat dovnitř lebky

„A co ještě mám říct,“ povzdechl si. „Pořád to samé. Co ještě zbývá?“

„Teď mluvíš jako Grillo,“ poznamenala. „Copak jsi ho taky sledoval?“

„Jednou nebo dvakrát, když se mihl na stezce,“ řekl Kissoon. „Ale on není důležitý. Důležitá jsi ty. Velmi důležitá.“

„Jak jsi na tohle přišel?“

„Za prvé, jsi tady. Od té doby kdy tu byl Randolph, se sem nedostal nikdo, a podívej se, jaké to mělo následky. Tohle není normální místo, Teslo. Myslím, že to už tě taky napadlo. Tohle je Smyčka – časová smyčka – kterou jsem si vyrobil.“

„Časová smyčka?“ řekla nechápavě. „Tomu nerozumím.“

„Kde mám začít,“ povzdechl si znovu. „To je další otázka, že? Nejdřív co mám říct, a potom, kde mám začít… No. O Umění víš. O moři Podstaty také. Víš také o tom, co je Shoal?“

Zavrtěla hlavou.

„Je to, nebo vlastně bylo to jedno z nejstarších světových náboženství. Bylo to malé společenství – nikdy nás nebylo víc než sedmnáct – které mělo jediné dogma – Umění, jediné nebe – moře Podstaty a jediný cíl – obojí to uchovat čisté. Tohle je náš symbol,“ řekl, zvedl ze země malý předmět a hodil jí ho. Byl to kříž a v jeho středu ležel člověk. Při bližším zkoumání ale viděla na každém rameni vyryté jiné symboly které jako by z té postavy uprostřed vyrůstaly.

„Věříš mi?“ zeptal se jí.

„Věřím.“

Hodila mu kříž zpátky

„Moře Podstaty musí být za každou cenu uchováno. Nepochybně ti tohle říkal už Fletcher?“

„Ano, říkal to. Patřil také do toho společenství Shoal?“

Kissoon zavrtěl hlavou. „Ne, nikdy se k nám nedostal. Byl to jen zaměstnanec. Jaff ho najal, aby mu nalezl chemickou zkratku. Zkratku k Umění a moři Podstaty.“

„A to je Nuncio?“

„Bylo.“

„Fungovalo to?“

„Mohlo by to fungovat, kdyby sám Fletcher nezakusil jeho dotek.“

„A proto spolu bojovali,“ řekla.

„Ano,“ řekl Kissoon. „Jistě. Ale tohle znáš. Fletcher ti to vyprávěl.“

„Neměli jsme na to čas. Vysvětlil mi jen něco. A i to jen povrchně.“

„Nebyl to žádný génius. To, že našel Nuncio, bylo spíš díky náhodě než díky talentu.“

„Ty ses s ním setkal?“

„Už jsem ti řekl, že tu po Jaffovi nebyl už nikdo. Jsem sám.“

„Nejsi,“ řekla Tesla. „Venku byl někdo…“

„Myslíš Lixe? Toho hada, který ti otevřel dveře? To jsem si vyrobil sám. Taková hračka. I když proces jejich výroby byl příjemný…“

„Ne. Ne ten had,“ řekla Tesla. „Venku v poušti byla nějaká žena. Já jsem ji viděla.“

„Opravdu?“ zeptal se Kissoon a přes jeho tvář přelétl stín. „Žena?“ Pousmál se. „No, musíš mi odpustit,“ řekl. „Občas ještě mívám sny. A bývaly doby, kdy jsem mohl zhmotnit všechny své sny. Byla nahá?“

„Myslím, že ne.“

„A hezká?“

„Neviděla jsem ji tak podrobně.“

„Škoda. Ale tím líp pro tebe. Tady jsi zranitelná a já bych nechtěl, aby se na tebe vrhla nějaká žárlivá milenka.“

Hlas měl lehký, jako kdyby se až přepjatě snažil mluvit bezstarostně.

„Jestli ji uvidíš znovu, radši se drž dál,“ poradil jí. „V žádném případě se k ní nepřibližuj.“

„Nebudu.“

„Doufám, že si najde cestu i sem ke mně. Ne, že už bych toho dneska tolik zmohl. Nejsem…“ Pohlédl na své zubožené tělo. „No, nejsem už žádný mladík. Ale mohl bych se alespoň dívat. Dívám se rád. Dokonce i na tebe, jestli ti to nevadí.“

„Co tím myslíš, dokonce?“ pohoršila se Tesla.

Kissoon se zasmál hlubokým a suchým smíchem. „Ano, promiň. Myslel jsem to jako poklonu. Všechny ty roky jsem tu sám. Už neumím mluvit s dámami.“

„Přece by ses mohl vrátit, ne?“ řekla Tesla. „Přece jsi mě přivedl sem. Copak to zpátky nejde?“

„Ano i ne,“ odpověděl.

„Co to znamená?“

„Znamená to, že bych sice mohl, ale nemůžu.“

„Proč?“

„Já jsem poslední ze společenství Shoal,“ řekl jí. „Jsem poslední žijící ochránce moře Podstaty Všichni ostatní byli

zavražděni a všechny pokusy nahradit je vyzněly naprázdno. Takže už se nedivíš, proč se držím stranou? Že se jen dívám, a i to jen z bezpečné vzdálenosti? Pokud zemřu a neobnovím tradici společenství Shoal, moře Podstaty bude nechráněné. A myslím si, že dobře rozumíš tomu, co by to mohlo znamenat. Jediný možný způsob, jak se můžu dostat na svět a najít náhradu za ostatní, je vzít na sebe jiný tvar. Jiné… tělo.“

„Kdo je zavraždil? Víš to?“

Přes tvář mu znovu přelétl stín.

„Je pravda, že někoho podezřívám,“ řekl po chvíli.

„Ale neřekneš to.“

„Historie společenství Shoal je celá protkaná útoky. Má nepřátele mezi lidmi i mezi ostatními bytostmi. Kdybych ti to měl všechno vysvětlovat, tak bychom neskončili nikdy.“

„Není to snad někde sepsané?“

„To myslíš, jestli to můžeš najít v nějaké knihovně? Ne. Ale hodně můžeš najít, pokud umíš číst mezi řádky jiných historií, a potom najdeš Shoal skoro všude. Je to tajemství, které leží u kořene všech druhých tajemství. Vzniklo mnoho náboženství, která mají za účel odvrátit pozornost všech hledačů pravdy od Shoal, Umění a toho, kam Umění vede. Nebylo těžké je založit. Lidé se nechají snadno obalamutit, pokud se jim předloží správná návnada. Sliby Zjevení, Vzkříšení těla a tak podobně.“

„Chceš říct.“

„Nepřerušuj mě,“ řekl Kissoon. „Prosím tě. Teď jsem se hezky rozpovídal.“

„Promiň,“ řekla Tesla.

Zní to ale divně, napadlo ji. Jako kdyby se mi celý tenhle příběh snažil vnutit.

„Tak. Jak jsem říkal… Shoal můžeš najít všude, pokud víš, jak se máš dívat. A některým lidem se to podařilo. Za ta léta se vyskytlo několik mužů a žen jako byl Jaffe a těm se podařilo prohlédnout všechny návnady a pasti a prokopat se spoustou náznaků a tajemství, až se dostali k Umění. A potom, samozřejmě, do toho muselo vstoupit společenství Shoal a jednat podle všeobecného usnesení. Některé z takových hledačů, jako byli třeba Gurdiev, Melville nebo Emily Dickinsonová, jsme prostě uvedli do nesvětějšího a nejtajnějšího adeptství a cvičili jsme je, aby mohli vystřídat ty, kteří zemřeli. Ostatní jsme neshledali vhodnými.“

„Co jste s nimi udělali?“

„Použili jsme naše schopnosti a vymazali jsme jim jejich objevy z paměti. Což se často ukázalo jako osudné, samozřejmě. Nemůžeš člověku vzít smysl jeho života a očekávat, že to přežije, zvláště, když už byl na dosah odpovědi na své otázky. Mám takové podezření, že jeden z takových odmítnutých si na sebe vzpomněl, nebo vzpomněla…“

„A pozabíjel členy společenství Shoal.“

„Zdá se to nejpravděpodobnější. Musel to být někdo, kdo o nás a našich dílech věděl. Což mi připomíná Randolpha Jaffa.“

„Je pro mě těžké, myslet na něj jako na Randolpha,“ řekla Tesla. „A nebo jako na člověka.“

„Věř mi. Je to člověk. Ale také je to jeden z mých největších omylů. Řekl jsem mu toho příliš mnoho.“

„Víc než mně?“

„Teď je zoufalá situace,“ řekl Kissoon. „Pokud bych ti to neřekl, a ty bys mi nepomohla, všichni bychom byli ztraceni. Ale Jaffe… to byla moje hloupost. Chtěl jsem, aby se mnou někdo sdílel moji samotu, a vybral jsem si špatně. Kdyby žili ostatní, vmísili by se do toho a zabránili by mi v takové hlouposti. Oni by v něm viděli skryté zlo. Já jsem to neviděl. Měl jsem radost z toho, že mě našel. Potřeboval jsem společnost. Potřeboval jsem někoho, kdo by mi pomohl nést břemeno Umění. Ale vytvořil jsem ještě těžší břemeno. Vytvořil jsem někoho, kdo má přístup k moři Podstaty bez jakéhokoliv duchovního očištění.“

„A má i armádu.“

„Já vím.“

„Odkud se vzali?“

„Odtud, odkud pochází všechno. Z mysli.“

„Všechno?“

„Opakuješ se.“

„Nemůžu si pomoct.“

„Ano, všechno. Svět a všechno, co v něm je. Bohové, vši i ryby Všechno pochází z mysli.“

„To ti nevěřím.“

„Myslíš, že mi to vadí?“

„Mysl nemůže vytvořit cokoliv.“

„Já jsem neřekl lidská mysl.“

„Aha.“

„Kdybys poslouchala pozorněji, nemusela by ses tolik ptát.“

„Ale ty přece chceš, abych tomu rozuměla. Jinak bys se mnou neztrácel tolik času.“

„Tady nejsme v čase. Ale ano… ano, chci, abys tomu rozuměla. Vzhledem k oběti, kterou budeš muset podstoupit, je nutné, abys znala důvody.“

„Jakou oběť?“

„Už jsem ti řekl, že odsud nemůžu odejít ve svém těle. Našli by mě a zavraždili, jako ostatní…“

Tesla se otřásla, ačkoliv tu bylo teplo.

„Asi ti nerozumím,“ řekla.

„Ale rozumíš.“

„Ty chceš, abych tě odsud dostala pryč? Odnesla tvé myšlenky?“
„Skoro.“
„Nemůžu prostě jednat místo tebe?“ zeptala se ho. „Být tvoje pomocnice? Já to tam venku znám dobře.“
„To jistě.“
„Řekni mi, co mám dělat.“
Kissoon zavrtěl hlavou. „Je toho tolik, co ještě nevíš,“ řekl. „Je toho tolik, že jsem se ti to ještě ani nepokusil vysvětlit. Nemyslím, že by na to tvé myšlenky stačily.“
„Jen to zkus.“
„Jsi si jistá, že to chceš?“
„Ano.“
„No, Jaff není ten hlavní problém. Může sice moře Podstaty poskvrnit, ale nezničí ho.“
„Takže co je tady ten hlavní problém?“ vpadla mu do řeči Tesla. „Pořád mi tu předhazuješ nějakou oběť. Na co? Jestli se moře Podstaty nemusí hlídat, tak proč?“
„Proč mi prostě nemůžeš důvěřovat?“

Zkoumavě si ho změřila pohledem. Oheň už pohasl, ale její oči už se jeho jantarové záři přizpůsobily jedna její část mu chtěla důvěřovat. Ale většinu svého života strávila tím, že se přesvědčovala, že to nejde. Lidé, agenti, manažeři, tolik lidí už ji v minulosti přesvědčovalo, aby jim věřila a ona to udělala a potom na to doplatila. Teď už bylo příliš pozdě na to, aby začala někomu věřit. Byla cynická až do morku kostí. Kdyby tohle změnila, už by to nebyla ta stará Tesla a ona chtěla zůstat taková, jaká byla vždycky.
Takže řekla:
„Ne. Promiň, ale nemůžu ti jen tak důvěřovat. Neber si to osobně. Nedůvěřuju nikomu. Chci vědět všechno.“
„Co to znamená?“
„Chci znát pravdu. Nebo ti nepomůžu.“
„Víš určitě, že to můžeš odmítnout?“ zeptal se jí Kissoon.
Napůl se od něj odvrátila, sevřela rty jako její oblíbené hrdinky a zatvářila se jako žalobce.
„To byla vyhrůžka,“ řekla.
„Mohla bys to tak nazvat,“ přitakal jí.
„Tak mi teda vlez…“
Pokrčil rameny. Jeho netečnost a téměř líný pohled, kterým si ji měřil, ji ještě víc rozpálil.
„Já tady nemusím sedět a poslouchat tě, víš to dobře!“
„Ne?“
„Ne! Něco mi tajíš.“
„Teď ale mluvíš nesmysly.“
„Myslím, že ne.“
Postavila se. Jeho oči nenásledovaly její obličej, ale místo toho se upíraly do jejího klína. Náhle si nepříjemně uvědomila, že je nahá. Chtěla dostat své šaty které pravděpodobně zůstaly v misii, i když budou asi špinavé a zkrvavené. Pokud se k nim má dostat, tak by odsud měla vypadnout. Otočila se ke dveřím.
Za zády zaslechla Kissoonův hlas:
„Počkej, Teslo. Prosím tě, počkej. Udělal jsem chybu, přiznávám. Udělal jsem chybu. Pojď zpátky, ano?“
Mluvil příjemným hlasem, ale ona v jeho hlase slyšela i méně příjemný tón. Bojí se, napadlo ji. Přes všechny ty kecy o duchovnu se umí vztekat. To ji naučilo rozeznávat v jeho hlase vzteklý podtón. Otočila se zpátky, aby slyšela víc. Už si nebyla tak jistá, že z tohoto stařík dostane pravdu. Jedna vyhrůžka jí k tomu poznání stačila.
„Tak povídej,“ řekla mu.
„Neposadíš se?“
„Správně,“ řekla. Musí předstírat, že se ho nebojí, i když se ho najednou bála. Musí stát a být na svou nahotu hrdá. „Neposadím se.“
„Pak se ti to tedy pokusím vysvětlit co nejrychleji,“ řekl. V jeho chování už nebyla ani známka rozčilení. Mluvil vážně, dokonce zahanbeně.
„Musíš pochopit, že dokonce ani já nevím všechno,“ řekl. „Ale vím dost na to, abych tě, jak doufám, přesvědčil o tom, že jsme ve velikém nebezpečí.“
„Kdo jsme my?“
„Obyvatelé Kosmu.“
„Už zase začínáš s hádankami?“
„Copak ti to Fletcher nevysvětlil?“
„Ne.“
Kissoon si povzdechl.
„Představ si moře Podstaty jako opravdové moře,“ řekl.
„Dobře…“
„Na jedné jeho straně je skutečnost, ve které žijeme. Můžeme to nazvat kontinentem bytí, jehož hranice tvoří spánek a smrt.“
„Dobrá.“
„A teď… představ si, že na druhé straně toho moře je jiný kontinent.“
„Jiná skutečnost.“

„Ano. A stejně skutečná, jako ta naše. Žijí v ní stejné síly stejné bytosti. Ale vládne tam jeden druh bytostí, které mají poněkud zvláštní choutky.“

„To se mi moc nelíbí.“

„Chtěla jsi znát pravdu.“

„Neříkám, že ti nevěřím.“

„To druhé místo se nazývá Metakosmos. A ty bytosti se nazývají Uroboros. A existují.“

„A co ty jejich choutky?“ zeptala se ho, ačkoliv už si nebyla tak úplně jistá, že to chce opravdu vědět.

„Chtějí čistotu, jedinečnost a šílenství.“

„Tak to je něco.“

„Měla jsi pravdu, když jsi mě obvinila z toho, že ti neříkám pravdu. Řekl jsem ti jen část pravdy Společenství Shoal opravdu střežilo moře Podstaty, aby se Umění nedostalo do rukou nepravým lidem. Ale také stálo u toho moře na stráži…“

„Kdyby se na nás vrhli?“

„Toho jsme se báli. Možná jsme to i očekávali. Nebyl to zbytečný strach. V našich nejhorších snech se objevovali Iad Uroboros. Ty nejhorší hrůzy a nejstrašlivější představy které odjakživa straší lidstvo, jsou jejich odezvou. Teď ti říkám strašnější důvody ke strachu, než které by ti mohl říci kdokoliv jiný. Říkám ti to, co snesou jen ty nejsilnější duše.“

„Je v tom i něco dobrého?“ zeptala se Tesla.

„Kdo to kdy slíbil? Kdo kdy řekl, že v tom bude něco dobrého?“

„Ježíš,“ odpověděla. „A Buddha. A Mohamed.“

„Zlomky příběhů, ze kterých Shoal vytvořil kulty. Zástěrky a pasti.“

„Tomu nevěřím.“

„Proč ne? Jsi křesťanka?“

„Ne.“

„Nebo buddhistka nebo hinduistka?“

„Ne. Ne, ne.“

„Ale přesto tomu všemu věříš,“ řekl Kissoon. „Je to pohodlné, že?“

Cítila se, jako kdyby ji její učitel uhodil do tváře. On je o tři nebo čtyři kroky před ní po celou dobu jejich rozhovoru a celou tu dobu ji vedl až k tomu, že si nemohla pomoci a musela blekotat nesmysly. Bylo to samozřejmě pohodlné, věřit v existenci Nebes a Ráje, i když přitom na všechna náboženství odjakživa zvysoka kašlala. Ale zmatená byla ne proto, že by Kissoon v té jejich při vyhrál. Do takové situace se při hádce dostala v životě mnohokrát a vždycky se z toho nějak vymotala. Co ji ale zděsilo víc, bylo pomyšlení, zda vůbec má právo bránit se obětování svého těla. Pokud by byla pravda jen část z toho, co jí řekl, a svět – Kosmos – ve kterém žije, byl ohrožen, jakým právem se bojí o svůj malý bezcenný živůtek? A i kdyby se mohla nějak vrátit zpátky na svět, nemohla by v něm žít bez pocitu, že to byla ona, kdo odmítl zachránit Kosmos. Musí tady zůstat a udělat, co chce Kissoon, ne proto, že by mu důvěřovala, ale protože nemohla riskovat, že mluví pravdu.

„Neboj se,“ slyšela jeho hlas. „Situace není o nic horší než byla před pěti minutami, když jsi ještě o ničem nevěděla. Teď prostě znáš pravdu.“

„Ne, že by mě to nějak uklidňovalo,“ řekla.

„Ne,“ odpověděl jí tiše. „To vidím také. A ty teď sama vidíš, že tohle břemeno bylo pro jednoho příliš těžké a že bez tvé pomoci mi zláme vaz.“

„Rozumím,“ řekla.

Odstoupila od ohně a teď se zády opírala o kamennou stěnu. Jednak potřebovala oporu a jednak ji kámen příjemně chladil. Opírala se tam a hleděla do země. Věděla dobře, že Kissoon vstal. Nedívala se na něj, ale slyšela jeho dech. A potom jeho žádost.

„Potřebuji tvé tělo,“ řekl jí. „Což znamená, že ho budeš muset opustit.“

Oheň už skoro uhasl, ale kouř, který z něj stoupal, byl stále hustší. Zdálo se jí, že jí těžce leží na hlavě, až měla pocit, že by nebyla schopná zvednout hlavu a podívat se na Kissoona, ani kdyby chtěla. Začala se třást. Nejdřív se jí rozechvěla kolena a potom prsty. Kissoon se k ní blížil a stále mluvil. Slyšela jeho tichý hlas říkat:

„Nebude to bolet. Jen klidně stůj a dívej se do země…“

Do hlavy se jí líně vkradla myšlenka: nezpůsobuje to houstnutí kouře nějak on sám, aby se na něj nemohla dívat?

„Za chvíli bude po všem…“

Mluví jako anesteziolog při operaci, napadlo ji. Roztřásla se ještě víc. Čím byl k ní Kissoon blíž, tím větší vahou jí kouř tlačil hlavu dolů. Teď už si byla jistá, že to opravdu dělá on. Nechtěl, aby se na něj dívala. Proč? Copak na ni jde s nožem, aby jí vyřízl mozek a nacpal jí do hlavy svůj?

Nikdy neuměla ovládat svoji zvědavost. Čím byl k ní Kissoon blíž, tím víc se snažila setřást váhu toho kouře a podívat se na něj. Ale to bylo těžké. Její tělo bylo slabé, jako kdyby neměla žádnou krev Kouř jí tlačil na hlavu jako olověný klobouk, jehož okraj se jí zarýval do obočí. Čím více vzdorovala, tím byl těžší.

Opravdu nechce, abych se podívala, myslela si a ta myšlenka jen rozohňovala její vzdor. Opřela se o zeď pevněji. Teď už byl od ní sotva dva metry. Cítila nahořklý a zatuchlý pach jeho potu. No tak, holka, řekla si. Snaž se přece. Je to jenom kouř. Cítíš se sice jako pod lavinou, ale je to jenom kouř.

„Uvolni se,“ zamumlal znovu její anesteziolog.

Místo toho napřela všechny své poslední síly do snahy zvednout hlavu. Olověný klobouk se jí zaryl do spánků. Její lebka zasténala pod tou tíhou. Ale její hlava se pohnula, pravda, trochu roztřeseně, jak se té tíze vzpírala.

Ale za chvíli to šlo lépe. Centimetr po centimetru zvedala hlav a zároveň i oči, až ho opravdu viděla.

Teď, když stál, bylo vidět, že je úplně zmrzačený. Jako by měl každý kloub a kost trochu nakřivo, krk měl na rameni a ruce jako vykloubené a jediný rovný úd měl v klíně. Tesla na něj ohromeně zírala.

„Co to sakra je?“ zeptala se.

„Nemohl jsem si pomoct,“ řekl. „Promiň.“

„Jo takhle?“

„Když jsem řekl, že chci tvé tělo, nemyslel jsem to takhle.“

„A to ti mám jako věřit?“

„Věř mi,“ řekl. „To jen moje tělo odpovídá na přítomnost ženy. Je to nechtěně. Měla bys to brát jako poklonu.“

Za jiných okolností by se snad rozesmála. To by ale musela být schopná otevřít dveře a odejít místo toho, aby tu byla sama a ztracená a za prahem téhle chajdy ležela poušť. Pokaždé, když už si myslela, že všechno chápe, nechápala nic. Tenhle muž ji pokaždé překvapil něčím novým a žádné z těch překvapení nebylo příjemné.

Natáhl k ní ruku. Zornice měl tak rozšířené, že mu nebylo vidět bělmo. Vzpomněla si na Raula a na to, jak se mu přes jeho ohavné rysy v očích zračila krása. Tady žádnou krásu neviděla. Neviděla tam vůbec nic. Ani chtíč, ani vztek. Jestli tam nějaký cit byl, byl dobře ukrytý.

„Tohle nezvládnu,“ řekla.

„Musíš. Vzdej se svého těla. Musím ho mít, nebo Iad vyhrají. A to bys chtěla?“

„Ne!“

„Tak se přestaň vzpírat. Tvůj duch bude tady v Trojici v bezpečí.“

„Kde?“

Tentokrát se mu v očích cosi mihlo – něco jako záblesk zuřivosti, ale na sebe samého.

„Trojice?“ řekla, aby oddálila okamžik, kdy se jí dotkne. „Co je Trojice?“

Při vyslovení té otázky se současně přihodilo několik věcí tak rychle, že je ani nestačila rozlišit. Poznala nicméně, že Kissoon přestal být pánem situace v okamžiku, kdy se ho zeptala, co je ta Trojice. Nejdřív cítila, jak se kouř nad ní rozpouští a jeho váha už jí netlačí hlavu k zemi. Využila té situace, aby nahmatala kliku u dveří. Nicméně se na něj pořád ještě dívala a v tom okamžiku, kdy brala za kliku, ho zahlédla změněného. Byl to jen okamžik, ale nezapomenutelný. Viděla, že je celý od pasu nahoru až na tvář postříkaný krví. On věděl, že ho tak viděla, protože mu ruce vylétly nahoru, aby ty rudé skvrny zakryly, ale ruce a paže měl také jako vykoupané v krvi. Co tohle zase znamená?

Než se mohla porozhlédnout, jestli někde není zraněný, už byl zase pánem situace, ale stalo se mu totéž, co žonglérovi, když se pokouší udržet ve vzduchu příliš mnoho míčků a zachytí jeden, aby vzápětí ztratil druhý. Krev zmizela a ona ho viděla opět jako dřív. Nicméně v tu chvíli se ozvala další záhada, kterou jeho vůle do té doby držela na uzdě.

Bylo to ještě silnější než ty krvavé skvrny Nějaká síla vrazila zvenčí do dveří. Náraz byl příliš silný, než aby to mohl být nějaký Lix, i kdyby jich tam bylo tisíce. Kissoon se ulekl. Zjevně se té síly za dveřmi příšerně bál. Očima sklouzl z Tesly na dveře, ruce mu spadly volně kolem těla a všechen výraz z tváře mu zmizel. Tesla cítila, že každá částečka jeho vůle se upřela k jedinému cíli: ubránit se tomu, co zuřilo na druhé straně prahu. Následkem toho přestal kontrolovat Teslu. Cítila, jak ji skutečnost, kterou předtím opustila, chytila za páteř a trhla. Ani se nepokoušela odporovat. Mělo by to asi stejný výsledek, jako kdyby se pokoušela vzpírat gravitaci.

Naposled zahlédla Kissoona opět postříkaného krví, jak stále ještě beze všeho výrazu ve tváři stojí přede dveřmi. Potom se dveře rozlétly.

Chviličku si byla jistá, že ta moc na druhé straně dveří na ni bude čekat a sežere ji i Kissoona. Chvíli si myslela, že dokonce zahlédla záři – oslnivě jasnou – jak osvětluje Kissoonovy rysy. Ale jeho vůle v posledním okamžiku zvítězila a záře hasla každým okamžikem, zatímco ona se vracela do světa, který se jí opět zmocnil.

Mrštilo ji to zpátky směrem, odkud sem přišla, tentokrát desetinásobnou rychlostí než předtím. Pohybovala se tak rychle, že ani neviděla, kdy prolétla kolem ocelové věže a města.

Tentokrát ale nebyla sama. Někdo byl blízko ní a volal ji jménem:

„Teslo? Teslo! Teslo!“

Ten hlas znala. Patřil Raulovi.

„Slyším tě,“ zamumlala a všimla si, že skrze rozmazané šmouhy okolí prosvítá další obraz. Viděla v něm světlé body – možná plameny svíček – a nějaké tváře.

„Teslo!“

„Už jsem tady“ vydechla. „Skoro. Už skoro.“

Teď byla nejasná ta poušť. Kolem ní převládal ten tmavý obraz. Otevřela oči doširoka, aby viděla lépe Raulovu tvář. Klekl si vedle ní a na jeho tváři byl úsměv.

„Tak ses vrátila,“ řekl jí.

Poušť zmizela. Kolem ní byla noc. Pod sebou cítila tvrdost kamení a nad sebou viděla hvězdy a – jak hádala – svíčky které držela skupinka udiveně se tvářících žen.

Pod sebou, mezi svým tělem a zemí, cítila šaty, ze kterých zmizela, když přenesla své tělo do Kissoonova příbytku. Natáhla ruku, aby se dotkla Raulova obličeje a tak se ujistila, že je skutečně zpátky v reálném světě. Jeho tváře byly mokré.

„To jsi se musel nadřít,“ řekla, protože si myslela, že je to pot. Ale potom si uvědomila svůj omyl. Nebyl to pot. Byly to slzy.

„Chudáku Raule,“ řekla a posadila se aby ho objala. „Copak jsem úplně zmizela?“

Raul se k ní přitiskl. „Nejdřív jsi vypadala jako mlha," řekl. „A potom… jsi byla pryč."

„Proč jsme vlastně tady?" zeptala se. „Tommy-Ray mě přece postřelil v misii."

Při zmínce o tom výstřelu se podívala na místo, kam ji zasáhla kulka. Neviděla ale žádné zranění, dokonce ani krev.

„Nuncio," došlo jí. „To mě zachránilo."

To pochopitelně neušlo ani těm ženám. Když viděly neporušenou kůži, začaly mumlat modlitby a couvat.

„Ne…" zamumlala a stále se ještě prohlížela. „Tohle nebylo Nuncio. Tohle je tělo, které jsem si představovala."

„Představovala?" zeptal se Raul.

„Ano," řekla, aniž by si uvědomila, jak je Raul její odpovědí zmatený. Sama měla o čem přemýšlet. Její levá, větší bradavka teď byla na pravé straně. Nevěřícně se na to dívala a potřásala hlavou. Přece se nemohla zmýlit. Na své cestě do Smyčky se její tělo muselo nějak zrcadlově obrátit. Prohlédla si nohy. Několik škrábanců – byla to Butchova práce – na levém lýtku teď viděla na pravém.

„Tomu nerozumím," řekla Raulovi.

Nerozuměl sice, na co se ho ptá, ale viděl, že chce, aby jí nějak odpověděl, a tak jen pokrčil rameny.

„To je jedno," řekla a začala se oblékat.

Až potom se zeptala, co se stalo s Nunciem.

„Copak jsem ho všechno dostala já?" zeptala se ho.

„Ne. Dostal ho ten Smrťák."

„Tommy-Ray? Ježíši. Takže teď má Jaff jednoho a půl syna."

„Ale tebe se dotklo také," řekl Raul. „Stejně jako mě. Vylezlo mi po ruce až k lokti."

„Takže teď tu jsme my dva proti nim dvěma."

Raul zavrtěl hlavou. „Já ti nemůžu nijak pomoct," řekl.

„Ale můžeš a taky to uděláš," řekla mu. „Musíme ještě objasnit tolik otázek a já to sama nezvládnu. Musíš jít se mnou."

Nemusel ani promluvit, aby poznala, že váhá.

„Já vím, že se bojíš. Ale prosím tě, Raule. Ty jsi mě vzkřísil…"

„Já ne."

„Tak jsi pomohl. Přece bys nechtěl, aby tahle tvoje pomoc přišla nazmar, že ne?"

Napadlo ji, že ho přesvědčuje stejným způsobem, jako předtím Kissoon přesvědčoval ji, a trochu se jí to znechutilo. Ale její setkání s Kissoonem ji o lecčems poučilo. Kissoon na ní zanechal svou stopu, aniž by se jí vůbec dotkl. Ale kdyby se jí někdo zeptal, jestli je Kissoon lhář nebo prorok, spasitel nebo šílenec, nemohla by mu odpovědět. Možná, že právě pochopení téhle mnohoznačnosti bylo zatím jejím největším objevem, ačkoliv ještě nevěděla, co tím získala.

Vrátila se v myšlenkách zpátky k Raulovi a jeho váhání. Neměla čas ho dlouho přesvědčovat. „Prostě musíš jít se mnou," řekla mu. „Nemůžeš se z toho jen tak vykroutit."

„Ale misie…"

„… je prázdná, Raule. Jediným pokladem tam bylo Nuncio a to je teď pryč."

„Jsou tam moje vzpomínky," řekl tiše, ale z tónu jeho hlasu poznala, že se vzdává.

„Budeš mít jiné. A budou lepší," řekla mu. „A teď… rozluč se, jestli máš s kým, protože pojedeme…"

Přikývl a začal se loučit s těmi ženami kolem. Mluvil s nimi španělsky. Tesla španělsky rozuměla dost na to, aby věděla, že se opravdu loučí. Nechala ho s nimi o samotě a šla k autu.

A při chůzi ji napadlo řešení té záhady s převráceným tělem. V Kissoonově příbytku si představila své tělo tak, jak ho vídala nejčastěji: v zrcadle. Kolikrát se za třicet let svého života zhlížela v zrcadle, kde levá strana je napravo a naopak?

Ze Smyčky se vrátila jako úplně jiný člověk. A to doslova. Vrátila se jako žena, která dosud existovala pouze jako odraz v zrcadle. Ten odraz byl teď tělem a klidně si chodil po světě. Ale doufala, že její mysl se nezměnila, přestože se jí dotklo Nuncio a přestože se setkala s Kissoonem. Což obojí nebyly zanedbatelné vlivy.

Ale to už je součást jiného příběhu, který by se měl vyprávět raději už dnes.

Zítřek už nemusí přijít.

část šestá – Odhalená tajemství

Kapitola třicátá devátá – Král mrtvých

Tommy-Ray řídil auta od svých šestnáctých narozenin. Kola automobilů pro něj znamenala svobodu a nezávislost na matce, pastorovi, Grove a vůbec všem, co pro něj představovali. Teď se vracel na to samé místo, ze kterého se ještě před pár lety nemohl hnout, a nohu přitom nezvedal z plynu. Chtěl se znovu projít po Palomo Grove se všemi těmi novinkami, které změnily jeho tělo, chtěl se vrátit ke svému otci, který ho toho tolik naučil. Než přišel Jaff, to nejlepší, co mu život mohl nabídnout, byl mořský vítr a vlny na pláži v Topanze. A pak ještě vědomí, že se na něj z pláže obdivně upírají dívčí oči. Ale sám věděl, že takhle to nemůže být věčně. Dívky si každé léto nacházejí nové a nové hrdiny. Jedno léto byl takovým hrdinou on, protože ostatní surfaři nebyli už tak mladí. Ostatní už byli staří známí z minulého léta. Tommy-Ray nebyl hloupý. Věděl dobře, že to nepotrvá dlouho a bude jako oni.

Teď má ale před sebou jasný cíl, jako nikdy předtím. Objevil způsoby myšlení a chování, na jaké ti blbečci v Topanze nikdy nemohou přijít. A za většinu toho vděčí Jaffovi. Nemohl vědět, že dokonce ani jeho otec ho nedokáže připravit na to, co se stalo v misii. Teď se sám stal legendou. V jeho osobě se domů vrací smrt. Všichni teď budou tancovat tak, jak on bude pískat, dokud se nezhroutí vyčerpáním. A věděl už, co se stane potom. Ostatně to zažil sám na sobě. Při té myšlence se pousmál.

Noc ale teprve začala. Po necelých dvou hodinách jízdy na sever od misie náhodou projížděl malou vesnicí, na jejímž okraji ležel hřbitov. Měsíc stál ještě vysoko na obloze. Jeho jasná záře se třpytila na hrobech a smývala barvu z květinových věnců. Tommy-Ray zastavil, aby si tu scénu lépe prohlédl. Přece jen je to teď jeho území. Je tady doma.

A pokud ještě potřeboval nějaký další důkaz toho, že to, co se stalo v misii, nebyl jen nějaký bláznivý přelud, dostal ho okamžitě, jakmile otevřel bránu a vešel dovnitř. Bylo bezvětří, nepohnulo se ani stéblo trávy, která kolem zanedbaných hrobů místy dosahovala až nad kolena. Ale přesto se tu něco hýbalo. Tommy-Ray popošel ještě o pár kroků dál a zahlédl z několika míst vstávat lidské postavy. Byli to mrtví. I kdyby to nevěděl, to, že světélkovali stejně jako ta ptačí lebka, kterou našel u misie vedle svého auta, by mu napovědělo, že jsou součástí jeho klanu.

Věděli dobře, kdo je přišel navštívit. Jejich oči, a v případě těch starších jejich oční důlky, se upíraly jen na něj. Žádný z nich neuhnul pohledem ani se nepodíval na zem, ačkoli terén nebyl zrovna rovný. Znali to tu přece dobře. Věděli, kde se z hrobu skutálel kámen, nebo kde jsou tu a tam na zemi nerovnosti. Přesto se ale blížili jen pomalu. Tommy-Ray nespěchal. Posadil se na hrob, o kterém si na náhrobním kameni přečetl, že v něm leží sedm dětí i se svou matkou, a díval se, jak se k němu duchové mrtvých blíží. Čím byli blíž, tím větší podrobnosti na nich rozeznával. Nebyl to hezký pohled. Vítr jimi profukoval a měnil jejich tvary. Jejich tváře byly buď příliš široké, nebo příliš dlouhé, oči jim vylézaly z důlků, ústa visela otevřená a tváře měli propadlé. Jejich příšerný škleb Tommymu připomněl nějaký film, který kdysi viděl a ve kterém nějací piloti odolávali obrovskému přetížení. Byl tu ale jeden rozdíl. Tohle nebyli dobrovolníci. Tihle trpěli proti své vůli.

Jejich vzhled ho nijak nepoděsil. Nevadily mu ani díry v jejich zohavených tělech, ani pokroucené končetiny. Tohle všechno ostatně vídal v komiksech už když mu bylo šest a později ve strašidelném zámku na pouti. Hrůza je všude, jen se člověk musí pořádně dívat. Takové obrázky se prodávají ve žvýkačkách, v komiksech, v přílohách novin, nebo i na tričkách a na obalech desek. Při té myšlence se usmál. Znamení jeho říše jsou všude. Neexistuje nic, čeho by se nedotkla Smrťákova ruka.

Nejrychlejší z mrtvých byl muž, který pravděpodobně umřel mladý a docela nedávno. Měl na sobě příliš velké džínové kalhoty a tričko, na kterém se skvěl emblém pěsti se zdviženým prostředníkem. Na hlavě měl čepici, kterou smekl, jakmile se k Tommymu přiblížil na pár metrů. Odhalil tak svou holou hlavu, na které bylo vidět několik dlouhých řezných ran. Ty nejspíš zapříčinily jeho smrt. Nevytékala z nich žádná krev Jeho tělem hvízdavě profukoval vítr.

Zastavil se kousek od Tommyho-Raye.

„Umíš mluvit?“ zeptal se ho Smrťák.

Mrtvý otevřel ústa, která měl už takhle dokořán, ještě víc a pokusil se mu odpovědět. Svaly na hrdle se mu pohybovaly Při tom pohledu si Tommy-Ray vzpomněl na nějakého artistu, kterého kdysi viděl v televizi a který nejdřív spolkl a potom zvrátil živou rybičku. Ačkoliv už to bylo dávno, pohled na krk tohoto muže to Tommymu připomněl. Pohled na to, jak člověk dokáže ovládat své tělo a zadržet a potom zvrátit něco, co celou dobu držel v hltanu – určitě ji úplně nespolkl, žádná ryba by přece v kyselé žaludeční šťávě nepřežila – takový pohled stál i za to, jak mu bylo špatně, kdykoliv si na to vzpomněl. A tenhle muž teď předváděl něco podobného, jenže se ze sebe pokoušel dostat místo ryby slova. Konečně se ozval jeho hlas, suchý a ševelící.

„Ano,“ řekl. „Umím mluvit.“

„Víš, kdo jsem?“ zeptal se ho Tommy-Ray.

Mrtvý zasténal.

„Jo, nebo ne?“

„Ne.“

„Já jsem Smrťák a ty se jmenuješ Polib-si. Jak se ti to líbí?“

„Ty jsi přišel pro nás,“ řekl mrtvý.

„Co tím myslíš?“

„Nejsme pohřbení. Nemáme požehnání.“

„U mě pomoc nehledejte,“ řekl Tommy-Ray „Já nikoho pohřbívat nebudu. Přišel jsem to tu obhlídnout, protože mi to tu patří. Budu Králem mrtvých.“

„Ano?“

„To si piš.“

Mezitím se přiblížila další ze ztracených duší. Byla to žena se širokými boky a řekla:

„Ty…“ zašeptala. „Ty zříš.“

„Jo?“ odpověděl Tommy-Ray. „To mě nepřekvapuje. Ty taky zříš. Docela dost.“

„Patříme k sobě,“ řekla ta žena.

„Všichni,“ řekl třetí mrtvý, který sem mezitím došel také.

„Konečně to chápete.“

„Zachraň nás,“ zaprosila ta žena.

„Už jsem to řekl tady tomu Polib-si,“ řekl Tommy-Ray „Já nikoho pohřbívat nebudu.“

„Půjdeme za tebou,“ řekla ta žena.

„Za mnou?“ odpověděl Tommy-Ray a tělem mu projel záchvěv vzrušení při představě, jak se vrací do Grove s takovouhle družinou. Možná by po cestě mohl navštívit ještě pár takových míst a tak svůj doprovod ještě zvětšit.

„To se mi líbí,“ řekl. „Ale jak?“

„Ty nás veď. My půjdeme za tebou,“ ozvala se odpověď.

Tommy-Ray se postavil. „Proč ne?“ řekl a otočil se zpátky ke svému autu. Přitom ho napadlo: tohle bude můj konec…

Ale ta myšlenka ho neznepokojovala.

Když vyrazil na cestu, ohlédl se zpátky ke hřbitovu. Odněkud se přihnal vítr a Tommy-Ray viděl, jak se v něm jeho doprovod rozplývá. Jejich těla se rozpadala, jako kdyby je tvořil písek, a vítr je rozfoukal do stran. Pár zrnek toho prachu mu vlétlo do očí. Zamrkal, ale nechtěl od toho divadla odvrátit pohled. Ačkoliv jejich těla zmizela, stále slyšel jejich vytí. Byli jako vítr, nebo ten vítr byli oni. Pak se otočil a šlápl na plyn. Auto poskočilo kupředu a zpod kol odlétl vějíř prachu a rozplynul se ve větru, který se hnal za ním.

Měl pravdu v tom, že po cestě uvidí víc takových míst, kde by mohl najít další duchy. Odteďka budu mít vždycky pravdu, pomyslel si. Smrt se nikdy nemýlí, nikdy v ničem se nemůže mýlit. Za necelou hodinu poté našel další hřbitov uvnitř jehož zdí už se prohánělvír polorozplynulých duší, v netrpělivém očekávání příjezdu svého pána. Zdálo se, že se zpráva o jeho příjezdu jaksi rozšířila kolem. Tyhle duše už na něj čekaly a okamžitě se připojily k jeho družině. Dokonce ani nemusel zpomalit. Při jeho příjezdu se prachová bouře zvedla, na okamžik mu zaclonila výhled a potom se připojila k duším za autem. Tommy-Ray mohl jen pokračovat v jízdě. K ránu se jeho družina rozrostla ještě víc. Na křižovatce zahlédl známky autonehody. Všude po silnici se válely střepy skla, byly tu krvavé skvrny a jedno ze dvou aut – teď už skoro jako auto ani nevypadalo – se válelo převrácené u kraje silnice. Zpomalil trochu, jen aby si to místo prohlédl, protože ani nečekal, že by se tady k němu mohl někdo přidat, ale potom zaslechl teď už známý ječivý vítr a uviděl postavy ženy a muže, vynořující se ze tmy. Tihle se ještě nepřizpůsobili svému stavu, ještě nevěděli, co mají dělat. Vítr, který jimi profukoval, je každou chvíli hrozil srazit na zem a rozbít jim ještě víc jejich už takhle roztříštěné hlavy. Ale přestože byli mrtví jen chvíli, poznali v Tommym-Rayovi svého pána a poslušně se k němu připojili. Při pohledu na ně se usmál. Jejich čerstvé rány střepy skla v očích a ve tvářích, ho nadchly.

O ničem spolu nemluvili. Zdálo se, že přijímají jakési bezeslovné signály od svých druhů ve smrti, kteří následovali Tommyho auto. Těla těch dvou se pomalu rozplývala a smísila se s ostatními.

Tommy-Ray a jeho teď už početná družina pokračovali v cestě.

Po cestě potkali ještě pár takových. Zdálo se, že počet mrtvých roste tím víc, čím severněji se Tommy-Ray dostával. Jako kdyby se zvěst o jeho příjezdu šířila skrze samotnou zem, od jednoho mrtvého k druhému nějakými záhadnými hřbitovními klepy, takže ho po cestě všude očekávaly prašné fantomy mrtvých. Zdaleka ne všichni se k němu ale připojili. Někteří se zřejmě na to procesí přišli jen podívat. V jejich tvářích četl Tommy-Ray hrůzu. Teď se on sám stal Hrůzou v tomhle strašidelném procesí a oni se tvářili jako děti na pouťové Jízdě smrti. Zdálo se, že dokonce i mezi mrtvými existuje jakási hierarchie a že on je pro mnoho z nich příliš vznešená společnost. Jeho ambice byly příliš veliké a jeho touhy příliš zkažené. Tihle mrtví dávali přednost tomu tiše hnít, než aby se pustili do takového dobrodružství.

Bylo už brzy ráno, když přijel do toho bezejmenného městečka, ve kterém ztratil svou peněženku, ale ani v denním světle nebylo možné rozeznat, co se skrývá v prašné bouři, která se hnala za ním. Kdokoliv by se podíval – a bylo jich jen málo, vždyť kdo by se díval do tak prudkého větru -viděl by jen mračno prachu zvedající se za rychle jedoucím autem a nic víc.

Měl tady ještě jinou práci než jen svolávání ztracených duší – i když nepochyboval, že v takovémhle místě ztratilo život už mnoho lidí, kteří nikdy nebyli pohřbeni. Ne, tady se teď chtěl pomstít tomu kapsáři. A jestli ne jemu, tak alespoň tomu baru, kde se to stalo. To místo našel snadno. Dveře nebyly zamčené, jak by v tuhle denní dobu očekával. A když vešel dovnitř, zjistil, že bar dokonce není ani prázdný. Opilci z minulé noci se stále ještě váleli po podlaze v různých stadiích opilosti. Jeden ležel tváří na podlaze v kaluži svých vlastních zvratků. Další dva se rozvalovali po stolech. Za barem stál muž, kterého si Tommy-Ray matně pamatoval jako toho, kdo si vzal jeho peníze, než ho uvedl na to představení v zadní místnosti. Byl to silný muž, jehož obličej vypadal na to, že už utržil tolik modřin, že už asi nikdy nebude mít normální barvu.

„Hledáš někoho?“ obořil se na Tommyho-Raye.

Tommy-Ray ho ignoroval a přešel rychle ke dveřím, za kterými se skrývala ta místnost, kde se díval na představení té ženy se psem. Byly otevřené. Místnost za nimi byla prázdná. Účinkující se rozešli k odpočinku do svých postelí a kotců. Když se otočil zpátky k baru, barman stál na krok od něj.

„Na něco jsem se tě ptal,“ řekl důrazně.

Tommyho-Raye trochu zarazila nevšímavost toho chlapa. Copak si neuvědomuje, že mluví s přeměněnou bytostí? Copak ta léta chlastu natolik otupila jeho smysly že nedokáže poznat, že ho navštívil sám Smrťák? Dobře mu tak.

„Zmiz mi z cesty,“ řekl mu Tommy-Ray

Místo toho ho ten chlap popadl za košili pod krkem. „Tebe už jsem tady viděl,“ řekl mu.

„Jo.“

„Něco sis tu zapomněl?“

Přitáhl si Tommyho-Raye blíž, až se jejich nosy skoro dotýkaly.

„Bejt tebou, radši toho nechám,“ varoval ho Tommy-Ray.

Barman se zatvářil pobaveně. „Nejspíš bych ti měl nakopat koule,“ řekl. „Nebo by ses k nám chtěl přidat?“ Oči se mu rozšířily „Proto jsi přišel? Ukázat se nám?“

„Už jsem ti řekl…“ začal Tommy-Ray.

„Nezajímá mě, co jsi řekl. Teď mluvím já. Rozuměl's?“ Druhou ruku mu přitiskl na ústa. „Takže… chceš mi něco předvést, nebo ne?“

Při pohledu do tváře toho otrapy se Tommymu mihl hlavou obraz toho, co tu tenkrát viděl v té zadní místnosti: ta ženská i pes s nepřítomným pohledem. Tady přece viděl smrt. Otevřel ústa, která mu svírala dlaň toho muže a snažil se ji jazykem odtlačit.

Ten chlap se zašklebil.

„Tak co?“ řekl.

Přestal Tommymu zakrývat pusu. „Tak co nám ukážeš?“ zeptal se znovu.

„Sem…“ zamumlal Tommy-Ray.

„Cože?“

„Pojďte sem… pojďte sem…“

„O čem to tu mluvíš?“

„To nepatří tobě. Sem. Pojďte… sem… dovnitř.“ Pohledem zabloudil ke dveřím.

„Nesnaž se mě oblbnout, slyšíš?“ prohlásil ten chlap. „Vím, že jsi tu sám.“

„Pojďte dovnitř!“ zaječel Tommy-Ray.

„Drž už sakra hubu!“

„Pojďte dovnitř!“

Teď už se ten chlap ale rozzuřil. Praštil Tommyho pěstí do obličeje takovou silou, až ho smetl na podlahu. Tommy-Ray ale nevstal. Podíval se na dveře a zkusil to ještě jednou:

„Prosím, pojďte sem,“ řekl, teď už tiše.

Poslechli ho snad proto, že teď je o to požádal, místo aby jim rozkazoval? A nebo snad celou tu dobu museli sbírat síly, aby mu mohli přijít na pomoc? Ať už byl důvod jakýkoli, teprve teď začali cloumat zavřenými dveřmi. Barman si pohrdavě odfrkl a otočil se. Dokonce i jeho alkoholem obluzeným očím muselo být jasné, že s těmi dveřmi necloumá žádný normální vítr. Údery do nich byly příliš rytmické a příliš silné. A to vytí venku také nemohla vydávat žádná normální vichřice. Otočil se zpátky k Tommymu-Rayovi.

„Co to tam venku je?“ zeptal se ho.

Tommy-Ray zůstal ležet na místě, kam ho srazil barmanův úder, a jen se usmál tím svým pověstným nevinným úsměvem, který už nikdy nebude stejný jako byl předtím, protože teď se z něj přece stal Smrťák.

Zemřeš, říkal teď jeho úsměv. Zemřeš tady před mýma očima. Umři si pomalu, nebo rychle, to je mi jedno. Smrťákovi to může být jedno.

V tu chvíli se dveře rozlétly dokořán a po celé místnosti se rozprskly úlomky zámku a třísky dřeva. Vzápětí se dovnitř vevalil vítr. Venku ve slunečním světle nebyli duchové mrtvých vidět, ale teď se zhmotnili, přímo před očima svých obětí. Jeden z mužů, kteří leželi opilí na stole, se postavil právě včas, aby viděl, jak se před ním od hlavy počínaje zhmotnily tři postavy. Ucouvl ke zdi a vzápětí se na něj mrtví vrhli. Tommy-Ray zaslechl jeho skřek, ale neviděl, jakou smrtí zemřel. Soustředil svou pozornost na duchy, kteří se vrhli na barmana.

Viděl v jejich tvářích touhu zabíjet. Jako kdyby je ta dlouhá společná cesta za jeho autem zjednodušila. Jejich tváře už se příliš nelišily jedna od druhé. Možná že se jejich prach v té bouři nějak promíchal a proto se sobě navzájem mnohem víc podobali. Teď byli téměř nerozlišitelní a to bylo ještě hroznější, než když je potkal na tom hřbitově. Při tom pohledu se otřásl. Tak tohle jsou teď jeho vojáci. Mají prázdné oči, otevřená ústa a tvoří jedinou smrtící armádu.

Barman se začal nahlas modlit, ale viditelně na sílu modlitby příliš nespoléhal, protože se sehnul a jednou rukou si k sobě přitáhl Tommyho-Raye. Potom otevřel dveře do zadní místnosti a zavřel se tam i se svým rukojmím. Tommy-Ray slyšel, jak při tom cosi vykřikuje, možná se ještě modlí? Santo Dios! Santo Dios! Ale ani tahle slova, ani skutečnost, že vlastnil rukojmí, nijak nezpomalily ten vražedný vítr a Tommyho prašnou armádu. Mrtví rozrazili dveře a vřítili se do zadní místnosti za nimi.

Tommy-Ray viděl, jak se jejich ústa otvírají ještě víc, a potom je oba zahltil příval tváří. Neviděl, co se stalo potom. Prach se mu dostal do očí dřív než je mohl zavřít. Ale cítil, jak barmanův stisk povoluje a v příštím okamžiku ho zalila vlna horké tekutiny. Vzápětí vytí vystoupalo do takových výšek, že už ani nebylo příjemné jeho uším. Pokusil se je neslyšet, ale přesto se mu ten zvuk zarýval do hlavy jako tisíc vrtaček.

Když opět otevřel oči, viděl, že je od hlavy k patě červený. Červená byla jeho hruď, paže, nohy i ruce. Barman, zdroj té červeně, teď ležel na malém pódiu, kde včera v noci Tommy-Ray viděl představení té ženské se psem. Jeho hlava se válela v jednom rohu, ruce, stále sepjaté jako k modlitbě, v druhém. Zbytek těla ležel na pódiu a z krku stále ještě rytmicky stříkala krev.

Tommy-Ray se snažil potlačit nevolnost – přece jen je Smrťák, ne? – ale tohle už bylo příliš. Potom si ale řekl, že to přece mohl čekat, když je pozval dovnitř. Tohle přece není žádný cirkus. Mrtví nejsou civilizovaní. ¨

Třesoucí se a s žaludkem jako na vodě se postavil a prošel zpátky do místnosti s barem. Jeho armáda tu pracovala stejně rychle a strašlivě, jako to viděl v zadní místnosti. Všichni tři muži, které předtím viděl u baru, byli mrtví. Přehlédl tu scénu jen jediným letmým pohledem a vyšel ze dveří ven.

Události v baru už přilákaly pozornost zvědavců, přestože bylo ještě dost brzy ráno. Ale síla větru – ve kterém se opět skryla jeho armáda – bránila všem, kromě těch nejodvážnějších, jako byly děti a pubertální mládež, aby se k baru mohli přiblížit. Ale i ti odvážní tušili, že ten vítr, který se do nich opírá, není jen obyčejným větrem.

A tak se jen dívali, jak ze dveří vychází plavovlasý a krví zastříkaný chlapec a nasedá do auta a nikdo se k němu nepokusil přiblížit. Jejich pozornost Tommyho-Raye povzbudila. Potlačil svou nejistou chůzi a místo toho se narovnal. Až si později budou vyprávět o tom, jak viděli Smrťáka, pomyslel si, ať na něj vzpomínají jako na někoho strašlivého.

Po několika minutách jízdy začal věřit tomu, že ho jeho armáda opustila. Pomyslel si, že je asi jejich vražedná hra začala bavit víc, než aby ho jen pasivně následovali, a tak teď asi vraždí celý zbytek městečka. Ani mu příliš nevadilo, že se jich zbavil. Vlastně byl docela rád. To, co se mu ještě včera zdálo tak báječné, se dnes zvrtlo docela jinak.

Byl celý ulepený a páchl lidskou krví. Barmanovo nešetrné zacházení mu nadělalo nejednu modřinu. Předtím naivně předpokládal, že ho dotek Nuncia učinil nesmrtelným. Jaký má teď smysl, že je Smrťák, když ho na konci všeho stejně čeká smrt? A zjistil to ještě ke všemu způsobem, při kterém málem přišel o život. A co se jeho armády týče – byl stejně naivní, když si myslel, že je může ovládnout.

Teď už to nebyly ty roztřesené, bojácné bytosti, které viděl předchozí noci. To, že byli pohromadě, je změnilo. Teď byli nebezpeční a stejně by se pravděpodobně dříve nebo později jeho kontrole vymkli. Lepší to bude bez nich.

Zastavil, aby si setřel krev z tváře, než překročí hranici. Potom si oblékl košili naruby aby utajil alespoň ty nejhorší skvrny a potom jel dál. Kousek od hranice za sebou ve zpětném zrcátku zahlédl oblak prachu a poznal, že se ze ztráty své armády radoval trochu předčasně. Ať už je zdržel jakýkoliv masakr, už bylo po všem. Dupl na plyn a doufal, že jim ještě ujede, ale oni se hnali po jeho stopě jako smečka věrných, ale smrtelně nebezpečných psů, až ho nakonec opět následovali těsně za autem.

Když projel hranicí, ještě zvýšili rychlost, takže místo aby se hnali za autem, byli teď kolem něj napravo i nalevo. Nebylo to jen gesto důvěrnosti, ale spíš taktický manévr. Duchové bili do oken a trhali za dveře na straně spolujezdce, až se jim je nakonec podařilo otevřít. Tommy-Ray se natáhl, aby je znovu zavřel, ale v tom okamžiku na sedadlo spolujezdce dopadla barmanova hlava, potlučená a omlácená dlouhým transportem ve vichřici. Potom se dveře znovu zabouchly a oblak prachu se vrátil na své místo za vozem.

První, co Tommyho napadlo, bylo zastavit a vyhodit tu hlavu ven, ale věděl dobře, že by tak jen ukázal před armádou duchů svoji slabost. Nepřinesli mu tu hlavu jen proto, aby se pobavil, ale také jako varování. Možná i jako hrozbu. Nezkoušej je nijak podvést, říkala ta zaprášená a krvavá koule na sedadle, nebo budeš vypadat stejně jako já.

Vzal si tu zprávu k srdci. Ačkoliv byl stále ještě jejich vůdce, jeho autorita už nebyla neomezená. Každých pár kilometrů oblak prachu zrychloval a ukazoval na místa, kde je čekali další mrtví. Mnoho jich čekalo na těch nejnepravděpodobnějších místech: na rozích ulic a křižovatkách (na těch hlavně), jednou dokonce na parkovišti u nějakého motelu a benzinové stanice, kde čekal muž, žena a dítě, jako kdyby věděli, že si pro ně ostatní přijdou.

Jak se jejich řady rozrůstaly sílil i vítr, který je nesl, až byl natolik silný, že dokonce způsoboval i menší škody kolem silnice, pohupoval ostatními auty a strhával dopravní značky. Dokonce strhl i pár billboardů. Tommy-Ray slyšel, jak o tom mluví dokonce i ve zprávách v rádiu. Moderátor ten úkaz popisoval jako neobyčejně silný vítr, který přichází od oceánu a pokračuje směrem k Los Angeles.

Tommyho napadlo, jestli ty zprávy slyšel někdo v Palomo Grove. Možná Jaff nebo Jo-Beth. Doufal, že to slyšeli. Doufal, že slyšeli a porozuměli tomu, co se k nim blíží. Palomo Grove už vidělo mnoho podivných věcí od té doby kdy se jeho otec vrátil, ale nic z toho se určitě nevyrovná větru, který se žene v jeho závěsu, ani tomu živoucímu prachu, který tančí v jeho zádech.

Kapitola čtyřicátá – Návštěvníci

V sobotu ráno Williama vyhnal z domu hlad. Vyšel ven váhavým krokem muže, který si uprostřed orgií uvědomil, že potřebuje na malou a ještě ve dveřích se stále lítostivě otáčí zpátky Ale ani hlad, stejně jako nutkání na močení, se nedá ignorovat donekonečna a Williamovy skrovné zásoby v lednici zmizely úžasným tempem. Protože pracoval naproti Obchodnímu Centru, nikdy nenakupoval zásoby na dlouhou dobu. Bylo jednodušší si denně ušetřit tu čtvrthodinku a zaběhnout si do supermarketu koupit si to, na co zrovna ten den měl chuť. Ale v supermarketu už se neukázal dva dny a pokud nechtěl umřít hlady uprostřed těch sice vábivých, nicméně nepoživatelných rozkoší, které na něj čekaly za zataženými závěsy jeho domu, musel dnes tuhle cestu pro jídlo podniknout. To se ovšem snadněji řeklo než udělalo. Celé jeho myšlení se tolik upínalo k té společnosti, kterou hostil, že i prostá úprava jeho zevnějšku tak, aby odpovídal alespoň zhruba jakýmsi společenským normám, se stala problémem takřka neřešitelným.

Až donedávna byl jeho život vzorem pořádkumilovnosti. Košile, které hodlal ten týden nosit, vždycky ležely vzorně vyprané a vyžehlené na prádelníku a vedle nich pět motýlků, které pečlivě vybral ze své sbírky stojedenácti motýlků tak, aby ladily s barvou a odstínem košil. Jeho kuchyni si mohl fotograf kdykoli vyfotit na reklamní inzerát. Všechny pracovní plochy se jen blyštěly, dřez voněl po citronech a záchodová mísa byla cítit lesní vůní.

Ale teď se tohle úpravné místo změnilo v Babylon. Své nejlepší sako naposledy viděl na bisexuální Marcelle St. John, když objímala jednu ze svých přítelkyň. Jeho motýlky posloužily jako kritérium při jedné ze soutěží, kde šlo o to, na kterou z erekcí se jich vejde nejvíc. Vyhrál Moses „Hadice“ Jasper, který si jich zvládl uvázat sedmnáct.

Než aby se pokusil něco uklízet nebo si některé z oblečení přivlastnit zpátky rozhodl se William, že své hosty nechá, aby se bavili po svém. V nejspodnější zásuvce své skříně vyštrachal starou mikinu a džíny které už nenosil několik let, oblékl se a vydal se směrem k Obchodnímu Centru.

Zhruba v tu samou dobu se Jo-Beth probudila s nejhorší kocovinou svého života. Nejhorší, protože to byla její první.

Na události předešlé noci si vzpomínala jen matně. Pamatovala si samozřejmě, že šla navštívit Lois, vzpomněla si i na hosty a na to, jak potom přišel Howie. Ale vůbec si nebyla jistá, jak tohle všechno vlastně potom skončilo. Nejistě a s bolavou hlavou konečně vstala a šla do koupelny. Matka slyšela, že už je vzhůru, a když Jo-Beth vyšla z koupelny ven, viděla, že už na ni čeká.

„Není ti něco?“ zeptala se matka.

„Jo,“ zamručela Jo-Beth. „Cítím se hrozně.“

„Ty jsi včera pila.“

„Hm,“ řekla Jo-Beth. Nemělo smysl zapírat.

„Kde jsi byla?“

„U Lois doma.“

„Lois by v domě nikdy nestrpěla alkohol,“ řekla matka.

„Včera v noci ano. A byla tam toho spousta.“

„Nelži mi, Jo-Beth.“

„Nelžu.“

„Lois by nikdy takový jed doma nesnesla."

„Myslím, že by ses na to měla zeptat jí," řekla Jo-Beth. Očima se vyhnula matčiným obviňujícím pohledům. „Myslím, že by bylo nejlepší jít za ní do obchodu a zeptat se jí."

„Já se z domu nehnu," odpověděla jí matka suše.

„Předevčírem jsi byla na zahradě. Takže dneska se můžeš dostat i do auta."

Mluvila s matkou jako ještě nikdy předtím. V hlase jí zaznínal náznak zuřivosti, která byla částečnou reakcí na to, že ji matka nazvala lhářkou, a také vzteku na to, že se stále ještě nemohla upamatovat. co se to vlastně včera v noci stalo. Co se stalo mezi ní a Howiem? Pohádali se? Myslela si, že asi ano. Určitě se rozešli na ulici… ale proč? To byl další důvod, proč si potřebovala promluvit s Lois.

„Myslím to vážně, mami," řekla. „Dneska pojedeme do Centra spolu."

„Ne, já nemůžu…" řekla matka. „Opravdu to nejde. Je mi nějak špatně."

„Není."

„Je. Mám žaludek…"

„Ne, mami! Toho už bylo dost! Nemůžeš až do konce života předstírat, že jsi nemocná, jenom proto, že se bojíš. Já se bojím taky mami."

„To je dobře."

„Ne, není. To je totiž přesně to, co Jaff chce. Tím se živí. Tím strachem uvnitř. Vím to, protože jsem to viděla, a je to příšerné."

„Můžeme se modlit. Modlitba…"

„… nám nijak nepomůže. Ani pastorovi nepomohla. Nepomůže ani nám." Teď už mluvila zvýšeným hlasem, až se jí z toho točila hlava, ale věděla, že tohle musí říci hned, dřív než vystřízliví a zase se bude bát, aby matku neurazila.

„Ty jsi nám vždycky říkala, že nebezpečné je to venku," pokračovala dál. Nechtěla matku sice urazit, ale slova se z ní valila už sama. „No, možná je. Možná i víc, než sama víš. Ale uvnitř, mami…" uhodila se do hrudi a myslela tím své srdce, Howieho a Tommy-Raye a hrůzu z toho, že je ztratila oba. „… uvnitř, tam je to horší. Ještě horší než venku. Horší je mít… syny… jenom na chvíli… a potom o ně přijít dřív než je stačíš prožít."

„Nerozumím ti, Jo-Beth," řekla matka.

„Lois ti to vysvětlí," odpověděla Jo-Beth. „Zavezu tě k ní a potom mi snad uvěříš."

Howie seděl u okna a nechal sluneční paprsky, aby mu osušily kapky potu na tváři. Pach jeho potu mu byl známý stejně důvěrně jako odraz jeho tváře v zrcadle. Možná i lépe, protože jeho tvář se stále měnila, ale pach jeho potu nikoliv. Teď právě potřeboval útěchu takové neměnící se jistoty protože v okolním světě nebylo jisté vůbec nic. Vůbec se nevyznal ve svých pocitech. Co se ještě včera zdálo tak prosté, když stál venku na slunci a otočený zády k domu líbal Jo-Beth, už dnes tak prosté nebylo.

Fletcher je už sice mrtvý, ale nechal tady v Grove po sobě dědictví, hordu snových bytostí, které jeho považují za jakousi náhradu za jejich ztraceného stvořitele. To on ale nikdy být nemůže. I kdyby ty bytosti nepohlížely na Jo-Beth stejně jako předtím Fletcher – a to bylo po událostech z minulého večera prakticky nemožné – ani tak by nemohl splnit jejich očekávání. Přišel sem jako tulák a tady se z něj stal milenec. A oni teď z něj chtějí udělat generála. Chtějí, aby je seřadil jako armádu a vedl do bitvy. Howie věděl, že nemůže udělat ani jedno. Fletcher by to také nezvládl. Takže si ta jeho armáda nakonec bude muset zvolit vůdce ze svých vlastních řad.

Takovéhle úvahy už ho pronásledovaly tak dlouho, že už jim téměř začal věřit. Nebo spíš přesvědčil sám sebe, že není zbabělec proto, že jim chce věřit. Tenhle trik ale nefungoval. A tak se Howie dostával znovu a znovu ke stejnému závěru: že ho kdysi v lese Fletcher varoval, že bude muset jednou přistoupit k volbě mezi Jo-Beth a svým osudem, a že on tenkrát utekl. Jeho útěk měl za následek Fletcherovu veřejnou smrt, poslední zoufalý pokus, kterým se Fletcher chtěl pokusit uchovat alespoň nějakou naději pro budoucnost. Teď tu stál Howie jako zbloudilý syn, který se svévolně k téhle naději otáčí zády.

A přesto, přesto. Přesto. Kdyby se k Fletcherově armádě přidal, pak by se nevyhnutelně musel stát součástí té války jíž se on i Jo-Beth od samého začátku stranili. Jo-Beth by se tak stala jedním z nepřátel a to jen proto, že se narodila ve špatné rodině.

Teď, v téhle chvíli, chtěl především jistotu. Toužil po ní víc, než když si v jedenácti letech přál, aby mu narostly konečně v rozkroku chlupy, chtěl ji víc než ten motocykl, který ukradl, když mu bylo čtrnáct, přál si ji víc než to, aby mohla jeho matka alespoň na dvě minuty ožít, aby se jí mohl omluvit za všechno, čím ji kdy rozplakal. Chtěl jistotu dokonce víc než Jo-Beth. Potřeboval, aby mu někdo řekl, kterou cestou se má dát a co má udělat, aby měl jistotu, že to, jak to nakonec skončí, nebude jeho vina. Ale tohle mu nikdo říct nemůže. Musí na to přijít sám. Musí tu ještě chvíli sedět, nechat svůj pot schnout na slunci a přijít na to sám.

Obchodní Centrum nebylo ani zdaleka tak plné jako jindy v sobotu ráno, ale William přesto potkal několik známých tváří. Jednou z nich byla i jeho sekretářka Valerie.

„Není vám něco?" zeptala se ho. „Volala jsem vám domů, ale nikdo to nebral."

„Bylo mi špatně," řekl.

„ Včera jsem vůbec neotevřela kancelář. Nemělo to smysl, po tom, co se tu noc předtím dělo. To bylo pozdvižení! Víte, Roger běžel dolů hned, jak začaly houkat ty sirény"

„Roger?"

Upřeně se na něj zadívala. „Ano, Roger."

„Ano, ano," přitakal tedy William a vůbec ho nezajímalo, jestli to je Valeriin manžel, bratr, nebo snad pes.

„Vlastně mu bylo taky špatně," dodala ještě.

„Myslím, že byste si měla vzít pár dní dovolené," navrhl jí William.

„To by bylo fajn. V posledních dnech odsud odjíždí spousta lidí, všiml jste si? Prostě se jen tak seberou a odjedou. Takže nám ani neuteče moc obchodů."

William prohodil nějakou zdvořilou poznámku o tom, jak by si měla taky konečně od té práce odpočinout a potom se rozloučil.

Zvuková atmosféra v Centru mu připomněla to, co nechal doma: zněla velmi podobně jako zvukové doprovody několika z jeho filmů. Byla to prostě taková směsice melodií, které neměly žádnou spojitost se scénami, které doprovázely. Ta vzpomínka ho postrkovala kolem regálů plných jídla. William si plnil košík vším, co mu přišlo pod ruku. Na své hosty ale ani nepomyslel. Ti jíst přece nemusí.

Všiml si, že není jediným zákazníkem, který ignoruje praktické zboží se slevou jako prachovky, prací prášky a podobné věci. Mnoho lidí si stejně jako on plnilo košíky rychle připravitelného jídla a pamlsky jako by se snad nějakým způsobem změnila móda stravování. Na jejich tvářích (které všechny kdysi znal jménem, ale teď už si je téměř nepamatoval) viděl ten samý tajnůstkářský výraz, o kterém věděl, že ho sám měl ve tváři po celý svůj život. Tihle lidé chodili po nákupech a předstírali, že se tahle sobota v ničem neliší od jiných.

Ale dnes bylo všechno jiné. Všichni, nebo téměř všichni lidé měli dnes své tajemství. A ti kteří žádné neměli, buďto opouštěli město, jako Valerie, nebo předstírali, že si ničeho nevšimli. Což bylo svým způsobem vlastně také tajemství.

U pokladny si ještě do košíku přihodil dvě hrsti čokoládových tyčinek a v tu chvíli zahlédl mezi ostatními tvář, kterou už neviděl spoustu dlouhých let. Byla to Joyce McGuirová. Byla tu se svou dcerou Jo-Beth a držela se jí v podpaží. William si nevzpomínal, že by ty dvě takhle někdy dřív viděl. Pokud ano, už to muselo být hezkých pár let, dřív než z malé Jo-Beth vyrostla žena. Teď, když byly vedle sebe, byla podobnost jejich tváří až zarážející. William se na ně díval a nemohl se ubránit vzpomínce na den u jezera a na to, jak Joyce tenkrát vypadala nahá. Vypadá její dcera stejně? Má pod těmi volnými šaty stejné malé bradavky a dlouhá opálená stehna?

Najednou si uvědomil, že není jediný, kdo se na ty dvě McGuirové dívá. Dívali se na ně skoro všichni v obchodě. William nepochyboval, že se všem v hlavě honí stejná myšlenka: že tady přichází živoucí klíč k řešení těch pohrom, které se v posledních pár dnech v Grove seběhly. Před osmnácti lety porodila Joyce McGuirová za více než skandálních okolností dvojčata. Teď se ukazuje na veřejnosti ve chvíli kdy se začínají dít věci, které by mohly ukazovat na pravdivost pověstí o Legii panen. Tehdy se říkalo, že v Grove (nebo někde pod ním) číhají bytosti, které mohou ostatní ovládat. Svou mocí v Joyce McGuirové tyhle bytosti zplodily děti. Pocházejí snad Williamovy zhmotnělé sny z té samé bytosti? Jeho sny se přece také zhmotnily z ničeho.

William se podíval zpátky na Joyce a náhle ho napadlo něco, na co ještě nikdy nepomyslel: totiž že on a ta žena jsou navěky úzce spojeni. Ta myšlenka nezůstala dlouho. Nicméně pod jejím vlivem se otočil a protlačil se kolem lidí čekajících u pokladny a potom zamířil přímo k Joyce McGuirové. Ta ho zahlédla a její tváří se mihl stín strachu. William se na ni usmál. Joyce se pokusila ucouvnout, ale dcera ji chytila za ruku.

„To nic není, mami," slyšel ji říkat.

„Ano…" řekla ona a zdálo se, že se uklidnila. „Ano. Nic to není. Jsem… ráda, že vás vidím."

Ta jednoduchá věta asi zmírnila její napětí. Přestala se mračit a dokonce se usmála.

„Já jsem William Witt," řekl a podal jí ruku., Vy si na mě asi nevzpomínáte, ale…"

„Pamatuji se na vás," řekla.

„To jsem rád."

„Vidíš, mami?" řekla Jo-Beth. „Není to taková hrůza."

„Už jsem vás dlouho neviděl," řekl William.

„Nebylo mi… dobře," řekla Joyce.

„A teď?"

Nejdřív jako by váhala s odpovědí. Pak ale řekla:

„Myslím, že se to lepší."

„To rád slyším."

V tu chvíli se k nim odněkud doneslo jakési vzlykání. Jo-Beth si toho všimla první. Podivné napětí mezi její matkou a panem Wittem (kterého vídala každý den, ale nikdy na sobě neměl takovéhle hadry) upoutalo pozornost všech lidí kolem a všichni se snažili vypadat, jako že si Joyce a Williama vůbec, ale vůbec nevšímají. Jo-Beth pustila matčinu ruku a šla za tím zvukem od police k polici, až našla, co hledala. Byla tu Ruth Gilfordová, asistentka matčina doktora, a Jo-Beth ji dobře znala. Ruth stála před regálem plným kukuřičných lupínků, v jedné ruce jeden druh a v druhé ruce jiný a po tvářích se jí valily proudy slz. Košík vedle ní byl až po okraj plný krabic s jinými druhy lupínků, jako kdyby se Ruth rozhodla uspořádat si doma malou soukromou sbírku.

„Paní Gilfordová?" oslovila ji Jo-Beth.

Ta žena nepřestávala vzlykat a pokusila se promluvit. Její řeč byla ale nesouvislá a nesrozumitelná.

„… nevím, co chce…" říkala, „… po takové době… nevím, co chce…"

„Chcete pomoct?" nabídla jí Jo-Beth. „Nemám vás odvézt domů?"

Slovo domů přimělo Ruth, aby se na Jo-Beth podívala a pokusila se ji závojem slz zahlédnout.

„… nevím, co chce…" řekla znovu.

„Kdo?" zeptala se Jo-Beth.

„… celou tu dobu… a on přede mnou něco schovává…"

„Váš muž?"

„… nic jsem neříkala, ale dobře jsem věděla… vždycky jsem to věděla, že má rád nějakou jinou… a teď si ji přivedl

domů…“

Proud slz zmohutněl. Jo-Beth k ní přišla a jemně jí vzala krabice z rukou a vrátila je zpátky do police. Ruth teď místo krabic sevřela Jo-Bethiny ruce.

„… pomozte mi…“ řekla.

„Samozřejmě.“

„Nechci jít domů. Někoho tam má.“

„Dobře. Nemusíte tam jít, jestli nechcete.“

Začala tu ženu postrkovat od těch polic dál. Vypadalo to, že se Ruth pomalu uklidňuje.

„Ty jsi přece Jo-Beth, že?“ vypravila ze sebe.

„Ano.“

„Doprovodíš mě do auta… myslím, že tam sama nedojdu.“

„Jistě. Budete v pořádku,“ ujistila ji Jo-Beth a přešla na její pravou stranu, jako kdyby ji chtěla chránit před pohledy těch, kteří v zástupu čekali u pokladny Pochybovala ale, že si jich někdo vůbec všiml. Zhroucení Ruth Gilfordové bylo málo lákavé. Mohlo by jim nepříjemně připomenout, že doma mají svá vlastní tajemství.

Matka na ni čekala u dveří. William Witt byl s ní. Jo-Beth se rozhodla, že jim nic neřekne, ostatně Ruth o tom zjevně už nechtěla mluvit. Chtěla proto matce navrhnout, ať na ni počká v obchodě s knihami, který byl ještě zavřený, když sem přijely. Poprvé v životě Lois otevřela obchod pozdě. Ale její matka ji předběhla.

„Pan Witt mě odveze domů, Jo-Beth,“ řekla. „Nemusíš se o mě bát.“

Jo-Beth pohlédla na Witta. Tvářil se, jako kdyby ho někdo zhypnotizoval.

„Určitě?“ řekla jí. Nikdy ji to sice nenapadlo, ale možná, že tenhle Witt je přesně ten typ muže, před kterým ji matka celý život varovala. Takový ten zamyšlený a mlčenlivý chlap, jehož tajemství jsou vždycky nejhorší a nejzkaženější. Ale matka trvala na svém. Téměř podrážděně pokynula Jo-Beth na rozloučenou.

To jsem blázen, pomyslela si Jo-Beth, když doprovázela Ruth k autu. Tenhle svět je bláznivej. Lidi se mění z minuty na minutu, jako kdyby celý svůj život jen předstírali, že jsou něco, co nejsou. Máma byla nemocná, Witt byl vždycky jako ze škatulky, Ruth Gilfordová je bez sebe. Copak je možné změnit se takhle rychle? Nebo byli takoví odjakživa?

Když nasedly do auta, Ruth Gilfordové se zmocnil další, ještě nezvládnutelnější záchvat pláče a pak se pokusila ještě jednou vrátit do obchodu a trvala na tom, že se doma bez lupínků nemůže objevit. Jo-Beth ji jemně přesvědčovala o tom, že to není pravda, a nabídla se, že ji odveze domů. Její nabídka byla vděčně přijata.

Jo-Beth se v myšlenkách vrátila k matce, ale ne na dlouho, protože kolem nich doslova přefičely čtyři veliké černé limuzíny a zabočily nahoru do kopce. Vypadaly tak cize, jako kdyby sem přijely z jiné dimenze.

Návštěvníci, napadlo Jo-Beth. Jako kdyby jich tu nebylo dost.

Kapitola čtyřicátá první – Zaprodaná duše

Jaff stál u nejvýše položeného okna Coney Eye a pozoroval příjezdovou cestu. Bylo skoro poledne a z limuzín, přijíždějících po cestě, se vyhrnuli první hosté.

„Takže to začíná,“ řekl. Byl by rád, kdyby tu teď měl Tommyho-Raye, ale jeho syn se ještě nevrátil ze své cesty do misie. Nevadí. Lamar byl víc než dobrá náhrada. Pravda, zažili jeden nepříjemný moment, kdy Jaff konečně přestal předstírat, že je Buddy Vance a ukázal se mu ve své skutečné podobě, ale netrvalo dlouho a Lamar se vzpamatoval. V jistém smyslu byl Lamar dokonce lepší než Tommy Byl citlivější a cyničtější. A navíc dobře znal všechny hosty, kteří se tu brzy měli sejít. Většinu jich znal ještě lépe než krásnou vdovu Rochelle. Ta se během včerejšího večera nořila do drogového opojení hlouběji a hlouběji a Lamar toho dokonale a k Jaffovu neskonalému pobavení využil. Kdysi (už to bylo tak dávno) by samozřejmě možná udělal totéž. Ne možná, určitě. Rochelle Vancová byla nepochybně krásná a její závislost ji činila ještě přitažlivější. Jenže tohle byly záležitosti těla a jiného života. Teď měl Jaff jinou práci: konkrétně musel získat sílu od těch hostů, kteří se právě scházeli dole. Lamar si společně s ním prošel jejich seznam a skoro o každém mu řekl pár špinavých zajímavostí. Uplácení právníci, zdrogovaní herci, napravené děvky, pasáci, zloději, bílí lidé s černými dušemi. Všichni do jednoho tu byli zkažení, narkomani, onanisté a egoisté. Kde by se mu lépe hledaly síly, které ho ochrání, až předvede své Umění, než právě tady? V těchto zkažených a závislých duších najde takové děsy jaké by v duších obyčejných lidí marně hledal. Z nich vyvolá na svět taková terata, jaká ještě nikdy nikdo neviděl. A pak bude připraven. Fletcher je mrtvý a jeho vojsko, pokud se mu skutečně nějaké podařilo vyvolat, se zatím nijak neprojevovalo.

Mezi Jaffem a mořem Podstaty teď už nestálo nic. Vyhlížel ven z okna a díval se, jak se jeho budoucí oběti navzájem zdraví nacvičenými úsměvy a polibky a jeho myšlenky zabloudily na chvíli zpět do té místnosti s nedoručenými zásilkami v Omaze ve státě Nebraska, kde před tolika lety poprvé narazil na zmínku o tajném životě Ameriky. Vzpomněl si na Homera, který otevřel dveře té místnosti a později na nich zemřel. Život z něj unikl bodnou ranou, způsobenou nožem, který měl Jaff stále v kapse. Tenkrát smrt něco znamenala. Byla to hrozná zkušenost. Ale teprve když vstoupil do Smyčky uvědomil si, jak je strach ze smrti zbytečný, když se čas dá oklamat i takovým ubohým šarlatánem, jakým byl Kissoon. Možná, že ten šaman sedí i teď ve svém úkrytu, v bezpečí přede všemi. Možná se tam i teď poflakuje a plánuje si, jak se zmocní vší moci. Nebo ji zadržuje.

Tahle poslední myšlenka byla pro Jaffa nová, jako dlouho odkládané řešení hádanky, o které ani nevěděl, že se ji snaží uhodnout. Kissoon se snaží oddálit použití moci, protože kdyby ji někdo použil, znamenalo by to jeho smrt…

„No…“ zamumlal pro sebe.

Lamar stál za ním. „No, co?“

„Jen tak přemýšlím,“ řekl Jaff. Odvrátil se od okna. „Vdova už je dole?“

„Teprve se ji snažím vzbudit.“

„A kdo vítá naše hosty?“

„Nikdo."
„Tak se toho ujmi sám."
„Myslel jsem, že mě chceš tady"
„Později. Až sem dorazí všichni, potom mi je sem přivedeš jednoho po druhém."
„Jak chceš."
„Chci se tě na něco zeptat."
„Prosím."
„Proč se mě nebojíš?"
Lamar ještě víc přimhouřil své už tak dost úzké oči. Potom odpověděl:
„Pořád mám ještě smysl pro absurditu."
Nečekal, jestli se ho Jaff nebude vyptávat dál. Otevřel dveře a běžel plnit své povinnosti hostitele. Jaff se znovu zadíval z okna. U brány stála další limuzína, tentokrát bílá, a její řidič ukazoval strážným pozvánku.
„Jeden po druhém," zamumlal pro sebe Jaff. „Jen hezky jeden po druhém."

Grillovi doručila pozvánku osobně Ellen Nguyen, nedlouho před polednem. Chovala se přátelsky ale chladně. Grillo marně pátral po jakémkoli náznaku, že si vzpomíná na to, co se mezi nimi stalo předchozí odpoledne. Pozval ji do svého pokoje, ale ona trvala na svém, že nemá čas.
„Potřebují mě v domě," řekla., Vypadá to, že Rochelle je úplně vedle. Nemyslím, že by vás tam někdo poznal. Ale stejně budete potřebovat pozvánku. Napište si tam třeba falešné jméno. Bude tam spousta strážných, takže tu pozvánku neztraťte. Tohle je večírek, kam by vás bez pozvánky neprotlačila ani vaše výmluvnost."
„Kde budete vy?"
„Nejspíš tam nebudu vůbec."
„Myslel jsem, že tam teď jdete."
„Jenom dělat přípravy Jakmile večírek začne, letím pryč. Nechci se s těmi lidmi vidět. Jsou to všechno paraziti. Nikdo z nich Buddyho neměl rád. Je to jenom taková hra, že je jim líto, že umřel."
„No, pak vám řeknu své dojmy taky."
„To udělejte," řekla a otočila se k východu.
„Nemůžeme si ještě promluvit?" zeptal se Grillo.
„O čem? Nemám moc času."
„O vás a o mně," řekl Grillo. „A o tom, co se stalo včera."
Podívala se na něj nepřítomným pohledem. „Co se stalo, stalo se," řekla. „Je to vina obou. Není o čem mluvit."
„A co to takhle zkusit znovu?"
Znovu ty nepřítomné oči.
„Asi ne," řekla.
„Vy mi nedáte ani šanci…" řekl on.
„Ale ne," odpověděla horlivě, jako by chtěla předejít tomu, aby řekl nějakou hloupost. „Bylo to fajn… ale situace se změnila."
„Od včerejška?"
„Ano," řekla Ellen. „Nemůžu vám říct, jak…" Nedokončila tu větu a hned začala další. „Oba jsme dospělí. Víme, jak to chodí."
Chtěl zrovna namítnout, že ne, že neví, jak tyhle nebo i jiné věci chodí, ale tenhle rozhovor už dostatečně pošramotil jeho sebevědomí. Nechtěl ho dorazit úplně nějakými dalšími otázkami.
„Na tom večírku si dávejte pozor," řekla a otočila se.
Nemohl se udržet a řekl ještě: „Díky alespoň za to."
Ellen mu na rozloučenou věnovala nepatrný úsměv a odešla.

* * *

Cesta zpátky do Grove trvala Tommymu sice dlouho, ale Raulovi a Tesle trvala ještě déle, i když příčinou nebyly takové nadpřirozené události. Za prvé Teslino auto nebylo zrovna nejnovější a na cestě do misie dostalo pořádně zabrat. Za druhé ačkoli ji dotek Nuncia zachránil téměř od jisté smrti, zanechal po sobě vedlejší účinky, kterým nerozuměla až do té doby, než přejeli hranici. Ačkoli řídila hmatatelné auto na hmatatelné silnici, necítila je jako skutečné. Cítila, jak ji cosi táhne někam jinam. Kdysi se několikrát opila, dokonce zkusila i fetovat, ale to, co zažívala teď, se nepodobalo žádnému ze stavů navozených drogami. Bylo jí, jako kdyby její mozek svolal útržky všech stavů předtím, všech drog a alkoholu a všechny je postupně promíchal. Chvíli slyšela sama sebe (její hlas jí přitom připadal podivně cizí), jak cosi divoce vykřikuje, a v příští minutě se vznášela v oblacích éteru a dálnice se před ní pomalu rozplývala. Vzápětí na to ji napadaly myšlenky špinavější než newyorské metro a musela se vší silou držet volantu, aby nepodlehla pokušení a neskončila ten svůj nesmyslný život hned teď. Stále si ale byla vědoma dvou věcí. Za prvé to byl strachem zbledlý Raul, sedící vedle ní a křečovitě zatínající prsty do sedačky. Za druhé stále viděla to místo, kam se dostala poté, co se jí dotklo Nuncio, Kissoonovu časovou smyčku. Ačkoliv ji neviděla tak zřetelně jako auto, které řídila, přesto ji ten obraz neodbytně pronásledoval. Neopouštěl ji ani na chviličku. Kissoon to místo nazval Trojice a buď to bylo to místo, nebo Kissoon sám, co ji volalo zpátky. Tesla odolávala, ačkoliv jen váhavě. Byla přirozeně šťastná, že se vrátila zpátky do života, ale to, co viděla a slyšela v té Trojici, vyprovokovalo její zvědavost a byla by se tam ráda vrátila. Čím víc tomu tahu odolávala, tím více se vyčerpávala a když se konečně blížili k Los Angeles,

připadala si, jako kdyby nespala už celou věčnost, protože by ji ve spánku mohly pronásledovat nějaké děsivé noční můry

„Musíme na chvíli zastavit," řekla Raulovi a uvědomovala si, že už mluví jen s námahou. „Nebo nás ještě někde zabiju."

„Chceš spát?"

„Nevím," řekla. Bála se, že spánek by způsobil přinejmenším stejně tolik problémů, kolik by jich vyřešil. „Musím si odpočinout. Vypít si kafe a přemýšlet."

„Tady?" zeptal se Raul.

„Co tady?"

„Zastavíme tady?"

„Ne," řekla Tesla. „Pojedeme ke mně. Je to odsud jen půl hodiny. Tedy kdybychom letěli…"

To už děláš, zlato, řekly jí její myšlenky a už asi nikdy nepřistaneš. Jsi přece vzkříšená. Co jsi čekala? Že život půjde dál, jako kdyby se vůbec nic nestalo? Tak na to zapomeň. Nic už nikdy nebude jako předtím.

Ale Západní Hollywood se nezměnil. Tiché městečko Boy's Town bylo ještě hezčí stejně jako zdejší bary a stylové obchody, kde nakupovala své originální šperky. Zabočila nalevo na North Huntley Drive, kde žila už celých pět let, od doby kdy poprvé přijela do Los Angeles. Teď už bylo skoro poledne a nad městem se vznášela oblaka smogu. Nechala auto v garáži pod domem a odvedla Raula do bytu číslo pět. Okna malého mužíčka, se kterým si v životě vyměnila snad jen tři věty a který bydlel pod ní, byla otevřená. Nepochybně ji viděl přijíždět. Odhadovala, že mu nebude trvat ani dvacet minut a celý blok bude vědět, že slečna Osamělá – jak věděla, že jí říkají – se vrátila zpátky vypadá hrozně a táhne sebou nějakého Quasimoda. Tak ať. Má sama svých starostí dost, jako třeba trefit se klíčem do zámku. Její zmožené smysly jí to téměř znemožňovaly. Raul jí musel přispěchat na pomoc. Vzal jí z roztřesených prstů klíč a nakonec odemkl. V bytě byl nepořádek, jako obyčejně. Nechala dveře otevřené a otevřela ještě okna, aby se uvnitř trochu vyvětralo. Potom si ze záznamníku přehrála vzkazy. Dvakrát jí volal její manažer, jako obyčejně nic nového. Potom zavolala Saralyn, ptala se, kde je Grillo. Po Saralyn se ozvala Teslina matka – její vzkaz byl jako obyčejně výčtem prohřešků, kterých se na ní dopustil celý svět a obzvláště Teslin otec. Poslední byl vzkaz od Mickeyho de Falco, který si přivydělával na živobytí tím, že daboval orgastické vzdechy v pornofilmech. Ptal se, jestli by mu Tesla v jedné z takových rolí nedělala protějšek. V pozadí bylo slyšet psí štěkot. „A hned jak se vrátíš," řekl nakonec, „vezmi si toho zatraceného psa, než se z něj zblázním." Všimla si, že ji Raul pozoruje poněkud pobaveně.

„Kámoši," vysvětlila Raulovi, když si doposlechla Mickeyův vzkaz. „To je banda, co? Hele, musím si na chvíli lehnout. Doufám, že se tu vyznáš. Tamhle je lednice, záchod, televize. Vzbuď mě za hodinu, jo?"

„Dobře."

„Dala bych si čaj, ale na to není čas." Stále ji upřeně pozoroval.

„Rozumíš mi?"

„Jo…" odpověděl trochu váhavě.

„Mluvím nezřetelně?"

„Jo."

„To je tou únavou. Dobře. Chovej se tu jako doma. Nezvedej telefony. Uvidíme se za hodinu."

Doklopýtala do koupelny aniž by počkala, jestli se jí na něco nebude chtít zeptat. V koupelně se svlékla, sprchu odmítla jako plýtvání časem a místo toho si jen studenou vodou ošplíchla tvář, hruď a paže a potom zamířila do ložnice. Tam bylo horko, ale Tesle se nechtělo otvírat okna. Až se vzbudí její soused Ron, což bývá kolem téhle denní doby začne si pouštět operu. Měla na výběr mezi horkem a Lucií di Lammermoor. To se radši bude potit.

Raul byl tedy ponechán sám sobě. Našel si v lednici něco k jídlu, odnesl si to k oknu, tam se posadil a otřásl se. Nepamatoval si, kdy se naposledy takhle hrozně bál. Určitě ne od toho dne, kdy Fletcher zešílel. I teď se, stejně jako tenkrát, všechny zákony jeho světa náhle a nečekaně zhroutily a on neměl ponětí, co se s ním stane. V duchu už se smířil s tím, že už Fletchera v životě neuvidí. Z misie postupně vytvořil jakési památeční místo. Počítal s tím, že tam jednou zemře, sám a lidem vzdálený. To byl ostatně vždycky. Sotva uměl naškrábat na papír své vlastní jméno. Číst neuměl vůbec. Většina z předmětů v tomhle bytě pro něj představovala dokonalou záhadu. Byl jako ztracený.

Z lítostivého přemítání nad sebou samým ho vytrhl výkřik.

„Teslo?" zavolal.

Neozvala se žádná odpověď. Jen další tlumené výkřiky. Raul se postavil a šel za tím zvukem. Dveře do ložnice byly zavřené. S rukou na klice zaváhal. Nechtělo se mu vejít bez pozvání. Potom zaslechl další výkřik. Otevřel dveře.

Nikdy v životě neviděl nahou ženu. Proto ho teď upoutal pohled na Teslu. Ruce měla podél těla a svírala v nich prostěradlo. Hlavou třepala ze strany na stranu. Ale její tělo bylo jaksi mlhavé a to mu připomnělo, co se stalo na cestě u misie. Znovu se ztrácela. Ztrácela se do té Smyčky. Teď už nekřičela, jen bolestně sténala. Jako by ji něco táhlo proti její vůli.

Znovu ji zavolal jménem, tentokrát hlasitě. Tesla se náhle zprudka posadila a zírala na něj široce rozevřenýma očima.

„Ježíši," vyhrkla. Lapala po dechu, jako kdyby právě doběhla maratón. „Ježíši. Ježíši. Ježíši."

„Křičela jsi…" řekl Raul ve snaze vysvětlit, jak se tady ocitl.

Zdálo se, že si teprve teď uvědomila situaci: svoji nahotu a jeho zahanbený zájem. Natáhla se pro peřinu a zakryla se, ale myšlenkami byla stále u toho, co se jí právě stalo.

„Byla jsem tam," řekla.

„Já vím."

„V Trojici. V Kissoonově Smyčce."

Po cestě sem se ze všech sil snažila vysvětlit mu, co viděla, když se jí dotklo Nuncio. Chtěla si tím vyprávěním jednak zapamatovat co nejvíce detailů a zároveň odpoutat svou pozornost od toho, co se s ní dělo. Kissoona mu vylíčila v těch nejodpornějších barvách.

„Viděla jsi ho?“ zeptal se Raul.

„Nedostala jsem se až do té chatrče,“ odpověděla. „Ale on mě tam chce. Cítím, jak mě táhne.“ Přitiskla si ruku na žaludek. „I teď ho cítím, Raule.“

„Já jsem tady,“ řekl. „Nenechám tě jít.“

„Já vím, a jsem ráda.“

Natáhla se k němu. „Vezmi mě za ruku, jo?“ Opatrně přistoupil k posteli. „Prosím,“ řekla. Udělal to. „Znovu jsem viděla to město,“ pokračovala ve vyprávění. „Vypadá tak opravdově, jenže v něm nikdo není. Vůbec nikdo. Je to… je to jako jeviště… jako kdyby se tam mělo něco stát.“

„A co?“

„Já vím, že to nedává smysl, já vím, ale jenom říkám, co cítím. Tam se stane něco strašného, Raule. To nejhorší.“

„A nevíš co?“

„Nebo se to už možná stalo?“ přemítala nahlas. „Možná, že proto v tom městě nikdo není. Ne. Ne. To není ono. Ještě se to nestalo. Ale každou chvíli se to stane.“

Pokoušela se ve svém zmatku alespoň trochu vyznat. Kdyby ona psala scénu pro to město, co by to bylo? Souboj na hlavní ulici? Občané skrčení za zavřenými okny, zatímco si to Bílé a Černé Stetsony rozdávají mezi sebou? Možná. Nebo opuštěné město a na obzoru se objevuje nějaká dusající příšera? Klasický scénář filmů o monstrech padesátých let: příšera, kterou zplodily nukleární pokusy…

„To by šlo,“ řekla.

„Co?“

„Možná, že je to o dinosaurech. Nebo obrovské tarantuli. Já nevím. Ale to už je trochu blíž. Bože, to je hrůza. Já o tom místě něco vím, Raule, jenom se v tom nemůžu vyznat.“

Odvedle se ozvala melodie Donizettiho mistrovského díla. Tesla ji znala tak dobře, že by mohla zpívat spolu s hlavním protagonistou, kdyby na to ovšem měla hlas.

„Uvařím kávu,“ řekla. „Musím se probrat. Půjdeš, prosím tě, vedle a poprosíš Rona o trochu mléka?“

„Jasně.“

„Řekni mu, že jsi můj přítel.“

Raul se zvedl z postele a pustil její ruku.

„Je to byt číslo čtyři,“ zavolala za ním. Potom prošla bytem do koupelny a konečně se osprchovala. Ten problém s městem jí nešel z hlavy. Když se konečně osušila a oblékla si čisté tričko a džíny, Raul už byl zpátky a telefon zvonil na plné kolo. Z druhého konce drátu se ozvaly zvuky opery a Ronův hlas.

„Kde jsi ho našla?“ vyptával se jí. „A nemá náhodou bráchu?“

„Copak si tady člověk nemůže užít trochu soukromí?“ opáčila Tesla.

„Neměla jsi mi ho předvádět, holka,“ odpověděl Ron. „Co je zač, řidič nákladáku? Je pěkně stavěnej.“

„Jo, to je.“

„Jestli se u tebe začne nudit, tak mi ho sem pošli zpátky.“

„Myslím, že mu to polichotí,“ řekla Tesla a zavěsila.

„Tak tu máš jednoho obdivovatele,“ řekla Raulovi. „Ron si myslí, že jsi sexy.“

Raulův výraz postrádal zmatek, který očekávala, že uvidí. Zeptala se proto: „Existují taky teplé opice?“

„Teplé?“

„Homosexuální. Chlapi, kteří mají rádi v posteli chlapy.“

„To je Ron?“

„Jestli je?“ zasmála se Tesla. „Jo, je. To je můj soused. Proto ho mám ráda.“

Začala odměřovat do šálků kávu. Vzápětí si uvědomila, že tah v jejích vnitřnostech zesílil.

„Raule?“ řekla.

„Co je?“ viděla, jak to řekl, ale skoro ho neslyšela. Okolní zvuky se ztišovaly jak se ztrácel okolní svět. Zmocnila se jí panika. Natáhla k Raulovi ruce.

„Nepouštěj mě…“ vykřikla hlasitě. „… nechci tam! Já…“

Potom mezi ně vlétl prach a smazal jeho obraz docela. Její ruce ho nezachytily a místo aby ucítila jeho pevnou náruč, ocitla se zpátky v té poušti a pohybovala se obrovskou rychlostí. Byla to stejná sluncem sežehlá poušť, po které už letěla dvakrát.

Její byt se dokonale ztratil. Byla zpátky ve Smyčce a letěla k tomu městu. Nad ní byla modrá obloha, stejně jako když tu byla poprvé. Slunce stálo nízko nad obzorem. Tentokrát ho ale viděla jasně, ne jako když tu byla poprvé. Mohla si ho dopodrobna prohlédnout a ani ji nepálily oči. Dokonce viděla i detaily jako jednotlivé erupce, tryskající z jeho okrajů jako ohnivé paže, a sluneční skvrny jako pihy na ohnivé sluneční tváři. Když se podívala zpátky na zem, viděla, že je už blízko u toho města.

První nával paniky už ji ale přešel a tak se snažila trochu se v nové situaci zorientovat. Vynadala si, že už je tady vlastně potřetí a tak už by snad měla být schopná se s tím konečně nějak vypořádat. Soustředila se na to, aby se rychlost jejího pohybu trochu snížila a po chvíli zjistila, že opravdu zpomaluje. To jí poskytlo více času na to, aby si to město mohla lépe prohlédnout. Když ho viděla poprvé, její instinkt jí řekl, že je nějaké divné, že vypadá jako kulisy. Teď se přesvědčila, že jí její instinkt nelhal. Prkenné stěny domů nebyly ztmavlé vlivy počasí a dokonce nebyly ani natřené. V oknech nevisely žádné záclony a ve dveřích dokonce chyběly klíčové dírky. Co je asi za těmi dveřmi a okny? Přinutila

se přiblížit k jednomu z těch domů a nakoukla oknem dovnitř. Střecha toho domu nebyla konstruovaná příliš kvalitně: viděla totiž, že mezerami mezi prkny se dovnitř dere sluneční světlo. S jeho pomocí si mohla vnitřek toho domu důkladně prohlédnout. Nebylo tam nic. Nebyl tam nábytek ani jiné známky po lidských obyvatelích. Ten dům dokonce ani neměl vnitřek rozčleněný do místností. Byla to jen vnější slupka. To by znamenalo, že i ty ostatní domy… Přiblížila se k domu stojícímu opodál. Ten byl také úplně prázdný.

Když se odtáhla od toho druhého okna, ucítila v sobě znovu ten tah, který ji sem vytáhl z jejího světa. To se ji k sobě pokouší přitáhnout Kissoon. Tesla jen doufala, že se ji Raul nesnaží probudit, pokud je její tělo ještě pořád v tom původním světě. Ačkoliv na ni tohle místo působilo strašidelně a obávala se toho muže, který ji k sobě teď přitahoval, ještě více ji mučila zvědavost. Záhady v Palomo Grove byly samy o sobě dost zvláštní, ale Fletcher jí ve svém uspěchaném vysvětlování o Jaffovi, Umění a moři Podstaty nestačil říci nic, co by alespoň zdaleka objasňovalo existenci tohoto místa. Odpověď jí může dát jen Kissoon, o tom už nepochybovala. Pokud bude všímavě sledovat podtext jeho řečí, mohla by na něco přijít. Teď, když nad těmi novými podmínkami tady získala trochu kontrolu, už ji tolik neděsila představa, že se s Kissoonem setká znovu. Jestli jí bude vyhrožovat, nebo se mu zase postaví, tak prostě odejde. Teď už si byla jistá, že to dokáže. Věděla, že dokáže cokoliv, jen když si to bude přát dostatečně silně. Mohla se dívat do slunce a nepálily ji oči. Není proto důvod myslet si, že by se nedokázala vypořádat i s Kissoonem a jeho vyhrůžkami.

Znovu se vydala na cestu městem. Uvědomila si ale, že teď už jde. Nebo si to alespoň vsugerovala. Zdálo se, že když sem tenkrát poprvé na Kissoonovo přání přenesla své tělo, že už ji sem následuje automaticky. Necítila sice pod nohama strukturu půdy a ani chůze ji nijak tělesně nenamáhala, ale ze svého světa si přinesla i představu své chůze a teď ji používala, ačkoliv si nebyla jistá, zda je to vůbec nutné. Pravděpodobně není. Pomyslela si, že na to, aby se pohybovala, jí stačí pouhé přání. Jenže také dobře věděla, že čím více skutečnosti sem přenese, tím lépe bude moci kontrolovat všechno, co se jí přihodí. A proto se tu bude chovat podle obecně platných pravidel, těch, která platí v jejím světě. A jestli se tahle pravidla poruší, bude vědět, že to není její práce. Čím více o tom všem přemýšlela, tím skutečnější se cítila. Její stín před ní ztmavl. Pod nohama ucítila tvrdou hlínu.

Pro Teslu bylo uklidňující, že má opět zpátky své lidské smysly, ale Kissoonovi se to zjevně příliš nezamlouvalo. Cítila, jak jeho tah zesílil.

„Dobře…“ zamumlala. „… fajn, už jdu. Ale až já budu chtít, ne ty.“

Spolu s pocitem tíhy a se stínem se jí vrátil i čich a sluch. Oba tyhle smysly ji nepříjemně překvapily. Její nozdry zasáhla vlna zápachu, nepochybně rozkládajícího se masa. Copak tu někde na ulici leží nějaké mrtvé zvíře? Neviděla nic. Ale pomohl jí sluch. V tomhle světě byl její sluch ostřejší než dřív a její uši zachytily hemžení velkého množství hmyzu. Zaposlouchala se do těch zvuků, aby zjistila směr, odkud to přichází, a potom přešla ulici a namířila si to k jednomu z domů. Vypadal stejné jako ty ostatní, do kterých se už dívala, ale tenhle nebyl prázdný. Čím více se k němu blížila, tím více sílil ten zápach i zvuky hmyzu. V tom domě leželo mrtvé tělo. Tesla měla dokonce podezření, že těch těl musí být víc. Zápach se stával nesnesitelným. Zvedal se jí žaludek. Ale byla rozhodnutá zjistit, co je to za záhadu.

Když přecházela ulici, ucítila další škubnutí ve vnitřnostech. Snažila se mu odporovat, ale Kissoon ji tentokrát nehodlal jen tak pustit. Znovu trhl, silněji a Tesla zjistila, že se od toho domu proti své vůli vzdaluje. Jednu chvíli se k tomu domu blížila a v další vteřině byla na dvacet metrů od místa, kde předtím stála.

„Chci se tam podívat,“ procedila skrze zaťaté zuby a doufala, že ji Kissoon slyší.

Ten ale znovu trhl. Tentokrát na to ale byla připravená a tak se vzepřela a soustředila se na to, aby se její tělo stále blížilo k tomu domu.

„Ty mě nezastavíš,“ řekla.

Jako v odpověď Kissoon trhl znovu a přes všechnu její snahu a odpor ji odtáhl od domu ještě dál.

„Nech toho, ty hajzle!“ vykřikla Tesla hlasitě, zuřivostí bez sebe.

Kissoon využil jejího hněvu. Zatímco Tesla plýtvala energií na bezmocné výbuchy zuřivosti, zatáhl znovu a tentokrát se mu podařilo odtáhnout ji tou ulicí téměř až na konec města. Nedokázala mu odporovat. Byl prostě silnější a čím víc Tesla zuřila, tím víc sílil jeho stisk, až se nakonec opět rychle pohybovala směrem k jeho obydlí stejně, jako když ji sem přivolal poprvé.

Tesla věděla, že hněv ji oslabuje, a tak se přinutila ke klidu a umínila si, že musí alespoň zpomalit svůj pohyb.

„Tak se přece uklidni,“ nařídila si. „Vždyť je to jen chlap. Nic víc, nic míň. Nech toho.“

A to fungovalo. Cítila, jak v ní znovu narůstá vůle. Nedopřála si nicméně ten luxus, že by ji použila. Jen ji vychutnávala a učila se ji využívat. Kissoon už ji samozřejmě nepustil. Cítila jeho stisk. Držel ji tak pevně, až to bolelo. Ona se však znovu pokusila vzdorovat, až se jí téměř podařilo zastavit.

Alespoň jedno se jí tedy podařilo. Z města byla jen nepatrná skvrnka na horizontu za jejími zády. Nemohla doufat, že by se jí teď podařilo znovu se tam vrátit. Pravděpodobně by Kissoonovu tahu nemohla odolávat tak dlouho.

Znovu se pokusila nařídit si, aby se zastavila. Podařilo se a Tesla chvíli stála na místě a rozmýšlela se, co teď. Ten souboj ve městě prohrála, o tom nebylo pochyb. Ale nicméně ji napadlo pár dalších otázek, na které se Kissoona zeptá, až se s ním opět setká tváří v tvář. Za prvé, co je zdrojem toho zápachu, a za druhé, proč se jí tolik snažil zabránit v tom, aby se na to podívala. Věděla; že se ho musí vyptávat opatrně. Prokázal už přece, že je mnohem silnější než ona. Bylo by obrovskou chybou předpokládat, že tady může něco dokázat sama. Přivolal ji sem Kissoon a ačkoliv jí o sobě navykládal, že je tu sám vězněm, znal zdejší zákony mnohem lépe než ona. Tesla byla naprosto pod jeho vlivem a jeho sílu neznala. Musí se proto chovat velmi opatrně, aby neztratila tu trochu autority, kterou si vydobyla tím, že získala chvilku kontroly nad svým tělem.

Otočila se tedy k městu zády a namířila si to ve směru, kterým leželo Kissoonovo obydlí. Její tíha a tělo sice

nezmizely ale pohybovala se zvláštním způsobem, asi jako kosmonauti na Měsíci. Nikdy předtím nic podobného nezažila. Dělala dlouhé a snadné kroky a pohybovala se rychlostí, kterou by jí mohli závidět i olympijští sprinteři. Kissoon cítil, že se blíží, a tak už jí netrhal vnitřnostmi, ačkoliv jeho tlak neustával, jako kdyby chtěl Tesle připomenout sílu, kterou by mohl použít, kdyby jen trochu chtěl.

Tesla před sebou zahlédla druhý orientační bod: tu věž. Vítr se hvízdavě prohánělmezi trčícími a drnčícími dráty. Znovu zpomalila, aby si ji mohla lépe prohlédnout. Ale nebylo na co se dívat. Ta věž mohla být asi třicet metrů vysoká. Byla z oceli a na vrcholu byla jednoduchá dřevěná plošina, na třech stranách ohraničená rezavějícími pláty železa. Teslu nenapadalo, k čemu by taková věž mohla sloužit. Nezdálo se, že by to mohla být rozhledna, neboť kolem v poušti nebylo nic, na co by se dalo dívat. Nemohla sloužit ani žádnému technickému účelu. Kromě těch rezavějících kusů železa nahoře – a něčeho, co mezi nimi viselo – nebylo na věži ani známky po jakémkoli technickém zařízení. Napadlo ji, že by se taková věž hodila do Buñuelova filmu, který měla obzvlášť ráda. Jmenoval se Simon del Desierto a byla to satirická vize svatého Simona, který vykonává své pokání na vrcholu sloupu a kterého tam přišel pokoušet Ďábel. Možná, že tahle věž kdysi sloužila nějakému podobnému světci. Ale pokud ano, tak už se dávno rozpadl v prach, nebo se dostal k Bohu.

Řekla si, že už tu není na co se dívat. Prošla kolem věže dál a zanechala ji hvízdavému větru. Ještě před sebou neviděla Kissoonův příbytek, ale věděla, že nemůže být daleko. Na obzoru před ní nezuřila žádná prachová bouře, která by ho mohla zahalit. Všechno – poušť i jasná obloha – tu bylo přesně takové, jako když tu byla poprvé. Hned ji napadlo, že je to divné. Nic se tady mezitím nezměnilo. Ale pak si pomyslela, že se tady možná nic nemění. Možná, že tohle místo je věčné. Nebo je to jako filmová smyčka, která běží pořád dokola, pořád a pořád, dokud se film neopotřebuje.

Ta myšlenka ji zaujala natolik, že téměř přehlédla další důležitou věc, na kterou už téměř zapomněla. Tu ženu. Když tu byla tenkrát poprvé, neměla příležitost setkat se s ní. Kissoon se ji snažil přesvědčit, že ta žena je jen přelud, výplod jeho erotických fantazií, a že se jí má Tesla vyhnout. Tesla ji teď ale viděla lépe a pomyslela si, že horší výmluva už ho asi napadnout nemohla. I kdyby byl Kissoon sebeperverznější muž, tahle žena by mu k žádným sexuálním hrátkám prostě posloužit nemohla. Pravda, byla téměř nahá, její tělo kryly jen zubožené cáry oděvu. Pravda, její tvář byla inteligentní. Ale její vlasy vypadaly jako by je někdo na několika místech vyrval i s kořínky a na tvářích a čele měla skvrny zaschlé krve. Byla hubená a hrozně potlučená. Na stehnech a pažích byly vidět nedohojené škrábance. Teslu napadlo, že pod těmi cáry možná skrývá ještě horší ránu. Oběma rukama se totiž držela za břicho a skoro se ohýbala bolestí. Tohle nebyla žena na sex, ani žádný přelud. Existovala stejně jako Tesla a trpěla.

Přesně jak předpokládala, Kissoon si všiml, že se Tesla zastavila, a začal ji znovu táhnout směrem k sobě. Tentokrát to Tesla ale očekávala a místo toho, aby se rozčílila, stála klidně a zachovávala si chladnou hlavu. Cítila, jak se ji jeho prsty snaží zachytit, klouzají a znovu se snaží. Znovu sklouzly a znovu se pokusily zatnout Tesle do vnitřností. Tesla nijak nereagovala, jen stála na místě a prohlížela si tu ženu.

Ta se vzpřímila a už se nedržela za břicho. Ruce spustila podél těla. Tesla se pomaloučku vydala k ní a snažila si přitom zachovat klid, jak nejlépe dovedla, aby se jí Kissoon nemohl zmocnit. Ta žena se ani nepohnula. Nepokusila se utéci ani se přiblížit. Čím víc se k ní Tesla blížila, tím lépe si ji mohla prohlédnout. Mohlo jí být tak padesát let a nejživější na ní byly její zapadlé oči. Zbytek těla by hrozně zubožený. Kolem krku měla řetízek, na kterém visel jednoduchý kříž. To bylo všechno, co zůstalo ze života, který žila předtím, než se dostala sem.

Náhle otevřela ústa a na tváři se jí objevil výraz smutku. Pokusila se promluvit, ale buď nebyly její hlasivky dostatečně silné, nebo její plíce pořádně nepracovaly a tak Tesla neslyšela nic. Možná byla ještě příliš daleko.

„Počkej," řekla jí Tesla, protože se bála, že ta žena mluvením vyplýtvá energii, která jí ještě zbyla. „Počkej, až se dostanu blíž."

Pokud rozuměla, nedala to na sobě znát a pořád se snažila mluvit. Opakovala stale jedno slovo.

„Neslyším tě," vykřikla Tesla a uvědomila si, že její soucit s tou ženou dává Kissoonovi příležitost, aby se jí znovu zmocnil. „Počkej ještě," řekla znovu a pokusila se jít rychleji.

Vzápětí si ale uvědomila, že výraz na ženině tváři není výrazem zoufalství, ale výrazem hrůzy. Že už se nedívá na Teslu, ale na něco jiného. A že to slovo, které pořád opakuje, je: „Lix! Lix!"

Tesla se v hrůze otočila a zahlédla, že poušť za jejími zády je pokrytá těmi bytostmi, Lixy. Na první pohled jich bylo deset, na druhý už dvacet. Všechny byly naprosto stejné. Vypadaly jako hadi, třímetrové tmavé pruhy a řítily se na ni plnou rychlostí. Myslela si, že ten Lix, kterého zahlédla otvírat dveře, když poprvé vstupovala do Kissoonova příbytku, nemá tlamu. Mýlila se. Lixové měli tlamy Teď je ale měli dokořán a rámovaly je tmavé zuby. Tesla se právě chystala na jejich útok, když si uvědomila (příliš pozdě), že je to jen past na odpoutání její pozornosti. Kissoon ji znovu popadl a trhl. Poušť pod ní se dala do pohybu a řady Lixů se rozestoupily aby měla volnou cestu ke Kissoonově příbytku.

Ten stál přímo před ní. V několika vteřinách stála na jeho prahu. Dveře se otevřely

„Pojď dál," řekl Kissoon. „Už jsme se dlouho neviděli."

Raul zůstal v Teslině bytě sám. Nemohl dělat nic, jen čekat. Vůbec nepochyboval o tom, že ví, kam Tesla zmizela a kdo ji tam vtáhl, ale sám se za ní dostat nemohl. Nemohl dělat vůbec nic. Nicméně ji cítil. Jeho tělo dvakrát zasáhla sprška Nuncia a to teď v jeho těle cítilo, že Tesla není daleko.

Když se mu nedávno v autě Tesla pokoušela popsat své pocity, když byla v Kissoonově časové smyčce, Raul hrozně chtěl vyslovit něco, co pochopil za ta léta, která strávil v misii. Ale jeho slova to tenkrát nemohla dostatečně vyjádřit. Stále je ještě nenašel. Ale ten pocit se silně podobal tomu, jak teď cítil Teslu.

Věděl, že Tesla je jinde, ale že všechna místa jsou jen jiné stavy bytí a všechny ty stavy by se spolu mohly dorozumívat, jen kdyby měly potřebné prostředky. Mohla by tak mluvit opice s člověkem, člověk s měsícem. Nemělo to

co dělat s technikou. Spíše s neviditelnými světy. Stejně jako Fletcher vyrobil Nuncio ze směsice věd a nezajímal se o to, kde se věda mísí s magií nebo logika s nesmyslem, stejně tak se Tesla pohybovala mezi světy jako mlha. Popíralo to veškeré zákony ale on sám se přece povznesl od zjevné opice k zjevné lidskosti a nikdy nepoznal, kde začíná jedno a končí druhé, pokud se to vůbec poznat dalo. A tak věděl, že se k Tesle může dostat. Místo, kde Tesla je, je velmi blízko, stejně jako všechna ostatní místa. Všechno to jsou jen části mysli. Ale ještě nevěděl, jak by se k ní měl dostat. Všechno, co teď mohl dělat, bylo vědět a čekat, což bylo svým způsobem ještě bolestnější, než kdyby věděl, že zůstal sám.

„Jsi hajzl a navíc ještě lhář," řekla, když za sebou zavřela dveře.

Oheň plál jasným plamenem. Uvnitř obydlí ale bylo jen velmi málo kouře. Kissoon seděl naproti dveřím na druhé straně ohně a díval se na ni. Jeho oči byly jasnější, než si je Tesla pamatovala. Viděla v nich napětí.

„Chtěla ses vrátit," řekl. „Nezapírej. Cítil jsem to v tobě. Mohla jsi mi odporovat, když jsi byla ve svém světě, ale nechtěla jsi. Řekni, jestli teď lžu. No tak?"

„Ne," řekla Tesla. „Přiznávám. Jsem zvědavá."

„Dobře."

„Ale to ti nedává žádné právo k tomu, abys mě sem kdykoliv přitáhl."

„A jak jinak ti mám ukázat cestu?" zeptal se jí Kissoon.

„Ukázat mi cestu?" zeptala se ho znovu. Věděla dobře, že ji tenhle chlap rozčiluje záměrně, ale nemohla si pomoci. Nebylo nic na světě, co by nenáviděla víc, než když nad sebou ztrácela kontrolu, a jeho stisk ji rozčiloval víc než co jiného.

„Já nejsem pitomá," řekla. „A nejsem hračka, kterou si vezmeš, kdykoliv se ti chce."

„Také se k tobě nechci takhle chovat," řekl Kissoon. „Prosím, usmíříme se? Přece jen stojíme na stejné straně."

„Ano?"

„O tom nepochybuj."

„Pročpak?"

„Po tom všem, co jsem ti už řekl?" podivil se Kissoon. „Po těch všech tajemstvích, která jsem ti odhalil?"

„Mně se zdá, že jich máš ještě pár takových, která bys odhaloval jen velmi nerad."

„Ano?" podivil se Kissoon a uhnul očima do plamenů.

„Tak třeba to město."

„Co je s ním?"

„Chtěla jsem se podívat, co je v tom domě, ale ne, ty jsi mě musel odtáhnout."

Kissoon si povzdechl. „To nepopírám," řekl. „Kdybych to neudělal, už bys tady neseděla."

„Nerozumím ti."

„Copak jsi necítila tu atmosféru tam? Tomu nevěřím. Necítila jsi tam tu hrůzu?"

Teď to byla ona, kdo si pomalu povzdechl.

„Ano," řekla. „Cítila jsem to."

„Iad Uroboros mají své pomocníky všude," řekl Kissoon. „A já si myslím, že jeden z nich se v tom městě skrývá. Nevím, v jakém těle, a ani to vědět nechci. Ale předpokládám, že pouhý pohled by byl osudný. No, sám si to ale ověřovat nechci a ty bys také neměla, ať je tvoje zvědavost jakákoli."

Takové důvody se nedaly jen tak zamítnout, zvláště když sama měla podobné pocity. Vždyť teprve před pár minutami Raulovi ve svém bytě vyprávěla o tom, jak cítila, že na té opuštěné hlavní ulici se musí každou chvíli něco stát. A Kissoon teď její podezření potvrdil.

„Takže bych ti asi měla poděkovat," řekla Tesla váhavě.

„Neobtěžuj se," odpověděl Kissoon. „Nezachránil jsem tě kvůli tobě. Zachránil jsem tě kvůli něčemu důležitějšímu." Odmlčel se a prohrábl žhavé uhlíky zčernalou holí. Oheň vzplanul ještě výš a uvnitř náhle všechno osvětlila jasná záře. „Je mi líto," pokračoval potom, „jestli jsem tě posledně vyděsil. Říkám to proto, že vím, že jsem to udělal, a chtěl bych se za to omluvit." Během řeči se na ni ani nepodíval. Říkal to trochu nacvičeným způsobem. Ale Tesla to uvítala. „Byl jsem… řekněme, pohnut… tvojí fyzickou přítomností, aniž bych to sám čekal, a ty jsi mě podezírala právem." Jednu ruku si spustil do klína a uchopil mezi palcem a ukazováčkem svůj penis. „Teď už jsem klidný," řekl. „Jak sama vidíš."

Tesla se podívala. Bylo to v pořádku.

„Omluva se přijímá," řekla.

„Takže doufám, že teď se můžeme věnovat jiným záležitostem."

„Já ti svoje tělo nedám," řekla Tesla rozhodně. „Jestli těmi záležitostmi myslíš tohle, tak se neshodneme."

Kissoon přikývl. „Neříkám, že nemáš pravdu. Omluva někdy nestačí. Ale musíš pochopit, jak je to naléhavé. I teď, v tomto okamžiku se Jaff v Palomo Grove připravuje použít Umění. Já ho můžu zastavit. Ale ne odsud."

„Tak mě to nauč."

„Na to není čas."

„Já se učím rychle."

Kissoon se na ni tvrdě podíval.

„Tohle je opravdu neskutečné," řekl. „Ty se zamícháš doprostřed tragédie, která trvá celá století, a myslíš si, že ji můžeš obrátit k dobrému konci pomocí pár slov. Tohle není Hollywood. Tohle je skutečnost."

Chladný hněv v jeho hlase na chvíli zchladil její nadšení. Ale ne na dlouho.

„Tak dobře, občas se pro něco rychle nadchnu. Tak mě za to zabij, ne? Už jsem ti řekla, že ti pomůžu, ale se žádnou výměnou těl nepočítej."

„Možná…“

„Co, možná?“

„… bys tedy mohla najít někoho, kdo bude ochoten mi svoje tělo půjčit.“

„Tak to nepůjde jen tak. Co tomu člověku asi tak řeknu?“

„Ty umíš být přesvědčivá,“ řekl Kissoon.

Tesla vzpomínala na lidi, které ve svém světě znala. Dům, ve kterém bydlela, měl jednadvacet nájemníků. Mohla by snad přesvědčit Rona, nebo Edgara, nebo možná Mickeyho de Falco, aby se s ní vydal sem? To sotva. Jedinou naději viděla v Raulovi. Možná, že on by se odvážil to udělat.

„Možná ti můžu pomoct,“ řekla.

„Rychle?“

„Jo. Rychle. Jestli mě hned vrátíš do mého bytu.“

„To je snadné.“

„Ale nic ti neslibuju, to si pamatuj.“

„Rozumím.“

„A něco od tebe za to chci.“

„Co je to?“

„Ta žena, o které jsi mi tvrdil, že ji máš na sex…“

„Čekal jsem, kdy se na ni zeptáš.“

„Je zraněná.“

„Tomu nevěř.“

„Vždyť jsem to viděla.“

„To je všechno podvod!“ řekl Kissoon. „Už se tam venku potlouká pěkně dlouho a snaží se mě přesvědčit, abych jí otevřel dveře. Někdy předstírá zranění, někdy vrní jako kočka a tiskne se ke dveřím.“ Otřásl se. „Jako bych ji slyšel, jak tam stojí a prosí mě, abych ji pustil dovnitř. Je to jen další past, kterou nastražili Iad Uroboros.“

Jako pokaždé, když Kissoon něco začal tvrdit, i teď Tesla zjistila, že neví, jestli mu má vůbec věřit. Když tu byla posledně, řekl jí, že to je asi nějaká jeho polutivní představa. A teď o ní tvrdí, že je to past. To přece není jen tak.

„Chci s ní mluvit,“ řekla. „Chci si udělat svůj vlastní úsudek. Nevypadá nijak nebezpečně.“

„Ty ji neznáš,“ varoval ji Kissoon. „Vzhled klame. Já si ji držím od těla jen s pomocí Lixů.“

Tesla se chtěla ještě zeptat, co by jí asi tak mohla udělat žena, která zjevně trpí, ale potom se rozhodla, že to může počkat, až situace nebude tak závažná.

„Tak já se vrátím,“ řekla.

„Rozumíš tomu, jak je to důležité?“

„Nemusíš mi to pořád připomínat,“ řekla Tesla. „Jo, rozumím. Ale už jsem ti řekla, chceš toho hodně. Lidi se svých těl vzdávají neradi.“

„Pokud všechno půjde dobře a já zabráním tomu, aby Jaff použil Umění, potom ten člověk dostane své tělo nedotčené zpátky. A pokud se mi to nepodaří, pak stejně všechno skončí, takže co na tom záleží?“

„Hezky řečeno,“ řekla Tesla.

„Snažil jsem se.“

Otočila se ke dveřím.

„Běž rychle,“ řekl jí ještě. „A nenech se oklamat…“

Dveře se otevřely aniž by se jich dotkla.

„Stejně jsi ale hajzl, Kissoone…“ řekla mu Tesla na rozloučenou. Potom vykročila do známého světla ranního rozbřesku.

Nalevo zahlédla běžet jakýsi stín. Chvíli se tam dívala a zjistila, že sluncem spálená země je na tom místě pokrytá těly Lixů. Jejich hřbety se vlnily jako malé moře. Ucítili její pohled, zastavili se a otočili k ní hlavy. Neříkal Kissoon, že je vytvořil on?

„Běž už,“ slyšela jeho hlas. „Nezbývá mnoho času.“

Kdyby ho byla okamžitě poslechla, přehlédla by tu ženu, která se nenadále objevila za hlavami Lixů. Ale neudělala to, a tak ji uviděla. Při pohledu na ni zapomněla na všechna varování, kterými ji Kissoon zahrnul, a zůstala stát. Kdyby opravdu byla jedním z pomocníků Iad Uroboros, jak o ní tvrdil Kissoon, ten nápad, aby se ukazovala jako trpící žena, nebyl vůbec špatný. Tesla ji pozorovala, jak nejdůkladněji mohla, ale nemohla uvěřit tomu, že by se zlo předvádělo v takovéhle podobě. Copak není zlo zároveň příliš samolibé na to, aby se tu předvádělo takhle zubožené? Tesla nemohla neposlechnout svůj vnitřní hlas, který jí napovídal, že přinejmenším v tomhle Kissoon nemá pravdu. Tahle žena není ničí pomocník. Je to jen trpící člověk. Tesla by se k takovému utrpení nikdy nemohla otočit zády. Nevšímala si proto dalších pobídek muže, kterého cítila za svými zády a postoupila směrem k té ženě. Lixové jako by při jejím pohybu ožili. Začali se kroutit a zdvihali hlavy vzhůru jako kobry. Pokud to byl Kissoonův příkaz, jako že určitě byl, potom to, že se jí snažili zabránit v setkání s tou ženou, Teslu jen utvrdilo v přesvědčení, že se děje něco podivného. Kissoon se je snaží udržet od sebe. Proč? Protože tahle ubohá, zoufalá žena je nebezpečná? Ne! Každá buňka Teslina těla tuhle myšlenku zavrhovala. Chce je udržet od sebe, protože by jí mohla něco říct. Mohla by říct nebo udělat něco, co by Kissoona zneklidnilo.

Zdálo se, že Lixové dostali nové příkazy. Zranit Teslu by znamenalo zdržet posla od jeho úkolu. A tak obrátili hlavy směrem k té ženě. Ta uhodla jejich záměr a na tváři se jí objevil strach. Teslu napadlo, že už je asi dobře zná. Že se možná s jejich zuby setkala, když se pokusila přiblížit ke Kissoonovi nebo některému z jeho návštěvníků. Rozhodně se zdálo, že dobře ví, jak je nejlépe zmást a utíkat a kličkovat před nimi tak, aby se vzájemně zauzlovali.

Tesla se snažila odvrátit jejich pozornost tím, že mezi ně vběhla a začala na ně křičet. Náhle si byla jistá tím, že se jí nepokusí nijak ublížit, alespoň pokud se Kissoon tak zoufale snaží dostat ze svého vězení a ona je jeho jediná naděje.

„Nechte jí!“ křičela z plných plic. „Nechte ji na pokoji, vy parchanti!“

Ale ti se dívali za svým cílem a rozhodně se nehodlali nechat od svého úmyslu odvrátit něčím křikem. Když se Tesla přiblížila ještě víc, vrhli se po své kořisti.

„Utíkej!“ vykřikla Tesla.

Ta žena poslechla, ale už bylo pozdě. Nejrychlejší z Lixů už jí byl v patách a vzápětí se jí ovinul kolem těla. Jakási zlověstná elegance byla v tom, jak ji strhl k zemi. Ostatní Lixové je ve chviličce dohnali také. Než se k nim dostala i Tesla, už bylo nemožné rozeznat, kde pod hromadou zmítajících se a šlehajících těl leží i ta žena. Ale stále se ještě bránila a strhávala je ze sebe.

Tesla neplýtvala časem ani slovy. Prostě se do Lixů pustila holýma rukama. Nejdřív se pokusila osvobodit její tvář, protože se bála, že ji Lixové udusí, a potom jí začala uvolňovat ruce. Ačkoliv jich bylo hodně, nebyli nijak silní. Několik jich dokonce prasklo, když do nich uhodila, a na ni vystříkla sprška jejich žlutobílé krve. To mělo za následek jen to, že se do nich Tesla pustila s ještě větším hnusem, trhala je a bušila do nich, až byla jejich krví celá ulepená. Ta žena, kterou se jim už téměř podařilo zabít, se jejím žárem nakazila a znovu se s obnovenou silou snažila setřást jejich smyčky.

Tesla cítila, že teď, když povolil jejich hlavní nápor, je nejvhodnější chvíle k útěku. Věděla, že nemůže odejít sama. Ta žena musí jít s ní, zpátky do jejího bytu na North Huntley Drive, protože jinak by se stala obětí dalšího útoku, kterému už by neodolala. Kissoon jí ukázal, jak se má přenést sem do Smyčky. Mohla by to teď využít v opačném směru a přenést s sebou i tu ženu? Pokud by se jí to nepodařilo, obě by se staly oběťmi Lixů, kteří se náhle počali objevovat ze všech stran, jako kdyby jejich pán vyhlásil poplach. Tesla se snažila nemyslet na ně a představila si, jak se spolu s tou ženou objevují někde jinde, v Západním Hollywoodu na North Huntley Drive. V jejím bytě. Dokážeš to, ujišťovala se v duchu. Když to svede Kissoon, svedeš to taky.

Slyšela výkřik – to byl první zvuk, který od té ženy Tesla slyšela. Kolem nich se něco změnilo, ale nebyla to změna místa, ve kterou Tesla doufala. To se jen kolem nich shromažďovalo stále více a více Lixů.

„Tak znova,“ nařídila si Tesla. „Zkus to znovu.“

Soustředila se na tu ženu před sebou, která si z těla stále ještě strhávala zbytky lixích těl. A to bylo ono. Sebe už si představila snadno.

„Běž!“ řekla. „No tak, běž!“

Tentokrát se obraz v jejím mozku zatřásl. Nejen že na okamžik jasně zahlédla sebe i tu ženu, ale viděla, jak se svět kolem nich rozplývá a znovu skládá do jiného obrazu, jako kousky skládanky.

To místo znala. Bylo stejné jako to, které před chvílí opustila. Káva byla stále rozsypaná na podlaze. Oknem dovnitř zářilo slunce. Raul stále ještě stál uprostřed místnosti a čekal na její návrat. Podle výrazu jeho tváře uhodla, že se jí podařilo tu ženu převést s sebou. Ale až když se podívala sama, uvědomila si, že si ji představila spolu s Lixy, kteří na ní viseli. Ačkoliv Kissoon byl od nich daleko, jejich život neuhasínal.

Ta žena je odhazovala na podlahu bytu, kde se svíjeli a stříkali kolem svoji páchnoucí krev Ale byly to jen jejich kusy: hlavy, ocasy, těla. Jejich pohyby se zpomalovaly. Tesla se je ani nepokusila zašlápnout. Místo toho spolu s Raulem přenesli tu ženu do ložnice a uložili ji na postel.

Bránila se a to nebylo dobře. Její rány se znovu otevřely Ale zdálo se, že není ani tolik zraněná, jako spíš vyčerpaná.

„Dávej na ni pozor,“ řekla Tesla Raulovi. „Já jdu pro vodu. Musíme ji umýt.“

„Co se stalo?“ chtěl vědět Raul.

„Málem jsem zaprodala tvoji duši jednomu prolhanýmu hajzlovi,“ řekla Tesla. „Ale neboj se. Právě jsem ji koupila zpátky.“

Kapitola čtyřicátá druhá – Hosté

Ještě před týdnem by příjezd tolika slavných hollywoodských hvězd do Palomo Grove vytáhl do ulic nespočetné davy čumilů, ale dnes bylo venku na chodnících pusto a jen občas se někde objevil náhodný chodec. Limuzín, které se šplhaly nahoru do kopce, si nikdo nevšímal a jejich pasažéři si za kouřovými skly buďto dávali svou denní dávku drog a nebo si upravovali na tvářích make up. Ti starší zvědavě odhadovali, jak dlouho to asi bude trvat, než se k jejich poctě shromáždí davy fanoušků, a ti mladší přemítali o tom, že než jim začne hrozit stáří, bude už na světě nějaký lék na smrt. Mezi nimi bylo jen málo těch, kteří měli Buddyho opravdu rádi. Mnozí mu záviděli. Někteří po něm toužili. Skoro všechny potěšila jeho klesající popularita. Ale ve společnosti těchto lidí byla láska vůbec řídkým jevem. Láska pro ně znamenala trhlinu ve štítě nedotknutelnosti, který kolem sebe postavili.

Lidé v limuzínách si byry všimli, že davy fanoušků jaksi chybí. I když bylo přáním mnohých zůstat nepoznáni, přesto taková lhostejnost urážela jejich ješitná ega. Proto si museli vybrat jiné téma hovoru. Otáčeli se jeden k druhému s otázkou, proč se Buddy Vance rozhodl ukrýt v takové Bohem zapomenuté díře, jako je tohle Palomo Grove. Měl co schovávat, to je jasné. Ale co? To, že pil? To věděl každý. Drogy? Koho to zajímalo, že je bral? Možná tedy ženy? On byl přece první, kdo se chlubil rozměry a úspěchy své mužné zbraně. Ne, muselo tu být ještě něco jiného, co ho zahnalo do takové díry. Jeden přes druhého vymýšleli nejnepravděpodobnější teorie, které přerušovali jen na chvíli, kdy vystoupili ze svých aut a vyjádřili upřímnou soustrast vdově, stojící na prahu Coney Eye.

Buddyho karnevalová kolekce vyvolala mnoho komentářů, přičemž v zásadě se kritika dělila do dvou směrů: jedni ve sbírce viděli dokonalé Buddyho zosobnění – tvrdili, že sbírka je vulgární, oportunistická a teď, stejně jako Buddy, mrtvá. Další ji prohlašovali za zjevení, za stránku života, o jejíž existenci nikdy ani netušili. Jeden či dva se dokonce obrátili k Rochelle s dotazem, zda jsou některé kusy na prodej. Rochelle jim odpověděla, že ještě nikdo neví, komu podle závěti sbírka připadne, ale že pokud to bude ona, ráda se jí vzdá.

Mistr vtipu Lamar procházel mezi hosty s úsměvem od ucha k uchu. Po celá ta léta, kdy se s Buddym neměli příliš v

lásce, se nikdy neodvažoval doufat, že jednou bude stát tam, kde stál teď. Procházel Buddyho domem jako pán. Nijak se nepokusil své potěšení zastírat. A k čemu také? Život je příliš krátký. Člověk by si měl užít, pokud to jde, dřív, než bude na užívání pozdě. Pomyšlení na Jaffa o dvě poschodí výše ještě přidalo jeho úsměvu na zářivosti. Nevěděl, co má ten chlap vlastně v plánu, ale připadalo mu zábavné, že všichni tihle nic netušící lidé mu poslouží jako potrava. Všemi jimi vlastně pohrdal. Viděl je a jim podobné předvádět takové morální prostocviky, jaké by zahanbily i ty nejotrlejší ničemy, a to všechno pro lepší finance, pozice či profil. Někdy pro všechno dohromady. Postupem času se začal dívat na posedlost svých filmových a jiných kolegů s nechutí. Nikdy nicméně na sobě tohle pohrdání nedal znát. Musel s nimi přece pracovat. Raději proto své pocity držel v tajnosti. Buddy (chudák Buddy) na druhou stranu tohle nikdy nedokázal. Když se trochu napil, začal hlasitě a dlouze vykřikovat urážky na adresu těch blbců, kteří mu nebyli příliš sympatičtí. A byla to mezi jinými především tato vlastnost, která zapříčinila jeho pád. Ve městě, kde jsou slova levná, může být dlouhý proslov drahý. Kolegové odpustí všechno: zpronevěru, závislost, obtěžování nižších vrstev, znásilnění a dokonce tu a tam i vraždu. Ale Buddy jim řekl, že jsou blbci. To mu neodpustili nikdy

A tak se Lamar postupně propracovával místností, lhal na pozdrav krásky a kýval ostatním. Představil si, jak by se Buddy při pohledu na tenhle rituál otřásal odporem. Když byli ještě spolu, musel čas od času Buddyho na takovýchto setkáních chlácholit, protože si Buddy nenechával své názory pro sebe. A nikdy neuspěl.

„Vypadáš dobře, Lame."

Ta vypasená tvář před ním patřila Samu Saganskému, jednomu z nejznámějších hollywoodských režisérů. Po jeho boku stála prsatá manželka, jedna z dlouhé řady prsatých manželek, které Sam vyzvedl ke slávě a se kterými se posléze za veřejných skandálů rozváděl, což ovšem zničilo jejich kariéru a zvýšilo jeho lesk jako lamače ženských srdcí.

„Tak jak ti je?" vyzvídal Sagansky. „Nečekal jsi, že mu přijdeš na pohřeb, co?"

„Tohle není pohřeb, Same."

„Ale stejně, je mrtvý a ty ne. Neříkej mi, že ti to nedělá dobře."

„Asi jo."

„My tu zůstáváme, Lame. Máme právo podrbat se na kulkách a od srdce se zasmát. Život je fajn."

„Jo," řekl Lamar. „Asi jo."

„My jsme tady všichni vítězové, co, zlato?" Otočil se ke své ženě, která mlčky vystavila na odiv práci svého dentisty. „To je ten nejlepší pocit."

„Ještě se uvidíme později, Same."

„Bude tu nějaký ohňostroj?" zeptala se Samova žena.

Lamar si vzpomněl na Jaffa, čekajícího nahoře, a usmál se.

Když se se všemi přivítal, vyběhl nahoru oznámit to svému pánovi.

„Je jich hodně," řekl Jaff.

„Vám se to nelíbí?"

„Právě naopak."

„Chtěl jsem si promluvit, než se něco začne dít."

„O čem?"

„O Rochelle."

„Aha."

„Já vím, že s nimi máte něco v plánu a věřte mi, že mě to srdečně těší. Když je vymažete ze světa, všem tím jenom prospějete."

„Je mi líto, že tě musím zklamat," řekl Jaff. „Nepřidají se k těm na nebesích. Možná pár, ale mě nezajímá jejich smrt. To je spíše záležitost mého syna."

„Já se jen chci ujistit, že z toho všeho vynecháte Rochelle."

„Ani se jí nedotknu," odpověděl mu Jaff. „Tak co? Stačí ti to?"

„Úplně. Díky"

„Tak. Začneme?"

„Jaký máte plán?"

„Chci, abys mi sem ty hosty přivedl jednoho po druhém. Nejdřív ať se trochu napijí a potom… je vezmi na prohlídku domu."

„Muže nebo ženy?"

„Nejdřív mi voď muže," řekl Jaff a znovu přešel k oknu. „Ti jsou povolnější. Zdá se mi to, nebo se venku setmělo?"

„To jsou jen mraky."

„Bude pršet?"

„Asi sotva."

„Škoda. Ale, u brány jsou další hosté. Raději bys je měl jít přivítat."

* * *

Howie věděl, že jít zpátky do lesů na kraji Deerdell je jen prázdné gesto. To setkání s Fletcherem už se opakovat prostě nedalo. Fletcher byl pryč a s ním zmizela i všechna naděje na vysvětlení spousty otázek. Přesto tam ale šel a matně doufal, že návrat na to místo, kde se setkal se svým otcem, v něm zažehne třeba jen malou jiskřičku vzpomínky, která by mu pomohla najít pravdu.

Slunce zahaloval závoj průsvitných mraků, nicméně pod stromy bylo stejné horko jako při jeho předchozích dvou

návštěvách tohoto lesa. Dnes bylo možná dokonce tepleji. Ačkoliv původně chtěl jít přímo na místo, kde se setkal s Fletcherem, jeho nohy kráčely stejně nahodile, jako se mu hlavou míhaly myšlenky. Ani se nepokoušel držet nějaký směr. To, že sem vůbec zašel, bylo gesto jeho respektu k matce a k muži, který se sice nerad, ale přece stal jeho otcem.

Byla to náhoda nebo nějaký šestý smysl, co ho nakonec přivedlo na to původně zamýšlené místo? Uvědomil si to, až když vkročil zpod příkrovu stromů na kruhovitou mýtinu, kde před osmnácti lety jako kouzlem vznikl jeho život. To bylo to pravé slovo. Bylo to kouzlo. Fletcher byl přece tak trochu kouzelník. To bylo jediné slovo, kterým by ho Howie dokázal popsat. A on, Howie, byl jeho kouzlem. Jenže místo ovací a kytic všichni – Howie, jeho matka i sám kouzelník – dostali jen ubohost a bolest. Mnoho cenných let Howie promrhal tím, že se sem nedostal dřív Připravil se tak o dřívější poznání podstaty sebe sama: že totiž není žádný zoufalec. Jenom králík, kterého kouzelník vytáhl za uši z klobouku a který sebou bezmocně škube.

Přistoupil blíž k ústí jeskyně, jež bylo stále ohrazené plotem a lemované nápisy s varováním, které měly odradit případné zvědavce. Postavil se až k plotu a nakoukl dolů, do té zející díry. Někde tam dole ve tmě čekal jeho otec a držel svého nepřítele, jako by to byla sama smrt. A teď tam dole leží jenom tělo toho komika a z toho, co Howie slyšel, mu bylo jasné, že ho nikdy nikdo nenajde.

Vzhlédl k obloze a celé jeho tělo jakoby provedlo kotrmelec. Nebyl sám. Na druhé straně té jámy stála Jo-Beth.

ChvÍLi na ni zíral v přesvědčení, že se v příštím okamžiku rozplyne. Ta tady přece nemůže být. Ne po tom, co se stalo minulou noc. Ale ona nemizela.

Stáli přÍliš daleko od sebe na to, aby se jí mohl zeptat, co tady dělá, a křičet se mu nechtělo. Chtěl tu čarovnou chvilku ještě prodloužit. A navíc, copak její odpověď potřeboval? Byla tu, protože tu byl on, protože ona tu byla a tak dál a tak dál.

Ona se pohnula první. Zvedla ruku k výstřihu svých tmavých šatů a rozepnula knoflík. Výraz na její tváři se na pohled nezměnil, ale na tu dálku si Howie nebyl jistý. Sundal si z očí brýle, když vystoupil zpod stromů, a teď se mu nechtělo hledat je po kapsách. A tak mohl jen čekat, dívat se a doufat, že přijde chvÍLe, kdy se k sobě dostanou blíž. Mezitím si ona rozepnula knoflíky na horní části šatů a začala si rozepínat pásek. Howie se stále ještě nehýbal, ačkoliv už se sotva držel. Jo-Beth upustila pásek na zem a zkříženýma rukama si začala šaty přetahovat přes hlavu. Howie zadržoval dech, aby nepromeškal ani vteřinku toho, co viděl. Měla na sobě bílé kalhotky a když ze sebe stáhla šaty, objevila se její nahá ňadra.

To ho vzrušovalo. Trochu se pohnul, aby ho kalhoty tak těsně nesvíraly; což ona považovala za signál. Upustila šaty na zem a vykročila k němu. Stačil jeden krok a on se vzápětí vydal k ní, oba jen těsně obcházeli plot. Howie ze sebe pohybem ramen shodil bundu a nechal ji bez ohlédnutí ležet.

Když už byli blízko, Jo-Beth promluvila:

„Věděla jsem, že tady budeš. Nevím jak. Jela jsem s Ruth od Centra…“

„S kým?“

„To je jedno. Chtěla jsem ti jenom říct, že je mi to líto.“

„Co?“

„Co se stalo včera. Nevěřila jsem ti.“

Pohladila ho po tváři.

„Můžeš mi to odpustit?“

„Není co,“ řekl Howie.

„Chci se s tebou milovat.“

„Ano,“ vydechl, jako kdyby mu to vůbec nemusela říkat, což byla ostatně pravda.

Bylo to snadné. Po tom všem, co se už mezi nimi stalo, to bylo snadné. Byli jako dva magnety Cokoliv nebo kdokoliv se je snažil od sebe odtrhnout, nemohl uspět, protože se vždycky nakonec museli vrátit k sobě. Jako teď. Nemohli jinak. A ani nechtěli.

Začala mu z kalhot vytahovat okraje košile. Howie jí pomohl a pak si košili stáhl přes hlavu. V těch dvou vteřinách tmy kdy mu košile zakrývala oči, viděl v duchu její obraz – tvář, ňadra i kalhotky – tak jasně, jako by ho osvětlilo světlo blesku. A potom tu opět byla ona, skutečná a rozepínala mu pásek. Skopl boty z nohou a potom chvíli poskakoval střídavě na jedné a na druhé noze, aby si mohl stáhnout ponožky Nakonec si po nohách nechal sklouznout kalhoty a vykročil z nich ven.

„Bála jsem se,“ řekla.

„A co teď? Teď se už nebojíš?“

„Ne.“

„Já nejsem Ďábel. A nepatřím ani k Fletcherovi. Patřím tobě.“

„Mám tě ráda.“

Přiložila mu ruce na hrudník a přejela mu jimi k bokům, jako by uhlazovala polštář na posteli.

Cítil, jak jeho penis pulsuje. Políbil ji a přejel jí rukama po zádech až k okrajům kalhotek a vklouzl do nich. Líbala ho kolem úst, nosu i na tváře a on se spokojil s tím, že se jí snažil dotknout jazykem, kdykoliv mu přejela po rtech. Přitiskla se k němu.

„Tady,“ řekla tiše.

„Tady?“

„Jo. Proč ne? Nikdo tu není. Já chci, Howie.“

Usmál se. Trochu se od něj odtáhla, klekla si před ním na zem a stáhla mu slipy ke kolenům. Potom ho jemně uchopila za penis a stáhla ho k sobě na zem. Klekl si naproti ní. Ona ho ale nepustila a začala ho jemně třít, až jí musel ruku zachytit a odtáhnout.

„Nelíbí se ti to?“ zeptala se ho.

„Až moc,“ vydechl. „Ještě to nechci.“

„Co nechceš?“

„Skončit. Ztratit to.“

„Chci, abys to ztratil,“ řekla ona a lehla si před ním na zem. Howie byl ztuhlý na kámen. „Chci, abys to ztratil ve mně.“

Howie se nad ní naklonil, položil jí ruce na boky a potom jí stáhl kalhotky. Její chloupky byly tmavší než vlasy ale ne o moc. Přitiskl se k ní tváří a jazykem zajel dovnitř. Její tělo se pod ním napjalo a potom povolilo.

Přejel jí jazykem po břiše kolem pupíku až k ňadrům a potom se k ní přitiskl celým tělem.

„Miluju tě,“ řekl a vstoupil do ní.

Kapitola čtyřicátá třetí – Prohraný boj

Až když začala smývat té ženě krev kolem krku, si Tesla pořádně všimla toho křížku, který jí visel na krku. Okamžitě ho poznala jako kopii toho, který jí předtím ukazoval Kissoon. Byla to ta samá postava s rozpaženýma rukama a po všech čtyřech ramenech se táhly stejné symboly.

„Shoal,“ uklouzlo jí nahlas.

Žena otevřela oči. Nebylo vidět ani známku přechodu mezi spánkem a bděním. Jednu chvíli ještě tvrdě spala a v příštím okamžiku se její oči bděle rozevřely dokořán. Měly barvu tmavé šedi.

„Kde to jsem?“ zeptala se.

„Jmenuju se Tesla. Jste u mě doma.“

„V Kosmu?“ zeptala se žena. Hlas měla slabý, zničený vedrem, vichrem a utrpením.

„Ano,“ řekla Tesla. „Jsme venku z té Smyčky. Tady se na nás Kissoon nedostane.“

Věděla, že neříká úplnou pravdu. Už se jí tady přece zmocnil dvakrát. Jednou, když spala, a podruhé, když vařila kávu. Pravděpodobně by mu nic nebránilo v tom, kdyby to chtěl udělat znovu. Ale Tesla necítila, že by se o něco takového pokoušel. Možná mu příliš záleželo na tom, aby mu zařídila to, co chtěl. A nebo spřádá další plány Kdo ví?

„Jak se jmenujete?“ zeptala se.

„Mary Murallesová,“ odpověděla žena.

„Vy patříte ke společenství Shoal,“ řekla Tesla.

Ženiny oči zabloudily k Raulovi, stojícímu u dveří.

„Nebojte se,“ řekla Tesla. „Jestli věříte mně, musíte věřit i jemu. A jestli nevěříte ani jednomu z nás, tak jsme v háji všichni. Tak odpovězte…“

„Ano. Patřím.“

„Kissoon říkal, že on je poslední.“

„On a já.“

„Byli ostatní zavražděni? To říkal taky.“

Přikývla. Znovu se podívala na Raula.

„Je na něm něco divného,“ řekla Mary „On není člověk.“

„Říkám vám, že se ho nemusíte bát. Já vím, že není člověk,“ řekla Tesla.

„A co? Iad?“

„Opice,“ řekla. Otočila se k Raulovi. „Nevadí ti, že jí to říkám?“

Raul se nepohnul ani nepromluvil.

„Jak to?“ chtěla vědět Mary.

„To je celá historie. Myslela jsem, že o tom víte víc než já. Říká vám něco jméno Fletcher? Nebo chlap jménem Jaffe, nebo Jaff? Ne?“

„Ne.“

„Takže… obě máme co vyprávět.“

Zatím ve Smyčce Kissoon seděl ve svém příbytku a přivolával si pomoc. Ta Murallesová unikla. Jistě, byla vážně zraněná, ale už přežila horší věci. Musí se k ní dostat, což znamená protáhnout rameno svého vlivu až do skutečného času. Jistěže to už dělal předtím. Tak k sobě ostatně přivedl Teslu. Před ní tam už také bylo pár takových, které převedl přes Jornada del Muerto. Jedním z takových poutníků byl i Randolph Jaffe, kterého Kissoon také přitáhl k sobě do Smyčky. Nebylo to těžké. Ale to, co chtěl udělat teď, nebylo ovlivnit lidskou mysl, ale bytosti, které nejenže neměly mysl, ale dokonce ani život.

Teď si představil Lixy, ležící na dlaždicové podlaze. Nikdo si jich nevšímá. Dobře. Nejsou to zvlášť mazané bytosti. Své úkoly plní nejlépe, když je pozornost jejich obětí odvrácená. A to v tomto okamžiku je. Pokud bude rychlý, stále ještě má čas toho svědka umlčet.

Jeho volání mělo žádoucí efekt. V celých stovkách se pode dveřmi dovnitř valily stovky pomocníků. Brouci, mravenci, štíři. Roztáhl své zkřížené nohy a přitáhl si chodidla k tělu, aby měli volný přístup k jeho přirození. Před lety býval schopen dosáhnout erekce a ejakulace jen silou vůle, ale postup věku a působení prostředí Smyčky si vyžádalo svou daň. Teď už potřeboval pomoc a protože mu zákony Smyčky výslovně zakazovaly vztáhnout na sebe v takové věci ruku, musel si takovou pomoc přivolat zvenčí. Hmyz věděl, co má dělat: cupital mu po nohách a genitáliích a pohyb jeho nožek a jejich štípání mu pomohlo dosáhnout patřičného vzrušení. Takhle ostatně stvořil i Lixy, když ejakuloval na své vlastní výkaly. To byla vždycky jeho oblíbená činnost.

A teď, když na jeho vzrušení pracovaly tisíce drobných nožek, nechal své myšlenky plout až k Lixům ležícím na dlaždicích a směřoval rostoucí pocit napětí k místu, kde ležela jejich těla.

Potřebovali jen trochu života, aby mohli kolem sebe šířit smrt…

Mary Murallesová požádala Teslu, aby jí svůj příběh vyprávěla první a ačkoliv mluvila tiše, její hlas zněl jako hlas ženy které jsou její přání odepřena jen zřídka. Tohle jí Tesla rozhodně splnila. Byla totiž ráda, že svůj příběh (nebo vlastně ten příběh, protože její vlastně nebyl) může vypovědět někomu, kdo by do něj mohl vnést trochu více světla. Mary ale poslouchala mlčky, dokud Tesla neskončila, což trvalo – protože vyprávěla všechno, co věděla o Fletcherovi, Jaffovi, jejich dětech, o Nunciu a Kissoonovi – téměř půl hodiny. Možná by jí to trvalo i déle, ale její práce scenáristky ji na takový úkol připravila víc než dobře. Své schopnosti ve vyprávění si cvičila na Shakespearovi (tragédie byly snadné, zato s komediemi bývala vždycky potíž), až v tom nakonec získala jistou rutinu. Nicméně tenhle příběh se nedal tak snadno a jednoznačně shrnout. Když začala vyprávět, rozlézal se do všech směrů. Byl to milostný příběh i román o vzniku života. Bylo v něm šílenství, lhostejnost a ztracená osamělá opice. Když mluvila o tragédiích, například o Vancově smrti, nemohla opominout nádech fraškovitosti. Co se odehrávalo v ryze světském prostředí jako třeba v Centru, mělo podstatu nadpřirozena. Nemohla najít žádný způsob, jak do svého vyprávění tohle všechno zahrnout. To prostě nešlo. Pokaždé, když už si myslela, že už to má všechno jasně srovnané za sebou až do konce, se našlo ještě něco, na co předtím zapomněla.

„To všechno souvisí s…“ řekla během svého vyprávění nejméně desetkrát, ačkoliv sama nevěděla, jak a občas i s čím by to mělo souviset.

Možná by to mohla vědět Mary.

„A to je konec,“ řekla konečně Tesla. „Je řada na tobě.“

Mary chvíli mlčela, sbírala síly. Potom řekla:

„Rozhodně toho víš dost o tom, co se stalo nedávno, ale ty chceš vědět, co tohle všechno zapříčinilo. Jistě. To nemůžeš vědět. Ale musím tě upozornit, že toho spoustu nevím ani já. Nemůžu odpovědět na všechny otázky. Je toho hodně, co nevím. Pokud tvé vyprávění něco dokazuje, pak je to to, že jsou věci, o kterých ani jedna z nás nemá ani tušení. Ale na některé otázky ti mohu odpovědět hned. Za prvé: ostatní členy společenství Shoal zabil Kissoon.“

„Kissoon? Cože?“

„Byla jsem jedna z nich,“ připomněla jí Mary. „Plánoval to spiknutí proti nám celá léta.“

„Spiknutí? A s kým?“

„Mám hádat? S Iad Uroboros. Nebo s jejich zástupci v Kosmu. Až by byli všichni ostatní mrtví, mohl by použít Umění a pustit je do světa.“

„Sakra! Takže to, co mi tvrdil o těch Iad a moři Podstaty… to všechno je pravda?“

„Jistěže je. Kissoon lže, jen když potřebuje lhát. Řekl ti pravdu. To je také součástí jeho prohnanosti…“

„Nevidím nic prohnaného na tom, že se schovává v té boudě…“ namítla Tesla a potom dodala: „Počkej chvíli. Tohle nedává smysl. Jestli jejich smrt zavinil Kissoon, čeho se bojí? Proč se vůbec schovává?“

„On se neschovává. Je tam v pasti. Trojice je jeho vězení. Může se dostat ven jediným způsobem…“

„A to v těle někoho jiného.“

„Přesně tak.“

„V mém.“

„Nebo v těle Randolpha Jaffeho, který tam byl před tebou.“

„Ale ani jeden z nás mu ho nedal.“

„A za ním se mnoho lidí nedostane. Na to, aby se kdokoliv do Smyčky dostal, musí být velice zvláštní a příznivá kombinace okolností. On tu Smyčku vytvořil, aby měl kde ukrýt svůj zločin. A teď se z ní nemůže hnout. Čas od času se někdo, jako třeba Jaffe – napůl šílený – dostane na hranici zlomu, kde ho Kissoon může přivést k sobě. Nebo tebe, protože máš v sobě Nuncio. Ale jinak je sám.“

„Proč se odtamtud nemůže hnout?“

„To je moje dílo. Myslel si, že jsem mrtvá. Nechal mě přinést do Smyčky s ostatními. Ale já jsem se vzpamatovala a postavila jsem se mu. Rozzuřila jsem ho do té míry, že se na mě vrhl a poskvrnil si tak ruce mojí krví.“

„A taky hrudník,“ řekla Tesla, protože si vzpomněla, jak zahlédla Kissoona zastříkaného krví, těsně před tím, než mu unikla poprvé.

„V útulku časové smyčky platí velice zvláštní zákony. Jedním z nich je, že se tam nesmí prolít krev jinak se ten, kdo Smyčku vytvořil, stane jejím vězněm.“

„Co myslíš tím útulkem?“

„Není to těžké. Je to jen takový trik.“

„Trik? Ty říkáš, že vytvořit časovou smyčku je jen trik?“

„Je to prastaré umění,“ řekla Mary. „Vytvořit místo, kde čas stojí. Najdeš o něm zmínky skoro všude. Ale jeho tvůrce musí dodržovat určité zákony hmoty a já jsem ho donutila, aby jeden porušil. A tak se stal obětí sebe sama.“

„A ty jsi se odtamtud taky nemohla dostat?“

„Ne. Ale chtěla jsem ho zabít a neznala jsem v Kosmu nikoho, kdo by to dokázal. Všichni ostatní členové společenství byli mrtvi. Já jsem musela zůstat a doufat, že se mi ho jednou podaří zabít.“

„Ale potom bys to byla ty, kdo tam prolil krev“

„To by bylo lepší, než kdyby on měl dál žít. Zabil patnáct velkých mužů a žen. Takové ryzí duše. A on je nechal zabít. Některé z nich i mučil, jen tak, pro svoje potěšení. Jistěže to neudělal sám. Na to měl pomocníky. Ale byl vůdcem celé té věci. Všechno to zařídil tak, abychom nikdy nebyli pohromadě, takže se nás mohl zbavit jednoho po druhém. Potom nechal naše těla dopravit do Trojice, protože věděl, že nebude nikdo, kdo by je tam našel.“

„A kde jsou?“

„V tom městě. Alespoň to, co z nich zbylo.“

„Můj Bože," vzpomněla si Tesla s úděsem na ten hrozný zápach a otřásla se. „Skoro jsem je viděla."

„Kissoon ti v tom samozřejmě zabránil."

„Ne silou. Spíš mě o tom jen přesvědčil. Umí být velmi přesvědčivý, když chce."

„To jistě. Nás klamal celá léta. Shoal je – chci říct bylo – společenství s těmi nejpřísnějšími podmínkami a zkouškami pro každého nového uchazeče o členství. Existovaly neuvěřitelně rafinované prostředky jak testovat a zdokonalovat případné členy dřív než si vůbec uvědomili, že nějaké takové společenství existuje. Kissoonovi se nějakým způsobem těmito nástrahami podařilo proplout. Nebo ho možná Iad svedli až poté, co se stal členem. To je možné."

„To se toho o těch Iad ví jen tak málo, jak mi říkal?"

„Z Metakosmu se k nám dostává jen velice málo informací. Je to uzavřená dimenze světa. To, co víme o Iad, se dá shrnout do několika málo slov. Je jich mnoho. Jejich názory na život se neshodují s vašimi, lidskými. A chtějí se dostat k vám, do Kosmu."

„Co tím myslíš, s našimi?" zeptala se Tesla. „Ty jsi zrovna tak člověk, jako já."

„Ano, i ne," odpověděla jí Mary. „Kdysi jsem jistě byla stejná jako ty. Ale procesy purifikace mění lidskou přirozenost. Kdybych byla člověkem, nemohla bych přežít v Trojici, s bahnem k pití a štíry k jídlu, celých dvacet let. To už bych byla dávno mrtvá, jak si to přál Kissoon."

„Jak to, že jsi přežila jenom ty?"

„Štěstí. Instinkt. Možná jsem jenom nechtěla, aby to Kissoon vyhrál. V sázce není jen moře Podstaty ačkoliv i to je dost cenné. Je to především Kosmos. Pokud se národ Iad dostane jakýmkoli způsobem do tohoto světa, nic tu nezůstane jako dřív. Myslím…" Náhle zmlkla a posadila se.

„Co je?" zeptala se Tesla.

„Něco slyším. Je to vedle."

„To je jenom opera," řekla Tesla. Dovnitř stále doléhaly tóny Lucii di Lammermoor.

„Ne," řekla Mary. „Něco jiného."

Raul se začal poohlížet po zdroji těch zvuků dřív, než ho o to mohla Tesla požádat. A tak se dál věnovala Mary.

„Ještě je tu něco, čemu nerozumím," řekla. „A je toho dost. Tak třeba, proč se Kissoon vůbec obtěžoval s tím, aby dal vaše těla dopravit do té Smyčky? Proč je prostě nezničil v normálním světě? A proč jsi mu dovolila, aby tam odnesl i tebe?"

„Byla jsem zraněná, skoro mrtvá. Alespoň on a jeho pomocníci si mysleli, že jsem mrtvá. Až když mě hodili na hromadu ostatních těl, vrátilo se mi vědomí."

„A co se stalo s těmi jeho pomocníky?"

„Jak znám Kissoona, pravděpodobně je nechal ve Smyčce zemřít, když se snažili najít cestu ven. Tím se pravděpodobně dobře bavil."

„Takže za dvacet let jsme byli v té Smyčce jen dva lidé – nebo skoro lidé – ty a já."

„Já jsem byla skoro šílená. A on úplně."

„A tamti zatracení Lixové, ať už jsou co chtějí?"

„Je to jeho sperma a výkaly to je všechno," řekla Many. „Z toho je stvořil."

„Ježíši."

„Jsou tam v pasti, stejně jako on," dodala Mary s trochou uspokojení v hlase. „V bodě nula, pokud nějaká nula může existovat…"

Přerušil ji Raulův výkřik, který se ozval z vedlejší místnosti. Tesla byla okamžitě na nohou a v několika vteřinách vyběhla do kuchyně právě včas, aby viděla, jak zápasí s jednou z těch Kissoonových hadích potvor. Předtím si byla skálopevně jistá, že umírají. Teď teprve poznala, jak ji zdání oklamalo. Ta potvora, kterou Raul sotva držel, byla mnohem silnější než ty, se kterými zápasila ona a Mary, přestože to nebylo celé tělo, ale jen kus krku s hlavou. Tlamu měla dokořán a snažila se Raulovi dostat na obličej. Bylo vidět, že už se jí to nejméně dvakrát podařilo. Raul měl na čele krvavou ránu. Tesla k němu přiskočila a popadla tu potvoru oběma rukama, i když teď znala její původ, a tak se jí hnusila ještě víc než předtím. Ale ani čtvery ruce nedokázaly toho plaza zvládnout. Měl síly za tři takové a byla jen otázka času, než je oba unaví a znovu se vrhne po Raulovi. A tentokrát by z toho asi nevyvázl jen se škrábanci na čele.

„Já to pustím," řekla Tesla. „A doběhnu pro nůž. Jo?"

„Tak rychle."

„Neboj. Počítám do tří, dobře? Připrav se na to, že to budeš držet sám."

„Dobře."

„Jedna… dvě… tři!"

Při slově tři tu potvoru pustila a odběhla ke dřezu, vedle kterého se kupily hromady neumytého nádobí. Chvíli se jím prohrabovala a hledala nějakou vhodnou zbraň. Několik talířů dopadlo s třeskem na podlahu a jejich lavina odkryla záblesk oceli. Byla to sada kuchyňských nožů, kterou jí matka darovala k předloňským Vánocům. Tesla jeden z nich zvedla. Rukojeť byla ještě lepkavá od zbytků lasagní, které měla minulý týden, a místy na ní vyrůstala plíseň, ale v ruce seděla dobře.

Když se znovu otočila k Raulovi, napadlo ji, že ze Smyčky přece pronesla víc než jeden kus Lixího těla- nejméně pět nebo šest – a přece tady byl jen jeden. Ostatní z podlahy zmizeli. Neměla čas o tom uvažovat déle. Raul vykřikl. Tesla mu přiskočila na pomoc a ohnala se po Lixovi nožem. Lix okamžitě zareagoval, začal házet hlavou ze strany na stranu a chňapat kolem sebe jehlovitými zuby Tesla mu namířila nožem na hlavu a zasáhla ho do čelisti. Z rány se okamžitě vyvalila špinavě žlutá hmota, kterou předtím Tesla pokládala za krev Lix se začal ještě více kroutit a zmítat a Raul ho už držel jen stěží.

„Počítám do tří…" řekla mu.

„Co chceš dělat teď?“

„Zahoď to!“

„Hýbe se to rychle.“

„Já to zastavím,“ řekla Tesla. „Dělej! Na tři. Jedna… dvě… tři!“

Raul udělal, co po něm chtěla. Lix odlétl přes místnost a těžce dopadl na podlahu. Než se vzpamatoval a mohl znovu zaútočit, Tesla zdvihla nůž a oběma rukama mu ho zarazila do hlavy takovou silou, až mu ji přišpendlila k podlaze. Matka se v nožích vyznala. Ostří se zařízlo do hlavy té bestie a zabodlo se do podlahy.

„Mám tě, ty hajzle!“ řekla s úlevou Tesla a potom se otočila k Raulovi. Ten se ještě stále třásl a z rány na čele mu tekla krev.

„Radši si to vymyj,“ řekla mu Tesla. „Nevíš, jestli ty potvory nejsou jedovaté.“

Raul přikývl a odešel do koupelny Tesla se znovu zahleděla na smrtelné škubání Lixího těla. Chvíli jí trvalo, než si vzpomněla na to, co ji napadlo, když hledala ten nůž (kde jsou ti ostatní?) a vtom zaslechla Raulův hlas:

„… Teslo.“

A hned věděla, kde jsou.

Raul stál na prahu její ložnice. Z výrazu hrůzy na jeho tváři bylo jasné, co vidí. Ale stejně sykla odporem při pohledu na to, co ty Kissoonovy bestie té ženě udělaly. Stále ještě se na ní hemžilo šest ostatních Lixů, stejných jako ten, který napadl Raula. Mary se jim neměla šanci ubránit. Zatímco Tesla měla plné ruce práce s tím, jak pomoci Raulovi – což byl samozřejmě jen fingovaný útok – tihle ostatní se proplazili k Mary a ovinuli se jí kolem hlavy a krku. Musela se zuřivě bránit, při zápase s nimi asi spadla z postele a její tělo teď jako uzlíček kostí leželo na podlaze. Jeden z Lixů sklouzl z jejího obličeje. Tesla viděla, že jeho tělo tisklo Mary takovou silou, až jí znetvořilo obličej k nepoznání.

Tesla si náhle uvědomila, že Raul vedle ní se celý třese.

„Tady už se nedá dělat nic,“ řekla. „Měl by ses jít umýt.“

Raul zachmuřeně přikývl a odešel. Kusy ostatních Lixů sklouzly z Maryina těla a jejich pohyby se už zpomalovaly Kissoon měl pravděpodobně lepší využití své síly než aby jí plýtval na jejich další život. Tesla zavřela dveře do ložnice. Zvedal se jí žaludek. Nicméně se ale vydala na okružní prohlídku bytem, jestli se náhodou někde pod nábytkem neskrývá nějaké další překvapení. Lix, kterého přibodla k podlaze, už byl po smrti. Alespoň se jí to zdálo. Překročila ho a šla si najít nějakou další zbraň, se kterou by mohla prohledat byt.

Raul si v koupelně zatím vymyl ránu na čele a zkoumal v zrcadle, kolik škody mu vlastně Lixovy zuby způsobily. Rána nebyla hluboká, ale zdálo se, že se mu do ní skutečně dostal nějaký jed, jak ho varovala Tesla. Cítil, že se celý třese a v ruce, které se nedávno dotklo Nuncio, mu pulsovalo, jako kdyby si ji opařil horkou vodou. Podíval se na ni. Ruka se zdála průsvitná a skrze ní bylo vidět umyvadlo. Zděšeně se znovu zahleděl na svůj obraz v zrcadle. I ten pomalu bledl, stěny koupelny bledly a zdálo se, že jimi prosvítá zcela jiný obraz.

Raul otevřel ústa, aby zavolal Teslu na pomoc, ale než ze sebe mohl vydat byť jen hlásku, jeho obraz v zrcadle zmizel docela stejně jako jen o vteřinku později i samo zrcadlo. Kolem něj se hromadila jasná záře a něco ho chytilo za ruku. Vzpomněl si, jak mu Tesla popisovala pocit, když ji Kissoon tahal k sobě. Teď i jeho popadla ta samá ruka a trhla.

V okamžiku, kdy kolem něj mizely i poslední stíny Teslina bytu a objevoval se obrys nekonečného zářícího horizontu, se rozmáchl druhou rukou směrem, kde si vzpomínal, že bylo umyvadlo. Zdálo se mu, že na něco narazil, ale nebyl si tím jistý.

A potom se ztratila i všechna naděje. Byl v Kissoonově Smyčce.

Tesla slyšela z koupelny zvuk padajících předmětů.

„Raule?“ řekla.

Nikdo jí neodpověděl.

„Raule? Není ti nic?“

V obavě, že došlo k nejhoršímu, přiběhla ke koupelně. V ruce svírala nůž. Dveře byly zavřené, ale nezamčené.

„Jsi tam?“ zeptala se. Když se jí ani potřetí nikdo neozval, otevřela dveře. Na podlaze ležel zakrvácený ručníK a kolem něj byly rozházené různé lahvičky které předtím stály na umyvadle. To byl ten hluk, který předtím slyšela.

„Sakra!“

Otočila kohoutkem, aby zastavila proud tekoucí vody a znovu volala Raula. Potom prošla celým bytem s hrůzou, že ho za každým rohem najde ve stejném stavu jako Mary. Ale po Raulovi nikde nebylo ani stopy. Nenašla ani žádné další Lizy. Nakonec se odvážila otevřít i dveře do své ložnice. Ani tam nebyl.

V ložnici si Tesla vzpomněla na výraz hrůzy v Raulově tváři, když viděl Maryinu mrtvolu. Bylo toho snad na něj příliš? Tesla zhasla v ložnici světlo a přešla k hlavním dveřím. Byly pootevřené, tak, jak je nechala, když sem přišli. Nechala je tak a seběhla dolů po schodech a ven z budovy. Přitom ho nepřestávala volat, ačkoliv v ní pomalu narůstala jistota, že se Raul prostě rozhodl, že něco takového už nesnese a že raději uteče někam do ulic Západního Hollywoodu. Pokud to udělal, tak se dostal z deště pod okap, ale bylo to jeho rozhodnutí, jehož důsledky si bude muset nést sám.

Na ulici ho neviděla. Před domem naproti seděli na lavičce dva mladíci a zjevně si s rozkoší užívali odpoledního slunce. Tesla je sice neznala, ale přešla k nim a zeptala se:

„Neviděli jste tady nějakého muže?“ Oba na to reagovali úsměvem a významně zdviženým obočím.

„Teď?“ řekl jeden z nich.

„Teď před chvilkou. Nevyběhl tady z toho domu?“

„My jsme sem teprve teď dorazili,“ řekl ten druhý. „Sorry“

„Udělal toho moc nebo málo?“ zeptal se jí zas ten první a zadíval se na nůž, který Tesla stále ještě držela v ruce.

„Málo,“ řekla Tesla.

„Tak se na něj vykašli," zněla jeho odpověď. „Kolem je spousta dalších."

„Ne takových jako on," řekla Tesla., Věř mi. Ne takových. Ale díky."

„A jak vůbec vypadal?" zaslechla za sebou ještě otázku, když už byla na cestě zpátky

Ta malá pomstychtivá část Tesliny duše, na kterou nebyla nikdy pyšná, ale která se projevila vždycky když jí někdo provedl nějaký podraz, odpověděla: „Jako hnusná opice," a to tak hlasitě, že to muselo být slyšet přes celou Santa Monicu a Melrose. „Vypadal jako hnusná opice."

Takže, Teslo, zlatíčko, co teď?

Nalila si sklenici tequily posadila se a probrala si celou situaci. Raul je pryč, Kissoon se spikl s těmi Iad, Maty Muralesová leží mrtvá v její ložnici. Nalila si druhou sklenici, přičemž jí bylo jedno, že opilost, stejně jako spánek, ji mohou znovu vystavit Kissoonovu vlivu více, než by jí bylo milé. Ale Tesla teď potřebovala cítit v krku a v žaludku uklidňující známé pálení alkoholu.

Zůstávat dál tady v bytě by nemělo smysl. Hlavní události se dějí v Palomo Grove.

Zkusila zavolat Grillovi. Ten ale v hotelu nebyl. Tesla požádala spojovatelku v hotelu, aby ji přepojila do recepce, a tam se zeptala, jestli někdo v hotelu neví, kam Grillo mohl odejít. Nevěděl to nikdo. Odešel prý něco po poledni. Teď bylo dvacet pět minut po čtvrté. Recepční odhadoval, že odešel něco před hodinou. Tesla si pomyslela, že je asi na tom slavném večírku.

Na North Huntley Drive už neměla nic, jen smutek nad ztrátou všech známých, a tak se rozhodla, že nejlepší bude, když půjde najít Grilla dřív než jí nějaká náhoda vezme i jeho.

Kapitola čtyřicátá čtvrtá – Vybraná společnost

Grillo si s sebou do Grove nepřivezl žádné slavnostní oblečení, ve kterém by mohl jít na takovou slavnost v Coney Eye, ale pak si řekl, že tohle je přece Kalifornie, kde každý nosí džíny a kraťasy ke každé příležitosti a tak nebude nijak podezřelé, když i on přijde oblečen poněkud neformálně. To byl první z jeho omylů, které to odpoledne udělal. Dokonce i strážní a hlídači u hlavní brány byli v oblecích s tmavými kravatami. Ale měl s sebou pozvánku, na kterou vyplnil falešné jméno (Jon Swift), a tak se ho nikdo na nic neptal.

Tohle nebylo poprvé, kdy proklouzl na nějaké shromáždění pod falešným jménem. Když ještě pracoval jako seriózní reportér (teď bylo jeho prací vyhrabávat na lidi špínu), navštívil sjezd neonacistů v Detroitu jako jakýsi Goebbelsův vzdálený příbuzný a dostal se na několik léčitelských seancí, jejichž podvod vzápětí odhalil v několika článcích, které mu vynesly nominaci na Pulitzerovu cenu. Také se kdysi vetřel na shromáždění sadomasochistů, přičemž jeho popis mu překazil jakýsi senátor, kterého tam viděl přivázaného na vodítku a hltajícího žrádlo pro psy. Tehdy se vždycky cítil jako poctivec v nebezpečné společnosti, který se snaží najít pravdu: jako Philip Marlowe s perem v kapse. Tady se prostě cítil, jako kdyby mu bylo nevolno. Jako žebrák, kterému se dělá špatně při pohledu na hostinu jiných. Z Ellenina popisu tohoto večírku vyvodil, že tu uvidí mnoho slavných tváří. Ale co neočekával bylo, že nad ním měli jakousi podivnou autoritu. Pod střechou domu Buddyho Vance se shromáždily nejslavnější tváře světa: legendy idoly; módní návrháři. Kromě nich tu bylo ještě mnoho dalších, na jejichž jména si Grillo nevzpomínal, ale které vídal na stránkách časopisů Variety a Hollywood Reporter. Byli tu představitelé průmyslu, agenti, právníci a filmoví producenti. Tesla si ve svých výlevech vždycky schovávala ta nejhorší slova pro ty novodobé producenty, kteří vypadli ze školy a vytlačili ze hry ty staromódní šéfy jako byl Warner, Selznick a Goldwyn a snažili se řídit továrnu na sny pomocí statistik a kalkulaček. Tak tohle byli lidé, kteří vybírali budoucí hvězdy a vkládali jejich jména do úst diváků celého světa. Vždycky to samozřejmě nefungovalo. Publikum bývá nevypočitatelné a někdy si s nekonečnou zvrhlostí dokáže oblíbit někoho naprosto neznámého. Ale i s takovými anomáliemi si dokázal jejich systém poradit. Neznámý byl brzy děsivou rychlostí vtažen do celého jejich kolotoče a všichni o něm nadšeně tvrdili, že vždycky věděli, že v něm dříme neobyčejný talent.

Ani takoví tady dnes nechyběli: byli to většinou mladí herci, kteří Buddyho Vance znát nemohli, ale pravděpodobně sem přijeli proto, že zdejší večírek pokládali za Party týdne. Bylo to prostě to správné místo a společnost, ve které se slušelo ukázat.

Na druhé straně místnosti Grillo zahlédl Rochelle, ale tu zaměstnávaly lichotky jejích obdivovatelů. Grillovým směrem se ani nepodívala. A i kdyby Grillo pochyboval, zda by ho vůbec poznala. Na tváři totiž měla ten nepřítomně zasněný výraz člověka, který se sice vznáší někde mimo, ale rozhodně ne na křídlech lichotek a obdivu. A kromě toho měl zkušenosti, že jeho tvář je velmi nenápadná a snadno se plete s jinými. Měl tak obecné rysy, že se daly vydávat jak za švédské, tak ruské, litevské, židovské a stejně tak i britské. Byl vším a ničím. Za takovýchto okolností mu to vždycky přidávalo na sebevědomí. Mohl se vydávat za celou řadu osob a nebýt odhalen, pokud se ovšem nedopustil nějaké zásadní chyby. A dokonce i potom se většinou dokázal vykroutit vhodnou výmluvou.

Od jednoho z číšníků přijal sklenici šampaňského a vmísil se do davu hostů. Hlavou mu přitom prolétávala jména patřící k tvářím, které míjel. Ačkoliv nikdo v téhle místnosti, kromě Rochelle ovšem, neměl ani nejmenší ponětí o tom, kdo vlastně Grillo je, téměř každý mu kývl hlavou na pozdrav a jeden či dva lidé na něj dokonce přátelsky zamávali. Pravděpodobně se snažili před ostatními vyvolat dojem, s kolika lidmi se tu znají. Grillo jim to nekazil, na kývnutí odpovídal kývnutím a na mávání máváním, a když se konečně dostal na druhou stranu sálu, mohl se považovat za společností dokonale okoukaného a přijatého. Načež k němu přistoupila asi padesátiletá žena, která ho probodla pohledem a ostrým hlasem se zeptala:

„A vy jste kdo?"

Grillo si dopředu nepřipravil žádnou historku o sobě, jako to udělal tehdy na srazu neonacistů a těch léčitelů, a tak prostě odpověděl:

„Swift. Jonathan."

Žena přikývla, jako kdyby věděla, o koho se jedná.

„Já jsem Evelyn Quaylová," řekla. „Říkejte mi prosím, Eve. Každý mi tak říká."

„Tak Eve."

„A jak říkají vám?

„Swift," řekl Grillo.

„Fajn," řekla Eve. „Zavolal byste toho číšníka a řekl mu o další sklenici šampaňského? Běhají tak rychle, že žádného z nich nikdy nechytím."

Ta sklenice nebyla její poslední. O ostatních hostech toho věděla spoustu a prozrazovala toho na ně tím víc, čím víc sklenic šampaňského a duchaplných komplimentů jí Grillo dodával. Jeden z nich byl dokonce pravý. Hádal totiž, že jí je kolem padesáti a ona se mu zatím přiznala k tomu, že už je jí sedmdesát jedna let.

„Na to ale vůbec nevypadáte."

„To je tím, že se umím ovládat, drahý," odpověděla ona. „Dopřeji si všechno, ale nic nepřeháním. Podal byste mi další sklenici, než je zase odnesou?"

Byla to dokonalá drbna. Věděla na každého všechno a to Grillovi vyhovovalo. V sále snad nebyl ani jeden člověk, muž nebo žena, na kterého by něco nevěděla. Tak například ta vychrtlá anorektička v červeném je dvojče Annie Kristolové, moderátorky televizních her a miláčka publika. Tím svým věčným hubnutím se devastuje způsobem, který, jak Eve odhadovala, ji nanejvýš do tří měsíců musí zabít. A naopak tamhle Merv Tumer, jeden z nových producentů studia Universal, přibral v poslední době tolik, že s ním jeho manželka odmítá spát. A co se týče Lizy Andreattiové, chudák ženská, ta strávila tři dny v nemocnici po tom, co porodila své druhé dítě a její doktor ji přesvědčil, že podle zákonů přírody by matka měla pozřít vlastní placentu. Liza to udělala a to ji zdrtilo natolik, že ze svého dítěte málem udělala sirotka ještě dřív než ho vůbec spatřila.

„Šílenství, viďte?" dodala k tomu se zářivým úsměvem.

Grillo s ní musel souhlasit.

„Nádherné šílenství," pokračovala Eve. „Žila jsem v tom celý život a vůbec nic se v tom za tu dobu nezměnilo. Začíná mi být horko, nepůjdeme na chvilku ven?"

„Jistě."

Eve se chytila Grilla pod paží. „Umíte dobře poslouchat," řekla, když vkročili do zahrady „Což je v téhle společnosti dost neobvyklé."

„Opravdu?" zeptal se Grillo.

„Co jste vlastně zač: spisovatel?"

„Ano," řekl Grillo, kterému se ulevilo, že jí nemusí lhát. Docela se mu líbila. „Ale není to nic moc."

„To nejsme nikdo," namítla Eve. „Buďme upřímní. Nikdo z nás není nijak užitečný. Nač si to předstírat. Dopřejme si také trochu pravdy."

Odtáhla Grilla přes zahradu k té příšerné lokomotivě. „No podívejte se na to. Hrozně ošklivé, nemyslíte?"

„Já nevím. Máto něco do sebe."

„Můj první manžel sbíral obrazy amerických abstraktních expresionistů. Měl obrazy Pollocka a Rothka. Hrozné. Musela jsem se s ním dát rozvést."

„Protože se mu líbily obrazy?"

„Protože je pořád sbíral. To je nemoc, pane Swifte. To jsem mu také nakonec řekla – Ethane, já nechci být jen další kousek do tvé sbírky. Buď půjdou ty obrazy, nebo já. Vybral si obrazy které mu neodmlouvaly. Prostě byl takový. Vzdělaný hlupák."

Grillo se usmál.

„ Vy se mi smějete," plísnila ho Eve.

„To v žádném případě. Jsem okouzlen."

Eve se při tom komplimentu usmála. „Vy tu nikoho neznáte, že?" poznamenala náhle.

Ta poznámka ho na okamžik zmátla.

„Vy jste se sem vetřel. Sledovala jsem vás, jak jste vešel do sálu a očima jste se díval po hostitelce, jestli vás náhodou nepoznala. Napadlo mě – konečně někdo, kdo nezná nikoho a chtěl by znát všechny a já, která znám všechny a přeji si, abych je neznala. Ideální pár. Jak se jmenujete doopravdy?"

„Už jsem vám řekl…"

„Neurážejte mě," řekla Eve.

„Jmenuji se Grillo."

„Tak Grillo."

„Nathan Grillo. Ale prosím vás… říkejte mi Grillo. Jsem novinář."

„Jak nudné. Už jsem si myslela, že jste snad anděl, který sestoupil z nebe, aby nás soudil. Víte… jako v té Sodomě a Gomoře. Bůh ví, že si to zasloužíme."

„Vy tyhle lidi nemáte moc v lásce," řekl Grillo.

„Ale drahý, jistěže jsem radši tady než v Idahu, ale jen kvůli tomu počasí. Kvůli nim určitě ne." Přitiskla se k němu blíž. „Neohlížejte se. Vypadá to, že dostaneme společnost."

Blížil se k nim malý muž se začínající pleší. Grillovi byl matně povědomý.

„Jak se jmenuje?" šeptl Grillo.

„Paul Lamar. Býval to Buddyho společník."

„Komik?"

„To o něm tvrdí jeho producent. Viděl jste nějaký jeho film?"

„Ne.“

„Myslím, že při Mein Kampfu byste se zasmál víc.“

Grillo se snažil potlačit nervozitu, ale to už se Lamar dal do řeči s Eve.

„Vypadáš skvěle,“ řekl jí. „Jako ostatně vždycky“ Otočil se ke Grillovi. „A kdo je tvůj přítel?“ zeptal se.

Eve pohlédla na Grilla a na tváři se jí mihl drobný úsměv. „Mé neřestné tajemství,“ řekla mu.

Lamar obrátil svůj profesionální úsměv ke Grillovi. „Omlouvám se, ale přeslechl jsem vaše jméno.“

„Tajemství nemají jména,“ řekla Eve. „Bere jim to jejich kouzlo.“

„Jsem potrestán za svoji zvědavost,“ povzdychl si Lamar. „Dovolte mi to napravit tím, že vás provedu po domě.“

„Myslím, že na mě je tu moc schodů,“ řekla Eve.

„Ale tohle byl Buddyho palác. Byl na něj velice pyšný.“

„Byl tolik pyšný, až mě zapomněl pozvat na návštěvu.“

„Tohle byl jeho útulek,“ řekl jí Lamar. „Proto na něj nerad obracel pozornost veřejnosti. Měla by sis to tu prohlédnout. Už kvůli němu. Ostatně pojďte oba.“

„Proč ne?“ souhlasil Grillo.

Evelyn si povzdechla. „Taková zvědavost,“ řekla. „Tak dobře… veď nás.“

Lamar je vedl zpátky skrze sál, kde se styl zábavy poněkud změnil. V krvi hostů už kolovalo trochu alkoholu, bufet už byl dávno vydrancován a hosté se bavili klidněji a tišeji. K tomu jim malá kapela hrála staré melodie. Tancovalo jen pár lidí. Konverzace už nezněla hlasitě, ale tlumeně. Teď se tu spřádaly plány a uzavíraly dohody.

Grillovi se tato atmosféra nijak nelíbila a zdálo se, že ani Evelyn ji neshledává nijak příjemnou. Znovu se ho chytila pod paží a tak ji provedl kolem šeptajících spiklenců. Následovali Lamara ke schodům na druhé straně sálu. Hlavní dveře byly zavřené. Zády ke dveřím stáli dva strážní, ruce sevřené v pěst. Přes zevnitř sem doléhající příjemnou melodii už to tu vůbec nepůsobilo dojmem slavnosti. Zůstala tu jen paranoia.

Lamar už byl uprostřed schodiště.

„No tak, Evelyn…“ řekl a zamával na ni. „Není to strmé.“

„V mém věku už ano.“

„Ale vždy nevypadáš ani o den starší…“

„Nelichoť mi,“ řekla. „Půjdu, ale musíš mít trpělivost.“

S Grillovou podporou začala šplhat do schodů. Teď poprvé se projevil její věk. Nahoře Grillo viděl jen pár hostů s prázdnými sklenicemi v rukou. Žádný z nich nemluvil, dokonce ani nešeptal. V Grillovi začalo růst podezření, že je to tu pěkně osamělé, a to podezření ještě zesílilo, když se ohlédl a uviděl pod schody stát Rochelle. Dívala se přímo na něj. Grillo si byl náhle naprosto jistý, že ho poznala a teď ho potřebují dostat někam stranou od hostů. Díval se na ni jako hlupák. Ale Rochelle mlčela. Dívala se na něj, dokud on se díval na ni. Když potom na okamžik uhnul pohledem a pak se znovu podíval dolů, Rochelle byla pryč.

„Tady je něco divného,“ zamumlal Eve do ucha. „Myslím, že bychom tam neměli chodit.“

„Ale drahý, už tam napůl jsme,“ odpověděla nahlas a zatahala ho za rukáv „Teď už mě neopouštějte.“

Grillo pohlédl na Lamara a zjistil, že ten z něj nespouští oči, stejně jako předtím Rochelle. Oni něco vědí, napadlo ho. Oni něco vědí, ale nic neříkají.

Ještě jednou se pokusil Eve zastavit. „Nemůžeme se tam podívat později?“ řekl.

Ale Eve se nehodlala jen tak vzdát. „Já tam jdu, ať už s vámi, nebo sama,“ řekla rozhodně a pokračovala dál.

„ Tak tohle je první poschodí,“ prohlásil Lamar, když se tam konečně dostali. Mimo těch neobvykle mlčenlivých hostů tu toho moc k vidění nebylo. Jen pár dalších kousků Vancovy sbírky o které Eve už vyjádřila své mínění. Některé z těch hostů znala jménem a tak je pozdravila. Jejich odpověď byla podivná, jako duchem nepřítomná. V jejich výrazu bylo něco, co Grillovi připomnělo výraz feťáka, který se konečně dostal ke své dávce. Eve se ale nenechala odbýt jen pozdravem.

„Sagansky,“ oslovila jednoho z těch hostů. Měl ve tváři výraz spícího člověka. Vedle něj seděla žena, z níž jako by kdosi vysál všechnu vitalitu. „Co tu nahoře děláte?“

Sagansky vzhlédl. „Ššš…,“ řekl.

„Někdo umřel?“ zeptala se Eve. „Ještě někdo kromě Buddyho?“

„Je to hrůza,“ řekl Sagansky

„Čeká nás to všechny,“ řekla Eve nekompromisně. „Tebe ostatně taky. Už jsi viděl celý dům?“

Sagansky přikývl. „Lamar…“ řekl a oči mu zabloudily ve směru, kde Lamar stál, a potom se znovu vrátily k Eve. „Lamar nás tu provedl.“

„Doufám, že to za to stojí,“ řekla Eve.

„Jistě,“ odpověděl jí Sagansky. „Opravdu… stojí to za to. Zvlášť horní patro.“

„Ano, ano,“ řekl rychle Lamar. „Můžeme jít vlastně rovnou tam.“

Grilla setkání se Saganskym a jeho ženou nijak neuklidnilo. Stále měl pocit, že se tu děje něco moc divného.

„Myslím, že už jsme toho viděli dost,“ řekl Lamarovi.

„Ó, promiňte,“ odpověděl komik. „Zapomínám na Evin věk. Chudinko. Musí toho být na tebe moc.“

Jeho promyšlená řeč vyvolala zamýšlenou reakci.

„Nemluv nesmysly,“ odfrkla Eve. „Možná už jsem starší, ale nejsem senilní. Veď nás nahoru!“

Lamar pokrčil rameny. „Určitě to chceš?“

„Jistě že chci.“

„No, pokud na tom trváš…“ řekl Lamar a vedl je dál, kolem posedávajících hostů k začátku dalšího schodiště. Grillo šel za nimi. Když míjel Saganského, slyšel, jak si pro sebe mumlá útržky svého rozhovoru s Eve. Grillovi se zdálo, jako

by nosem vtáhl vzduch páchnoucí podezřením.

„… opravdu… opravdu, stojí to za to… zvlášť to horní patro…“

Eve už byla na schodech a dávala si záležet na tom, aby se za Lamarem pokud možno nijak neopožďovala.

Grillo na ni zavolal: „Eve, nechoďte už dál.“

Dělala, že ho neslyší.

„Eve?“

Tentokrát se ohlédla.

„Tak jdete s námi, Grillo?“ řekla.

Pokud si Lamar uvědomil, že jí uklouzlo jméno jejího tajemství, nedal na sobě nic znát. Prostě je vedl dál po schodech nahoru a potom do chodby za roh.

Už nejednou se Grillovi podařilo vyhnout se maléru díky tomu, že si všímal nebezpečných znamení. Ale teď se nechtěl stát svědkem toho, jak se Eve dostane do maléru jen kvůli své ješitnosti. Za tu hodinu, kterou s ní strávil, se mu docela zalíbila. Proklínal sice sebe stejně jako ji, ale následoval ji za roh, kde zmizela ona i její průvodce.

Venku u brány zatím probíhalo menší pozdvižení. Všechno to začalo tím větrem, který se přihnal kdovíodkud a rozvlnil koruny stromů na Kopci jako vlny přílivu. Byl suchý a plný prachu a přinutil několik čerstvě dorazivších hostů zalézt zpět do bezpečí limuzín a upravit si líčidla.

Potom se na příjezdové cestě objevilo auto a v něm seděl jakýsi špinavý mladík, který se nonšalantně domáhal vstupu do domu.

Stráže zachovaly klid. Koneckonců s takovými vetřelci už se musely vypořádat nesčetněkrát. Většinou to byli odrzlí mladíci, kteří se chtěli alespoň na okamžik dostat do vyšší společnosti.

„Nemáš pozvánku, chlapče,“ řekl mu jeden z nich.

Výtržník vystoupil z auta. Po celém těle měl krvavé skvrny, ale ta krev nebyla jeho. A v jeho očích byl výraz, který přinutil strážce nahmatat v kapse svých sak rukojeti pistolí.

„Musím vidět otce,“ řekl ten chlapec.

„Je jedním z hostů?“ chtěl vědět strážce. Nebylo vyloučeno, že to je bohatý synáček nějaké hvězdy z Bel-Air, který se někde důkladně zfetoval a pak ho napadlo přijít za tatínkem.

„Jo, je to host,“ řekl Tommy-Ray.

„Jak se jmenuje?“ zeptal se strážný. „Podej mi seznam, Clarku.“

„Ten není na žádném seznamu,“ řekl Tommy-Ray“. On tu bydlí.“

„Asi sis spletl dům, synku,“ řekl mu Clark. Musel už zvýšit hlas, aby přehlušil řvaní větru ve větvích stromů. „Tohle je dům Buddyho Vance. Tady nemáš co dělat. Leda bys byl jeho nemanželský potomek!“ Zašklebil se na třetího strážného, ale ten se ani nepohnul. Pohledem sledoval stromy a vítr, který jimi zmítal. Přimhouřil oči, jako kdyby se v té prašné bouři snažil cosi rozpoznat.

„Toho budeš litovat, ty negře,“ řekl ten mladík prvnímu strážci. „Já se vrátím a říkám ti – ty budeš první.“ Bodl prstem směrem ke Clarkovi. „Slyšíš mě? On bude první. Ty půjdeš hned potom.“

Nasedl zpátky do auta, vycouval a otočil se a potom odjel dolů směrem k úpatí Kopce. Nějakou podivnou náhodou i ten vítr zmizel s ním.

„To je divný,“ řekl ten muž, který předtím pozoroval oblohu, když utichly i poslední poryvy větru.

„Běž nahoru do domu,“ řekl první strážce Clarkovi. „Podívej se, jestli se tam něco neděje…“

„A proč by mělo?“

„Prostě to udělej, jo?“ odpověděl mu ten muž a stále se ještě díval za mizícím autem a větrem.

„Neříkej, že se bojíš,“ odpověděl mu Clark, ale příkaz splnil.

Vítr byl pryč a teprve teď si oba zbývající muži uvědomili okolní ticho. Z města pod nimi sem nedoléhal ani ten nejmenší zvuk. Dům za jejich zády byl úplně tichý. Jen oni dva tu stáli na konci tiché aleje stromů.

„Byl jsi někdy ve válce, Rabe?“ zeptal se ten muž, který předtím pozoroval oblohu.

„Ne. A ty?“

„Jasně,“ zněla odpověď. Vyčistil si nos plný prachu do kapesníku, který jeho žena Marci vyžehlila zvlášť pro horní kapsičku jeho saka. A potom se znovu zahleděl vzhůru.

„Mezi útoky…“ pokračoval.

„No?“

„Měl jsem stejnej pocit jako teď.“

Tommy-Ray napadlo Jaffa. Na chvíli přerušil svou činnost a přešel k oknu. Práce ho zcela zaujala a tak si neuvědomil, že jeho syn je už tak blízko, až do okamžiku, kdy už zase odjížděl. Pokusil se k němu vyslat své myšlenky, ale jeho syn zprávu nezachytil. Chlapcovy myšlenky se kterými se Jaffovi předtím pracovalo tak dobře, už nebyly tak jednoduché. Něco se změnilo. Stalo se něco významného, co si Jaff nedokázal vysvětlit. Chlapcova mysl už pro něj nebyla otevřenou knihou. A to, co v ní přečetl, ho mátlo. V tom chlapci vyčetl strach, který tam nikdy předtím nebyl. A jakési mrazení.

Nemělo smysl pokoušet se vysvětlit ty změny Ne teď, kdy měl sám práce dost. Jeho syn se vrátí. To byla vlastně jediná jasná informace, kterou v jeho mozku dokázal přečíst: že se Tommy-Ray hodlá vrátit.

Mezitím by měl využít čas k nějaké užitečné práci. Tohle odpoledne pro něj znamenalo veliký přínos. Během dvou hodin splnil cíl, který si dal, když večírek začínal. Z hostů vyvolal taková terata, jaká by nikdy nemohl dostat z obyčejných obyvatel Grove: Jistěže se mu hosté napřed pokoušeli vzpírat. To ale očekával. Několik si jich myslelo, že

je chce zavraždit, a tak vytáhli peněženky a pokoušeli se ho uplatit, aby je pustil ven. Dvě ženy před ním obnažily svá silikonové poprsí a nabídly mu místo smrti svá těla k potěšení. Stejný obchod mu dokonce nabídl i jeden z mužů. Ale jejich ješitnost se posléze rozdrolila napadrť a jejich hrozby dohady a prosby umlkly jakmile ze sebe začali potit své životní hrůzy. Potom je Jaff pasivní a lhostejné poslal zpět na večírek.

Jeho armáda, která se řadila kolem zdí, byla teď jaksi jednotnější a z jejich množství rostlo něco, co bylo ještě pradávnější, temnější a prostší. Jednotlivá terata se sobě začala více podobat. Jaff už jim nemohl dávat jména lidí, z nichž pocházeli. Předtím to byli Gunther Rothbery, Christine Seapardová, Laurie Doyleová, Martine Nesbittová. A teď? Teď byli sotva něco víc než jen oživlá hlína.

Měl už tak rozsáhlou armádu, že už by j i snad měl přestat zvětšovat. Ještě pár a nebude možné ji ovládat. Vlastně už se to možná stalo. Přesto Jaff ale odkládal chvíli, kdy se bude muset pustit do práce, pro kterou byl stvořen a přetvořen: kdy použije Umění. Dvacet let uplynulo od toho převratného dne, kdy našel symbol společenství Shoal a ztratil se v divočině státu Nebraska. Nikdy už se nevrátil. Dokonce ani jeho válka s Fletcherem ho nikdy nezavedla zpátky do Omahy. Pochyboval, že by si tam na něj dnes ještě někdo pamatoval. Jednu polovinu těch, kdo ho znali, teď určitě zaměstnávají nemoci a zoufalství a zbytek podlehl vysokému věku. Jeho se takové věci samozřejmě nedotkly. Léta na něj neměla vliv. Ten na něj mělo jen Nuncio a změna, kterou v něm způsobilo, už se nedala vrátit. Musí pokračovat v cestě kupředu, aby uskutečnil to, co před něj ten den položilo Nuncio. Od té doby letěl jen kupředu, pryč od banalit všedního života, a jen zřídka se ohlížel zpět. Ale dnes, kdy před ním defilovalo tolik slavných tváří, které plakaly chvěly se a odhalovaly si pro něj nejdříve těla a potom duše, dnes si nemohl pomoci a musel se zamyslet nad tím, čím kdysi býval. Kdysi byl mužem, který se nikdy neodvažoval ani doufat, že by se někdy mohl dostat do takovéto slavné společnosti. A dnes, kdy se do ní skutečně dostal, našel v sobě samém něco, co téměř dokonale celá ta léta skrýval. Byla to stejná věc, kterou ze sebe potily jeho oběti: strach.

Ačkoliv se změnil k nepoznání, malá část z něj stále zůstávala Randolphem Jaffem a ta část mu teď šeptala do ucha: tohle je nebezpečné. Nevíš, co děláš. Tohle tě může zabít.

Po tolika letech bylo překvapivé slyšet opět ten starý hlas, ale také to Jaffa podivně uklidňovalo. Nemohl ho úplně ignorovat, protože jeho varování byla pravdivá: Jaff nemohl vědět, co se stane, pokud Umění použije. To vlastně nevěděl nikdo. Už slyšel všechny příběhy a prostudoval všechny metafory. Ale to byly jen příběhy a metafory. Moře Podstaty ve skutečnosti není moře a Ephemeris není ve skutečnosti ostrov. To jsou jen přirovnání, jakými lidé popisují určité stavy myslí. Možná jen ten hlavní stav mysli. A teď Jaffa dělilo od otevření dveří do toho stavu mysli jen pár minut. A on neví, co se stane potom.

Ty dveře mohou vést k šílenství a do pekla a smrti stejně dobře jako do nebes a k věčnému životu. Zjistí to jen tak, že je otevře.

A proč bys to měl dělat? šeptal mu do ucha člověk, kterým býval před třiceti lety. Proč si jen v klidu neužíváš toho, že máš tolik moci? Vždyť je to víc, než o čem sis kdy nechal zdát, ne? Ženy se ti tu samy nabízejí. A muži před tebou padají na kolena a s brekem tě prosí o milost. Co ještě chceš? Co bys ještě mohl chtít?

Důvody řekl si Jaff. Najít za tím vším nějaký význam: zahlédnout ten celkový obraz.

Máš přece všechno, co můžeš mít, řekl ten starý hlas. Víc už dostat nemůžeš. Víc už toho totiž není.

Někdo zlehka zakukal na dveře: Lamarův signál.

„Počkejte," zamumlal Jaff, protože se snažil dokončit ten vnitřní spor.

Venku přede dveřmi Eve zaklepala Lamarovi na rameno:

„Kdo je tam?" zeptala se.

Komik se pousmál.

„Někdo, koho byste měli vidět," řekl.

„Nějaký Buddyho přítel?" zeptala se Eve.

„Přesně tak."

„Kdo?"

„Toho neznáš."

„ Tak proč bychom se s ním měli seznamovat?" řekl Grillo. Vzal Eve pod paží. Jeho podezření se změnilo v jistotu. Tady nahoře něco podezřele páchlo a za těmi dveřmi se ozývaly takové zvuky jaké nemohl vydávat jeden člověk.

Ale to už se zevnitř ozvalo vyzvání ke vstupu. Lamar stiskl kliku a otevřel dveře.

„Pojď dovnitř, Eve," vyzval ji.

Eve se Grillovi vytrhla a následovala Lamara na práh pokoje.

„Je tu tma," slyšel ji říkat Grillo.

„Eve," řekl, protlačil se kolem Lamara a natáhl k ní ruku. Bylo tu přesně, jak řekla – tma. Na Kopec se snesl večer a ta trocha podvečerního světla, která dovnitř pronikala oknem, sotva stačila obkreslit obrysy místnosti. Ale Evinu postavu před sebou viděl jasně. Znovu ji chytil za paži.

„Tak dost," řekl a otočil se ke dveřím. Vzápětí mu na tváři tvrdě přistála Lamarova pěst. Byla to nečekaná a tvrdá rána. Evina ruka Grillovi znovu vyklouzla a on sám padl na kolena a v nose cítil pach vlastní krve. Komik za ním přibouchl dveře.

„Co se děje?" slyšel Eve křičet. „Lamare! Co to má znamenat?"

„Nic zvláštního," zamumlal Lamar.

Grillo zvedl hlavu. Neudělal dobře, protože se mu z nosu okamžitě začala valit krev Přitiskl si ruku k nosu, aby ten proud utlumil, a rozhlédl se kolem. Když se kolem rozhlédl poprvé, jeho první myšlenka byla, že tahle místnost je celá zatarasená nábytkem. To byl omyl. Nebyl to nábytek.

„Lame…" ozvala se Eve znovu, ale tentokrát se jí z hlasu vytratila veškerá odvaha. „Lamare… kdo je tu?"

„Jaffe…“ ozval se tichý hlas. „Randolph Jaffe.“

„Mám rozsvítit?“ zeptal se Lamar.

„Ne,“ zaznělo z okolních stínů. „Ne, nerozsvěcuj. Zatím ne.“

I přes nesnesitelné hučení v hlavě Grillo poznal to jméno i ten hlas. Randolph Jaffe. Jaff. A vzápětí se mu rozjasnilo, co je to kolem za podivné věci, které dřív považoval za nábytek. Byly to jím stvořené bytosti.

Eve je viděla také.

„Můj Bože…“ uklouzlo jí. „Můj Bože, co se to tu děje?“

„To jsou přátelé přátel,“ řekl Lamar.

„Neubližujte jí,“ ozval se Grillo.

„Já nejsem vrah,“ řekl hlas Randolpha Jaffeho. „Každý, kdo sem zatím vešel, se odsud dostal živý. Chci si vzít jen jednu vaši část…“

Jeho hlas nezněl ani zdaleka tak sebevědomě, jako když ho Grillo slyšel u Obchodního Centra. Grillo strávil většinu svého života tím, že naslouchal lidským hlasům a hledal v nich skryté skutečnosti. Jak že to říkala Tesla? Něco o tom, že má Grillo dar vnímat věci mezi řádky a pod povrchem obyčejného života? Jaffův hlas teď skutečně něco skrýval. Zněla v něm dvojakost, která tu byla nová. Znamená to snad, že mají naději na únik? A nebo se přinejmenším mohou vyhnout tomu, co po nich Jaff chce?

„Pamatuji si vás,“ řekl Grillo. Musí toho muže přinutit mluvit, aby lépe poznal, co se za tím jeho hlasem skrývá. Musí se dozvědět, o čem pochybuje. „Viděl jsem, jak jste hořel.“

„Ne…“ řekl hlas ze tmy „… to jsem nebyl já…“

„Tak jsem se spletl. A kdo… jestli se můžu zeptat…?“

„Ne, nesmíš,“ řekl Lamar za jeho zády. „Kterého chcete jako prvního?“ zeptal se Jaffa.

Nedostal odpověď. Místo toho se Jaff téměř zasněným hlasem ozval znovu: „Kdo jsem? To je zvláštní, že se na to teď ptáš.“

„Prosím,“ zasténala Eve. „Nemůžu tu dýchat.“

„Ticho,“ okřikl ji Lamar. Chytil ji za ruku. Kdesi ve stínech se Jaff v křesle zavrtěl, jako kdyby se nemohl pohodlně usadit.

„Nikdo neví…“ začal znovu, „… jak je to příšerné.“

„Co?“ zeptal se ho Grillo.

„Mám Umění,“ odpověděl Jaff „Mám Umění. Takže ho musím použít. Byla by škoda, kdybych ho nepoužil po tom všem čekání a po té proměně.“

Bojí se, napadlo Grilla. Blíží se konec a on se to bojí ukončit. Bojí se, co bude pak. Grillo sice nevěděl, co by bylo pak, ale jistě by to nebylo nic příjemného. Rozhodl se zůstat klečet na podlaze, takže Lamarovi ničím nehrozil. Tichým hlasem se zeptal:

„To Umění. Co je to?“

„Každý je ztracený, víš? Já toho využívám. Využívám strachu v lidech.“

Pokud to byla odpověď na Grillovu otázku, bylo nasnadě, na co se Grillo zeptá dál.

„A vy ne?“ zeptal se ho Grillo.

„Co já?“

„Vy nejste ztracený?“

„Kdysi jsem si myslel, že jsem našel Umění… ale teď vím, že Umění si našlo mě.“

„To je dobré, ne?“

„Opravdu?“ opáčil Jaff. „Já nevím, co to může způsobit…“

Tak takhle je to, pomyslel si Grillo. Má, co chtěl, má svoji odměnu, a teď se ji bojí rozbalit.

„Mohlo by nás to všechny zničit.“

„To jste neříkal,“ zamumlal Lamar. „Říkal jste, že budeme mít sny. Všechny sny, jaké budeme chtít.“

„Možná,“ řekl Jaff.

Lamar pustil Eve a pokročil o krok blíž ke svému pánovi.

„Ale teď mi tvrdíte, že nás to zničí?“ pokračoval. „Já nechci umřít. Chci Rochelle. Chci tenhle dům. Mám před sebou budoucnost a toho se nevzdám.“

„Nepokoušej se mi vzpírat,“ řekl Jaff. Teď poprvé od chvíle, kdy vstoupili do místnosti, Grillo zaslechl náznak toho, že ten muž z Centra z Jaffa nezmizel. Lamarův vzdor vyvolával zpět Jaffovu nesmlouvavost. Grillo ho za to v duchu proklínal. Jediná užitečná věc byla ta, že díky jejich hádce mohla Eve nepozorovaně ustoupit zpět ke dveřím. Grillo se na podlaze nehýbal. Jakýkoliv jeho pokus připojit se k Eve by mohl upoutat jejich pozornost a potom by byl konec nadějí na únik pro oba. Pokud se podaří uprchnout alespoň jí, mohla by vyvolat poplach.

Lamar se ale nemínil uklidnit.

„Proč jste mi lhal?“ ptal se Jaffa. „Tohle jsem měl vědět od začátku, že jste lhář. Tak mi teda vlezte…“

Grillo ho v duchu pobízel, aby nepřestával mluvit. Soumrak stále houstl, ale Grillovy oči se mu už přizpůsobily natolik, aby byl schopen rozeznat postavu svého věznitele. Jaff se postavil. Zdi se zavlnily, jak Jaffovy stvůry odpovídaly na náhlý pohyb svého pána.

„Jak se opovažuješ?“ zahřměl Jaff.

„Říkal jste, že se nemůže nic stát,“ řekl Lamar.

Grillo za svými zády zaslechl vrznutí dveří. Ačkoliv umíral touhou se otočit, odolal pokušení.

„Říkal jste, že to nic není!“

„Není to tak jednoduché!“ odpověděl Jaff.

„Já s tím končím!“ odpověděl Lamar a otočil se ke dveřím. Byla příliš velká tma na to, aby mohl Grillo rozeznat výraz na jeho tváři, ale proužek světla na podlaze a Eviny chvatné kroky na chodbě mu ke spokojenosti zcela stačily Grillo vstal. Lamar si to s nadávkami namířil ke dveřím. Grillovi se z toho úderu pěstí točila hlava, ale ke dveřím došel dřív než Lamar. U dveří se oba srazili a náraz jejich těl znovu zabouchl dveře. Následoval téměř fraškovitý souboj o kliku. Potom něco Lamarovi skočilo na záda. V šeru to bledě světélkovalo. Lamar zachroptěl, když ho tlapy té stvůry zezadu sevřely Grillo zděšeně ucouvl zpátky do místnosti. Nerozeznal sice v šeru, jak to terata Lamara zabilo, ale za to byl té okolní tmě vděčný. Stačily mu Lamarovy cukané záškuby a chroptění. Potom uviděl, jak se komikovo tělo svalilo na dveře a svezlo se po nich na podlahu a pak mu výhled zakrylo tělo terata. Obě těla ležela nehybně.

„Mrtvý?“ vydechl Grillo.

„Ano,“ řekl Jaff. „Nazval mě lhářem.“

„To si budu pamatovat.“

„To bys měl.“

Jaff ve tmě udělal nějaké gesto, které Grillo sice pořádně neviděl, ale jehož důsledek byl ten, že z Jaffových prstů vyrazily svítící kapičky jako korálky a osvětlily jeho vyžilý obličej a tělo, oblečené stejně jako v Centru. Ale z těch svítících korálků zářila tma a místnost sama, kolem jejíchž zdí se řadila terata, se propadla do ještě většího šera.

„No, Grillo…,“ řekl Jaff. „… zdá se, že to musím udělat.“

Kapitola čtyřicátá pátá – Připraveni zemřít

Po milování usnuli. Sice nechtěli, ale ani Jo-Beth ani Howie nespali víc než pár souvislých hodin od chvíle, kdy se poprvé setkali, a země, na které se milovali, byla dost měkká na to, aby jim poskytla pohodlné lože. Nevzbudili se dokonce, ani když slunce zapadlo za stromy. Když konečně Jo-Beth otevřela oči, nevzbudila se zimou. Noc nebyla chladná. V okolní trávě muzicírovaly cikády a listy okolních stromů jemně ševelily Ale v pozadí těchto uklidňujících zvuků se mezi kmeny stromů linula nějaká záře.

Co nejopatrněji zatřásla Howieho ramenem, aby ho probudila. Howie váhavě otevřel oči a chvíli trvalo, než si uvědomil, kdo ho budí.

„Ahoj,“ řekl. A pak si uvědomil: „Zaspali jsme, co? Kolik je…“

„Někdo tu je, Howie,“ zašeptala Jo-Beth.

„Kde?“

„ Vidím jenom světlo. Jsou všude kolem nás. Podívej!“

„Nemám brýle,“ zašeptal Howie. „Jsou v kapse u košile.“

„Podám ti je.“

Odtáhla se trochu, aby mohla prohledat jeho odhozené svršky Howie si přimhouřenýma očima prohlížel okolí. Policejní barikády, ústí jeskyně, propast, na jejímž dně někde stále leží tělo Buddyho Vance. Ve dne se to zdálo jako ideální místo pro lásku. Teď se mu to zdálo perverzní. Vždy tu pod nimi stále ještě leží mrtvola, v té samé tmě, ve které jejich otcové celá ta léta čekali.

„Tady je,“ podala mu Jo-Beth košili.

Zvuk jejího hlasu ho vylekal. „To jsem já,“ zašeptala. Howie vylovil z kapsičky brýle a nasadil si je. Mezi stromy skutečně prosvítalo nějaké světlo, ale nevycházelo ze žádného rozpoznatelného zdroje.

Jo-Beth našla nejen jeho košili, ale také zbytek jejich svršků. Začala si oblékat kalhotky. I teď, kdy mu srdce divoce tlouklo ze zcela jiného důvodu než kvůli sexu, ho pohled na ni vzrušil. Jo-Beth zachytila jeho pohled a políbila ho.

„Nikoho nevidím,“ řekl Howie tlumeně.

„Možná se pletu,“ uklidňovala ho Jo-Beth. „Jen jsem si myslela, že něco slyším.“

„Duchové,“ řekl Howie a hned zalitoval, že tu myšlenku vůbec vyslovil. Začal si natahovat slipy. Přitom zahlédl mezi stromy pohyb. „Sakra,“ zamumlal si pro sebe.

„Taky to vidím,“ řekla Jo-Beth. Howie na ni pohlédl. Dívala se na opačnou stranu. Když se tam zahleděl, i tam se něco hýbalo. A znovu. A znovu.

„Jsou všude kolem,“ řekl, natáhl si košili a popadl džíny „Ať je to kdo chce, jsou všude.“

Postavil se. Nohy ho brněly a v hlavě se mu honily jedna přes druhou myšlenky, jak a čím se ozbrojit. Možná by mohl rozbít jednu z policejních zábran a použít k obraně její zbytky? Pohlédl na Jo-Beth, která už se skoro oblékla, a potom znovu k okolním stromům.

Z podrostu se tam teď vynořila jakási postava, vyzařující neskutečné světlo. Náhle se mu rozjasnilo. Ta postava byl Benny Patterson, kterého Howie viděl naposledy v domě Lois Knappové. Teď se už neusmíval. Vlastně to vypadalo, že jeho obličej trochu vybledl. Rysy měl rozmazané, jako na špatné fotografii. Při svém zhmotnění si do světa přinesl i světlo, které vyzařovalo z televizní obrazovky A to byla ta strašidelná záře mezi stromy

„Howie,“ řekl mu Benny

Jeho hlas také ztratil svůj jas. Byl to stále ještě Benny ale už jen tak tak.

„Co ode mě chceš?“ zeptal se ho Howie.

„Hledali jsme tě.“

„Nechoď k němu,“ napomenula Howieho Jo-Beth. „Je to jeden z těch snů.“

„Já vím,“ řekl Howie. „Nechtějí nám přece ublížit. Nebo ano, Benny?“

„Jasně že ne.“

„Tak se ukažte,“ obrátil se Howie ke všem okolním stromům. „Chci vás vidět.“

Udělali, co jim nařídil, a skoro za každým stromem vstala jedna postava. Všechny se změnily stejně jako Benny od té doby, kdy je Howie viděl u Knappů. Jejich dokonalé tváře byly trochu nejasné a oslnivá záře jejich úsměvů také trochu pohasla. Teď se víc podobali jeden druhému. Byli jen jako šmouhy rozmazaného světla, které si vzdáleně uchovávaly

podobu s postavami, které představovaly. Sice je stvořila fantazie obyvatel Palomo Grove a dala jim tvar, ale když odešli od svých tvůrců, začali se zjednodušovat a vracet zpátky ke svému původnímu stavu: ke světlu, kterým byli původně, když vylétávali z Fletcherova hořícího těla. Tohle byla jeho armáda a Howie se jich ani nemusel ptát, co tady chtějí. Jeho. On je přece ten hlavní králík, kterého Fletcher vytáhl z klobouku. Byl Fletcherovým největším dílem. Včera musel před jejich požadavky utéct, ale oni ho stejně hledali a byli rozhodnuti udělat z něj svého vůdce.

„Já vím, co ode mě chcete. Ale to nemůžu udělat. Tohle není moje válka."

Při řeči se rozhlédl dokola a mezi ostatními zahlédl tváře, které viděl u Knappů. Byli tu ti kovbojové, lékaři, hrdinky z červené knihovny a televizní moderátoři. A kromě nich tu bylo ještě mnoho dalších, které u Lois neviděl. Jedna šmouha světla mohla snad být vlkodlak. Viděl tu několik komiksových hrdinů a pár dalších, vlastně přesně čtyři, představovali inkarnaci Ježíše i s jeho pěti ranami, ze kterých prýštila krev. Dalších dvanáct vypadalo, jako kdyby právě vystoupili z pornofilmu. Jejich těla se leskla potem. Byl tu i pan Balon, celý vybarvený červenou barvou. I Tarzan a Krazy Kat. A mezi všemi těmi, které Howie poznával, se tísnili další a další, které neznal, s nimiž se jejich tvůrci možná setkali soukromě a kteří figurovali na předních místech jejich žebříčků oblíbenosti. Byli tu ztracení životní partneři, jejichž místo už nemohl zaujmout nikdo jiný. Byla tu tvář z ulice, jejíž majitelku se kdosi neodvážil nikdy oslovit. Všechny byly černobílé nebo barevné, skutečné i vymyšlené. Tohle byly lidské sny. Jejich existence byla nepochybně dojímavá, ale on i Jo-Beth se pevně rozhodli stát stranou jakékoliv války. Musí zachovat to, co je mezi nimi, bez poskvrny A tohle rozhodnutí nehodlali změnit.

Než jim to mohl vysvětlit, vystoupila do popředí žena ve středním věku, kterou nikdy předtím neviděl.

„Všichni máme v sobě ducha tvého otce," řekla mu. „Pokud se k nám otočíš zády bude to, jako by ses otočil zády k němu."

„To není tak jednoduché," odporoval Howie. „Musím se ohlížet i na jiné lidi." Natáhl ruku k Jo-Beth. Ta vstala a postavila se vedle něj. „Vy víte, kdo to je. Tohle je Jo-Beth McGuirová. Jaffova dcera. Dcera Fletcherova nepřítele. A jestli vám správně rozumím, tak i dcera vašeho nepřítele. Ale já vám říkám… ona je první člověk… kterého doopravdy miluju. Cením si jí nade všechno. Víc než vás. Víc než Fletchera. A víc než téhle zatracené války."

Teď se z davu ozval nějaký třetí hlas.

„Byla to moje chyba…"

Howie se rozhlédl, kdo to mluví, a uviděl před sebou toho modrookého kovboje, výtvor Mela Knappa. „Myslel jsem si, že chceš, abychom ji zabili. Omlouvám se za to. Pokud si nepřeješ, aby se jí něco stalo…"

„Aby sejí něco stalo? Můj Bože, ona stojí za deset Fletcherů! Buď si jí budete vážit tak jako já, nebo všichni táhněte pryč."

Kolem bylo ticho.

„Nikdo ti neodporuje," řekl Benny

„To slyším."

„Takže nás povedeš?"

„Ježíši."

„Jaff je na Kopci," řekla ta žena. „Zanedlouho použije Umění."

„Jak to víš?"

„Máme v sobě Fletcherova ducha," řekl ten kovboj. „Známe Jaffovy záměry."

„A víte, jak mu je překazit?"

„Ne," přiznala ta žena. „Ale musíme se o to pokusit. Moře Podstaty se musí uchovat."

„A vy si myslíte, že já vám pomůžu? Já nejsem taktik."

„Pomalu mizíme," řekl Benny. Dokonce i za tu chvilku, kdy vystoupil zpoza stromu, se rysy jeho tváře staly ještě nezřetelnějšími. „Stávají se z nás… sny. Potřebujeme někoho, kdo by nás vedl a uchoval nás k našemu cíli."

„Má pravdu," řekla ta žena. „Nebudeme tu dlouho. Mnozí z nás se do rána ztratí. Musíme udělat, na co budeme stačit. A rychle."

Howie si povzdechl. Když se Jo-Beth postavila vedle něj, pustil její ruku. Teď ji zase uchopil.

„Co mám dělat?" zeptal se jí. „Pomoz mi."

„Dělej, co uznáš za dobré."

„Co uznám za dobré…"

„Nedávno jsi mi tvrdil, že si přeješ, abys býval znal Fletchera lépe. Možná…"

„Co? Řekni to."

„Nelíbí se mi pomyšlení na to, že potáhneme na Jaffa s armádou těchhle… snů… ale možná, že když budeš jednat jako tvůj otec, dokončíš tak jeho dílo. A… zbavíš se ho."

Zadíval se na ni. Náhle porozuměl. Ona pochopila jeho zmatek a chtěla se s ním dostat na bezpečné místo, kde by nad nimi neměli moc ani Jaff, ani Fletcher. Ale nejdřív musí oba splatit svůj dluh. Ona už zaplatila: zřekla se pro něj své rodiny. Teď byla řada na něm.

„Dobře," řekl tomu shromáždění. „Půjdeme na Kopec."

Jo-Beth mu stiskla dlaň.

„Dobře."

„Chceš jít taky?"

„Musím."

„Hrozně jsem chtěl, abychom od toho všeho někam utekli."

„A taky utečeme," řekla Jo-Beth. „No, ale jestli se tomu nevyhneme… jestli se jednomu z nás něco stane… bylo nám spolu krásně."

„To neříkej.“

„Je to víc, než měla moje nebo tvoje máma,“ připomněla mu. „Víc, než má většina lidí. Howie, mám tě ráda.“

Objal ji kolem ramen a přitiskl ji k sobě. Byl rád, že je tu kolem Fletcherův duch, i když rozdrobený do tolika různých postav.

Teď už jsem připravený umřít, napadlo ho. Teď jsem k tomu připravený tak, jak už nikdy nebudu.

Kapitola čtyřicátá šestá – Netrpěliví duchové

Eve vyklouzla z té místnosti zděšená a bez dechu. Na útěku ještě zahlédla, jak se Grillo pokusil proklouznout za ní ke dveřím a jak ho Lamar zastavil. Potom se dveře zabouchly. Eve chvíli čekala a když uslyšela smrtelné Lamarovo chroptění, otočila se a spěchala dolů po schodech vyvolat poplach. Ačkoliv zvenčí se na dům už snesla dokonalá tma, v domě bylo méně světel než venku. Tam hrozny barevných žároviček osvětlovaly jednotlivé kusy Buddyho sbírky, které si předtím prohlížela s Grillem. Směsice jejich šarlatové, zelené, žluté, modré a fialové záře jí svítila na cestu do prvního patra, kde se ona a Grillo setkali se Samem Saganskym. Seděl tam stále a jeho žena vedle něj. Vypadalo to; že se od chvíle, kdy se setkali s Eve, ani nepohnuli. Jen jejich oči bloudily směrem ke stropu.

„Same!“ vykřikla Eve a rozběhla se k němu. „Same!“ Panika a chvatný běh po schodech ji zbavily dechu. Začala mu přerývaně popisovat, co viděla v místnosti nahoře.

„… Musíte ho zastavit… nikdy jste ještě něco takového… prostě hrůza… Same, podívej se na mě… Same, dívej se na mě!“

Sam ji neposlechl. Držení jeho těla vyjadřovalo naprostou lhostejnost.

„Prokrista, Same, co sis to vzal?“

Vzdala se dalšího přesvědčování a obrátila se k ostatním lidem na chodbě. Kolem bylo na dvacet jiných hostů. Nikdo z nich se od jejího příchodu ani nepohnul. Nikdo se jí nepokusil pomoci nebo ji uklidnit.

A teď si teprve všimla, že se dokonce nikdo z nich ani nedívá jejím směrem. Stejně jako Sagansky a jeho žena jen obraceli oči ke stropu, jako kdyby odsud něco mělo přijít. Eve začala panikařit doopravdy. Stačilo jen, aby tenhle dav přelétla pohledem a bylo jí jasné, že nikdo z nich jí nepomůže. Všichni věděli dobře, co se děje o poschodí výš: proto také obraceli oči vzhůru, jako psi na vodítku, kteří čekají výprask. A to vodítko držel v ruce Jaff.

Rozběhla se po schodech do přízemí. Přidržovala se zábradlí, ale přesto jí stáří a ztuhlost kloubů ubíraly na rychlosti. Kapela už přestala hrát, ale někdo seděl u klavíru a hrál, což ji uklidňovalo. Než aby plýtvala silami i časem a křičela na ně ze schodů, počkala a umínila si někoho chytit, až se dostane po schodech dolů. Hlavní vchod byl dokořán a na prahu stála Rochelle. Loučila se se skupinou asi šesti hostů. Byl tam Merv Turner se svojí ženou, Gilbert Kind a jeho současná přítelkyně a ještě dvě ženy které neznala. Turner Eve zahlédl a po jeho obtloustlé tváři přelétl výraz znechucení. Potom se vrátil pohledem k Rochelle a rychle ukončoval proslov na rozloučenou.

„… hrozně smutné,“ zaslechla Eve. „A velice dojemné. Děkujeme mnohokrát za pozvání.“

„Ano…“ začala jeho žena, ale Turner ji přerušil dřív, než mohla k jeho proslovu doplnit nějaké vlastní projevy soustrasti. Otočil se, pohlédl zpátky na Eve a odspěchal po schodech pryč.

„Merve…“ zavolala na něj podrážděně jeho žena.

„Není čas!“ odpověděl Turner. „Byl to skvělý večer, Rochelle. Pospěš si, Gil. Limuzíny čekají. Musíme vyrazit.“

„Ne, počkej,“ řekla jedna z dívek. „Sakra, Gilberte, on chce odjet bez nás.“

„Prosím, omluvte nás,“ řekl Kind Rochelle.

„Počkej!“ zavolala na něj Eve. „Gilberte, počkej!“

Křičela příliš nahlas, než aby ji mohli ignorovat, ačkoliv soudě podle výrazu na Gilbertově obličeji by tomu rozhodně dal přednost. Nicméně ten výraz překryl nacvičeným zářivým úsměvem a rozpřáhl ruce, nikoliv v gestu uvítání, ale bezmoci.

„ Vždycky je to takhle, viď?“ zavolal na ni zpátky. „Ani jsme si nepopovídali, Eve. Co se dá dělat. Příště.“ Popadl svoji přítelkyni pod paží. „Zavolám ti,“ řekl ještě. „Viď, zlato?“ Poslal Eve vzdušný polibek. „Vypadáš báječně,“ řekl ještě a spěchal za Turnerem.

Ty dvě ženy ho následovaly aniž by se obtěžovaly rozloučit se s Rochelle. Té to bylo očividně jedno. A pokud by už nějaký šestý smysl nenapověděl Eve, že Rochelle o všem, co se v tomhle domě odehrává, velmi dobře ví, poznala by to teď. Neboť jakmile se její hosté ztratili, zvrátila oči ke stropu děsivě známým způsobem a všechny svaly jejího těla náhle změkly, takže se musela opřít o dveře, aby vůbec zůstala stát. Ta mi nepomůže, napadlo Eve a hnala se chodbou do sálu.

I tady vládlo příšeří, rušené pouze venkovní září karnevalových žárovek. Nicméně jejich světlo bylo dostatečně jasné na to, aby Eve viděla, že za tu půlhodinu, kdy s Lamarem chodila po domě, se ruch večírku téměř úplně zastavil. Nejméně polovina hostů zmizela. Možná vycítili tu změnu v náladě večírku, která utichala tím víc, čím víc hostů přijal Jaff u sebe v místnosti nahoře. Skupinka dalších hostů se právě chystala k odchodu a hlukem a hlasitým hovorem se snažila překrýt svojí nervozitu. Eve neznala nikoho z nich, ale tím se nehodlala nechat odradit. Chytila za paži jednoho mladého muže.

„Musíte mi pomoct,“ řekla.

Tu tvář už zahlédla na jednom z billboardů na Sunset. Ten mladík se jmenoval Rick Lobo. Jeho líbezná tvářička z něj přes noc udělala hvězdu, ačkoliv jeho milostné scény se ve filmech většinou podobaly lesbické lásce.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Nahoře je něco…“ řekla Eve. „Má to mého přítele…“

Jeho tvář si uchovávala své kouzlo, jen když se usmíval nebo pohrdavě ohrnoval rty. Žádný z těchto výrazů se ale k této situaci nehodil, a tak na ni jen nechápavě zíral.

„Prosím vás, pojďte se mnou,“ řekla Eve.

„Je opilá," ozval se některý z jeho přátel a ani se nesnažil o to, aby si ho Eve nevšimla.

Eve se ohlédla tím směrem. Všichni ti ostatní byli mladí nafoukaní spratkové. Žádnému nebylo víc než pětadvacet. A jak dobře. uhodla, většině z nich v krvi kolovala slušná dávka drog. Ale Jaff se jich ještě nedotkl.

„Nejsem opilá," řekla Eve. „Prosím vás, poslouchejte mě…"

„Tak pojď, Ricku," zavolala nějaká dívka.

„Chcete odejít s námi?" zeptal se Lobo.

„No tak, Ricku!" ozval se znovu dívčí hlas.

„Ne. Chci, abyste se mnou šel nahoru…"

Dívka se rozesmála. „Tomu věřím," řekla a dodala: „Tak pojď už, Ricky."

„Musím už jít. Promiňte," řekl Lobo. „A vy byste měla jít taky. Tady je to nuda."

Mladík sice vůbec nechápal, co po něm Eve chce, ale Eve se nechtěla jen tak vzdát.

„Věřte mi," řekla. „Nejsem opilá. Tady se děje něco hrozného." Pohlédla na ostatní. „Vy všichni to cítíte," řekla a připadala si přitom jako hrdinka špatného filmu, ale nevěděla, jak jinak jim to říct. „Tady se něco děje…"

„To jo," řekla ta dívka znovu. „Jo. Děje se to, že jdeme pryč."

Nicméně Evina slova na Loba zapůsobila.

„Měla byste jít s námi," řekl jí. „Tady to začíná být divné."

„Ona nechce jít pryč," ozval se hlas na schodech. Sestupoval po nich Sam Sagansky „Já se o ni postarám, Ricky, jen se neboj."

Loba zjevně potěšilo, že z něj někdo sejmul břímě odpovědnosti. Pustil Evinu paži.

„Pan Sagansky se o vás postará," řekl.

„Ne…" bránila se Eve, ale mladík už spolu s ostatními odcházel ke dveřím stejně spěšně jako předtím Turner s ostatními. Eve viděla, jak Rochelle vstala, aby mohla přijmout srdečné rozloučení. Za nimi už nemohla, Sam jí stál v cestě. Jediné, co ještě mohla udělat, bylo pokusit se najít pomoc v sále.

Neměla velkou naději. Ze zbývajících asi třiceti hostů jich většina nevnímala své okolí. Pianista hrál líně uspávající melodie k tanci a jen čtyři páry tančily v objetí stále na jednom místě. Zbytek hostů v místnosti se zdál být zdrogován a nebo pod Jaffovým vlivem. Někteří seděli či se opírali o nábytek a nevnímali nic kolem sebe. Anorektička Belinda Kristolová byla mezi nimi, ale její hladem zubožené tělo by Eve stejně nemohlo nijak pomoci. Na pohovce vedle ní ležel s hlavou v jejím klíně syn Buddyho producenta a také o sobě nevěděl.

Eve se ohlédla zpátky ke dveřím. Objevil se v nich Sagansky. Zoufale se rozhlédla po sále, kdo by jí mohl pomoci, a rozhodla se, že nejvhodnější je asi pianista. Propletla se mezi tančícími páry Znovu začínala panikařit.

„Nechte toho," řekla mu, když se k němu konečně dostala.

„Chcete zahrát něco jiného?" řekl a prohlížel si ji rozostřeným pohledem. Oči mu plavaly ale alespoň se neobracely ke stropu.

„Jo. Něco pořádného. A pěkně nahlas," řekla. „A taky něco rychlého. Trochu to tu rozhýbeme, ne?"

„Na to už je trochu pozdě," opáčil pianista.

„Jak se jmenujete?"

„Doug Frankl."

„Dobře, Dougu. Pořád hrajte…" ohlédla se zpátky k Saganskému, který stál mezi tančícími páry a pozoroval ji. „… musíte mi pomoct, Dougu."

„Musím se napít," zablekotal on. „Nechcete mi něco přinést?"

„Za chviličku. Nejdřív ale, vidíte tamtoho muže naproti?"

„Jo, jasně. Znám ho. Všichni ho znají. Je to parchant."

„Právě se mě pokusil obtěžovat."

„Opravdu?" řekl Doug a svraštil obočí. „To je nechutné."

„A můj partner… pan Grillo… je ve druhém patře…"

„To je opravdu hnus," řekl znovu Doug. „Mohla byste být jeho matka."

„Díky, Dougu."

„To je fakticky hnus."

Eve se naklonila ke svému rytířskému ochránci. „Potřebuji vaši pomoc," zašeptala mu. „A to hned."

„Musím pořád hrát," řekl Doug.

„Můžete se sem vrátit a hrát, až vám seženeme něco k pití a najdeme pana Grilla."

„Napít se tedy potřebuju."

„To jistě. Hrajete tu přece celý večer. A taky si to zasloužíte. Zasloužíte si něčeho se napít."

„To jo."

Eve chytila Frankla za zápěstí a odtáhla mu ruce z klávesnice. Ten neprotestoval. Ačkoliv hudba ustala, tanečníci pokračovali v kolébání.

„ Vstaňte, Dougu," zašeptala Eve.

Neohrabaně se postavil na nejisté nohy a převrhl přitom stoličku, na které seděl.

„Kudy se jde k pití?" zeptal se. Byl opilejší, než si Eve myslela. Podivila se, že byl ještě schopen hrát, když se jinak sotva hýbal. Ale byl alespoň nějaká společnost. Eve ho vzala v podpaží a doufala, že si Sagansky bude myslet, že Doug podpírá ji. „Tudy," zamumlala mu do ucha a vedla ho kolem tančících párů ke dveřím. Koutkem oka zahlédla, že Sagansky je následuje a pokusila se zrychlit. Ale Saganskému se podařilo dostat se mezi ně a dveře.

„Už nehraješ, Dougu?" zeptal se.

Pianista se snažil zaostřit na Saganského před sebou.

„Kdo ty sakra seš?“ zeptal se ho.
„To je Sam,“ napověděla mu Eve.
„Koukej hrát, Dougu. Chci si s Eve zatancovat.“
Sagansky se natáhl po Eve, ale Frankl se vzepřel.
„Já vím, co si myslíš,“ řekl Saganskému. „Slyšel jsem, co jsi říkal, a víš co? Na to se můžu vysrat. Když budu chtít kouřit, tak taky budu a jestli mě nezaměstnáš ty, tak mě zaměstná Fox. Tak jdi do prdele!“
Eve ucítila malý záblesk naděje. Tady se zjevně odehrálo drama, o kterém nic nevěděla. Sagansky k smrti nenáviděl homosexuály A vypadalo to, že Douga už někdy urazil.
„Chci s ní tancovat,“ řekl znovu Sagansky
„Tak to teda ne,“ odstrčil Doug Saganskému ruku. „Má na práci něco jinýho.“
Sagansky se ale nehodlal jen tak snadno vzdát. Natáhl znovu ruku po Eve a Doug ho znovu odstrčil. A tak místo toho popadl Douga a snažil se ho od Eve odtrhnout.
Eve využila té příležitosti, vyklouzla jim a vyběhla ke dveřím. Za svými zády slyšela hněvivé hlasy obou mužů a když se ohlédla zpátky zahlédla, že se ohánějí pěstmi. Sagansky zasáhl první a jeho úder poslal Frankla zády k pianu. Brýle, které na něm ležely se roztříštily. Vzápětí Sagansky Eve dohonil.
„Chce s tebou mluvit,“ řekl a pokusil se ji chytit. Eve před ním ucouvla a nohy se pod ní podlomily. Na podlahu ale nedopadla. Zezadu se jí chopily dvě silné ruce a ozval se Lobův hlas: „Přece jen byste měla jít s námi.“
Pokusila se odporovat, ale nemohla ze sebe vypravit ani slovo. Byla napůl odnesena ke dveřím, zatímco se pokoušela vysvětlit, že nemůže jít, nemůže Grilla opustit, ale Lobo nechápal vůbec nic. Kolem ní se mihl Rochellin obličej, potom ji na tváři zastudil noční vzduch, který jen podpořil její dezorientaci.
„Pomozte jí… pomozte jí…“ uslyšela znovu Lobův hlas a než si uvědomila, co se děje, už byla uvnitř jeho limuzíny a ležela na sedadle z umělé kožešiny Lobo se usadil vedle ní.
„Grillo…“ podařilo se jí ze sebe vypravit, když se zabouchly dveře. Její pronásledovatel byl už na prahu, ale to už jejich limuzína plavně odplouvala k hlavní bráně.
„Tak tohle byl ten nejdivnější večírek, jakej jsem kdy viděl,“ řekl Lobo. „Jedem pryč.“
Promiň, Grillo, pomyslela si těsně předtím, než omdlela. Hodně štěstí.

Clark zamával Lobově limuzíně na rozloučenou a otočil se zpátky k domu.
„Kolik jich ještě bude?“ zeptal se Raba.
„Ještě asi čtyřicet,“ odpověděl Rab, když, očima přelétl seznam. „Nebudeme tu celou noc.“
Auta zbývajících hostů nemohla zaparkovat nahoře na Kopci, protože tam nebylo dostatek místa, a tak kroužila dole městem a čekala na to, až je vysílačkou zavolají, aby mohli přijet pro své pasažéry. Tak to chodilo vždycky a řidiči na to byli zvyklí. Nudu si obvykle krátili tak, že vysílačkou drbali s ostatními řidiči. Ale dnes se z vysílaček neozývaly žádné komentáře o sexuálním životě nepřítomných pasažérů, ani řeči o tom, co všechno budou řidiči dělat, až se dostanou domů k manželkám. Vysílačky většinou mlčely jako kdyby se řidiči báli prozradit, kde jsou. Ticho narušovaly jen občasné poznámky řidičů o tom, jak se cítí v tomhle městě.
„Město mrtvých,“ nazval to jeden z nich. „Vždy to tu vypadá jako ňákej hřbitov.“
Rab toho řidiče uťal: „Jestli nemůžete říct nic důležitého, tak to neříkejte vůbec.“
„Co je?“ ozval se ten řidič. „Bojíš se?“
Nemohl odpovědět, protože v tu chvíli se ozval jiný řidič.
„Jste tam, Clarku?“
„Jo. Kdo je to?“
„Jste tam?“
Kontakt byl špatný a ještě se zhoršoval. Hlas ve vysílačce se rozpadal v hukotu a šumu.
„Tady je nějaká prachová bouře, nebo co…“ říkal ten řidič. „Nevím, jestli mě slyšíte, ale přihnalo se to z ničeho nic.“
„Řekni mu, aby jel pryč,“ řekl Rab. „Clarku! Řekni mu to!“
„Slyšíte mě někdo?“ zaječel ten řidič a jeho hlas bylo v kvílícím větru sotva slyšet.
„Řidiči! Vypadni odsaď! Jeď pryč! Jeď pryč!“
„Slyšíte…“
Vzápětí se z vysílačky ozval zvuk drceného auta, ve kterém zanikl řidičův hlas.
„Sakra!“ řekl Clark. „Víte někdo, kdo to byl? Nebo kde byl?“
Ostatní auta mlčela. I kdyby někdo věděl, nikdo mu nechtěl jet na pomoc. Rab se zahleděl skrze koruny stromů lemujících silnici vedoucí dolů do města.
„Tak dost,“ řekl. „Už toho mám dost. Padám pryč.“
„Zbyli jsme tu jenom my,“ připomněl mu Clark.
„Kdybys měl rozum, šel bys také;“ řekl Rab a uvolnil si uzel kravaty. „Nevím, co se tady děje, ale ať si to přeberou ti boháči sami.“
„Jsme tu na stráži.“
„Už mě to nebaví!“ vykřikl Rab. „Na tohle mě neplatí dost. Chytej!“
Hodil Clarkovi svoji vysílačku. Ozval se z ní jen šum. „Slyšíš to?“ řekl. „Chaos. Tohle jde na nás.“

Dole ve městě Tommy-Ray zpomalil, aby si mohl prohlédnout trosky limuzíny. Duchové ji prostě zvedli do výše a pustili na zem. Teď vytahovali ven řidiče. Jestli k nim ještě nepatřil, tak po jejich zásahu už určitě. Jeho tělo i uniformu rozervali na cucky

Tommy-Ray odvedl svou armádu zpátky do města, aby získal čas vypracovat si nějaký plán k tomu, aby se dostal do domu. Nechtěl zopakovat tu historku z baru, kdy se na něj někdo osopil a potom se rozpoutalo peklo. Ať ho jeho otec uvidí přeměněného jako Smrťáka, který umí své poddané ovládat. Jenže tohle přání se skutečnosti podobalo čím dál méně. Čím víc zdržoval svůj návrat, tím neovladatelnější se jeho hordy stávaly. Už také zdemolovaly kostel a tak dokázaly že si s kamením poradí přinejmenším stejně snadno jako s lidmi. Jedna jeho část, ta část, která nenáviděla celé Palomo Grove až do základů, Tommyho ponoukala, aby jim dal volnost a nechal je dělat, co chtějí.. Ať vyrabují celé město. Ale Tommy věděl dobře, že kdyby to udělal, ztratil by nad nimi kontrolu docela. A kromě toho, tady v Palomo Grove byl jeden člověk, kterého z toho ničení potřeboval vynechat: Jo-Beth. A kdyby tuhle bouři pustil z otěží, duchové by si nevybírali. Její život by pak vzal za své se všemi ostatními.

Tommy-Ray si uvědomil, že už mu zbývá jen málo času, protože potom je ovládne netrpělivost a zničí celé Grove, ať už jim on k tomu dá pokyn, nebo ne. Rozjel se k domu své matky Pokud je Jo-Beth ještě ve městě, bude tam. A až se strhne peklo, tak ji popadne a odvede ji zpátky k Jaffovi, který už si s tou nezkrotitelnou bouří nějak poradí.

Jako ve většině ostatních domů i v domě jeho matky byla tma. Tommy-Ray zaparkoval auto a vystoupil. Bouře už se nespokojila s tím, že se mu hnala v patách a duchové začali vířit kolem něj.

„Zmizte," vykřikl Tommy-Ray na ty zírající tváře, které ho obklopily. „Dostanete, co chcete. Všechno, co chcete. Ale tenhle dům a všechny uvnitř necháte na pokoji. Rozumíte?"

Vycítili sílu jeho příkazu. Slyšel, jak se vysmívají jeho ubohému soucitu s ostatními, ale on byl stále ještě Smrťák. Museli ho poslechnout. Bouře se stáhla dál od domu a čekala tam.

Tommy-Ray zabouchl dveře auta a šel k domu. Ohlédl se, aby se ujistil, že ho jeho armáda uposlechla. Stalo se. Zaklepal na dveře.

„Mami?" křikl. „To jsem já, Tommy-Ray mami. Mám klíč, ale nepůjdu dovnitř, jestli nebudeš chtít. Slyšíš mě, mami? Nemáš se čeho bát. Nic ti neudělám." Na druhé straně dveří se ozval nějaký zvuk. „Jsi to ty, mami?

Odpověz mi."

„Co tu chceš?"

„Chci tě vidět. Prosím tě, ukaž se mi."

Bylo slyšet cvakání zámku a dveře se otevřely Matka na sobě měla černé šaty a vlasy jí volně visely na ramena. „Modlila jsem se," řekla mu.

„Za mě?" zeptal se jí Tommy-Ray

Matka mu neodpověděla.

„Za mě snad ne?" zeptal se jí ještě jednou.

„Neměl jsi se vracet, Tommy-Ray."

„Jsem tu doma," řekl. Pohled na ni ho bolel víc, než předtím předpokládal. Po tom všem, co viděl cestou do misie (ta žena s tím psem) a po tom, co zažil v misii a na cestě zpátky si myslel, že už není schopný cítit to, co cítil právě teď: dusivý smutek.

„Chci jít dovnitř," řekl a vtom si uvědomil, že pro něj už cesta zpátky neexistuje. Nikdy netoužil složit svou hlavu do klína rodiny. To spíš do klína Jo-Beth. Vzpomněl si na ni.

„Kde je?" zeptal se.

„Kdo?"

„Jo-Beth."

„Není tady" odpověděla mu matka.

„A kde?"

„Nevím."

„Nelži mi. Jo-Beth!" vykřikl. „Jo-Beth!"

„I kdyby tu byla…"

Tommy-Ray ji nenechat domluvit. Protlačil se kolem ní a překročil práh. „Jo-Beth! To jsem já, Tommy-Ray! Potřebuju tě, Jo-Beth! Potřebuju tě, slyšíš, lásko?"

Teď už bylo jedno, že jí řekl lásko. Teď už jí může říct, že ji chce líbat a milovat se s ní. Teď je to už jedno. Je to přece láska a láska mohla být jeho jedinou záštitou proti tomu prachu a větru a všemu, co v tom prachu a větru kvílelo a vylo. Potřeboval lásku víc než kdy jindy. Nevšímal si matčina křiku a prohledával místnost po místnosti. Každá z nich měla svůj vlastní pach, který v něm vyvolával vzpomínky na to, co kdysi řekl, cítil nebo udělal, a které se ho zmocňovaly jakmile překročil práh.

Jo-Beth nenašel v přízemí a tak vyběhl po schodech nahoru: rozrazil dveře Jo-Bethina, potom matčina a nakonec svého pokoje. Všechno tu bylo tak, jako když odsud odešel. Postel neustlaná, skříň dokořán a na podlaze ručník. Na prahu svého pokoje si uvědomil, že se dívá na to, co patřívalo chlapci jménem Tommy-Ray a který už dnes neexistuje. Tamten Tommy-Ray lehával na té posteli, onanoval tam, spal a snil o plážích v Zumě a Topanze, a teď už není. Zbyl po něm jen propocený ručník a pár vlasů na polštáři. Lidi na něj nebudou vzpomínat v dobrém.

Po tvářích se mu začaly koulet slzy. Jak se mohlo stát, že ještě před týdnem byl živ a zdráv a dělal všechno jako jindy a teď se náhle změnil tak, že sem ani nepatří a už nikdy patřit nebude? Co to tak strašně chtěl, že ho ta věc takhle změnila? Stejně to bylo na nic. Být Smrťákem bylo na nic: měl jenom strach a zářící kosti. A k čemu mu bylo to, že poznal svého otce? Jaff se k němu zpočátku choval laskavě, ale to byl jen klam, který z něj měl udělat jeho otroka. Jen Jo-Beth ho měla ráda. Jo-Beth šla za ním a pokoušela se ho napravit a říkala mu to, co nechtěl nikdy slyšet. Jenom ona ho teď může zachránit a vrátit všechno zpátky.

„Kde je?" zahřměl na matku.

Ta stála pod schody Ruce držela sepjaté. Zase se modlí. Vždycky se jenom modlila.

„Kde je, mami? Musím ji vidět.“

„Nepatří ti,“ řekla mu matka.

„Katz!“ zaječel Tommy-Ray a vrhl se k ní dolů. „Má ji ten Katz, že jo!“

„A Ježíš řekl… já jsem vzkříšení a život…“

„Řekni mi, kde jsou, nebo za sebe neručím…“

„A ten, kdo ve mne věří…“

„Mami!“

„… i kdyby mrtev byl…“

Nechala otevřené venkovní dveře a přes práh začaly dovnitř létat částečky prachu, nejdřív téměř neznatelně, ale potom začaly houstnout. Tommy-Ray věděl, co to znamená. Duchové jsou netrpěliví. Matka se ohlédla ke dveřím a uviděla kroužící oblak prachu. Zdálo se, že pochopila, že se blíží konec. Když se znovu zadívala na svého syna, oči se jí zalily slzami.

„Proč to muselo skončit takhle?“ řekla tiše.

„Já jsem to tak nechtěl.“

„Byl jsi tak krásný, synku. Občas jsem doufala, že se mi tě podaří zachránit.“

„I teď jsem krásný,“ řekl Tommy-Ray

Matka jen potřásla hlavou. Slzy se jí z očí začaly rozlévat po tvářích. Tommy-Ray se znovu podíval na dveře, kterými vítr začal bouchat o zeď.

„Zmizte ven,“ řekl tomu větru.

„Co je tam venku?“ zeptala se ho matka. „Tvůj otec?“

„Radši se neptej,“ řekl jí Tommy-Ray.

Přeběhl ke dveřím a pokusil se je zavřít. Ale vítr mezitím zesílil a vtrhl do domu. Lustr se rozkýval. Z polic začaly padat na podlahu drobné ozdůbky. Vzápětí se roztříštilo několik oken.

„Zmizte pryč!“ vykřikl znovu, ale mrtví už čekali dost dlouho. Dveře se vyvrátily z pantů a při pádu rozbily zrcadlo. Do domu vtrhli vyjící duchové. Při pohledu na ně matka zavřeštěla. Zahlédla jen ztrhané a hladové tváře se zejícími očními důlky a rozevřenými čelistmi. Mrtví zaslechli křik křesťanské ženy a obrátili svou zlobu proti ní. Tommy-Ray na ni vykřikl varování, ale prachové prsty jeho slova rozcupovaly na nesmyslné slabiky a vzápětí se rozehnaly po hrdle jeho matky. Tommy-Ray k ní natáhl ruce, ale vichřice ho přidržela a mrštila jím zpět ke dveřím. Duchové stále ještě vlétávali do domu. Jejich tváře ho v letu míjely. Za zády se mu ozval další matčin výkřik a v tu chvíli se roztříštila všechna zbývající okna v domě. Tommyho-Raye zasáhla vlna střepů. Vyhýbal se jim, jak mohl, ale drobným poraněním neušel.

Nicméně jeho rány se sotva daly srovnávat s tím, co se stalo s domem a vším, co v něm bylo. Když vyklopýtal do bezpečí na chodník a ohlédl se zpět, uviděl, jak se domem sem a tam dovnitř i ven rozbitými okny prohání horda duchů. Dům takový nápor nemohl vydržet. Ve zdech se začaly rozbíhat trhliny a zem začala praskat, když duchové vlétli do sklepa. Tommy-Ray se ohlédl na své auto. Bál se, že ho duchové ve své netrpělivosti také zničili. Ale to tam stálo netknuté. Tommy-Ray se k němu rozběhl. Za jeho zády dům zaskřípěl, jak z něj odlétla střecha a zdi se začaly hroutit. I kdyby jeho matka ještě žila, nebyl by v tom rachotu mohl slyšet její křik.

S pláčem se vrhl do auta. Jeho rty formovaly slova, jejichž smysl si uvědomil, až po chvíli jízdy:

„… já jsem vzkříšení a život…“

Ve zpětném zrcátku zahlédl, jak se dům hroutí, jakoby v něm něco vybuchlo. Všemi směry se rozlétly cihly trámy a hlína.

„… a ten, kdo ve mne věří… můj Bože, mami, mami… ten, kdo ve mne věří…“

Úlomky cihel zasáhly zadní sklo, roztříštily ho a zabubnovaly mu na střechu. Tommy-Ray šlápl na plyn, napůl oslepený slzami smutku a hrůzy. Už jednou se jim neúspěšně pokusil ujet. Teď opět doufal, že by se mu to mohlo podařit. Hnal se městem co nejklikatěji a modlil se, aby je zmátl a oni ztratili jeho stopu. Cestou minul dvě limuzíny které plavně kroužily ulicemi jako černí žraloci. A na kraji Oakwoodu zahlédl uprostřed silnice někoho, koho znal. I když se mu nechtělo zastavovat, zastavil, protože potřeboval útěchu někoho známého, i kdyby to měl být třeba William Witt.

„Witte?“

Williamovi chvíli trvalo, než ho poznal. Tommy-Ray očekával, že uteče. Naposledy se setkali v domě na Wild Cherry Glade a Tommy-Ray tam skončil v bazénu spolu s terata Martine Nesbittové a Witt utíkal pryč, co mu nohy stačily aby si zachoval zdravý rozum. Ale zdálo se, že William se mezitím změnil stejně jako Tommy-Ray. Vypadal jako tulák, neholenou tvář měl strhanou a jeho šaty byly samá skvrna a díra. Ve tváři měl výraz naprostého zoufalství.

„Kde jsou?“ zeptal se Tommyho-Raye.

„Kdo?“ zeptal se ho Tommy-Ray.

William natáhl otevřeným okénkem ruku dovnitř a dotkl se Tommyho tváře. Jeho dlaň byla lepkavá potem. Dech mu páchl po bourbonu.

„Ty je máš?“ zeptal se ho.

„Koho?“ nechápal stále Tommy-Ray

„Moje… návštěvníky.“ řekl William. „Moje… sny.“

„Sorry,“ řekl Tommy-Ray. „Chcete svézt?“

„Kam jedeš?“

„Pryč odsaď,“ řekl Tommy-Ray.

„Jo. Chci svézt.“

Witt vlezl do auta. Když za sebou zabouchl dveře, uviděl Tommy-Ray ve zpětném zrcátku povědomý obrázek. Bouře se hnala za ním. Pohlédl na Williama.

„To je špatný," řekl.

„A co není?" opáčil Witt, který zjevně Tommyho sotva vnímal.

„Půjdou za mnou kamkoliv. Nikdo je nezastaví. Budou za mnou chodit pořád."

William se ohlédl přes rameno a zahlédl vířící prachovou stěnu, jak se blíží k autu.

„To je tvůj otec?" zeptal se ho. „Je tam někde?"

„Ne."

„A co to je?"

„Něco horšího."

„Tvoje matka…" řekl Witt „… nedávno jsem s ní mluvil. Říkala, že tvůj otec je Ďábel."

„Kéž by to byl Ďábel," povzdechl si Tommy-Ray. „Ďábel se dá oklamat."

Bouře se blížila k autu.

„Musím jet zpátky na Kopec," řekl Tommy-Ray spíš pro sebe než Wittovi.

Otočil volantem a rozjel se směrem ke čtvrti Windbluff.

„Tam jsou ty sny?" zeptal se ho Witt.

„Tam je všechno," odpověděl mu Tommy-Ray a sám nevěděl, jakou pravdu právě vyslovil.

Kapitola čtyřicátá sedmá – Moře Podstaty

Jaff se obrátil ke Grillovi a řekl: „Večírek skončil, je čas jít dolů."

Od chvíle, kdy Eve v panice opustila místnost, už si toho mnoho neřekli. Jaff se prostě posadil zpátky na židli, ze které se zvedl pouze proto, aby se vypořádal s Lamarem, a tam čekal do té doby než se hluk o dvě poschodí níže pod nimi uklidnil, než limuzíny odjely pryč a nakonec přestala hrát i hudba. Grillo se nepokusil o útěk. Za prvé proto, že Lamarovo tělo blokovalo přístup ke dveřím a než by se ho Grillovi podařilo odstranit, dávno by měl na krku terata, která si ho zdánlivě nevšímala. A za druhé, což byl ten hlavní důvod, náhodou se mu podařilo setkat se takhle s bytostí, která způsobila všechny ty podivné záhady, se kterými se tu v Palomo Grove dosud setkal. Tady před ním na židli seděl muž, který ty hrůzy vyvolal a proto byl jediný, který je Grillovi mohl nějak vysvětlit. Kdyby se teď Grillo pokusil o útěk, bylo by to, jako když voják zběhne z armády. Kromě toho, že byl milencem Ellen Nguyen, hrál v těchto událostech roli reportéra: spojnici mezi světem známým a neznámým. Kdyby se teď otočil k Jaffovi zády dopustil by se vůči sobě zločinu: zklamal by jako svědek.

Ať už byl tenhle muž jakýkoliv (šílený, nebezpečný, monstrózní), nebyl něčím, co ti ostatní lidé, se kterými se Grillo ve své profesi dosud setkal, byli: nebyl to podvodník. Grillovi stačilo rozhlédnout se po místnosti přeplněné těmi stvůrami, které Jaff stvořil, aby věděl, že se tu setkal se silou, která je snad schopná přetvořit celý svět. Neodvážil se k takové síle otočit zády. Bude ji muset následovat, ať půjde kamkoliv a doufat, že jí snad jednou porozumí lépe než teď.

Jaff vstal.

„Nepokoušej se mi v tom zabránit," řekl Grillovi.

„Nebudu," řekl mu Grillo. „Ale nechte mě jít s vámi."

Jaff se na něj podíval poprvé od té chvíle, kdy Eve unikla. V místnosti byla sice příliš velká tma, než aby Grillo viděl jeho pohled, ale cítil, jak ho odhadují jeho oči, ostré jako jehly.

„Odsuň to tělo," nařídil mu Jaff.

Grillo řekl: „Jistě," a přešel ke dveřím. Jaff mu nepotřeboval připomínat svoji sílu, ale když zvedal Lamarovo tělo, stejně se mu takové připomínky dostalo. Tělo bylo horké a mokré. Když se pak Grillo podíval na své ruce, byly lepkavé Lamarovou krví. Při pohledu na krev se Grillovi udělalo nevolno.

„A pamatuj si…" řekl ještě Jaff.

„Já vím," řekl Grillo znovu. „Do ničeho se nemíchat."

„Přesně tak. Otevři dveře."

Grillo uposlechl. Ani si neuvědomil, jaké je uvnitř horko, dokud mu tvář neovanula vlna chladivého vzduchu z chodby.

„Běž první," vybídl ho Jaff.

Grillo vyšel na chodbu. V domě bylo naprosté ticho, ale nezdálo se, že by byl opuštěný. Pod schody v prvním patře Grillo zahlédl skupinu čekajících hostů. Jejich oči se obrátily směrem ke dveřím. Ani jeden z nich se nepromluvil, ani se nepohnul. Grillo jich pár poznal: čekali tady už když on s Eve stoupali nahoru. A teď přišla chvíle, na kterou čekali celou tu dobu. Grillo k nim začal po schodech sestupovat s nepříjemnou myšlenkou, že ho Jaff poslal prvního, aby ho tihle jeho uctívači rozsápali. Ale jejich oči se neobracely po něm. Čekali tu na svého pána, ne na Grillovu bezvýznamnou maličkost.

Z místnosti nad nimi se ozval zvuk, jako když se pohne masa těl: přicházela tenata. Grillo mezitím sešel po schodech dolů a otočil se. První z těch stvůr už procházela dveřmi. Grillo už viděl, že se změnily, ale nečekal takovou změnu. Jejich ohavnost se ještě vytříbila tím, že se jejich těla zjednodušila, neboť je napůl skrývala temnota, která z nich vyzařovala.

Za první stvůrou se objevil Jaff. Události posledních dní a konfrontace s Fletcherem si vybraly svou daň. Vypadal zuboženě, téměř jako kostra. Začal sestupovat po schodech, v loužích barevného světla, které na něj vrhaly venkovní žárovičky Grilla napadlo, že dnes v tomhle kině hrají asi Masku Červené smrti. A Jaff hraje hlavní roli.

Následovala další tenata. Vystupovala po jednom ze dveří a sestupovala po schodech za svým pánem.

Grillo se rozhlédl po okolním tichém shromáždění. Stále ještě upírali oči pouze na Jaffa. Seběhl po druhém schodišti do přízemí, kde našel druhé takové shromáždění, ve kterém stála i Rochelle. Pohled na její úchvatnou krásu Grillovi na okamžik připomněl jejich první setkání, kdy k němu sestupovala po schodech právě tak, jako to teď dělal Jaff. Tenkrát

se mu zdálo, že její krása ji může ochránit před vším. Ale Grillo teď už věděl víc. Něco se o její závislosti a dřívějším povolání dozvěděl od Ellen a teď sám uviděl, že se stala obětí Jaffova doteku. Krása ji nezachránila. Nejspíš by ji nemohlo zachránit nic. Grillo seběhl po schodech dolů a počkal na Jaffa, až se svojí armádou sestoupí do přízemí. Během té krátké chvíle, kdy se poprvé objevil na schodech, se s ním cosi stalo, jakási téměř nepostřehnutelná, ale přesto zneklidňující změna. Jeho tvář byla teď tak nehybná jako tváře jeho obětí a zdálo se, že v jeho svalech už nezbývá žádná síla, takže jeho sestup se spíše podobal sotva kontrolovanému pádu. Zdálo se, že všechna jeho síla se soustředí v jeho levé ruce, té, ze které tenkrát v Centru odkapávaly korálky moci, která téměř zničila Fletchera. Teď se dělo totéž: z ruky mu na schody odkapávaly jasně zářící zkázonosné kapičky jako pot. Grillo předpokládal, že ty kapičky ještě nejsou samotná Jaffova moc, jen jakýsi její vedlejší produkt. Jinak by je Jaff přece nenechal jen tak dopadat na koberec.

Jaffova levá ruka se postupně měnila, jak vysávala sílu z každé části Jaffova těla (možná i z jeho duše), a hromadila se v ní síla nutná k tomu, co ji za chvíli čeká. Grillo se pokoušel vyčíst v Jaffově tváři nějaký pocit, ale Jaffovy oči byly prázdné, jakoby se veškerý jeho život teď soustředil do jeho levé ruky jakoby všechny žíly v jeho těle vedly jen do ní.

Jaff prošel chodbou. Grillo ho následoval. Neteční lidé zůstali stát na schodech. Na chodbě byli stále ještě lidé, většinou zbývající hosté. Někteří z nich zbožně upírali své oči na Jaffa, jako jeho učedníci. Jiní prostě leželi v bezvědomí na podlaze. Mezi nimi byl i Sam Sagansky, jehož tvář i košile nesly stopy krve. Kousek od něj ležel další muž, jehož ruka stále ještě svírala Saganského sako. Grillo nemohl tušit, kvůli čemu se ti dva tak servali, ale viděl, že jeden druhého zmlátil do bezvědomí.

„Rozsviť světla," nařídil Grillovi Jaff. Jeho hlas byl stejně bezvýrazný jako jeho tvář, když sestupoval ze schodů. „Rozsviť je naplno. Teď není čas na záhady. Chci všechno vidět jasně."

Grillo v příšeří vyhledal vypínače a otočil všemi, které našel. Sál zalila jasná záře. Jeden či dva spáči popuzeně zabručeli a zakryli si oči pažemi, aby mohli pokračovat ve spánku. Muž, který držel Saganského, otevřel oči a zasténal, ale nepohnul se. Grillo se zahleděl na Jaffovu ruku, ze které přestaly odkapávat jasné kapičky moci. Byla jako oteklá očekáváním.

„Nemá cenu to protahovat…" prohlásil Jaff a Grillo se díval, jak zvedá levou ruku do výše očí a roztahuje prsty. Přešel k zadní zdi a přiložil na ni ruku.

Potom ji začal na zdi svírat v pěst.

Dole u hlavní brány si Clark všiml, že se světla v domě rozsvítila. Vydechl si. To mohlo znamenat jen jedno: konec toho večírku. Zavolal proto vysílačkou všechny řidiče – všechny kteří se nedali vyděšeně na útěk – a nařídil jim, aby si přijeli vyzvednout své pasažéry, kteří se už každou chvíli musí objevit u východu.

Tesla v tu chvíli právě sjížděla z dálnice na silnici vedoucí na Palomo Grove asi čtyři míle od města, když jí celým tělem proběhl záchvěv takového druhu, o jakých její matka říkávala, že na člověka přijde, když někdo překročí jeho hrob. Dnes ale věděla, že to není pravda. Dělo se něco daleko horšího.

Už je to tady uvědomila si. A začalo to beze mě. Cítila, jak se kolem ní cosi změnilo, jako kdyby zastánci teorie ploché země měli pravdu a celý svět se náhle naklonil o pár stupňů a všechno na něm pomalu začalo klouzat ke kraji. Ani na okamžik ji nenapadlo, že by to pocítila jen ona sama. Možná jen ona mohla ten pocit vyjádřit slovy, ale nepochybovala o tom, že všichni lidé v téhle zemi a dost možná na celém světě se v tuto chvíli probouzejí zalití chladným potem nebo se vzpomínkami na své drahé a bojí se o jejich životy. Všechny děti se v tu chvíli rozplakaly aniž by věděly proč. Staří lidé si pomysleli, že udeřila jejich poslední hodina.

Zaslechla třesk střetnuvších se aut na dálnici, ze které právě sjela, a další a další kvílení brzd a nárazy aut, jejichž řidiče na chvíli ovládla hrůza a odvrátila jejich pozornost od řízení.

Svět je koule, řekla si Tesla, je kulatej, jako tenhle volant. Nemůžu z něj spadnout. Nemůžu spadnout. Chytila se té myšlenky stejně pevně jako volantu a plnou rychlostí si to namířila k městu.

Clark vyhlížel vracející se limuzíny a skutečně za chvíli spatřil nějaká blížící se světla. Ale tahle světla se blížila příliš pomalu, než aby to mohly být reflektory aut. Proto Clark zvědavě opustil své místo v bráně a vyšel jim trochu naproti. Ušel asi dvacet metrů na místo, kde se silnice začínala stáčet, a tam teprve v zatáčce zahlédl, co je zdrojem toho světla. Byla to těla možná padesáti lidí, jejichž těla i tváře byly jakoby rozmazané, ale přesto ve tmě zářili, jako kdyby na sobě měli nějaké masky V čele toho průvodu šli dva mladí lidé, kteří vypadali celkem normálně. Ale když se Clark znovu podíval na ten zástup za nimi, zapochyboval i o nich. Ten chlapec se zadíval na Clarka. Clark ucouvl a rozběhl se k bráně, aby mezi ním a tím průvodem byla co největší vzdálenost.

Rab měl pravdu. Měl odsud zmizet už předtím a nechat tohle město, ať si poradí i bez něj. Najali ho, aby střežil soukromí hostů, ne aby zastavoval vichřice a pochodující pochodně. Čeho je moc, toho je příliš.

Zahodil vysílačku na zem a přelezl plot na druhé straně domu. Na druhé straně plotu bylo husté křoví a zem se prudce svažovala, ale Clark utíkal, co mu nohy stačily a bylo mu jedno, v jakém stavu se z toho Kopce dostane, jen když bude od toho domu co nejdál ve chvíli, kdy se ten zářící zástup dostane až k bráně.

Během posledních několika dnů byl Grillo svědkem takových věcí, při kterých se mu tajil dech, ale přesto se mu podařilo nějak je brát jako skutečnost. Ale teď se před ním odehrávalo cosi tak dokonale nepochopitelného, že nemohl dělat nic, jen si v duchu opakovat: ne.

A opakoval to pořád a pořád.

„Ne… ne…" a tak dál. „Ne."

Nevíra mu nicméně nepomáhala. Viděl to stále. Musel to vidět.

Jaffovy prsty prošly pevnou zdí a sevřely ji. Teď Jaff ustoupil o jeden krok dozadu. A o druhý. Táhl přitom zeď za sebou, jako kdyby byla z rozměklého karamelu. Obrázky na stěnách se začaly kroutit do bizarních podob. Místa, kde se zeď střetávala se stropem a podlahou, se prohnula a začala směřovat k Umělcově pěsti.

Vypadalo to, jako kdyby celou tu místnost kdosi promítal na bílé plátno a Jaff prostě to plátno popadl a přitahoval ho k sobě. A ten promítaný obraz, který se ještě před chviličkou zdál skutečností, odhalil, že není skutečný.

To je film, napadlo Grilla. Celej tenhle svět je jenom film.

A Umění ten podvod odhalovalo. Stahovalo k sobě plátno, na které se promítala skutečnost.

Grillo nebyl jediný, kdo to viděl. Někteří z hostů ze sebe setřásli spánek a otevřeli oči právě včas, aby zahlédli něco, co ještě neviděli ani v nejdivočejším deliriu.

Zdálo se, že také Jaffa překvapilo, jak je to celé snadné. Celým tělem mu probíhal třas. Jeho tělo ještě nikdy nevypadalo tak křehce a zranitelně – tak lidsky – jako právě teď. Ať se na tento okamžik připravoval jakkoliv zřejmě to nestačilo. Na tohle nemohlo stačit nic. Tohle umění nepatřilo lidem. Před ním se hroutily samotné základy skutečného světa v prach. Někde za tou zástěnou zaslechl Grillo kvílivý zvuk, který mu málem roztrhl lebku. Přivolával tenata. Grillo se ohlédl a uviděl, jak se valí dveřmi dovnitř, aby svému pánu pomohli, v čemkoliv bude chtít. Grilla si nevšímali. Věděl, že by mohl kdykoliv bez problému odejít. Ale k tomuhle se přece nemůže otočit zády. Za chviličku se ukáže i to, co je vlastně za tou zástěnou skutečnosti, a jeho oči to chtěly vidět. Kdyby teď utekl, co by mohl dělat? Utíkat k bráně a dívat se z bezpečné vzdálenosti? Taková vzdálenost přece neexistuje, ne teď, když viděl tohle. Zbytek života by strávil tím, že by se dotýkal skutečných věcí a přitom věděl, že by se ta skutečnost rozplynula, pokud by měl ve svých prstech Umění.

Ne všichni se zachovali tak fatalisticky Mnoho z těch, kteří se mezitím probrali, se pokoušelo dostat se ke dveřím. Ale záhyby ve zdi se mezitím rozšířily i na podlahu. Jaff dál tahal zeď k sobě, teď už oběma rukama, a podlaha uprchlíkům ujížděla pod nohama.

Grillo se pokoušel chytit se něčeho pevného, ale našel jenom křeslo, které nebylo o nic pevnější a skutečnější než všechno ostatní v místnosti. Vyklouzlo mu a Grillo upadl na zem. Tím nárazem se mu znovu spustila z nosu krev. Grillo ji nechal téct.

Když znovu vzhlédl, uviděl, že Jaff k sobě přitáhl už tolik zdi, že vzdálenější roh pokoje změnil tvar k nepoznání. Jasná záře světel trochu zřídla, takže nebude trvat dlouho a místnost se roztrhne. Ten zvuk za zdí sice nesílil, ale v několika vteřinách se tak ustálil, že Grillovi připadalo, že tam byl pořád a on ho jen neslyšel.

Jaff k sobě přitáhl další kus zdi a tentokrát zástěna nevydržela. Neroztrhla se jen v jednom místě, ale hned v několika rozích. Místnost se znovu zkroutila. Grillo se snažil držet houpající se podlahy a kolem něj klouzala těla hostů. V tom zmatku ještě zahlédl Jaffa, který zjevně v posledním okamžiku změnil rozhodnutí a snažil se z prstů setřást zeď a pokoušel se ji odhodit. Ale buď ho neposlouchaly jeho pěsti a nechtěly zástěnu pustit, a nebo ta zástěna už měla vlastní život a otvírala se sama, bez jeho pomoci, protože přes jeho tvář přelétl výraz hrůzy a vzápětí vykřikl na svá tenata. Ta se k němu hned rozběhla, jejich těla se nějakým zázrakem držela na nohou i v tom zmatku. Nával jejich těl Grilla přitiskl k podlaze. Sotva se ale vevalila dovnitř, něco je přinutilo zastavit. Grillo se s námahou postavil vzpřímeně, nebo tak vzpřímeně, jak to jen šlo, aby se podíval, co je zarazilo. Když se podíval ke dveřím, viděl, že ta část místnosti je ještě víceméně nedotčená Jaffovým působením. Jen nepostřehnutelné ohyby v rozích napovídaly co se děje s ostatními zdmi. Grillo viděl otevřenými dveřmi do chodby a na venkovní dveře. Byly otevřené a v nich stál Fletcherův syn.

Teď Howie pochopil, že je mocnější volání než volání pánů. Je to volání, které bytosti vysílají ke svým nejúhlavnějším nepřátelům. A to právě dolehlo i k uším těch terat, která se jako na povel otočila k němu a zapomněla na okamžik na Jaffa i na to, co se dělo uvnitř.

„Jdou na nás!“ vykřikl na Fletcherovu armádu a couval, protože se záplava terat pomalu blížila ke dveřím. Jo-Beth, která vstoupila dovnitř spolu s ním, na prahu zaváhala. Howie ji chytil za ruku a odtáhl ji pryč.

„Už je pozdě,“ řekla. „Vidíš, co dělá? Pane Bože! Vidíš to?“

Pozdě nepozdě, ty snové bytosti se chystaly postavit se všem teratům a vyskočily na ně, jakmile se terata vynořila z domu. Při cestě sem Howie očekával, že jejich boj se bude odehrávat spíš na duševní úrovni: něco jako souboj vůlí nebo tak nějak. Ale násilí, které se teď kolem něj strhlo, bylo čistě fyzického rázu. K boji používali jen svá těla a bojovali s takovou zuřivostí, jakou by u nich Howie před pár hodinami v lese ani v domě Lois Knappové nikdy nehledal. Obrazy dětí se rvaly s terata stejně zuřivě jako zjevy dospělých. Teď už byli skoro k nepoznání. Rysy tváří jednotlivých lidí téměř zmizely a jeden druhému se podobali jako vejce vejci. Teď už je tvořila jen původní materie. Fletcherova láska ke světlu se střetla s Jaffovou vášní pro všechno temné. A obě strany spojovala jediná hlavní myšlenka: zničit nepřítele.

Udělal jsem, co chtěli, pomyslel si Howie: vyvedl jsem je sem a cestou jsme posbírali ještě těch pár, kteří se ještě nerozplynuli. Byli oslabení a někteří cestou zmizeli úplně, ale pro ostatní stačil jediný pohled na terata a Howie věděl, že s nimi budou bojovat, dokud nebudou roztrháni na kusy.

Obě strany už utrpěly povážlivé ztráty. Z těl terat sny odtrhávaly útržky temnoty a ze snů se odštěpovaly pramínky světla. Nebylo vidět jediný projev bolesti. Z ran netryskala žádná krev. Všichni prostě útočili a útočili, rvali se a bojovali s vytrvalostí, která prozrazovala, že to nejsou živé bytosti. A teprve když se polovina jejich těla rozpadla, klesali na zem a rozplývali se. A ani potom vzduch v místech, kde zmizeli, nebyl klidný. Bzučelo to tam a chvělo se, jako kdyby jejich válka probíhala na úrovni atomů. Negativní a pozitivní síly se střetly v bitvě na život a na smrt, ve které zahyne buď jedna strana, nebo obě.

Nejspíš obě, soudě podle situace, která se vyvinula před domem. Obě armády byly stejné, a tak se prostě ničily vzájemně a jejich řady řídly.

Jejich bitva se rozšířila až k bráně, když Tesla konečně vyjela na Kopec. Míjela jakési postavy které snad kdysi měly vlastní rysy nějaké tmavé a světlé šmouhy, které se na sebe vrhaly. Tesla zastavila a vydala se k domu pěšky. Zpoza stromů se vynořily dvě bojující šmouhy a padly na zem jen pár metrů od ní. Jejich končetiny se vzájemně proplétaly a jak se Tesle zdálo – procházely těly protivníka. Tesla se jen zmateně dívala. Tak tohle způsobilo to Umění? Jak se těm věcem podařilo proklouznout do světa z moře Podstaty?

„Teslo!“

Vzhlédla. Před ní stál Howie. Všechno jí vysvětlil krátkými a zadýchanými větami.

„Už to začalo,“ řekl. „Jaff začal s Uměním.“

„Kde?“

„V domě.“

„A co je tohle?“ zeptala se a ukázala kolem.

„Poslední záchrana,“ odpověděl Howie. „Ale přišli jsme pozdě.“

A co teď, holka? řekla si Tesla. Tohle nemůžeš zastavit. Svět se naklání a všechno klouže dolů.

„Musíme odsud zmizet,“ řekla Howiemu.

„Myslíš?“

„Co jiného můžeme udělat?“

Podívala se na dům. Grillo jí už říkal, že vypadá bláznivě, ale Tesla přece jen neočekávala takhle divokou stavbu. Všechny úhly jakoby byly pokroucené o pár stupňů. A pak to pochopila. Tohle nebyl žádný vtip postmodernistické architektury. V tom domě je něco, co ho stahuje k sobě.

„Pane Bože,“ uklouzlo jí. „Grillo je ještě uvnitř.“

Už během těch slov se fasáda domu znovu trochu prohnula. Zapůsobilo to na ni tak, že okamžitě zapomněla na okolní bojující postavy. Byly to přece jen dvě nepřátelské strany, které se rvaly jako vzteklí psi. Válka je pro chlapy. Tesla ji ignorovala.

„Kam jdeš?“ zeptal se jí Howie.

„Dovnitř.“

„Tam je to nebezpečné.“

„A tady ne? Mám tam přítele.“

„Půjdu s tebou,“ řekl jí Howie.

„Je tam i Jo-Beth?“

„Byla tam.“

„Najdi ji. Já najdu Grilla a potom odsud vypálíme, jak nejrychleji to půjde.“

Nečekala, co jí odpoví, a rozběhla se k hlavním dveřím.

Třetí mocnost, která tu noc pobývala v Grove, už byla na půl cestě do Kopce, když si Witt uvědomil, že přes všechen zármutek se mu přece jen nechce umřít právě dnes večer. Začal zápolit s klikou na dveřích, odhodlaný vyskočit z jedoucího auta, ale pohled na prachovou bouři za nimi ho od toho úmyslu odradil. Ohlédl se na Tommyho-Raye. Ten mladík nikdy neměl inteligentní tvář, ale dnes se překvapivě podobal mentálně postiženému člověku. Ze spodního rtu mu tekl pramének slin a tvář se mu leskla potem. Při jízdě se mu podařilo vyslovit jen jedno slovo.

„Jo-Beth,“ řekl.

Tenhle výkřik neslyšela, ale zaslechla jiný křik. Ozval se zevnitř domu a zasáhl ji přímo do mozku. To křičel muž, který ji zplodil. Nekřičel na ni, uhodla Jo-Beth. Vždyť ani nevěděl, že je tady. Ale ona v tom výkřiku zaslechla hrůzu, ke které se nemohla otočit zády. Prošla chodbou ke dveřím, jejichž rám se ohýbal dovnitř sálu.

Uvnitř to vypadalo ještě hůř. Celý interiér jakoby ztratil pevný tvar a skláněl se a natahoval k jedinému místu. Pro Jo-Beth nebylo těžké to místo najít. Vždy se k němu svažoval celý okolní svět.

Samozřejmě, že tam byl Jaff. Stál přímo v tom místě. Před ním zela díra do skutečnosti, která se snažila pohltit všechno kolem. Jo-Beth neviděla, co je na druhé straně té díry, ale uhodla to. Moře. Moře Podstaty, moře snění a v něm ostrov o kterém jí už vyprávěli její otec i Howie. Ostrov, který se vysmívá zákonům času a prostoru a po kterém se procházejí duchové.

Ale pokud tam to moře je, tak se přece jejímu otci splnila dávná touha – dobýt si Uměním cestu do moře Podstaty. Tak proč tedy tolik křičí? Proč se snaží od té zdi odtrhnut a kouše si zuby do rukou, aby je donutil upustit reálný svět, který do nich uchopil?

Rozum ji varoval: jdi pryč. Zmiz, dokud můžeš. Silný tah, který všechno vtahoval do té díry ve skutečném světě, už se začínal zmocňovat i jí. Chvíli mu mohla odolávat, ale ne dlouho. Čemu nicméně odolat nemohla, bylo přání, které ji do tohoto domu vehnalo. Chtěla vidět, jak se její otec trápí. Nebylo to sice přání milující dcery; ale na druhé straně ani on nebyl nejlepší otec. Kvůli němu se musela ona i Howie trápit. Beznadějně zkazil Tommyho-Raye. Zničil život její matce. A teď chtěla Jo-Beth vidět, jak trpí on sám a nemohla od toho pohledu odtrhnout oči. Choval se jako šílenec. Vyplivoval kusy svých vlastních prstů a třásl hlavou, aby neviděl to, co mu ukazovala ta díra, kterou s pomocí Umění stvořil.

Zaslechla za zády své jméno a ohlédla se. Uviděla tam ženu, se kterou se sice nikdy nesetkala, ale kterou jí popsal

Howie. Kývala na ni, aby ustoupila zpátky do bezpečí na práh. Jo-Beth si jejího varování nevšímala. Chtěla vidět, jak se Jaff sám zničí, nebo jak ho zničí to, co udělal. Až do této chvíle si nikdy neuvědomila, jak hrozně ho nenávidí. A jak se bude cítit šťastná, až zmizí ze světa.

Teslin hlas zaslechl i kdosi jiný než Jo-Beth. Pár metrů za Jaffovými zády klečel na mizejícím ostrůvku pevné skutečnosti Grillo. Zaslechl Teslino volání, otočil se zády k díře a podíval se tím směrem. Tvář měl jako napuchlou, jak se mu do hlavy nahrnula všechna krev, kterou do sebe jako všechno ostatní vtahovala ta díra. Hlava mu pulsovala, jako kdyby měla každým okamžikem vybuchnout. Slzy mu z očí odletovaly rovnou do té díry a od jeho nosu do ní vedly dva krvavé potůčky.

Většina věcí z té místnosti už nenávratně zmizela v moři Podstaty.

Grillo už v moři Podstaty viděl zmizet většinu věcí i lidí ze svého okolí. Rochelle to tam strhlo jako jednu z prvních možná také proto, že její drogami obluzené tělo na realitě nijak silně nelpělo. Zmizel tam i Sagansky a jeho knokautovaný protivník. Za nimi následovala většina ostatních hostů přesto, že se snažili dostat ke dveřím a zmizet. Proud vzduchu strhával obrazy ze zdí, štukové ozdoby lemující dřevěné obložení stěn, a teď se začalo ohýbat a odletovat i dřevo na zdech. Grillo by už tam také dávno byl, kdyby neležel na zemi za Jaffem, jehož postava ten silný tah přece jen trochu zmírňovala.

Moře Podstaty je moře, odkud pochází všechno. Grillo už se vzdal veškeré naděje, že by jeho tahu mohl odolat. Už se dostal příliš blízko k jeho pobřeží, než aby se teď mohl otočit a jít pryč. Většinu věcí v místnosti už dávno pohltilo. A za chvíli do sebe vtáhne i jeho.

Ale když uviděl Teslu, náhle zadoufal, že by se mu přece jen mohlo podařit přežít, aby mohl vyprávět, co se tady stalo. Musí to ale udělat rychle. Jaff mu sice poskytoval malou úlevu od strhujícího proudu, ale ta byla každým okamžikem menší a menší. A tak když k němu Tesla natáhla ruku, Grillo se ji snažil zachytit. Byl ale příliš daleko. Tesla už se dál natáhnout nemohla, neboť by se musela pustit dosud relativně pevných dveří.

Takže to vzdala a ustoupila ze dveří do chodby

Neopouštěj mě, chtěl vykřiknout Grillo. Dáš mi naději a potom mě v tom necháš?

Vzápětí se zastyděl. Měl by ji přece už znát. Tesla se prostě jen skryla před tím tahem, aby si vytáhla pásek z kalhot, a vzápětí už se znovu nakláněla ze dveří s páskem v ruce, který tah moře Podstaty okamžitě rozvinul směrem ke Grillovi.

Grillo ho uchopil vší silou.

¨

Na bitevním poli před domem Howie našel pozůstatky světelného přízraku, který kdysi býval Bennym Pattersonem. Chlapcovy rysy téměř úplně zmizely, ale to, co zůstalo, Howiemu stačilo, aby ho poznal. Klesl u něj na kolena, i když si vzápětí pomyslel, že je nesmysl rmoutit se kvůli zmizení něčeho tak prchavého. To, že on sám je neméně prchavý než tento bývalý Benny Patterson, si uvědomil až později.

Pohladil toho chlapce po tváři, ale ten už se začal rozplývat a mizet jako světloučká mlha. Když opět vzhlédl, uviděl u hlavní brány Tommyho-Raye, který si odhodlaně razil cestu k domu. Za ním zůstal u brány stát nějaký muž, kterého Howie neznal. A za nimi oběma se hnala zeď sténajícího prachu, která letěla Tommymu-Rayovi v patách.

Howie přestal myslet na Bennyho Pattersona a místo toho si vzpomněl na Jo-Beth. Kde vlastně je? V těch posledních zmatených minutách na ni úplně zapomněl. Ani v nejmenším nezapochyboval, že Tommy-Ray si přišel pro ni.

Vstal a chystal se na střetnutí se svým nepřítelem, který už dávno nebyl tím opáleným jiskřivým hrdinou, jak ho viděl poprvé v Obchodním Centru. Víc se snad už změnit ani nemohl. Teď byl zacákaný krví a oči měl zapadlé. Zvrátil hlavu a vykřikl:

„Tati!“

Prach za jeho zády vlétl Howiemu do očí ještě dřív, než se mohl k Tommymu-Rayovi přiblížit. Ať už se v tom prachu skrývalo cokoliv, Howie jen zahlédl nenávistí zkřivené tváře se zejícími černými ústy, které se přehnaly kolem něj a letěly dál, aniž by se zajímaly o jeho bezcenný živůtek. Howie padl na zem a přikryl si rukama hlavu, než se ta bouře přežene. Potom znovu vstal. Tommy-Ray i ten prašný oblak v jeho patách už zmizeli uvnitř domu.

A Howie rozeznal i v tom hluku, který způsobilo Jaffovo Umění, hlas Tommyho-Raye:

„Jo-Beth!“

Ona je ještě uvnitř, uvědomil si náhle Howie. Proč tam ale šla, to nemohl pochopit. Musí se k ní dostat dřív než Tommy-Ray nebo mu ji ten bastard znovu vezme.

Když vběhl do dveří, zahlédl ještě poslední zbytky prašné bouře mizet uvnitř domu, jako by je do sebe vtáhl nějaký vzdušný proud.

Kde ten prach zmizel, pochopil okamžitě, když přeběhl přes práh: zahlédl ještě poslední zmateně vířící zbytky toho oblaku vtahované do víru, do kterého se pozvolna hroutil celý dům. Před tím vírem stál Jaff, jehož ruce už se skoro rukám ani nepodobaly Howie se ani nestihl rozhlédnout kolem sebe, protože zaslechl Teslin výkřik.

„Pomoz mi! Howie? Howie? Prokrista, pomoz mi!“

Ví silou se držela rámu vnitřních dveří, které Jaffův tah zdeformoval tak, že se už dveřím ani nepodobaly a druhou ruku natahovala dovnitř k někomu, koho se snažila vytáhnout z toho víru. Howie byl skokem u ní, kolem hlavy mu prolétlo nějaké prkno (byl to práh, který před chviličkou překročil) a chytil ji za ruku. V té chvíli si také všiml postavy stojící metr před Teslou, o metr blíž k té zející díře, kterou Jaff otevřel. Jo-Beth!

Vykřikl na ni. Jo-Beth se k němu otočila s očima přivřenýma, aby je chránila před létajícími předměty. Jejich oči se setkaly a vzápětí zahlédl, jak k ní přiskočil Tommy-Ray. Jeho tělo-stroj v poslední době dost utrpělo, ale stále mělo síly dost. Trhl Teslinou rukou a vytáhl ji i toho muže z místnosti ven do relativního bezpečí chodby. Ta chvilka ale stačila k tomu, aby Tommy-Ray přiskočil k Jo-Beth tak překotně, až ztratila rovnováhu.

Howie zahlédl v její tváři výraz hrůzy když uklouzla. Zahlédl, jak ji Tommy-Ray sevřel do náručí tím nejpevnějším sevřením. A potom oba prolétli kolem svého otce a zmizeli v tom záhadném moři Podstaty.

Howie zavyl.

Za jeho zády na něj Tesla nepřestávala volat. Nevšímal si jí. S očima upřenýma na místo, kde zmizela Jo-Beth, pokročil blíž ke dveřím. Tah v místnosti ho postrkoval dopředu. Postoupil ještě o krok a jen matně si uvědomoval, že na něj Tesla křičí, aby zůstal stát a vrátil se dřív než bude pozdě.

Copak neví, že pozdě už bylo v okamžiku, kdy zahlédl Jo-Beth? Všechno bylo ztracené už tehdy

Třetí krok a vír ho uchopil. Místnost se začala otáčet. Zahlédl zkřivenou tvář nepřítele svého otce a potom se před ním začala rozšiřovat ta díra.

A pak zmizel tam, kde zmizela jeho krásná Jo-Beth. V moři Podstaty.

„Grillo?“

„Co?“

„Můžeš vstát?“

„Snad jo.“

Dvakrát se o to pokusil, bez úspěchu. A Tesle už nezbývalo dost síly na to, aby ho zvedla a pomohla mu dolů k bráně.

„Počkej chvilku,“ řekl Grillo. Jeho oči už poněkolikáté zabloudily k domu, ze kterého se jim jen tak tak podařilo uniknout.

„Nic tam není, Grillo,“ řekla mu Tesla.

To ale rozhodně nebyla pravda. Dům vypadal zvenčí jako nějaké dílo od Caligariho. Dveře byly páčené dovnitř a okna právě tak. A co se děje uvnitř? Kdo ví?

Když společně klopýtali k autu, vynořila se z toho domu nějaká postava a nejistou chůzí sestoupila po schodech. Byl to Jaff. Už ten fakt, že dokázal stát na pobřeží moře Podstaty a odolat jeho vlnám, svědčil o jeho síle, ale i za to musel něčím zaplatit. Jeho ruce vypadaly jako kusy ohryzaného syrového masa a zápěstím na levé ruce dokonce prosvítaly kosti. Tvář měl stejně ztrhanou, ne sice vlastními zuby, ale tím, co viděl. Se strnulým pohledem vyklopýtal k bráně. Následovaly ho proužky tmy: poslední zbylá terata.

Tesla umírala touhou zeptat se Grilla, co z toho moře zahlédl, ale uznala, že teď na to není ta pravá chvíle. Dost bylo na tom, že zůstali naživu, aby to všem mohli vyprávět. Zůstali živí a skuteční ve světě, kde skutečnost je pouhým podvodem. Živí, přestože život každým výdechem vlastně končí a každým vdechem znovu začíná.

A navíc je tu ještě jedno, větší nebezpečí. Tesla nepochybovala, že to nejhorší teprve přijde a že někde na protějším břehu moře Podstaty národ Iad Uroboros ostří hroty své závisti a vydává se na plavbu přes moře snění.

část sedmá – Duše v bodě nula

Kapitola čtyřicátá osmá – Matkovrah

Prezidenti, mesiášové, šamani, papežové, svatí i blázni se během tisíciletí pokoušeli úplatky vraždami, drogami i sebemrskačstvím získat přístup k moři Podstaty. A nikomu – až na jednoho – se to nepodařilo. Moře snění se proto uchovalo víceméně neposkvrněné a k lidským uším doléhaly jen vybájené zvěsti o jeho existenci, jejichž pravdivost ovšem nikdy nikdo nepotvrdil. To ovšem těm pověstem na přitažlivosti nijak neubíralo. Hlavní druh v Kosmu – člověk – si uchovával zdravý rozum tím, že toto moře Podstaty navštěvoval třikrát za život během spánku, což u něj probouzelo touhu dostat se tam častěji. Lidé s takovou touhou upadali do depresí či zuřivých záchvatů, konali dobro – často nevědomky – protože doufali, že se jim tak dostane výsady pravidelných návštěv. Konali také zlo, protože začali ostatní lidi podezírat z toho, že o moři Podstaty vědí, ale schválně jim nic neříkají. Z některých se stali bohové. Jiní z postu božství klesli.

Těch pár lidí, kteří se předtím vydali na cestu, kterou se teď dali Howie, Jo-Beth, Tommy-Ray a dalších dvaadvacet hostů z domu Buddyho Vance, nezvolila náhoda. Byli zvoleni mořem Podstaty k jeho vlastním účelům a většina z nich byla na vstup do toho moře připravená.

Naopak ale Howie na takový výlet nebyl připraven o nic víc než jakýkoliv kus nábytku, který do moře Podstaty strhl vzdušný vír spolu s ním. Nejdřív prolétl víry energie a potom se dostal někam, co mu připomínalo jiskřící střed bouřkového mraku. Kolem vyšlehávaly jasné plameny. Všechny zvuky které slyšel v domě, utichly jakmile se ocitl v ústí té zející díry. Stejně tak se ztratilo všechno ostatní, co tam vlétlo s ním. Howie se nemohl zorientovat ani jakkoli řídit směr svého pohybu, a tak se v tom oblaku jen bezmocně vznášel a proplouval jím. Zášlehy blesků stále řídly a byly stále jasnější. Chvíle tmy se prodlužovaly a prodlužovaly až Howieho napadlo, že ho od chvíle vstupu do té díry spolu s ostatními smysly opustil i zrak. Nevadilo mu to příliš. Alespoň mohl ve tmě dát volný průchod svým myšlenkám, které se teď pohybovaly stejně volně jako jeho tělo. Hlavou mu probleskávaly představy, vyvstávaly před ním z temnoty překvapivě skutečně, přestože si byl téměř jistý, že si to všechno jen představuje.

Znovu a znovu si vyvolával v paměti obličej Jo-Beth, jak se na něj ohlíží přes rameno. Volal na ni láskyplná slova a doufal, že je slyší. I kdyby je slyšela, nedostala by se k němu blíž. To ho nepřekvapovalo. V oblaku, ve kterém se teď Jo-Beth vznášela, s ní totiž byl i Tommy-Ray a dvojčata se svými sourozenci sdílejí porozumění, jehož prameny spočívají už v matčině lůně. Tam v tom prvotním moři se s Jo-Beth kdysi vznášel i Tommy-Ray jehož tělo a myšlenky se proplétaly s jejími. Howie Tommymu nezáviděl jeho krásu ani jeho úsměv. Nic mu nezáviděl tolik jako tu dobu, kterou strávil v takové těsné blízkostí s Jo-Beth, ještě před tím, než začal pociťovat hlad, touhu a dokonce ještě předtím, než začal dýchat. Howie mohl jen doufat, že s Jo-Beth bude moci takhle splynout, dokud je o touhu i o dech nepřipraví věk.

A potom zmizela závist i její obličej a hlavou se mu začaly míhat jiné obrázky. Teď tam nebyli žádní lidé, jen místa, mizející a znovu se objevující, jako kdyby jeho mysl procházela všechna místa, která kdy viděl, a hledala mezi nimi to pravé. Nakonec ho našla. Howie uviděl tmavě modrou noční oblohu, která se prostírala všude kolem něj jako skutečná. I Howie se cítil skutečný ve skutečném světě. Cítil, že přestal padat. Byl skutečný ve skutečném světě a běžel po dunících prknech. Do tváře mu foukal studený vítr. Za svými zády slyšel hlasy Lem a Richieho, jak volají jeho jméno. On běžel dál a jen se ohlédl přes rameno. Ten pohled mu objasnil, kde vlastně je. Za ním se proti tmavé obloze rýsovala jasně osvětlená silueta Chicaga, což znamenalo, že ten chladný vítr vane z jezera Michigan. On sám právě běžel po jednom z mol, ačkoliv nevěděl po kterém, a jezero přitom šplouchavě naráželo do jeho podpěrných pilířů. Byla to jediná přírodní masa vody do které se kdy ponořil a kterou znal. Ovlivňovala počasí ve městě i vlhkost vzduchu. Její zásluhou vzduch v Chicagu voněl zcela jinak než každém jiném městě. Uprostřed hladiny tohoto jezera se v létě rodily bouře a vrhaly se na pobřeží. Tohle jezero vlastně bylo tak stálé a tak samozřejmé, že o něm jen zřídkakdy přemýšlel. A když už, tak ho považoval jen za místo, kde se bohatí projíždějí ve svých člunech a kam chudí chodí páchat sebevraždy.

Teď ale, když běžel po tom molu a za jeho zády doznívaly Leminy výkřiky, pomyslel na jezero, které ho čeká na konci toho mola, s nezvyklou něhou. On byl maličký a to jezero ohromné. On byl plný protikladů a to jezero přijímalo všechny stejně a nerozlišovalo přitom jachtaře od sebevrahů.

Howie zrychlil běh. Prkna pod nohama téměř necítil a tak v něm začal narůstat pocit, že i tahle scéna je jen jednou z jeho představ i přesto, že se zdá tak skutečná. Tuhle představu nejspíš jeho mysl zkonstruovala z útržků vzpomínek, aby ho snadněji připravila na to, z čeho by jinak mohl zešílet. Vytvořila tak jakýsi práh mezi zdánlivě skutečným životem, jakým do této chvíle žil, a tím, co ho za chvíli čeká. Čím víc se blížil ke konci toho mola, tím si byl jistější, že je to pravda. Jeho běh, už tak lehký k neuvěření, se stal ještě lehčím a jeho skoky byly stále delší a delší. Čas se protáhl. Howieho na chvíli napadlo, jestli to moře snění opravdu existuje tak, jako třeba Palomo Grove, nebo jestli konec toho mola ústí do čistých myšlenek.

Pokud ano, potká tam spoustu dalších duší, desetitisíce světel plujících ve vodách pod ním. Některé chvílemi probleskovaly hladinou jako ohňostroj a jiné se zase ponořovaly do hlubin. Howie si překvapeně uvědomil, že sám také trochu září. Nebylo to sice nic moc, ale jeho kůže znatelně žhnula, jako by v ní uvízla vzdálená ozvěna Fletcherovy záře.

Zábradlí na konci mola bylo už jen pár kroků od něj. Za ním se převalovaly vody o kterých už věděl, že nejsou jezerem. Tohle je moře Podstaty a za pár vteřin se za ním uzavře jeho hladina. Howie se nebál. Spíše naopak. Snažil se dostat k tomu zábradlí co nejrychleji, jako by k němu letěl, místo aby jen běžel. Pokud ještě potřeboval nějaký důkaz, že ta scéna s molem nebyla skutečná, dostal ho, když k tomu zábradlí doběhl. Při jeho doteku se rozlétlo na tisíce jásavých střípků. Howie také letěl. Letěl dolů, do moře snění.

Tekutina, do které se ponořil, se nepodobala vodě v tom, že ho okamžitě nepromočila, ani nezchladila. Nicméně Howie se v ní vznášel a jeho tělo stoupalo z hlubiny spolu s myriádami bublinek, aniž by se o to nějak snažil. Nebál se, že se utopí. Cítil jen nejhlubší vděk za to, že se konečně dostal sem, kam odedávna patřil.

Ohlédl se přes rameno zpět – jako už tolikrát. Zahlédl ještě, jak se molo, které už posloužilo svému účelu a změnilo ve hru to, co jinak mohlo být smrtelnou hrůzou, rozlétlo na kusy stejně jako předtím to zábradlí.

Howie se na to šťastně díval. Teď už ho netížilo bytí Kosmu. Vznášel se v moři Podstaty.

Jo-Beth a Tommy-Ray tam vlétli spolu, ale jejich mysli si každá vytvořila různé představy, jak zmírnit hrůzu z toho pádu.

Hrůza, kterou pocítila Jo-Beth v okamžiku, kdy ji vír v domě strhl, se jí z hlavy vytratila už v tom bouřkovém mraku. Zapomněla na ten chaos v domě a uklidnila se. Za ruku už ji nedržel Tommy-Ray; ale matka, jako tenkrát, dávno, kdy ještě byla schopná postavit se světu tváří v tvář. Kráčely spolu ruku v ruce v mírném světle soumraku. Pod nohama jim šustila tráva a matka zpívala. Pokud to byl nějaký hymnus, Jo-Beth asi zapomněla slova. Skládala si je tedy v hlavě v nesmyslné veršíky, které měly stejný rytmus jako rytmus jejich kroků. Občas Jo-Beth prohodila pár vět o tom, co se učili ve škole, aby matka věděla, jaká je dobrá žákyně. Mluvila přitom o vodě. O tom, jak příliv i odliv ovlivňují všechno, dokonce i lidské slzy a o tom, jaké bylo moře, ve kterém se zrodil život, a o tom, že se lidské tělo skládá povětšinou jen z vody. Její věty i slova písně se vzájemně proplétaly Jo-Beth ucítila ve vzduchu nějakou změnu. Vítr byl chladnější a voněl mořem. Nastavila mu obličej a zapomněla, o čem předtím mluvila. Matčin zpěv se ztišil. Jo-Beth necítila, jestli ji ještě drží za ruku. Stále šla, šla bez ohlížení. Půda pod jejíma nohama už nebyla porostlá trávou, ale holá a někde před ní se svažovala do moře, na kterém jakoby se pohupovalo bezpočet člunů osvětlených svíčičkami.

Země pod ní náhle zmizela. Jo-Beth při pádu necítila strach. Jen jistotu, že matka už s ní není.

Tommy-Ray se ocitl v Topanze, buďto za soumraku nebo za úsvitu, nebyl si sám jistý kdy. Ačkoliv slunce už na obloze nesvítilo, nebyl tam sám. V soumraku slyšel dívčí smích a šeptání. Písek pod jeho bosýma nohama byl ještě teplý na místech, kde dívky před chvílí ležely a voněl opalovacím krémem. Neviděl sice surfaře, ale věděl, kam má běžet. Vydal se směrem k vodě, protože věděl, že se ty dívky na něj dívají. Vždycky se na něj dívaly. On si jich ale nikdy nevšímal. Až pojede na svém sudu na vlnách, potom jim možná věnuje jeden zářivý úsměv. A potom, někde na pláži, jedné z nich splní její sen.

Až teď, kdy před sebou uviděl vlny si uvědomil, že tu něco nehraje. Nejen že pláž byla tmavá a moře černé, ale zdálo se mu, že ve vlnách se vznášejí těla a – hrůza – ta těla slabě fosforeskují. Zpomalil, ale věděl dobře, že se nemůže otočit. Nechtěl dát nikomu a už vůbec ne těm dívkám šanci, aby o něm mohly říkat, že se bojí. Ale bál se. Strašně se bál. V tom moři je nějaké radioaktivní svinstvo. Surfaře to zřejmě otrávilo, takže popadali do vody a teď jejich těly pohupovaly vlny po kterých se dříve vozili. Teď je už viděl jasně. Viděl jejich stříbřitou kůži a vlasy které zlatě zářily Jejich dívky tam byly také. Jejich těla se vznášela ve špinavé pěně.

Nemůže se otočit a vrátit se, to věděl. Ta ostuda, kdyby se vrátil zpátky na pláž, by byla horší než smrt. O tomhle se budou psát celé legendy. Legendy o tom, jak ho spolu s mrtvými surfaři odneslo moře. Vkročil do moře a to se rázem propadlo do hloubky jako kdyby se pláž pod jeho nohama náhle ztratila. Jed mu už pronikal do těla: viděl, jak i jeho tělo začíná zářit. Začal prudce dýchat a každý dech ho bolel víc a víc.

Něco se mu otřelo o bok. Otočil se, protože si myslel, že to bude tělo některého mrtvého surfaře, ale byla to Jo-Beth. Oslovila ho jménem. On jí ale nemohl odpovědět. Tolik se snažil nedávat najevo svůj strach, ale všechna ta snaha nebyla k ničemu. Močový měchýř ho zradil a jeho zuby o sebe drkotaly šílenou rychlostí.

„Pomoz mi," řekl. „Jo-Beth. Ty jediná mi můžeš pomoct. Umírám."

Jo-Beth se zadívala do jeho zkroucené tváře.

„Jestli umíráš ty, tak umíráme oba," řekla potom.

„Jak jsem se sem dostal? A proč jsi tady ty? Ty přece nemáš ráda pláže."

„Tohle není pláž," řekla Jo-Beth. Uchopila ho za paže a ten pohyb je oba rozhoupal, jako na houpačce. „Tohle je moře Podstaty, Tommy-Ray. Vzpomínáš si? Teď jsme na druhé straně té díry. Ty jsi nás sem strhl."

Na jeho tváři viděla, že si vzpomněl.

„Pane Bože… pane Bože…," vyjekl.

„Vzpomínáš si?"

„Jo. Ježíši, jo." Zuby mu přestaly drkotat. Silou je stiskl k sobě a rozvzlykal se. Oběma rukama Jo-Beth přivinul k sobě. Jo-Beth se nebránila. Nemá cenu se vzpírat, když jsou oba ve stejném nebezpečí.

„Tiše," konejšila ho a nechala ho, aby zabořil svou rozpálenou a zděšenou tvář do jejího ramene. „Tiše. Nemůžeme s tím nic dělat."

Nemusí dělat nic. Je v moři Podstaty a tady bude plout a plout a možná někdy dohoní Jo-Beth i Tommyho-Raye. Mezitím bude vychutnávat ten blažený pocit nekonečna. Všechny jeho strachy a vlastně celý jeho život se tady zdály bezvýznamné. Ležel na zádech a díval se na oblohu. Teď viděl, že to není noční obloha, jak se mu prve zdálo. Nebyly na ní žádné hvězdy. Nebyly na ní mraky za kterými by se skrýval měsíc. Na první pohled se vlastně zdála úplně prázdná, ale po několika vteřinách, minutách či hodinách – vlastně mu bylo jedno, jak dlouho to trvalo – si uvědomil, že se přes ni ženou různé odstíny baru Polární záře se ve srovnání s tímhle zdála nepatrná. Někdy si myslel, že tam vidí jakési lezoucí a vznášející se obrysy jako hejno rejnoků, kteří proplouvají stratosférou. Doufal, že se časem snesou o trochu níž, aby si je mohl lépe prohlédnout, ale možná také – jak ho napadlo později – nemají žádná pevná těla. Ne všechno se dá vidět očima. Některé věci dokáží oklamat jak oči, tak i logický úsudek. Jako třeba to, co cítil k Jo-Beth. To bylo právě tak těžké pojmenovat a zachytit, jako ty barvy nad jeho hlavou, nebo ty obrysy které tam občas zahlédl. Spíš je nad sebou cítil než viděl. Pomáhal mu v tom jakýsi šestý smysl.

Byl spokojený se svým údělem. Opatrně se převalil v té zvláštní vodě na břicho a pokusil se v ní plavat. Tempa se mu docela dařila, ačkoliv si nebyl jistý, jestli se vůbec pohybuje, protože kolem sebe neviděl nic, s čím by mohl svoji rychlost porovnávat. Světla ve vodě všude kolem – pochopil, že jsou to také návštěvníci moře Podstaty jako on sám, ačkoliv na rozdíl od něj neměli těla – byla příliš nezřetelná, než aby se mohl řídit podle nich. Jsou to snad snící duše? Děti, milenci a umírající, a všichni plují po témž moři ve spánku, aby vychutnali klid a kolébání, které je bude provázet bouřemi života, až se vzbudí? Tito lidé svůj život budou žít, a nebo ho ztratí. I milenci se začnou bát, že svoji lásku ztratí. Howie se podíval pod vodu. Mnohá z těch zářících světel byla hluboko pod ním, tak hluboko, že zářila jen jako vzdálené hvězdy Ne všechna se ale pohybovala stejným směrem jako on. Některá, stejně neznatelná jako ty tvary na obloze, se pohybovala ve skupinách, stoupala i klesala společně. Jiná se vznášela ve dvojicích. Milenci, pochopil Howie, ačkoli pravděpodobně ne všichni ti, kteří dnešní noc spí po boku lásky svého života, svou životní Lásku poznají. Možná jen pár z nich. Tahle myšlenka ho přivedla zpátky k té noci, kdy se tady vznášel společně s Jo-Beth a k tomu, kde je asi teď. Tenhle klid je nebezpečný, málem na ni zapomněl. Zvedl hlavu nad hladinu.

Naštěstí, protože se málem srazil s výstředně barevnými troskami nějakého obrazu z domu Buddyho Vance, které v tomhle průsvitném moři působily až neskutečně. A n pár metrů dál zahlédl ještě něco neskutečnějšího, příliš ošklivého na to, aby to mohlo pocházet odsud, ale také se nezdálo, že by to sem mohlo přijít z Kosmu. Vystupovalo to asi metr nad vodní hladinu a sestupovalo to přinejmenším stejně hluboko, nebo ještě hlouběji pod ni. Byl to propletený, bledý ostrov, který se vznášel v čiré vodě moře. Howie se zachytil trosky toho obrazu a začal kopat nohama. Tak se k tomu ostrůvku dostal dřív.

Byl živý. Ne, že by na něm žilo něco živého, ale celý ho tvořila živá hmota. Howie z jeho nitra slyšel bušení dvou lidských srdcí. Povrch toho ostrova tvořila nepochybně kůže, nebo něco takového. Ale neviděl, co to doopravdy je, dokud se k tomu nepřiblížil téměř na dosah. Až pak v tom ostrůvku rozeznal dvě postavy – dva z hostů – svírající jeden druhého se zuřivým výrazem ve tvářích. Howie neznal jménem ani Sama Saganského ani pianistu Douga Frankla. Všechno, co teď viděl, byli dva nepřátelé nejen svírající jeden druhého, ale tvořící ostrov, který jakoby vyrostl z jejich těl. Z jejich zad vyrazily silné výhonky. Z jejich paží vyklíčily další, jako další končetiny které sice nemohly sloužit k obraně před nepřítelem, ale propletly se s jeho tělem. Celý ten ostrůvek stále rostl a zapouštěl nové výhonky které se už nepodobaly tomu, z čeho pocházely. Nepodobaly se už rukám ani páteři a tak se celá ta konstrukce stále víc a víc vzdalovala lidské podobě. Celý ten ostrůvek byl však spíš fascinující než děsivý a bližší pohled na oba protivníky napovídal, že necítí žádnou bolest. Při pohledu na ten ostrůvek Howie matně pochopil, že takhle nějak vznikla pevná země. Možná, že oba protivníci časem zemřou a jejich těla zmizí, ale ostrůvek sám zůstane. Už teď okraje toho ostrůvku připomínaly spíš korál než těla. Okraje i vrcholy byly tvrdé a zkostnatělé. A až oba protivníci zemřou, budou pohřbeni v srdci ostrůvku, který vytvořili. Ostrůvek tu zůstane.

Howie se pustil trosek a plaval dál, pryč od ostrůvku. Na hladině moře teď plula celá spousta trosek: nábytek, kusy

omítky i šňůry žárovek. Kolem Howieho proplula hlava a krk houpacího koně, jehož namalované oči směřovaly dozadu, jako kdyby se kůň zhrozil toho, že nemá tělo. Ale nezdálo se, že by z těch trosek chtěl vyrůstat nějaký další ostrov. Zdálo se, že moře Podstaty mění jen živé věci. Howieho ale napadlo, jestli si časem nezačne hrát s myslemi lidí, kteří tyhle věci vytvořili. Může tohle moře stvořit ostrov z hlavy dřevěného koně a za základ vzít mysl člověka, který toho koně vyřezal? Možné je všechno.

Howie nikdy předtím neřekl pravdivější větu.

Všechno je možné.

Jo-Beth věděla, že tu nejsou sami. Ne že by ji to nějak uklidňovalo, ale trochu přece. Občas zaslechla něčí volání, vzrušené a extatické, ve kterém se mísila hrůza a úžas. Na žádný z těch výkřiků ale neodpověděla. Za prvé už kolem ní proplulo několik postav, ze kterých pochopila, že v tomhle moři lidé nezůstávají lidmi. Lidé tady panikaří. Měla dost problémů s Tommym, který byl druhým důvodem, proč na ty výkřiky neodpovídala. Vyžadoval její neustálou pozornost. Pořád jí prázdným hlasem, občas přerušovaným vzlyky, něco vyprávěl. Něco z toho už znala. Vyprávěl jí o tom, jak se cítil fajn, když se jejich otec vrátil, a jakou zradu spáchala, když je oba odmítla. Ale vyprávěl toho ještě víc a některé věci poslouchala s hrůzou. Popsal jí nejdřív svou cestu do misie, nejdřív jen útržkovitě, ale potom se jeho řeč změnila v proud slov, jimiž popisoval hrůzy, které následovaly Jo-Beth by mohla pochybovat o tom nejhorším, co jí vyprávěl – o těch vraždách a o tom, jak pozoroval své hnijící tělo – kdyby nemluvil tak přesvědčivě. Nikdy v životě se nevyjadřoval tak určitě, jako když jí vyprávěl, jaké to je, být Smrťákem.

„Vzpomínáš si na Andyho?“ řekl například. „Měl takový tetování… lebku… přesně u srdce?“

„Vzpomínám.“

„Kdysi říkal, že spolu půjdeme do Topangy – na poslední jízdu – a že už se nevrátíme. Říkal, že má smrt rád. Ale neměl, Jo-Beth, neměl…“

„Ne.“

„Byl to srab. Pořád jenom kecal a kecal, ale byl to srab. Já nejsem, že ne? Nejsem žádnej maminčin mazel…“

Znovu se rozvzlykal, tentokrát ještě víc než předtím. Jo-Beth se ho pokoušela uklidnit, ale tentokrát se jí to nedařilo.

„Máma…“ podařilo se mu ze sebe vypravit. „Máma…“

„Co je s ní?“ zeptala se ho.

„Nebyla to moje vina.“

„Co?“

„Jenom jsem tě hledal. Nebyla to moje vina.“

„Ptám se tě, co nebyla tvoje vina?“ zeptala se Jo-Beth už ostřeji a trochu se od něj odtáhla. „Tommy-Ray odpověz mi. Udělal jsi jí něco?“

Vypadá jako děcko, napadlo jí. Všechno jeho frajerství bylo to tam. Teď vypadal opravdu jako ufňukané děcko. Byl směšný a nebezpečný: ta nejhorší kombinace.

„Ty jsi jí ublížil,“ řekla Jo-Beth.

„Já nechci být Smrťák,“ protestoval Tommy-Ray „Já nechci nikoho zabít…“

„Zabít?“ zeptala se Jo-Beth.

Podíval se jí do očí, jako kdyby ji ten přímý pohled mohl přesvědčit o jeho nevině. „Já to neudělal. Byli to ti mrtví. Šel jsem tě hledat a oni šli za mnou. Nemohl jsem se jich zbavit. Snažil jsem se, Jo-Beth. Fakt jsem se snažil.“

„Bože!“ vykřikla Jo-Beth a odstrčila ho od sebe.

Její pohyb nebyl tak prudký, ale voda v moři Podstaty na něj okamžitě zareagovala. Jo-Beth si matně uvědomila, že její odpor jaksi mění okolní vodu: že moře Podstaty reaguje na její hněv.

„Nestalo by se to, kdybys tam byla se mnou,“ zaprotestoval znovu Tommy-Ray „Měla jsi se mnou zůstat, Jo-Beth.“

Jo-Beth ho odkopla nohama a při tom pohybu se voda kolem ní začala vařit.

„Hajzle!“ vykřikla na něj. „Ty jsi ji zabil! Zabil jsi ji!“

„Jsi moje sestra,“ řekl jí. „Ty jediná mě můžeš zachránit!“

Natáhl k ní ruce. Jeho tvář byla poznamenaná smutkem, ale Jo-Beth v ní viděla tvář matčina vraha. Může se hájit třeba do soudného dne – pokud už pro ně dávno nenastal – ale tohle mu nikdy neodpustí. Tommy-Ray asi neviděl její odpor, nebo si ho nevšímal. Začal se po ní sápat, rukama jí hmatal po obličeji a pak i po prsou.

„Neopouštěj mě!“ kvílel přitom. „Nenechám tě odejít!“

Kolikrát už ho omlouvala jen proto, že kdysi byli jedním vajíčkem? Kolikrát už viděla jeho zkaženost a přesto k němu natáhla pomocnou ruku? Dokonce i Howieho prosila, aby odložil stranou svůj odpor k Tommymu, aby to udělal kvůli ní. Ale čeho je moc, toho je příliš. Tenhle kluk je možná její brácha, ale zabil jejich matku. Matka přežila návštěvu Jaffa, pastora Johna i pohrdání Palomo Grove jen proto, aby ji zabil ve vlastním domě vlastní syn. Tohle se odpustit nedá.

Znovu se k ní natáhl, ale tentokrát byla připravená. Uhodila ho do tváře, a ještě jednou a ještě. Bila ho takovou silou, jakou by v sobě nikdy nehledala. Ty rány Tommyho-Raye překvapily tolik, že ji na chvíli pustil a Jo-Beth se od něj mohla odtrhnout a plavat jiným směrem. Nohama mu přitom do tváře kopala bublající vodu. Tommy-Ray si zaclonil rukama oči a potom už byla pryč. Jen matně si uvědomovala, že její tělo už se jí nezdá tak štíhlé, jako bylo předtím, ale nepátrala po příčině toho pocitu. Důležité bylo jen to, aby se od něj dostala co nejdál. Aby už se jí nikdy nikdy nemohl ani dotknout. Vzdalovala se od něj ráznými tempy a nevšímala si jeho vzlykání. Tentokrát se ani neohlédla, přinejmenším ne, dokud bylo slyšet jeho hlas. Teprve potom zvolnila a ohlédla se. Tommy-Ray nebyl nikde v dohledu. Zachvátil ji smutek, ale ještě než se mohla rozplakat nad matčinou smrtí, čekala ji ještě jedna hrůza. Paže jí ztěžkly. Vytáhla je z vody a očima napůl oslepenýma vodou viděla, že její prsty jsou obalené něčím tvrdým, jako kdyby vlhkýma rukama sáhla do ovesných vloček. Její paže pokrývala stejná hmota.

Začala vzlykat, protože příliš jasně pochopila, co to znamená. To z ní udělalo moře Podstaty. Nějakým způsobem na ní zhmotňovalo její hněv. Pro tohle moře bylo její tělo živnou půdou. Teď z jejího těla začaly vyrážet výhonky tak odporné, jako byl hněv ze kterého se zrodily.

Začala křičet. Skoro už zapomněla, jaké to je, vykřiknout z plna hrdla. Vždycky bývala maminčina poslušná dcerka, která se tolik let v pondělí ráno na Palomo Grove jen usmívala. Ale matka je mrtvá a Grove pravděpodobně v troskách. A pondělí? Co je pondělí? Jenom nějaké slovo, záhadně připsané jednomu z dlouhé řady dnů a nocí, ze které se skládá život světa. Tady neznamenaly nic dny noci, jména, města ani mrtvé matky To všechno neznamenalo nic. Jediné, co ji napadlo, byl Howie. Howie byl všechno, co jí ještě zůstalo.

Pokusila si ho představit, aby se v celém tomhle šílenství měla čeho zachytit. Nejdřív to nešlo – viděla před sebou jen zkroucený obličej Tommyho-Raye – ale nevzdávala to a vyvolávala před sebou detaily Howieho tváře. Jeho brýle, bledou pleť i smích. Jeho zamilované oči. Jeho tváře, které rudly pokaždé, když o něčem zaníceně mluvil, což bývalo často. Jeho krev i jeho lásku smísila v jediné myšlence.

„Zachraň mě," zavzlykala a doufala, že podivné vody moře Podstaty k němu donesou její zoufalství. „Zachraň mě, nebo je po všem."

Kapitola čtyřicátá devátá – Kde je Jaff?

Palomo Grove byla právě hodina před rozbřeskem a Grillo už měl hotový článek.

„Abernethy?"

„Překvapuje mě, že jsi ještě na světě," zabručel Abernethy.

„Zklamání, co?"

„Ty jsi ale vůl, Grillo. Nejdřív o tobě neslyším, jak je tejden dlouhej, a potom si zavoláš v šest ráno."

„Mám pro tebe článek, Abernethy"

„Poslouchám."

„Budu to vyprávět tak, jak se to stalo. Ale nemyslím si, že to otiskneš."

„ To nech laskavě posoudit mě. Tak to vyklop."

„Začínám. Včera v noci v tichém městečku Palomo Grove ve Ventura County, rozkládajícím se mezi kopci v Simi Valley byla naše realita, známá těm, kteří se takovými věcmi zaobírají, jako Kosmos, roztržená dokořán silou, která našemu reportérovi dokázala, že celý svět je jen podvod…"

„Co to sakra blábolíš?"

„Zmlkni, Abernethy. Nebudu to říkat dvakrát. Kde jsem to skončil? Jo… podvod. Tahle síla, kterou vládne Randolph Jaffe, rozervala plátno, na které se promítá to, co většina lidí pokládá za jedinou a absolutní skutečnost, a otevřela tak dveře do jiné dimenze života: do moře zvaného moře Podstaty…"

„Tohle má bejt výpověď, Grillo?"

„Chtěl jsi článek, jakej by se nikdo neodvážil otisknout, ne?" řekl Grillo. „Tak tady ho máš. Tohle je ono."

„Tohle je především blbost."

„Možná, že takhle nejdřív vypadá každá převratná novina. Napadlo tě to někdy vůbec? Co bys dělal, kdybych ti před dvěma tisíci let napsal článek o Vzkříšení? Ukřižovaný muž odvalil kámen tarasící jeho hrob. Vytiskl bys to?"

„To je něco jinýho," řekl Abernethy „To se fakt stalo."

„A tohle zrovna tak. To ti přísahám. A jestli chceš důkaz, tak ho brzy dostaneš."

„Jo? A odkud asi?"

„Tak poslouchej," řekl Grillo a znovu vzal do ruky rukopis článku. „Tato manifestace křehkosti naší existence se odehrála uprostřed jednoho z nejskvělejších shromáždění, jaké svět filmu pamatuje a kterého se zúčastnilo na dvě stě hostů – hollywoodských hvězd. Toto shromáždění proběhlo v domě Buddyho Vance, který zde v Palomo Grove zemřel začátkem tohoto týdne. Jeho smrt, čirou náhodou stejně tragická jako záhadná, roztočila kolotoč událostí, který vyvrcholil včera v noci tím, že velká část pozvaných hostí byla vytržena z našeho známého světa. Kompletní seznam zmizelých ještě není znám, ačkoliv s naprostou jistotou s nimi zmizela i Vancova vdova Rochelle. Dosud se neví nic o jejich osudu. Mohou být mrtví, či prostě dál existují v jiné dimenzi, do které by váhali vstoupit i ti největší odvážlivci. Známo je jen to, že všichni tito lidé prostě zmizeli ze světa."

Očekával, že na tomto místě ho Abernethy přeruší, ale na druhém konci drátu bylo ticho. Vlastně to ticho bylo tak neobvyklé, že se Grillo zeptal:

„Jsi tam ještě, Abernethy?"

„Ty jsi blázen, Grillo."

„Tak teda polož ten telefon. Nemůžeš, co? Vidíš, tomu říkám paradox, co? Je sice pravda, že tě nesnáším, ale na druhé straně ty jsi jediný, kdo se něco takového odváží vytisknout. Tohle musí číst celý svět."

„Ty jsi fakt blázen."

„Dívej se na zprávy. Uvidíš sám… spousta hvězd se ráno neobjevila doma. Byli to vedoucí filmových studií, filmové hvězdy producenti…"

„Kde jsi?"

„Proč?"

„Jenom si někam zavolám a potom se ti zase ozvu."

„Kam chceš volat?"

„Zkusím se informovat o těch zmizelých lidech. Dej mi pět minut. Jenom pět minut. Neříkám, že ti věřím. Víš, že ti nevěřím. Ale ten článek za to stojí."

„Je to pravda, Abernethy. Já chci lidi varovat. Musejí o tom vědět."

„Jak jsem řekl, dej mi pět minut. Jsi pořád v tom hotelu?"

„Jo. Ale možná tě nespojí. Všechno je tu skoro opuštěné.“

„Já se dovolám,“ ukončil diskusi Abernethy a zavěsil.

Grillo se podíval na Teslu.

„Tak a je to,“ řekl.

„Stejně si nemyslím, že bys to měl ostatním lidem říkat.“

„Nezačínej s tím zase,“ řekl Grillo. „Tohle je můj životní článek, Teslo.“

„Až dodnes o tom nikdo nevěděl.“

„Až na toho tvýho kamarádíčka, Kissoona.“

„Není to můj přítel.“

„Ne?“

„Prokrista, Grillo, už jsem ti řekla, co udělal…“

„Tak proč o něm mluvíš tak závistivě, co?“

Podívala se na něj, jako kdyby ji právě uhodil.

„Chceš říct, že lžu?“ zeptal se jí.

Zavrtěla hlavou.

„Tak jak to?“

„Já nevím. A jak to, že ty jsi tam jen tak stál a nepokusil ses zabránit Jaffovi vůbec v ničem?“

„Neměl jsem proti němu nejmenší šanci a ty to víš.“

„Ale nezkusil jsi to.“

„Nezamlouvej to. Mám pravdu, že jo?“

Tesla přešla k oknu. Coney Eye zakrývaly stromy. Odsud nebylo vidět, jestli se ta díra rozšiřuje.

„Myslíš, že jsou naživu?“ zeptala se ho. „Víš, Howie a ti ostatní?“

„Já nevím.“

„Ale to moře jsi zahlédl, ne?“

„Na chviličku,“ přiznal Grillo.

„A vypadalo to, jako když mi telefonuješ. Zavěsil jsem moc brzy. Viděl jsem jenom mrak. Neviděl jsem nic jako moře.“

„Ani žádné Iad.“

„Ne. Možná, že neexistují.“

„Kéž by.“

„Ty jsi si tím jistá?“

„Víc už to ani nejde.“

„To je teda fajn,“ poznamenal Grillo trochu hořce. „Já tady čmuchám celé dny a nakonec tam jenom nakouknu. Ale ty – ty se dostaneš přímo k věci.“

„A to je všechno, co tě na tom zajímá?“ zeptala se ho Tesla. „Jenom to, abys o tom mohl napsat článek?“

„Jo. Možná to tak je. Chtěl bych o tom všem říct. Aby lidi pochopili, co se v tomhle slzavým údolí děje. Ale mně se zdá, že tobě se to moc nelíbí. Ty bys byla radši, kdyby o tom vědělo jenom pár vyvolenců, viď? Ty, Kissoon, ten hajzl Jaff…“

„Dobře, ty chceš psát o konci světa. Tak dělej. Celá Amerika jen čeká na příležitost k panice. Ale já mám jiné starosti…“

„Přestaň blbnout.“

„Tak já blbnu! Já blbnu! No poslouchejme, co nám tady poví Pan Grillo spravedlivý, kterému je pravda nadevšechno! Napadlo tě někdy že jestli to Abernethy otiskne, jestli všem řekne, co se tady děje, začnou se sem odevšad sjíždět lidi? Dálnice budou zablokované oběma směry? To bude nádherná podívaná pro to, co se na nás tou dírou vrhne! To bude pro ně večeře!“

„Kecy.“

„To tě asi nenapadlo, že ne? A zatímco se tady hádáme, ty…“

Telefon umlčel její výlev Grillo zvedl sluchátko.

„Nathane?“

„Abernethy?“

Grillo pohlédl na Teslu, která stála k oknu zády a pozorovala ho.

„Budu potřebovat víc než jenom dva odstavce.“

„Co tě přesvědčilo?“

„Měl jsi pravdu. Spousta lidí se včera z toho večírku nevrátila domů.“

„Už to bylo ve zprávách?“

„Ne. Takže budeš první. Samozřejmě, že to tvoje vysvětlení o tom, kam zmizeli, je blbost. Je to největší nesmysl, jakej jsem kdy slyšel. Ale na první stránce to bude vypadat skvěle.“

„Za chvíli ti zavolám zbytek.“

„Tak za hodinu.“

„Dobře, za hodinu.“

Zavěsil.

„Tak fajn,“ řekl a znovu se podíval na Teslu. „Takže předpokládejme, že mu ten zbytek dám až kolem poledne? Co se dá do té doby udělat?“

„To nevím,“ přiznala Tesla. „Možná bychom měli najít Jaffa.“

„A co může udělat on?“

„Udělat toho moc nemůže. Ale mohl by zrušit to, co už udělal.“

Grillo se postavil a šel do koupelny. Tam otočil kohoutkem a vchrstl si do tváře studenou vodu.

„A ty si myslíš, že se ta díra dá zase zavřít?“ zeptal se jí, když se s mokrým obličejem zase vrátil do pokoje.

„Říkám ti, že to nevím. Možná. Nic víc nevím, Grillo.“

„A co se stane s těmi lidmi, co tam spadli? Co McGuirovic dvojčata? Co Katz a ti ostatní? Co s nimi bude?“

„Teď už jsou nejspíš mrtví,“ povzdechla si Tesla. „Těm už nikdo nepomůže.“

„To se lehce řekne.“

„No, před pár hodinami jsi se tam skoro vrhl sám, takže možná bys tam měl skočit za nimi. Já ti zase podám kus provazu, aby ses mohl držet.“

„No, fajn,“ řekl Grillo. „Zapomněl jsem, že jsi mi zachránila život a že bych ti měl děkovat.“

„Jo, to jo, i veliký Grillo občas dělá chyby…“

„Podívej se, je mi to líto. Moc tomu nerozumím. Já to vím. Měl bych začít sestavovat nějaký plán. Chovat se jako hrdina. Ale víš… já hrdina nejsem. Můžu na to všechno reagovat jenom tak, jak by reagoval dřívější Grillo. Já se nezměním. Když něco vidím, tak chci, aby o tom věděli i ostatní.“

„Neboj se, budou,“ řekla rychle Tesla. „Budou to vědět.“

„Ale ty… ty jsi jiná.“

Tesla přikývla. „To máš pravdu,“ řekla. „Myslela jsem si to, když jsi říkal Abernethymu, že zrovna tak by nechtěl otisknout článek o tom Vzkříšení: to jsem já. Já jsem vzkříšená. A víš, co mě děsí? To, že se nebojím. Jsem úplně klidná. Je mi fajn. Chodím si klidně po nějaký časový smyčce a je mi jako…“

„Jako co?“

„… jako kdybych nic jiného v životě nedělala, Grillo. Jako kdybych byla… hernajs. Já nevím.“

„Jen to řekni. Ať je to cokoliv, řekni to.“

„Víš, co je to šaman?“

„Jasně,“ řekl Grillo. „Medicinman. Čaroděj.“

„ Víc než jenom to,“ řekla Tesla. „Je to léčitel duší. Dostane se do duší lidí a vysvětluje jim, co se tam děje. Já myslím, že všichni, co s tímhle mají co dělat – Kissoon, Jaff i Fletcher – že jsou šamani. A moře Podstaty… to je moře snění. Možná jsou tam sny celého světa. A já jsem viděla, jak to moře tihle šamani devastují, Grillo. Ti všichni se tam chtějí dostat sami za sebe. Dokonce i ten Fletcher.“

„Takže možná by to chtělo změnit šamana,“ řekl Grillo.

„Jo. A proč ne?“ odpověděla Tesla. „Nebyla bych o nic horší než oni.“

„A proto si to všechno chceš nechat pro sebe.“

„To je jeden důvod. Já to dokážu, Grillo. Jsem na to dost divná. Většina z těch šamanů byli trochu blázni. Transvestiti a tak. Všechno má patřit všem. Zvířata, rostliny i nerosty. Já bych to chtěla. Vždycky jsem chtěla…,“ na chvíli se odmlčela. „… ty víš dobře, co jsem vždycky chtěla.“

„Ne. Až teď.“

„Tak teď to víš.“

„Ale nezdá se, že by tě to těšilo.“

„Už jsem podstoupila vzkříšení. To je jedna z věcí, které musí šaman podstoupit. Víš, umřít a znovu ožít. Ale pořád si myslím… že tomu ještě není konec. Musí toho být víc.“

„Myslíš, že budeš muset znovu umřít?“

„Doufám, že ne. Jednou mi to stačilo.“

„To většinou stačí každému,“ řekl Grillo.

Při té poznámce se Tesla usmála.

„Co je na tom legračního?“ zeptal se.

„Tak. Ty. Já. Těžko se tady může stát ještě něco divnějšího, nemyslíš?“

„To bych řekl.“

„Kolik je hodin?“

„Asi šest.“

„Brzy vyjde slunce. Myslím, že bych měla jít hledat Jaffa, dřív než se schová před sluncem.“

„Jestli je ovšem ještě v Grove.“

„Nemyslím, že by utekl,“ řekla. „Všechno se to soustředí sem. Coney Eye je najednou středem známého vesmíru.“

„I toho neznámého.“

„Já nevím, jestli je tak neznámý,“ řekla Tesla. „Myslím si, že moře Podstaty je nám bližší, než si můžeme představit.“

Vykročili z hotelu ven. Tma už se měnila v pouhý soumrak mezi východem slunce a nocí. Když přecházeli parkoviště, ze stínu budovy vystoupil zbědovaný špinavý člověk s popelavou tváří.

„Musím s vámi mluvit,“ řekl jim., Vy jste Grillo, že?“

„Jo. A vy?“

„Jmenuji se Witt. Kdysi jsem míval kancelář v Obchodním Centru. A mám přátele tady v hotelu. Upozornili mě na vás.“

„Co od nás chcete?“ zeptala se ho Tesla.

„Byl jsem nahoře na Coney Eye,“ řekl. „Viděl jsem vás, když jste vyšli ven, a chtěl jsem s vámi mluvit, ale schovával jsem se… a nemohl jsem se pohnout.“ Očima sjel na své kalhoty na kterých bylo vidět mokrou skvrnu.

„Co se tam děje?“

„Radila bych vám odjet z Grove co nejrychleji,“ navrhla mu Tesla. „Bude se toho dít ještě víc.“

„Nemůžu opustit Grove,“ odpověděl ji Witt. „Grove už totiž není. Je po všem. Lidé odjeli na dovolené a nemyslím, že se ještě někdy vrátí. Ale já tady zůstanu. Nemám kam jít. A kromě toho…“ zdálo se, že se přitom rozpláče. „… tohle je moje město. Jestli ho má něco zničit, tak chci jít s ním. Dokonce i když Jaff…“

„Počkat!“ přerušila ho Tesla. „Co víte o Jaffovi?“

„Já… jsem ho viděl. Tommy-Ray McGuire je jeho syn, víte to?“ Tesla přikývla. „No, tak on mě s Jaffem seznámil.“

„Tady v Grove?“

„Jistě.“

„Kde?“

„Na Cherry Tree Glade.“

„Tak tam půjdeme nejdřív,“ řekla Tesla. „Můžete nás tam zavést?“

„Jistě.“

„Myslíte si, že by tam mohl být?“ zeptal se Grillo.

„Viděl jsi, jak vypadal,“ řekla Tesla. „Myslím, že půjde někam, kde už to zná a kde se cítí jakžtakž v bezpečí.“

„To zní rozumně,“ souhlasil Grillo.

„To je dnes první věc, která zní rozumně,“ souhlasil i Witt.

Světlo úsvitu jim ukázalo to; co už jim William Witt popsal: město bylo prakticky prázdné. Všichni obyvatelé zmizeli. Ulicemi se toulala smečka psů, bývalých domácích mazlíčků, kteří buď utekli svým pánům, když se ve spěchu balili, a nebo byli vyhozeni z přecpaných aut. Během dvou dnů dokonale zdivočí. Witt ty psy poznal. Byli tu pudlové slečny Duffinové, dva dobrmani, kteří kdysi patřili Blaze Hebbardovi a byli potomci potomků psů jednoho obyvatele Grove, který zemřel ještě za Wittova dětství a věnoval své peníze na připomínání památky Legie panen.

Kromě těchto psů tu byly i další, možná ještě viditelnější známky spěšného odjezdu obyvatel. Dveře garáží byly dokořán. Na příjezdových cestách se válely hračky, které upustily ospalé děti, odjíždějící s rodiči uprostřed noci.

„Všichni to věděli,“ řekl Witt po cestě. „Všichni to věděli, ale nikdo nic neříkal. Proto většinou zmizeli po anglicku v noci. Mysleli si, že začínají bláznit. Všichni si mysleli, že to posedlo jenom je.“

„Říkal jste, že jste tu pracoval.“

„Jo,“ přitakal Grillovi Witt. „Prodával jsem domy“

„No, vypadá to, že zítra vám obchod pokvete. Je tu spousta prázdných domů na prodej.“

„A kdo je asi koupí?“ řekl Witt. „Sem se už nenastěhuje nikdo.“

„Tohle město nemůže za to, co se tu stalo,“ vložila se do debaty Tesla. „Je to náhoda.“

„Opravdu?“

„Jistě. Fletcher a Jaff sem spadli, protože jim tady došly síly a ne proto, že Grove bylo z nějakého důvodu vyvolené.“

„Stejně si myslím, že to tady bude jako prokleté,“ začal znovu Witt a potom se náhle odmlčel, aby mohl Grillovi ukazovat cestu: „Ta další zatáčka vede na Cherry Tree Glade. A dům paní Lloydové je čtvrtý nebo pátý napravo.“

Zvenčí vypadal opuštěně. A když se dostali dovnitř, zjistili, že opuštěný je. Jaff tu nebyl od té doby, kdy ho Witt viděl v prvním poschodí.

„Stálo to za pokus,“ řekla Tesla. „Myslím, že se po něm budeme muset podívat jinde. Tohle město není tak velké. Prostě budeme jezdit sem a tam, dokud ho někde nenajdeme. Máte někdo lepší nápad?“ Podívala se na Grilla, jehož pohled i soustředění směřovaly úplně jinam. „Co je to?“ zeptala se náhle.

„Cože?“

„Někdo tu nechal puštěnou vodu,“ řekl Witt, když si uvědomil, kam se Grillo dívá. Z domu stojícího naproti domu paní Lloydové opravdu vytékal proud vody, který stékal dolů po příjezdové cestě na chodník a odsud do kanálu.

„Co tam máte tak zajímavého?“ zeptala se Tesla.

„Právě mě napadlo…“ řekl Grillo.

„Co?“

Stále ještě pozoroval proud vody mizející v kanálu. „Myslím, že vím, kde je.“

Otočil se a podíval se na Teslu.

„Říkala jsi, že půjde někam, kde to zná. A tady v Grove zná nejlépe podzemí.“

Tesla rozjasnila tvář. „Ty jeskyně. Jo. To zní dobře.“

Nastoupili zpátky do auta. Witt jim ukazoval nejkratší cestu městem bez ohledů na červená světla semaforů a jednosměrné ulice. Jeli do čtvrti Deerdell.

„Za chvíli se sem začne sjíždět policie,“ poznamenal přitom Grillo. „Budou hledat ty zmizelé hvězdy.“

„Měla bych asi zajet do toho domu a varovat je,“ odfrkla Tesla.

„Nemůžeš se rozdvojit,“ poznamenal Grillo. „Pokud to ovšem není nějaký tvůj další skrytý talent.“

„Ha, ha, ha.“

„Budou si to muset zjistit sami. My tady máme důležitější práci.“

„Pravda,“ přiznala Tesla.

„A jestli je Jaff dole v jeskyních,“ řekl Witt, „jak se tam za ním dostaneme? Nemyslím, že vyleze ven, když na něj budeme jenom volat.“

„Znáte tu nějakého muže jménem Hotchkiss?“ řekl Grillo.

„Jistěže. Carolynin otec.“

„Jo.“

„Ten by nám mohl pomoct. Vsadím se, že je ještě ve městě. On nás tam může zavést. Jestli nás ale vyvede zpátky na zem, to je otázka, ale ještě před pár dny si v tom docela věřil. Pokoušel se mě přesvědčit, abych se do těch jeskyní vydal s ním."

„A proč?"

„Rád by zjistil, co se pod Grove skrývá."

„Nerozumím."

„Já asi taky ne. Ať nám to vysvětlí sám."

Dostali se k lesu. Z lesa se neozval ani jeden ptačí hlas. Vstoupili mezi neobvykle ztichlé stromy

„Byl tady," řekla Tesla.

Nikdo se jí nezeptal, jak to ví. I bez jejích smyslů zostřených dotekem Nuncia jim bylo jasné, že celý les trne v očekávání. Ptáci odsud neodlétli, byli jen k smrti vyděšení, než aby se odvážili zpívat.

Byl to Witt, kdo našel cestu na tu mýtinu. Vedl ho jeho neomylný orientační smysl.

„ Vy sem chodíte často?" zeptal se napůl žertem Grillo.

„Skoro nikdy," odpověděl Witt.

„Ticho," zašeptala náhle Tesla.

Mýtina ležela před nimi. Mezi stromy prosvítala tráva. Tesla ukázala tím směrem.

„Podívejte se," řekla.

Metr nebo dva od policejních zábran se v trávě převaloval důkaz toho, že se tady Jaff skutečně ukryl. Leželo tam jedno z terat, příliš slabé na to, aby se mohlo doplazit posledních pár metrů do bezpečí. Rozplývalo se a jeho zánik provázelo slabé světélkování.

„Nic nám neudělá," řekl Grillo a už chtěl vkročit na mýtinu.

Tesla ho chytila za paži. „Může na nás Jaffa upozornit," řekla mu. „Nevíme, jestli s nimi Jaff není nějak ve spojení. Nemusíme už tam chodit. Teď víme, že tam je."

„Pravda."

„Pojďme najít Hotchkisse."

Otočili se na cestu zpátky

„Víte, kde bydlí?" zeptal se Grillo Witta, když už byli od mýtiny dost daleko.

„Já vím o všech, kde bydlí," řekl Witt. „Nebo kde dřív bydleli."

Zdálo se, že pohled na ústí jeskyně jím notně otřásl. To jen posílilo Grillovo podezření, že to místo dobře zná, přestože předtím prohlásil, že sem nikdy nechodí.

„Zavezte Teslu k Hotchkissovi," řekl mu Grillo. „Já tam za vámi přijdu."

„Kam chceš jít?" zeptala se ho Tesla.

„Chci se ujistit, že Ellen z Grove odjela."

„Je dost rozumná," odpověděla mu Tesla. „Určitě už odjela."

„Stejně se tam podívám," řekl Grillo, který se nenechal jen tak zviklat.

Nechal je u auta a vydal se směrem k domu Ellen Nguyen. Tesla musela Witta zavolat, protože se nepřestával dívat směrem k lesu. Když Grillo zacházel za roh, ještě pořád tam stál a pozoroval stromy, jako kdyby mu ta mýtina cosi vyvolala v paměti a on se jen těžko zdržoval od toho, aby se tam znovu nevydal.

Kapitola padesátá – Ostrov v moři snění

Na pomoc Jo-Beth nepřišel Howie, ale příliv, který se jí zmocnil a nesl ji ze zavřenýma očima mokrýma od slz k místu, které už letmo zahlédla té noci, kdy tu ona a Howie pluli společně: k Ephemeris. Z některých změn v proudění vody se sice dalo usuzovat, že země je nablízku, ale Jo-Beth si toho nevšímala, dokud nebyla až u samého ostrova. Jiní byli všímavější. Kdyby se pozorněji rozhlédla kolem, zahlédla by mezi plujícími dušemi nepatrnou, ale znatelnou změnu. Jejich pohyb už nebyl tak rovnoměrný. Někteří z nich – možná ti citlivější – se zastavili a zůstali viset v tmavé vodě jako utonulé hvězdy. Jiní se potopili hlouběji, protože doufali, že se vyhnou blížící se pohromě. K uším většiny z nich ta zpráva nicméně nedolehla: a pokud ano, byli příliš nadšení svou koupelí v moři Podstaty než aby jí přikládali velký význam. Stoupali a klesali v čiré vodě a většina z nich pomalu spěla na místo, kam příliv unášel i Jo-Beth: na ostrov v moři snění.

Ephemeris.

To jméno se Howiemu ozývalo v hlavě od té doby kdy ho poprvé Fletchera slyšel vyslovit.

Co je na Ephemeris? zeptal se tehdy a sám si představoval jakýsi rajský ostrov. Otcova odpověď do jeho představ nevnesla příliš světla. Odehrává se tam Velká tajná show, řekl. Taková odpověď si ovšem vynucovala další a další otázky. Teď, kdy před sebou ten ostrov uviděl, si začínal přát, aby se tenkrát ptal trochu vytrvaleji. Dokonce i na dálku mu bylo úplně jasné, že si to místo představoval velmi nepřesně. Stejně jako moře Podstaty vlastně nevypadalo jako pozemské moře, tak ani Ephemeris nebyl v pravém slova smyslu ostrovem. Za prvé to nebyl jediný ostrov, ale mnoho, možná stovky ostrůvků, propojených skalními oblouky, takže celé to souostroví připomínalo nejspíše tak plující katedrálu, jejímiž klenbami byly skalní můstky a jejíž věže tvořily vrcholky ostrovů, které se zvyšovaly přímo úměrně tomu, jak se blížily k prostřednímu ostrovu, z něhož stoupaly k obloze sloupy hustého kouře. Ta podobnost s katedrálou byla příliš nápadná, než aby se dala označit za pouhou náhodu. Tento tvar musel podvědomě inspirovat dávné i dnešní architekty – stavitele katedrál, věží a snad, kdo ví, možná i děti, stavící si doma z kostek. Tihle všichni musí mít kdesi v mozku obraz tohoto místa ze snu a snaží se ho svými díly napodobit, jak nejlépe dovedou. Nicméně i jejich nejlepší výtvory se musí ve skutečnosti řídit zákony gravitace a pevnosti materiálu a nedají se postavit v takovémto měřítku. Ephemeris byla dlouhá mnoho kilometrů a všechny její části jako by navrhoval neznámý génius.

Pokud to byl výtvor přírody – a kdo ví, jestli v této dimenzi nějaká příroda vůbec existuje, když všechno je jen výtvor mysli – potom tu přírodu zachvátil nával náhlé inspirace, ve kterém z pevného materiálu vznikaly tvary, jaké by ve skutečném světě mohly vytvořit jen mraky či světelné paprsky. Zdvihaly se tu věže tenoučké jako jehly na jejichž vrcholech balancovaly kamenné bloky velikostí domu. Útesy se nad mořem klenuly ladně jako vnitřky škeblí a stěny kaňonů se vlnily jako záhyby záclony na okně. Kopce stoupaly vzhůru spirálovitými oblouky a všude bylo vidět nejnepravděpodobnější tvary; jež se tolik podobaly světu, který Howie opustil, ale přesto si tou podobností nebyl jistý. Zadíval se na kus ostrova, který mu připomínal něčí tvář, ale při druhém pohledu už mu připomínal něco jiného, a stejně tak při třetím a čtvrtém pohledu. Možná, že ta podobnost nebyla náhodná. Možná také, že byly náhodné všechny a tahle hra podobností byla shodná s tou, jakou s ním sehrála jeho mysl při vstupu do moře Podstaty, kdy vytvořila molo nad jezerem, aby mu usnadnila přechod ze skutečného světa. Ale i kdyby to tak bylo, byl tu jeden pohled, který se nepodobal ničemu: byl to ten ostrov uprostřed Ephemeris, který se tyčil přímo k nebi stejně jako sloupy kouře, stoupající z nespočetných okolních trhlin. Vrcholek toho ostrova dokonale zakrýval oblak kouře a ať se v něm skrývalo jakékoliv tajemství, právě k němu se vydávaly světelné duše lidí, které bez tíže stoupaly k okraji toho oblaku a zůstávaly tam. Howieho napadlo, jestli se snad bojí vstoupit dovnitř a nebo jestli ten mrak není pevnější překážkou, než se na pohled zdá. To koneckonců odhalí, až se tam podívá sám. Posedlý touhou zjistit to co nejrychleji začal pomáhat přílivu vlastními tempy, takže deset nebo patnáct minut poté, kdy poprvé zahlédl Ephemeris, už se škrábal na jeho břeh. Byl tmavý, ačkoliv ne tak tmavý jako moře samo, a škrábal do dlaní. Nepokrýval ho písek, ale tvrdé nánosy jakési látky která se podobala korálům. Howieho náhle napadlo, zda to souostroví nevzniklo nějak podobně jako ten ostrůvek, na který narazil mezi troskami z domu Buddyho Vance a který vyrůstal z lidských bytostí. Pokud ano, jak dlouho už tu musí být, že dosáhl takových rozměrů?

Vydal se po břehu směrem vlevo, protože vždycky, když narazil na neznámé rozcestí, volil cestu vlevo. Držel se blízko při okraji moře, protože doufal, že by na pláži mohl najít Jo-Beth, kterou snad zachytil stejný příliv jako jeho. Teď, když vystoupil z konejšivého objetí vod, se ho znovu zmocnila zvědavost a obavy. Jednou z nich byla i ta, že po tomhle souostroví může bloudit celé věky a přesto Jo-Beth nenajít. A za druhé, i kdyby ji našel, pořád ještě neví, jak se má vypořádat s jejím bratrem, který by s ní nepochybně byl. Do domu Buddyho Vance přece nepřišel sám: měl s sebou hordu přízraků. A za třetí – a to ho trápilo zatím nejméně, ale vytrvale – že v moři Podstaty se něco mění. Už ho nezajímalo, jestli je moře Podstaty jinou dimenzí nebo místem v jeho mysli. To bylo koneckonců jedno. Co ale jedno nebylo, byla posvátnost tohoto místa. Howie ani na okamžik nezapochyboval o tom, že moře Podstaty a Ephemeris jsou místa, kam se všechny vyšší formy života utíkají osvobodit od tíhy života. Věděl, že tohle je místo věčné, kde tělo nemá význam – kromě něj a jiných, kteří se sem dostali náhodou a neoprávněně – a kde se snící duše ponořuje do záhad. Ale teď tu byla neklamná, i když zatím téměř nepostřehnutelná znamení, která by sice nemohl vyjmenovat, ale která znal, že ani tohle místo snění už není v bezpečí. Malé vlnky šplouchající na pláž a lemované namodralou pěnou už na břeh nenarážely tak pravidelně, jako když vystoupil z moře na pláž. Pohyb světel v moři se také nějak změnil, jako kdyby bylo v moři něco v nepořádku. Howie pochyboval o tom, že tu změnu mohlo přivodit těch několik tělesných návštěvníků, kteří sem byli vtaženi ze světa. Moře Podstaty je nesmírné a dovede si poradit s těmi, kteří se vzpírají jeho konejšivému působení: viděl to přece na vlastní oči. Ne, ať už jeho klid ruší cokoliv, musí to být něco jiného než jen přítomnost lidí nebo jakýchkoliv jiných vetřelců.

Na pobřeží začínal tu a tam nacházet stopy reálného světa. Tu zahlédl rám dveří, tu kusy roztříštěného nábytku a samozřejmě všudypřítomné součásti sbírky Buddyho Vance. Zakrátko také v záhybu pláže našel potvrzení své domněnky, že sem mohl příliv přinést i Jo-Beth: stál tam další člověk. Ta žena stála na samém okraji moře Podstaty a dívala se na jeho hladinu. Pokud Howieho slyšela přicházet, nevšímala si ho. Stála s rukama volně podél těla a svěšenými rameny jako zhypnotizovaná. Howie ji nechtěl z jejího transu vyrušit. Věděl, že to může být její způsob, jak se vypořádat se šokem z toho, že je tady ale neměl na vybranou:

„Promiňte," řekl a uvědomil si, že jeho zdvořilost je za takovýchto okolností poněkud směšná, „vy jste tu sama?"

Podívala se na něj a to bylo pro Howieho už druhé překvapení. Tuhle tvář už viděl usmívat se z televizní obrazovky mnohokrát a vždycky vychvalovala dokonalost svého šamponu na vlasy Neznal ji jménem. Byla to prostě dívka se šamponem Silksheen. Stáhla obočí k sobě, jako kdyby si ho chtěla lépe prohlédnout. Howie zopakoval svou otázku.

„Je tady kolem ještě někdo?" zeptal se jí. „Víte, někdo z toho domu?"

„Ano," řekla ona.

„A kde jsou?"

„O kousek dál."

„Děkuji vám."

„Tohle není doopravdy že ne?" zeptala se ho.

„Bojím se, že je," odpověděl jí Howie.

„Co se stalo se světem? Někde shodili atomovku?"

„Ne."

„A co tedy?"

„Je támhle někde, za tím mořem."

„Aha," řekla, ačkoliv z její tváře bylo jasné, že nic nepochopila. „Nemáte trochu koly?" zeptala se ještě. „Nebo nějaké prášky? Nebo něco jiného?"

„Bohužel."

Znovu se zahleděla na moře Podstaty a on se vydal podle jejích instrukcí dál po pláži. Vlnky pleskaly o břeh čím dál nervózněji. Buď se mu to jen zdálo, nebo se k jejich rytmu stával citlivějším. Možná to druhé, protože už si všiml i jiných znepokojivých znaků kromě nepravidelného zvuku vln. Vzduch kolem jeho uší se chvěl, jako kdyby mezi sebou

hovořily nějaké neviditelné bytosti těsně nad prahem slyšitelnosti. Na obloze nad ním se barevné skvrny štěpily jako kdyby se jich také zmocnila podobná nervozita, která změnila rytmus vln. Nad hlavou se mu pořád ještě vznášela světla k tomu sloupu kouře, ale bylo jich čím dál méně. Zdálo se, že všichni snící se už probouzejí.

Na pláži před sebou zahlédl překážku v podobě propletených skalních sloupů, které musel přelézt. Nicméně ta dívka na pláži mu udala správný směr. Nedaleko od těch kamenů našel ještě několik lidí, muže i ženy. Zdálo se, že nikdo z nich neměl sílu na víc, než jen odplazit se pár metrů od moře. Jeden z nich měl dokonce nohy stále ještě v moři. Ležel tam jako mrtvý. Nikdo mu nespěchal na pomoc. Většina z nich byla v podobném transu jako ta dívka na pláži, ale někteří z nich pro to měli jiný důvod než jen pohled na vlny. Moře je totiž změnilo. Jejich těla byla obalená jakýmsi nánosem a byla zdeformovaná, jako kdyby podstoupila stejný proces, který z těch dvou mužů v moři udělal ostrov Howie mohl jen hádat, jaké emoce tyhle lidi připravily o potřebný klid. Proč on a ještě pár lidí přepluli tohle moře a vystoupili z něj nezměnění? Vstoupili snad ti ostatní do moře Podstaty nějak rozčilení a moře toho využilo, zatímco on se jen nechával unášet přílivem jako ostatní snící? V moři ho opravdu opustily všechny emoce a dokonce i přání najít Jo-Beth. Ale teď ji chtěl najít. Hledal ji mezi těmi lidmi na pobřeží, ale čekalo ho zklamání. Nebyla tady. Nebyl tu ani Tommy-Ray

„Je tu ještě někdo? zeptal se obtloustlého muže bezmocně ležícího na pobřeží.

„Kdo?“

„ Víte přece… někdo jako my.“

Ten muž se po něm podívat stejně nechápavým pohledem jako předtím ta dívka. Zdálo se, že je pro něj těžké pochopit smysl Howieho otázky.

„My,“ zopakoval Howie. „Je tu někdo z toho domu?“

Nedočkal se ale odpovědi. Ten muž se na něj jen díval strnulýma očima. Howie to vzdal a poohlédl se kolem po nějakém jiném zdroji informací. Zvolil si jediného muže, který se nedíval na moře Podstaty. Místo toho stál na pláži a díval se na kouřový sloup na vrcholu ostrova. Byl jedním z těch, které plavba mořem poznamenala. Jeho obličej pokrývaly známky toho, že na něm moře zapracovalo. Nánosy té podivné látky se mu táhly až k páteři. Howie viděl, že ten muž má košili omotanou kolem levé ruky Přišel k němu blíž a tentokrát se neomlouval, že vyrušuje. Jen se zeptal:

„Hledám tady jednu dívku. Má světlé vlasy a je jí osmnáct. Neviděl jste ji?“

„Co je tam nahoře?“ odpověděl mu ten muž otázkou. „Chci tam jít. Chci to vidět.“

Howie se zeptal znovu. „Hledám…“

„To už jsem slyšel.“

„Neviděl jste ji?“

„Ne.“

„A nevíte, jestli tu kolem nejsou ještě jiní lidé?“

Odpovědí mu bylo opět zavrtění hlavou. To Howieho rozzuřilo.

„Co se to sakra s váma děje?“ zeptal se.

Ten muž se na něj konečně podíval. Tvář měl poznamenanou působením moře a poměrně nehezkou, ale jeho úsměv neztratil na sympatičnosti.

„Nerozčilujte se,“ řekl Howiemu. „Nestojí to za to.“

„Ale ona mi za to stojí.“

„Proč? Stejně tady všichni skončíme, tak co.“

„To nemusí být pravda. Když jsme se dostali sem, tak to musí jít i ven.“

„To jako myslíte plavat? Ani náhodou. Já tam zpátky nejdu. To radši tamhle někde v kopcích chcípnu.“

Znovu se zadíval na horu. „Tamhle nahoře něco je. Musí to být fakt krása. Já to vím.“

„Možná.“

„Chcete jít se mnou?“

„Myslíte vylézt tam? To se nám nepodaří.“

„Možná ne až nahoru. Ale chci se k tomu dostat blíž a podívat se na to.“

Jeho zvědavost Howieho potěšila, protože všechny ostatní ovládala jakási letargie a Howie byl rád, že má konečně společníka. Ale ať je Jo-Beth kdekoli, určitě není tam nahoře.

„Tak se mnou pojďte jenom kousek,“ řekl ten muž. „Možná budete mít odtamtud lepší rozhled. Možná odtamtud uvidíte tu vaši přítelkyni.“

To nebyl špatný nápad, zvláště proto, že neměli moc času. Ten nepokoj ve vzduchu vzrůstal každým okamžikem.

„Proč ne?“ řekl proto Howie.

„Už jsem našel nejlepší cestu. Budeme se muset kousek vrátit po pláži. A mimochodem, kdo jste? Já jsem Garret Byrne. Píše se to se dvěma er. To kdybyste se dostal k tomu, abyste mi napsal nekrolog. Tak si asi potykáme, ne? Kdo jsi ty?“

„Howie Katz.“

„Potřásl bych ti rukou, ale tou mojí se už moc třást nedá.“ Zvedl do výšky svou zabalenou ruku. „Nevím sice, co se to stalo, ale už nikdy nepodepíšu žádnou smlouvu. Ale jsem skoro rád. Stejně to byla blbá práce.“

„A co?“

„Dělal jsem právníka. Znáš ten vtip? Co je to, když uvidíš tři právníky po krk ve sračkách?“

„Co?“

„Málo sraček.“

A Byrne se nahlas zasmál.

„Chceš se podívat?“ řekl a stáhl košili z ruky. Ta se už ruce vůbec nepodobala. Prsty se spojily a otekly.

„ Víš co?“ řekl Byrne. „Myslím si, že se mění v ptáka. Tolik let jsem jebal lidi, co se do nich vešlo, až se mi to nakonec

vymstilo. Nemyslíš, že je to kokot? Ne, radši nic neříkej. Půjdeme.“

Tommy-Ray cítil, jak na něm moře snění pracuje, ale neplýtval silami na to, aby se pokusil zjistit, co se z něj stává. Jen se utápěl ve vzteku, který byl příčinou jeho transformace.

Možná to bylo tím – tím vztekem a tou bezmocí – že se ty přízraky vrátily. Nejdřív na ně začal vzpomínat, jak se za ním hnali prázdnými ulicemi v Baja, jako když kluci přivážou psovi na ocas řinčící plechovky. Při těch vzpomínkách je začal cítit. Do tváře mu zavanul studený vítr a Tommy-Ray věděl, co přijde. Ucítil pach hrobů a prachu v nich. Oči ale otevřel, až když se moře kolem něj začalo vařit a tehdy nad sebou spatřil vířící oblak. Nebyla to už veliká bouře jako v Grove, kde ničila kostely a zabíjela matky. Teď to byl jen šíleně vířící oblak prachu. Ale moře poznalo, že patří k němu, a tak jeho tělo začalo přetvářet jinak. Tommy-Ray cítil, jak mu končetiny těžknou. Tvář ho začala šíleně svědit. Chtěl tomu moři říct: tohle nepatří ke mně. Nedávej mi vinu za jejich pocity. Ale jak to mohl popřít? On už bude Smrťákem navždy A moře Podstaty to poznalo a měnilo ho podle toho. Tady nemohl lhát. Nemohl nic předstírat. Pozoroval, jak nad ním duchové krouží a snášejí se čím dál níž. Voda kolem něj zuřivě bublala. Začal se pohybovat, ale jeho pohyb ho stahoval níž. Pokusil se rukama rozhrnovat vodu, ale měl je jako z olova a moře se mu brzy zavřelo nad hlavou. Ústa měl dokořán. Moře Podstaty mu zaplavilo ústa i tělo. V tom zmatku ho ještě napadlo, že se děje něco hrozného, co ještě nikdy nikdo nezažil. Nejdřív to ucítil v hrudi a po chvíli i v žaludku a ve vnitřnostech. Nakonec se mu to dostalo i do hlavy, jako louže tmy. Ta tma se jmenovala Iad a při jejím doteku se roztřásl takovou hrůzou, jaké se nemohlo vyrovnat vůbec nic. Nic na světě ani mimo svět nemohlo být černější a vražednější.

Znovu vystoupal na povrch. Přízraky zmizely; ne do dálky, ale do něj a díky moři Podstaty se staly jeho součástí. Tommy-Ray byl tomu náhle rád. V té přicházející noci se nezachrání nikdo, kdo jim nebude pomáhat. Lepší bude být jen jednou z mnoha smrtí. To by ho mohlo zachránit před tím, co přijde.

Zhluboka se nadechl a rozesmál se. Přitom pozvedl své změněné ruce k tváři, která na sebe konečně vzala podobu jeho duše.

Howie a Byrne lezli už několik minut, ale i když byli čím dál výš, kouřový sloup byl pořád ve stejné výšce nad nimi. Čím výš se dostávali, tím víc Howieho rozčilovala Byrneho posedlost dozvědět se, co tam je. Stejně jako když ho příliv přinesl na dohled k Ephemeris, začal přemýšlet o tom, co se to tam nahoře skrývá tak mocného, že to k sobě přitahuje všechny snící. Byrne nebyl nijak šikovný a navíc si mohl pomáhat jen jednou rukou. Opakovaně klouzal a padal. Ale ani jednou si nepostěžoval, ačkoliv počet jeho odřenin rostl s každým dalším pádem. S očima upřenýma na nejvyšší vrchol lezl neúnavně dál a zdálo se, že ho vůbec nezajímá to, že se tu může zabít, pokud se jen dostane blíž k té záhadě. Howie s ním lehce držel krok, ale každou chvíli se zastavoval, aby si prohlédl scénu pod sebou z nového místa. Po celém pobřeží nebylo nikde ani známky po Jo-Beth a Howie začal pochybovat o tom, jestli bylo vůbec moudré lézt sem nahoru. Jejich cesta byla stále nebezpečnější, neboť kopec byl čím dál strmější a můstky, přes které přecházeli, byly stále užší. Pod můstky nebylo nic než kamenité propasti. Někdy pod sebou nicméně zahlédli vířící vody moře Podstaty stejně poplašeně bijící do břehů jako předtím na pláži.

Ve vzduchu nad nimi se vznášelo čím dál méně duchů a když přecházeli jeden obzvláště uzoučký můstek, přelétlo jim jich pár přímo nad hlavou. Howie v každém rozeznal jedno světélkující vlákno, které vypadalo jako svítící had. Napadlo ho, že Genesis se nemohla mýlit víc, když zobrazovala hada drceného lidskou nohou. Duše sama je ten létající had.

Při tom pohledu se znovu zastavil a vzápětí se rozhodl.

„Já už dál nejdu,“ řekl.

Byrne se sotva ohlédl. „Proč ne?“

„Víc pobřeží už odsud neuvidím.“

Nebyla to sice tak úplně pravda, ale další výstup by Howiemu skutečně neukázal nic podstatně nového. A kromě toho ty postavy pod nimi byly už maličké k nepoznání. Ještě pár kroků vzhůru a nerozpoznal by Jo-Beth od ostatních lidí.

„Ty nechceš vidět, co je tam nahoře?“ zeptal se ho Byrne.

„Jasně, že chci,“ odpověděl Howie. „Ale někdy jindy“ Věděl, že říká nesmysly. Další příležitost už mít nebude.

„Tak teda čau,“ řekl Byrne. Neplýtval dechem na dlouhé loučení. Místo toho se znovu otočil a začal se drápat vzhůru. Jeho tělo se lesklo krví a potem a zakopával snad na každém druhém kroku, ale Howie věděl, že nemá cenu přesvědčovat ho, aby se vrátil. Ať už vedl jakýkoliv život – a z toho, co zatím Howiemu řekl, vyplývalo, že příliš dobrý nebyl – tohle byla Byrnova poslední příležitost dotknout se něčeho posvátného. Možná, že smrt má být nevyhnutelným koncem takového doteku.

Howie se znovu zadíval na pláž pod sebou. Pohledem putoval po obrysech břehu a číhal na sebemenší náznak pohybu. Nalevo od něj se rozkládala pláž, ze které sem vylezli. Stále ještě viděl ostatní trosečníky ležící u moře ve svém nehybném Transu.. Napravo viděl malou postavičku dívky se šamponem – stála těsně u břehu, o který se rozbíjely vlny teď už dostatečně veliké na to, aby ji spláchly do moře. Za ní dál se znovu táhla pláž, po které sem přišel.

Ta pláž ale nebyla prázdná. Srdce se mu prudce rozbušilo. Na té pláži kdosi klopýtal dost daleko od vířících vln. Vlasy té postavě světle zářily dokonce i na tu dálku. To může být jen Jo-Beth, napadlo Howieho a zároveň s tím poznáním se o ni začal bát. Šla totiž, jako kdyby pro ni každý krok znamenal nesnesitelné utrpení.

Howie okamžitě začal slézat po skále cestou, kterou sem s Byrnem přišel. Na několika místech byly na skále vidět stopy Byrnovy krve. Po deseti minutách sestupu se ohlédl zpět, jenže Byrna už nebylo vidět. Poslední zbývající duše se u kouřového sloupu ztratily a s nimi zmizelo i světlo. Po Byrnovi nebylo nikde ani stopy.

Když se ale otočil zpátky, Byrne stál dva nebo tři metry pod ním. To množství ran a škrábanců, které nasbíral cestou vzhůru, se úplně ztrácelo pod dojmem jeho posledního zranění, které se táhlo od jeho spánku až k bokům a kterým mu

téměř prosvítaly vnitřnosti.

„Spadl jsem," řekl jen.

„Až sem?" řekl Howie nevěřícně a v duchu užasl nad tím, jak to, že ten chlap ještě vůbec stojí.

„Ne. Sem jsem přišel sám."

„Jak to?"

„To bylo snadné," odpověděl Byrne. „Teď jsem larva."

„Cože?"

„Duch. Možná jsi mě viděl padat."

„Ne."

„Trvalo to pěkně dlouho, ale konec nebyl špatný. Nemyslím, že už na Ephemeris někdo umřel přede mnou. To znamená, že jsem jediný. Můžu si stanovovat pravidla. A tak mě napadlo, že bych měl Howiemu přijít pomoct…" Jeho zarytá zvědavost se změnila v klidnou vážnost. „Musíš si pospíšit," řekl. „Teď najednou rozumím spoustě věcí a ty novinky nejsou dobré."

„Něco se děje, že jo?"

„Jsou to Iad," řekl Byrne. „Vydávají se přes moře Podstaty." Slova, jejichž význam před několika minutami vůbec neznal, mu teď ze rtů splývala naprosto samozřejmě.

„Co jsou Iad?" zeptal se ho Howie.

„Jejich zlo se nedá vyjádřit slovy takže se o to nebudu ani pokoušet," řekl Byrne.

„Jdou do Kosmu?"

„Ano. Možná se tam ale můžeš dostat dřív."

„Jak?"

„Důvěřuj moři. Moře chce to, co ty."

„Což je?"

„To, že chceš ven," řekl Byrne. „Tak běž. A pospěš si."

„Slyšel jsem."

Byrne ustoupil na stranu, aby Howie mohl projít kolem. Když ho Howie míjel, uchopil ho zdravou rukou za rameno.

„Měl bys vidět…" řekl.

„Co?"

„To, co je nahoře. To je nádhera."

„Stojí to za smrt?"

„Za sto smrtí."

Pustil Howieho rameno.

„To jsem rád."

„Pokud to moře Podstaty přežije," řekl ještě Byrne. „A jestli to přežiješ ty, najdi mě. Budu si chtít s tebou popovídat."

„Dobře," odpověděl Howie a co nejrychleji začal slézat dolů. Taková rychlost mu mohla být ale osudná. Jakmile se dostal dostatečně nízko, začal ze všech sil volat Jo-Beth, ale zůstával bez odpovědi. Světlá hlava se k němu neohlédla. Možná, že se jeho křik utápěl v hukotu vln. Zpocený a strhaný se dostal na pobřeží a rozběhl se k ní.

„Jo-Beth! To jsem já! Jo-Beth!"

Tentokrát jeho křik zaslechla a vzhlédla k němu. I na tu vzdálenost mnoha metrů Howie poznal důvod jejího klopýtání. Zhrozil se a zpomalil běh, aniž si to uvědomil. Moře Podstaty ji změnilo. Ta tvář, do které se zamiloval v Butrick's Steak House a od jejíhož spatření datoval svůj současný život, teď byla jedinou masou ostnatých výrůstků, které se jí táhly po krku a znetvořovaly jí i ruce. Najeden neodpustitelný okamžik ho napadlo, že by bylo lepší, kdyby ho neznala a on kolem ní mohl nevšímavě projít. Ale to se nestalo. A ten hlas, který se ozval zpod té masky byl stejný, jako ten, kterým mu řekla, že ho miluje.

Teď ale řekla: „Howie… pomoz mi…"

Howie rozpřáhl ruce a ona mu vběhla do náruče. Její tělo horečnatě žhnulo a křečovitě se třáslo.

„Už jsem si myslela, že tě nikdy neuvidím," řekla a rukama si přikrývala obličej.

„Nikdy bych tě neopustil."

„Aspoň teď můžeme umřít spolu."

„Kde je Tommy-Ray?"

„Pryč," řekla ona.

„My musíme zmizet taky" řekl Howie. „Musíme co nejrychleji pryč z toho ostrova. Přichází něco příšerného."

Tentokrát se na něj odvážila podívat. Její oči byly stejně modré a jasné jako jindy a připomínaly záblesk pokladu v bahně. Při tom pohledu ji k sobě přitiskl, jako kdyby jí – i sobě – chtěl dokázat, že mu není odporná. Nebyla to pravda. Zamiloval se do ní kvůli její kráse a ta teď byla pryč. Musí i bez ní najít Jo-Beth, do které se zamiloval. To bude těžké.

Podíval se na moře. Vlny zlověstně hřměly

„Musíme tam jít zpátky" řekl.

„To nemůžeme!" trhla sebou Jo-Beth zděšeně. „Já nemůžu!"

„Musíme tam jít. Je to jediná cesta zpátky."

„Tohle to se mnou udělalo," řekla mu Jo-Beth. „Jen se podívej."

„Jestli teď nepůjdeme," řekl Howie, „nepůjdeme už nikdy. To je jednoduché. Můžeme tady zůstat a umřít."

„To by možná bylo nejlepší," řekla Jo-Beth.

„Jak to?" užasl Howie. „Jak může být dobrá smrt?"

„To moře nás zabije stejně. Oba nás pokřiví.“

„Ne, když mu budeme důvěřovat. Musíme se mu vzdát.“

Matně si pamatoval svoji plavbu sem. Plul na zádech a pozoroval světla. Pokud si představoval, že zpáteční cesta bude stejná, mýlil se. Moře Podstaty už nebylo průsvitným mořem duší. Ale mají na výběr?

„Můžeme tady zůstat,“ řekla znovu Jo-Beth. „Můžeme tady umřít spolu. I kdyby se nám povedlo dostat se zpátky…“ znovu začala vzlykat, „… i kdyby se to povedlo, takhle bych nemohla žít.“

„Přestaň,“ řekl jí. „A nech těch řečí o smrti. Musíme se dostat zpátky do Grove. Oba. A když ne kvůli nám, tak kvůli ostatním lidem. Musíme je varovat.“

„Před čím?“

„Přes moře něco přichází. Útok. Jde do našeho světa. Proto to moře tak divočí.“

Obloha nad nimi se zmítala stejně divoce jako vlny. Na nebi ani na vodě nebyla už ani jedna duše. I když byly okamžiky strávené na Ephemeris největší rozkoší, všichni snící už je opustili a probudili se. Howie jim záviděl, jak snadno se odsud mohli dostat. Prostě se jen tak vzbudili zpátky ve vlastní posteli. Možná byli zplavení potem a určitě vyděšení. Ale teď jsou doma v posteli. Pro takové jako Howie a Jo-Beth, kteří tu mají i těla, to nemůže být ani zdaleka tak snadné. Ani pro ostatní z toho domu. Musí je varovat, ačkoliv věděl, že ho neposlechnou.

„Pojď se mnou,“ řekl.

Popadl Jo-Beth za ruku a vydali se zpátky po pláži, tam, kde se shromáždili ostatní trosečníci. Jen málo se tu toho změnilo, ačkoli ten muž, který ležel předtím s nohama ve vodě, už zmizel. Pravděpodobně ho odtáhly vlny. Na pomoc mu nejspíš nepřišel nikdo. Všichni stáli nebo seděli ve stejných pozicích jako předtím a líně sledovali vlnící se moře. Howie přešel k nejbližšímu z nich, mladíkovi sotva o pár let staršímu než on sám.

„Musíte jít pryč,“ řekl mu. „Všichni musíme jít pryč.“

Naléhavost v jeho hlase toho muže trochu vytrhla z jeho transu, ale jen trochu. Vypravil ze sebe jen nepřítomné „Jo?“, ale nepohnul se.

„Umřete, jestli tady zůstanete,“ řekl mu Howie a potom hlasitě vykřikl, aby ho slyšeli všichni i v hukotu těch vln. „Umřete tady! Musíte jít zpátky do moře a nechat se odnést zpátky.“

„A kam?“ zeptal se ho ten muž.

„Jak, kam?“

„Kam zpátky?“

„Do Grove: Tam, odkud jste přišli. Copak si to nepamatujete?“

Nikdo z nich už mu neodpověděl. Možná, že je může vyburcovat jedině osobní příklad, rozhodl se Howie.

„Teď nebo nikdy,“ řekl Jo-Beth.

Ve tváři jí viděl zaváhání. Musel ji pevně chytit za ruku a odvést ji až k vlnám.

„Věř mi,“ řekl.

Neodpověděla mu, ale ani se nevzpírala. Zmocnila se jí jakási letargie. Howie si pomyslil, že protentokrát ji moře Podstaty možná nechá na pokoji. Nebyl si ale tak jistý, že nechá na pokoji jeho. Nebyl už totiž ani zdaleka tak klidný, jako když ho vlny unášely sem. V krvi mu kolovalo několik pocitů a s každým si mohlo moře ošklivě pohrát. Prvním z nich byl samozřejmě strach, jestli to přežijí. Hned po něm následoval zmatek a odpor k Jo-Bethinu zevnějšku a pocit viny za to, že se mu nelíbí. Ale zpráva ve vzduchu byla dost jasná na to, aby ho postrkovala dolů po pláži k vodě. Teď už ji vnímal téměř fyzicky což mu připomnělo nějaký jiný zážitek, samozřejmě odjinud: nevzpomněl si ale, odkud. To mu ale nevadilo. Zpráva ve vzduchu byla jasná. Ať už jsou ti Iad cokoliv s nimi přichází nekonečná a nesnesitelná bolest. Přinášejí lidstvu masakr, ve kterém vygradují do nekonečna všechny vlastnosti smrti, kromě konečné úlevy, která přijde, teprve až v Kosmu vypustí duši poslední lidský tvor. Znovu ho napadlo, že tohle snad už kdysi jednou zažil. Možná bylo ale dobře, že si nevzpomněl, kde to bylo.

Vlny dorážely na břeh jen metr před nimi a při nárazech se rozpadaly do tříštivé pěny

„Tak jdeme,“ řekl Jo-Beth.

Její jedinou odpovědí – za kterou jí byl hrozně vděčný – bylo, že mu stiskla ruku a společně vstoupili zpátky do bouřícího moře.

Kapitola padesátá první – Hledání pomoci

Dveře Grillovi neotevřela Ellen Nguyen, ale její syn.

„Máš mámu doma?“ zeptal se ho Grillo.

Chlapec stále ještě nevypadal zdravě, ačkoliv pyžamo už vyměnil za uválené džíny a ještě uválenější tričko.

„Myslel jsem, že už jste odjel,“ řekl Grillovi.

„A proč?“

„Všichni odjeli.“

„To je pravda.“

„Chcete jít dovnitř?“

„Chtěl bych vidět tvoji mámu.“

„Má práci,“ řekl Philip, ale stejně otevřel dveře dokořán. V domě byl ještě větší nepořádek než předtím, protože se všude povalovaly zbytky jídla: Grillo hádal, že si Philip připravil menší gurmánskou hostinu. Všude byly stopy po tom, že jedl párek v rohlíku a zmrzlinu.

„Kde je tvoje máma?“ zeptal se Grillo Philipa.

Philip ukázal prstem směrem k ložnici, zvedl ze stolu podnos se zbytkem hot dogu a odešel.

„Počkej,“ zavolal na něj Grillo. „Je nemocná?“

„Ne,“ řekl chlapec. Vypadá, jako kdyby se za poslední týden vůbec nevyspal, napadlo Grilla. „Už nechodí ven,“

dodal ještě chlapec. „Jenom v noci."

A když mu Grillo kývnutím hlavy dal najevo, že ho slyšel, odešel do svého pokoje. Grillo slyšel zvuk zavíraných dveří a došlo mu, že bude muset sám zjistit, co se tu děje. Události posledních dní mu sice nedávaly mnoho času na erotické snění, ale hodiny které v tomto domě strávil a zvláště ložnice, kde teď doufal najít Ellen, znovu rozbouřily jeho fantazii. I přes časnou ranní hodinu, obecnou zdvořilost a naléhavost událostí v Grove se mu najednou chtělo dokončit to, co se mu nepodařilo minule. Měl by se s Ellen milovat ještě jednou a tentokrát pořádně, ještě než sestoupí do těch jeskyní pod zemí.

Přešel k Elleniným dveřím a zaklepal na ně. Jedinou odpovědí mu bylo zasténání, které se ozvalo za dveřmi.

„To jsem já," řekl. „Grillo. Můžu jít dovnitř?"

Nečekal na odpověď a stiskl kliku. Dveře nebyly zamčené. Otevřely se tak na dva centimetry, ale potom na ně někdo nalehl a zabránil je tak Grillovi otevřít dokořán. Grillo zatlačil víc, ale ten někdo držel ještě pevněji. Až nakonec uslyšel, jak na podlahu uvnitř dopadla židle, kterou tam kdosi zapřel o kliku, aby dveře nešly zvenčí otevřít. Grillo otevřel dveře.

Nejdřív si myslel, že je v tom pokoji sama. Že je asi nemocná. Ležela na neustlané posteli jen v nezapnuté noční košili. Bylo vidět, že je pod ní nahá. Jen pomaličku k němu otočila tvář. Oči se jí v přísvěří leskly. Trvalo jí několik vteřin, než zareagovala na jeho vstup.

„Jsi to opravdu ty?" zeptala se ho.

„Jistě. Ano. Kdo jiný…"

Posadila se a přetáhla přes sebe okraje rozevírající se košile. Grillo viděl, že se od jeho poslední návštěvy zapomněla holit. Vlastně zapochyboval, jestli z téhle místnosti vůbec od té doby vyšla. Místnost byla dlouho nevětraná.

„Neměl bys… vidět…" řekla.

„Už jsem tě přece jednou viděl," zamumlal Grillo. „A nemám nic proti opakování."

„Nemyslím mě," odpověděla Ellen.

Nejdřív tu poznámku nepochopil. Až když její oči zabloudily do nejvzdálenějšího rohu místnosti, pohlédl tam také. V rohu stálo v hlubokém šeru křeslo. V křesle leželo něco, co nejdřív při letmém pohledu pokládal za klubko zmuchlaných šatů. Nebyla to pravda. To světlé nebyla lněná tkanina, ale lidská kůže. Seděla tam mužská postava, zhroucená tak, že se čelem opírala o svázaná zápěstí, od nichž vedl provaz k jeho nohám. Ty byly také svázané v kotnících.

„Tohle," řekla Ellen tiše, „je Buddy."

Při zvuku svého jména ten muž zvedl hlav. Grillo sice neměl příležitost vidět mnoho členů Fletcherovy armády, ale viděl jich dost na to, aby teď poznal ten výraz, který se v jejich tvářích objevoval, když začínali mizet. Tohle nebyl skutečný Buddy Vance, ale zhmotnělý přízrak Elleniny představivosti, něco, co stvořila její touha. Tvář toho muže se ještě rozplývat nezačala. Možná si ji Ellen představovala intenzivněji než jeho tělo. Táhly se po ní hluboké vrásky, ale nepopiratelně vyzařovala jakési charisma. Když se ten muž vzpřímil v křesle úplně, zahlédl Grillo i tu druhou jeho nejdůležitější část. Tesliny klepy byly, jako vždycky, pravdivé. Grillo si ho závistivě prohlížel až do chvíle, kdy ten muž promluvil.

„A kdo jste vy, že sem takhle lezete?" zeptal se ho.

Už ten fakt, že tenhle pozůstatek přízraku má ještě dost sil k mluvení, Grilla šokoval.

„Ticho," napomenula ho Ellen.

Buddy se na ni podíval a začal zápasit se svými pouty.

„Včera v noci chtěl odejít," řekla Grillovi. „Nevím proč."

Grillo to sice věděl, ale neřekl nic.

„Jistěže jsem ho nenechala. Má takové zacházení rád. Vždycky jsme si takhle hrávali."

„Kdo to je?" zeptal se Vance.

„Grillo," odpověděla Ellen. „Už jsem ti o Grillovi vyprávěla." Opřela se zády o zeď u postele a ruce si položila na pokrčená kolena. Poskytla tak Vancovi pohled na tajná zákoutí svého těla. Ten tam vděčně zíral, zatímco Ellen mluvila dál. „Už jsem ti o Grillovi říkala," řekla znovu. „Spali jsme spolu, že jo, Grillo?"

„Proč?" zeptal se Vance. „Proč mě tak trestáš?"

„Řekni mu to, Grillo," řekla Ellen. „Chce to vědět."

„Ano," řekl Vance prosebně. „Řekni mi to. Prosím, řekni mi to."

Grillo nevěděl, jestli se má pozvracet nebo se smát. Myslel si, že ta poslední role, kterou tady sehrál, už byla perverzní dost, ale tohle bylo ještě něco lepšího. Svázaný přízrak mrtvého muže ho tady prosí o popis toho, jak spal s jeho milenkou.

„Tak mu to řekni," řekla znovu Ellen.

Podivný podtón jejího hlasu ho znovu uklidnil.

„Tohle není opravdový Vance," řekl a těšil se z toho, jak ji o tenhle sen připraví. Ale ona ho i v tomhle předstihla.

„Já to vím," řekla a prohlédla si svého vězně. „Je to moje šílená představa." A ještě dodala: „A já jsem šílená taky."

„Ne," odporoval jí Grillo.

„Je mrtvý," řekla tiše Ellen. „Je po smrti, ale je tady. Já vím, že není skutečný, ale je tady. Takže musím být blázen."

„Ne, Ellen… tohle je kvůli tomu, co se stalo v Obchodním Centru. Nevzpomínáš si na toho hořícího muže? Tohle se nestalo jenom tobě."

S přivřenýma očima přikývla.

„Philip…" řekla.

„Co je s ním?"

„Také měl sny."

Grillo si před sebou vybavil chlapcovu tvář, v očích ten ztrhaný výraz ztráty.

Ellen zavřela oči úplně.

„Já nevím…“ řekla, „… už nepoznávám, co je doopravdy a co ne.“ Grilla napadlo, že v jejím hlase slyší sentiment. „Když se tady objevil, věděla jsem, že není stejný jako vždycky. Ale možná, že to vůbec nevadí.“

Grillo jen poslouchal, protože nechtěl přerušit tok jejích myšlenek. V posledních dnech viděl tolik záhad a zázraků, že pokud chtěl zůstat jejich svědkem, musel se od nich držet dál. Paradoxně mu to ale komplikovalo vyprávění toho příběhu. A to mu dělalo starosti. Grillo se považoval za pozorovatele, který musí krotit své pocity, neboť ty by ho mohly vtáhnout do děje a pohřbít tak jeho těžce získanou objektivitu. Nebylo to právě to, co se odehrálo mezi ním a Ellen na téhle posteli, v čem se teď jeho fantazie utápěla? Není lepší být stranou všeho dění a být jen produktem něčí představivosti a touhy? Nezávidí snad právě tohle Buddymu Vancovi víc než těch pětadvacet centimetrů?

„Byl to skvělý milenec, Grillo,“ řekla Ellen. „Obzvlášť když na někoho žárlil, protože to byl někdo tam, kde chtěl být jen on sám. Rochelle si s ním takhle nechtěla hrát.“

„Neviděla, jak je to prima,“ řekl Vance s očima stále upřenýma tam, kam Grillo ze svého místa vidět nemohl. „Nikdy…“

„Můj Bože!“ uvědomil si náhle Grillo. „On byl tady, že? On tady byl, když jsme…“ Ta myšlenka mu vzala dech. Vypravil ze sebe už jen: „… za dveřmi.“

„Nevěděla jsem to,“ řekla Ellen potichu. „Neplánovala jsem to tak.“

„Kriste!“ vyjekl Grillo. „To všechno bylo jenom představení pro něj. Ty jsi mě do toho vtáhla, abych ti nažhavil představivost.“

„Možná… jsem něco tušila,“ přiznala Ellen. „Proč se tak vztekáš?“

„A ty to snad nevíš?“

„Ne, nevím,“ řekla klidně. „Ty mě nemiluješ. Dokonce mě ani neznáš, protože jinak by tě to tak nešokovalo. Prostě jsi ode mě něco chtěl a tak jsi to dostal.“

Mluvila pravdu a pravda bolí. To Grilla rozzuřilo.

„Ty dobře víš, že tahle věc tady není napořád,“ řekl a bodl prstem do vzduchu směrem k Elleninu vězni.

„Já vím,“ řekla hlasem, do kterého se mísilo trochu smutku. „Ale to nejsme nikdo, že ne? Dokonce ani ty ne, Grillo.“

Grillo na ni jen zíral a přál si, aby se na něj podívala a viděla jeho bolest. Ale ona měla oči jen pro toho v křesle. Grillo se vzdal naděje, že by se otočila k němu, a tak jí jen řekl to, proč sem přišel.

„Radím ti, abys odjela z Grove,“ řekl. „Vezmi Philipa a odjeď.“

„A proč?“ zeptala se.

„Věř mi. Může se stát, že v Grove už zítra nebude kámen na kameni.“

Teď se k němu konečně otočila.

„Rozumím,“ řekla. „Zavřeš za sebou dveře, až půjdeš pryč?“

„Grillo.“ Dveře Hotchkissova domu mu otevřela Tesla. „Ty teda máš pěkně divné známé.“

Grilla nikdy nenapadlo, že by Hotchkiss mohl být divný. Byl smutný, to ano. A příležitostně se opíjel. Ale kdo to nedělá? Nebyl totiž připraven na to, jak je Hotchkiss svou věcí posedlý.

Vzadu v domě měl místnost zařízenou jen věcmi, které se týkaly Grove a půdy na které Grove stálo. Zdi pokrývaly geologické mapy visely tu pečlivě datované fotografie trhlin a prasklin na silnicích a chodnících. Vedle toho tu byly ještě výstřižky z novin a všechny se týkaly jednoho tématu: zemětřesení.

Sám posedlý seděl neoholený uprostřed všech těchto informací se šálkem kávy v ruce a výrazem unaveného uspokojení ve tváři.

„Neříkal jsem to?“ byla jeho první slova, když Grillo vešel dovnitř. „Neříkal jsem to? Vysvětlení je pod našima nohama. Vždycky tam bylo.“

„Chceš to udělat?“ zeptal se ho Grillo.

„Co? Vlézt tam? Jasně,“ pokrčil rameny. „A co? Všichni tam sice zhebneme, ale co? Otázka je, chcete to udělat vy?“

„Vlastně ne,“ řekl Grillo. „Ale zajímá mě to jako profesionála. Chci o tom vědět všechno.“

„Hotchkiss pro nás má ještě jedno překvapení, o kterém nevíš ani ty, Grillo,“ poznamenala Tesla.

„A to jaké?“

„Nalijete mi ještě kávu?“ požádal Witta Hotchkiss. „Musím se trochu probrat.“

Witt ochotně odběhl Hotchkissovi dolít kávu.

„Toho chlapa jsem nikdy neměl rád,“ poznamenal na jeho adresu Hotchkiss.

„A proč?“ zeptala se Tesla.

„ Vždycky to byl pan Zdvořilý. Představoval všechno, co jsem kdy na Grove nesnášel.“

„Pozor, jde zpátky,“ řekl Grillo.

„No a?“ pokračoval Hotchkiss, když Witt vkročil do místnosti. „On to ví. Že ano, Williame?“

„Co mám vědět?“ zeptal se Witt.

„Že jsem tě vždycky považoval za blbce.“

Witt tu urážku přešel, aniž by pohnul brvou.

„Ty jsi mě nikdy neměl rád, že ne?“

„Jo.“

„A já jsem nikdy neměl rád tebe,“ odpověděl zase Witt. „Takže jsme si kvit.“

Hotchkiss se usmál. „Jsem rád, že jsme si to vyříkali,“ řekl.

„Řekněte mi o tom překvapení,“ naléhal Grillo.

„Je to vlastně prosté,“ řekl Hotchkiss. „Včera v noci mi zavolal z New Yorku jeden chlap, kterého jsem si kdysi najal,

aby našel moji ženu, která ode mě utekla. Nebo aby to alespoň zkusil. Ten chlap se jmenuje D'Amour. Specializuje se na – nadpřirozené věci."

„Proč jste najal právě jeho?"

„Moje žena se po smrti naší dcery začala stýkat s velice podivnými lidmi. Nikdy už Carolyninu smrt nepřijala jako fakt. Pokoušela se s ní spojit za pomoci spiritistů. Dokonce se k nim potom i přidala. A nakonec utekla."

„A proč jste ji hledal v New Yorku?" zeptal se Grillo.

„Narodila se tam. Tak se mi zdálo nejpravděpodobnější, že bude právě tam."

„A našel ji ten D'Amour?"

„Ne. Ale zjistil spoustu faktů o té spiritistické sektě, ke které se dala. A zjistil toho dost."

„Tak proč vám volal až včera?"

„To ti právě chce říct," krotila jeho netrpělivost Tesla.

„Nevím, od koho to ten chlap zjistil, ale zavolal mi, aby mě varoval."

„Před čím?"

„Před tím, co se právě děje tady v Grove."

„On to ví?"

„Ví to tom moc dobře."

„Myslím, že bych si s ním měla promluvit," řekla Tesla. „Kolik je teď v New Yorku hodin?"

„Kolem poledne," řekl Witt.

„Takže vy dva si sbalte všechno, co budeme k tomu sestupu potřebovat," řekla. „Kde je to číslo?"

„Tady," řekl Hotchkiss a podal Tesle poznámkový blok s D'Amourovým číslem. Tesla z něj odtrhla papír s číslem a jménem Harry M. D'Amour a nechala je o samotě. Telefon našla v kuchyni. Posadila se k němu a vytočila jedenáct čísel. Ve sluchátku to začalo zvonit. Ozval se záznamník.

„V této chvíli tu není nikdo, kdo by vám mohl odpovědět. Prosím, nechte na záznamníku zprávu po zaznění signálu."

Tesla začala mluvit. „Tady je přítelkyně Jima Hotchkisse z Palomo Grove. Jmenuji se…"

Do řeči jí vpadl nějaký hlas.

„Hotchkiss má přátele?" zeptal se.

„To je Harry D'Amour?"

„Jo. Kdo jste vy?"

„Tesla Bombecková. A ano, Hotchkiss má přátele."

„Každým dnem se člověk dozvídá něco nového. Co pro vás můžu udělat?"

„Volám vám z Palomo Grove. Hotchkiss říká, že vy víte, co se tady děje."

„Mám o tom určitou představu."

„Jak to?"

„Mám přátele," řekl D'Amour. „Jsou to lidé, kteří se v tom vyznají. Už měsíce prorokují, že se na Západním pobřeží něco strhne, takže to nikoho nepřekvapilo. Sice se pořád modlí, ale překvapení nejsou. A co vy? Vy k nim taky patříte?"

„To myslíte k médiím? Ne."

„Tak jak jste se k tomu dostala?"

„To je dlouhá historie."

„Tak to řekněte v kostce," řekl D'Amour. „Tak se to prý říká mezi filmaři."

„Já vím," řekla Tesla. „Pracuju u filmu."

„Aha. Jako co?"

„Píšu je."

„Napsala jste něco známého? Chodím hodně do kina. Pomáhá mi to odreagovat se od práce."

„Možná se někdy setkáme," řekla Tesla. „A potom si popovídáme o filmech. Ale teď bych se vás potřebovala na něco zeptat."

„Tak do toho."

„Slyšel jste už o národu zvaném Iad Uroboros?"

Následovalo dlouhé, dlouhé ticho.

„D'Amoure? Jste tam? D'Amoure?"

„Harry," řekl on.

„Tak tedy Harry. Slyšel jste o nich nebo ne?"

„To bych řekl."

„Od koho?"

„Záleží na tom?"

„To bych řekla," vrátila mu Tesla jeho úsloví. „Nejsou lidi jako lidi. Některým věříte a jiným ne. Víte to přece sám, ne?"

„Pracuji s jednou ženou. Jmenuje se Norma Painová," řekl D'Amour. „Je jednou z těch, o kterých jsem vám už říkal. Je to médium."

„A co ona o nich ví?"

„Nejdřív řekla," pokračoval D'Amour, „že se kolem úsvitu na Východním břehu snové země něco stalo. Nevíte co?"

„Napadá mě, co by to mohlo být."

„Norma pořád mluví o nějakém moři představ."

„Moři Podstaty" opravila ho Tesla.

„Takže vy o tom taky něco víte.“

„Na to mi ale nemusíte dávat vaše chytáky. Ano. Vím. A potřebuji vědět všechno o těch Iad.“

„Říkala, že se sem hrnou. Neví přesně, odkud vystoupí. Ty její zprávy nejsou nijak jasné.“

„Mají ti Iad nějaké slabé místo?“ zeptala se Tesla.

„Nejspíš ne.“

„A kolik toho o nich víte? Chci říct, jak bude ten jejich útok vypadat? Přivedou si sem přes moře Podstaty nějakou armádu? Nějaké stroje, bomby a tak? Neměli bychom o tom informovat Pentagon?“

„Tam už o tom vědí,“ řekl D’Amour.

„Jak to?“

„Nejsme jediní, kteří o těch Iad slyšeli. Zpráva o nich prolíná všemi kulturami. Oni jsou náš nepřítel.“

„To myslíte něco jako Ďábel? Takže na nás jde sám Satan?“

„O tom pochybuji. Myslím si, že křesťani byli vždycky trochu naivní,“ řekl D’Amour. „Už jsem viděl i démony a ti nikdy nevypadali tak, jak byste si je představovala.“

„Nedělejte si ze mě srandu. Démony z masa a krve? V New Yorku?“

„Poslouchejte, mně se to nezdálo o nic pravdivější než teď vám, paní…“

„Jmenuju se Tesla.“

„ Vždycky když takový případ skončí, si myslím: to se snad ani nestalo. Než začne další takový. Vždycky je to stejné. Člověk se pokouší před skutečností zavírat oči tak dlouho, až se mu ta skutečnost pokusí ukousnout nos.“

Tesla si vzpomněla na to, co sama během posledních pár dnů viděla: terata, Fletcherovu smrt, Smyčku a v ní Kissoona, Lixy na své posteli a nakonec ten Vancův dům. Nic z toho nemohla popřít. Všechno to viděla na vlastní oči. Několikrát z toho jen tak tak vyvázla životem. D’Amourovy řeči o démonech ji šokovaly jen proto, že použil tak archaické slovo. Tesla nevěřila ani v Ďábla, ani v Peklo. Proto jí představa démonů v New Yorku připadala absurdní. Ale co když D’Amour nazval démony výtvory takových hajzlů, jakým byl Kissoon? Co když tím myslel třeba Lixy? Pak by mu mohla věřit, ne?

„Takže,“ řekla, „pokud to víte vy i Pentagon, proč tady v Grove ještě není nikdo, aby těm Iad v invazi zabránil? Jsme tady jenom čtyři a to je dost málo…“

„Nikdo nevěděl, kde se to stane. Určitě existuje složka hovořící o Grove jako o místě, kde se dějí podivné věci. Ale takových míst je spousta.“

„Takže můžeme brzy očekávat pomoc?“

„Myslím, že ano. Ale podle mých zkušeností i taková pomoc přichází obyčejně pozdě.“

„A co vy.“

„Co já?“

„Vy nám pomoct nemůžete?“

„Mám tady práci,“ řekl D’Amour. „Jako by se tady všichni zbláznili. Jen na Manhattanu se za posledních osm hodin stalo sto padesát dvojitých sebevražd.“

„Milenci?“

„Milenci. Stalo se to, když spolu poprvé spali. Měli se dostat na Ephemeris a tam místo zázraku zažili noční můru.“

„Ježíši.“

„Možná udělali dobře,“ řekl D’Amour. „Přinejmenším tomu unikli.“

„Co tím myslíte?“

„Myslím, že ti chudáci viděli na vlastní oči to, o čem my se jenom dohadujeme.“

Tesla si připomněla tu hlodavou bolest, kterou ucítila, když včera v noci sjížděla z dálnice směrem ke Grove. Jak se jí zdálo, že ze světa všechno sklouzává dolů.

„Jo,“ řekla. „To si můžeme jenom představovat.“

„Během příštích pár dnů na tu událost začnou reagovat i ostatní lidé. Naše lidská mysl je velice křehká. Stačí jí jen malá jednostranná zátěž a naše rovnováha je v háji. A já jsem tady ve městě nabitém lidmi, kteří začnou panikařit. Musím tady zůstat.“

„A co když žádná pomoc nepřijde?“ zeptala se Tesla.

„Potom je jisté, že někdo hlavní v Pentagonu nám nevěří a nebo – a takových je taky hodně – pracuje pro Iad.“

„Oni mají pomocníky?“

„Jistěže mají. Není jich sice mnoho, ale je jich dost. Lidé odjakživa Iad uctívají pod jinými jmény Pro takové teď nastává Druhý Příchod.“

„On už někdy byl První?“

„To je jiná historie, ale ano, zdá se, že byl.“

„Kdy?“

„To se nedá spolehlivě určit, jestli vás zajímá právě časové určení. Nikdo ani neví, jak Iad vypadají. Myslím, že bychom se měli jen modlit, aby nebyli větší než myši.“

„Já se nemodlím,“ odpověděla Tesla.

„Tak byste měla začít,“ odpověděl jí D’Amour. „Teď, když už víte, kolik neznámého nás obklopuje, byste měla. Podívejte se, já už ale musím jít. Lituji, že jsem vám nemohl pomoci víc.“

„Já taky“

„Ale jak jsem pochopil, nejste tam sama.“

„Je tady Hotchkiss a pár…“

„Ne. Chci říct, že Norma tvrdí, že tam někde u vás je jakýsi spasitel.“

Tesla v sobě potlačila hlasitý smích.

„Žádného jsem tady neviděla," odpověděla. „Jak má vypadat?"

„No, Norma si není jistá. Někdy tvrdí, že je to muž, někdy zase, že žena. Někdy dokonce povídá něco o tom, že to vůbec není člověk."

„To není zrovna přesný popis."

„Ať je to kdo chce, může tu rovnováhu vrátit zpátky."

„A pokud to neudělá?"

„Tak se rychle vystěhujte z Kalifornie."

Teď už se Tesla opravdu rozesmála. „Takže díky" řekla.

„Neztrácejte hlavu," odpověděl D'Amour. „Jak říkával můj otec, když neumíte přijímat rány neměla jste se přidávat."

„Přidávat k čemu?"

„K téhle honičce," řekl D'Amour a zavěsil. Sluchátko se rozbzučelo. Tesla ten zvuk chvíli poslouchala. Z dálky ve sluchátku přeskakovaly útržky neznámé konverzace. Ve dveřích se objevil Grillo.

„Tohle vypadá jako výlet sebevrahů," prohlásil. „Nemáme žádné pořádné vybavení a žádnou mapu těch jeskyní."

„Proč ne?"

„Žádná neexistuje. Celé tohle město stojí na pohyblivé zemi."

„Máme ještě nějakou jinou možnost?" zeptala se Tesla. „Jaff je jediný člověk…" Zarazila se.

„Co je?" zeptal se jí Grillo.

„Vlastně to snad ani není člověk, že ne?" řekla.

„Nerozumím ti."

„D'Amour řekl, že tady někde je nějaký spasitel. Někdo, kdo není člověk. To musí být Jaff, že jo? Nikdo jiný mě nenapadá."

„Nepřipadá mi zrovna jako spasitel," řekl Grillo.

„Tak ho k tomu musíme donutit," řekla Tesla. „I kdyby se měl dát ukřižovat."

Kapitola padesátá druhá – V podzemí

Policie přijela do Grove dřív, než Tesla, Witt, Hotchkiss a Grillo začali svůj sestup do podzemních jeskyní. Na vrcholu Kopce blikala světla a kvílely sirény. Přes všechen ten rámus a ruch se nicméně neukázal žádný z obyvatel města, ačkoliv všichni určitě ještě neodjeli. Buď byli ponořeni do svých snů jako Ellen Nguyen, nebo se skrývali za zavřenými dveřmi a rmoutili se nad jejich ztrátou. Grove vypadalo jako město duchů. Sirény kvílely ze všech sil, ale ve všech čtyřech městských čtvrtích vládl asi takový ruch, jako jindy o půlnoci. Slunce pražilo do opuštěných chodníků, zahrádek a příjezdových cest. Venku si nehrály žádné děti. Neozývaly se zvuky televize, rádií, sekaček na trávu, mixérů ani klimatizace. Světla semaforů se na křižovatkách automaticky měnila, ale kromě policejních aut a ambulancí, jejichž řidiči je stejně ignorovali, se podle nich neměl kdo řídit. Dokonce i smečky psů, které byly vidět venku, za svítání kamsi zmizely. Pohled na opuštěné město rozžhavené sluncem doběla asi vystrašil i je.

Hotchkiss pořídil seznam věcí, které budou potřebovat, pokud mají doufat, že se jim sestup podaří: provazy svítilny a nějaké vhodné oblečení. Takže se nejdřív zastavili v Obchodním Centru. Když se tam dostali, Williama ten pohled vyvedl z míry nejvíc. Každý den svého života viděl tohle Centrum nabité lidmi od časného rána až do večera. Teď tu nebyl nikdo. Ze znovu zasklených výloh na kolemjdoucí kývaly různé druhy zboží, ale nebyl tu nikdo, kdo by je prodával nebo kupoval. Všechno bylo zamčené, všude bylo ticho.

Byla tu ale jedna výjimka: obchod se zvířaty. Na rozdíl od všech ostatních obchodů v Centru byl otevřený jako vždycky a zevnitř se ozývalo obvyklé poštěkávání, kňučení a pískání. Zatímco Hotchkiss s Grillem odešli sehnat věci na svém seznamu, Witt zavedl Teslu do toho obchodu. Ted Elizando měl plné ruce práce s plněním napájecích lahví v klecích koťat. Nevypadal, že by ho návštěva zákazníků překvapila. Vlastně nevypadal vůbec nijak. Dokonce se choval, jako by Williama neznal, ačkoliv ten Tesle vyprávěl, že se dávno znají.

„Dneska jsi tu sám, Tede?" zeptal se ho Witt.

Ten muž jen přikývl. Neholil se zřejmě několik dní. A asi se ani nesprchoval. „Ani… ani se mi nechtělo vstávat, fakt… ale musel jsem. Kvůli zvířatům."

„Jistě."

„Umřely by kdybych na ně nedohlížel," pokračoval Ted pomalou rozvážnou řečí toho, kdo se ze všech sil snaží nezapomenout, o čem mluví. Přitom otevřel jednu klec a z hnízda z novinových papírů vytáhl ven jedno kotě. Leželo mu na předloktí a hlavu mu strkalo k lokti. S požitkem prohnulo hřbet, aby lépe vychutnalo pohyb jeho ruky po svém těle.

„Nemyslím, že by ve městě zůstal někdo, kdo by chtěl koupit zvíře," řekl William.

Ted se díval na kotě.

„Co mám dělat?" zeptal se tiše. „Nemůžu je přece krmit donekonečna, že ne?" Jeho hlas pomalu slábl, až nakonec skoro šeptal. „Co se to se všemi stalo?" řekl. „Kam všichni šli?"

„Pryč, Tede," řekl William. „Pryč z města. A myslím, že už se nevrátí."

„Myslíte, že bych měl jít taky?" zeptal se jich Ted.

„Myslím, že bys měl," odpověděl mu William.

Ted se zatvářil zničeně.

„A co bude s těmi zvířaty?" zeptal se.

Teď poprvé Teslou otřásla tragédie Grove. Když poprvé procházela zdejšími ulicemi jako Grillův posel, představovala si fantastický scénář, ve kterém lhostejní obyvatelé z města vyhánějí proroka ve chvíli, kdy dojde ke katastrofě, kterou předpovídal. Teď to vypadalo, že neměla tak úplně nepravdu. Jenže ta katastrofa se blížila pomalu a téměř neznatelně. Ale přece přišla. Všichni lidé před ní utekli až na pár takových jako Ted, kteří se potulují v ruinách a

hledají zbylé živé tvory. K tomu původnímu scénáři ji inspirovala tak trochu zášť k tomu útulnému, pokryteckému městečku. Nicméně nebyla ona sama stejně pokrytecká, když si byla tak jistá svou morální nadřazeností a nezranitelností? Tady je opravdová bolest a ztráta. Je v lidech, kteří tady v Grove žili a opustili ho. Grove přece netvoří papírové kulisy I ti lidé tady prožili své životy a lásky měli rodiny a domácí zvířátka. Tady byli doma a mysleli si, že už našli své bezpečné místečko na slunci. Ona je neměla právo soudit.

Nemohla už se dál dívat na Teda, který tak něžně hladil to kotě, jako kdyby to bylo to poslední, co ho drží před pádem do hlubin šílenství. Nechala Witta, ať si s ním povídá sám a vyšla ven do slunce. Obešla roh budovy, aby se podívala, zda odsud zahlédne mezi stromy Coney Eye. Pozorovala vrchol Kopce, dokud nezahlédla řadu roztřepených palmových listů, které lemovaly příjezdovou cestu k domu. Mezi nimi prosvítala křiklavá omítka domu Buddyho Vance. Takže část domu ještě stojí. To byla nicméně jen malá útěcha. Tesla se bála, že ta díra uvnitř se bude stále zvětšovat a párat jako oko na punčoše, až postupně pohltí celý dům. Neodvažovala se doufat, že by se mohla sama zavřít. Její instinkt jí řekl, že to je nesmysl. Ale stačilo by kdyby se už nezvětšovala. Pokud si pospíší a najdou Jaffa včas, možná by se všechno dalo ještě napravit.

„Vidíš tam něco?“ zeptal se jí Grillo. Právě přicházel zpoza rohu spolu s Hotchkissem. Oba se vláčeli s nákladem provazů, svítilen, baterií a spoustou svetrů.

„Tam dole bude zima,“ vysvětlil jí Hotchkiss, když si Tesla udiveně prohlížela svetry „Dost velká zima. A asi dost mokro.“

„Máme na vybranou,“ řekl Grillo s nuceným úsměvem. „Můžeme se utopit, umrznout, nebo někam spadnout.“

„Mám ráda velký výběr,“ souhlasila Tesla a přitom ji napadlo, jestli to druhé umírání bude stejně nechutné jako to první. Nemysli na to, nařídila si. Podruhé už tě nikdo nevzkřísí.

„Jsme připraveni,“ řekl Hotchkiss. „Víc už se připravovat nemůžeme. Kde je Witt?“

„U zvířat,“ řekla Tesla. „Půjdu pro něj.“

Odchvátala za roh a zjistila, že Witt už vyšel z obchodu a zírá do nějaké další výlohy.

„Něco jste viděl?“ zeptala se ho.

„Tam jsou moje kanceláře,“ vysvětlil jí. „Nebo spíš bývaly. Tamhle jsem pracoval.“ Ukázal přitom prstem do výlohy „U toho stolu s tou květinou.“

„Je uschlá,“ všimla si Tesla.

„Všechen život tady uschl,“ řekl jaksi pobouřeně Witt.

„Nemusíte se urážet,“ řekla mu a už ho hnala zpátky do auta, kam už Grillo s Hotchkissem naložili všechno vybavení.

Po cestě jim Hotchkiss vyložil všechny své obavy:

„Už jsem říkal tady Grillovi,“ řekl, „že tohle je naprosto sebevražedná akce. A obzvlášť pro vás,“ řekl, když zahlédl v zrcátku Teslin pohled. Nijak tu poznámku nerozváděl a hned vykládal dál. „Nemáme potřebné vybavení. Všechno, co jsme našli v obchodech, je určeno pro používání v domácnosti: pokud se dostaneme do nebezpečí, nedá se na nic spolehnout. A nemáme žádný výcvik. Já už jsem sice pár sestupů absolvoval, ale to už je dávno. Jsem spíše jen teoretik. A tohle není lehký sestup. Ani odborníkům se nepodařilo Vancovo tělo vyzvednout. Tam dole už jich taky pár zemřelo…“

„To ale nebylo kvůli těm jeskyním,“ řekla Tesla. „To udělal Jaff.“

„Ale oni už se tam nevrátili,“ zdůraznil Hotchkiss. „Bůh ví, že nikdo tam Vanceho nechtěl jen tak nechat ležet, ale nikdo už nechtěl riskovat život.“

„Vy jste tam chtěl se mnou jít,“ připomněl mu Grillo. „Je to jen pár dní.“

„To jsme byli ale jen my dva,“ řekl Hotchkiss.

„To chcete říct, že byste s sebou neměli ženskou?“ uhodila na něj Tesla.

„Takže to si radši vysvětlíme hned. Lezení po neprobádaných jeskyních nepovažuju za nejlepší způsob, jak trávit víkendy ale dokážu dělat stejně dobře jako chlap všechno, k čemu nepotřebuju ptáka. Grillo není o nic spolehlivější než já. Promiň, Grillo, ale je to tak. Tam dolů se dostaneme bezpečně. Problém nejsou ty jeskyně, ale to, co je v nich. A já jediná mám naději se s Jaffem dohodnout. Už jsem viděla Kissoona a slyšela jsem ty samé lži, jaké od něj slyšel i Jaff. Mám představu o tom, jak se stal tím, čím je. Jestli se nám má povést přesvědčit ho, aby nám pomohl, musím ho přesvědčit já.“

Hotchkiss mlčel. Mlčel až do doby kdy konečně zaparkovali auto a začali vykládat náklad. Až potom začal znovu udělovat instrukce. Tentokrát ale o Tesle nepadla žádná zvláštní poznámka.

„Navrhuji, že půjdu v čele,“ řekl. „Witt půjde za mnou. Potom vy, slečno Bombecková. Grillo půjde poslední.“

Jako korálky na šňůrce, napadlo Teslu. A já budu uprostřed, pravděpodobně proto, že Hotchkiss příliš nevěří mým svalům. Nehádala se s ním. On byl vůdce téhle výpravy, o jejímž nebezpečí nepochybovala stejně jako o nesmyslnosti vyvolávat hádky těsně před sestupem do podzemí.

„Máme svítilny,“ pokračoval Hotchkiss. „Každý dostane dvě. Jednu si pověsí na krk a druhou strčí do kapsy Nenašli jsme nic jako ochranné přilby takže nám budou muset stačit pletené čepice. Máme rukavice, boty, dva svetry a dva páry ponožek pro každého. Dáme se do toho.“

Pronesli celý náklad mezi stromy až na mýtinku a oblékli se. Les mlčel teď stejně jako ráno. Slunce pálilo s neztenčenou silou a tak jakmile se do všeho oblékli, začali se potit. Potom se navzájem k sobě přivázali provazem ve vzdálenosti asi dvou metrů. Teoretik Hotchkiss uzly vázat dovedl a tak je – zvláště ten Teslin – nezapomínal vázat s okázalou nedbalostí. Grilla k provazu uvazoval jako posledního. Grillo se potil víc než ostatní a žíly na spáncích měl naběhlé téměř do síly provazu, kterým ho Hotchkiss uvazoval k ostatním.

„Není ti něco?“ zeptala se ho Tesla, když si Hotchkiss sedal na okraj trhliny v zemi a strčil do ní nohy.

„Není,“ odpověděl Grillo.

„Nikdy jsi neuměl lhát," opáčila Tesla.

Hotchkiss měl ještě jednu instrukci.

„Až budeme tam dole," řekl, „omezíme veškeré řeči na minimum, ano? Nesmíme plýtvat energií. Pamatujte si, že dostat se dolů znamená mít za sebou jen polovinu cesty."

„Cesta domů uběhne vždycky rychleji," řekla Tesla.

Hotchkiss se na ni káravě podíval a začal lézt do trhliny.

Prvních pár metrů ušli relativně snadno, ale obtíže se objevily už za pár okamžiků právě, když se snažili protáhnout chodbou, do které se stěží vešli. Sluneční světlo zmizelo tak náhle a tak úplně, jako kdyby nikdy neexistovalo. Jejich svítilny slunce nemohly nahradit.

„Chviličku počkáme," zavolal na ně Hotchkiss. „Než si naše oči zvyknou na tmu."

Tesla za svými zády slyšela Grillův těžký dech.

„Grillo," zašeptala.

„Nic mi není."

To se lehce řekne, ale nebyla to tak úplně pravda. Tyhle symptomy znal už z dřívějších návalů v metru a z kabinek zaseklých výtahů. Srdce mu v prsou divoce tlouklo a někdo jako by mu kolem krku utahoval drát. To ale ještě nic není. Doopravdy se bál teprve okamžiku, kdy se v něm vzedme vlna paniky tak nesnesitelné, že jeho zdravý rozum prostě zmizí jako pára nad hrncem a jeho samého obklopí nekonečná tma. Znal celou spoustu receptů, jak se toho zbavit – prášky, dýchání zhluboka a občas i modlitbu – ale nic z toho teď nemohl použít. Může se to snažit jenom přežít. Tiše si to slovo pro sebe řekl. Ale Tesla ho slyšela.

„Říkal jsi užít?" zeptala se. „Nevím, co si na tomhle máme užívat."

„Buďte tam vzadu zticha," zavolal na ně zepředu Hotchkiss. „A pohněte se."

Pokračovali dál v tichu, které jen občas přerušovaly jejich těžké vzdechy a Hotchkissovo varování, že další úsek cesty je trochu strmější. Nejdříve slézali sem a tam mezi balvany vyhozenými sem proudem vody když Fletcher s Jaffem unikali z podzemí, ale teď se skála pod nimi prudce svažovala do propasti, na jejíž dno nedosáhly ani kužely světla jejich svítilen. Byla tu zima a všichni v duchu děkovali Hotchkissovi za to, že je donutil obléci si všechny ty vrstvy oblečení, ačkoliv se jim ve všech těch svetrech špatně pohybovalo. Skála pod jejich rukavicemi byla místy mokrá a dvakrát jim do tváří odněkud vlétla sprška vody.

Všechny tyhle obtíže Teslu rozčilovaly natolik, že začala přemýšlet o tom, co může lákat některé muže – určitě to všichni musí být chlapi, ženské nemají tak zvrácené choutky – aby provozovali jeskyňářství jako zábavu pro volný čas. Možná to, jak řekl Hotchkiss, že všechny záhady se skrývají v podzemí? Pokud ano, tak je v dobré společnosti. Jsou s ní tři muži, kteří všichni mají své důvody vidět tyhle záhady na vlastní oči a možná je i vytáhnout na světlo boží. U Grilla je to jeho vášeň vyprávět o tom celému světu. Hotchkisse stále ještě straší přízrak jeho mrtvé dcery, kterou zahubilo také cosi z podzemí. A Witt, který zná celé Grove skrznaskrz, ale nikdy neprobádal jeho hlubiny, se tady chce seznámit se samotnými základy města, které miluje jako vlastní manželku. Zepředu se ozvalo další Hotchkissovo zvolání, tentokrát potěšující.

„Je tady nějaká římsa," řekl. „Tady si můžeme chvíli odpočinout." Jeden po druhém k němu došli. Římsa byla mokrá a úzká, tak tak se tam všichni vešli. Chvíli tam postávali a mlčeli. Grillo vytáhl ze zadní kapsy kalhot balíček cigaret a jednu si zapálil.

„Myslela jsem, že jsi toho nechal," popíchla ho Tesla.

„Já taky," řekl Grillo. Podal jí cigaretu. Tesla do sebe vtáhla kouř a potom ji podala zpátky Grillovi.

„Máte někdo tušení, jak je to ještě daleko?" zeptal se Witt.

Hotchkiss zavrtěl hlavou.

„Tam dole musí být přece dno."

„Těžko říct."

Witt se spustil na všechny čtyři a nakoukl přes okraj římsy.

„Co tam hledáte?" zeptala se Tesla.

Witt se postavila v ruce třímal odpověď. Byl to kámen o velikosti tenisového míčku, který hodil dolů do tmy Několik vteřin bylo ticho a potom se ozval náraz, jak kámen dopadl na skálu a roztříštil se do několika poskakujících úlomků. Trvalo dlouho, než ozvěna nárazu dozněla, takže bylo téměř nemožné podle toho času určit hloubku pod nimi.

„Za pokus to stálo," poznamenal Grillo. „Ve filmech to funguje."

„Počkat," řekla Tesla. „Slyším vodu."

Během následující chvilky ticha jí dali za pravdu. Někde blízko tekla voda.

„Je to pod námi nebo někde za těmi stěnami?" zeptal se Witt. „Nevím, odkud to přichází."

„Může to být obojí," řekl Hotchkiss. „Jsou jen dvě věci, které nám mohou znemožnit další sestup. Závaly a nebo voda. Pokud se do těch chodeb navalí voda, nemůžeme dělat nic."

„Nebuďte takový pesimista," řekla Tesla. „Jdeme dál."

„Zdá se mi, že už jsme tu pár hodin," poznamenal Witt.

„Tady dole běží čas trochu jinak," řekl Hotchkiss. „Nemáme tu obvyklé ukazatele jako je nahoře slunce."

„Já se stejně na slunce nedívám."

„Ale vaše tělo se podle něj řídí."

Grillo si chtěl zapálit ještě jednu cigaretu, ale Hotchkiss řekl: „Na to není čas," a začal se spouštět přes okraj římsy. Svah pod římsou nebyl vůbec kolmý. Kdyby byl, jejich nezkušenost a prachšpatné vybavení by je odsoudilo ke zkáze. Ale skála byla nicméně dost strmá a místy ještě strmější. V některých místech byl dostatek prasklin a výčnělků, za které se mohli zachytit a postupovat tak relativně snadno, a na druhé straně jiná místa byla vlhká a zrádná. Přes taková místa

se dostávali jen centimetr po centimetru a Hotchkiss přitom Tesle a Grillovi po Wittovi radil, kde jsou nejlepší záchytné body. Tyhle zprávy si předávali jen stručně: šetřili dech i soustředění.

Právě se blížili ke konci jednoho takového úseku, když jim Hotchkiss nařídil zastavit.

„Co je?“ zeptala se Tesla a podívala se dolů. V odpověď se ozvalo jediné slovo.

„Vance,“ řekl Hotchkiss.

Zaslechla, jak si Witt pro sebe zašeptal Ježíši.

„Takže jsme dole,“ řekl Grillo.

„Ne,“ ozval se Hotchkissův hlas. „Je to další římsa.“

„Sakra.“

„Nedá se nějak obejít?“ zavolala na Hotchkisse Tesla.

„Počkejte chvíli,“ vyštěkl zpátky Hotchkiss hlasem, ve kterém bylo slyšet šok z nálezu Vancova těla.

Následovala chvíle, která jako by trvala několik dlouhých minut – ale ve skutečnosti to byla méně než minuta. Během té doby se drželi skály zatímco Hotchkiss svítilnou objížděl všechny další možné cesty. Jednu z nich konečně vybral a zavolal na ně, aby slezli k němu dolů.

Dřív jim světlo jejich svítilen sotva stačilo k osvětlení nejbližšího okolí, ale teď i to bylo příliš. Při svém sestupu se ostatní tři nemohli ubránit pohledu na to, co teď světlo svítilny ukazovalo. Kousek od nich leželo na lesknoucí se skále tělo. Vancova hlava se o skálu rozbila jako skořápka vajíčka. Končetiny měl zkroucené do prapodivných úhlů, jak je pád vyvrátil ze všech kloubů. Jednu ruku měl na krku dlaní vzhůru a druhou si zakrýval tvář. Prsty měl přitom trochu roztažené, jako kdyby si s nimi hrál na schovávanou.

Ten pohled jim připomněl, co je čeká, jestliže se během sestupu dopustí jediné chyby. Proto sestupovali ještě pomaleji a opatrněji.

Zvuk tekoucí vody před chvíli utichl, ale teď se ozval znovu. Tentokrát už ho netlumily skalní stěny. Bylo slyšet, že voda teče přímo pod nimi. Slézali po skále dolů přímo k vodě a každých pár metrů Hotchkiss zastavoval a světlem zkoumal skálu pod sebou. Nenašel nic. Až při čtvrtém takovém zastavení se ozval se dvěma zprávami. Jednou dobrou a druhou špatnou. Ta dobrá byla, že jsou konečně na dně propasti. A ta špatná, že to dno je celé zaplavené.

„Copak tam dole není žádná pevná půda?“ zeptala se Tesla.

„Ne,“ odpověděl Hotchkiss. „Aspoň nevypadá moc pevně.“

„Nemůžeme se teď jen tak otočit a vrátit se nahoru,“ řekla Tesla.

„Ne?“ zeptal se ironicky Hotchkiss.

„Ne,“ trvala na svém Tesla. „Ne, když už jsme slezli až sem.“

„On tady ale není,“ zavolal na ní Hotchkiss.

„Musím se podívat sama.“

Hotchkiss neodpověděl, ačkoliv si Tesla lehce představila, jak ji ve tmě potichu proklíná. Nicméně po pár minutách začal znovu sestupovat. Hluk tekoucí vody zesílil tak, že znemožňoval jakoukoliv konverzaci až do okamžiku, kdy všichni čtyři konečně stanuli na dně.

Hotchkiss měl pravdu. Malou plošinku na dně propasti tvořilo jen naplavené kamení, které rychle tekoucí voda odnášela pryč.

„Tohle tu není nadlouho,“ řekl Hotchkiss. A jako by voda chtěla jeho tvrzení podpořit, opřela se do kamení novým náporem, až se pár kamenů oddrolilo a zmizelo v proudu. Voda dorážela na jejich plošinku s neztenčenou silou.

„Jestli odsud rychle nevypadneme,“ zavolal Witt, aby přehlušil hukot vody „tak nás to odnese taky.“

„Myslím, že bychom měli zmizet,“ souhlasil Hotchkiss. „Máme před sebou ještě dlouhou cestu. Je nám zima a jsme utahaní.“

„Počkejte!“ zaprotestovala Tesla.

„Není tady!“ řekl Witt.

„Tomu nevěřím.“

„A co nám navrhujete, slečno Bombecková?“ zavolal zase Hotchkiss.

„No, především dejte pokoj s tou slečnou, jo? Není možné, že ta voda za chvíli zmizí?“

„Možná. Po pár hodinách. Zatím ale zmrzneme na kost. A i kdyby zmizela…“

„Tak?“

„Ani pak nemáme tušení, kudy Jaff odešel.“ Hotchkiss zakroužil světlem svítilny nad vodou. I v jejím chabém světle bylo vidět, že za zdmi propasti ústí několik tunelů. „Chcete si snad hodit korunou?“ zavolal Hotchkiss.

Před Teslou vyvstala vidina neúspěchu a dlouze se jí zahleděla do očí. Tesla se snažila tu vidinu ignorovat, ale nemohla. Příliš věřila tomu, že Jaff bude jen tak sedět na dně – jako žába na dně studny – a čekat na ně. Mohl se dát kterýmkoliv z těch tunelů na druhé straně proudu. Některé mohly být slepé a další vést do suchých jeskyní. Ale i kdyby mohli tu vodu přejít – což bylo nemožné – kudy by se dali? Obrátila svou svítilnu, aby si ty tunely prohlédla, ale prsty měla ztuhlé zimou a jak se chopila svítilny ta jí vyklouzla z ruky dopadla na zem a začala se kutálet k vodě. Tesla po ní skočila, aby ji zachránila, a téměř ztratila rovnováhu. Jedna její noha se začala spolu s okrajem plošinky sunout k vodě. Grillo po ní sáhl, popadl ji za pás a znovu ji postavil. Svítilna spadla do vody. Tesla se za ní dívala a pak se otočila, aby Grillovi poděkovala, ale výraz zděšení na jeho tváři ji přinutil podívat se pod nohy a místo poděkování z ní vyrazil výkřik. Voda pod nimi měla s kamením, na kterém stáli, své plány a když odplavila základní kámen, zbytek okolního kamení začal mizet fantastickou rychlostí.

Tesla viděla, jak se Hotchkiss vrhl ke skále, aby našel únikovou cestu před dorážející vodou. Ale nebyl dost rychlý. Kamení pod ním se sesulo do proudu a všichni byli rázem v ledově chladné vodě. Voda byla stejně divoká jako ledová.

V okamžiku se jich zmocnila a začala je odnášet pryč a přitom s nimi házela o kamenné stěny.

Tesle se podařilo zachytit něčí ruku. Grillo, napadlo ji. Podařilo se jí tu ruku udržet plné dvě vteřiny, potom přišla další vlna a ruku jí vytrhla. Následoval okamžik dokonalého chaosu – všude jen voda a kamení – a pak náhle se všechno uklidnilo a voda se rozlila po mělké a široké kotlině. Proud zeslábl natolik, že Tesla mohla rozpřáhnout ruce a téměř se zastavit. Nikde nebylo vidět světlo, ale na provaze kolem svého pasu cítila váhu dalších tří těl a za sebou slyšela Grillův těžký dech.

„Žiješ?“ zeptala se.

„Snad jo.“

„ Witte? Hotchkissi? Jste tam?“

Witt jen zasténal a Hotchkiss se ozval také.

„O tomhle se mi zdálo…“ zaslechla Wittův hlas. „Zdálo se mi, že plavu.“

Tesla nechtěla přemýšlet o tom, co pro ně může znamenat fakt, že se Wittovi zdálo o plavání – o moři Podstaty – ale ta myšlenka ji nechtěla opustit. Třikrát se člověk dostane do moře snění: při svém zrodu, v lásce a na prahu smrti.

„O tomhle se mi zdálo…“ řekl znovu, teď už tiše.

Dřív než ho mohla okřiknout, uvědomila si, že proud znovu zesílil a ze tmy před nimi se ozývá rostoucí hukot.

„Sakra,“ řekla.

„Co je?“ zavolal Grillo.

Voda teď byla znatelně rychlejší a hukot sílil a sílil.

„Vodopád,“ řekla.

Na provaze ucítila škubnutí a zaslechla Hotchkissův výkřik hrůzy. Na chviličku ji ještě napadlo mysli si, že jsi v Disneylandu, když tu se škubání změnilo v silný tah a voda ji zavalila jako ledový svetr, který z ní vymačkával dech i vědomí. Dál si už pamatovala jen to, jak ji Hotchkiss táhne nad hladinu. Chodba, kterou sem sjeli, byla plná pěnivé vířící vody. Vzápětí se vedle nich vynořil Grillo a řekl:

„Světlo!“

„Kde je Witt?“ vyštěkl Hotchkiss. „Kde je Witt?“

Světlem objeli hladinu jezírka, do kterého se dostali. Po Wittovi nebylo nikde ani stopy Nicméně pod nohama cítili pevnou půdu. Vrhli se ke břehu, který tvořila suchá skála. Hotchkiss byl venku první a vytáhl Teslu na břeh. Provaz mezi nimi se ve vodě přetrhl. Tesla měla tělo otupené zimou a sotva se pohybovala.

„Máte něco zlomeného?“ zeptal se jí Hotchkiss.

„Já nevím,“ řekla.

„Takže to je konec,“ zamumlal Grillo. „Ježíši, teď jsme úplně pod zemí.“

„Tady odněkud přichází světlo,“ vydechla Tesla. Sebrala poslední zbytky sil, zvedla hlavu a podívala se po zdroji toho světla. Ten pohyb jí potvrdil, že s ní není něco v pořádku. Do krku ji chytila křeč, která jí sjela až do ramene. Vyjekla.

„Bolí?“ zeptal se Hotchkiss.

Tesla se nemotorně posadila. „Už ne,“ řekla. Bolest jí projížděla zimou otupeným tělem všude: v hlavě, krku, v rukách i břiše. Podle toho, jak Hotchkiss sténal, když se pokoušel postavit na nohy i jeho trápila stejná bolest. Grillo jen zíral na vodu, která si vzala Witta, a zuby mu cvakaly.

„Je to za námi,“ řekl Hotchkiss.

„Co?“

„To světlo. Je za námi.“

Tesla se otočila a bolest v boku se změnila na sérii bodavých křečí. Snažila se nedávat nic najevo, ale Hotchkiss zaslechl, jak ostře vtáhla dech.

„Můžete chodit?“ zeptal se jí.

„A co vy?“ vrátila mu jeho starostlivost.

„Chcete soutěžit?“ řekl.

„Jo.“

Prohlédla si ho postranním pohledem. Zpoza pravého ucha mu stékala krev a levou ruku si přidržoval pravou u těla.

„Vypadáte příšerně,“ řekla mu.

„Vy taky.“

„Grillo? Jdeme.“

Žádná odpověď. Jen cvakání zubů.

„Grillo?“ zavolala na něj.

Konečně spustil oči z vody a podíval se na strop jeskyně.

„Je to nad námi,“ slyšela ho jektat. „Všechna ta hlína je nad námi.“

„Neboj se, nespadne,“ uklidňovala ho Tesla. „Dostaneme se ven.“

„Nedostaneme. Jsme tady pohřbení zaživa! Pohřbeni!“

Náhle vyskočil a jeho jektání se změnilo v hlasité vzlyky. „Dostaňte mě odsud! Dostaňte mě pryč!“

„Zmlkni, Grillo,“ řekl Hotchkiss, ale Tesla nevěděla, co má říct, aby se Grillo uklidnil. Nechala ho proto vzlykat a vydala se k prasklině ve skále, kterou sem prosvítalo světlo.

To je Jaff, myslela si při chůzi. Denní světlo to být nemůže, takže to musí být Jaff. Sice si už předem připravila všechno, co mu řekne, ale ty přípravy už se jí dávno vykouřily z hlavy. Bude muset improvizovat. Musí se Jaffovi postavit a doufat, že si s ním její jazyk už poradí.

Zaslechla, že Grillo přestal vzlykat a Hotchkiss řekl:

„To je Witt.“

Ohlédla se. Nedaleko od břehu se na hladině jezírka objevilo Wittovo tělo, tváří dolů. Nedívala se tam, ale otočila se k prasklině a pomalu se k ní vlekla blíž. Měla matný pocit, že ji k tomu světlu cosi táhne a ten pocit rostl úměrně se zmenšující se vzdáleností mezi ní a tím světlem, jako kdyby její Nunciem změněné buňky cítily blízkost podobně poznamenané bytosti. U praskliny se unaveně zastavila. Opřela se o skálu a nakoukla dovnitř. Tahle jeskyně byla menší než ta, ze které právě přišla, a uprostřed ní bylo cosi, co původně považovala za oheň, ale při bližším pohledu zjistila, že se to ohni jen podobá. Z toho úkazu vycházelo chladné blikající světlo. Nikde nebyla ani stopa po jeho tvůrci.

Tesla vkročila dovnitř a ohlásila se, aby Jaffa ujistila, že nepřichází s nepřátelskými úmysly

„Je tady někdo?“ zeptala se. „Chci mluvit s… s Randolphem Jaffem.“

Zvolila jeho staré jméno v naději, že se Jaff ozve jako člověk, kterým býval. Nechtěla se setkat s Umělcem, kterého už viděla. Fungovalo to. Z nejvzdálenějšího kouta jeskyně se ozval hlas stejně nezemský jako její.

„Kdo jsi?“

„Tesla Bombecková.“

Vyšla k ohni, aby měla omluvu pro svůj vstup. „Nevadí vám to?“ zeptala se. Stáhla si vodou nasáklé rukavice a natáhla ruce nad blikající plameny.

„To tě neohřeje,“ řekl Jaffe. „Není to oheň.“

„To vidím,“ řekla. Za palivo tomu zvláštnímu ohni sloužilo cosi, co vypadalo jako hnijící hmota. Terata. Ta blikavá záře, kterou považovala za plameny provázela jejich zánik.

„ Vypadá to, že jsme tu sami,“ řekla.

„Ne,“ opravil ji Jaff. „Já jsem tu sám. Ty máš s sebou lidi.“

„Ano. Mám. Jednoho z nich znáte. Nathana Grilla.“

Při zvuku toho jména Jaffe vyšel z temného kouta jeskyně.

Dvakrát Tesla viděla v jeho očích šílenství. Poprvé to bylo v Centru. Na to ji upozornil Howie. Podruhé, když Jaff vyklopýtal z Vancova domu a opustil průchod do jiného světa, který vytvořil. Teď viděla v jeho očích šílenství potřetí. Teď bylo intenzivnější.

„Grillo je tady?“ zeptal se.

„Ano,“

„A proč?“

„Jak to, proč?“

„Proč jste tady?“

„Chtěli jsme vás najít,“ vysvětlila mu Tesla. „Potřebujeme… potřebujeme vaši pomoc.“

Šílený pohled se obrátil k Tesle. Kolem něj se chvěje nějaká jiná postava, jako kouř, napadlo Teslu. Vypadá jako nějaká obrovská oteklá hlava. Tesla se snažila nemyslet příliš na to, co to je, nebo co objevení té hlavy znamená. Jejím úkolem je dostat z toho šílence všechno, co ví. Možná by mu nejdřív měla říct, co ví ona.

„Máme něco společného,“ začala proto. „Je toho vlastně víc, ale já myslím jednu věc.“

„Nuncio,“ ozval se Jaff. „Fletcher tě pro něj poslal a tys mu nemohla odolat.“

„To je pravda,“ řekla Tesla. Raději s ním souhlasila, než aby mu dokazovala, že se mýlí, a tak rozptylovala jeho pozornost. „Ale to není ta důležitá věc.“

„A co tedy?“

„Kissoon.“

Jaff zamžikal očima.

„Tak to on tě poslal,“ řekl.

Sakra, napadlo Teslu. Teď jsem to podělala.

„Ne,“ řekla rychle. „To ne.“

„Co ode mě chce?“

„Nic. Já nejsem jeho posel. Přitáhl mě do té svojí Smyčky ze stejného důvodu jako tenkrát vás. Pamatujete si to?“

„Jistě,“ řekl Jaff bezbarvým hlasem. „Na to se těžko zapomíná.“

„Ale víte, proč vás tam přitáhl?“

„Potřeboval následníka.“

„Ne. Potřeboval tělo.“

„Ano. To také.“

„On je tam uvězněný, Jaffe. Může se dostat ven jediným způsobem: když ukradne tělo.“

„Proč mi to říkáš?“ zeptal se Jaff. „Copak není spousta jiných věcí, které můžeme dělat, než přijde konec?“

„Konec?“

„Konec světa,“ řekl Jaff. Opřel se zády o zeď a uvolnil se. „To se přece stane?“

„Proč si to myslíte?“

Jaffe vztáhl ruce k Tesle. Viděla, že se nezahojily. Na několika místech dokonce prosvítaly kosti. Dva prsty a palec pravé ruky chyběly úplně.

„Občas mívám vize,“ řekl. „Vidím to, co vidí Tommy-Ray. Něco sem jde…“

„A co vidíte?“ zeptala se ho, aby z něj vytáhla nějaké podrobnosti o tom, jak ti Iad vlastně vypadají. Přitáhnou si snad s sebou stroje a bomby?

„ Vidím jenom noc. Věčnou noc. Nechci ji vidět.“

„Musíte se podívat,“ řekla Tesla. „To je přece to, co musí dělat Umělec, ne? Musí se dívat a dívat, i když ty věci, na

které se dívá, jsou pro něj příliš hrozné. A vy jste Umělec, Randolphe…“

„Ne. Nejsem.“

„Přece jste otevřel tu bránu, ne?“ přesvědčovala ho Tesla. „Neříkám, že s vašimi metodami souhlasím, to ne, ale přece jen jste udělal něco, k čemu se nikdo jiný neodvážil. Možná by to nikdo jiný ani nesvedl.“

„Kissoon to takhle naplánoval,“ řekl Jaffe. „Teď to už vím. Udělal ze mě svého posla, aniž bych o tom věděl. Využil mě.“

„To si nemyslím,“ řekla Tesla. „Nemyslím, že by něco tak ohromného dokázal naplánovat. Jak mohl vědět, že vy s Fletcherem objevíte Nuncio? Ne. To co se stalo, nemohl naplánovat… v tomhle jste se rozhodoval sám. Vlastními silami. A za ty jste zodpovědný.“

Odmlčela se, aby svým slovům dodala váhu a také aby si chvíli odpočinula. Jaffe ji nicméně nechápal. Zíral do toho prapodivného ohně, který už začínal pomalu zhasínat, a potom se zase díval na své ruce. Teprve po dlouhém mlčení řekl:

„A ty jsi mi to sem dolů přišla říct?“

„Ano. A neříkejte mi, že nadarmo.“

„Co ode mě chceš?“

„Pomozte nám.“

„Nemůžu vám pomoct.“

„Vy jste tu díru otevřel. Jedině vy ji dokážete zavřít.“

„Už nikdy nepůjdu k tomu domu.“

„Myslela jsem, že jste chtěl do moře Podstaty,“ řekla Tesla. „Myslela jsem, že to je vaše jediná touha.“

„Mýlil jsem se.“

„A to vám trvalo tak dlouho, než jste přišel na svůj omyl? Proč jste změnil názor?“

„Tomu bys nerozuměla.“

„Zkuste to.“

Jaffe se znova zadíval do ohně. „To bylo poslední,“ řekl. „Až zmizí tohle světlo, bude tady tma.“

„Musí odsud být nějaká jiná cesta.“

„Také je.“

„ Tak po ní půjdeme. Ale nejdřív… nejdřív… mi řekněte, proč jste změnil názor.“

Jaffe chvíli mlčel, jako by si rozmýšlel, zda má Tesle vůbec odpovědět. A potom řekl: „Když jsem začal hledat Umění, všechny nápovědy mluvily o rozcestích. Tedy ne všechny. Ale většina. Ano, většina z nich. Alespoň ty kterým jsem trochu rozuměl. A tak jsem stále hledal rozcestí. Myslel jsem si, že tam najdu i odpověď. Potom mě Kissoon vtáhl do své Smyčky a já jsem si myslel: tak tady je poslední ze společenství Shoal, v boudě uprostřed země nikoho. Nebylo tam žádné rozcestí. Musel jsem se mýlit. A všechno, co se od té doby stalo: v misii, tady v Grove… nic z toho se nestalo na rozcestí. Víš, bral jsem to všechno doslova. Vždycky jsem bral všechno doslova. Přesně. Fletcher přemýšlel o vzduchu a obloze a já jsem přemýšlel o moci a kostech. Fletcher tvořil sny z lidských hlav a já jsem vyráběl věci z jejich vnitřností a potu. Vždycky jsem si myslel, že je to jasné. A celou tu dobu…“ hlas se mu roztřásl nenávistí k sobě samému, „… a celou tu dobu jsem to neviděl. Až když jsem použil Umění a uvědomil jsem si, co jsou to rozcestí…“

„Co?“

Jaffe zajel svou méně zraněnou rukou pod košili. Kolem krku mu visel na tenkém řetízku medailon. Jaffe jím škubl. Řetízek se roztrhl a Jaffe ho spolu s medailonem hodil Tesle. Ta věděla, ještě než ho chytila, co je to za medailon. Už jednou tuhle scénu zažila, s Kissoonem. Ale tenkrát ještě nerozuměla tomu, čemu rozuměla teď, když se jí kříž společenství Shoal dostal do rukou podruhé.

„Rozcestí,“ řekla. „Tohle je jejich symbol.“

„Já už nevím, co jsou symboly,“ odpověděl jí Jaffe. „Všechno je jediný symbol.“

„Ale tenhle něco znamená,“ řekla, když si prohlédla tvary zobrazené na ramenech kříže.

„Porozumět znamená získat ho,“ řekl Jaffe. „V okamžiku, kdy mu porozumíš, to přestane být symbol.“

„Tak… mi to vysvětlete,“ řekla Tesla. „Protože se na to dívám, a pořád je to jenom kříž. Je sice krásný, ale vůbec mu nerozumím. Uprostřed je ten chlap, který vypadá jako ukřižovaný, až na to, že tam nejsou hřeby. A potom jsou tam všechny ty další obrázky.“

„Nedává ti to žádný smysl?“

„Možná, kdybych nebyla tak unavená.“

„Tak hádej.“

„Nemám náladu na hádanky.“

V Jaffově tváři se objevil posměšný výraz. „Takže ty chceš, abych šel s tebou tam nahoru a pomohl ti zastavit to, co se na nás vrhá přes moře Podstaty a přitom nemáš ani ponětí, co se vlastně děje. Kdybys ho měla, rozuměla bys tomu, co držíš.“

Tesla porozuměla jeho návrhu, ještě než dokončil větu.

„Takže když na to přijdu, tak se mnou půjdete?“

„Ano. Možná.“

„Dejte mi pár minut,“ řekla a zadívala se na symbol společenství Shoal znovu.

„Pár,“ řekl Jaff. „Co je to, pár? Pět, to možná. Řekněme tedy pět. Má nabídka platí pro pět minut.“

Tesla obrátila medailon v ruce. Jakoby jí do žil vproudila čerstvá krev. „Nedívejte se na mě,“ řekla.

„Rád se dívám.“

„Rušíte mě tím.“

„Vždyť tu nemusíš zůstávat,“ odpověděl Jaffe.

Tesla ho poslechla, nemotorně se postavila a odešla k prasklině, kterou se sem dostala.

„Neztrať ten kříž,“ ozval se Jaffe téměř sarkasticky „Mám jenom jeden.“

Hotchkiss stál necelý metr od praskliny.

„Slyšel jste to?“ zeptala se ho Tesla.

Hotchkiss přikývl. Tesla otevřela dlaň a nechala ho prohlédnout si ten medailon. Světlo vycházející z terat bylo sice slabé, ale jejich oči už se mu přizpůsobily. Viděla na Hotchkissově tváři zmatek. Od něj se žádných závratných objevů nedočká.

Sebrala mu proto medailon a popošla ke Grillovi, který se nehnul ze svého místa.

„Ten se sesypal,“ řekl Hotchkiss. „Má klaustrofobii.“

Tesla ho ale neposlouchala. Grillo se už nedíval ani na strop, ani na Wittovo tělo ve vodě. Oči měl zavřené a zuby mu jektaly.

„Grillo.“

Žádná známka toho, že by ji slyšel.

„Grillo. To jsem já, Tesla. Musíš mi pomoct.“

Grillo prudce zavrtěl hlavou.

„Musím vědět, co tohle znamená.“

Ani neotevřel oči, aby se podíval, o čem mluví.

„Tak díky moc, Grillo,“ řekla Tesla.

Takže jsi na to sama, holka. Nikdo ti nepomůže. Hotchkiss tomu nerozumí, Grillo nechce a Witt je ve vodě a po smrti. Na okamžik spočinula očima na tom těle. Leželo tváří ve vodě s rozpřaženými končetinami. Chudák. Vůbec ho sice neznala, ale zdál se docela fajn.

Otočila se k němu zády, otevřela dlaň a znovu se zadívala na ten medailon. Její soustředění dávno potlačil téměř fyzický pocit plynoucích vteřin.

Co to může být?

Ta postava uprostřed je člověk. Ty ostatní obrázky kolem lidé nejsou. Možná jsou to příbuzní? Nebo děti té prostřední postavy? To by dávalo smysl. Pod jejíma nohama je něco jako stylizovaná opice, pod tím něco jako ještěrka a pod tím…

Sakra! To nejsou děti, ale předchůdci. To je evoluce. Uprostřed je člověk. Pod ním opice, ještěrka, ryba a protoplazma – jediná buňka. Minulost leží pod námi, řekl jednou Hotchkiss. Možná, že měl pravdu.

Takže předpokládejme, že to je správné řešení. Co nám to tedy říká o těch ostatních obrázcích? Nad hlavou té postavy je něco s velkou hlavou, co nejspíš tancuje. Nad tím je ta samá figura, jenže zjednodušená a nad tím další, ještě jednodušší a celou tu řadu uzavírá zase něco jako jediná buňka, která matně připomíná ten tvar na opačném konci. Ve světle předchozího poznání to pro Teslu nebylo těžké pochopit. Dole jsou obrazy vývoje vedoucího k člověku a nad tím musí být vývoj nadčlověka, druhu pozvednutého na dokonalou duševní úroveň.

To jsou dvě hádanky ze čtyř.

Kolik má ještě času?

Nemysli na to, nařídila si. Nejdřív musíš přijít na tohle. Příčné rameno kříže nebylo ani zdaleka tak snadné jako svislé. Úplně nalevo byl další kruh s něčím jako mrak uprostřed. Vedle toho byl čtverec rozdělený do čtyř částí a za tím ještě něco, co připomínalo blesk. A těsně vedle pravé ruky postavy něco, nějaká vlna – možná krev z té ruky? A potom ruka samotná. Na druhé straně pár ještě nepochopitelnějších symbolů. Něco dalšího jakoby vytékalo z levé ruky ležící postavy, potom vlna, nebo hadi – neopakuje Jaffův omyl? Nebere to příliš doslova? – potom nějaká jako napůl smazaná křivka a nakonec čtvrtý a poslední kruh, ve kterém byla vyvrtaná díra. Od pevného k nepevnému. Od kruhu s mrakem až k prázdnému prostoru. Co to má sakra znamenat? Den a noc? Ne. Možná známé a neznámé? To by dávalo smysl. Spěchej, Teslo, pospěš si. Tak co je kulaté s mrakem a známé?

Kulaté a s mraky Svět. A známý. Ano. To je svět. Kosmos! Z čehož vyplývá, že to druhé rameno znázorňuje neznámo, to znamená Metakosmos! Takže už zbývá jen ta postava uprostřed, střed celého toho symbolu.

Vydala se zpátky k jeskyni, kde na ni čekal Jaffe, a věděla, že jí zbývá už jen pár vteřin.

„Mám to!“ vykřikla. „Mám to!“ Nebyla to sice pravda, ale se zbytkem už se nějak vypořádá.

Oheň uprostřed jeskyně už skoro dohasínal, ale v Jaffových očích svítila příšerná záře.

„Vím, co to je,“ řekla.

„Ano?“

„Je to evoluce od jediné buňky až k Božství.“

Z výrazu na jeho tváři uhodla, že má pravdu.

„Pokračuj,“ řekl Jaffe. „Co to druhé rameno?“

„To je Kosmos a Metakosmos. To, co známe, a to, co neznáme.“

„Velmi dobře,“ řekl Jaffe. „Velmi dobře. A co uprostřed?“

„My Lidské bytosti.“

Jeho úsměv se rozšířil. „Ne,“ řekl.

„Ne?“

„To je pořád ten samý omyl, že? Není to tak jednoduché.“

„Ale to tady je přece člověk!“ řekla Tesla.

„Stále ještě vidíš jen symbol.“

„Sakra. Tohle nenávidím! Vy jste hroznej. Pomozte mi!“

„Čas vypršel!“

„Jsem blízko! Jsem opravdu blízko, že jo?“

„Vidíš, jak to je? Nemůžeš na to přijít. Ani s pomocí svých přátel.“

„Nijak mi nepomohli. Hotchkiss tomu nerozumí. Grillo šílí. A Witt…“

Witt leží ve vodě, dokončila v duchu. Neřekla to ale nahlas, protože ta představa jí náhle vnukla jinou myšlenku. Leží ve vodě s rozpřaženýma rukama a nohama.

„Můj Bože,“ řekla. „To je moře Podstaty. To jsou naše sny. Na tom rozcestí není tělo, ale mysl.“

Jaffův úsměv se vytratil a záře v jeho očích zesílila. Byla to podivná záře. Neosvětlovala nic kolem, ale vsávala do sebe všechno ostatní světlo v jeskyni.

„Je to tak, že?“ řekla. „Moře Podstaty je uprostřed všeho. To je to rozcestí.“

Jaffe jí neodpověděl. Ani nemusel. Bez nejmenších pochyb věděla, že má pravdu. Ta postava se vznáší v moři Podstaty s rozpřaženýma rukama i nohama, protože sní své sny v moři snění. A to snění je příčina všeho ostatního: první příčina.

„Není divu,“ řekla Tesla.

Teď promluvil i Jaff, hlasem jako z hrobu.

„Co není divu?“

„Není divu, že jste to neunesl,“ odpověděla. „Když jste si uvědomil, proti čemu v moři Podstaty stojíte. Není divu.“

„Budeš litovat, že jsi na to přišla.“

„Nikdy v životě jsem žádných vědomostí nelitovala.“

„Změníš názor,“ řekl. „Za to ti ručím.“

Tesla mu nechala jeho kyselé hrozny Ale dohoda je dohoda a Tesla na ní hodlala trvat.

„Řekl jste, že s námi půjdete.“

„Já vím.“

„Takže půjdete?“

„Nemá to cenu,“ řekl.

„Nezkoušejte se z toho vyvléct. Já vím, co nám hrozí, stejně jako vy.“

„A co navrhuješ, že uděláme?“

„Půjdeme zpátky do Vancova domu a pokusíme se zavřít ten průchod.“

„Jak?“

„Možná by nám měl poradit odborník.“

„Žádný není.“

„Je. Kissoon,“ řekla Tesla. „Dluží nám radu. Možná že i několik. Ale nejdřív odsud musíme vylézt.“

Jaffe se na ni zadíval, jako by si nebyl jistý, jestli ji má vůbec poslouchat.

„Jestli to neuděláte,“ řekla mu, „skončíte tady ve tmě, kde jste strávil kolik… dvacet let? Iad se dostanou do našeho světa a vy budete sedět tady pod zemí a vědět, že naše planeta trpí. Možná, že vás nikdy nenajdou. Vy nejíte, že ne? Jíst už nemusíte. Můžete tu přežít, možná i sto nebo tisíc let. Ale budete sám. Jenom vy a tma a vědomí toho, co jste udělal. Zní vám to dobře? Já bych osobně dala přednost tomu pokusit se to zastavit a třeba při tom umřít…“

„Nejsi příliš přesvědčivá,“ řekl Jaffe. „Vidím do tebe jasně. Jsi upovídaná, ale svět je plný takových lidí. Mysli si, že jsi chytrá. Ale nejsi. Ty nevíš nic o tom, co se na nás valí. Ale já? Já vidím očima svého syna. Pluje směrem k Metakosmu a já cítím, co nás čeká. Nevidím to. Ani nechci. Ale cítím to. A říkám ti, že nemáme šanci.“

„Tímhle se z toho chcete vymluvit?“

„Ne. Půjdu. I kdybych se měl jen dívat na tvůj obličej, až si to uvědomíš. Půjdu.“

„Tak teda jdeme,“ řekla Tesla. „Vy odsud znáte cestu?“

„Můžu ji najít.“

„Dobře.“

„Ale nejdřív…“

„Ano?“

Natáhl k ní tu zdravější ruku.

„Můj medailon.“

Dřív než se mohli vydat na cestu, museli vyburcovat Grilla z jeho letargie. Když se s Jaffem vynořili z trhliny ve skále, Grillo stále ještě seděl u vody a oči měl pevně zavřené.

„Jdeme ven,“ řekla mu Tesla tiše. „Grillo, slyšíš mě? Jdeme ven.“

„Jsme mrtví,“ řekl jí.

„Ne,“ odporovala mu Tesla. „Budeme v pořádku.“ Podepřela ho ramenem a pokusila ho zvednout. Bolest v boku sílila s každým dalším pohybem. „Vstávej, Grillo. Je mi zima a za chvíli tu bude tma.“ Vlastně už byla tma. Poslední záře z rozpadajícího se terata rychle hasla. „Tam nahoře je slunce, Grillo. Je tam světlo. Je tam teplo.“

„Witt je mrtvej,“ řekl on.

Vlny jezírka přihnaly jeho tělo ke břehu.

„My ale nebudeme,“ řekla Tesla. „My to přežijeme, Grillo. Tak už se vzpamatuj.“

„Nemůžeme… nahoru… plavat,“ řekl Grillo a podíval se na pěnící vodu, dopadající do jezírka.

„Půjdeme jinudy,“ řekla Tesla. „Už to nebude dlouho trvat. Ale musíme si pospíšit.“

Rozhlédla se po jeskyni a uviděla Jaffa, jak si prohlíží ostatní trhliny ve skále. Asi hledá nejsnadnější cestu ven.

Nevypadal o nic líp než oni a bylo jasné, že namáhavý výstup nahoru cestou, kterou sem přišli, by už nezvládl ani jeden z nich. Jaffe zavolal Hotchkisse a nakázal mu odstraňovat hromadu kamení. Potom začal prohlížet další díry. Tesle se mihla hlavou myšlenka, jestli vůbec Jaffe ví o východech alespoň o něco víc než oni, ale té myšlenky se zbavila, když se znovu pokusila postavit Grilla na nohy Chvíli jí to sice trvalo, ale nakonec se to podařilo. Grillo se postavil. Nohy strnulé dlouhým sezením se pod ním podlamovaly a Tesla mu je musela chvíli třít, aby se mu do nich vrátil cit.

„Dobře," řekla potom. „Dobře. Tak jdeme."

Ještě jednou se podívala na Wittovo tělo a zadoufala, že ať je Witt kdekoliv nemá se tam špatně. Jestli má každý člověk Ráj podle svých představ tak Witt se teď určitě nachází v nebeském Palomo Grove, v malém bezpečném městečku a v malém bezpečném údolíčku, kde slunce svítí každý den a kde kvete obchod s nemovitostmi. Tesla mu v duchu popřála, ať se mu vede dobře, a otočila se k jeho tělu zády. V tu chvíli ji napadlo, že Witt možná dobře věděl, že dnes zemře a že je tady v samých základech Palomo Grove možná šťastnější, než kdyby ho měl jako kouř z krematoria rozvát vítr.

Jaffe odvolal Hotchkisse od jeho práce a zaměstnal ho odtahováním kamení od další trhliny To jen posílilo Teslino podezření, že Jaffe nemá ponětí, kudy se odsud dostat. Přesto přispěchala Hotchkissovi na pomoc a vyburcovala i Grilla z jeho letargie, aby jim pomohl. Vzduch vycházející z té trhliny páchl ztuchlinou. Nikde ani závan čerstvého vzduchu. Ale na to možná byli příliš hluboko.

Práce to byla těžká a s houstnoucí tmou se stávala ještě těžší. Ještě nikdy v životě se Tesla necítila tak blízko k naprostému zhroucení. Ruce vůbec necítila, tvář jí ztuhla zimou a tělo ji odmítalo poslouchat. Pomyslela si, že kdejaká mrtvola musí být na dotek teplejší než ona. Ale kdysi dávno na slunci řekla Hotchkissovi, že se vyrovná jakémukoliv muži, a proto to teď nemohla vzdát. Tahala a trhala kameny stejně odhodlaně jako Hotchkiss. Nicméně největší kus práce odvedl Grillo, kterého nepochybně pohánělo jeho zoufalství. Odvlékal ty největší kameny silou, jakou by u něj Tesla nikdy dřív nehledala.

„Tak," řekla Jaffovi. „Půjdeme tudy?"

„Ano."

„Tohle je cesta ven?"

„Stejně dobrá jako ostatní," řekl a postavil se do čela jejich průvodu.

A pak začal pochod, který byl svým způsobem ještě příšernější než předchozí sestup. Měli totiž jen jedinou svítilnu, kterou nesl Hotchkiss jdoucí těsně za Jaffem. Její světlo bylo ale naprosto nedostačující a místo aby Tesle a Grillovi osvětlovalo cestu, spíše sloužilo jen jako vedoucí paprsek světla. Zakopávali a padali a znovu klopýtali, takže chvílemi dokonce vítali i necitlivost vlastních těl a odmítali přitom myslet na to, jaké rány si při nárazech na skálu způsobují.

První část cesty dokonce nejdřív vůbec nevedla směrem vzhůru. Obcházeli několik jeskyní, za jejichž zdmi hučely proudy vody. Prošli kolem jedné chodby ve které ještě nedávno tekla voda. Její dno i stěny pokrýval nános bahna sahajícího jim až po stehna a odkapávajícího jim na hlavy. O něco později vděčili jen tomu slizkému bahnu, kterým byli obalení, že se mohli protáhnout několika snad až příliš úzkými trhlinami ve skále. Až potom začali lézt vzhůru, nejdřív pozvolna a potom skála pod jejich nohama začala strmě stoupat. Zvuk vody teď slábl, ale objevila se jiná hrozba: drolící se půda. Nikdo neřekl ani slovo. Všichni byli příliš vyčerpaní na to, aby plýtvali dechem na vyslovení tak zřejmého faktu, že země, na které Grove stojí, se asi dala do pohybu. Zvuky trhajících se skal byly tím hlasitější, čím výš se dostávali a několikrát na ně z výšky dopadla sprška prachu.

Hotchkiss ucítil čerstvý vzduch první.

„Čerstvý vzduch," řekl.

„Jistě," řekl Jaffe.

Tesla se ohlédla na Grilla. Smysly měla ale tak zmatené, že si jimi už nebyla jistá.

„Ty to taky cítíš?" zeptala se ho.

„Myslím, že jo," řekl sotva slyšitelným hlasem.

To zrychlilo jejich postup, ačkoliv cesta byla stále obtížnější a několikrát se jim třásla i půda pod nohama. Ale teď už je pohánělo něco jiného než čerstvý vzduch: byla tu vidina světla někde nahoře, která pomalu rostla a rostla, až posléze dokonce rozeznávali skálu pod svýma nohama a Jaffa, vytahujícího se na skály s takovou lehkostí jedinou rukou, jako kdyby jeho tělo nevážilo vůbec nic. Ostatní ho klopýtavě následovali a sotva s ním drželi krok i přes všechen ten adrenalin, který se jim náhle začal valit do jejich unavených těl. Světlo sílilo a teď je vedlo kupředu. Taková nezvyklá záře je nutila mhouřit oči. Světlo bylo stále jasnější. Teď už se k němu dychtivě drápali beze vší opatrnosti.

Myšlenky, které se honily Tesle hlavou, byly nejasné a potrhané, spíše jako sny než myšlenky. Byla příliš vyčerpaná na to, aby je mohla nějak uspořádat. Ale stále se vracely k těm pěti minutám, kdy luštila tajemství medailonu. Proč, to pochopila, až když nad sebou zahlédla oblohu: že tenhle vzestup z temnot se podobá návratu z minulosti a smrti. Jako když se ze studenokrevných živočichů vyvinuli teplokrevní. Nebo ze slepých jeskynních tvorů tvorové vidoucí. Matně ji napadlo: tak proto lidé lezou do podzemí. Aby si připomněli, proč žijí na slunci.

A když konečně jas nad nimi převládl nad okolní tmou, Jaffe ustoupil a nechal Hotchkisse, aby ho předešel.

„Rozmyslel jste si to?" zeptala se ho Tesla.

Na jeho tváři se nicméně zračilo něco víc než jen pochyby.

„Čeho se bojíte?" zeptala se Tesla znovu.

„Slunce," řekl Jaffe.

„Tak jdete, vy dva?" pobídl je Grillo.

„Za chviličku," řekla mu Tesla. „Jdi napřed."

Grillo se kolem nich protlačil a začal zdolávat těch několik posledních metrů, dělících je ještě od povrchu země. Hotchkiss už tam byl. Tesla slyšela, jak se směje. Bylo pro ni těžké nepřidat se k nim a nevylézt ven, ale nezdolali

takovou cestu jen proto, aby je nakonec její cíl opustil.

„Nenávidím slunce," řekl Jaffe.

„Proč?"

„Protože ono nenávidí mě."

„Chcete říct, že vás pohled na slunce bolí? Copak jste nějaký upír?"

Jaff zamžoural na oblohu.

„To Fletcher miloval oblohu."

„Tak byste se od něj možná mohl něco přiučit."

„Teď už je pozdě."

„Ne, není. Už jste toho napáchal dost, ale teď byste to ještě mohl napravit. Hrne se sem něco horšího než vy Myslete na to."

Jaffe neodpověděl.

„Podívejte se," pokračovala Tesla, „slunci je jedno, co jste udělal. To svítí na každého stejně, ať je dobrý nebo ne. Někdy si sice přeju, aby to tak nebylo, ale bohužel to tak je."

Jaffe přikývl.

„Už jsem ti vyprávěl…" řekl, „… o Omaze?"

„Teď s tím nezačínejte, Jaffe. Jdeme nahoru."

„Tam zemřu," řekl.

„Tak budete mít konečně po starostech, ne?" řekla Tesla. „Tak pojďte!"

Jaffe se na ni tvrdě zahleděl, ale ta záře, která mu vycházela z očí dole v jeskyni, už byla pryč. Vlastně na něm nebylo nic, co by napovídalo něco o jeho neobyčejné moci. Byl úplně nezajímavý: šedivý, zubožený člověk, na kterého by se na ulici ani nepodívala jinak, než aby přemítala o tom, co toho člověka mohlo takhle zničit. Stálo je spoustu času a námahy – a Wittův život – než ho vytáhli z podzemí. Teď ani nevypadal, že by za to mohl stát. Se skloněnou hlavou zdolal posledních pár metrů vzhůru a vylezl na slunce. Tesla ho následovala. Sluneční jas ji udeřil do očí nečekaně prudce. Zavřela oči, dokud jí je neotevřel něčí smích.

Hotchkiss a Grillo se nesmáli jen úlevou. Vylezli ze země uprostřed parkoviště motelu Terrace.

„Vítejte do Palomo Grove, sídla blahobytu," stálo na tabuli vedle parkoviště.

Kapitola padesátá třetí – Začátek konce

Jak kdysi před lety ráda svým třem nejlepším přítelkyním připomínala Carolyn Hotchkissová, země, na které se pohybujeme, je tenká a Palomo Grove stojí na trhlině v zemi, která se jednoho dne rozevře a pohltí celé město. Během těch dvou desetiletí, která uplynula ode dne, kdy umlčela svá proroctví hrstí prášků na spaní, pokročila technologie předvídání takových událostí hodně kupředu. Ty vlasové praskliny už se daly zmapovat a pozorovat. Kdyby se náhle daly do pohybu, varování by dokázalo přijít dostatečně rychle, aby zachránilo životy milionů lidí nejen v San Francisku a Los Angeles, ale i v menších městech jako například Grove. Žádná z těchto pozorování a map nicméně nemohla předvídat rychlost událostí v Coney Eye nebo jejich následky. Deformace interiéru Vancova domu vyslala do celého Kopce sice nepatrný, ale rozhodný impuls, který se nesl všemi jeskyněmi a tunely pod městem a pobídl celý jejich složitý systém k pohybu. Ačkoliv největší následky se projevily na úpatí kopce, kde se země otevřela, jako kdyby se skutečně chystala pohltit celé město, a do trhliny dlouhé dvě stě a široké nejméně dvacet metrů se propadlo několik domů, škody utrpěly vlastně všechny části města. Ničení neodeznělo po první vlně, jak by se dalo předpokládat u obyčejného zemětřesení. Otřesy se opakovaly, jak se propadaly další a další jeskyně v podzemí a náhle po celém městě začaly mizet domy garáže, chodníky i obchody. Nejprve se to objevilo ve čtvrti Deerdell, jejíž ulice byly nejblíž k lesu a jejíž obyvatele varoval masový úprk zvířat, která opustila les ještě dřív, než se stromy začaly vyvracet z kořenů. Po nich se začaly hroutit domy Neštěstí postupovalo z jedné ulice do druhé. Čtvrti Stillbrook a Laureltree utrpěly přibližně stejné škody ale jejich obyvatele nikdo nevaroval. Uprostřed ulic a zahrad se náhle objevily trhliny. Voda z bazénů se ztratila během několika vteřin a některé silnice začaly připomínat model Velkého kaňonu. Ale varování nevarování, konec byl nevyhnutelný. Grove se propadalo do země, na které stálo.

Jistě, zemřelo mnoho lidí. Ale většinou si toho nikdo nevšiml, neboť tito lidé už několik dní trávili všechen čas zamčení doma, kde sice přemítali o špatnosti okolního světa, ale nedokázali s těmi myšlenkami vyjít ven. Nikdo je nepostrádal, protože nikdo nevěděl, kdo všechno z města odjel a kdo zůstal. Solidarita obyvatel Grove, kterou ukázali po té noci u Obchodního Centra, byla jen zdánlivá. Nikdo nesvolával občany nikdo se s nikým o svém strachu neradil. A jak se události postupně zhoršovaly, mnoho rodin prostě zmizelo pryč, často v noci, aniž by cokoliv oznámily sousedům. A ti, kteří ve městě zůstali, byli pohřbení pod troskami svých vlastních střech, aniž by někdo věděl, že jsou doma. Než si odborníci stačili uvědomit, jaká pohroma se v městě děje, mnoho ulic už bylo neprůchodných a nikdo neměl čas hledat oběti, protože se nejdřív muselo přijít na kloub tomu, co se odehrálo a stále ještě odehrává v domě Buddyho Vance.

Prvním vyšetřovatelům – strážníkům, kteří si mysleli, že už je nic v životě nemůže překvapit – se zdálo, že v Coney Eye zapracovala nějaká nejasná síla. Hodinu a půl poté, kdy do Coney Eye dorazilo první auto a strážník nahlásil svým nadřízeným, v jakém stavu dům našli, do domu dorazilo i několik agentů FBI a dva profesoři – fyzik a geolog – už byli na cestě z Los Angeles. Když vstoupili do domu, prohlásili, že tento neobvyklý úkaz nejsou zatím schopni nijak vysvětlit a že je pravděpodobně potenciálně nebezpečný. Jediný jistý fakt mezi mnoha nejistotami byl ten, že obyvatelé Grove si nějakým způsobem byli vědomi toho, že se v jejich městě něco takového stane, a začali opouštět své město několik hodin, možná i několik dní předtím, než se to skutečně stalo. Proč nikdo z nich ovšem neuvědomil odborníky o hrozícím nebezpečí, bylo ovšem jednou z nesčetných záhad, které trápily hlavy vyšetřovatelů.

Kdyby tito vyšetřovatelé věděli, kam se dívat, dostali by odpovědi na své otázky od těch lidí, kteří vylezli z podzemí před motelem Terrace. Pravděpodobně by vzápětí tyto odpovědi zavrhli jako blouznění šílenců, ale dokonce i Tesla – která byla odhodlaná Grillovi za každou cenu zabránit ve zveřejňování toho, co zažili – by teď byla ochotná jim vypovědět všechno, jen kdyby na to měla sílu. Teplo slunečních paprsků, dokonce i samo světlo jí přidalo trochu energie, ale také vysušilo bláto a krev na jejím těle a obličeji a uzavřelo jí tak hluboko v kostech uvízlý chlad. Jaff první vyhledal stín a chládek v motelu. Po pár minutách se Tesla vydala za ním. V motelu nebyli ani hosté, ani personál, a brzy zjistili proč. Ta trhlina na parkovišti, kterou vylezli, byla jen jednou z mnoha a ta nejširší z nich se táhla právě kolem hlavních dveří budovy a prostupovala její zeď mnoha vlasovými trhlinkami, jako blesk, který vyšlehl ze země. Uvnitř viděli známky toho, jakou rychlostí lidé budovu opouštěli. Po schodech postávala zavazadla, všude po podlaze se válely různé věci osobní potřeby a většina dveří byla otřesy vyvrácená z pantů a nebo dokořán. Tesla prošla po chodbě do jednoho z pokojů, kde našla nějaké zapomenuté oblečení. Tam si ve sprše pustila vodu tak horkou, jak jen mohla vydržet, svlékla se a vstoupila do sprch náhlé teplo v ní vyvolalo takovou ospalost, že se jen stěží zburcovala a dokázala vystoupit ze sprchy ven a osušit se. Stěny bohužel pokrývala zrcadla. Na její potlučené a rozbolavělé tělo nebyl hezký pohled. Tesla se co nejrychleji oblékla, aniž by se starala, jestli jí jednotlivé kusy oblečení padnou, nebo jestli se k sobě hodí – jak byla ostatně vždycky zvyklá. Během oblékání si posloužila hrnkem studené kávy, který kdosi zapomněl na stolku. Když vstoupila do hotelu, byly tři hodiny dvacet minut: skoro sedm hodin uplynulo od doby kdy se všichni čtyři řítili v autě ke čtvrti Deerdell, aby se spustili do propasti.

Grilla a Hotchkisse našla v kanceláři. Už stihli uvařit horkou kávu. Také se umyli, ačkoliv ne tak důkladně jako ona. Jen ze sebe smyli tu nejhorší špínu. Také ze sebe stáhli své vodou nasáklé svetry a našli si nějaké jiné svršky. Oba kouřili.

„Všechno je tady," oznámil jí Grillo hlasem člověka, který se za něco stydí, ale je odhodlán to napravit. „Káva. Cigarety. Pár starých koblih. Chybí nám tu jenom drogy."

„Kde je Jaffe?" zeptala se Tesla.

„Nevím," řekl Grillo.

„Co tím myslíš, že nevíš?" rozhořčila se Tesla. „Prokrista, Grillo, neměli jsme ho spustit z očí."

„Přece s námi vylezl až sem, ne?" opáčil Grillo. „Teď od toho už nemůže utéct."

„Možná," přiznala Tesla. Nalila si kávu. „Je tady někde cukr?"

„Ne, ale jsou tu sušenky a koláč. Všechno staré, ale jedlé. Někdo tady měl chuť na sladkosti. Chceš kousek?"

„Chci," řekla Tesla. Usrkávala horkou kávu. „Asi máš pravdu…"

„O tom, že tady někdo měl rád sladkostí?"

„O Jaffovi."

„Ten se o nás nestará," řekl Hotchkiss. „Ani se na něj nemůžu dívat."

„No, vy máte důvod," řekl Grillo.

„To teda mám," přisvědčil Hotchkiss. Po straně se podíval na Teslu. „Až s tímhle skončíme," řekl, „chci ho pro sebe. Dobře? Máme si o čem povídat."

Nečekal na odpověď. Vzal si svůj hrnek s kávou a vyšel ven na slunce.

„Co to mělo znamenat?" řekla Tesla.

„To bylo o Carolyn," odpověděl jí Grillo.

„Jasně."

„Dává Jaffovi vinu za to, co se jí stalo. A má pravdu."

„Musí se cítit hrozně."

„Myslím, že to pro něj není žádná novinka," řekl Grillo.

„Asi ne." Tesla vyprázdnila svůj hrnek. „Tak, teď je mi líp," řekla. „Jdu najít Jaffa."

„Ještě než půjdeš…"

„Co?"

„Chci jenom říct… co se mi tam dole stalo… je mi líto, že jsem vám nijak nepomohl. Vždycky mě strašila ta představa, že mě pohřbí zaživa."

„To nic," uklidnila ho Tesla.

„Chci vám to vynahradit. Pomoct vám jinak. Když budeš potřebovat, tak mi řekni. Vím, že už jsi toho zvládla dost. A já jsem neudělal nic."

„To není pravda."

„Ty jsi přesvědčila Jaffa, aby šel s námi. Jak jsi to udělala?"

„Dal mi hádanku. Já jsem na ni přišla."

„Říkáš to, jako kdyby to bylo hrozně jednoduché."

„ Víš, všechno tohle asi je jednoduché. Věci jsou tak obrovské, že se na ně bude muset jít jen instinktem."

„Ten jsi měla vždycky lepší než já. Já mám radši fakta."

„Fakta jsou taky jednoduchá," řekla Tesla. „Je tady ta díra a něco, co se tou dírou chce dostat na svět z té druhé strany, kterou si nikdo nedokáže představit. Jestli tu díru nezavřeme, tak jsme v háji."

„A Jaff ví, jak na to?"

„Na co?"

„No jak tu díru zavřít."

Tesla se na něj zadívala.

„Mám hádat?" řekla nakonec. „Ne."

Našla ho na střeše, což bylo to poslední místo, kde by ho hledala, a také ji tahle možnost napadla až jako poslední.

Tam se věnoval činnosti, kterou by u něj také nečekala. Díval se do slunce.

„Už jsem si myslela, že jste nás opustil," řekla.

„Mělas pravdu," odpověděl, aniž by se na ni podíval. „Svítí na všechny dobré i zlé. Ale nedokáže mě zahřát. Už jsem zapomněl, jaké to je cítit teplo a chlad nebo hlad a žízeň. To mi chybí."

To trpké sebevědomí, se kterým s ní mluvil tam dole v jeskyni, z jeho hlasu zmizelo. Tvářil se téměř pokorně.

„Možná, že se vám to vrátí," řekla mu. „Víte, to lidské. Možná, že to, co Nuncio udělalo, časem pomine."

„To by se mi líbilo," řekl. „Rád bych zase byl Randolph Jaffe z Omahy v Nebrasce. Kdyby tak šel vrátit čas a já nikdy nevkročil do té místnosti."

„Jaké?"

„Místnosti nedoručených zásilek na poště," řekl. „Tam to všechno začalo. O tom bych ti měl vyprávět."

„Ráda si to poslechnu. Ale nejdřív…"

„Já vím, já vím. Ten dům a ten průchod."

Teď už se na ni podíval. Vlastně ne na ni, ale za ni, na Kopec.

„Dřív nebo později tam budeme muset jít," připomněla mu Tesla. „Já bych šla radši hned, dokud je světlo a dokud jsme ještě jakž takž čilí."

„A až se tam dostaneme?"

„Budeme doufat, že dostaneme nějaký nápad."

„Ten musí odněkud přijít," řekl Jaffe. „A ani jeden z nás v bohy nevěří, že ne? Na tom jsem celá ta léta stavěl. Na lidech bez bohů."

Tesla si vzpomněla, co D'Amour povídal, když mu řekla, že se nemodlí. Bylo to něco o tom, že by jí modlení říkalo víc, kdyby věděla, kolik neznámých věcí existuje kolem ní.

„Pomalu začínám věřit," řekla. „Ale jen pomalu."

„A čemu věříš?"

„Ve vyšší síly," řekla Tesla a trochu zahanbeně pokrčila rameny „Členové společenství Shoal měli také své touhy tak proč bych je nemohla mít já?"

„Opravdu?" opáčil Jaffe. „Opravdu tak střežili Umění jen proto, že se moře Podstaty musí za každou cenu uchovat? To si nemyslím. Spíš se prostě báli toho, co by se přes něj mohlo dostat. Byli to jen hlídací psi."

„Možná, že právě to hlídání je povýšilo."

„Na co? Stali se z nich snad světci? Na Kissoona to ale příliš neplatilo, že? Ten uctívá jen sám sebe. A Iad."

To byla smutná myšlenka. A navíc myšlenka, která přímo odporovala D'Amourovým úvahám o víře v záhady stejně, jako Kissoonovo prohlášení, že všechna náboženství jsou jen zástěrkou společenství Shoal a způsoby jak nezasvěcené svést z cesty.

„Stále ještě občas vidím, kde je Tommy-Ray." řekl Jaffe.

„Jak to tam vypadá?"

„Je tam pořád větší tma," odpověděl Jaffe. „Dlouho se rychle pohybovat na vlnách, ale teď stojí. Možná, že začal přiliv Myslím, že z té tmy něco přichází. Nebo je to možná samotná tma, já nevím. Ale blíží se to."

„Až něco Tommy-Ray uvidí," řekla Tesla, „řekněte mi to. Chci znát podrobnosti."

„Nechci se dívat ani svýma, ani jeho očima."

„Nemáte na výběr. Je to váš syn."

„Několikrát mě zklamal. Nic mu nedlužím. Teď má své přeludy."

„ Tomu říkám rodinka," řekla Tesla. „Otec, syn a…"

„… Duch Svatý," dokončil Jaffe.

„Pravda," odpověděla Tesla, které ta věta něco připomněla. „Trojice."

„A co z toho?"

„Toho se Kissoon strašně bál."

„Trojice?"

„Jo. Když mě tam do té Smyčky zatáhl poprvé, uklouzl mu ten název. Myslím, že omylem. Když jsem se ho začala vyptávat, tak ho to tak zmátlo, že mě radši nechal jít."

„Nikdy jsem Kissoona nepovažoval za křesťana," poznamenal Jaffe.

„Ani já. Možná, že tím myslel něco jiného. Nebo nějaké jiné bohy. Něco, co vzývalo společenství Shoal. Máte ještě ten medailon?"

„Tady v kapse. Sáhni tam pro něj sama. Moje ruce už to nesvedou."

Vytáhl je z kapes. V sinavém světle v jeskyni vypadaly příšerně, ale sluneční světlo odhalilo celkový rozsah jejich zmrzačení. Maso v otevřených ranách začínalo černat a vlhnout a mezi ním bíle prosvítaly kosti.

„Rozpadám se," řekl. „Fletcher na to použil oheň a já své zuby. Oba pácháme sebevraždu. Jenže ta jeho byla rychlejší."

Tesla mu sáhla do kapsy a vytáhla medailon ven.

„Ale zdá se, že vám to nevadí," řekla.

„Co?"

„To, že se rozpadáte."

„Ne, nevadí mi to," přiznal Jaffe. „Rád bych zemřel, jako bych zemřel, kdybych byl zůstal v Omaze a zestárl tam. Nechci žít navěky. K čemu také, když se v ničem nevyznám?"

Při prohlížení ornamentů na medailonu Teslu znova zachvátila vlna prudké radosti, která se jí zmocnila, když v podzemí rozluštila jejich smysl. Ale žádný z těch ornamentů dokonce ani ve slunečním světle nepřipomínal nic jako

Trojici. Byly tu čtveřice, to ano. Čtyři končetiny a čtyři kruhy Ale trojice nikde.

„Tohle nemá cenu," řekla Tesla. „Takhle bychom mohli sedět pořád a nic nepochopit."

„Nepochopit co?" zeptal se Grillo, který se právě objevil za nimi.

„Trojici," řekla Tesla. „Nenapadá tě, co by to mohlo znamenat?"

„No přece Otec, Syn a…"

„Ale ještě kromě toho."

„Potom mě nenapadá nic. Proč?"

„Jen tak."

„Kolik Trojic může být?" řekl Grillo. „To nemůže být těžké zjistit."

„Od koho? Od Abernethyho?"

„U toho by se dalo začít," řekl Grillo. „Je to bohabojný člověk. Alespoň to o sobě tvrdí. Je to důležité?"

„V naší situaci je důležité všechno," řekla Tesla.

„Tak se na to podívám," řekl Grillo. „Jen jestli fungují telefony. Ty chceš teda vědět…"

„Všechno o Trojici. Cokoliv."

„Jen fakta, prosím," řekl Grillo. „Cenu mají jenom fakta."

Odběhl po schodech dolů. V tu chvíli zaslechla Tesla Jaffa šeptat:

„Nedívej se tam, Tommy Nedívej se tam…"

Zavřel oči a roztřásl se.

„Vidíte je?" zeptala se ho Tesla.

„Je tam tma."

„Vidáte je?"

„ Vidím, že se něco blíží. Je to obrovské, obrovské. Proč neplaveš pryč, synku? Uteč, než tě uvidí. Tak utíkej!"

Náhle rozevřel oči dokořán.

„Dost!" vykřikl.

„Už ho nevidíte?" zeptala se ho Tesla.

„Už jsem řekl: dost!"

„Je mrtvý?"

„Ne, pluje… na vlnách."

„To na tom moři surfuje?"

„Dělá, co může."

„A Iad?"

„Jsou za ním. Měl jsem pravdu, příliv se změnil. Už přicházejí."

„Řekněte mi, co jste viděl," řekla Tesla.

„Už jsem řekl, že jsou ohromní."

„To je všechno?"

„Jsou jako hory v pohybu. Hory pokryté kobylkami nebo blechami. Jsou zároveň ohromní i malí. Nevím. Nic z toho nedává smysl."

„Takže se musíme snažit zavřít ten průchod co nejrychleji. Rozumím těm horám, ale ty blechy tady mít nemusíme, ne?"

Hotchkiss stál už u hlavních dveří, když k němu sešli dolů. Grillo už mu řekl o té Trojici a Hotchkiss připadl na lepší nápad, než ptát se Abernethyho.

„V Centru je spousta knih," řekl jim. „Nemám se tam pokusit najít něco o té Trojici?"

„To nemůže být na škodu," souhlasila Tesla. „Jestli to slovo tak zděsilo Kissoona, možná by vyděsilo i jeho pány. Kde je Grillo?"

„Šel sehnat nějaké auto. Odveze vás nahoru na Kopec. Chcete tam přece jet?" Pohlédl s odporem Jaffovým směrem.

„Ano, chceme," řekla Tesla. „A tam taky budeme. Takže nás tam potom najdete."

„Budete tam určitě?" zeptal se Hotchkiss a nespouštěl z Jaffa oči.

„Určitě."

Grillo našel a nastartoval auto, které našel opuštěné na parkovišti motelu.

„Kde ses naučil spojovat ty dráty?" zeptala se ho Tesla, když je vezl nahoru do Kopce. Jaff seděl shrbeně na zadním sedadle a oči měl zavřené.

„Kdysi jsem psal článek…"

„O zlodějích aut?"

„Jo. Pochytil jsem od nich pár triků a už jsem je nezapomněl. Znám spoustu zbytečných věcí. Nikdy nevíš, s čím se Grillo zase vytasí."

„Ale o Trojici neví nic?"

„Mluvíš pořád jenom o tom."

„To je zoufalstvím," řekla Tesla. „Není toho moc, čeho se můžeme chytit."

„Možná se to týká toho, co D'Amour říkal o tom Spasiteli."

„Nějaký zásah vyšší moci v poslední chvíli?" řekla Tesla. „Na to se nemůžeme spoléhat."

„Sakra."

„Co je?"

„Problém."

Křižovatku, ke které se blížili, přetínala široká trhlina v zemi, která zasahovala do obou bočních ulic i chodníků. Tudy nahoru neprojedou.

„Musíme jet jinudy“ řekl Grillo. Vycouval z křižovatky a objel pár bloků. Na každém kroku se setkávali se známkami toho, jaké nebezpečí hrozí městu z podzemí. Viděli padlé lampy a stromy popraskané zdi a vodu, unikající z poškozeného potrubí.

„Všechno to tu jde do háje,“ řekla Tesla.

„To teda jo.“

Další ulice, kterou se dali, byla nepoškozená a vedla přímo nahoru do Kopce. Pustili se po ní. Tesla po chvíli zahlédla nějaké jiné auto, přijíždějící k městu směrem od dálnice. Nebylo to policejní auto, alespoň pokud se místní policie nerozhodla jezdit v zářivě žlutých volkswagenech.

„Blázni,“ řekla nahlas.

„Co je?“

„Někdo se sem vrací.“

„Asi záchranná akce,“ řekl Grillo. „Budou se snažit vzít všechno, co se dá, dokud to ještě jde.“

„Asi.“

Chvíli ale nemohla zapomenout na tu křiklavě žlutou barvu. Ani nevěděla proč. Možná proto, že vzpomínala na svůj domov v Západním Hollywoodu a pochybovala o tom, že ještě někdy uvidí svůj byt na North Huntley Drive.

„Vypadá to, že nás čeká uvítání,“ řekl náhle Grillo.

„Tohle by se mělo filmovat,“ řekla Tesla. „Šlápni na to, řidiči.“

„To jsou kecy“

„Jenom jeď.“

Grillo se vyhnul policejnímu autu před nimi, přidal plyn a zmizel v ulici dřív, než ho mohlo policejní auto zastavit.

„Nahoře jich bude víc,“ řekl Tesle.

Tesla se ohlédla za autem, které nechali za sebou. Ani náznak nějakého pronásledování. Řidič stejně už nejspíš upozorňuje ostatní vozy.

„Dělej, co se dá,“ řekla Grillovi Tesla.

„To jako co?“

„To jako vraž do nich, když se nám postaví do cesty. Nemáme čas na řečičky.“

„V tom domě bude spousta policajtů,“ varoval ji Grillo.

„To sotva,“ řekla Tesla. „Myslím, že se budou držet dál.“

A měla pravdu. Když se před nimi objevila střecha Coney Eye, už bylo jasné, že se policie rozhodla, že s tímhle nechce nic mít. Všechna auta parkovala daleko od brány a policisté stáli ještě o hodný kus dál. Většinou se jen dívali na dům, ale čtyři důstojníci čekali u barikády, která blokovala cestu vedoucí k domu.

„A ty chceš, abych nezastavoval?“

„Jo!“

Grillo šlápl na plyn. Dva z těch čtyř vytáhli zbraně a druzí dva se vrhli na strany Grillo vrazil do zátarasu plnou rychlostí. Dřevo zapraštělo a zlomilo se. Jeden kus vrazil do předního skla auta a rozbil ho. Grillo měl pocit, že slyšel v tom zmatku výstřel, ale nepřestával šlapat na plyn, protože doufal, že ho ten výstřel nezasáhl. Narazil do jednoho z policejních aut, které sklouzlo a vrazilo do sousedního auta. Teprve potom se Grillo zorientoval a vyrazil plnou rychlostí k otevřené bráně domu Buddyho Vance. Motor zařval a brána se blížila.

„Nikdo za námi nejede,“ řekla Tesla.

„Ne, že bych se jim divil,“ odpověděl Grillo. Vjel do brány a těsně za zatáčkou prudce zabrzdil. „Takhle jsme dost blízko,“ řekl. „Ježíši, podívejte se na to!“

„Vidím.“

Celý dům připomínal dort, který někdo nechal venku přes noc na prudkém dešti, takže úplně ztratil tvar. Na celém domě už nebylo vidět jediný přímý obrys a okna úplně ztratila pravé úhly- dokonce i ta v nejvyšším patře. Síla, kterou tu Jaffe uvolnil k vytvoření průchodu, teď k sobě vtahovala všechno a deformovala tak cihly, dlaždičky i skleněné tabule. Celý ten dům se teď nakláněl k tomu průchodu. Když Tesla a Grillo vylezli z auta, viděli, že ten průchod už dávno ztratil svou ničivou sílu. Nicméně oba cítili sílu, která z něj vyzařovala a při které jim vlasy na hlavě vstávaly a vnitřnosti se chvěly. Byl tu klid a ticho, jako uprostřed hurikánu. Panoval tu děsivý klid, který si přímo říkal o nějakou ničivou změnu.

Tesla se podívala do auta, na svého spolucestujícího. Jaffe vycítil její pohled a otevřel oči. Na jeho tváři se jasně zračil strach. Tesla tušila, že Jaffe býval mistr v maskování svých pocitů, ale teď to vypadalo, že na tuto svou dovednost už dávno zapomněl. Nebyl už schopen takové přetvářky.

„Chcete se podívat?“ zeptala se ho.

Neodpověděl a tak ho nechala sedět. Musela udělat ještě něco dřív než skutečně vejdou do toho domu, a tak mu ještě mohla poskytnout trochu času, aby sebral veškerou odvahu. Vrátila se zpátky po cestě, kterou sem přijeli, až se vynořila u palm, které lemovaly příjezdovou cestu. Policie je pronásledovala až k bráně, ale ne dál. Teslu napadlo, že to možná není jen strachem, ale že možná mají takové rozkazy. Neodvažovala se doufat v to, že by se za pár minut mohla dočkat nějaké pomoci, ale možná, že je pomoc už na cestě a tihle dostali rozkaz držet se dál až do chvíle, než jim přijede posila. Na jejich tvářích byla patrná nervozita. Tesla se vynořila mezi stromy.

„K tomu domu je přístup zakázán,“ vykřikl na ni někdo. „Pojďte všichni sem s rukama nad hlavou.“

„To nepůjde,“ odpověděla Tesla. „Ale nikoho už sem nepouštějte, ano? Máme tady práci. Kdo vám velí?“ zeptala se. Cítila se jako mimozemšťan, který je žádá, aby ho zavedli ke svému vůdci.

Za jedním z aut se vynořil muž v dobře střiženém obleku. Tesla uhodla, že to není policista. Nejspíš patří k FBI.

„Já," řekl ten muž.

„Očekáváte posily?" zeptala se ho Tesla.

„Kdo jste?" zeptal se jí ten muž.

„Tak čekáte posily, nebo ne?" řekla znovu Tesla. „Budete potřebovat víc než jen pár mužů, věřte mi. Z tohoto domu můžete čekat útok."

„O čem to mluvíte?"

„Obkličte tenhle Kopec a celé Grove. Nebudete mít druhou šanci ten útok zastavit."

„Ptám se vás naposledy-" začal znovu ten vůdce, ale Tesla nečekala a ztratila se znovu mezi stromy dřív než mohl svou otázku zopakovat podruhé.

„Tohle ti jde," uznal Grillo.

„To je cvik," řekla Tesla.

„Mohli tě zastřelit," namítl Grillo.

„Ale neudělali to," řekla Tesla. Vrátila se k autu a otevřela dveře. „Tak co?" řekla Jaffovi. Ten si jí nejdřív nevšímal. „Čím dřív s tím začneme, tím dřív bude po všem," řekla Tesla. Jaffe si povzdechl a vylezl z auta. „Ty tady zůstaň," řekla Grillovi Tesla. „Jestli se sem pokusí vtrhnout, tak zavolej."

„Ty prostě nechceš, abych šel dovnitř," řekl Grillo.

„To taky."

„Víš vůbec, co tam uvnitř budeš dělat?"

„Budeme si hrát na kritiky," řekla Tesla. „Budeme mršit Umění."

Hotchkiss kdysi býval vášnivý čtenář, ale Carolynina smrt v něm uhasila všechnu touhu po čtených dobrodružstvích. Proč by se měl obtěžovat čtením thrillerů napsaných lidmi, kteří v životě neslyšeli výstřel? Všechno to jsou lži. A nejen romány I tyhle knížky napadlo ho, když se prohrabával hromadami knih v Mormonském knihkupectví. Byly tu celé série knih o zjevení a Božím díle na zemi. Bylo jich tu i pár takových, v jejichž rejstříku našel i slovo Trojice, ale které o ní nic nevysvětlovaly. Celé to hledání mu přinášelo jen potěšení z toho, že celé tohle zbytečné knihkupectví může rozmetat a poshazovat všechny knihy z polic. Přílišná jistota, se kterou hlásaly svoji pravdu, ho znechucovala. Kdyby měl dost času, možná by sem ještě hodil hořící sirku.

Právě když se přesunul k další polici, zahlédl, jak na parkoviště vjel žlutý volkswagen. Vystoupili z něj dva muži, kteří se vzhledem už nemohli lišit víc. Jeden z nich měl na sobě zaprášenou směsici špatně padnoucích kusů oděvu a dokonce i na dálku bylo vidět, že je ve tváři neobyčejně ošklivý. V porovnání s ním vypadal ten druhý muž jako opálený Adonis oblečený do křiklavých papouščích barev. Hotchkiss uhodl, že ani jeden z nich neví, kde jsou, a ani netuší nic o nebezpečí, které jim tu hrozí. S úžasem ve tvářích si prohlíželi opuštěné parkoviště. Hotchkiss šel ke dveřím.

„Měli byste odsud zmizet," zavolal na ně.

Papoušek se ohlédl jeho směrem.

„Tohle je Palomo Grove?"

„Jo."

„Co se tady stalo? Zemětřesení?"

„Teprve bude," řekl Hotchkiss. „Hele, radši odsud rychle zmizte."

Teď promluvil i ten ošklivec, jehož tvář se Hotchkissovi zdála čím dál odpornější.

„Hledám Teslu Bombeckovou," řekl.

„Co jí chcete?" zeptal se Hotchkiss.

„Musím ji vidět. Jmenuji se Raul."

„Je na Kopci," řekl Hotchkiss. Vzpomněl si, že se Tesla kdysi zmiňovala o někom jménem Raul, když mluvila s Grillem. Ale nevzpomněl si, co o něm říkala.

„Jdu jí na pomoc," řekl Raul.

„A co vy?" zeptal se Hotchkiss toho Adonise.

„Já jsem Ron," řekl. „Jsem jenom řidič," pokrčil rameny „Hele, jestli to myslíte vážně, tak odsud klidně vypadnu."

„To záleží na vás," řekl Hotchkiss a otočil se zpátky ke svým knihám. „Jenom vás varuju, že tady není bezpečno. To je všechno."

„Jasně," řekl Ron.

Raul už si jich nevšímal a rozhlížel se po okolních obchodech. Zdálo se, že přitom větří jako zvíře.

„Tak co mám dělat?" zavolal na něj Ron.

Raul se ohlédl.

„Jeď domů," řekl mu.

„Nechceš, abych tě odvezl k Tesle?" zeptal se ho Ron.

„Najdu ji sám."

„Je to pěkně daleko."

Raul se ohlédl po Hotchkissovi. „My se tam už nějak dostaneme," řekl.

Hotchkiss nic neřekl a vrátil se zpátky ke knihám. Ani neposlouchal další rozhovor.

„Určitě nechceš odvézt za Teslou? Myslel jsem, že ji nutně musíš vidět?"

„To je pravda. Jenom… se tady chci trochu porozhlédnout."

„Můžu počkat. Nevadí mi to."

„Řekl jsem ne.“

„Nechceš abych tě odvezl zpátky? Myslel jsem, že večer zajdeme do pár barů, víš, trochu si vyrazit ven a…“

„Možná jindy.“

„Zítra?“

„Někdy jindy.“

„Rozumím, tohle je ne, děkuju, že jo?“

„Jo.“

„Ty jsi fakt divnej. Nejdřív ke mně přijdeš sám a teď už mě neznáš. Tak mi vlez na záda. Takovejch jako ty můžu mít spoustu.“

Když se Hotchkiss ještě ohlédl, viděl, jak se Adonis vrací zpět ke svému autu. Ten druhý muž nebyl nikde vidět. Hotchkiss si oddechl, že se může opět vrátit ke své práci. Oddělení knih pojednávajících o mateřství nevypadalo příliš slibně, ale přesto se jím začal probírat. Přesně jak předpokládal, samé mělké nicneříkající fráze. Nikde ani stopy po čemkoliv co by se byl jen podobalo Trojici. Jen samé řeči o mateřství jako božském poslání, o ženě žijící ve shodě s Bohem, neboť do světa přináší nový život, což je její největší a nejvznešenější úkol. A pro potomky se tu také našla rada: Cti otce svého a matku svou, abys dlouho živ byl na zemi.

Hotchkiss svědomitě prolistoval každou knihou dřív než ji hodil jako neužitečnou k ostatním na hromadu, a za chvíli už prošel celé tohle oddělení. Zbývala mu už jen dvě oddělení. Ani jedno nevypadalo příliš nadějně. Hotchkiss vstal a protáhl se. Přitom vykoukl ven na sluncem sežehlé parkoviště. Jako by se ho zmocnila lehká nevolnost. Slunce ještě svítí, to ano, ale na jak dlouho?

V dálce za parkovištěm – už hodně daleko – zahlédl žlutého brouka, prchajícího z Grove směrem k dálnici. Nezáviděl tomu Adonisovi jeho svobodu odejít. Hotchkissovi se nijak nechtělo nasednout do auta a odjet. Až bude muset zemřít, zemře tady. Grove není o nic horší pro smrt než ostatní místa. Alespoň se tu cítí pohodlně a zná to tu, i když jsou ulice opuštěné. Pokud zemře s křikem, nikdo neuslyší jeho zbabělost. A pokud zemře tiše, nikdo se nad jeho smrtí nebude rmoutit. Pustil toho Adonise z hlavy. Nejspíš má také někde svůj vlastní život. Stejně už si ho moc neužije. Pokud oni tady v Grove neuspějí a ta vzdálená noc se vevalí do světa, nikdo nebude žít dlouho. A i kdyby uspěli, v což byla jen malá naděje, i tak bude lidský život pořád krátký.

A protože je život takhle krátký, pořád je lepší ve svých konečných fázích než v začátku.

Pokud vnější vzhled Coney Eye připomínal svým klidem klid před bouří, jeho interiér ten dojem jen posiloval. Panovalo tu hrobové ticho, ve kterém Tesla slyšela vlastní tep ve spáncích i svůj nepravidelný dech. Spolu s Jaffem prošli chodbou až k sálu, kde se Jaffe dopustil svého zločinu proti přírodě. Známky toho zločinu je obklopovaly všude, ale teď už se nic nehýbalo. Zdi a vůbec všechno byly jen pokřivené a zdeformované, jako vyrobené z rozměklého vosku.

Tesla vkročila do té místnosti. Průchod se nezměnil: jen celý dům včetně stěny naproti průchodu se k němu přitáhl blíž a průchod teď nebyl od dveří dál než dva metry. Teď se nic nehýbalo. Nezdálo se ani, že by se ta díra rozšiřovala. Až sem Iad dorazí, budou muset tou dírou prolézat jeden po druhém, pokud ji sami ještě víc nerozšíří.

„Nevypadá to nebezpečně,“ řekla Jaffovi. „Máme ještě šanci, když budeme rychlí.“

„Nevím, jak to mám zavřít.“

„Ale jak to otevřít, to jste věděl.“

„To byl instinkt.“

„A co vám říká váš instinkt teď?“

„Že už mi nezbyla žádná síla,“ řekl Jaffe. Pozvedl do vzduchu své zmrzačené ruce. „Všechnu silu jsem rozkousala vyplival.“

„A to byla jen v těch rukách?“

„Asi ano.“

Tesla si vzpomněla na to, co viděla tenkrát v noci u Obchodního Centra: jak Jaff téměř otrávil Fletchera pouhým dotykem svých prstů, které ronily korálky černé noci. A tyhle ruce teď byly jen zahnívajícími pahýly. A přesto nemohla uvěřit tomu, že by síla a moc byly záležitostmi pouhé anatomie. Kissoon nebyl žádný atlet a přesto ve svém těle ukrýval nevyčerpatelnou sílu. Klíčem k moci je vůle. Jenže Jaffovi už žádná vůle nezbyla.

„Takže to nezvládnete,“ řekla prostě.

„Ne.“

„Tak to možná zvládnu já.“

Jaffe přimhouřil oči. „To pochybuji,“ řekl trochu povýšeně. Tesla předstírala, že to neslyší.

„Můžu to zkusit,“ řekla. „Mám v sobě taky Nuncio, ne? Nejste tady jediný bůh.“

Ta poznámka zapůsobila přesně podle Teslina předpokladu.

„Ty?“ řekl Jaffe. „Nemáš nejmenší šanci.“ Znovu se podíval na své ruce a na ten průchod. „Já jsem to otevřel. Já jediný jsem se k tomu odhodlal. A jenom já to můžu zase zavřít.“

Přešel kolem ní až k tomu průchodu. Kráčel opět lehce, jako když vylézali z jeskyní. Nevadila mu ani pokřivená podlaha. Kousek od průchodu ale zpomalil. Potom se zastavil.

„Co je?“ zeptala se ho Tesla.

„Pojď se podívat sama.“

Přešla přes místnost k němu. Přitom si všimla, že ten průchod k sobě přitahuje nejen celý viditelný svět, ale i svět neviditelný. I vzduch a droboučké poletující částice v něm se u průchodu ztrácely. Jakoby ten průchod představoval zauzlení dvou vesmírů, jejichž křivky se v sobě navzájem ztrácely a zároveň bylo nesnadné se do nich dostat. Síla

tohoto efektu rostla tím víc, čím blíž se člověk k tomu otvoru dostával. Teslino tělo, už takhle pohmožděné a ztrhané, na to téměř nemělo sílu. Ale Tesla vytrvala. A krok za krokem se blížila k té díře, aby do ní mohla nahlédnout. A to nebylo lehké. Celý svět, který odjakživa považovala za skutečný a pochopitelný, se tady rozplynul. To byl pocit, jaký nezažila od té doby, kdy ji jako dítě někdo neznámý, jehož jméno už dávno zapomněla, naučil dívat se do dvou proti sobě nastavených zrcadel, takže se jejich plochy navzájem odrážely do nekonečného počtu dalších a dalších zrcadel. To jí bylo dvanáct, možná třináct a tahle představa pokračující a navzájem se odrážející prázdnoty ji dokonale vyděsila. Ještě po letech si na tu chvíli vzpomínala přímo s fyzickým pocitem děsu. Tady zažila stejný pocit. Nahlédla do propasti, ve které se ztrácel veškerý známý světa veškerá realita tu mohla být jen srovnávací vědou.

Tesla nahlédla dovnitř. Nebyla si jistá, co vidí. Možná to byl mrak, ale potom to byl mrak dešťový. A pokud to byl déšť, tak to byl déšť plamenný. A za tím mrakem a deštěm a ohněm bylo vidět úplně jiné místo, stejně záhadné jako ten mrak, který ho napůl zahaloval: moře, které pozvolna přecházelo v oblohu bez nejmenšího náznaku horizontu. Moře Podstaty.

Teslu zachvátila horečná a téměř neodolatelná touha být tam, prolézt tím průchodem a okusit záhady na které se zatím jen dívala. Kolik tisíc hledačů zahlédlo tento pohled a probudili se s přáním raději zemřít než žít dál život, ve kterém by nikdy nemohli najít klíč k téhle bráně? Probudili se, zarmoutili se, ale rozhodli se žít, neboť hrdinsky a nesmyslně – jak je člověku vlastní – doufali, že se zázraky přece jen dějí a že oběti hudby a lásky znamenají víc než sebeklam a že jsou klíčem k jinému stavu, ve kterém se jim konečně podaří otevřít tu bránu k věčnosti.

A ta věčnost byla mořem Podstaty. To bylo moře, ze kterého se zrodilo bytí, stejně jako se z jiného moře zrodil člověk. Pomyšlení, že by moře Podstaty mohli poskvrnit svou přítomností takové bytosti jako Iad, ji náhle zasáhla hlouběji než pomyšlení na to, že by mohli vtrhnout do světa. Vzpomněla si na frázi, kterou poprvé slyšela od Kissoona. Moře Podstaty se musí uchovat. A jak řekla Mary Murallesová, Kissoon lže jen tehdy; když musí. V tom také spočívalo tajemství jeho úspěchu: držet se pravdy pokud slouží jeho záměrům. A moře Podstaty se skutečně musí uchovat. Bez snů nebude život znamenat nic. Možná, že se ani nestane bytím.

„Asi to musím zkusit," řekl Jaffe a postoupil ještě o krok blíž k průchodu, takže už se ho mohl dotknout, kdyby chtěl. Jeho ruce, které se ještě před minutou zdály úplně bezmocné, teď obklopoval závoj síly ještě viditelnější než předtím, protože vyzařoval z čerstvého masa. Jaffe natáhl ruce k průchodu. Ještě než se ho dotkl, pochopil, že ten průchod uhodl jeho záměry. Okraje průchodu se zachvěly a ten záchvěv proběhl stěnami celé místnosti. Ztuhlé a pokřivené stěny se zachvěly jako by jejich materiál znovu měkl.

„Poznali nás," řekl Jaffe.

„Musíme to zkusit," odpověděla Tesla. Podlaha pod jejich nohama se náhle začala třást. Ze zdí a stropu odpadávaly kusy omítky. Proudy ohnivého deště začaly mířit ke Kosmu.

Jaffe vložil ruce na znovu změklé okraje průchodu, ale ten se nehodlal nechat zavřít. Znovu se zachvěl, tentokrát tak prudce, že Jaffa odmrštil do Teslina náručí.

„Nejde to!" řekl. „Nemá to cenu!"

Bylo to ještě horší. Jestli ještě potřebovali důkaz toho, že se Iad blíží, teď ho dostali. Oblak uvnitř ztmavl a začal se pohybovat. Jak už uhodl Jaffe, odliv se změnil v příliv a ten průchod už nehodlal pohlcovat, ale naopak vyvrhnout všechno, co se k němu dostalo. Proto se začal rozšiřovat.

A tak nastal začátek konce.

Kapitola padesátá čtvrtá – Jízda už skončila

Ta kniha, kterou Hotchkiss vzal právě do ruky se jmenovala Příprava na Armageddon a byla to příručka, která měla za úkol instruovat pravověrné bratry, jak přežít případnou Apokalypsu. Byly tu kapitoly o domácím zvířectvu, o vodě a zrní, o oblečení, přespávání, palivu, teplu i světlu. Byl tu také pětistránkový seznam skladů potravin. A jako kdyby autoři té knihy chtěli vzbudit hrůzu i v těch nevěřících, kteří by snad takovouto přípravu chtěli trestuhodně zanedbávat, byla kniha plná fotografií nejrůznějších kalamit, které se kdy přihodily v Americe. Většinou to byly přírodní katastrofy jako nekontrolované a nezvládnutelné lesní požáry a hurikány bortící na své cestě celá města.. Několik stran se zabývalo záplavou v Salt Lake City v roce 1983 a výklad doprovázely fotografie obyvatel stavějících hráze z pytlů písku proti vodě. Nicméně dominantu celé knihy tvořil hřibovitý oblak. Objevil se tu na několika fotografiích a pod jednou z nich Hotchkiss našel prostý výklad:

První atomová bomba vybuchla v 05.30 hodin šestnáctého července 1945 na místě, které její tvůrce, Robert Oppenheimer, pojmenoval Trojice. Tento výbuch zahájil poslední věk lidstva.

Žádné další vysvětlení. Cílem této knihy nebylo vysvětlovat okolnosti vzniku atomové bomby ale nabídnout návod, podle kterého by mohli členové Církve Ježíše Krista a Svatých posledních dnů přežít její explozi. Nevadí. Hotchkiss nepotřeboval detaily. Potřeboval jen to jediné slovo, Trojice, v nějakém jiném kontextu než Trojice svatá. A tady to našel. Trojjedinost se tu zúžila v jediné místo -vlastně jedinou událost. Tohle byla ta nejdůležitější Trojice, neboť v představách lidí dvacátého století obraz toho hřibovitého oblaku zastiňoval i samotného Boha.

Hotchkiss vstal. Sevřel knihu pevně v ruce a prošel mezi hromadami rozházených knih k východu. Před obchodem se mu ale naskytl pohled, při kterém se zastavil. Po parkovišti se prohánělydesítky zvířat. Směšně se tu koulela štěňata, myšky prchaly do úkrytu s hravými koťaty v těsném závěsu a ještěrky vychutnávaly teplo rozpáleného asfaltu. Hotchkiss přelétl pohledem řadu obchodů. Z otevřených dveří obchodu Teda Elizanda vylétl papoušek. Hotchkiss sice Teda osobně neznal, ale o jeho obchodu věděl. Sám byl předmětem mnoha klepů v Palomo Grove a proto vždycky pozorně poslouchal i to, co se říkalo o druhých. Ted Elizando se prý zbláznil a přišel o ženu i dítě. A teď dokonce přišel i o svůj malý útulek v Obchodním Centru a propustil všechna zvířata na svobodu.

Hotchkissův úkol najít nějaký význam slova Trojice byl důležitější než snažit se Teda uklidnit nebo varovat. Stejně by to nemělo cenu. Ted zjevně věděl, v jakém je nebezpečí, jinak by nepouštěl svá zvířata na svobodu. A co se útěchy

týče: jak by ho mohl utěšit? Hotchkiss se proto rozhodl nevměšovat se do toho a vydal se přes parkoviště ke svému autu. Zastavil se ale znovu, protože tentokrát zaslechl nějaký zvuk: byl to krátký a bolestný lidský výkřik. Vycházel z obchodu se zvířaty

V deseti vteřinách Hotchkiss doběhl ke dveřím, odkud se ten výkřik ozval. Uvnitř se to jen hemžilo zvířaty, ale nikde neviděl člověka, který je osvobodil. Zavolal proto:

„Elizando? Není vám něco?“

Nedostal žádnou odpověď a Hotchkisse napadlo, že ten chlap se asi zabil. Že nejdřív pustil zvířata a potom si pořezal zápěstí. Proto se vrhl do hlubin obchodu a přitom se vyhýbal všem těm okolním kotcům a klecím. Na jedné z nich uviděl zhroucené tělo Teda Elizanda. Obyvatelé klece, malí kanárci, uvnitř zděšeně poletovali.

Hotchkiss upustil knihu na zem a vrhl se Tedovi na pomoc.

„Co jste to udělal?“ vykřikl přitom. „Ježíši, člověče, co jste to udělal?“

Až když se přiblížil k tělu, uvědomil si svůj omyl. Tohle nebyla sebevražda. Zranění na Tedově tváři přitisknuté k drátům nevypadala na to, že by si je mohl způsobit sám. Bylo jich příliš mnoho a z tváří a krku měl vytrhané kousky masa. Krev z ran se rozlila na dně kanáři klece, ale už netekla. Elizando už musel být pár minut po smrti.

Hotchkiss se pomaličku postavil. Jestliže to nekřičel Elizando, kdo tedy? Postoupil o krok, aby mohl sebrat knihu ze země, ale v tu chvíli zahlédl mezi klecemi pohyb. Zdálo se mu, že za Elizandovým tělem rychle klouže po zemi něco, co připomínalo velkého černého hada a co se ho zjevně snažilo odříznout od východu. Kdyby se Hotchkiss nemusel zastavit pro tu knihu, možná by toho hada mohl předběhnout, ale než zdvihl z podlahy Přípravu na Armageddon, ten had už byl ve dveřích. Při dalším pohledu vyšlo najevo několik dalších věcí. A sice, že tenhle had nemohl utéct ze žádné z klecí v tomto obchodě a že se podobá stejně hladké muréně jako hadovi, ale jen nepříliš. Hotchkiss vlastně něco takového ještě v životě neviděl. A nakonec si všiml, že tělo toho hada za sebou na dlaždicové podlaze zanechává krvavé stopy a jeho tlama je také vlhká krví. Tohle byl Elizandův vrah. Hotchkiss před tím zjevem ucouvl a náhle si vzpomněl na Spasitelovo jméno, které už dávno zapomněl:

„Ježíši.“

Při tom slově se někdo vzadu v obchodě zasmál. Hotchkiss se otočil. Dveře do Tedovy kanceláře byly dokořán. Místnost za nimi neměla žádná okna a světlo tam nesvítilo, ale Hotchkiss přesto rozeznal postavu muže, sedícího na podlaze se zkříženýma nohama. Dokonce uhodl podle jeho neobyčejných rysů, že to musí být Raul, přítel Tesly Bombeckové. Byl nahý. A jeho nahota a proto i zranitelnost přiměly Hotchkisse k tomu, aby postoupil k otevřeným dveřím blíž. Měl na vybranou postavit se tomu děsivému hadu ve dveřích a nebo jeho pánovi. Protože tohle byl zjevně pán toho hada. Vybral si Raula. Nahý muž na podlaze nemůže představovat velké nebezpečí.

„Co se to tu děje?“ zeptal se ho Hotchkiss, když se přiblížil ke dveřím.

Ten muž uvnitř se vesele zašklebil vlhkým a širokým úsměvem.

„Vyrábím Lixy;“ odpověděl.

„Lixy?“

„Za tebou.“

Hotchkiss se nemusel otočit, aby věděl, že východ stále ještě blokuje ten had. Neměl jinou možnost než stát na místě, ačkoliv ho výjev před ním zcela zděsil. Nejen že ten muž byl nahý, ale jeho tělo bylo od hrudi až po kolena pokryté hromadami brouků a jiného hmyzu, kterým Ted Elizando krmíval své ještěrčí a rybí svěřence. Pohyb hmyzích nožek přivodil tomu muži erekci. Ale na podlaze před ním se odehrávalo ještě něco daleko odpornějšího. Byla tam malá hromádka zvířecích výkalů, zjevně posbíraných z klecí, a uprostřed ní si hověla další taková hadí potvora, jaká teď hlídala východ. Ne, nehověla si tam, rodila se, rostla a rozvíjela své odporné tělo přímo před Hotchkissovýma očima. Zvedla hlavu a Hotchkiss viděl, že se k nerozeznání podobá tomu hadovi, kterého jeho stvořitel nazval Lix.

A bylo jich tu víc. V rozích pokoje se svíjela lesklá hadí těla zlovolnými plíživými pohyby Dva takoví hadi se vynořili za zády svého tvůrce. Další se šplhal na pokladnu stojící napravo od Hotchkisse a snažil se k němu dostat. Hotchkiss se mu chtěl vyhnout a o krok ustoupil, ale příliš pozdě si uvědomil, že ten pohyb ho přiblížil k další z těch bestií. Ve dvou vteřinách se mu jeden za hadů vyšplhal po noze. Hotchkiss upustil Armageddon na zem a rozehnal se po něm, ale ten had zaútočil první a při jeho prudkém pohybu Hotchkiss ztratil rovnováhu. Zavrávoral a upadl na klece, které se sesuly na podlahu a pohřbily pod sebou několik dalších hadů. Pokusil se zachytit polic, na kterých klece stály ale ani tenhle pokus nevyšel. Nosnost polic byla vypočítaná na váhu koťat a klecí a tak police pod jeho tělem povolily a on se spolu s nimi poroučel na podlahu. Kdyby nebylo těch klecí, byl by už po smrti, ale padající klece odřízly cestu těm Lixům, kteří se na něj vrhali ze dveří kanceláře. Získal deset vteřin, během kterých se Lixové pokoušeli proplazit mezi spadanými klecemi a během kterých se mu podařilo postavit se znovu na nohy. Jenže ta bestie na jeho noze pohřbila všechny jeho naděje na únik, když mu zabořila zuby do boku. Bolest na chvíli odvrátila jeho pozornost a mezitím si k němu našli cestu i ti ostatní Lixové. Jednoho z nich cítil na krku. Další se mu ovinul kolem těla. Začal volat o pomoc, ale Lixové z něj brzy vymáčkli dech.

„Jsem tady jenom já,“ uslyšel.

Vzhlédl na muže jménem Raul, který už neseděl v kanceláři, ale stál nad ním – stále s erekcí. Jednoho z Lixů měl omotaného kolem krku. Dvěma prsty ho přitom škrábal na otevřené tlamě.

„Ty nejsi Raul,“ vydechl Hotchkiss.

„Ne.“

„Kdo…?“

Poslední slovo, které zaslechl, ještě než se smyčky Lixů kolem jeho hrudi utáhly; bylo odpovědí na jeho nedokončenou otázku. Bylo to jméno, sestávající ze dvou slabik Kiss a soon. Jejich zvuk mu připomněl Carolyn, čekající na něj na druhé straně smrti se rty připravenými políbit svého otce na tvář. To mu po všech těch hrůzách přece

jen poněkud ulehčilo smrt.

„Myslím, že tady už se nedá dělat nic," řekla Tesla Grillovi, když konečně vyšla z domu ven.

Třásla se od hlavy až k patě. Poslední hodiny námahy ji vyčerpaly a tělo měla bolestivě potlučené. Chtěla spát, ale zachvacovala ji hrůza při pomyšlení na sen, který se zdál včera v noci Wittovi: o vznášení se v moři Podstaty. Ten sen neznamenal nic jiného, než že se neodvratně blíží smrt. Pokud to byla pravda, tak Tesla nechtěla vidět, jak přichází.

Grillo ji uchopil za paži, ale ona se odmítavě odtáhla.

„Nemůžeš mi pomoct, stejně jako já nemůžu pomoct tobě…"

„Co se tam děje?"

„Ta díra ze zase zvětšuje. Jako kdyby chtěla vybuchnout."

„Sakra."

Z domu se teď ozvalo skřípění. Palmy kolem příjezdové cesty se rozkolébaly a příjezdová cesta sama se roztrhla, jako kdyby ji někdo zespoda projel pilou.

„Asi bychom měli varovat ty policajty," řekl Grillo. „Řekni jim, co se děje."

„To už asi nemá cenu, Grillo. Nevíš, co se stalo s Hotchkissem?"

„Ne."

„Doufám, že odsud zmizí dřív, než se ta díra roztrhne."

„Nezmizí."

„Měl by. Žádné město nestojí za smrt."

„Myslím, že je čas, abych si zavolal, ne?"

„Komu?" zeptala se Tesla.

„Abernethymu. Dostane svoje špatné zprávy."

Tesla si povzdechla. „Jo, tak zavolej."

„Hned jsem zpátky;" řekl Grillo. „Neuteč mi mezitím, ano? Musíme odsud zmizet spolu."

„Já nejdu pryč."

Nastoupil do auta. Dokud rukou neuchopil klíček v zapalování, ani si neuvědomil, jak zuřivě se země chvěje. A když se mu konečně podařilo auto nastartovat a otočit, odjel k bráně. Tam zjistil, že je zbytečné kohokoli varovat. Policie se stáhla o hodný kus níž a jen jedno auto se dvěma pozorovateli zůstalo stát před bránou. Ti si ale Grilla nevšímali. Bedlivě pozorovali dění v domě a byli připraveni okamžitě jet pryč, pokud by se trhliny v zemi začaly šířit jejich směrem. Grillo projel kolem nich a pokračoval dolů z Kopce. Jeden z policistů se ho nejistě pokusil zastavit, ale Grillo si ho nevšímal a pokračoval dál k Obchodnímu Centru. Tam doufal najít telefonní budku, ze které by mohl zavolat Abernethymu. Také se tam chtěl poohlédnout po Hotchkissovi a varovat ho, kdyby to ještě nevěděl, že hra už skončila. Proplétal se zborcenými ulicemi a v hlavě sestavoval titulky ke svému poslednímu článku. Konec světa se blíží znělo příliš obyčejně. Grillo nechtěl být dalším v dlouhé řadě proroků slibujících Apokalypsu, i když tentokrát by měl pravdu. Teprve když zabočil k Centru a ještě než zahlédl to zvířecí pozdvižení na parkovišti, ho při vzpomínce na pouťovou sbírku Buddyho Vance napadla myšlenka, která se mu rázem zalíbila. Název článku bude hlásat, že Jízda už skončila. Současné žijící bytosti si už užily svůj vyměřený čas na kolotoči života a teď nastala chvíle, kdy musí sesednout.

Zastavil u vjezdu na parkoviště a vystoupil. Tam si okamžitě musel všimnout bizarního představení zvířecích her. Na rtech se mu mimovolně objevil úsměv Jak jsou tahle zvířata ve své nevědomosti šťastná! Hrají si tady na slunci, aniž by tušila, jak krátký život mají před sebou. Přešel přes parkoviště do knihkupectví, ale Hotchkiss tam nebyl. Na podlaze se válely hromady knih, což byl důkaz toho, že Hotchkissovo hledání pravděpodobně nebylo korunováno úspěchem. Rozběhl se proto do obchodu se zvířaty protože doufal, že tam kromě zvířat najde i nějakého člověka a snad i telefon. Zevnitř se ozýval ptačí křik: ptáci byli poslední zajatci v klecích v obchodě. Kdyby měl Grillo čas, pustil by je ven. Proč by se ostatně také ještě naposled nemohli potěšit pohledem na slunce?

„Je tu někdo?" zeptal se Grillo a nakoukl dovnitř obchodu.

Pod nohama mu proběhl ven z obchodu gekon. Grillo se na něj jen díval a svou další otázku už nahlas neřekl. Gekon totiž proběhl na své cestě ke svobodě louží krve. Krev a krvavé šmouhy byly také všude uvnitř obchodu. Grillo nejdřív uviděl tělo Teda Elizanda a potom i druhé tělo, napůl pohřbené pod hromadou sesypaných klecí.

„Hotchkissi?" řekl.

Začal odklízet z těla spadané klece. Kromě pachu krve tu byly ještě silně cítit výkaly. Trochu mu jich ulpělo na rukou, ale neustal v odhazování prázdných klecí, dokud Hotchkisse neodkryl dostatečně na to, aby se ujistil, že je mrtvý. Když spatřil jeho hlavu, pochopil proč. Hotchkissova lebka byla roztříštěná na kousíčky a mezi zbytky mozku trčely ven třísky rozštípané kosti. Tohle by nedokázalo udělat žádné zvíře, které tady v tom obchodě snad mohlo být. Grilla nenapadla ani žádná zbraň, která by mohla způsobit takové zranění. Nezdržoval se proto řešením toho problému, protože ho napadlo, že ten, kdo způsobil tohle zranění, by mohl být stále ještě nablízku. Rozhlédl se po podlaze, aby našel něco, s čím by se případnému útoku mohl bránit. Třeba jen vodítko nebo psí obojek, cokoliv, s čím by se mohl útočníkovi postavit. Tak také zahlédl na podlaze nedaleko Hotchkissova těla knihu.

Přečetl její název nahlas:

„Příprava na Armageddon."

Potom ji zvedl a v rychlosti prolistoval. Zdálo se, že je to jakási příručka a návod na to, kterak přežít Apokalypsu. Byla tu slova moudrostí od Mormonských bratří k ostatním církvím, která je ujišťovala o tom, že všechno bude zase v pořádku a že nad nimi bdí a radí jim Rada dvanácti apoštolů. Takže se všichni prostě musí řídit těmi radami a pak přežijí všechno, co by jim budoucnost mohla připravit.

„Pokud jste připraveni, nemusíte se obávat," tvrdily s nadějí – ne, s jistotou – stránky té knihy „Buďte ryzí ve svých srdcích, milujte své bližní, buďte spravedlivými a zdržujte se na svatých místech. Obstarejte si zásoby jídla na rok."

Grillo prolistoval zbytek knihy Proč si ji asi Hotchkiss vzal s sebou? Co je zajímavého na hurikánech, lesních požárech a záplavách? Co mají tyhle pohromy společného s Trojicí?

A pak to našel: zrnitou fotografii hřibovitého oblaku a slova pod ním, která znamenala místo, kde se ten oblak zdvihal.

Trojice, Nové Mexiko.

Už nemusel číst dál. S knihou v ruce vyběhl na parkoviště. Pod nohama mu na všechny strany prchala zvířata. Nastoupil do svého auta. Abernethy bude muset ještě počkat. Grillo sice netušil, jak souvisí první výbuch atomové bomby s tím, co se teď děje, ale možná, že Tesla to vědět bude. A i kdyby to nevěděla, alespoň jí přinese nějaké nové zprávy. Grillo věděl, že je absurdní mít právě teď takovou radost, jako kdyby tahle informace mohla ještě něco změnit. Nastával konec světa (Jízda skončila) a přesto ho tahle nečekaná informace dokázala na okamžik rozjařit tak, jako kdyby zapomněl na všechnu hrůzu, hrozící za pár okamžiků zaplavit svět. Neznal větší radost než být poslem, Nunciem. V tento okamžik se cítil nejblíže pocitu, popisovaného jako štěstí.

I za tu krátkou dobu – ne delší než čtyři nebo pět minut – kterou strávil v Centru, se Grove rozpadlo ještě víc. Dvě ulice, kterými bez problémů projel na své cestě sem, už byly naprosto neprůchodné. Jedna zmizela úplně. Země se pod ní otevřela a pohltila ji. Druhou zavalily hromady trosek ze zřícených okolních domů. Podařilo se mu najít třetí, kterou se ještě dalo jet, a co nejrychleji se propracovával nahoru do kopce. Země pod ním se třásla tak zuřivě, že chvílemi ztrácel kontrolu nad řízením auta. Během těch pár minut se nad městem objevily dva nebo tři vrtulníky s pozorovateli. Největší z nich visel nad domem Buddyho Vance. Nebylo pochyb o tom, že se odborníci snaží nějak vysvětlit situaci. Teď už museli vědět, že to nemůže být normální přírodní jev. Možná dokonce znali příčinu toho, co se děje. D'Amour přece řekl Tesle, že ti nejvyšší jsou o existenci Iad dobře informováni. Pokud ano, už dávno tady měly být obranné armády místo té hrstky vystrašených policistů. Copak ti nahoře nevěřili důkazům svých podřízených? Nebo si až příliš pragmaticky mysleli, že jejich panství tady nemůže ohrozit ani to, co přichází do světa zvenčí? Grillo je za to neodsuzoval. Ještě před sedmdesáti dvěma hodinami by těmto faktům nepřikládal ani za mák důvěryhodnosti. Považoval by to všechno za nesmysl, stejně jako to, že nad ním bdí nějací apoštolové. Pokud ten vrtulník zůstane na svém místě ještě nějakou dobu, budou muset ti lidé v něm také uvěřit pravdivosti toho, co uvidí. Uvidět znamená uvěřit. A oni určitě uvidí.

Brána vedoucí do Coney Eye ležela na zemi. I okolní vnější zeď už se zhroutila. Grillo zanechal své auto mezi hromadami trosek a s knihou v ruce se škrábal k domu, na kterém jako by ležel stín. Zemětřesení otevřelo v příjezdové cestě veliké trhliny a Grillo tak musel pokračovat v cestě s velkou opatrností a soustředěním, které narušovala atmosféra kolem domu. Čím blíž se dostával ke dveřím domu, tím víc houstl okolní stín. Ačkoliv do domu před ním i na jeho hlavu stále ještě pražilo slunce, celé okolí bylo zašedlé, jako kdyby všechno překrýval jemný šedivý nános. Při tom pohledu ho rozbolela hlava a v uších mu začalo hučet. A ještě víc ho zneklidňoval pocit hrůzy, který v něm rostl s každým dalším krokem. V hlavě se mu začaly rojit hrůzné představy, které nasbíral během let, která strávil u tisku. Viděl vraky automobilů a letadel a těla obětí havárií, které už nebylo možné zachránit. Poté si nevyhnutelně musel vzpomenout na oběti vražd. Nicméně tohle ještě nebylo nejhorší. Nejhorší představy byly obrazy nevinných obětí a toho, co musely vytrpět. Viděl zbité a týrané děti, novorozeňata odhozená do popelnic. Viděl brutalitu a ponížení. Hlavu mu zaplavovala vlna násilí.

„To jsou Iad," zaslechl Teslin hlas a Grillo se s námahou ohlédl po zvuku jejího hlasu. Vzduch mezi nimi byl hustý a její tvář viděl zrnitě, jako na špatné fotografii. Nemohla být skutečná. Nic z toho nemohlo být skutečné. Byly to jen obrázky v jeho hlavě.

„To přicházejí Iad," řekla znovu. „To je to, co cítíš. Měl bys odejít. Nemá cenu tady zůstávat…"

„Ne," řekl Grillo. „Mám zprávu…"

Jen s těžkostmi se upamatovával na to, co chtěl říct. Před očima se mu stále objevovaly nevinné oběti, jedna za druhou s nejrůznějšími druhy ran na tělech.

„Jakou zprávu?" zeptala se Tesla.

„O Trojici."

„Co o tom víš?"

Uvědomil si, že na něj křičíc ale přesto její hlas sotva slyšel.

„Říkal jsi Trojice, Grillo."

„Jo?"

„Co o tom víš?"

Dívalo se na něj tolik očí. Nemohl myslet na nic jiného než na jejich rány a bezmoc.

„Grillo!"

Soustředil se co nejvíce na tu šeptem křičící ženu před sebou.

„Trojice," opakovala mu.

Věděl, že ta kniha v jeho ruce obsahuje odpověď na její otázku, ačkoliv ty oči a zármutek v nich rozptylovaly jeho pozornost. Trojice. Co je Trojice? Pozvedl ruku s knihou a podal ji Tesle, ale v tu chvíli si vzpomněl, co má říct.

„Ta bomba," řekl.

„Co?"

„Trojice je místo, kde vybuchla první atomová bomba."

Viděl, jak jí tváří přelétl výraz pochopení.

„Ty tomu rozumíš?" zeptal se.

„Ano. Ježíši! Ano!“

Ani se neobtěžovala otevřít přinesenou knihu, jen mu nařídila, aby šel pryč, zpátky na silnici. Grillo ji poslouchal co nejpozorněji, ale věděl, že jí musí říct ještě jednu zprávu. Zprávu skoro stejně důležitou jako o té Trojici. Mělo to co dělat se smrtí. Ale ať vzpomínal jak chtěl, nemohl se upamatovat.

„Vrať se,“ řekla mu znovu. „Běž pryč.“

Přikývl, protože věděl, že už jí nemůže nijak pomoci, a vyklopýtal z oblaku toho šedého vzduchu. Na jasném slunci ho opustily i vidiny nevinných obětí. Když se dostal ze zatáčky příjezdové cesty a znovu uviděl Kopec, vzpomněl si i na zprávu, kterou Tesle neřekl. Hotchkiss je mrtvý. Někdo ho zavraždil. Rozmáčkl mu hlavu. Někdo nebo něco Hotchkisse zavraždilo a teď tu běhá kolem. Musí se vrátit a říct jí to. Musí ji varovat. Chviličku vyčkával, aby z mysli vypudil i poslední zbytky vidin, které na něj seslala blízkost Iad. Nezmizely nicméně úplně. Grillo věděl, že v okamžiku, kdy se přiblíží k tomu domu, se i ty vidiny vrátí s obnovenou silou. Otrávený vzduch, který ty vidiny vyvolal, se nicméně šířil a už teď ho znovu téměř dohánělo. Ještě než ho dohnal, Grillo vytáhl z kapsy pero, které si vzal z motelu, pro případ, že by si musel psát poznámky. Vytáhl i papír, který sebral z pultu recepčního, ale ten průvod brutálních představ se blížil a Grillo se bál, že tu myšlenku znovu ztratí dřív, než najde nějakou podložku, na které by mohl psát, a tak si to slovo napsal na ruku.

„Hotchk…“ stihl napsat. Potom jeho prsty opustila síla k psaní a z mysli mu vymizelo všechno, kromě zármutku nad mrtvými nevinnými oběťmi a myšlenky že znovu musí najít Teslu. Otočil se a začal klopýtat zpátky. Ale když došel na místo, kde viděl tu šeptem křičící ženu, nenašel ji. Ta se přiblížila ještě více ke zdroji těch vidin, v jehož blízkostí by jeho zdravý rozum nemusel přežít.

Kapitola padesátá pátá – Trojice

Tesla náhle pochopila tolik věcí, včetně té atmosféry napjatého očekávání, kterou cítila při svých návštěvách ve Smyčce a zvláště při průchodu tím zvláštním městem. Viděla kdysi film se záznamem výbuchu té bomby a zničením připraveného města v nějakém dokumentárním pořadu o Oppenheimerovi. Domy a obchody nad kterými si lámala hlavu, byly postaveny jen proto, aby tvůrci bomby mohli pozorovat, jak je výbuch jejich díla rozmetá na prach. Nebyl tedy žádný div že si tam představovala příchod nějakého dinosauřího monstra. Její instinkt pro dramatično se nemýlil. Tohle opravdu bylo město, čekající na svou zkázu. Jen s tím dinosaurem se spletla. Existovalo by snad pro Kissoona lepší místo, kde ukrýt důkazy svého zločinu? Až bomba vybuchne, výbuch vymaže mrtvá těla ze světa. Tesla si dokonce dokázala představit, s jakou zvrácenou radostí Kissoon vymyslel takový dokonalý plán, kde výbuch, který zničí společenství Shoal, zároveň bude znamenat jeden z hlavních momentů století.

Jeho plán byl ale prozrazen. Mary Murallesová ho uvěznila ve Smyčce a musel proto odkládat a zadržovat okamžik exploze až do doby než se mu podaří najít jiné tělo a uniknout ven. Musel žít jako člověk, který prstem ucpává skulinu v obrovské přehradní hrázi a který ví, že v okamžiku, kdy zanedbá tuto svou povinnost, se přehrada roztrhne a jeho zavalí tuny vody. Není tedy divu, že ho slovo Trojice tak zděsilo a zmátlo. Bylo to jméno jeho tajné hrůzy

Dá se ale takováhle informace použít proti Iad? Napadla ji jedna možnost, ale k té bude potřebovat Jaffovu pomoc.

Bylo těžké udržet jakoukoli smysluplnou myšlenku v tom oblaku, který vycházel z průchodu, ale Tesla už měla zkušenosti s potlačováním cizích vlivů. Po řadě se ji snažili ovlivnit nejdřív filmoví producenti a šamani a tak jí nedělalo problémy nevšímat si toho nejhoršího. Nicméně cizí vliv sílil, jak se blížila k jeho prahu. Snažila se nepředstavovat si samotné Iad, když pouhá jejich blízkost dokázala navodit takovéhle představy. Ani ve snu by ji nemohlo napadnout, že Iad na lidstvo zaútočí nejhorší zbraní: šílenstvím. Ačkoliv jí se ještě dařilo odolávat tomu zuřivému útoku, věděla, že dřív nebo později ji šílenství přemůže. Tohle nemohla vydržet žádná lidská mysl a dřív nebo později se všichni lidé před Iad Uroboros budou muset ukrýt ve svém šílenství. Iad Uroboros budou ovládat planetu šílenců.

Jaff byl na pokraji duševního zhroucení. Našla ho stát ve dveřích pokoje, kde otevřel svým Uměním průchod. Protější stěnu už ten průchod zcela pohltil. Při pohledu do něj Tesla teprve pochopila, proč se moře Podstaty nazývá mořem. O pobřeží Kosmu se rozbíjely vlny temné energie. Za nimi zahlédla ještě nějaký pohyb, zatím ještě nezřetelný. Jaff mluvil o pohybujících se horách pokrytých blechami. Ale Teslu při tom pohledu napadlo ještě něco jiného: byli to obři. Byly to oživlé hrůzy jejích nejranějších nočních můr. V dětství měly tyhle noční můry často tváře jejích rodičů. Z toho kdysi dokázal její psychoanalytik vyvodit spoustu faktů. Ale tohle byli jiní obři. Pokud měli vůbec tváře, o čemž Tesla pochybovala, nebyly vidět. Jen jednou věcí si Tesla byla jistá: rozhodně to nebyli její milující rodiče.

„Vidíš to?“ řekl Jaffe.

„Jo,“ vydechla Tesla.

Jaffe zopakoval svou otázku vyšším hlasem, jaký u něj Tesla ještě nikdy neslyšela.

„Vidíš to, tati?“

„Tati?“ podivila se Tesla.

„Nebojím se, tati,“ pokračoval Jaffe tím druhým hlasem. „Nic mi neudělají. Já jsem Smrťák.“

Teď teprve Tesla pochopila. Jaffe nejenže viděl očima Tommyho-Raye, ale teď dokonce mluví jeho hlasem. Ztratila otce, kterého ovládl syn.

„Jaffe!“ řekla. „Poslouchejte mě. Potřebuju vaši pomoc! Jaffe?“ Neodpověděl jí. Tesla se snažila vyhýbat pohledu do toho průchodu, přešla k němu, popadla ho za jeho rozedranou košili a vytáhla ho k východu z domu. „Randolphe!“ řekla. „Musím s vámi mluvit.“

Ten muž se zašklebil. To nebyl Jaffův výraz. Byl to široký a bělostný škleb kalifornského mladíka. Tesla ho pustila.

„Musíte mi pomoct,“ řekla.

Nemohla si dovolit ztrácet čas nějakým postupným dostáváním Jaffa z prožitků, které teď sdílel s Tommym-Rayem. Bude muset své plány uskutečnit sama. To se ale lehce řekne a hůř provede, věděla Tesla. Ale neměla na výběr. Nebyla velkou šamankou. Nemohla ten průchod zavřít. Ale mohla by ho přemístit. Už dvakrát předtím dokázala, že má

dost sily na to, aby se dokázala dostat dovnitř i ven z té Smyčky tím, že pojme sebe i jiné do myšlenek a přemístí je. Mohla by přemístit i mrtvou hmotu? Dřevo a zdi? Třeba i kus domu? Vlastně tuhle část tohoto domu? Mohla by ve svých myšlenkách rozpustit kus Kosmu a přemístit ho do bodu nula, kde odtikává síla, která by mohla ty obry zahubit dřív než stačí rozšířit své šílenství do světa?

Neexistuje jiná odpověď než vyzkoušet to. Když se jí to nepodaří, odpověď na všechny ty otázky je ne. Je to prosté. Ještě pár okamžiků rozvažovala o možném neúspěchu, až donutila moudrost, neúspěch i své aspirace na šamanství následovat známá pravidla.

Tommy-Ray se ozval znovu. Tentokrát jen trhaně blábolil.

„… nahoře jako Andy…“ říkal. „… jenomže výš… vidíš mě, tati? … nahoře jako Andy… vidím břeh! Vidím břeh!“

Alespoň ta poslední věta dávala smysl. Takže Tommy-Ray už je na dohled od Kosmu, což znamená, že i Iad jsou skoro stejně blízko.

„… Smrťák…“ začal znovu, „… jsem Smrťák…“

„Nemůžete toho nechat?“ řekla Tesla Jaffovi, i když věděla, že ji Jaffe neslyší.

„Jupíí!“ vykřikl Tommy-Ray „Už jedém! Už jedéééém!“

Tesla se neohlédla k průchodu, aby se podívala, jestli se ti obři blíží, ačkoliv pokušení bylo veliké. Věděla, že se tam bude muset podívat, ale ještě nebyla připravená. Ještě nebyla dostatečně klidná. Postoupila blíž ke dveřím a chytila se jejich rámu. Vypadal tak skutečně. Její zdravý rozum sice naprosto popíral možnost přenesení jakékoliv hmoty do jiného místa a času, ale Tesla svůj zdravý rozum poslala do háje. Zdravý rozum a šílenství vycházející z průchodu ve zdi se navzájem nevylučovaly. Důvody mohou být kruté stejně jako logika může být zároveň šílenství. A to byl jiný stav mysli, který si nevšímal takových ostrých rozdílů a který čerpal sílu z přechodů mezi nimi.

Všechno má patřit všem.

Náhle si vzpomněla, co jí D'Amour řekl o tom, že tu někde má být spasitel. Tehdy si myslela, že to musí být Jaffe, ale mýlila se. Tím spasitelem je ona, Tesla Bombecková, svobodná žena ze Západního Hollywoodu, obrácená a vzkříšená.

Tahle myšlenka jí vlila do žil novou víru a s tou vírou a trochou pochopení by se jí její záměr mohl podařit. Už se nesnažila neslyšet idiotské výskání Tommyho-Raye a nedívat se na vyčerpaného a poraženého Jaffa. Nepřemýšlela už ani o tom nesmyslu, jak by se skutečné mohlo změnit v myšlenku, která by mohla přemístit kus skutečnosti. Všechno to včetně těch pochyb se stalo její součástí. Ty pochybnosti možná hrály i důležitou úlohu. Aby byla silná, nemusí popírat zmatek a rozpory: musí je přijmout za své. Musí je pohltit ústy své mysli, rozžvýkat je a spolykat. Všechno se takhle dá sníst. Skutečné i neskutečné, tenhle svět i jiný, to všechno se dá pohltit a přijmout za své a potom přemístit. Teď, když už to věděla, jí nemohlo nic zabránit, aby se pustila do toho prostřeného stolu před sebou.

Klidně se zadívala do toho průchodu.

„A nezabráníš mi v tom ani ty,“ řekla a začala jíst.

Kapitola padesátá šestá – Přenesení

Když se Grillo dostal na dva kroky od hlavního vchodu do domu, v hlavě se mu znovu začaly rojit oči nevinných obětí, které nabíraly na intenzitě, protože už se příliš přiblížil průchodu do moře Podstaty. Ztratil veškerou sílu, nemohl se donutit jít dál ani odejít. Zdálo se mu, že kráčí po maličkých zkrvavených tělech, která k němu otáčela své vzlykající tváře, ale kterým nemohl nijak pomoci. Ne teď. Stín přicházející z moře Podstaty znemožnil jakékoliv skutky milosrdenství. Jeho vláda už bude trvat navěky. Nikdo nebude soudit jeho činy a nikdo ho nikdy nepovolá k odpovědnosti.

Někdo se objevil vedle něj. V hustém okolním vzduchu Grillo sotva rozeznával jeho obrysy Grillo se snažil tím vzduchem prohlédnout, ale jen na okamžik zahlédl podivnou tvář s masivními čelistmi. Potom ten člověk vešel do domu. Vzápětí jeho pozornost upoutal pohyb pod jeho nohama. Stále tam ještě viděl dětské tváře, ale přes ně se začali plazit nějací černí hadi silní jako jeho ruka. V hrůze postoupil o krok dopředu v naději, že by jednoho z nich mohl rozšlápnout. Ten krok ho postrčil blíž k hranici šílenství, nicméně mu paradoxně propůjčil sílu. Postoupil ještě o krok a pak o další a pokoušel se přitom šlápnout některé z těch hadích potvor na hlavu. Čtvrtý krok ho přenesl přes práh do domu a do úplně jiné dimenze šílenství.

„Raule?“

Ze všech lidí na Zemi by tu nejméně čekala právě jeho.

Právě když pochopila, co je jejím úkolem, vstoupil do dveří. Jeho objevení ji tak šokovalo, že by ho pokládala za nějakou vidinu, kdyby si nebyla tak jistá tím, že její mysl je čistá jako nikdy předtím. Tohle nebyla halucinace. Stál tady před ní Raul osobně s jejím jménem na rtech a výrazem potěšení na tváři.

„Co tady děláš?“ zeptala se ho Tesla a cítila, jak ji její soustředění opouští.

„Přišel jsem pro tebe,“ odpověděl. Smysl jeho otázky pochopila, když se podívala na podlahu. Přes práh se do domu valily hordy Lixů.

„Co jsi to udělal?“ řekla.

„Už jsem ti řekl,“ odpověděl Raul. „Přišel jsem pro tebe. My všichni jsme pro tebe přišli.“

Tesla o krok ucouvla, ale za zády se jí otvíral průchod do moře Podstaty, který už zabíral polovinu domu, a východ z domu střežili Lixové. Jedinou možnost útěku jí nabízely schody. Alespoň chvíli by tudy mohla unikat. Tam nahoře by ale byla v pasti a mohla by jen čekat na chvíli, kdy ji stejně najdou. Jenže oni by se nejspíš neobtěžovali hledáním. Za pár minut tady budou Iad. Potom by jí smrt byla až příliš velkým vysvobozením. Musí zůstat tady Lixové nelixové. Má tady práci, kterou musí udělat rychle.

„Nepřibližuj se ke mně,“ řekla Raulovi. „Nevím, co tu chceš, ale drž se ode mě dál!“

„Přišel jsem se podívat na to, jak přijdou,“ odpověděl Raul. „Můžeme tady čekat spolu, jestli chceš.“

Košili na prsou měl rozhalenou a kolem krku mu na řetízku viselo něco známého: medailon společenství Shoal. Při tom pohledu se Tesly zmocnilo podezření, že tohle vůbec není Raul. Nechoval se tak vystrašeně jako v Misión de Santa Catrina. Za tímhle známým obličejem se musí schovávat někdo jiný: ten muž, který jí jako první ukázal pečeť společenství Shoal.

„Kissoon," uklouzlo jí.

„Vidíš, teď jsi mi zkazila překvapení," rozmrzel se.

„Co jsi udělal s Raulem?"

„ Vyhostil jsem ho z jeho těla. Nebylo to složité. Měl v sobě dostatek Nuncia. Tak jsem ho mohl dostat. Vtáhl jsem ho do Smyčky stejně jako tebe. Jenže on mi nemohl odporovat jako ty nebo Randolph. Vzdal to docela rychle."

„Ty jsi ho zabil."

„Ale kdepak," řekl vesele Kissoon. „Jeho duch žije a udržuje naživu moje tělo, než se pro něj vrátím. Až ho pronesu ze Smyčky ven, vezmu si ho zpátky. Rozhodně nechci zůstat v tomhle těle. Je odporné."

Znenadání k ní přiskočil rychlostí vlastní pouze Raulovi a sevřel jí paži. Síla toho stisku Teslu donutila vykřiknout. On se ale na ni jen usmál a dvěma rychlými kroky ji naprosto znehybnil.

„Mám tě," řekl.

Tesla se podívala za jeho záda ke dveřím, kde stál Grillo a hleděl do průchodu, o který se s rostoucí silou a zuřivostí rozbíjely vlny moře Podstaty. Vykřikla jeho jméno, ale on nereagoval. Po tváři mu stékal pot a ze spadlé čelisti mu vytékal pramínek slin. Už se duchem toulal někde jinde než tady:

Kdyby se Tesla dokázala podívat na svět Grillovýma očima, pochopila by jeho fascinaci. Když totiž překročil práh, zmizely mu z očí tváře nevinných obětí, aby je vystřídalo něco jiného. Blízko u pobřeží viděl dvě těla, zmítaná přílivem a proudem, který je hrozil utopit. Poznal je, ačkoliv jejich tváře se změnily Byla to Jo-Beth McGuirová a Howie Katz. O kus dál za nimi zahlédl třetí postavu, která bledě prosvítala okolním šerem. Tu ale neznal. Vypadalo to, jako kdyby na tváři neměla ani kousek masa. Jako kdyby se na vlnách pohupovala lebka.

Ale ještě o kus dál začínala skutečná hrůza. Zdvihaly se tam obrovité obrysy něčeho, na čem se čile hemžilo cosi podobné blechám o velikostí ptáků, jako kdyby se to krmilo tmavou září vycházející s těch gigantů: Iad Uroboros. Dokonce i teď jeho mysl inspirovaná Swiftem hledala slova, kterými by ten pohled mohl popsat, ale nedostávalo se mu slov. Zkaženost, bezbožnost, neřest zněly tváří v tvář takovému pohledu jako nevinná slůvka. Skoro záviděl těm postavám v moři, protože tomu byly blíž a protože doufal, že s větší blízkostí by ho mohla napadnout i vhodná slova…

Howie by mu možná teď mohl napovědět. Vlna Iad se valila nad nimi a v ten okamžik si vzpomněl, kde už jednou takovou hrůzu cítil: bylo to na jatkách v Chicagu, kde pracoval před dvěma lety. Teď mu hlavu zaplavil nával vzpomínek na ten jediný měsíc. Viděl jatka v létě, krvavou podlahu, zvířata vyprazdňující své měchýře a vnitřnosti hrůzou při smrtelném řevu těch, kteří šli na popravu před nimi. Viděl život proměněný jediným výstřelem v hromadu masa. Pokoušel se prohlédnout těmi příšernými obrazy na Jo-Beth, se kterou už se dostal až sem pomocí přílivu, který je ale nedokázal dostat ke břehu, aniž by unikli pronásledovatelům za svými zády. Ale ani pohled na její tvář, který by mu snad dokázal ulehčit okamžik smrti, mu nebyl dopřán. Viděl jen zkrvavený dobytek, výkaly a krev a kopající těla zavěšená na hácích, které je odvážely k rozkuchání na kusy. Zdálo se mu, že ho tyhle představy už neopustí nikdy.

Stejně jako Jo-Beth neviděl ani pobřeží, takže nevěděl, jak daleko – nebo jak blízko – už jsou u břehu. Kdyby byl mohl vidět, viděl by Jo-Bethina otce, strnulého a výskajícího hlasem Tommyho-Raye:

„… a jedém… jedéééém…"

… a Grilla, zírajícího bez hnutí na Iad. A Teslu, drženou mužem, kterému říkala…

„Kissoone! Proboha, podívej se na ně! Podívej!"

Kissoon letmo pohlédl k průchodu na to, co s sebou přinášel příliv.

„Vidím je," řekl.

„A ty si myslíš, že se budou o tebe starat? Jestli se sem dostanou, dopadneš stejně jako my všichni!"

„Ne," řekl Kissoon. „Oni přinášejí nový svět a já jsem si v něm už vysloužil svoje místo. A ne ledajaké místo. Víš, jak dlouho jsem na tohle čekal? Jak dlouho jsem to plánoval? Víš, že jsem kvůli tomu vraždil? A oni mě teď odmění."

„To jsi podepsal smlouvu? Máš to na papíře?"

„Jsem jejich osvoboditel. Díky mně se sem mohli dostat. Ty ses k nám měla přidat tenkrát ve Smyčce. Kdybys mi na chvíli půjčila tělo, možná bych tě chránil. Ale ne. Tys měla svoje cíle. Jako on." Přitom pohlédl na Jaffa. „Jako on. Oba jste si chtěli něco urvat pro sebe. A teď vás to sousto zadusilo." Věděl, že není kam utéci a že proto Tesla neuteče, a tak ji pustil a postoupil o krok blíž k Jaffovi. „On se dostal dál než ty, ale nakonec se toho odvážil."

Tommyho nadšené výskání už se z Jaffových úst neozývalo. Teď vydal jen těžké zasténání, což mohl být jak otec, tak syn, nebo možná oba.

„Měl bys to vidět," řekl Kissoon jeho zmučené tváři. „Jaffe. Podívej se na mě. Chci, abys to viděl!"

Tesla se podívala na ten průchod. Kolik vln se ještě rozbije o pobřeží Kosmu, než se Iad dostanou k pobřeží? Deset? Pět?

Kissoon se rozčiloval čím dál víc. Začal třást Jaffovým ramenem.

„Podívej se na mě, sakra!"

Tesla ho nechala zuřit. Využila toho, že si jí chvíli nevšímal. To byla právě ta chvíle, kterou mohla využít k přemístění celého okolí do Smyčky.

„Vzbuď se a podívej se na mě, ty hajzle. To jsem já, Kissoon. Dostal jsem se ven! Jsem venku!"

Zahrnula do té scény i Kissoonovo zuření. Nemohla vynechat nic. Jaffe, Grillo, průchod do Kosmu a zároveň samozřejmě průchod do moře Podstaty to všechno musí pohltit. Dokonce i sebe do toho musí zahrnout. Musí to všechno spolknout, dostat do sebe a potom vyplivnout do jiného času.

Kissoon náhle přestal křičet.

„Co to děláš?“ otočil se k Tesle. Rysy jeho ukradené tváře, na kterou nebyl zvyklý, se mu groteskně zkřivily Tesla se tím nenechala vyrušit. I to byla část té scény, kterou do sebe musí přijmout. Stejně jako sebe samu.

„Neopovažuj se!“ řekl jí Kissoon. „Slyšíš?“

Tesla slyšela, ale nepřestávala.

„Varuju tě,“ řekla výhrůžně postoupil o pár kroků blíž. „Neopovažuj se!“

Tahle slova pohnula něčím hluboko v závitech mozku Randolpha Jaffa. Kdysi byl v nějaké boudě s mužem, který mu vyhrožoval zrovna takhle. Jaffe si vzpomněl na zatuchlý vzduch v té boudě a na pach vlastního potu. Vzpomněl si i na toho pokřiveného stařika na druhé straně ohně. A dokonale si vzpomněl i na rozhovor, který spolu vedli:

„Neopovažuj se.“

„Tohle je, jako když býkovi ukážou rudou muletu, když mi někdo řekne, abych se něco neopovažoval dělat. Už jsem viděl věci… udělal věci…“

Při těch slovech se pohnul. Ruka mu sklouzla do kapsy a tam nahmátla rukojeť čekajícího, už dávno otupeného nožíku. Byl to nůž na otvírání zapečetěných a tajných věcí. Jako třeba dopisů. Nebo lebek.

Znovu zaslechl ta slova…

„Neopovažuj se.“

… a pohlédl na scénu před sebou. Jeho ruka, žalostný pozůstatek silné ruky, kterou kdysi měl, sklouzla do kapsy. Celá ta léta nikdy ten nožík neodložil. Stále ještě byl tupý. Stále ještě byl hladový. Jeho zmrzačené prsty sevřely rukojeť. Oči upřel na toho muže, který promluvil z jeho vzpomínek. Byl to snadný cíl.

Tesla koutkem oka zahlédla, jak Jaffe pohnul hlavou. Viděla, jak se odlepil od zdi a začal zdvihat pravou ruku s něčím, co vytáhl z kapsy. Tesla neviděla, co to je, až do posledního okamžiku, kdy se jí kolem krku sevřely Kissoonovy prsty a Lixové se jí omotali kolem lýtek. Nenechala ale svou pozornost rozptýlit ani tímhle útokem. A teď zahlédla Jaffa a jeho zdviženou ruku. Ruka dopadla na Kissoonův zátylek.

Šaman vykřikl a pustil její krk. Otočil se přitom, aby se mohl bránit. Teslu jeho výkřik potěšil. Byl to výkřik bolesti jejího nepřítele a při něm její síla vzrostla tak, že její úkol byl náhle snadnější, jako kdyby do ní tím zvukem přešla část Kissoonovy síly. Ucítila ve své mysli celé své okolí a začala ho žvýkat. Dům se zachvěl, jako kdyby se nějaká jeho část zřítila k zemi.

Náhle bylo světlo.

Bylo to světlo věčného rozbřesku v Kissoonově Smyčce, které teď prosvítalo dveřmi dovnitř. Do tváře se jí opřel stejný vítr, který už ji tady potkal dvakrát. Foukal chodbou ven a odnášel s sebou do pouště část šedého oblaku Iad. Rozjasnilo se a Tesla zahlédla, jak Grillovu tvář opustil ten ochablý výraz. Grillo se pevně chytil dveří a začal potřásat hlavou jako pes, který se chce zbavit blech.

Lixové věděli, že jejich pán je zraněn, a tak na Teslu přestali útočit. Tesla nicméně nedoufala, že by ji nechali na pokoji dlouho. Dřív než je na ni Kissoon znovu mohl poslat, se vrhla ke dveřím a strhla s sebou i Grilla.

„Co jsi to proboha udělala?“ zeptal se, když spolu vykročili do sluncem vybledlé pouště.

Tesla ho spěšně postrkovala z přemístěné části domu, jejíž zdi se teď bez podpory ostatních částí začínaly hroutit a rozpadat.

„Chceš napřed vědět tu dobrou zprávu, nebo tu špatnou?“ zeptala se ho.

„Tu dobrou.“

„Tohle je Smyčka. Přemístila jsem sem část toho domu…“

Teď sama sotva věřila tomu, že se jí to podařilo.

„Fakt,“ řekla, jako kdyby jí Grillo odporoval. „Fakticky se mi to povedlo!“

„Včetně Iad?“ zeptal se Grillo.

„I s tím průchodem a vším, co je na druhé straně.“

„Takže co je ta špatná zpráva?“

„Tohle je Trojice, víš? Bod nula.“

„Ježíši.“

„A tamhle…“ ukázala na ocelovou věž, která stála sotva půl kilometru od místa, kde se nacházeli, „… je ta bomba.“

„A kdy to vybuchne? Máme čas…“

„Nevím,“ řekla. „Možná nevybuchne, dokud Kissoon žije. On tu chvíli zdržoval celá léta.“

„Dá se odsud jít pryč?“

„Ano.“

„A kudy? Tak jdeme.“

„Neplýtvej časem na marná přání, Grillo. Odsud se živí nedostaneme.“

„Ty nás odsud můžeš dostat. Stejně jako jsi nás dostala pryč.“

„Ne. Já tady zůstanu. Musím to vidět do konce.“

„Tohle je konec,“ řekl Grillo a ukázal zpátky směrem k rozvalinám domu. „Dívej se.“

Zdi se utápěly v oblacích cihlového prachu a o ně se rozbíjely vlny moře Podstaty. „Jak jinak si představuješ konec? Jdeme pryč.“

Tesla se rozhlédla, jestli neuvidí někde Kissoona nebo Jaffa, ale to už se moře Podstaty začalo rozlévat všemi směry. Bylo příliš husté na to, aby vítr mohl rozvát jeho povrch do vln. Někde tam byli Kissoon i Jaff, ale Tesla je neviděla.

„Teslo? Posloucháš mě?“

„Ta bomba nevybuchne, dokud Kissoon žije,“ řekla. „On tu chvíli drží…“

„To už jsi říkala.“

„Jestli chceš utéct pryč, tak běž. Je to támhle.“ Ukázala skrze mrak k městu a na druhou stranu. „Radši bys měl jít.“

„A ty si budeš myslet, že jsem zbabělec.“

„Řekla jsem to snad?“

První vlna jim olízla špičky nohou.

„Jestli chceš jít, tak běž,“ řekla Tesla s pohledem upřeným na rozvaliny části Coney Eye. Nad nimi sotva viditelně visel ve vzduchu ten průchod. Už se zvětšil téměř do dvojnásobné velikosti a stále se zvětšoval. Tesla se připravovala pohlédnout na ty obry. Ale nejdřív ze všeho uviděla dvě lidská těla, které příliv vyhodil na toto suché pobřeží.

„Howie?“ řekla nahlas.

Byl to on. A vedle něj stála Jo-Beth. Tesla viděla, že se s nimi něco stalo. Jejich těla a tváře pokrývala masa výrůstků, jako kdyby jejich kůží prorůstaly výhonky nějaké rostliny Tesla se odvážila vkročit do vody a šla jim naproti. Přitom je volala jménem. Jo-Beth zaslechla její křik první. Ruku v ruce s Howiem se vydala k Tesle.

„Tudy“ řekla Tesla. „Nesmíte chodit k té díře…“

Moře Podstaty poskvrněné přítomností Iad v ní vyvolávalo hrůzné vidiny. Tesla se otřásla. Ale Jo-Beth se už vzpamatovala dostatečně na to, aby se zeptala:

„Kde to jsme?“

Na to se nedalo odpovědět jednoduše.

„Grillo vám to poví,“ řekla Tesla. „Ale později. Grillo?“

Byl tady ale do očí už se mu vkrádal ten samý nepřítomný výraz, který zahlédla v jeho tváři předtím ve dveřích Coney Eye.

„Děti,“ řekl nahlas. „Proč jsou to vždycky děti?“

„Nevím, o čem to mluvíš,“ řekla mu Tesla. „Poslouchej mě, Grillo.“

„Poslouchám… tě,“ řekl.

„Chtěl jsi jít pryč. Řekla jsem ti kudy vzpomínáš?“

„Přes to město.“

„Přes to město.“

„Na druhou stranu.“

„Jo.“

„Vezmi s sebou Howieho a Jo-Beth. Možná to ještě stihnete.“

„Co máme stihnout?“ zeptal se Howie a jen s námahou zvedl hlavu. Tížila mu ji totiž záplava špičatých výrůstků.

„Iad, nebo tu explozi,“ řekla mu Tesla. „Můžeš běhat?“

„Můžeme to zkusit,“ řekla Jo-Beth. Podívala se na Howieho. „Můžeme to zkusit.“

„Tak běžte. Všichni.“

„Já… nevidím…“ promluvil Grillo hlasem, který prozrazoval, že je stále pod vlivem Iad.

„Důvod, proč bych tady měla zůstat?“

„Jo.“

„To je jednoduché,“ řekla Tesla. „Tohle je poslední zkouška. Všechno má patřit všem, vzpomínáš?“

„To je teda blbost,“ řekl Grillo a díval se na ni, jako kdyby ho jen pohled do jejích očí udržoval při zdravém rozumu.

„Jo, blbost,“ souhlasila Tesla.

„Tolik věcí…“ řekl Grillo.

„Co?“

„Co jsem ti ještě neřekl.“

„Ani jsi nemusel. A já doufám, že já taky ne.“

„Měla jsi pravdu.“

„Kromě toho jednoho. Něco jsem ti přece měla říct.“

„Co?“

„Měla jsem ti říct,“ začala a potom se široce jako v extázi usmála. Nemusela ten úsměv předstírat, protože ten se objevil z nějakého utajeného místa hluboko v ní, a zároveň zmlkla. Uťala tak jejich konverzaci, jako se jí to podařilo už nesčetněkrát během jejich telefonních rozhovorů. Pak se otočila a zamířila do další vlny která se valila ven z průchodu, a věděla, že tam za ní Grillo nepůjde.

Někdo jí šel naproti. Byl to další člověk, kterého na břeh vyhodily vlny.

Byl to Tommy-Ray Smrťák. Změny, které s Howiem a Jo-Beth provedlo moře Podstaty byly sice děsivé, ale nebyly ničím v porovnání s tím, co se stalo s Tommym-Rayem. Jeho vlasy byly stále zlatavě plavé a na tváři měl stále ještě ten úsměv, kterým kdysi okouzloval Palomo Grove. Ale jeho zuby nebyly jediné, které se v tom úsměvu leskly Moře Podstaty změnilo jeho lícní svaly takže teď připomínaly kosti. Jeho čelo a tváře jakoby otekly zatímco oči zapadly hluboko do důlků. Vypadal jako živá lebka. Otřel si hřbetem ruky sliny kanoucí mu z čelistí a jeho pohled zamířil skrze Teslu na místo, kde stála jeho sestra.

„Jo-Beth…“ řekl a začal se propracovávat hustým vzduchem dopředu. Tesla viděla, jak se Jo-Beth na něj ohlédla a potom ustoupila o krok od Howieho, jako kdyby od něj chtěla utéct. Ačkoliv měla Tesla nutnou práci, nemohla si pomoci a musela se dívat, jak se Tommy-Ray vrhá dopředu, aby získal svou sestru zpět. Láska mezi ní a Howiem celý tenhle příběh začala, nebo alespoň jeho poslední kapitoly. Dokázalo snad moře Podstaty rozleptat i tuto lásku?

Odpověď na tuto otázku dostala o vteřinu později, když Jo-Beth ustoupila od Howieho ještě o krok, až stáli od sebe na délku natažených paží. Nicméně Howieho ruku nepustila. A Tesla náhle pochopila, že se nedrží Howieho Katze za ruku. Oni byli spojeni. Moře Podstaty je spojilo, takže jejich propletené prsty se změnily v uzel, který je vázal

dohromady.

Nebylo třeba slov Tommy-Ray znechuceně vykřikl a zastavil se. Tesla neviděla výraz jeho tváře. Pravděpodobně ani žádný neměl. Lebky se umí jen šklebit. Ale viděla výraz na tváři Jo-Beth, dokonce i navzdory stále houstnoucímu vzduchu. Lítosti v něm bylo jen málo. Jinak se tvářila nezúčastněně.

Tesla viděla, jak Grillo pobízí oba milence na cestu. Okamžitě ho poslechli a všichni tři rychle odcházeli. Tommy-Ray se nepohnul, aby je následoval.

„Smrťáku?“ oslovila ho Tesla.

Podíval se na ni. Ta lebka stále ještě dovedla plakat. Slzy se jí chvěly na okraji očních důlků.

„Jak jsou Iad ještě daleko?“ zeptala se ho Tesla.

„Iad?“ zeptal se nechápavě.

„Ti obři.“

„Nejsou tam žádní obři. Jenom tma.“

„A jak daleko?“

„Už blízko.“

Když se ohlédla zpátky k průchodu, porozuměla, co myslel tou tmou. Z průchodu se vynořovaly závoje tmy plující na vlnách jako asfaltové výpary velikostí lodí, a potom stoupaly do výše nad poušť. Vypadalo to, že jsou živé, protože se rytmicky pohybovaly všemi směry. Pod nimi se chvěla hmota stejně černá jako ta tma. Tesla věděla, že tohle ještě nejsou Iad. Ale už nemohou být daleko.

Ohlédla se k té ocelové věži a té plošince na jejím vrcholu. Tahle bomba byla sice to nejhloupější, co kdy člověk vytvořil, ale teď by ještě mohla být užitečná, pokud by explodovala včas. Ale na plošině se nic nebleskло. Bomba visela ve svém závěsu pokojně jako děcko v kolébce a odmítala se probudit.

Kissoon je tedy ještě naživu. Ještě pořád tu explozi zadržuje. Tesla se proto vydala k ruinám domu, protože doufala, že ho najde a snad se jí ho podaří i zabít. Přitom si uvědomila, že ta tma nestoupá vzhůru jen náhodou. Ukládala se totiž ve vrstvách a tvořila tak černou záclonu. Ta už teď byla nejméně deset metrů vysoká a každá další vlna přinášela další a další smotky tmy, větší a větší, protože průměr průchodu stále rostl.

Tesla se rozhlédla kolem, jestli někde neuvidí Kissoona, a našla ho i s Jaffem, jak stojí na opačné straně ruin, kde kdysi bývaly obytné místnosti. Stáli jeden druhému tváří v tvář a vzájemně si svírali hrdla. Jaff měl svůj nůž ještě v ruce, ale Kissoon mu bránil v jeho použití. Měl co dělat. Raulovo bývalé tělo bylo celé pokryté řeznými a bodnými ranami, ze kterých tekla krev. Nicméně se zdálo, že to nijak neoslabilo Kissoonovu sílu. Ještě když Tesla přicházela, Kissoon zabořil ruku do Jaffova hrdla a vytrhl mu z něj kus masa. Kissoon svůj postup zopakoval a ještě tu ránu zvětšil. Tesla odpoutala jeho pozornost výkřikem.

„Kissoone!“

Šaman se ohlédl.

„Už je pozdě,“ řekl. „Iad už jsou skoro tady“

Teslu trochu potěšilo to slovo skoro.

„Oba jste prohráli,“ řekl a hřbetem dlaně uhodil Jaffa tak, že ten padl na zem. Jeho hubené a kostnaté tělo nedopadlo nijak těžce. Na to byl příliš lehký. Ale kousek se odkutálelo a z Jaffovy ruky tak vyklouzl nůž. Kissoon si ho pohrdavě změřil a pak se zasmál.

„Ty chudinko,“ řekl Tesle. „Co sis myslela? Že to vybuchne a všechny je to vymaže ze světa? Na to zapomeň. To se stát nemůže. Ta chvíle ještě nenastala.“

Přitom se k ní pomalu blížil. Pomalu, protože mu v chůzi zjevně bránila četná poranění.

„Chtěla jsi to vidět,“ řekl přitom. „Teď to uvidíš. Už jsou skoro tady. Myslím, že bys jim měla ukázat svou oddanost. To bude jenom správné. Ukaž se jim nahá.“

Zvedl své krvavé ruce, jako tenkrát v tom kamenném příbytku, když od něj poprvé slyšela to slovo Trojice a viděla ho potřísněného krví Mary Murallesové.

„Prsa,“ řekl jí. „Ukaž jim prsa.“

Daleko za ním Tesla viděla Jaffa, jak pomalu vstává. Kissoon si jeho pohybu nevšiml. Měl oči jen pro Teslu.

„Myslím, že bych to měl udělat za tebe,“ řekl. „Dovol mi prokázat ti tu laskavost.“

Tesla neucouvla. Nijak neodporovala. Místo toho se zatvářila lhostejně, protože dobře věděla, jak má rád prosebníky Jeho krvavé ruce ji odpuzovaly a ještě nechutnější byl jeho krví naběhlý úd, který se tlačil proti těsným kalhotám, ale Tesle se podařilo svůj odpor skrýt.

„Hodná,“ řekl Kissoon. „Hodná holčička.“

Položil jí ruku na prsa.

„Tak co, skočíme si spolu na oslavu začátku nového světa?“ řekl.

Tesla nedokázala ovládnout záchvěv hnusu, který jí projel při jeho dotyku a při tom návrhu.

„Nelíbí se ti to?“ řekl Kissoon náhle podezřívavě. Pochopil past a očima sklouzl nalevo. Byl v nich záblesk strachu. Chtěl se otočit. Jaffe byl už jen dva metry od něj a rychle se blížil. Nůž držel vysoko nad hlavou a záblesk jeho ostří se odrazil v lesklých Kisoonových očích. Ta světla patřila k sobě.

„Ne…“ začal Kissoon, ale ten nůž se přesto opovážil švihnout dolů dřív než mu to Kissoon mohl zakázat, a zabořil se mu do široce rozevřeného pravého oka. Kissoon tentokrát nevykřikl, ale jen vypustil všechen dech s dlouhým zasténáním z plic. Jaffe vytáhl nůž ven a bodl znovu, přesně jako vždycky tentokrát do levého oka. Zabořil tam ostří až po střenku a znovu nůž vytáhl. Kissoon padl na kolena a jeho sténání se proměnilo ve vzlyky. Jaffe bodl ještě jednou šamana do lebky a potom ho nepřestával bodat a bodat po celém těle.

Kissoon přestal vzlykat stejně náhle, jako začal. Jeho ruce, kterými si pokoušel chránit hlavu před nožem, klesly k

zemi. Jeho tělo ještě chvíli stálo vzpřímeně. Potom padl na tvář.

Teskným tělem proběhl záchvěv radosti. Chtěla, aby ta bomba okamžitě vybuchla, aby její radost mohla být dokonalá. Teď byl Kissoon po smrti a Teslu nijak nemrzelo, že zemře, protože věděla, že výbuch bomby zároveň zničí i přicházející Iad.

„No tak," pobídla tu bombu hlasitě, jako kdyby se nemohla dočkat okamžiku, kdy zášleh spálí její tělo i kosti. „No tak, dělej. Dělej."

Ale k žádné explozi nedošlo. Teslu počala opouštět i její radost a místo toho si uvědomila, že tady něco zjevně nepochopila. Vždyť Kissoon držel tenhle okamžik celá ta léta, takže když je teď po smrti, tak bomba musí vybuchnout, ne? Ale nestalo se nic. Ocelová věž stále nehnutě stála.

„Co jsem prošvihla?" zeptala se hlasitě sama sebe. „Co jsem to proboha prošvihla?"

Podívala se k Jaffovi, který stále ještě zíral na Kissoonovu mrtvolu.

„Synchronizace," řekl.

„Cože?"

„Zabil jsem ho."

„To není odpověď."

„Na co?"

„Tohle je bod nula. Je tady bomba, která má detonovat. On ten okamžik zadržoval."

„Kdo?"

„Kissoon! Copak to není jasné?"

Ne, holka – řekla si vzápětí – asi ne. Jasně že ne. Náhle ji napadlo, že Kissoon odešel ze Smyčky v Raulově těle a po nějaké době si chtěl své tělo opět vyzvednout. Ale když byl venku v Kosmu, nemohl tu osudnou chvíli výbuchu dál zadržovat. Někdo to mezitím musel dělat místo něj. Byl to ten někdo, nebo spíš ten duch, který to dělá i teď.

„Kam jdeš?" chtěl vědět Jaffe, když se vydala vlnami za tu věž. Najde vůbec ještě tu boudu? Jaffe ji následoval a nepřestal se ptát.

„Jak jsi nás sem dostala?"

„Snědla jsem nás a vyplivla."

„Jako já svoje ruce?"

„Ne, ne jako tvoje ruce. Vůbec ne."

Slunce už stínily těžké závoje tmy skrze které už jen příležitostně probleskovaly jeho paprsky.

„Kam jdeš?" zeptal se znovu.

„Tam, kde bydlel Kissoon."

„Proč?"

„Tak pojďte se mnou. Budu potřebovat pomoc."

V šeru se ozval výkřik, který je na okamžik zadržel.

„Tati?"

Tesla se ohlédla a uviděla, jak Tommy-Ray vystupuje ze šera do jednoho ze slunečních paprsků, které se prodraly tmou na zem. Slunce k němu bylo laskavé. Záře jeho paprsků jakoby smývala z jeho tváře ty nejhorší změny.

„Tati?"

Jaffe se zastavil.

„Pojďte," pobídla ho Tesla, ale už jí bylo jasné, že ho opět ztratila díky Tommymu-Rayovi. Poprvé to bylo v myšlenkách. Tentokrát se tady objevil osobně.

Smrťák začal klopýtat ke svému otci.

„Pomoz mi, tati," zaprosil.

Jaffe rozevřel náruč. Neřekl nic, ani nemusel. Tommy-Ray mu padl do náručí a objal ho.

Tesla se ho ještě jednou zeptala.

„Tak jdete, nebo ne?"

Odpověď byla prostá:

„Ne," řekl.

Už se neobtěžovala ho přesvědčovat. Ten chlapec na něj měl větší právo než ona. Dívala se, jak jeden druhého pevně objímají, jako kdyby ze sebe navzájem chtěli vymáčknout dech, a potom se znovu ohlédla k věži a rozběhla se k ní.

Ačkoliv se zařekla, že už se nesmí ohlédnout – plíce už ji bolely a ke Kissoonově bývalému příbytku bylo stále ještě daleko – stejně se ohlédla. Otec se synem se ani nepohnuli. Stáli v pruhu světla, objímali jeden druhého a kolem nich se převalovaly šedé cáry. Z téhle dálky ty útržky tmy vypadaly jako pohřební krajka. Chviličku si tu krajku prohlížela a uvědomila se, že tohle je předzvěst příchodu Iad Uroboros. A opravdu, už se zdálo, že za tou tmavou záclonou už se cosi pohybuje: ještě větší tma.

Tesla odvrátila pohled na věž a její nebezpečný náklad a potom se znovu rozběhla ke Kissoonově boudě.

Kapitola padesátá sedmá – Okamžik ztraceného času

Grillův běh městem k hranicím Smyčky nebyl o nic lehčí než Teslin závod s časem. Grillo i jeho společníci už toho měli za sebou hodně: vydali se do nitra země, na ostrov do jeskyní a na hranice svého zdravého rozumu. Tenhle poslední běh z nich mačkal poslední špetky síly. S každým dalším krokem jim hrozilo, že se jejich těla zhroutí vyčerpáním, protože tvrdá pouštní půda pod nohama jim připadala božsky pohodlná v porovnání s dalším během. Ale kupředu je hnal jeden z nejstarších strachů lidstva: v patách měli pronásledovatele. Ti sice nebyli vyzbrojení tesáky ani

drápy ale nebyli proto o nic méně nebezpeční. Byl to pronásledovatel, hrozící ohnivým zášlehem. Až když doběhli do města, na chvíli zpomalili běh, aby si mohli vyměnit pár udýchaných vět.

„Jak je to ještě daleko?“ zeptala se Jo-Beth.

„Na druhé straně města.“

Howie zíral zpátky na temnou záclonu za nimi, která už dosahovala nejméně čtyřicet metru do výšky.

„Myslíš, že nás vidí?“ zeptal se.

„Kdo?“ zeptal se ho Grillo. „Iad? I kdyby nás viděli, ti nás nehoní.“

„To nejsou oni,“ řekla Jo-Beth. „Tímhle se jen kryjí.“

„Takže ještě máme šanci,“ řekl Howie.

„Tak jí využijeme,“ řekl Grillo a znovu se rozběhl po hlavní ulici.

Nebyla to náhoda. Tesla si přes všechen ten zmatek vryla cestu k té boudě hluboko do paměti. V chůzi – běžet by už nesvedla – si v duchu promítala znovu ten rozhovor, který vedla s Grillem ještě v motelu a ve kterém se mu svěřila se svými duchovními ambicemi. Pokud by tady ve Smyčce zemřela – a to bylo vlastně nevyhnutelné – věděla, že za posledních pár dní porozuměla světu více, než by se jí mohlo podařit za všechna předchozí léta života. Dokonce zažila už i vytržení z vlastního těla. Setkala se s mnoha ztělesněními zla i dobra a naučila se trochu poznat sama sebe, protože se nepodobala ani jednomu z nich. Pokud brzy zemře, ať už při výbuchu nebo v přítomnosti Iad, nebude si rozhodně stěžovat.

Ale mimo ní žije ještě tolik lidí, kteří se sami se sebou ještě nevyrovnali. Děti, kojenci, milenci. Všichni lidé, jejichž životy se ještě mají o co obohatit a kteří by se v případě jejího dnešního neúspěchu zítra vzbudili bez nejmenší naděje na duchovní rozvoj. Stali by se z nich otroci Iad. Je tohle snad nějaká spravedlnost? Ještě než přišla do Grove, už dávno uvažovala nad tou otázkou. Není žádná spravedlnost, protože spravedlnost je člověkem vykonstruovaný výmysl, který se nehodí do skutečného světa. Ale i ve skutečném světě všechno pochází z mysli. Tohle pochopila při pohledu do moře Podstaty. V tom moři zahlédla rozcestí, ze kterého vyrůstalo všechno další. A před vším ostatním existovalo moře Podstaty. Před skutečným životem existoval sen o životě. Ještě než vznikla skutečná věc, existoval sen o skutečné věci. A snící nebo bdící mysl znala spravedlnost tak přirozenou ve všem, že její absence by měla vyvolat něco víc než jen fatalistické pokrčení ramen. Měla by z každého vyrazit zuřivý výkřik a neustálou otázku proč. Přála si přežít nastávající katastrofu už jen proto, aby mohla takhle vykřiknout. Aby mohla zjistit, kolika zločinů proti univerzální spravedlnosti se lidstvo dopustilo, že se teď jeho existence vratce kymácí na okraji propasti. Pro tohle by stálo za to žít.

Kissoonův příbytek už byl na dohled. Tesla si byla jistá, že Iad se už už zdvihají za tím černým závojem. Z průchodu se pomaličku začínali vynořovat obři z jejích dětských nočních můr a brzy ten závoj odtáhnou. A potom ji určitě uvidí a několika ráznými kroky ji dohoní a zašlápnou. Ale ještě bude chvíli trvat, než z průchodu dostanou ven své obří končetiny a hlavy velikosti domu s rozsvícenými okny místo očí. Když se Tesla znovu rozběhla, ještě měla před očima to, co zahlédla při letmém ohlédnutí.

Dveře boudy byly samozřejmě zavřené. Ale nebyly zamčené. Jedním trhnutím je rozevřela dokořán.

Kissoon na ni čekal. Pohled na něj jí vyrazil dech a její první reakcí byla touha vyběhnout ven na slunce. Potom si ale uvědomila, že se to tělo bezvládně opírá o protější zeď. Nebyl v něm žádný duch, který by ho udržoval naživu. Za strnulým pohledem nebyla žádná osoba. Dveře se s prásknutím zavřely a Tesla už neztrácela čas. Oslovila toho jediného ducha, který tady mohl místo Kissoona zadržovat okamžik exploze bomby.

„Raule?“

Vzduch kolem ní tiše a neviditelně zakvílel.

„Raule? Proboha, já vím, že jsi tady. Vím, že se bojíš, ale jestli mě slyšíš, tak mi to nějak dej vědět.“

Kvílení zesílilo. Tesla měla pocit, že Raulův duch tady krouží jako moucha polapená ve sklenici.

„Raule, musíš to pustit. Věř mi a pusť to.“

Začínalo jí být líto kvílícího ducha.

„Nevím, jak tě přinutil dát mu své tělo, ale vím, že to nebyla tvoje vina. Podvedl tě. Lhal ti. Na mě to zkoušel taky Rozumíš mi? Nebyla to tvoje chyba.“

Vzduch kolem se začínal uklidňovat. Tesla se zhluboka nadechla a začala Raula přesvědčovat znovu. Vzpomněla si přitom na to, jak ho v misii přemluvila, aby s ní odešel.

„A jestli je to něčí vina, tak moje,“ řekla. „Promiň mi to, Raule. Oba jsme se dostali až na konec. Ale jediná útěcha je, že Kissoon je mrtvý. Už se nevrátí. Tvoje tělo… už se nevrátí. Je zničené. Jinak by se nedal zabít.“

Lítost v ní vystřídala jiná, ještě hlubší bolest: věděla, jak musí Raulův duch trpět, jak je opuštěný a vyděšený a proto nejspíš nemůže pustit ten zadržovaný okamžik výbuchu. Raul byl Kisoonovou obětí, stejně jako ona. Vlastně se sobě tolik podobají. Obou se dotklo Nuncio a ten dotek je postrčil dopředu, za hranice vlastních možností. Podivná dvojice, ale patřili k sobě. Při téhle myšlence ji něco napadlo.

Vyslovila to nahlas.

„Myslíš, že by se dvě duše mohly vejít do jednoho těla?“ zeptala se ho. „Jestli se bojíš… pojď do mě.“

Na chviličku se odmlčela. Nepřemlouvala ho dál, protože se bála, že zase propadne panice. Čekala u kruhu vychladlého popela a věděla, že každá další vteřina znamená další krok Iad blíž ke světu. Ale mlčela. Nabídla mu víc, než kdy v životě nabídla komukoliv jinému: úplné vlastnictví svého těla. Pokud nepřijme tohle, už ho nepřesvědčí.

Po pár vteřinách ticha jako by se jí něco otřelo o zátylek, jako dotyk milencových prstů. Ten dotek se náhle změnil v hrot jehly na jejím krku.

„To jsi ty?“ zeptala se.

A v další vteřině už svou otázku nemusela dokonce ani vyslovit, protože Raulův duch vstoupil do ní.

Neproběhl mezi nimi žádný rozhovor, ani nemusel. Byli dvojicí duší ve stejném stroji a v okamžiku, kdy Raul vstoupil do jejího těla, si rozuměli beze slov Tesla z jeho vzpomínek vyčetla, jak se ho Kissoon zmocnil, když ho vtáhl do své Smyčky z koupelny v jejím bytě a využil jeho zmatku, aby si ho podrobil. Raul byl pro něj snadná kořist. Kissoon ho zatížil vahou toho olověného kouře a donutil nést na svých bedrech jedinou povinnost, totiž zdržovat okamžik výbuchu, a potom se vloudil do jeho těla. Raulovi ve slepé hrůze nezbývalo nic jiného, než vykonávat nařízenou činnost, dokud nepřišla Tesla a nenabídla mu možnost, jak se té hrůzy zbavit. Tesla mu v další vteřině ani nemusela říkat, co mají udělat, stejně jako mu nemusela říkat, aby jí vypověděl svůj příběh. Rozuměli si beze slov a okamžitě.

Přešla ke dveřím a otevřela je dokořán.

Temný závěs, předzvěst příchodu Iad, už byl teď tak vysoko, že jeho stín dopadal i na Kissoonův příbytek. Občas se jím na zem prodral sluneční paprsek, ale žádný z nich se neobjevil v Teslině blízkostí. Tady byla jen tma. Tesla se podívala tím směrem a uviděla, jak se za tím závojem tmy shromažďují řady Iad. Jejich obrysy se podobaly horským velikánům a jejich končetiny připomínaly biče, schopné zploštit svým úderem i velehory.

Teď, pomyslela si. Nebo nikdy. Pusť to.

Pusť.

Cítila, jak Raul udělal totéž a jak jeho vůle povolila a zbavila se tak břemene, které na něj uvalil Kissoon. V ten okamžik jako by se od nich rozběhla vlna směrem k věži, nad kterou se tyčili do výše Iad. Po mnohaletém odkládání se čas rozběhl. Pět hodin třicet minut bylo už nedaleko a zároveň i událost, která se přihodila v tom nevinném okamžiku, kdy začalo Poslední lidské šílenství.

V myšlenkách zabloudila ke Grillovi, Jo-Beth i Howiemu a postrčila je východem do bezpečí Kosmu. Ale její pomoc přerušil záblesk jasu, který začal růst v samém srdci okolní tmy Tesla neviděla věž, ale zahlédla, jak z plošinky na jejím vrcholu vyskočila jiskra, proměnila se v ohnivou kouli a vzápětí z ní vyšlehl záblesk, který se změnil v tu nejjasnější záři, kterou kdy v životě viděla a která přecházela ze žluté v bílou…

Víc už udělat nemůžeme, pomyslela si v okamžiku, kdy se záře před ní rozrostla. Mohla bych se vrátit.

Představila si sama sebe – ženu, muže i opici v jediném potlučeném těle – jak stojí na prahu kamenného příbytku a do tváře jim svítí záblesk výbuchu. Potom si tutéž tvář a tělo představila jinde. Zbývalo jí jen pár vteřin. Ale myšlenka je rychlá.

Viděla, jak daleko v poušti Iad odhrnují závoj tmy a jak je osvětluje záblesk výbuchu. Jejich tváře byly jako květiny na vrcholech hor a ty květiny se jedna po druhé otvíraly. Byl to úžasný pohled. Jejich mohutná těla skrývala celé labyrinty které se převracely naruby a ukazovaly se zvědavým očím. Chodby těch labyrintů se rozvíjely do výběžků masa, pokud jejich těla skutečně tvořilo maso, a rozvíjely se znovu a znovu a stále dál, jako kdyby byla každičká část jejich těl v neustálém pohybu. Při pohledu na jejich obrovitost Teslu napadlo, že jejich touha po invazi do světa lidí možná pramení jen z nedostatku místa v jejich světě.

Hory a blechy, tak je popsal Jaffe a Tesla teď viděla, co tím myslel. Iad buďto byli národem leviatanů, na kterých se hemžil bezpočet parazitů, kteří jakoby se je marně snažili vykuchat svými sosáky, a nebo to byli sami paraziti, a bylo jich tolik, že se na sebe vršili v celých horách. Tesla to už nestačila zjistit. Dřív, než mohla najít nějaké vysvětlení pro ty nespočetné rozvíjející se tvary, zakryl je výbuch a spálil jejich tajemství.

V ten samý okamžik zmizela i Kissoonova časová smyčka. Splnila svůj úkol tak, jak by její tvůrce nikdy neočekával. A pokud Iad neseżehl výbuch bomby, stejně zmizeli spolu se Smyčkou a jejich šílenství i tužby zůstaly uvězněné v okamžiku ztraceného času.

* * *

Když Howie, Jo-Beth a Grillo vstoupili do pásu země ohraničujícího území Smyčky, ve které strnul čas pár vteřin před půl šestou ráno, šestnáctého července 1945, a kterou vytvořil Kissoon, aby se nakonec sám stal jejím vězněm, vykvetlo za jejich zády jasné světlo. Ne, nevykvetlo. Houby nekvetou. Nikdo z nich se neohlédl. Všichni tři se vypjali ještě k poslední nadlidské snaze, která je přenesla do bezpečí skutečného času. Tam leželi na pouštní půdě neschopni jakéhokoliv pohybu po dlouhou dobu a nutili se odplazit kousek dál, jen když už jim slunce hrozilo, že je upeče zaživa.

Cesta zpátky do Kalifornie byla dlouhá a obtížná. Po hodině chůze narazili na dálnici a po další hodině přišli k opuštěným garážím. Tam Grillo opustil oba milence, protože věděl, že je beznadějné stopovat s takovými dvěma příšerami v patách. Sám si stopl auto a v nejbližším městě utratil celý obsah své peněženky i kreditní karty za notně otlučené auto. S tím se pak vrátil do garáže, kde vyzvedl Jo-Beth i Howieho a odvezl je zpátky do Ventura County. Oba leželi v hlubokém spánku na zadním sedadle. Byli vyčerpaní tak, že je nemohlo vzbudit vůbec nic. Do Grove se dostali těsně před úsvitem následujícího dne, ale do města se dostat nemohli. Titíž lidé, kteří předtím postupovali tak liknavě, nedbale – nebo, jak je podezříval Grillo, byli s někým domluveni, že Grove nebudou bránit – teď po pádu temných sil začali bleskurychle jednat. Přístup do města byl zakázán. Grillo se s nimi nepřel. Prostě vycouval pryč a po dálnici jel dál, až našel parkoviště, kde usnul. Jejich spánek nerušil nikdo. Když se o pár hodin později vzbudil, našel zadní sedadlo prázdné. Všechny klouby ho bolely ale vstal, vykonal malou potřebu a potom šel hledat oba milence. Našel je, jak spolu sedí na slunci. Změny které s nimi provedly vody moře Podstaty, už se pomalu začínaly vytrácet. Jejich ruce už nebyly spojené a i bizarní tvary jejich tváří pomalu na slunci mizely až z nich zbylo jen pár skvrnek na jejich dříve bezchybné pleti. I ty pravděpodobně časem vyblednou. Grillo ale pochyboval, že se někdy ztratí výraz jejich očí. Byl to výraz dvou lidí, kteří zažili něco, co nikdo na světě nezažil, a během toho zážitku je posedla nepřekonatelná touha po tom druhém. Po chvilce strávené s nimi už se Grillo začal cítit jako nezvaný host. Všichni tři si zběžně promluvili o tom, co by bylo nejrozumnější udělat, a usnesli se, že zůstanou v blízkostí Grove. Ani slůvkem se nezmínili o tom, co se stalo

ve Smyčce a v moři Podstaty ačkoliv Grillo hořel touhou vyzvídat, jaké to je vznášet se v moři snění. Když se dohodli na společném postupu, Grillo se vrátil k autu a počkal, až k němu dojdou i oni. Po pár minutách dorazili, ruku v ruce.

Tesla si nemohla stěžovat na nedostatek svědků, kteří by viděli, jak přemístila část Coney Eye. Mnoho fotografů a pozorovatelů stojících o něco níž na Kopci vidělo, jak dům průsvitní a nakonec úplně mizí. Vzápětí se i zbytek domu podrobil zákonům gravitace. Kdyby tam byli jen dva nebo tři svědci, možná by se pravdivost jejich výpovědí dala zpochybnit. Nicméně pouze na stránkách National Enquirer se objevilo, že dřevo i ostatní materiál zmizely do jiné dimenze. Svědků bylo celkem dvacet dva. Každý z nich vše, co se událo, popisoval svými slovy – někteří stroze, jiní květnatě – ale jádro příběhu se neměnilo. Podstatná část sbírky Buddyho Vance, které říkal skutečné americké umění, prostě zmizela do jiné reality.

Někteří ze svědků dokonce prohlašovali, že tu jinou dimenzi zahlédli. Měl to být prý bílý horizont a jasná obloha. Všude kolem se prohánělа oblaka prachu. Možná Nevada nebo Utah. Mohlo to být každé z tisíce takových míst, jakých je v Americe spousta. Je to veliká a dosud neprozkoumaná země. Jsou tam místa, kde se může zničehonic objevit třeba i dům, aniž by si toho někdo všiml, kde se dnes a denně mohou uskutečňovat záhadné jevy, aniž by je kdokoliv viděl. To bylo poprvé, kdy těch několik svědků napadlo, že jejich země je možná příliš veliká a že na ní může být příliš mnoho takových míst. Ta myšlenka už je nepřestala nikdy strašit.

Jedním z takových míst, alespoň v blízké budoucnosti, se stala i země, na které stálo město Palomo Grove.

Proces postupného zhroucení přemístěním části Coney Eye do Smyčky neskončil. Spíše naopak. Země jakoby čekala jen na znamení, které právě dostala. Prasklinky se rozšířily staly se z nich trhliny, které se změnily v propasti, do kterých se zhroutily celé ulice. Nejpostiženější byly čtvrti Windbluff a Deerdell. Deerdell vlastně zničil sousední les, který zmizel úplně a na jeho místě se objevila jen převrácená, kouřící země. Kopec i přepychové domy na něm utrpěly několik ran. Jako první se nezřítily domy těsně pod domem Buddyho Vance, ačkoliv jejich vlastníci opustili město jako první s přísahami, že už se nikdy nevrátí. Začalo to ve čtvrti Crescents. Ulice Emerson se přemístila o dvě stě metrů na jih. Ulice Whitman byla zcela zničená a všechny domy se bůhvíproč zřítily do svých vlastních bazénů. Domy ve zbývajících třech ulicích se prostě zhroutily a spousta trosek na své cestě dolů z kopce poškodila jiné domy To už ale nevadilo. Nikdo se nechystal z trosek domů cokoliv odnést. Celé to území nepoznalo klid už šest dnů a během těch šesti dnů vypuklo několik požárů, které nikdo nehasil a které zničily to, co nedokázalo zničit zemětřesení, nebo co nepohltila země. Vlastně nejnešťastnější čtvrtí byl Stillbrook, jehož bývalí obyvatelé by byli mohli zachránit mnoho věcí ze svých domů, kdyby jedné noci nevypukl na ulici Fellowship Street požár. Náhoda tomu chtěla, že tu noc vanul stejný prudký vítr, který jindy do města přinášel vůni moře. Tentokrát ten vítr ale rozpoutával plameny a ty se šířily ničivou rychlostí. Do rána lehla popelem polovina celé čtvrti. Do večera shořela i druhá polovina.

Bylo to právě tu noc, kdy hořela čtvrt Stillbrook, a šest dní po těch událostech na Kopci, kdy se Grillo konečně dostal do Grove. Z těch šesti dní sice více než polovinu času prospal, nicméně se stále cítil unavený. Spánek už mu nepřinášel jen úlevu a uklidnění. Když zavřel oči, začaly se mu před nimi objevovat útržky scén z minulosti. Viděl znovu Ellen Nguyen, jak mu nařizuje, aby ji přestal líbat a místo toho ji kousal. Viděl i jejího syna, sedícího v posteli obklopené spoustou kreseb pana Balona. Viděl smuteční večírek i Rochelle Vancovou, která nikdy nic neříkala ani nedělala, jen propůjčovala svoji krásu okolí. Viděl Dobráka Fletchera, dole u Obchodního Centra. A tamhle je Jaff v horním patře Coney Eye a z jeho rukou odkapávají korálky moci. A tady Witt, živý. A znovu Witt, mrtvý a plovoucí ve vodě obličejem dolů.

Ale hlavní postavou všech jeho snů byla Tesla, která naposledy a s úsměvem uťala jejich rozhovor ve Smyčce, aniž by řekla sbohem, ačkoliv věděla, že se vidí naposledy. Nikdy s Grillem nebyli milenci. Dokonce se k tomu ani nepřiblížili. Grillo vlastně nikdy úplně nerozuměl tomu, co k ní cítil. Byla to určitě láska, ale dala se vyjádřit jen složitě. Možná vůbec. Což mu zároveň ztěžovalo i zármutek, který teď cítil.

Byl to právě ten pocit, že spolu cosi nedokončili, který mu zabránil odpovědět na všechny ty zprávy které mu Abernethy nechával na záznamníku, ačkoliv Bůh ví, že ten příběh ho pálil na jazyku jako nikdy předtím. Tesla vždycky mluvila vyhýbavě o tom, že by měl celý ten příběh zveřejnit, ačkoliv mu to nakonec vlastně dovolila. Ale to bylo jen proto, že si myslela, že už stejně nastal konec světa a nezbývá žádná naděje na záchranu. Ten konec nicméně nenastal a Tesla zemřela, když zachránila svět. Grillo cítil povinnost o tom mlčet. Všechna ta diskrétnost mu ale nemohla zabránit v návratu do Grove, aby zjistil, jak události pokračují.

Když přijel do města, stále ještě bylo nepřístupně obklopené policejními zátarasy Grillovi nedalo velkou práci vyhnout se jim. Strážci Grove v posledních dnech zanedbávali své povinnosti, protože se našlo jen poskrovnu těch, kteří byli dostatečně zvědaví nebo šílení na to, aby se odvážili procházet po nebezpečných ulicích. Grillo lehce unikl jejich pátravým pohledům a začal prozkoumávat město. Vítr, který rozvál požár ve čtvrti Stillbrook do všech stran, už utichl. Kouř z požáru už klesl k zemi a v puse chutnal téměř sladce, jako kouř z ohně v krbu. Za jiných podmínek by možná působil elegicky ale Grillo už se poučil o Grove a o místních tragédiích natolik, že lehce odolával pokušení sentimentálních myšlenek. Bylo téměř nemožné pozorovat ten obraz zkázy aniž by člověk nelitoval celé město. Nejhorším hříchem toho města bylo pokrytectví, které svévolně a slepě tajilo všechno, co se v městě událo. To pokrytectví dalo vzniknout strachu a na chvíli i snům a byly to právě tyto strachy a sny ne, Jaffe a Fletcher, kdo nakonec zničil město Grove. Jaffe i Fletcher si náhodou zvolili Grove za své válečné pole, ale ve svém boji nevynalezli nic, co už by obyvatelé Grove dávno ve svých srdcích neměli.

Grillo si při chůzi uvědomil, že přemítá o tom, jestli neexistuje nějaký jiný způsob, jak lidem povědět, co se tu stalo, aniž by přitom porušil Teslin zákaz. Možná kdyby opustil Swifta a našel nějaký poetický jazyk, kterým by se dalo

vyjádřit všechno, co zažil. To už ostatně kdysi zkoušel, ale teď věděl i bez zkoušení, že se mu to nikdy nemůže podařit. Přišel do Grove jako spisovatel, ale nic z toho, co tu viděl, ho nemohlo odvrátit od kultu jednoduchého vyprávění.

Obešel celé město a přitom se vyhýbal jen těm místům, kam vstoupit se rovnalo téměř sebevraždě. Zároveň si v duchu dělal poznámky, ačkoliv věděl, že je nikdy nebude moci použít. Potom opět nepovšimnut vyklouzl z města a vrátil se do Los Angeles, kde hodlal strávit dalších pár nocí spánkem a neklidnými sny

Jo-Beth a Howie sny neměli. Po té temné noci, kterou spolu strávili na vlnách přílivu moře Podstaty, pro ně byly všechny další noci v Kosmu bezesné. Nebo možná nebyly ale po probuzení si na žádné sny nevzpomínali.

Howie se pokoušel přesvědčit Jo-Beth, že by se měli vrátit zpátky do Chicaga, ale ona trvala na svém, že na návrat je ještě brzy. Nechtěla odejít dříve, než se bude moci vrátit do Grove a najít tělo své matky. Nepochybovala o tom, že její matka je mrtvá. A dokud nebude její tělo křesťansky pohřbené, nehodlala uvažovat o žádném dalším společném životě.

Mezitím se také museli vzpamatovat a uzdravit, což udělali za zavřenými dveřmi v motelu Thousand Oaks, dost blízko Grove, aby se mohli vrátit okamžitě, jakmile ho přestanou hlídat stráže. Jo-Beth se do města vrátila mezi prvními. Změny které s nimi provedlo moře Podstaty, se zanedlouho staly už jen vzpomínkou. Všechno skončilo, ale nemohlo začít už nic nového. A během toho čekání mezi nimi rostla propast, kterou sice ani jeden z nich nevytvářel, ale které také nemohli zabránit. Láska, která začala v Buick's Steak House, utrpěla sérii pohrom, za které nemohl ani jeden z nich, ale kterými trpěli oba. Začala je tížit stále rostoucí vina, že oni, na rozdíl od desítek, možná stovek obyvatel Grove, z toho všeho vyvázli bez fyzické újmy.

Sedmého dne po událostech v Kissoonově Smyčce se v ranních zprávách dozvěděli, že do města vyrážejí první pátrací skupiny. Zničení Grove bylo samozřejmě velkou událostí a bylo opleteno spoustou teorií, proč bylo zničeno jen toto město, zatímco ostatní města v údolí zažila jen pár nevinných otřesů a několik tenkých prasklin na silnicích. V těchto teoriích nebyla ani zmínka o tom, co se stalo v Coney Eye. Vládní kruhy umlčely všechny kdo viděli na vlastní oči neuvěřitelné.

Skupiny pátračů nejdřív postupovaly opatrně, ale večer se vrátila do města většina obyvatel, kteří mezi troskami hledali zbytky svého majetku a nějaké suvenýry. Pár jich mělo štěstí. Většina štěstí neměla. Na každého obyvatele Grove, jehož dům zůstal stát, připadalo šest těch, které po návratu čekal obraz dokonalé zkázy. Zničeno bylo všechno. Domy byly zřícené, nebo prostě zmizely v zemi. Nejlépe z toho vyvázlo Obchodní Centrum a domy v jeho okolí. Cedule z leštěného borového dřeva s nápisem Obchodní Centrum Palomo Grove sice zmizela v zemi stejně jako velká část parkoviště, ale obchody samotné neutrpěly téměř žádnou újmu, což také znamenalo, že po nálezu dvou mrtvol v obchodě se zvířaty se rozběhlo nikdy neukončené pátrání. Nepočítaje ta mrtvá těla se ale ten den Centrum mohlo rovnou otevřít jako jindy. Jen vystavené zboží potřebovalo trochu oprášit. Marvin junior z Marvinova smíšeného zboží jako první začal organizovat odvoz nezkaženého zboží. Jeho bratr totiž vlastnil obchod v Pasadeně a tamějším zákazníkům bylo naprosto jedno, odkud pochází zboží, které nakupují. Ani se nesnažil omlouvat to spěšné odklízení. Přece jen obchod je obchod.

Ještě něco se z Grove muselo odklidit, a to už byla smutná záležitost. Mrtvoly. Specialisté a záchranáři s sebou přivedli cvičené psy a lokátory; aby našli všechny koho snad mohly pohřbít padající trosky zaživa. Nenašli nikoho. Potom teprve začali vyhledávat mrtvé. Zdaleka nenašli všechny pohřešované. Při konečném sčítání vyšlo najevo, že během dvou týdnů pátrání stále ještě nenašli čtyřicet jedna pohřešovaných obyvatel. Ty zjevně pohltila země a nebyla naděje, že by je záchranáři ještě někdy mohli najít. Ovšem byla tu také možnost, že někteří z těch pohřešovaných využili příležitosti a potají zmizeli někdy v noci, aby mohli někde daleko začít novou kariéru. Mezi lidmi kolovala zvěst, že jedním z takových byl i William Witt, jehož tělo se nikdy nenašlo, ale v jehož domě pátrací skupiny odhalily takovou sbírku pornografie, že by snad stačila pro několik takových městeček. Tak tenhle William Witt zjevně žil dvojím životem a mezi lidmi panovalo přesvědčení, že ho ten druhý život uchvátil natolik, až musel odejít z města.

Když konečně odhalili totožnost jednoho z těch dvou těl, které našli v obchodě se zvířaty, zjistili, že je to Jim Hotchkiss, a novináři se okamžitě začali zabývat jeho tragickým životem. Připomněli čtenářům, že jeho dcera patřila k Legii panen a v dalším odstavci popsali, kolik trápení muselo Grove během své krátké existence prožít. Bylo snad Grove zatracené od samého začátku? ptali se dokonce ti odvážnější. Postavili ho snad stavitelé na zatracené půdě? V té myšlence se jistě ukrývalo zrnko pravdy Pokud to tak totiž nebylo, znamenalo by to, že tisíce takových městeček v celé Americe ohrožuje stejná katastrofa?

Už druhý den po zahájení průzkumu bylo nalezeno tělo Joyce McGuirové. Leželo v troskách jejího domu, který utrpěl znatelně horší škody než všechny okolní domy. Odvezli ho k identifikaci stejně jako ostatní nalezená těla do provizorní márnice zřízené v Thousand Oaks. Tato neradostná povinnost připadla Jo-Beth, jejíž bratr také figuroval na seznamu pohřešovaných osob. Po identifikaci začaly přípravy k pohřbu. Církev Ježíše Krista a Svatých posledních dnů se o své členy starala, jak mohla. Pastor John katastrofu přežil – vlastně opustil Grove hned tu noc, kdy Jaff zaútočil na dům Joyce McGuirové, a nevrátil se dřív než se na spáleništích usadil prach – a byl to právě on, kdo organizoval její pohřeb. Jen jednou se při té příležitosti setkal s Howiem a ten mu pohotově připomněl tu noc, kdy se krčil za lednicí. Pastor trval na svém, že si na žádnou takovou příhodu nevzpomíná.

„Škoda, že jsem si vás nevyfotil," řekl Howie. „Abych vám mohl osvěžit paměť. Ale pořád vás vidím tady." Ukázal si přitom na spánky na kterých se rychle ztrácely poslední skvrnky a pozůstatky práce moře Podstaty. „Podívám se tam vždycky, kdyby na mě přišlo pokušení."

„Jaké pokušení?" nevydržel pastor mlčet.

„Stát se věřícím."

Matka McGuirová spočinula v náručí svého Boha za dva dny po tom rozhovoru. Howie se obřadu nezúčastnil, ale

čekal na Jo-Beth, až to skončí. Dvacet čtyři hodiny nato odjeli do Chicaga.

Jejich úloha však ještě ani zdaleka neskončila. První známkou toho, že jejich výlet do moře Podstaty z nich udělal výjimečné bytosti, bylo to, že o pár dní později po jejich příjezdu do Chicaga se na jejich prahu objevil sympatický, ale už trochu starší muž, oblečený na zdejší počasí snad až příliš lehce, a představil se jim jako D'Amour.

„Rád bych sis vámi promluvil o tom, co se stalo v Palomo Grove," řekl Howiemu.

„Jak jste nás našel?"

„Nacházet lidi je moje práce," vysvětlil jim Harry „Možná jste o mně slyšeli od Tesly Bombeckové?"

„Nevzpomínám si."

„Tak se jí můžete zeptat."

„Ne, nemůžeme," připomněl mu Howie. „Je mrtvá."

„Vlastně ano," řekl D'Amour. „Pravda. Promiňte."

„A i kdybyste se znali, já ani Jo-Beth vám nemáme co říct. Chceme jenom zapomenout na celé Grove."

„To se asi jen tak nepodaří," ozval se za ním hlas. „Kdo je to, Howie?"

„Říká, že zná Teslu."

„D'Amour," představil se cizinec. „Harry D'Amour. Opravdu bych ocenil, kdybyste se mi mohli pár minut věnovat. Jen pár minut. Je to velice důležité."

Howie se podíval na Jo-Beth.

„Proč ne?" odpověděla.

„Tam venku je pořádná zima," poznamenal D'Amour, když vkročil dovnitř. „Co je s tím letošním létem?"

„Se vším se něco stalo," řekla Jo-Beth.

„Také jste si toho všimli?" řekl D'Amour.

„O čem to mluvíte?"

„O zprávách," řekla Jo-Beth Howiemu. „Dívala jsem se. Ty jsi je neviděl."

„Jako by byl každou noc úplněk," řekl D'Amour. „Spousta lidí se chová podivně. Od těch událostí v Grove se dvojnásobně zvýšil počet sebevražd. V celé zemi vzrostl počet zločinů. A já bych se s radostí vsadil, že to ještě nevíme všechno. Hodně se toho snaží utajit."

„Kdo?"

„Vláda. Církev Copak jsem k vám přišel jako první?"

„Ano," řekl Howie. „A proč? Vy si myslíte, že jich přijde víc?"

„Určitě. Vy dva jste v centru toho všeho…"

„To nebyla naše vina!" ohradil se Howie.

„Já neříkám, že byla," odpověděl D'Amour. „Prosím vás. Nepřišel jsem vás z ničeho obviňovat. A jsem si jistý, že si zasloužíte klidný a nerušený život. To ale máte smůlu. To je pravda. Vy dva jste příliš důležití. Viděli jste toho příliš mnoho. Naši to vědí a oni to vědí také."

„Oni?" zeptala se Jo-Beth.

„Ti, co spolupracují s Iad. Ti, kteří zdržovali armádu v okamžiku, kdy to vypadalo, že se Iad vevalí do světa."

„Jak to, že o tom tolik víte?" chtěl vědět Howie.

„Právě teď vám to povědět nemůžu, protože musím krýt své zdroje, ale doufám, že vám je někdy budu moci představit."

„Vy to říkáte, jako kdybychom my dva v tom jeli s vámi," řekl Howie. „To ale není pravda. Máte pravdu, chceme žít dál nerušeně a spolu. A půjdeme, kam budeme muset, aby se nám to podařilo – do Evropy, Austrálie, nebo kamkoliv jinam."

„Najdou vás," řekl D'Amour. „Grove je přivedlo příliš blízko jejich cíli, než aby to teď vzdali. Vědí, že se jim podařilo nás vyděsit. Moře Podstaty už není čisté. Nikdo už nebude mít mnoho krásných snů. Jsme snadná kořist a oni to vědí. Možná, že vy si chcete žít v klidu jako ostatní, ale nebudete, protože nemáte takové otce jako ostatní."

Jo-Beth se ozvala jako první.

„Co vy víte o našich otcích?" zeptala se ho.

„Nejsou v Nebi, to vím určitě," řekl D'Amour. „Promiňte, to byl vtip. Už jsem řekl, že mám své zdroje, a doufám, že vám je brzy budu moci představit. Mezitím ale potřebuji rozumět tomu, co se stalo v Grove, abychom se z toho mohli poučit."

„To jsem měl udělat já," řekl tiše Howie. „Měl jsem šanci poučit se od Fletchera, ale nikdy jsem jí nevyužil."

„Vy jste Fletcherův syn," řekl mu D'Amour. „Ve vás žije jeho duch. Je to otázka toho, jestli mu budete naslouchat."

„Byl to génius," řekl Harrymu Howie. „Opravdu. Nejspíš byl většinou nadopovaný meskalinem, ale i tak to byl génius."

„Chtěl bych si vás poslechnout," řekl D'Amour. „Budete mi to vyprávět?"

Howie se na něj dlouze zadíval. Potom si povzdechl a překvapeně řekl:

„Ano. Myslím, že ano."

Grillo seděl v kavárně na Van Nuys Boulevard v Sherman Oaks a pokoušel se vzpomenout si na to, jaké to bylo, když mu chutnalo jíst, když tu se někdo posadil za stůl přímo naproti němu. Bylo brzy odpoledne a kavárna nebyla ani zdaleka plná. Zvedl proto hlavu s odhodláním hájit své soukromí, ale místo toho řekl jen:

„Teslo?"

Oblečená byla ve svém typickém bombeckovském stylu: na blůze barvy půlnoční modři měla připíchnutou keramickou brož ve tvaru hejna labutí, na hlavě červený šátek a tmavé brýle. Tvář měla bledou, ale červená rtěnka ladila

se šátkem. Když sundala brýle, Grillo zahlédl i stejně zbarvené oční stíny.

„Ano," řekla.

„Co ano?"

„Ano, Tesla."

„Myslel jsem, že jsi mrtvá."

„Já jsem si to taky myslela. Splést se je jednoduché."

„Není to nějaká vidina?" zeptal se Grillo.

„To je vlastně skoro všechno, ne? Všechno je to jen podívaná, iluze. Ale my, my nejsme vidina. Ne."

„My?"

„K tomu se dostanu za chvíli. Nejdřív povídej ty. Jak se vede?"

„Nemám, co bych vyprávěl. Párkrát jsem byl v Grove, víš, podívat se, kdo přežil."

„Ellen Nguyen?"

„Nenašli ji. Ani Philipa. Osobně jsem prohledával trosky. Bůh ví, kde je."

„Chceš, abychom se po ní podívali? Teď máme pár kontaktů. Návrat ale nebyla hračka. V bytě jsem měla mrtvolu. A spousta lidí se vyptávala. Ale teď máme trochu vlivu a tak ho používám."

„Proč pořád mluvíš o nás?"

„Budeš jíst ten cheesburger?"

„Ne."

„Dobře." Přitáhla si talíř k sobě. „Pamatuješ si Raula?" zeptala se přitom.

„Nikdy jsem ho neviděl. Jenom jeho tělo."

„Tak ho vidíš teď."

„Cože?"

„Našla jsem ho ve Smyčce. Vlastně jeho ducha." Usmála se kečupem potřísněnými ústy „Je to těžké vysvětlit… ale teď je ve mně. On i ta opice, kterou kdysi býval, i já jsme v jednom těle."

„Tvůj sen se splnil," řekl Grillo., Všechno teď patří všem. Ty jsi toho důkaz."

„Ano, asi ano. Věřím tomu. Vlastně věříme tomu. Pořád zapomínám mluvit o nás o všech. Možná bych se o to ani neměla snažit."

„Máš na tváři kus sýra."

„To je ono, dělej si z nás srandu."

„Ne, nerozumíš mi. Jsem rád, že tě vidím. Ale… právě jsem si zvykal na to, že už nejsi živá. Můžu ti pořád říkat Teslo?"

„Proč ne?"

„No, už nejsi, ne? Už jsi víc než jen Tesla."

„Klidně mi říkej Teslo. Stejně se tak jmenuje jenom to tělo, ne?"

„Asi ano," řekl Grillo. „Vypadám, jako kdybych se toho všeho bál?"

„Ne. A bojíš se?"

Zavrtěl hlavou. „Je to divné, ale ne. Jsem v pohodě."

„Tak se mi líbíš. To je můj starý Grillo."

„Myslíš náš starý Grillo."

„Ne. Myslím můj. Můžeš chodit se všema ženskejma v Los Angeles a stejně jsi můj. Mě ale ze života nevymažeš."

„To je další film?"

„Tobě se nelíbí?"

Grillo se usmál. „Není to špatné," řekl.

„Ale no tak," řekla. Vzala ho za ruku. „Máme trochu času a já musím vědět, že jsi se mnou."

„Ty víš, že jsem."

„Dobře. Už jsem řekla, že tahle jízda ještě zdaleka neskončila."

„Fajn. Odkud to máš? To měl být název mého článku."

„Říkej tomu synchronizace," řekla Tesla. „Kde jsem skončila? D'Amour si myslí, že příště to zkusí v New Yorku. Tam mají zázemí. Takže sháním spolupracovníky stejně jako on."

„Co mám dělat?" zeptal se Grillo.

„Jak se ti líbí Omaha v Nebrasce?"

„Nic moc."

„Tam to všechno začalo, věř nebo nevěř. Na poště v Omaze."

„Ty kecáš."

„Tam Jaff poprvé napůl přišel na to, že existuje Umění."

„Proč napůl?"

„Měl v rukách jen kus, nepřišel na celé řešení."

„Nerozumím ti."

„Dokonce ani Kissoon nevěděl, co je Umění. Měl nápovědy ale jenom to. Je to děs. Umění bortí čas i prostor. Ze všeho dělá zase jedno. Minulost, budoucnost i snivý moment mezi nimi… jediný nesmrtelný den…"

„Nádhera," řekl Grillo.

„Líbilo by se to Swiftovi?"

„Kašli na Swifta."

„Někdo by na něj měl začít kašlat."

„Takže… do Omahy?“

„Tam začneme. Tam končí všechna nedoručená pošta z Ameriky a ta nám může trochu napovědět. Lidi toho vědí hodně, Grillo. I když o tom nevědí. Proto jsou tak skvělí.“

„A to potom píšou?“

„Ano. A posílají poštou.“

„A pak to skončí v Omaze.“

„Jenom něco. Zaplať ten cheesburger, počkám venku.“

Jak řekla, tak udělala.

„Měl jsem se najíst,“ řekl Grillo. „Najednou mám hlad.“

D’Amour odešel až pozdě večer a zanechal v bytě už jen dva k smrti unavené vypravěče. Během jejich vyprávění si dělal poznámky a listoval přitom svým notesem tam a zpátky, jako by si chtěl ujasnit smysl všech těch informací.

Když už Howie a Jo-Beth neměli co vyprávět, věnoval jim svou vizitku s newyorskou adresou a telefonním číslem do práce a ještě na ni spěšně načmáral své domácí číslo.

„Přestěhujte se co nejrychleji,“ poradil jim. „Nikomu neříkejte, kam jedete. Vůbec nikomu. A až se tam dostanete, změňte si jména. Předstírejte, že jste manželé.“

Jo-Beth se zasmála.

„Já vím, staromódní, ale proč ne?“ řekl D’Amour. „Manžele lidé nepomlouvají. A jakmile tam přijedete, zavolejte mi a řekněte mi, kde vás najdu. Budu s vámi v kontaktu. Neslibuju vám žádné anděly strážné, ale jsou způsoby jak vás hlídat. Mám přítelkyni Normu, se kterou bych vás chtěl seznámit. Ta umí nacházet dobré ochránce.“

„Můžeme si nějakého najmout,“ řekl Howie.

„Ona vám najde lepšího. Díky za všechno, co jste mi řekli. Musím už jít. Je to dlouhá jízda.“

„ Vy jste tu autem až z New Yorku?“

„Nesnáším letadla,“ vysvětlil D’Amour. „Jednou jsem ve vzduchu zažil ošklivou věc. Připomeňte mi to, někdy vám to povím. Měli byste také vědět něco o mně, když toho vím tolik o vás.“

Šel ke dveřím a potom odešel. V bytě po něm zůstal pach evropských cigaret.

„Potřebuju trochu vzduchu,“ řekl Howie Jo-Beth, když D’Amour odešel. „Chceš jít se mnou?“

Už bylo dlouho po půlnoci a venku byla ještě větší zima, než když k nim D’Amour přišel, ale je příjemně osvěžila. Při chůzi spolu mluvili.

„Spoustu z toho, co jsi mu řekl, jsem ani nevěděla,“ řekla Jo-Beth.

„Jako co?“

„To, co jsi zažil na Ephemeris.“

„Myslíš Byrna?“

„Ano. Chtěla bych vědět, co tam nahoře viděl.“

„Řekl, že se vrátí a řekne mi to, jestli to přežijeme.“

„Já to nechci jen slyšet. Chtěla bych to vidět sama.“

„Vrátit se na Ephemeris?“

„Ano. Kdybys šel se mnou, nebála bych se.“

Možná, že je cesta musela zavést k jezeru. Vítr kousal, jako by měl zuby, ale jeho dech byl svěží.

„Nebojíš se, co by nám to moře mohlo udělat, kdybychom se vrátili?“ zeptal se Howie.

„Ne. Jen když budeme spolu.“

Uchopila ho za ruku. Oba se náhle začali potit, i přes okolní zimu, a proběhl jimi ten samý záchvěv jako když se poprvé setkali očima v Butrick’s Steak House. Od té chvíle neuplynulo mnoho času, ale oba se změnili.

„Oba jsme teď na útěku,“ zamumlal Howie.

„Asi ano,“ řekla Jo-Beth. „Ale to nevadí. Nikdo nás už nerozloučí.“

„Kéž by to tak bylo.“

„Je to tak. Ty víš, že je.“

Zdvihla ruku, ale nepustila jeho dlaň.

„Vzpomínáš?“ zeptala se. „Tohle nám to moře ukázalo. Spojilo nás.“

Z jejího těla se šířilo chvění, ačkoliv se oba potili. Chvění přešlo i do něj.

„To nesmíme zradit.“

„Vezmeš si mě?“ zeptal se jí.

„Ptáš se pozdě,“ odpověděla ona. „Už jsem si tě vzala.“

Teď stáli na břehu jezera, ale nebylo to jezero Michigan, co teď viděli. Bylo to moře Podstaty Vzpomínka na něj až bolela. Bolela stejně, jako bolela všechny ostatní, k jejichž uším dolehla zvěst o existenci moře snění. Ale je bolela víc, protože se jim stýskalo po místě, o kterém věděli, že existuje. Bylo to místo, kde láska může vytvořit celé světadíly.

Teď bylo krátce před úsvitem a při prvním slunečním paprsku budou muset jít spát. Ale než se rozední – dokud v nich jezero vyvolává představu moře – budou stát na jeho břehu a dívat se do tmy. Budou čekat s nadějí i strachem, až se z jejich snů vynoří i to druhé moře, jehož vlny je uchvátí a odnesou pryč.